

Hậu Cung Ba Nghìn Ta Độc Sủng

Contents

Hậu Cung Ba Nghìn Ta Độc Sủng	11
1. Chương 1	12
2. Chương 2	13
3. Chương 3	14
4. Chương 4	15
5. Chương 5	16
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	43
35. Chương 35	44
36. Chương 36	45
37. Chương 37	45
38. Chương 38	46
39. Chương 39	47
40. Chương 40	48
41. Chương 41	48

42. Chương 42	49
43. Chương 43	50
44. Chương 44	51
45. Chương 45	51
46. Chương 46	52
47. Chương 47	53
48. Chương 48	54
49. Chương 49	55
50. Chương 50	56
51. Chương 51	56
52. Chương 52	57
53. Chương 53	58
54. Chương 54	58
55. Chương 55	59
56. Chương 56	59
57. Chương 57	60
58. Chương 58	61
59. Chương 59	62
60. Chương 60	62
61. Chương 61	63
62. Chương 62	64
63. Chương 63	65
64. Chương 64	65
65. Chương 65	66
66. Chương 66	67
67. Chương 67	67
68. Chương 68	68
69. Chương 69	69
70. Chương 70	70
71. Chương 71	71
72. Chương 72	72
73. Chương 73	73
74. Chương 74	74
75. Chương 75	75
76. Chương 76	76
77. Chương 77	76
78. Chương 78	77
79. Chương 79	78
80. Chương 80	79
81. Chương 81	80
82. Chương 82	80
83. Chương 83	81
84. Chương 84	82
85. Chương 85	83
86. Chương 86	84
87. Chương 87	85
88. Chương 88	85
89. Chương 89	86
90. Chương 90	87
91. Chương 91	88
92. Chương 92	88
93. Chương 93	89
94. Chương 94	90
95. Chương 95	91

96. Chương 96	92
97. Chương 97	93
98. Chương 98	93
99. Chương 99	94
100. Chương 100	95
101. Chương 101	96
102. Chương 102	97
103. Chương 103	97
104. Chương 104	98
105. Chương 105	99
106. Chương 106	100
107. Chương 107	100
108. Chương 108	101
109. Chương 109	102
110. Chương 110	103
111. Chương 111	104
112. Chương 112	105
113. Chương 113	105
114. Chương 114	106
115. Chương 115	107
116. Chương 116	107
117. Chương 117	108
118. Chương 118	109
119. Chương 119	110
120. Chương 120	111
121. Chương 121	113
122. Chương 122	114
123. Chương 123	115
124. Chương 124	115
125. Chương 125	116
126. Chương 126	117
127. Chương 127	118
128. Chương 128	119
129. Chương 129	119
130. Chương 130	120
131. Chương 131	121
132. Chương 132	122
133. Chương 133	123
134. Chương 134	123
135. Chương 135	124
136. Chương 136	125
137. Chương 137	126
138. Chương 138	127
139. Chương 139	128
140. Chương 140	129
141. Chương 141	130
142. Chương 142	131
143. Chương 143	131
144. Chương 144	132
145. Chương 145	133
146. Chương 146	134
147. Chương 147	135
148. Chương 148	135
149. Chương 149	136

150. Chương 150	137
151. Chương 151	138
152. Chương 152	138
153. Chương 153	139
154. Chương 154	140
155. Chương 155	141
156. Chương 156	142
157. Chương 157	143
158. Chương 158	143
159. Chương 159	144
160. Chương 160	145
161. Chương 161	146
162. Chương 162	147
163. Chương 163	147
164. Chương 164	148
165. Chương 165	149
166. Chương 166	150
167. Chương 167	151
168. Chương 168	152
169. Chương 169	152
170. Chương 170	153
171. Chương 171	154
172. Chương 172	155
173. Chương 173	156
174. Chương 174	156
175. Chương 175	157
176. Chương 176	158
177. Chương 177	159
178. Chương 178	160
179. Chương 179	160
180. Chương 180	161
181. Chương 181	162
182. Chương 182	163
183. Chương 183	164
184. Chương 184	165
185. Chương 185	165
186. Chương 186	166
187. Chương 187	167
188. Chương 188	168
189. Chương 189	168
190. Chương 190	169
191. Chương 191	170
192. Chương 192	171
193. Chương 193	172
194. Chương 194	173
195. Chương 195	173
196. Chương 196	174
197. Chương 197	175
198. Chương 198	176
199. Chương 199	177
200. Chương 200	178
201. Chương 201	178
202. Chương 202	179
203. Chương 203	180

204. Chương 204	180
205. Chương 205	181
206. Chương 206	182
207. Chương 207	183
208. Chương 208	184
209. Chương 209	185
210. Chương 210	185
211. Chương 211	186
212. Chương 212	187
213. Chương 213	189
214. Chương 214	190
215. Chương 215	191
216. Chương 216	192
217. Chương 217	193
218. Chương 218	194
219. Chương 219	195
220. Chương 220	196
221. Chương 221	197
222. Chương 222	198
223. Chương 223	199
224. Chương 224	200
225. Chương 225	200
226. Chương 226	201
227. Chương 227	202
228. Chương 228	203
229. Chương 229	203
230. Chương 230	204
231. Chương 231	205
232. Chương 232	206
233. Chương 233	207
234. Chương 234	207
235. Chương 235	208
236. Chương 236	209
237. Chương 237	209
238. Chương 238	210
239. Chương 239	211
240. Chương 240	212
241. Chương 241	212
242. Chương 242	213
243. Chương 243	214
244. Chương 244	215
245. Chương 245	216
246. Chương 246	216
247. Chương 247	217
248. Chương 248	218
249. Chương 249	219
250. Chương 250	220
251. Chương 251	221
252. Chương 252	222
253. Chương 253	222
254. Chương 254	223
255. Chương 255	224
256. Chương 256	225
257. Chương 257	225

258. Chương 258	226
259. Chương 259	227
260. Chương 260	227
261. Chương 261	228
262. Chương 262	229
263. Chương 263	230
264. Chương 264	230
265. Chương 265	231
266. Chương 266	232
267. Chương 267	233
268. Chương 268	233
269. Chương 269	234
270. Chương 270	235
271. Chương 271	236
272. Chương 272	236
273. Chương 273	237
274. Chương 274	238
275. Chương 275	239
276. Chương 276	239
277. Chương 277	241
278. Chương 278	242
279. Chương 279	244
280. Chương 280	244
281. Chương 281	245
282. Chương 282	246
283. Chương 283	247
284. Chương 284	247
285. Chương 285	248
286. Chương 286	249
287. Chương 287	250
288. Chương 288	250
289. Chương 289	251
290. Chương 290	252
291. Chương 291	253
292. Chương 292	254
293. Chương 293	255
294. Chương 294	256
295. Chương 295	257
296. Chương 296	258
297. Chương 297	260
298. Chương 298	261
299. Chương 299	261
300. Chương 300	262
301. Chương 301	263
302. Chương 302	264
303. Chương 303	265
304. Chương 304	266
305. Chương 305	266
306. Chương 306	267
307. Chương 307	268
308. Chương 308	269
309. Chương 309	270
310. Chương 310	270
311. Chương 311	271

312. Chương 312	272
313. Chương 313	273
314. Chương 314	274
315. Chương 315	274
316. Chương 316	275
317. Chương 317	276
318. Chương 318	277
319. Chương 319	277
320. Chương 320	278
321. Chương 321	279
322. Chương 322	280
323. Chương 323	281
324. Chương 324	282
325. Chương 325	283
326. Chương 326	284
327. Chương 327	284
328. Chương 328	285
329. Chương 329	286
330. Chương 330	286
331. Chương 331	287
332. Chương 332	288
333. Chương 333	289
334. Chương 334	291
335. Chương 335	291
336. Chương 336	292
337. Chương 337	293
338. Chương 338	294
339. Chương 339	294
340. Chương 340	295
341. Chương 341	296
342. Chương 342	296
343. Chương 343	297
344. Chương 344	298
345. Chương 345	299
346. Chương 346	299
347. Chương 347	300
348. Chương 348	301
349. Chương 349	302
350. Chương 350	302
351. Chương 351	303
352. Chương 352	304
353. Chương 353	305
354. Chương 354	305
355. Chương 355	306
356. Chương 356	307
357. Chương 357	308
358. Chương 358	308
359. Chương 359	309
360. Chương 360	310
361. Chương 361	311
362. Chương 362	311
363. Chương 363	312
364. Chương 364	312
365. Chương 365	313

366. Chương 366	314
367. Chương 367	315
368. Chương 368	315
369. Chương 369	316
370. Chương 370	317
371. Chương 371	318
372. Chương 372	319
373. Chương 373	319
374. Chương 374	320
375. Chương 375	321
376. Chương 376	322
377. Chương 377	322
378. Chương 378	323
379. Chương 379	324
380. Chương 380	325
381. Chương 381	326
382. Chương 382	326
383. Chương 383	327
384. Chương 384	328
385. Chương 385	329
386. Chương 386	330
387. Chương 387	330
388. Chương 388	331
389. Chương 389	332
390. Chương 390	333
391. Chương 391	333
392. Chương 392	334
393. Chương 393	335
394. Chương 394	336
395. Chương 395	336
396. Chương 396	337
397. Chương 397	338
398. Chương 398	339
399. Chương 399	339
400. Chương 400	340
401. Chương 401	341
402. Chương 402	342
403. Chương 403	343
404. Chương 404	343
405. Chương 405	344
406. Chương 406	345
407. Chương 407	346
408. Chương 408	346
409. Chương 409	347
410. Chương 410	348
411. Chương 411	349
412. Chương 412	349
413. Chương 413	350
414. Chương 414	351
415. Chương 415	351
416. Chương 416	352
417. Chương 417	353
418. Chương 418	354
419. Chương 419	354

420. Chương 420	355
421. Chương 421	356
422. Chương 422	357
423. Chương 423	357
424. Chương 424	358
425. Chương 425	359
426. Chương 426	360
427. Chương 427	360
428. Chương 428	361
429. Chương 429	362
430. Chương 430	363
431. Chương 431	364
432. Chương 432	365
433. Chương 433	365
434. Chương 434	366
435. Chương 435	367
436. Chương 436	368
437. Chương 437	368
438. Chương 438	370
439. Chương 439	371
440. Chương 440	371
441. Chương 441	372
442. Chương 442	373
443. Chương 443	374
444. Chương 444	375
445. Chương 445	375
446. Chương 446	376
447. Chương 447	377
448. Chương 448	378
449. Chương 449	379
450. Chương 450	380
451. Chương 451	380
452. Chương 452	381
453. Chương 453	382
454. Chương 454	383
455. Chương 455	383
456. Chương 456	384
457. Chương 457	385
458. Chương 458	386
459. Chương 459	386
460. Chương 460	387
461. Chương 461	388
462. Chương 462	390
463. Chương 463	390
464. Chương 464	391
465. Chương 465	392
466. Chương 466	393
467. Chương 467	393
468. Chương 468	394
469. Chương 469	395
470. Chương 470	396
471. Chương 471	396
472. Chương 472	397
473. Chương 473	398

474. Chương 474	400
475. Chương 475	401
476. Chương 476	401
477. Chương 477	402
478. Chương 478	403
479. Chương 479	404
480. Chương 480	405
481. Chương 481	406
482. Chương 482	406
483. Chương 483	407
484. Chương 484	408
485. Chương 485	409
486. Chương 486	409
487. Chương 487	410
488. Chương 488	411
489. Chương 489	412
490. Chương 490	412
491. Chương 491	413
492. Chương 492	414
493. Chương 493	415
494. Chương 494	416
495. Chương 495	416
496. Chương 496	417
497. Chương 497	418
498. Chương 498	419
499. Chương 499	420
500. Chương 500	420
501. Chương 501	421
502. Chương 502	422
503. Chương 503	423
504. Chương 504	424
505. Chương 505	424
506. Chương 506	425
507. Chương 507	426
508. Chương 508	427
509. Chương 509	427
510. Chương 510	428
511. Chương 511	429
512. Chương 512	430
513. Chương 513	430
514. Chương 514	431
515. Chương 515	432
516. Chương 516	433
517. Chương 517	433
518. Chương 518	434
519. Chương 519	435
520. Chương 520	436
521. Chương 521	436
522. Chương 522	437
523. Chương 523	438
524. Chương 524	439
525. Chương 525	439
526. Chương 526	440
527. Chương 527	441

528. Chương 528	441
529. Chương 529	442
530. Chương 530	443
531. Chương 531	444
532. Chương 532	445
533. Chương 533	446
534. Chương 534	448
535. Chương 535	449
536. Chương 536	449
537. Chương 537	450
538. Chương 538	451
539. Chương 539	452
540. Chương 540	453
541. Chương 541	454
542. Chương 542	454
543. Chương 543	455
544. Chương 544	456
545. Chương 545	457
546. Chương 546	458
547. Chương 547	458
548. Chương 548	459
549. Chương 549	460
550. Chương 550	461
551. Chương 551	461
552. Chương 552	462
553. Chương 553	463
554. Chương 554	464
555. Chương 555	464
556. Chương 556	465
557. Chương 557	466
558. Chương 558	467
559. Chương 559	467
560. Chương 560	468
561. Chương 561	469
562. Chương 562	469
563. Chương 563	470
564. Chương 564	471
565. Chương 565	472
566. Chương 566	473
567. Chương 567	473
568. Chương 568	474
569. Chương 569	475
570. Chương 570	476
571. Chương 571	476
572. Chương 572: End	477

Hậu Cung Ba Nghìn Ta Độc Sủng

Giới thiệu

“Hoàng Thượng, người đem đóng kỹ viện chẳng phải là buộc nam nhân đi thiến sao”, tròng mắt nhìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-cung-ba-nghin-ta-doc-sung>

1. Chương 1

“Chết rồi, bị thảm rồi, chậm rồi, căn không nổi phi cơ rồi”. Tiểu Thiên kéo một bao hành lý lớn từ trên lầu chạy xuống, cũng tự trách mình, nằm mãi trong ổ chăn không chịu đứng lên, sau hẳn mười lăm phút mới bằng lòng chui ra khỏi chăn.

“Thiên Thiên, con đừng cứ mỗi lần đều chạy như vậy có được hay không?” Mẹ Dương Lan của nàng thấy Tiểu Thiên dường như từ trên lầu nhảy xuống, không chịu được liền trách cứ.

“Hắc

mẹ, chạy càng khoẻ mạnh mà”. Tiểu Thiên kéo hành lý, vừa đổi giày, vừa sử dụng giọng điệu mà gần đây người ta thường dùng, mở miệng nói với mẹ nàng.

“Mẹ, con cần phải đuổi theo phi cơ gấp, bây giờ không thể nói chuyện được rồi”. Kéo hành lý, Tiểu Thiên hướng về phía mẹ mình phất phất tay.

“Cẩn thận một chút !” .

“Biết rồi mà, mẹ”. Bỏ lại một câu như vậy, Tiểu Thiên biến mất trước tầm mắt của Dương Lan.

Nhìn bóng con khuất ngoài cửa lớn, Dương Lan bắt đầu dĩ lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Người cũng đã lớn như vậy rồi, sao vẫn cứ như một đứa trẻ, thật không biết nó làm sao có thể làm bác sỹ đến tận bây giờ”.

Tiểu Thiên từ trong nhà chạy ra, tay kéo hành lý. Bởi vì đang trong giờ cao điểm, ngay cả một chiếc xe cũng không thể bắt được, nàng không thể làm gì khác hơn ngoài cách chạy bộ trên đoạn đường đến phi trường.

“Chạy không nổi rồi, chạy không nổi rồi”.(Nguyên văn đoạn này là : “Cẩn ko nổi rồi, cẩn ko nổi rồi”, nhưng e muốn đổi thành “chạy”).

Ngay lúc nàng như một con ruồi không đầu đầu đầu đá lung tung, vừa vận dụng ngay vào một lão bà đang tập thể dục đi ngược lại.

“Xin lỗi, xin lỗi”. Tiểu Thiên kính trọng hướng bà lão xin lỗi.

Lão nhân trang phục rất quái lạ, như thể đang đi cosplay, cách ăn mặc thật giống như một người cổ.

Nhìn Tiểu Thiên, lão nhân trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, đột nhiên nói: “Này cô nương, cô có số làm hoàng hậu đó nha”. Không để ý tới Tiểu Thiên, lão nhân lách qua con đường nhỏ, bước chân tập thể dục rồi đi, trong miệng không ngừng nhắc: “Số mệnh hoàng hậu nha, tiểu cô nương nắm cho thật chặt nha.”.

“Bà bà này thật là kỳ quái, mình mà có số làm hoàng hậu?”. Tiểu Thiên không tin mà chỉ chỉ chính mình, lập tức nở nụ cười. “Nếu mình thật sự có số làm hoàng hậu, vậy nhất định là sinh sai niên đại rồi”. Lắc đầu, nàng kéo hành lý bên người, nhìn một chút.

“Ai nha, ta trễ má ơi, muộn lắm rồi”. Nhắc hành lý lên, nàng sử dụng tốc độ nhanh nhất chạy đến phi trường.

Lần này phí du lịch là bệnh viện chi ra, đuổi không kịp phi cơ thì phải tự xuất tiền túi nha.

Quan trọng nhất là, mục đích du lịch Ly đảo, thánh địa để phát triển tình yêu, nàng cũng muốn thừa cơ hội lần này, tốt nhất là một soái ca, mang về đưa ẹ già làm con rể.

“May quá, ôi chào, đến rồi, đến rồi”. Nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc đang đứng trước bàn đăng ký, Tiểu Thiên nặng nề mà hít thở, mẹ ơi, thiếu chút nữa nàng chạy đến tắt thở rồi.

2. Chương 2

Ly đảo, núi Tình Nhân.

Núi Tình Nhân tại Ly đảo vốn là một địa điểm rất nổi tiếng, có rất nhiều người đến đây tìm kiếm kích thích, nhảy xuống mấy chục thước sâu phía dưới, hưởng thụ cảm giác phóng túng nhất thời.

“Niếp Tiểu Thiên, con đi nhanh như vậy để làm gì?” Phía sau vang lên thanh âm của cha nàng Niếp Đình, một bác sỹ trưởng khoa Ngoại đức cao, vọng trọng.

“Ai nha, cha, cha đừng mang cả họ lẫn tên ra để gọi con có được không, nói không chừng mọi người còn tưởng rằng cha gọi Niếp Tiểu Thiên giống như gọi Thiện nữ u hồn (tên của một bộ phim). Tiểu Thiên bực mình mà mím miệng, cha ơi là cha, tên gì không đặt, hết lần này đến lần khác gọi nàng Niếp Tiểu Thiên, nghe cứ như là Niếp Tiểu Thiên. Gọi tên là đã đủ lắm rồi, lão nhân này hôm nay còn mang cả họ lẫn tên ra gọi nàng. (Niếp Tiểu Thiên, nhân vật trong phim Thiện Nữ U Hồn., đây là phim ma ta hok xem nên hok biết nội dung, ta sợ ma aaa)

“Nếu con xinh đẹp được như Niếp Tiểu Thiên, vậy càng tốt chứ sao”. Niếp Đình đi tới bên cạnh Tiểu Thiên, nở nụ cười.

“Con gái của cha lớn lên cũng không kém mà”. Tiểu Thiên mồm miệng không ngừng phản bác. Mặc dù không thể so với dung mạo của Niếp Tiểu Thiên, nhưng nàng cũng là một đóa hoa đẹp của bệnh viện đấy chứ, những anh chàng bác sỹ trẻ tuổi thầm yêu, trộm mến nàng cũng rất nhiều nha.

“Chuẩn bị có tốt hay chưa?”. Tới trước cầu nhảy, Niếp Đình không nói nhiều, lúc này đây đến Ly đảo, coi như là làm cho cuộc sống bận rộn hàng ngày ở bệnh viện có cơ hội được nghỉ ngơi đi.

“Chuẩn bị tốt lắm rồi”. Đứng ở bên cạnh Niếp Đình, Tiểu Thiên hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu, nhìn về phía Niếp Đình cười nói: “Cha à, cha cứ yên tâm đi được không, đây chỉ có mấy chục thước cao thôi mà”.

“Này nha đầu chết tiệt kia, đừng xem nhẹ cha già chứ”. Niếp Đình liếc mắt nhìn nàng một cái, hạ lệnh nói: “nhảy đi”.

“Vâng, được”. Gật đầu, Tiểu Thiên đi theo phía sau Niếp Đình thả người nhảy. Ngay lúc nàng chuẩn bị kinh hô lên tiếng, trước mắt ngay lập tức tối sầm, nàng có cảm giác linh hồn mình như đang bị hút ra khỏi cơ thể, mắt thấy thân thể của chính mình đang lơ lửng giữa không trung, nhưng bản thân mình lại rời khỏi người từ khi nào.

“Sao, chuyện gì đã xảy ra? Đã thắt dây an toàn rồi mà cũng gặp tai nạn sao? Loại chuyện xui xẻo này nàng cũng đụng phải nữa à?”

“Uhm, đầu, đầu đau quá, tại sao lại có thể như vậy, chẳng nhẽ hồn thật sự bị văng ra rồi? Bởi vì khoảng thời gian dài ở giữa khoảng không khí quyển, mới có thể trở nên choáng váng đầu sao?” Nghĩ như vậy, ý thức của nàng dần dần mất đi.

Lúc nàng tỉnh lại, là do bị một trận đau đớn kịch liệt làm cho bừng tỉnh.

Ách, càng thêm xác thực mà nói, cái loại đau đớn này mà nói nhất định là được truyền tới từ mộng.

“Ê oa ~ ~ ~ đau nhức nữa, đau quá, đừng đánh nữa. 555 (cứu tôi với) ~ ~ ~ chuyện gì xảy ra vậy, rõ ràng là nàng đang chơi trò nhảy mạo hiểm, không biết làm sao nàng lại bất tỉnh nhân sự, tỉnh lại thì bị đánh.

3. Chương 3

“Niếp Tiểu Thiên, không nhịn được nữa hả, người không phải rất có khí phách sao? Mới nhấn nạy trong chốc lát, bây giờ đã kêu rên đau đớn rồi”. Trên đầu Tiểu Thiên vang lên một thanh âm lạnh lùng như băng. Đang đắm chìm trong đau đớn, nàng không chú ý tới xung quanh có chút gì đó không thích hợp.

“Người bị bệnh hả, lúc nào cũng nói chuyện khí phách hả, khí phách có thể làm cơm ăn sao? A,

đau quá a, đánh nhẹ nhẹ chút” Tiểu Thiên nắm lấy hai bên ghế dài, bởi vì bị thị vệ đè xuống, nàng không cách nào nhúc nhích được, nhưng cái thói quen nói chuyện ăn miếng trả miếng không nhịn được nên tiếp tục mở miệng nói: “Nói thì thật dễ dàng, cái mông bị đánh là của ta chứ không phải là của người, người nếu như heo bị ấn xuống như heo rồi đánh thử xem, ô oa

Người nào cầm đại bản xuống tay nặng như vậy, không phải kêu người nhẹ tay rồi sao”.

Nàng vô cùng xót thương cho cái mông của nàng đó nha, nơi này rốt cuộc là cái địa phương chỗ quỷ quái nào vậy?.

Ô

Sân thật ra rất lớn nha, hẳn là của một nhà có tiền, nhưng mà chính là sao lại có cảm giác rất cổ điển, nhìn lại...Còn có mấy người kia nữa, không có việc gì lại đi mặc mấy cái trang phục kia đứng làm trò gì? Những người này thật sự kỳ quái.

Hả, phi, phi, phi. Bây giờ mông của nàng đang bị đánh a, nàng lại còn nhìn ngó sân nhà người ta có lớn hay không, cổ điển hay không cổ điển, người có kỳ quái hay không để làm gì.

“Mấy tên chó má chết tiệt kia, tốt nhất đừng để cho lão nương còn sống mà bỏ ra khỏi đây, nếu không ta nhất định hủy đi khớp xương đầu của người!!! Má ơi

cái mông của ta”..

Tiểu Thiên kêu gào hò hét làm cho tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, kể cả chủ nhân của âm thanh lạnh lùng lúc trước, Hoàng Phủ Tấn.

Nàng... Nàng vốn là Hoàng hậu nương nương?

Bên cạnh bọn hạ nhân, chỉ sợ cũng có mình Hoàng Phủ Tấn là bình tĩnh như vậy .

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên đang bị đặt trên cái ghế dài khóc lóc, kêu trời gọi đất, nữ nhân này là bị đánh rồi đâm ra choáng váng hay sao?

Dám chửi hần có bệnh? Có dũng khí đem hần so với heo? Miệng lưỡi đầy lời thô tục, không phải nói cái mông, thì cũng chính là xưng lão nương? Nàng từ nơi nào học được nhiều lời thô tục như vậy.

“Tất cả các người, mấy người chết hết rồi hả, không thấy ta đang bị người ta đánh sao, còn đứng bất động ở đó, không mau lại đây cản bọn họ lại.” Ngay lúc Hoàng Phủ Tấn sững sờ không nói nên lời, Tiểu Thiên lại một lần nữa làm ọi người kinh ngạc đến mở tròn hai mắt.

Thế giới đã thay đổi rồi sao, lòng người sao lại nhạt như nước ốc vậy, tại sao nhân tính bây giờ trở nên yếu ớt như vậy, chứng kiến người khác bị đánh cũng không tiến lên giúp đỡ. Cứu tôi với 555

~Mà ở đây, những người khác đều vì những lời nàng nói mà không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng đã hạ lệnh, ai dám tiến lên ngăn cản thị vệ đang thi hành lệnh a? Hoàng hậu nương nương thật là bị đánh đến ngốc rồi sao? Chẳng những bị đánh choáng váng, ngay cả lá gan cũng bị đánh cho lớn lên, có dũng khí ở trước mặt Hoàng thượng hô to gọi nhỏ, nói ra những lời thô tục như vậy.

Hoàng hậu nương nương?

Tiểu Thiên nói cũng không nói lên lời, ngay lúc nàng cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng đối với nhân tính cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng, cây gậy đang đánh vào mông lúc này đột nhiên ngừng lại.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương ba mươi đại bản đã hành hình xong.” Khép híp hai mắt lại, ngay lúc Tiểu Thiên vì mình bị đánh mà trầm mặc, thì bên cạnh lại truyền đến một câu nói làm cho nàng đang nằm trên ghế phải nhảy dựng lên.

Hoàng... Hoàng hậu nương nương?

Chắc là không phải đang nói nàng chứ? Tiểu Thiên ngẩng phắt đầu mạnh nâng lên, ngay tới lúc này nàng mới tự mình nhìn thật rõ cảnh vật xung quanh, không chỉ là những đại viện mang đậm hơi hướng cổ đại, trước mặt còn có một đám nam nữ ăn mặc cổ trang như trên TV.

Sao... Chuyện gì đang xảy ra? Đang quay phim sao?

Ý thức được điểm này, Tiểu Thiên bắt đầu nhìn xung quanh, tìm camera.

Không đúng, cũng không phải đang đóng phim. Nàng rõ ràng đang theo cha chơi đùa ở núi Tình Nhân mà, sau đó cảm giác linh hồn như thoát ra khỏi cơ thể, ngay sau đó nàng liền mất đi tri giác, vừa tỉnh thì thấy mình đang bị đánh.

Cô nương này, có chân mệnh hoàng hậu đó nha?

Trong đầu đột nhiên hiện lên những lời mà kì quái lão bà kỳ quái lúc trước đựng phải trên đường từng nói, sắc mặt Tiểu Thiên đột nhiên tái mét.

Không... Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, nàng xuyên qua như trong tiểu thuyết viết, nàng thực xui xẻo xuyên qua như vậy sao? Mà còn là xuyên qua trở thành hoàng hậu nữa?

Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.

Tiểu Thiên tự an ủi chính mình, nhắm chặt hai mắt một hồi lâu rồi chậm chậm mở ra, nhưng cảnh tượng trước mặt lại một lần nữa khiến cho nàng thất vọng. NND Con mẹ nó, đứng ở đằng trước vẫn là đám cổ nhân như vậy.

Quên cái mộng đang đau đớn, Tiểu Thiên giương mắt, nhìn thị vệ đang đứng bên cạnh, vô cùng cẩn thận mà mở miệng nói: “Người vừa mới gọi Hoàng hậu nương nương phải không... Sẽ không phải là đang gọi ta chứ?”

Không biết tại sao Tiểu Thiên tự nhiên lại hỏi như vậy, tất cả những người có mặt ở đây bao gồm Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Xem vẻ mặt của nàng, dường như rất hoài nghi thân phận chính mình bây giờ.

Tiền nữ nhân này lại đang làm cái trò quỷ gì vậy? Hoàng Phủ Tấn hai mắt lạnh xuống, không nói gì, chỉ là nhìn xem Tiểu Thiên tiếp theo muốn làm cái gì. Mới vừa rồi hết thấy đã làm cho hắn chấn kinh lắm rồi, chỉ trong thời điểm gậy ngừng lại, Niếp Tiểu Thiên dường như thay đổi thành một người khác, nữ nhân này đang giả bộ cái gì?

4. Chương 4

Lúc trước bị nàng hỏi, thị vệ không biết nên trả lời như thế nào. Giờ nhìn ánh mắt chờ mong của Tiểu Thiên, thị vệ khẽ cắn môi, hướng Tiểu Thiên gật đầu, “Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương!”

Thị vệ một lần nữa gọi nàng một tiếng, làm cho sắc mặt của nàng một lần nữa xanh mét.

Qua một hồi lâu, nàng mới giật mình lên tiếng, bất chấp cái mộng truyền đến từng đợt đau nhức, nàng cả người từ trên ghế đứng lên: “Ta là hoàng hậu???”

Một tiếng thét kinh hãi như vậy làm ọi người ở đây kinh ngạc mở lớn miệng, Hoàng hậu nương nương bị làm sao vậy?

“Đúng vậy... Đúng vậy, nương nương.”

Câu trả lời của thị vệ làm cho Tiểu Thiên kích động mà bắt đầu rống to lên, chỉ vào bầu trời đêm mà mắng: “Người có làm hay không hả, xuyên qua thì cũng đã xuyên qua rồi, nhưng tại sao lại cho ta làm cái gì chó

má hoàng hậu, lão nương có gì đắc tội với người rồi? Hả? Để cho ta làm hoàng hậu? Người nghĩ như thế nào lại muốn ta làm một hoàng hậu mà bị đánh đau muốn chết!!” Tiểu Thiên hướng bầu trời đêm rỗng lên, nàng không biết, một câu nàng vừa nói đã làm cho tất cả mọi người ở đây âm thầm toát mồ hôi lạnh, hơn thế nữa, đồng thời, lời của nàng làm cho sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn đang đứng bên cạnh càng thêm âm trầm.

Tiền nữ nhân không biết xấu hổ, thì ra thật sự không thích làm hoàng hậu, nàng rốt cục nói ra miệng rồi!

Hoàng Phủ Tấn vẻ mặt thực kinh khủng, hai tròng mắt không có một chút độ ẩm, lúc này lại càng thêm lạnh như băng. Chung quanh hạ nhân sợ đến run rẩy cả thân thể, chỉ có “đầu sỏ” đã khơi mào mọi sự tình kia tựa hồ không biết rõ ràng tình huống, lại đứng đó mà ngẩng đầu mắng lão Thiên gia (ông Trời).

“Người đâu, đem Niếp Tiểu Thiên tống vào lãnh cung, định ngày xử trảm!” Hoàng Phủ Tấn từ kẽ răng rít lên từng lời không có độ ẩm, làm cho Tiểu Thiên vừa mới còn mắng lão Thiên đến sưng cái miệng (nguyên văn: “bất diệc nhạc hồ”* – vui như mở hội) ngậy ngẩn cả người, không nói nên lời.

* Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ.

”

“Xử... Xử trảm?” Tiểu thiên đem tầm mắt chuyển hướng tới nơi thanh âm vừa mới phát ra, liếc mắt một cái, Tiểu Thiên liền ngây ngẩn cả người.

Rất soái ca a. Vô thức mà nuốt nuốt nước miếng, nàng đã đem mạng nhỏ của mình ném ra đằng sau.

Nam nhân này cao to đẹp trai như vậy, quả thực đúng là bức người khác phạm tội a. Thành Vũ ca ca nếu đem so với nam nhân này, hẳn còn không khóc chết mới là lạ.

Chớp hai mắt, Tiểu Thiên hướng Hoàng Phủ tấn nuốt xuống vài lần nước miếng.

Cha à, con rể tương lai của ông nếu có thể đẹp trai như vậy, thật là tốt biết bao. Tiểu Thiên trong lòng âm thầm thở dài.

Trong khi Tiểu Thiên đang nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn rồi không ngừng nuốt nước miếng, Hoàng Phủ Tấn cũng đang nhìn Tiểu Thiên.

Tiền nữ nhân thật không biết xấu hổ, bây giờ lại đang làm cái gì? Hết làm dang phu (phu nữ dâm dang, dâm phụ) lại còn muốn giả vờ làm háo sắc sao? Nàng dĩ nhiên không biết xấu hổ mà vừa nhìn hắn vừa nuốt nước miếng như vậy? Vẻ mặt này thực giống như là lần đầu tiên được nhìn thấy nam nhân.

5. Chương 5

Tầm mắt Tiểu Thiên từ đầu đến cuối đều dừng lại trên mặt Hoàng Phủ Tấn, chiếc mũi thẳng ở giữa đôi mắt sâu thăm thẳm, như thể mang lại cho người ta nhiều cảm giác, đôi mày cau lại lộ ra sát khí, hơn nữa đôi môi kia thực giống như vi mân (đá quý), lộ ra nam nhân ẩn nhẫn tức giận, nhưng cặp mắt không hề mang một chút ầm áp nào kia lại mơ hồ mang một chút ưu thương, ưu thương như vậy làm cho người ta thấy có chút đau lòng.

“Người cao to đẹp trai như vậy, quả thực chính là buộc đàn ông đi tự sát mà.” Không có ý thức được thân phận nam nhân trước mặt này, Tiểu Thiên nháy hai mắt, thật không nhịn được mà mở miệng nói.

Lời của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn nao nao, nhưng mày lại càng nhăn chặt hơn, mà hạ nhân ở đây bởi vì những lời nói của Tiểu Thiên mà thiếu chút rớt cằm.

Bọn họ thậm chí hoài nghi, Hoàng hậu nương nương có phải thật sự bị đánh đến choáng váng rồi hay không.

“Niếp Tiểu Thiên, người muốn làm đấng phu thì đến lãnh cung hảo hảo ở đó vài ngày, đừng ở trước mặt Trầm giả bộ háo sắc!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay nắm lấy cằm của Tiểu Thiên, lực đạo chặt đến nỗi khiến cho hàm dưới của Tiểu Thiên xanh ngắt trong nháy mắt.

“Bỏ ra... Buông tay, đau quá... Đau quá rồi.” Tiểu Thiên không ngừng đẩy đôi bàn tay to của Hoàng Phủ Tấn đang giữ cằm của nàng, dùng hết sức lực của bản thân đem đôi bàn tay của hắn hạ xuống.

“Dem Niếp Tiểu Thiên lôi tới lãnh cung.” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa lạnh như băng mở miệng nói.

“Vâng, hoàng thượng!”

Hoàng... Hoàng thượng? Nam nhân đẹp trai này là hoàng đế? Mà nàng vốn là hoàng hậu? Nói cách khác... Nam nhân đẹp trai này là lão công của nàng? Ít nhất thì cũng là lão công của khối thân thể này.

NND (con bà nó), nếu bà đây là lão bà của hắn, thì hắn thực là một bạo quân đáng chết, chẳng những sai người đánh vào mông của nàng, đánh xong lại còn muốn tống nàng vào lãnh cung.

Hắn tưởng rằng nàng Niếp Tiểu Thiên vốn là ăn không ngồi rồi sao? Nói như thế nào nàng cũng là một bác sỹ ngoại khoa thế kỷ 21 đó nha, nàng cứu người, chữa thương, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nàng... Tóm lại một câu, nàng chính là một cô gái tốt đến độ không ai nỡ xuống tay, tên hoàng đế chó má đáng chết này thực sự đối xử với nàng như vậy?

“Tránh ra!” Ngay lúc thị vệ chuẩn bị đem nàng đi, nàng bất thành linh quát lên giận dữ, khiến động tác của thị vệ đột ngột dừng lại.

Hành động của nàng lại càng làm cho Hoàng Phủ Tấn tức giận, tiện nữ nhân đáng chết này, nàng còn dám ở trước mặt hắn lớn tiếng như vậy.

6. Chương 6

Tầm mắt lại một lần nữa hướng Hoàng Phủ Tấn, mặc dù đầy bụng tức giận, nhưng khi nhìn vào hai tròng mắt lạnh như băng kia của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên thực không nhịn được mà rung mình một cái, ánh mắt thật là khủng khiếp nha.

“Người...Người thật sự là hoàng đế?” Sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, Tiểu Thiên đánh bạo mở miệng nói.

Hoàng Phủ Tấn không nói gì, chỉ là trong hai mắt lộ ra cái nhìn nguy hiểm khiến cho lá gan của Tiểu Thiên từ từ thu nhỏ lại.

Thấy Hoàng Phủ Tấn không nói gì, Tiểu Thiên tiếp tục mở miệng nói: “Người có phải thực là trượng phu của ta hay không hả?”

Câu hỏi vừa mới hỏi ra, một vài hạ nhân xung quang đã gần như ngã xuống, tất cả đều là bị những lời của nàng dọa sợ chết ngất.

“Niếp Tiểu Thiên, người đem câu hỏi vừa rồi lập lại một lần nữa!” sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn thực bị đè nén đến tái mét rồi, nàng dám đối với hắn đưa ra nghi vấn?

“Ta nói người có phải thực là trượng phu của ta hay không?” Không có nghĩ nhiều, Tiểu Thiên thực sự bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Tấn làm cho tức giận, đau nhức truyền đến từ chỗ vừa mới bị đánh càng làm ọi oán hận của nàng đều đem đổ hết lên người của Hoàng Phủ Tấn, “Làm hoàng đế mà lại không có khí chất của một đấng quân vương. Đánh thê tử đã đủ xấu hổ rồi, người lại còn sai người khác đánh, đánh lại đánh, đánh xong, lại còn muốn đem lão nương tống vào lãnh cung. Có phải người cảm giác là hậu cung hơn ba nghìn phụ nữ cũng đã đủ để người sai khiến rồi phải không, bắt đi một người là ta cũng đâu thấy thiếu đúng không? Cũng đúng, ai kêu người là ngựa đực hoàng đế chứ, làm hoàng đế thật tốt nha, ngủ với nhiều phụ nữ như vậy mà lại không cần dùng đến tiền. Chuyện này ta cũng đã không so đo với người rồi, người ngược lại không biết xấu hổ mắng ta đấng phu, người nuôi dưỡng hơn ba ngàn phụ nữ, ta cũng không có mắng người dâm phu, người không biết xấu hổ lại mắng ta đấng phu? Mặc dù xét tình hình người bây giờ, ta thật sự rất muốn cho người đội mũ xanh (bị cắm sừng a)!” Nói đến đây, Tiểu Thiên ngừng lại, lúc này mới phát hiện, tự khi nào chung quanh đã có vài cung nữ té xỉu xuống đất, sắc mặt tất cả đều đã tái nhợt.

Lại liếc mắt một cái nhìn Hoàng Phủ Tấn, sắc mặt hần xanh mét gần như đã bị đóng băng, nàng lại một lần nữa không nhìn được mở miệng nói: “Người nhìn người đi, sắc mặt như mọi người nợ người mấy trăm vạn vậy, hạ nhân nhiều như vậy tất cả đều bị người dọa đến bất tỉnh trên mặt đất, người...” Đang định nói tiếp, nàng đột nhiên dừng lại, bởi vì sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn lúc này khiến cho nàng hiểu rõ ràng, mạng nhỏ của nàng có thể bị mất bất kì lúc nào.

Thị vệ bên cạnh cố gắng dùng hết sức lực chống đỡ bản thân để không bị té xỉu từ lâu, mặt mày đã sớm vặn vẹo biến dạng, Hoàng hậu nương nương à Hoàng hậu nương nương, người chẳng lẽ không biết cung nữ là bị những lời người nói hù dọa đến té xỉu sao? Người còn có lá gan đem chuyện này đổ riết cho Hoàng thượng “Người... Nghe rõ ràng lời ta nói chưa?” Quyết định đem câu nói cuối cùng nói cho hết, Tiểu Thiên mới phát hiện, thì ra nãy giờ nàng lo nói một hơi, thật sự có thể ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

7. Chương 7

Hoàng Phủ Tấn lúc này tức giận thực đã khó kiềm chế, tiện nhân, nàng làm như không biết xấu hổ, còn dám đứng trước nhiều người như vậy chỉ trích hần? Còn dám ở trước mặt hần thừa nhận ý nghĩ muốn cho hần bị cấm sừng sao?

“Người thực là dâm phụ, đừng bày ra một bộ thanh cao đến giáo huấn Trẫm.” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Thiên.

Hần mở miệng- ngậm miệng đều gọi nàng là dâm phụ, khiến cho Tiểu Thiên khó khăn lắm mới kìm nén được tức giận, lại bùng phát một lần nữa .

“Người là đồ ngựa đực, lão nương ta hôm nay chính là lấy thân phận hoàng hậu giáo huấn người!” Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng xé gió, Hoàng Phủ Tấn hung hăng bị đánh một quyền, ở giữa chớp mũi.

“Niếp Tiểu Thiên, người dám đánh Trẫm!” Hoàng Phủ Tấn trên mặt đã đen đến độ theo đêm tối hình thành 2 thê đối lập hài hoà.

Phủ tay áo, Tiểu Thiên từng bước lại gần hần, “Ta đánh người đó thì làm sao? Đừng tưởng rằng người mặc long bào, họ Hoàng tên Đế thì tài giỏi lắm, bỏ đi danh hiệu này, người cái gì cũng không có ! !” Nàng đối với hần rống lên.

“Niếp Tiểu Thiên, Trẫm hôm nay nhất định khiến người chết ở chỗ này!” Hoàng Phủ Tấn nghiêng người tới gần Tiểu Thiên, khí tức toả ra quanh người nguy hiểm đến độ không ai dám tới gần.

Thân thủ vốn định chế trụ Tiểu Thiên cổ, lại bị nàng rất nhanh thoát khỏi, “Người là người không biết xấu hổ, bạo quân lại muốn đánh phụ nữ có phải hay không? Lão nương ta cũng không phải ngồi không!”

Động tác vừa rồi của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, nữ nhân này từ lúc nào trở nên thần thông quảng đại như vậy, có thể dễ dàng thoát khỏi đòn công kích của hần.

“Bạo quân, hôm nay ta nhân tiện lấy thân phận hoàng hậu giáo huấn người!” Vừa dứt lời, khóe miệng Tiểu Thiên khẽ nhếch lên, trong lúc thị vệ còn không ý thức được tình huống hiện tại, nắm tay của nàng đã tới bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, thấy Tiểu Thiên đang hướng mình mà lao tới hần bất ngờ tránh người sang một bên.

Động tác dưới chân nàng rất nhanh, khiến cho Hoàng Phủ Tấn kinh ngạc không nhỏ, trong mắt xuất hiện một chút ngạc nhiên.

Điểm này, Tiểu Thiên tự nhiên cũng đã nhìn ra.

“Lăng ba vi bộ, đã từng thấy qua chưa?” Vừa theo Hoàng Phủ Tấn giao thủ, vừa mở miệng nói, khẩu khí không giấu được vẻ đắc ý.

Chưa từng có người biết nàng có võ công cao như vậy, kể cả cha mẹ của nàng, nàng sở dĩ có thể có được một thân võ công, cũng là bởi vì trong một lần ra ngoài ngẫu nhiên gặp được một vị cao nhân, lăng ba vi bộ chính là người kia độc môn tuyệt kỹ.

Lúc ấy, nàng lại ngây ngốc mà tưởng rằng chính mình nhìn thấy Đoàn Dự rồi đấy.

8. Chương 8

“Thái Hoàng thái hậu giá lâm ——” Từ ngoài cửa cung, vang lên một tiếng kêu the thé, làm cho hai người đang giao thủ nhất thời dừng lại động tác.

Đem tầm mắt chuyển hướng cửa cung, Tiêu Thiên nhìn thấy một lão phụ nhân tóc hoa râm bước vào, khí chất cao quý toả ra từ người phụ nhân nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt nàng.

Oa, Lôi Tư Kelly cổ đại a, Thái Hoàng thái hậu này cao lớn như thế nào giống người nước ngoài đến vậy.

Tiểu Thiên há to miệng mong, mắt thấy Thái Hoàng thái hậu đang hướng hai người bọn họ bước tới, Tiêu Thiên chú ý thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn đã nhu hoà đi rất nhiều.

“Tấn nhi, đem động phòng hoa chúc, vợ chồng hai người các ngươi đang làm cái gì vậy?” Thanh âm bức mình của Thái Hoàng thái hậu vang lên, tầm mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Tấn, trong mắt mang theo rõ ràng sự bất mãn.

“Thần nhi tham kiến Hoàng tổ mẫu.” Hoàng Phủ Tấn gục đầu xuống, cau mi lại không nói lời nào, tại lúc đó Tiêu Thiên xem ra, tên cháu hoàng đế này tựa hồ đối với lão thái thái người nước ngoài này rất tôn kính.

“Còn không mau nói cho ai gia, hai vợ chồng các ngươi đang làm cái gì vậy?” Thái Hoàng thái hậu trên mặt từ đầu đến cuối tâm tình vốn là bất mãn.

“Tôn nhi thần...”

“Hello, grandma!” Hoàng Phủ Tấn vừa muốn trả lời, đã bị Tiêu Thiên dùng một câu tiếng nước ngoài cắt đứt.

Câu chào hỏi này của Tiêu Thiên làm cho Thái Hoàng thái hậu trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, ngoài dự liệu của mọi người, Thái Hoàng thái hậu khoe miệng vung lên một mặt hình cung, “Hey, honey, you can speak English! ! !” Mặc dù nghe không hiểu Thái Hoàng thái hậu đang nói cái gì, nhưng tất cả mọi người ở đây đều nhìn ra được, Thái Hoàng thái hậu mới vừa rồi tức giận đã giảm hơn phân nửa, kinh ngạc không chỉ có đám thị vệ, kể cả Hoàng Phủ Tấn- cũng bị Thái Hoàng thái hậu khiển trách, lại đang cùng Tiêu Thiên nói chuyện với nhau, cả kinh mà ngây ngẩn cả người.

Hoàng tổ mẫu đang nói cái gì?

Kỳ thật không chỉ có bọn đứng ở ngoài, ngay cả Tiêu Thiên cũng ngây ngẩn cả người, vốn dĩ nàng chỉ là có cảm giác Thái Hoàng thái hậu này lớn lên rất giống người nước ngoài, mới tùy tiện dùng tiếng Anh cùng Thái Hoàng thái hậu bắt chuyện, thật không ngờ người... Người thật đúng là người nước ngoài!

Trời ạ, đây rốt cuộc là quốc gia như thế nào a? Sớm như vậy đã lưu hành kết hôn dị tộc, chấp nhận những đứa trẻ có nhiều dòng máu sao? Khó trách Hoàng Phủ Tấn lớn lên đẹp trai như vậy, nguyên lai là gia tộc di truyền a.

“Ha hã, thì ra lão bà, người thực đúng là người nước ngoài a.” Tiêu Thiên vỗ vỗ bả vai Thái Hoàng thái hậu, động tác tựa hồ như với thái hoàng thái hậu đã quen biết từ lâu lắm.

Động tác của nàng một lần nữa lại làm Hoàng Phủ Tấn tức giận đến trầm mặt, tiện nữ nhân này dám đối với hoàng tổ mẫu vô lễ.

9. Chương 9

“Người đâu đem Niếp Tiêu Thiên kéo tới ngự môn, lập tức ngũ mã phân thây!” Hoàng Phủ Tấn ra lệnh vô tình làm kinh động Thái Hoàng thái hậu, người mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, nét tươi cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

“Tấn nhi, con làm gì?” thanh âm Thái Hoàng thái hậu vang lên, tâm tình bất mãn lộ rõ trong từng lời nói.

“Hoàng tổ mẫu, tiện nữ nhân này đêm nay nhất định phải chết, xin người đừng bận tâm!” Hoàng Phủ Tấn lúc này vẻ mặt rất lạnh, trong mắt mang theo sát khí làm cho Tiêu Thiên lại một lần nữa run lên vài cái.

“Tấn nhi, hôm nay là đêm tân hôn của con, một ngày cũng chưa có qua hết, con đã giết hoàng hậu? Như thế này dường như không được tốt a?” Thái Hoàng thái hậu trầm giọng mở miệng nói.

” Trẫm lưu mạng chó của nàng ta đến bây giờ, đã là phúc phận của nàng ta rồi.” Hoàng Phủ Tấn nheo lại hai mắt, trong mắt mang theo dày đặc khí tức nguy hiểm.

“Tấn nhi...”

Thái Hoàng thái hậu đang muốn nói gì đó, lại bị Tiêu Thiên từng bước cắt đứt, “Người có im đi không hả?”

Tiểu Thiên trên mặt mang theo sự bất mãn, “Luôn miệng hô giết ta, ít nhất người cũng phải cho ta biết nguyên nhân chứ?”

“Nguyên nhân?” Hoàng Phủ Tấn trong mắt cười lạnh, nhiều hơn là hèn mọn cùng trào phúng, “Dám phụ như người chính mình đã làm ra loại sự tình gì cũng không biết sao?”

“Ách...” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiêu Thiên ngây ngẩn cả người. Nàng đương nhiên không biết vì sao này bạo quân có thể thống hận hoàng hậu đến như vậy, nói như thế nào hai người cũng là đêm tân hôn đầu tiên, cho dù hắn có không thích nàng, cũng không có khả năng vô duyên vô cớ muốn giết nàng.

Vô tội mà hướng hấn lắc đầu, nàng thản nhiên mở miệng nói: “Ta thật không biết.”

“Người không biết?” Sắc mặt Hoàng Phủ Tấn không bởi vì câu nói này mà bớt u ám, ngược lại càng thêm khó nhìn, “Niếp Tiêu thiên, người còn dám theo Trẫm giả bộ ngu?”

“Ta đây thật sự không biết mà.”

Rốt cuộc la đạo lí gì đây, người ta xuyên qua, nàng cũng xuyên qua, người ta xuyên qua cũng nằm ở trên giường, nằm giường êm, đắp chăn ấm, gối nhuễn ngọc. Nàng đây? Vừa mới xuyên qua đã bị đánh, hết bị đánh còn bị ngũ mã phân thân, càng vô tội hơn chính là, nàng thậm chí không biết nguyên nhân vì sao mình bị ngũ mã phân thân.

“Niếp Tiêu Thiên, người thật sự muốn ở trước mặt Trẫm giả bộ mất trí nhớ? Được, người đã không biết xấu hổ, Trẫm cần gì phải cho người mặt mũi, muốn biết nguyên nhân là gì sao? Trẫm bây giờ nói cho người!” Hoàng Phủ Tấn một tay túm lấy Tiêu Thiên, chuẩn bị ở trước mặt mọi người đem nguyên nhân nói ra, lại bị một tiếng quát của Thái Hoàng thái hậu ngưng lại.

“Tấn nhi!”

Hoàng Phủ Tấn đang chuẩn bị mở miệng nói thì bị một tiếng này của Thái Hoàng thái hậu cắt đứt.

“Hai người các người theo ai gia vào bên trong.” Nói xong, không đợi hai người mở miệng, liền tự mình hướng bên trong đi trước.

10. Chương 10

“Tấn nhi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Làm như vậy trước mặt bao nhiêu hạ nhân, người muốn Thiên Thiên khó xử sao?”

“Hoàng tổ mẫu, tiện nữ nhân này khiến trẫm bị cấm sùng, ngài còn muốn làm cho Trẫm bận tâm nàng khó xử hay không khó xử sao?” Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo tia lửa giận khó nén, lời hắn nói làm cho Thái Hoàng thái hậu cũng ngây ngẩn cả người.

“Thiên Thiên người...”

“Người... Người nói ta cho cấm sùng người?” Lần này, ngay cả Tiêu Thiên chính mình cũng ngây ngẩn cả người, nàng không dám tin mà chỉ chỉ chính mình.

Tiểu Thiên bày ra vẻ mặt không dám tin làm cho Hoàng Phủ Tấn càng thêm chán ghét, trong mắt đều là sự căm ghét, “Niếp Tiểu Thiên, nếu như ngươi đã không biết xấu hổ vì những chuyện mình đã làm, cần gì tại trước mặt Trẫm giả bộ vô tội?” Hoàng Phủ Tấn hí hai mắt lại, chăm chú nhìn vào người Tiểu Thiên.

Làm hấn càng thêm tức giận chính là, tiện nữ nhân chết tiết này không biết xấu hổ về những gì mình đã làm, nằng lại còn bày ra một bộ dáng dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan mà hướng một bên ghé ngồi xuống, chống đầu, tự hỏi cái gì, trong miệng lại thấp giọng lầm bầm: “Oa, nguyên lai vị hoàng hậu này thật giỏi, thật có can đảm a, ngay cả dũng khí cho hoàng đế mang lục mạo cũng có, thật sự là rất giỏi a.” Tiểu Thiên kéo cằm, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái làm cho Hoàng Phủ Tấn hận không thể khiến cho Thái Hoàng thái hậu đem đầu của nằng vất xuống.

Phụ nữ không biết xấu hổ hấn đã rất ít thấy, mà nữ nhân trước mặt đây, lại vì sự không biết xấu hổ của mình mà bày ra vẻ mặt đắc ý.

“Người rất đắc ý có phải hay không?” Hoàng Phủ Tấn không biết từ khi nào đã đi tới bên người nằng, bàn tay lại một lần nữa hung hăng mà ách chế cằm của nằng, đau đến độ khiến cho nằng cau mày.

“Đau quá, đau quá a !” Tiểu Thiên dùng rất nhiều sức, mới có thể đem tay của Hoàng Phủ Tấn túm xuống.

NND, may mắn là nằng, nếu là hoàng hậu kia, phỏng chừng sớm bị tên bạo quân này bóp nát.

Ai

hoàng hậu a hoàng hậu, vậy là ngươi không đúng rồi a, ngươi nghĩ muốn luyện lá gan cũng không nên luyện như vậy luyện a, dù thế nào ngươi cũng không nên khiến hoàng đế bị cấm sừng như vậy chứ, ngay cả ta là một cô gái của thế kỉ 21 đều biết, chọc giận hoàng đế chẳng khác gì là đang vuốt râu sư tử, ngươi còn dám khiến hấn mang lục mạo?

Ngươi bây giờ đã chết là không có chuyện gì rồi, ta bây giờ thì thực là thảm, ta vì ngươi mà phải mang trên lưng tội hồng hạnh xuất tường a.

Ngẫm lại chính mình cũng thật không may mắn, nhân gia vốn là hoàng hậu, nằng cũng là hoàng hậu, xuyên qua ngay lập tức khiến nằng kề bên cây gậy, nằng cam chịu, cũng chỉ tự trách mình xui xẻo, bây giờ lại mới biết còn có một chuyện xui xẻo như vậy —— Là do vị hoàng hậu thật sự kia cấp cho hoàng đế một cái sừng, nằng là hoàng hậu giả nhưng lại phải thay nằng khiêng tội danh.

Nhất định là xui xẻo rồi, nhất định là! Ai

Tiểu Thiên bắt đắc dĩ mà lắc đầu, bắt quá bây giờ xuyên qua thì cũng đã xuyên rồi, nằng còn có thể thế nào đây? Dù cho nằng có không thừa nhận mình là hoàng hậu, thì này bạo quân cũng nhất định sẽ không tin.

11. Chương 11

Tay Hoàng Phủ Tấn một lần nữa bị Tiểu Thiên túm xuống, nhìn Tiểu Thiên khi thì cau mày, khi thì thở dài, khi thì lại mang một vẻ mặt vô tội, tiếp theo bộ dạng cam chịu, Hoàng Phủ Tấn cũng không biết phải nói cái gì.

Tiện nữ nhân này tại sao sau khi chịu mấy bản tử thì tính tình lại đại biến như vậy, dường như hoàn toàn thay đổi thành người khác, một Niếp Tiểu Thiên trước đây chỉ biết vâng vâng dạ dạ sau khi chịu đòn dấm đối với hấn xuất ngôn bừa bãi, nói chuyện thô tục không chịu nổi, mắng hấn lại mắng có đến mười phần khí lực, không có một dấu hiệu nào là của người vừa bị đánh mấy bản tử, hấn thực hoài nghi nữ nhân trước mắt này có phải là người hấn vừa lấy làm hoàng hậu Niếp Tiểu Thiên hay không .

Hoàng Phủ Tấn sững sốt, Thái Hoàng thái hậu cũng sững sốt, toàn bộ Vân Tiêu cung lâm vào một mảnh yên tĩnh, không khí ấy kéo dài đến khi Tiểu Thiên mở miệng hỏi khiến ọi người phun huyết, đem sự yên tĩnh của Vân Tiêu cung một lần nữa đánh vỡ.

Sau khi cam chịu số phận, Tiểu Thiên một lần nữa thở dài, vô cùng cẩn thận mà nhìn Hoàng Phủ Tấn, haizz, nếu biết đã làm chuyện xấu, không thể quá kiêu ngạo được, mặc dù chuyện xấu này vốn là do hoàng

hậu thật sự kia, nhưng tên bạo quân này cũng không biết nàng đã sớm không còn nữa rồi, cam chịu đi, cam chịu đi, đắc tội với cầu hoàng đế, người xui xẻo là chính mình.

“Cái kia... Hoàng thượng là sao?”

Tiểu Thiên mở miệng làm cho hồn phách của Hoàng Phủ Tấn quay trở lại, nhưng sắc mặt xanh mét cũng không thay đổi chút nào.

Thấy trong mắt Tiểu Thiên hiện lên rõ ánh nhìn xa lạ, tâm lý Hoàng Phủ Tấn hiện lên một tia nghi hoặc, tiện nữ nhân này thực không nhận ra hắn? Nàng đang giả ngu hay vì bị hắn đẩy từ trên giường xuống đụng phải cái gì mất trí nhớ rồi?

Không tiếp tục tự hỏi vấn đề này, Hoàng Phủ Tấn muốn biết Tiểu Thiên tiếp theo muốn nói cái gì, lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Chuyện gì?”

“Ta... Ta muốn biết, cái kia... Cái kia gian phu là ai hả?” Tiểu thiên hỏi rất thành tâm, hoàng đế này là một nam nhân vừa có quyền thế lại rất đẹp trai, hoàng hậu lại muốn hồng hạnh xuất tường, như vậy chắc chắn nam nhân kia so với hoàng đế khăng định là có mị lực hơn, ít nhất chắc hẳn so với hoàng đế đẹp trai hơn nhiều. Cho nên, nàng nhất định phải hỏi rõ ràng mới được, lỡ như một ngày nào đó không may mắn gặp được một nam nhân đẹp trai, tiến lên bắt chuyện, cuối cùng mới biết hắn chính là gian phu kia, tên bạo quân này nhất định sẽ vật cổ của nàng.

Nàng đã đủ xui xẻo rồi, cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ này mà vứt bỏ mạng nhỏ.

12. Chương 12

Vấn đề Tiểu Thiên hỏi một lần nữa làm mặt Hoàng Phủ Tấn trở nên xanh mét, “Niếp Tiểu Thiên!” Hắn hướng nàng rống lên, “Gian phu là ai, người còn dám hỏi Trẫm?”

“Ta đây không biết đương nhiên phải hỏi chứ.” Cau mi lại, Tiểu Thiên trả lời với vẻ mặt vô tội, nếu nàng biết, còn dám hỏi ra khỏi miệng sao?

“Người...” Hoàng Phủ Tấn chán nản, dâm phụ chết tiệt, rốt cuộc nàng đã có quan hệ với biết bao nam nhân, nàng còn có thể chẳng biết xấu hổ nói chính mình không biết gian phu là ai? Nàng còn dám làm trò trước mặt hắn hỏi gian phu là ai?

“Người dâm phụ này!”

Ba ——

Hoàng Phủ Tấn vừa nói dứt lời, một cái tát cũng giáng xuống trên mặt Tiểu Thiên, hành động của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Thái hoàng thái hậu kinh ngạc đến không nói nên lời, đồng thời, khơi dậy sự tức giận trong lòng Tiểu Thiên.

“Hôn quân, tên súc sinh nhà ngươi lại vừa đánh ta!” Tiểu Thiên rất muốn tiến lên đánh cho Hoàng Phủ Tấn một trận, thế nhưng chưa làm được đã bị Thái Hoàng thái hậu ngăn lại.

“Thái Hoàng thái hậu, người buông ta ra !” Không nghĩ muốn sử dụng bạo lực với một lão nhân, Tiểu Thiên chỉ có thể tận dụng hết sức thoát khỏi sự kèm cặp của Thái hoàng thái hậu.

“Tiểu Thiên, người bình tĩnh lại một chút đi, Tấn nhi là hoàng đế, người làm sao có thể đánh hắn được.”

“Thái Hoàng thái hậu, người có lầm hay không hả, tên hôn quân không biết xấu hổ này có thể đánh nữ nhân, tại sao ta lại không thể đánh hắn!” Vừa nói, vừa tiến lên trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

Chết tiệt, khí lực của lão thái thái này sao có thể lớn như vậy.

“Niếp Tiểu Thiên, người dám mắng Trẫm súc sinh!” Hoàng Phủ Tấn cắn chặt hàm răng, nếu không phải hoàng tử mẫu bên cạnh ngăn nàng lại, hẳn lúc này nhất định đã ném nàng ra ngoài điện.

“Ta mắng người súc sinh thì làm sao? Ta còn muốn đánh nhau với người đây!” Tiểu Thiên tức giận đến nổi trận lôi đình, năm lần bảy lượt nghĩ muốn tiến lên, lại bị Thái Hoàng thái hậu giữ chặt, “ Chết tiệt, thức

ăn trong hoàng cung có phải đều tốt quá hay không, một lão nhân gia tại sao lại có khí lực lớn như vậy?” Dưới cơn thịnh nộ, Tiểu Thiên trở nên khẩu trạch bất ngôn (nói không lựa lời).

“Niếp Tiểu Thiên, người dám nói chuyện như vậy với Hoàng tổ mẫu !”

“ Hôn quân nhà người, cầm miệng chó của người lại, lão nương ta đời này ghét nhất loại nam nhân đánh nữ nhân, người cầu hoàng đế đã đánh ta lại còn thừa dịp ta không chú ý mà đánh lên ta, người...”

“Người đâu, đem hoàng hậu kéo xuống!” Tiểu Thiên nói còn chưa xong, đã bị một tiếng của Thái Hoàng thái hậu cắt đứt.

“Người... Người...” Về mặt thống khổ gần như sắp chết, Tiểu Thiên đấm ngực, chỉ vào Thái Hoàng thái hậu khóc rống lên, “Ô oa

quả nhiên vẫn là thương người của mình hơn, cầu hoàng đế này khi dễ ta, người lão thái thái này còn giúp hấn cùng nhau khi dễ ta, ta thực là một hoàng hậu bất hạnh mà, 555

“

Nước mắt nước mũi thống khổ tố cáo hành vi phạm tội của Thái hoàng thái hậu, về mặt của Tiểu Thiên khiến Thái hoàng thái hậu đau lòng hơi lơ lửng lực đạo ở hai tay để nàng ngồi xổm trên mặt đất khóc.

13. Chương 13

Sau khi nhận được lệnh của Thái hoàng thái hậu bọn thị vệ liền tiến lên, chứng kiến tính tình của Tiểu Thiên, không biết nên làm như thế nào, liếc mắt một cái lại nhìn thấy khuôn mặt đã đen lại của Hoàng Phủ Tấn, còn có đôi mắt rõ ràng đang rất đau lòng của Thái Hoàng thái hậu, bọn thị vệ khó xử đứng yên ở đó, không dám mạo muội hành động.

“Thiên Thiên thông minh, đừng khóc nữa, vốn là hoàng tổ mẫu không đúng, hoàng tổ mẫu không nên giúp đỡ Tấn nhi a.” Thái Hoàng thái hậu cúi người xuống, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Thiên, một màn trước mặt làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tối.

“Hoàng tổ mẫu, ngài cùng đám phụ này nói chuyện làm gì?” Hoàng Phủ Tấn lớn tiếng rống lên, tầm mắt chuyển hướng đám thị vệ, “Còn không đem nàng ta kéo đi chém?”

“Vâng, Hoàng thượng!”

“Tấn nhi...”

“Hoàng tổ mẫu xin đừng quan tâm chuyện của Tôn nhi.” Hoàng Phủ Tấn ánh mắt lạnh lẽo, lần đầu tiên, hấn đối với Thái Hoàng thái hậu xuất hiện vẻ mặt bực mình.

“Ta không đi ra ngoài, không đi ra ngoài.” Vô lại mà ngồi dưới đất, Tiểu Thiên ôm bắp đùi Thái Hoàng thái hậu, không cho thị vệ mang đi nàng.

Chuyện này liên quan trực tiếp đến mạng nhỏ, nàng ý thức được rất rõ ràng, thất lễ là nhỏ, mất mạng nhỏ lại là chuyện lớn, mặc dù nàng đã 24 tuổi, “Cao linh” rồi, nhưng lúc cần vô lại nhất định vô lại đáng vô lại, tóm lại mạng nhỏ cao hơn hết thảy.

“Niếp Tiểu Thiên, buông hoàng tổ mẫu ra!” Hoàng Phủ Tấn tiếng hô như sấm minh bàn lại một lần nữa vang lên.

“Người bảo thị vệ đi ra ngoài đi!” Ngồi dưới đất, nháy đôi mắt to đen nhánh, Tiểu Thiên ôm bắp đùi Thái Hoàng thái hậu ôm càng chặt, rất sợ nếu như chính mình buông tay ngay lập tức sẽ bị lôi đi.

“Thiên Thiên...” Hoàng thái hậu cau mày, bà đã là bộ xương già nếu nếu như cứ bị hai vợ chồng bọn họ giày vò, phỏng chừng phải đi gặp hoàng gia gia của chúng rồi.

“Niếp Tiểu Thiên, người rút cuộc có buông ra không hả ! !”

“Không buông! Không buông! Không buông!” Người muôn thi xem ai nói lớn hơn sao? Ta nhất định sẽ theo đến cùng! Sư tử rống hả? Ta chính là lão đại!

Tóm lại, nàng hôm nay nếu làm cho tên bạo quân này thành công khiến cho nàng thành không có đầu quỳ, nàng nhân tiện đổi tên gọi Niếp Tiểu Thiên!

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn chán nản, nữ nhân này có dũng khí dùng hoàng tổ mẫu uy hiếp hắn, nàng ôm hoàng tổ mẫu chặt như vậy, làm sao lòi nàng đi bây giờ.

Đáng chết!

Hoàng Phủ Tấn cắn răng, trừng mắt nhìn Tiểu Thiên, xem bộ dáng khó xử của Thái Hoàng thái hậu, lại nhìn xuống đất nữ nhân không biết xấu hổ này, Hoàng Phủ Tấn cố nén cổ lửa giận trong lòng.

Hắn thật sự phải thoả hiệp với nữ nhân này? Nữ nhân làm cho hắn bị cấm sừng lại còn dám ở trước mặt hắn kiêu ngạo như vậy! ! !

14. Chương 14

Ngay lúc Hoàng Phủ Tấn cùng Tiểu Thiên mắt to trừng mắt mắt nhỏ, bọn thị vệ chần chừ không dám tiến lên, Thái Hoàng thái hậu trước mặt một trận xây xẩm, bước chân lão đảo, ngã xuống đất.

“Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn là người đầu tiên có phản ứng, một tay đẩy Tiểu Thiên sang một bên, đem Thái Hoàng thái hậu ôm lên, hướng mọi người đang ngây ngẩn mà lớn tiếng rống lên, “Đứng trở ra đó làm gì, mau tuyền thái y!”

Bọn thị vệ bị một rống này của Hoàng Phủ Tấn, hù dọa đến tỉnh táo cả người, tất cả đều không suy nghĩ mà chạy ra ngoài.

Ôm lấy Thái Hoàng thái hậu hướng bên giường đi đến, Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo vài phần sát khí khó nén, “Niếp Tiểu Thiên, nếu hoàng tổ mẫu có xảy ra chuyện gì, Trẫm cho cả nhà ngươi chôn cùng!”

“Người đừng động một cái là hô chém hô giết có được hay không? Người ngoại trừ giết người ra, còn có thể làm cái gì?” Tiểu Thiên miễn cưỡng mà liếc Hoàng Phủ Tấn mắt một cái, một tay đẩy hắn, “Tránh ra, đừng đứng ở chỗ này cản trở ta làm việc.”

Ngồi bên người Thái Hoàng thái hậu, thân thủ kéo tay Thái Hoàng thái hậu, Tiểu Thiên khôi phục bộ dáng của một bác sĩ, nghiêm túc xem mạch cho người.

Đứng bên cạnh chứng kiến hết thấy, khiến cho Hoàng Phủ Tấn nhu hoà đi rất nhiều, nhìn nàng xem mạch cho Thái Hoàng thái hậu, rất chuyên nghiệp, rất cẩn thận, khi thì cau mày, khi thì lại lắc đầu, nữ nhân này còn biết cả y thuật?

Nàng rốt cuộc còn che dấu cái gì? Hoàng Phủ Tấn nheo lại hai mắt, bắt đầu đánh giá kỹ Tiểu Thiên.

Bất quá bây giờ không phải lúc lo lắng đến vấn đề này, trọng yếu nhất là, hoàng tổ mẫu không có việc gì.

Một hồi lâu sau, Hoàng Phủ Tấn thấy Tiểu Thiên sắc mặt trầm xuống, chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, trầm giọng mở miệng nói: “Thái Hoàng thái hậu như thế nào lại bị nội thương nặng như vậy?”

Lời Tiểu Thiên nói làm Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, “Nội thương? Người nói hoàng tổ mẫu bị nội thương rất nặng? Người không có nhìn lầm?”

Nhìn Hoàng Phủ Tấn trong mắt thể hiện sự khó tin, Tiểu Thiên bực mình mà biết biết miệng, từ bên giường đứng lên, “Quả nhiên là một đứa cháu bất hiếu, ngay cả bà bà bệnh nặng như vậy mà người cũng không biết.” khê nhếch miệng, nàng châm chọc nói: “Tình lực của người người đại khái đặt hết ở hậu cung rồi chứ gì?”

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn sắc mặt rất khó xem, nếu những phụ nữ khác trong hậu cung chứng kiến bộ dáng này của Hoàng Phủ Tấn, sớm đã chết ngắt, mà một người phụ nữ không biết chữ tử viết như thế nào vẫn bình tĩnh, thản nhiên.

Đúng lúc này, tất cả danh y của thái y viện đều đã đến, nhìn thấy nét mặt của Hoàng Phủ Tấn, các thái y không dám tiến lên.

15. Chương 15

Hoàng Phủ Tấn tầm mắt chuyển hướng bọn họ, ánh mắt lạnh như băng khiến cho người ta phát run, “ Còn đứng đó làm gì, không mau lại đây cho Trẫm!”

“Vâng, vâng, Hoàng thượng!” Thái y nơm nớp lo sợ mà đi tới bên giường, kiểm tra thân thể của Thái Hoàng thái hậu, sau khi thái y đến, Tiêu Thiên bình tĩnh ngồi xuống ghế, hai mắt miễn cưỡng nhìn các ngự y đang rất sợ bị hái đầu..

Chơi với vua như chơi với hổ a! ! Tiêu thiên vô lực mà lắc đầu.

“Thái Hoàng thái hậu thế nào rồi?” Một lúc sau, chỉ nghe thấy Hoàng Phủ Tấn thản nhiên mở miệng nói.

“ Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái Hoàng thái hậu chỉ là khí huyết không đủ mới có bị té xỉu, cũng không đáng lo ngại!” Đứng đầu thái y viện kinh sợ mà trả lời.

“Khí huyết không đủ? Cũng không đáng lo ngại?” Hoàng Phủ Tấn hai mắt mị lên, trong mắt mang theo tia nguy hiểm làm cho các thái y tiềm thức mà lui ra phía sau vài bước.

“Lý Tĩnh, Trẫm phong ngươi làm người đứng đầu của thái y viện để làm cái gì? Vốn là cho ngươi nói những lời vô ích đó sao?” Hoàng Phủ Tấn giận dữ, thanh âm vang vọng cả Vãn Tiêu cung, đám thái y kia cũng quỳ rạp xuống.

“Hoàng thượng bớt giận!”

“Bớt giận?” Hoàng Phủ Tấn một chưởng đập nát cái ghế bên người, chỉ một thoáng, gỗ vụn cũng bay lên, ” Nội thương của Thái Hoàng thái hậu là như thế nào?”

“Hoàng thượng!” Lý Tĩnh ngẩng đầu lên, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Điểm này, Hoàng Phủ Tấn đương nhiên thấy được.

“Các ngươi cảm thấy đầu trên cổ đã ở quá lâu rồi phải không, thật sự nghĩ muốn dời nó đến một địa phương khác?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo tia sát khí khó nén.

“Xin Hoàng thượng thứ tội!” Các thái y sợ đến dập đầu cuống quýt, thân thể già nua không ngừng run rẩy .

Lúc này, một thanh âm miễn cưỡng từ bên cạnh Hoàng Phủ Tấn truyền tới, “Người ngoài việc giết người, có thể dùng đầu óc hay không ?”

Thanh âm không biết sợ này phát ra làm cho Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu đi, chỉ thấy Tiêu Thiên gãi gãi lỗ tai, vẻ mặt hèn mọn mà nhìn chính mình.

Đang muốn phát hỏa, chỉ thấy Tiêu Thiên vẫn như trước trưng ra mặt dày, nhìn Thái hoàng thái hậu trên giường liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Nội thương của Thái Hoàng thái hậu là do máu bầm trong cơ thể làm tắc mạch máu, đương nhiên sẽ khiến cho khí huyết không đủ rồi, lời thái y vừa nói cũng không có gì sai.”

Lời Tiêu Thiên nói cũng không làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn chuyển biến tốt đẹp, “Niếp Tiêu Thiên, ngươi đang giáo huấn Trẫm?”

“Như vậy sao có thể xem là giáo huấn chứ.” Tiêu Thiên khề cong môi, “Ta chỉ là đang cố hết sức để khiến cho ngươi thông minh hơn một chút thôi, rõ ràng cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết đứng một bên mà mắng thái y.” Nói đến đây, Tiêu Thiên khinh thường mà trề trề môi.

16. Chương 16

Hoàng Phủ Tấn bởi vì Niếp Tiêu Thiên nói, lại một lần nữa giận đến đen mặt, nữ nhân đáng chết này, từ sau khi hần đem nàng ném tới ghế thượng kê bên bàn tử, nàng mang bao nhiêu tức giận của hần trở về, mỗi một câu nói cũng làm cho hần hận không hái được đầu của nàng , nếu không có Hoàng tổ mẫu xuất hiện, hần cũng đã sớm tống nàng quay trở về “ Lão gia” rồi.

“ Niếp Tiểu Thiên, người nghe rõ cho trẫm. Trẫm nếu hái không được đầu của người, sau này nhất định mang cùng họ với người.”

“ Hôn quân, người cũng nghe rõ ràng cho ta, ta nếu để người hái được đầu, đời này nhất định sẽ không đầu thai làm người.”

Hai người cứ như thế tranh phong đối đáp, thái y sợ đến quỳ rạp trên mặt đất, bọn họ không biết là nên đứng lên, hay là tiếp tục quỳ, nên là can ngăn họ , hay là an phận mà ngậm miệng.

“ Tốt, vậy người cứ đợi đấy mà làm cô hồn dã quỷ đi”. Hoàng Phủ Tấn phất tay áo, mặt lại một lần nữa đen hơn phân nửa, đáng chết nữ nhân có dũng khí làm cho hắn bị cấm sừng, đã không biết xấu hổ làm ra loại chuyện này, còn có thể ở trước mặt hắn cây ngay không sợ chết đứng, bộ dáng này thoát nhìn chân tướng dường như là hắn phải xin lỗi nàng “ Người, người, người,...”, Tiểu Thiên duỗi tay chỉ, chỉ thẳng vào Hoàng Phủ Tấn, hận không thể đào ra một cái động trên mặt của hắn, nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào nhỏ mọn như vậy.

NND, cho dù nàng ở sau lưng hắn vụng trộm thì sao? Nàng nhiều lắm cũng sẽ tới một 2P nha, mà tên cầu hoàng đế cũng chơi đùa 3000P rồi, bọn ta có thể hào phóng như vậy, hắn ngược lại không biết xấu hổ hở một chút là đòi chém đòi giết nàng?

“ Trẫm như thế nào ”, Cẩn rằng lạnh lùng mà nhìn Tiểu Thiên.

“ Người, người, người...Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! không biết xấu hổ! Tiểu Thiên nhìn hắn rống lên.

Uh, rống như vậy thoải mái hơn nhiều, nếu cứ đè nén trong lòng nhất định bị nội thương.

“ Không biết xấu hổ ”, Hoàng Phủ Tấn cẩn rằng, lạnh lùng mà phun ra này ba chữ, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiểu Thiên đang tức giận đến đỏ ửng cả khuôn mặt, để sát vào nàng, hèn mọn mở miệng nói : “ Niếp Tiểu Thiên, chưa người nào so với người thích hợp hơn ba chữ này.”

“Thật sao? Người không phải người sao?”. Tiểu Thiên khoe miệng nhếch lên, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, trong mắt mang theo tia giảo hoạt vẻ đắc ý.

“ Người, ...”, Hoàng Phủ Tấn mặt lúc này đã xanh mét, biết mọi người nhất định đều tự hiểu, ngay tại tình huống như thế này, có thể giải tỏa được chút ít stress là thoải mái nhất, mà nàng hết lần này đến lần khác thích khiêu chiến, nhất là khiêu chiến uy nghiêm của hoàng đế, đủ khấn trương, đủ kích thích.

Ha ha, cuộc sống như thế tốt đẹp.

17. Chương 17

“ Người đầu đem Niếp Tiểu Thiên kéo ra ngoài chém”. Hoàng Phủ Tấn ra lệnh một tiếng, tay áo vung lên, hôm nay không hái được đầu của nữ nhân này, một hoàng đế như hắn làm sao có thể nuốt trôi được.

“ Tấn nhi...”, Bên giường truyền đến thanh âm suy yếu của thái hoàng thái hậu.

“ Hoàng tổ mẫu”, nghe thái hoàng thái hậu gọi hắn, Hoàng Phủ Tấn lập tức vọt lên , trong mắt thần sắc khấn trương làm Niếp Tiểu Thiên miễn cưỡng đối với tên cầu hoàng đế này thay đổi một chút, nhưng chỉ là một chút thôi. Dù sao cũng nể cái tên hôn quân hiếu thuận này một chút.

Mắt thấy thị vệ chấp hành mệnh lệnh đang hướng chính mình đi đến, Niếp Tiểu Thiên thần kinh dựng đứng cả lên.

Mẹ ơi, mắng hôn quân mê sảng rồi, thiếu chút nữa đã quên, hôn quân này có một đám thị vệ tùy hắn sai khiến, cho dù võ công nàng có tốt cũng không có khả năng qua được mấy vạn đại quân. Đừng nói mấy vạn, mấy trăm cũng chẳng thể qua được.

Miệng thì đã thoải mái, mạng nhỏ có lẽ cũng đã mất rồi.

Trong lúc nàng đang nát óc suy nghĩ tìm cách thoát thân, chỉ nghe thấy thanh âm thái hoàng thái hậu suy yếu lại một lần nữa vang lên.

“ Thiên Thiên...”.

Hả? Lão thái thái đang gọi nàng ?.

Tiểu Thiên quay lại, thấy thái hoàng thái hậu đang được Hoàng Phủ Tấn nâng dậy, tầm mắt chuyển hướng chính mình, mà bộ dáng Hoàng Phủ Tấn còn lại là vẻ mặt hận không thể cắn chết nàng .

“ Cứu...cứu tinh”, Như thế nào lại đem vị lão thái thái, đại cứu tinh này quên đi, xem lão thái thái dường như rất mến nàng. Lần đầu gặp mặt còn gọi nàng là honey.

Tiểu Thiên khoe miệng bởi vì tìm được đại cứu tinh mà có chút vui lên, bộ dáng này trong mắt Hoàng Phủ Tấn thật rất chướng mắt.

Nữ nhân đáng chết này,tại sao ngược lại không thể chết được. Hoàng Phủ Tấn cắn răng, nếu không sợ kích thích hoàng tổ mẫu, hẳn nhất định lấy mạng nhỏ của nàng .

“ Grandma ngài bảo ta”, Vọt tới trước mặt thái hoàng thái hậu, Niếp Tiểu Thiên một tay túm một tay ôm Thái hoàng thái hậu, Hoàng Phủ Tấn như thế nào lúc này chính mình lại ngồi ngay bên cạnh nàng, điểm này một lần nữa làm cho hắn tức giận đến nghiến răng.

“ Thiên Thiên, nha đầu này, tại sao đêm nay lại luôn làm cho Tấn nhi tức giận vậy”. Thái hoàng thái hậu giương mắt lên nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái.

Nghe lão thái thái nói như vậy, Tiểu Thiên mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng là xem ra người đang rất suy yếu, nàng cũng không thể lại làm cho người tức giận, không thể làm gì khác hơn là làm theo của người ý tứ, không tình nguyện mà cúi đầu : “ Đúng vậy thái hoàng thái hậu, Thiên Thiên sai lầm rồi”.

“ Giả bộ vô tội. không phạm pháp đi”.

Tiểu Thiên tại thái hoàng thái hậu trước mặt khinh địch như vậy mà thừa nhận sai lầm, làm cho Hoàng Phủ Tấn lúc này có cảm giác ngoài ý muốn nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác khinh thường.

Nàng đã biết sai lầm rồi? Trên mặt hắn lúc này không hiểu, vừa rồi bộ dáng rốt cục biểu đạt cái gì.

Nhưng mà nữ nhân này không phải đã hết thuốc chữa, ít nhất nàng cũng biết không nên làm cho Hoàng tổ mẫu tức giận, nói cách khác nếu như nàng thực sự có ý định như vậy, hẳn nhất định một chưởng bóp nát nàng.

“ Tấn nhi”

Hoàng Phủ Tấn cảm thấy buồn bực, chỉ nghe thấy tiếng Thái hoàng thái hậu rất nhẹ gọi hắn.

“ Hoàng tổ mẫu, tôn nhi ở đây, Hoàng Phủ Tấn đi tới bên giường, lại một lần nữa hung hăng trừng mắt, liếc Tiểu Thiên một cái.

Tiểu Thiên không nhìn, ánh mắt hướng sang nơi khác, ánh mắt loé ra, bây giờ không phải lúc theo hôn quân trước mặt xung đột.

“ Tấn nhi, bảo thị vệ lui xuống đi”

“ Hoàng tổ mẫu...”

“ Ai gia không cho phép người mang Tiểu Thiên chém” , Thái hoàng thái hậu trong mắt tràn ngập kiên định, càng như vậy Tiểu Thiên lại càng cao hứng, dù sao nàng cũng đã sớm nhìn ra, cái tên bạo quân này rất hiếu thuận với grandma, khẳng định sẽ không làm trái lại ý định của người.

Vì trong đầu hoàn toàn không để ý tới sát ý của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên bèn không ngừng mà xen miệng vào: “ Người không thể bắt hiểu như vậy, đi ngược lại ý tứ của Hoàng tổ mẫu”.

Hoàng Phủ Tấn liếc Tiểu Thiên một cái, từ kẽ răng rít lên từng chữ: “ Niếp Tiểu Thiên , người ngậm miệng lại cho trầm”.

“ Tấn nhi...” , Thanh âm thái hoàng thái hậu bực mình vang lên.

“Ồ...” khe khẽ môi, Tiểu Thiên hai mắt sưng đỏ có chút loé loé quang nhìn Thái hoàng thái hậu: “Thái hoàng thái hậu Thiên Thiên biết sai lầm rồi, ngài xem hoàng thượng hẳn đối với Thiên Thiên thực sự là hung ác”.

Chớp chớp hai mắt đầm lệ, Tiểu Thiên bày ra bộ dạng đáng thương làm thái hoàng thái hậu bỗng sinh cảm giác thương xót, trong mắt lại một lần nữa xuất hiện một luồng đau thương.

“Thiên Thiên thông minh đừng khóc, grandma nhất định không để hoàng thượng giết người”. Nhà đầu kia gọi bà là grandma làm cho tâm lý bà thiệt là cao hứng, làm sao có thể để đứa cháu tính tình hung hăng kia chém đầu nàng được.

Nghe thái hoàng thái hậu nói vậy, tâm lý Tiểu Thiên thật là cao hứng chỉ thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, ha ha ~ Nàng muốn ở lão thái thái chính là những lời này.

Nước mắt đương nhiên là không chảy ra vô ích. Tiểu Thiên không tìm được trong mắt mang theo tia đắc ý, mặc dù không rõ ràng, nhưng Hoàng Phủ Tấn lại thành công mà bắt được.

Nữ nhân đáng chết này, lại dám trước mặt hoàng tử mẫu giả bộ đáng thương? Nước mắt thật đúng nói đến là đến!

Hoàng Phủ Tấn tức đến nghiến răng: “Hoàng tử mẫu, nữ nhân đáng chết này là đang giả vờ khóc lóc lừa gạt người.”

“Ta...Ta không có.” Vô tội mà cúi đầu, Tiểu Thiên phóng ra thanh âm rất thấp, trong giọng nói ngược lại rõ ràng mang theo tia vô tội.

Nhưng thực ra là nàng chỉ cười khiến cho toàn thân run rẩy lại một lần nữa làm cho Hoàng Phủ Tấn chán nản.

Hoàng tử mẫu tại sao lại dễ dàng khinh địch như vậy.

Này đồ đáng chết ngựa đực, người mới dám dăng.

“Tấn nhi, con muốn làm hoàng tử mẫu tức chết có phải không?” Thái hoàng thái hậu khẩu khí trở nên kích động hẳn lên.

“Tôn nhi không dám, xin hoàng tử mẫu đừng nóng giận”. Hoàng Phủ Tấn khẩu khí mềm xuống, không khó nghe ra, trong lời nói hẳn mang theo rõ ràng vài tia không tình nguyện.

“Bất hiếu thuận như vậy, có cái gì không dám...”, Cúi đầu Tiểu Thiên buông xuống một câu mà chỉ có chính mình có thể nghe thấy.

Những lời này đối với thái hoàng thái hậu vốn là không thể nghe thấy, nhưng đối với thánh giác Hoàng Phủ Tấn hôm nay lại đột nhiên linh mẫn, những lời này đột nhiên cứ thành công đi vào tai hẳn như vậy.

“Niếp Tiểu Thiên”, Hoàng Phủ Tấn cắn răng, lạnh lùng mở miệng nói, vì không muốn làm cho Thái hoàng thái hậu tức giận, hẳn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ẩn nhẫn tùy thời bộc phát.

“Dạ, hoàng thượng, Thiên Thiên đây, ngài cứ nói”, Thành thật mà cúi đầu, khoé miệng của nàng đã sớm cười đến sai lệch, cầu hoàng đế có bản lĩnh trước mặt bà của người phát hỏa hả?. Người làm cho lão nhân gia tức chết, nhất định cả đời lưng đeo cái danh bất hiếu. Lầm bầm hừ!

“Người”, thấy Tiểu Thiên giả bộ thành thật đến như vậy, Hoàng Phủ Tấn một bụng hỏa không chỗ phát tiết.

“Tấn nhi, người xem Thiên Thiên thông minh, nếu nàng biết sai lầm rồi, dù cho nàng đã lỡ làm cho con bị cấm sùng rồi, nhưng cũng đều là những chuyện trước khi gả cho con, sau này để nàng sửa sai, không được sao?”

Thái hoàng thái hậu nói những lời này thiếu chút nữa làm cho Tiểu Thiên từ trên giường lăn xuống đất, thì ra lão thái thái tư tưởng còn có thể thoáng như vậy?

Mặc dù những lời này nàng cũng đã muốn nói rồi, nhưng chỉ sợ bạo quân lấy đi mạng nhỏ của nàng, không nghĩ tới lão thái thái ở giữa nàng phân giải. Sau này ở trong hoàng cung vốn là không cần lo rồi, có những lời này của lão thái thái còn sợ cầu hoàng đế động đến nàng sao?

Nàng cao hứng trở mình rồi, có người lại giận đến đen mặt, không cần nói cũng biết người này là ai rồi.

“Hoàng tổ mẫu, nàng ta dâm dăng như vậy, người sao lại có thể giúp nàng ta?”

“Người mới dâm dăng...”, Tiểu Thiên không sợ loạn mà bỏ thêm một câu, nhìn thấy ánh mắt giết người của Hoàng Phủ Tấn, nàng lại một lần nữa vô tội mà cúi đầu.

“Tất cả đều là những chuyện trước đây rồi”, Thái hoàng thái hậu bực mình mà nhìn Hoàng Phủ Tấn.

“Trước cũng không dâm dăng”, Tiểu Thiên không nhịn được mà bỏ thêm một câu, vẻ mặt rất vô tội, rất vô tội.

Vị hoàng hậu thật sự kia nhiều lắm cũng chỉ là theo một người đàn ông có liên quan mà thôi, còn trước mắt này cầu hoàng đế theo hơn ba nghìn phụ nữ chơi đùa NP mà nói, nàng cách tiếng dâm dăng còn rất xa đây.

“Niếp Tiểu Thiên, cảm miệng của ngươi lại, có hiểu không?”

“Dạ, hoàng thượng, Thiên Thiên biết sai rồi”, Đem bộ dáng vô tội của mình diễn tại trước mắt Thái hoàng thái hậu, Tiểu Thiên lại một lần nữa thành thật mà cúi đầu, khẳng định có người sẽ giúp nàng giáo huấn cái tên ngựa đực này.

18. Chương 18

Quả nhiên vẻ mặt vô tội của Tiểu Thiên đã chạm tới rồi ánh mắt của thái hoàng thái hậu

“Tấn nhi, người nào không phạm phải sai lầm, sao con cứ để ý mãi như vậy mà không tha cho Thiên Thiên đi”.

“Hoàng tổ mẫu, người biết trăm hận nhất loại phụ nữ gian dâm mà”. Nghe Thái hoàng thái hậu nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn lúc này vẻ mặt bình tĩnh lại càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, trong mắt mang theo cái nhìn lạnh lẽo làm cho Tiểu Thiên lúc này đầy lòng khê run, chỉ là, nàng đột nhiên bắt gặp trong mắt Hoàng Phủ Tấn một tia đau đớn.

“Tấn nhi, này...”, Thấy bộ dáng Hoàng Phủ Tấn, Thái hoàng thái hậu nói không ra lời, bà biết lời của bà làm cho đứa cháu thông minh nhớ tới từng chút sự tình, cũng chính bởi những sự kiện đó làm cho đứa cháu này từ một người vô cùng nhu thuận, thông minh hôm nay trở thành như vậy táo bạo lại có một chút vô thường.

Thái độ khó khăn của Thái hoàng thái hậu, Tiểu Thiên cũng chú ý tới rồi, trong lòng thầm nghĩ: Bạo quân này chẳng nhẽ cũng từng bị một người phụ nữ cầm chừng sao?

Vậy hẳn cũng thật là thiếu may mắn, tại sao những người phụ nữ bên cạnh hắn tất cả đều cho hắn mang qua cái sừng to vậy, nhưng mà cũng thật là đáng đời hắn, ai bảo hắn dương quá nhiều phụ nữ như vậy, ngẫu nhiên có mấy người cho hắn mang qua một cái sừng, có cái gì không thể. Nói không chừng hậu cung hơn ba nghìn phụ nữ đã có hơn một nửa từng cho hắn mang qua cái sừng kia.

Ý thức được chính mình thất thố, Hoàng Phủ Tấn trong mắt hiện lên một tia mắt tự nhiên, nhìn bộ dáng Thái hoàng thái hậu như thế, khẩu khí của hắn mềm hẳn xuống: “Xin Hoàng tổ mẫu cứ yên tâm, Tôn nhi sẽ không giết nữ nhân này đâu”.

“Thật sự!?”, Từ bên thái hoàng thái hậu bước lên từng bước, Tiểu Thiên tiếp cận hướng Hoàng Phủ Tấn, tốc độ cực nhanh làm cho hắn lại một lần nữa nhú mày.

“Ngươi tiếp cận trăm gần như vậy làm cái gì?”. Hoàng Phủ Tấn căm ghét mà nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, ngay cả tới gần hắn, hắn cũng cảm giác được ác tâm.

“Nói rất đúng đường như ta cũng không thích đến gần ngươi lắm.” Trề môi, Tiểu Thiên liếc Hoàng Phủ Tấn trắng bệch không còn chút máu.

“Ngươi...”, Lại một lần nữa bị Tiểu Thiên làm cho tức giận đến nghiến răng, Hoàng Phủ Tấn trừng lớn hai mắt, cắn răng, rít lên từng chữ: “Trăm không giết người, không có nghĩa trăm sẽ để cho người có một cuộc

sống yên ổn”. Ánh mắt lạnh lẽo, hần nhìn Tiểu Thiên, tiếp tục nói : “ Con đường vào lãnh cung người tự nhận thức đi, trăm sẽ không truy xét quá khứ của người.

“ Vậy người bảo người khác dẫn ta đến đó đi.”, nghe Hoàng Phủ Tấn nói sẽ không giết mình, Tiểu Thiên sớm cao hứng mà nhảy đến tận trời rồi, trong lúc này nàng không quan tâm xem là mình bị tống đi lãnh cung hay hàn cung, thừa dịp bạo quân chưa thay đổi chủ ý nên nhanh lên một chút ở trước mặt hần biến mất mới được.

19. Chương 19

Xem trong mắt Tiểu Thiên một mặt hưng phấn tươi cười, tâm lí Hoàng Phủ Tấn lại càng trở nên phát hoả.

Cái nữ nhân đáng chết này, để cho nàng trụ lãnh cung cũng cao hứng như vậy, chẳng phải là khinh thường hoàng đế hần sao. Phải chăng là muốn sau này cùng tên gian phu đáng chết kia song túc song tề một chỗ?.

Hoàng Phủ Tấn nắm chặt nắm tay, nếu không nể mặt Hoàng tổ mẫu, nữ nhân này ngay cả cơ hội trụ lãnh cung cũng ko có.

Thấy Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa đen mặt, Tiểu Thiên tưởng rằng hần ngại nàng làm phiền , không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa vô tội mà mở miệng nói: ” Ta đây thật sự không biết lãnh cung ở nơi nào mà , người không mang ta đi, đương nhiên là phải tìm người khác mang ta đi rồi”.

” Niếp Tiểu Thiên”, cắn răng, Hoàng Phủ Tấn phát hiện mình một câu cũng không thể nói nàng.

” Được rồi, được rồi. Ta tự mình đi là được”. Không tình nguyện mà trề trề môi, Tiểu Thiên từ trên giường đứng lên nhìn thái hoàng thái hậu liếc mắt một cái, trong mắt mang theo vài phần ko muốn: ” Grandma Thiên Thiên đi, Thiên Thiên nhất định trở lại thăm người, nếu như hôn quân kia cho phép”. Tiểu Thiên bỏ thêm một câu cuối cùng, dù sao nàng cũng biết bây giờ hôn quân tuyệt đối không dám tại trước mặt lão thái thái đánh nàng.

” Thiên Thiên thông minh, chờ grandma thân thể khá hơn nhất định đến lãnh cung thăm người”.

” Vậy Thiên Thiên đi”. Tiểu Thiên xoay người sang chỗ khác, khoé miệng thoáng cười.

Lúc này Thái hoàng thái hậu không ngăn cản cách làm của hoàng đế, dù sao cái sự kiện trước kia thực đã ảnh hưởng rất lớn tới hần, khiến cho hần lưu Thiên Thiên một mạng đã là tốt lắm rồi, chỉ có thể chờ đứa nhỏ này người ngoại nhất định sẽ làm cho nàng rời khỏi lãnh cung.

Thái hoàng thái hậu nghĩ như vậy, chỉ nghe thấy Hoàng Phủ tấn trầm thấp tiếng nói vang lên: ” Niếp Tiểu Thiên, người nhớ kĩ cho trăm, đời này đừng bao giờ nghĩ dùng thân thể dơ bẩn của người bò lên giường của trăm.”

Hoàng Phủ Tấn nói làm cho Tiểu THIÊN dừng lại cước bộ, quay đầu lại, lại một lần nữa hướng Hoàng PHỦ Tấn đi đến.

Không nói gì nàng chăm chú nhìn mắt Hoàng Phủ Tấn một hồi lâu.

” Người nhìn chăm chăm trăm cái gì vậy”, Hoàng Phủ Tấn lớn tiếng rống lên.

Chỉ thấy Tiểu Thiên miến cưỡng gãi gãi cái lỗ tai, mở miệng nói: ” Trên mặt không có gì quý giá, khó trách cứ muốn dặt vàng lên mặt mình!!”

” Người...”.

” Người không biết tại sao từ xưa đến nay làm hoàng đế đoản mạng như vậy sao? Hoàng Phủ Tấn đang chuẩn bị nói chuyện lại bị Tiểu Thiên một lần nữa cắt đứt. ” Bởi vì bọn họ với người giống nhau, hậu cung dưỡng hơn ba ngàn phụ nữ, một ngày đổi lại một người, cũng có thể cung các người sử dụng nhiều năm, làm cho bất hảo nào là bệnh AIDS, hoa liễu lây dính. Cho nên người yên tâm đi, vì không muốn để cho người làm ta đoản mạng bởi mấy cái bệnh kia, đừng nói người không cho ta bò vào giường của người, cho dù người dùng đại kiện tám người khiêng mời ta đến đây, ta đều phải lo lắng đến một vạn năm, một vạn năm, người biết là có ý là gì không? Chính là người kiếp sau, kiếp sau nữa, hạ kiếp sau nữa nữa, hạ hạ kiếp

sau sau nữa cũng dừng nghĩ ta sẽ nằm trên giường của người! Khụ Khụ...Còn có căn cứ tuổi thọ của một hoàng đế, một vạn năm còn ko chỉ hạ kiếp sau sau nữa, nhưng là nhiều lắm chứ hạ ta muốn nói đến thật lâu, quá mệt mỏi rồi, ta nhân tiện chỉ bình tĩnh nói được như vậy thôi.”

Nói xong, khẽ nhú mi mắt đắc ý, Tiểu Thiên xoay người sang chỗ khác, lưu lại Hoàng Phủ Tấn bộ mặt như muốn giết người.

20. Chương 20

“Thị vệ đại ca, lãnh cung đi như thế nào?”. Tiểu Thiên giương mắt, nhìn một bên thị vệ đã bị dọa đến gốc mà mở miệng nói, vẻ mặt không che dấu được tia đắc ý.

“Nương...Nương nương”. Lấy lại tinh thần, thị vệ nuốt nước miếng, Hoàng hậu nương nhất định là bị quỷ nhập rồi, dám nguyên rửa hoàng thượng bị hoa liễu lại còn nguyên rửa người đoán mạng.

“Lãnh cung đi như thế nào?”, Tiểu Thiên một lần nữa nhấn nại hỏi.

“Nương nương...”, Thị vệ cau mày, nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, lại đem tầm mắt chuyển hướng Hoàng Phủ Tấn, bắt gặp ánh mắt lạnh như băng tràn đầy sát khí của hắn, thị vệ lập tức thức thời mà thu hồi tầm mắt.

Chỉ nghe thấy Hoàng Phủ Tấn ngữ khí lạnh như băng mở miệng nói: “Mang nàng ta đi đi”.

“Dạ, Hoàng thượng”, nghe Hoàng Phủ Tấn nói chuyện, bọn thị vệ âm thầm thu hồi khẩu khí, chuyện quan trọng lúc này là phải ngay lập tức rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Đi ở phía trước thị vệ, Tiểu Thiên khoe miệng hiện lên một nụ cười yếu ớt nhưng không dấu được vẻ đắc ý,

Hừ, một tên hoàng đế đồ cổ muốn theo nàng dấu, cô nãi nãi tại thế kỷ 21 tiêu dao tự tại, hoàng đế đồ cổ như người cũng mấy trăm năm rồi, nói không chừng đầu khớp sương đều bị người ta móc ra nghiền cứu rồi.

Đắc ý giương lên mi, nàng bước ra cửa cung, nhưng vào lúc này lại đột nhiên dừng lại.

Quay đầu, không nhìn sắc mặt âm trầm của Hoàng Phủ Tấn, nàng vẫn mở miệng nói: “Hoàng tổ mẫu nội thương rất nghiêm trọng, nếu không nói...”, nói đến đây, Tiểu Thiên sắc mặt trầm xuống: “Người chờ làm đứa cháu bất hiếu đi”. Nói xong, không chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, nàng bước nhanh ra khỏi Vân Tiêu cung.

Đi bên cạnh thị vệ, Tiểu Thiên trên miệng nói không ngừng, khiến cho bọn thị vệ thật muốn đâm đầu mà chết, chưa từng phát hiện đem hậu phi tổng vào lãnh cung lại khổ như vậy.

“Thị vệ đại ca, người đã chịu xui xẻo trong cung bao lâu rồi?”

“Hồi bẩm nương nương, đã năm năm rồi.”

“Năm năm, oa ~ vậy đúng là khổ cho người rồi, đối mặt với một bạo quân hỉ nộ vô thường quá nhiều năm.”

“Nương nương, xin hãy cẩn trọng lời nói.”

“Thị vệ đại ca, tại sao phải ở trong cung chịu khổ như vậy, người xem cầu hoàng đế kia nếu không vui nhất định sẽ lấy đầu của người.”

“Nương nương, xin hãy cẩn trọng lời nói.”

“Thị vệ đại ca, bạo quân khi còn bé đầu có phải chịu qua kích thích gì hay không, tại sao hắn thấy người nào cũng như là họ đã giết cả nhà hắn vậy.”

“Nương nương, xin hãy cẩn trọng lời nói!”

“Thị Vệ đại ca...”

“Nương nương, xin hãy cẩn trọng lời nói!”

Thị vệ bên cạnh đúng là đã chịu không nổi lực sát thương của Tiểu Thiên rồi ,nàng cứ nói như vậy, ngày mai tất cả thị vệ bọn họ phải chôn cùng nàng rồi.

Không cố ý mà le lưỡi, nhìn thấy bộ dáng bọn thị vệ hận không thể chết ngay, nàng bắt đầu thức thời mà ngậm miệng.

21. Chương 21

“Tiểu thư!” Ngay lúc Tiểu Thiên quyết định thành thật ngậm miệng, im lặng mà đi đến lãnh cung, trên đường đụng ngay phải một tiêu cô nương đang chạy khóc như lệ hoa mang vũ.

Nha hoàn?

Tiểu Thiên là người đầu tiên có phản ứng. Nàng đã nói mà, xuyên không tiểu thuyết hoàng hậu, cho dù có thể thâm thể nào, bên người chắc chắn còn có một nha hoàn đồng cam cộng khổ, nàng sao có thể lại không có đây? Một nghĩ như vậy, nha hoàn nhân tiện xuất hiện rồi. Hắc hắc

Xem ra lão thiên gia cũng không phải không chiều cố đến nàng, ít nhất cũng cho nàng một tiêu nha hoàn như vậy.

“Này, xin chào!” Tiêu Thiên hướng nha hoàn phát phát tay, khoe miệng mang cười.

“Tiểu... Tiểu thư, ngài?” Thấy Tiểu Thiên sắc mặt tươi cười, nha hoàn ngây ngẩn cả người. Chuyện gì đã xảy ra? Tiêu thư không phải bị Hoàng thượng kéo đi đánh ấy bản tử rồi sao? Nàng làm sao còn có thể cười được a?

“Ta có gì sao?” Nhìn ra nha hoàn trong mắt kinh ngạc, Tiểu Thiên mở miệng hỏi.

“Tiểu... Tiểu thư, ngài không có việc gì đi? Ngài đừng dọa Đóa nhi nha?” nha hoàn tự xưng Đóa nhi này khẩn trương khóc rống lên.

Thấy Đóa nhi khóc, chân tay Tiêu Thiên trở nên luống cuống, “Cái kia... Đóa nhi, vốn là, ngươi đừng khóc, ta không có việc gì.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là rồi, ngươi có gặp qua người nào có chuyện mà còn có thể nói chuyện bình thường như vậy sao?”

Có!

Thị vệ đang đứng một bên trong lòng tất cả đều đồng thanh mà bổ thêm một câu, chẳng những có, Hoàng hậu nương nương đang đứng trước mắt đây chính là một ví dụ tốt nhất, nói chuyện vốn là bình thường, nhưng nói ra tuyệt đối là bất bình thường!

“Tốt lắm, đừng khóc nữa, tiêu thư ta muốn đến lãnh cung, ngươi nguyện ý đi theo sao?” Tiểu Thiên có điểm không nhận được, nàng ghét nhất chính là người khác tại trước mặt nàng khóc lóc, nếu nàng dọa nàng ta, aiiii, quên đi, nhưng mấu chốt vốn là, nàng không biết nên dọa như thế nào.

“Nô tỳ nguyện ý, tiêu thư đi đâu, nô tỳ phải đi đó.” Hấp hấp cái mũi, Đóa nhi nhìn Tiểu Thiên, thành khẩn mà chớp hai mắt.

“Được, như vậy chúng ta cùng nhau đi.” Không có nói nhiều thêm nữa, Tiêu Thiên kéo tay Đóa nhi, nhìn bọn thị vệ nói: “Đ dẫn đường đi.”

“Nương nương, tới lãnh cung rồi!” Đứng tại cửa sau lãnh cung, thị vệ nghiêm túc mở miệng nói, sau khi đem vị đại thần xin mời đến nơi đây , bọn họ nên nhanh lên đi rồi.

“Oh.” Gật đầu, Tiêu Thiên nhắc chân trước bước vào, cảnh tượng bên trong làm cho nàng ngây ngẩn cả người, dưới chân động tác ngừng lại.

22. Chương 22

“Này... Đây là lãnh cung?” Chỉ vào sân của đại viện trước mắt này, bên trong tất cả nữ tử đang làm việc tất bật, có quét dọn, có may vá, còn có..... Tẩy bồn cầu! !

Hôn quân kia sẽ không để cho nàng đến đây làm cái công việc này chứ?

Quét dọn? Dem nàng thành nha hoàn ư?

May vá? Nàng cũng không thợ may?

Tẩy... Tẩy bồn cầu?

Thân thể Tiêu Thiên nhịn không được run lên vài cái. Sớm biết rằng cầu hoàng đế nhất định không có một trái tim tốt như vậy mà!

“Đúng vậy, nương nương, nơi này chính là lãnh cung.” Thanh âm của thị vệ kéo suy nghĩ của Tiêu Thiên lại.

“Uh, uh, oh, cái kia... Ta biết rồi, các người đi xuống trước đi, một mình ta vào là được rồi.”

Nhân gian, bình an là quan trọng, đây là lão nhân gia khổng tử cũng đã nói a, nếu lão nhân gia nói, đó chính là có nhất định đạo lý.

Tóm lại, cái gì cũng không thể so với mạng nhỏ được

Nghĩ vậy, tâm lý Tiêu Thiên được an ủi một chút .

Đợi sau khi bọn thị rời đi, Tiêu Thiên tiến vào trong viện, tất cả nữ nhân nhìn thấy nàng, tay cũng ngừng động tác.

Nhìn Tiêu Thiên mặc bạch sam xuất hiện tại lãnh cung, mọi người mở to hai mắt nhìn nhau.

Thấy mọi người mang vẻ mặt kì quái nhìn mình, Tiêu Thiên tự đi ra phía trước, ho khan vài tiếng tự giới thiệu chính mình: “Chào các tỷ tỷ, ta gọi là Niếp Tiêu Thiên, hoàng hậu vừa mới bị phế bỏ, ha ha

” Nói xong, nàng còn không quên thân mật mà cười vài tiếng.

Nàng cười đến hoàn hảo, tại trong mắt người khác tất cả đều xem nàng là kẻ ngốc, đã bị hoàng đế phế bỏ rồi, còn có thể cười vui vẻ như vậy, không phải kẻ ngốc thì là cái gì?

Thấy những nữ nhân kia không nói gì, vì để giảm bớt không khí xấu hổ, nàng tiếp tục mở miệng nói: “Các người ở đây, tất cả đều là bị cầu hoàng đế kia phế bỏ sao?”

Lời Tiêu Thiên nói làm cho tất cả những nữ nhân có mặt ở đây mi mắt buông xuống, trong đó một nữ nhân mở miệng nói: “Chúng ta vốn là thân quyến của hoàng đế Xích Nguyệt, Xích Nguyệt quốc chiến bại, chúng ta bị hoàng đế của các người bắt đến đây làm khổ công.”

“Hả?” Câu trả lời của nữ nhân kia làm Tiêu Thiên há to miệng, “Thế tên bạo quân ngay cả gia quyến cũng không buông tha?”

“Ai nha, tiêu thư, ngài nói chuyện nhỏ giọng thôi.” Đóa nhi lo lắng mà nhắc nhở nói.

“Oh, biết rồi.”

Mặc dù rất không tình nguyện, Tiêu Thiên ngượng ngùng mà ngậm miệng, dù sao trong hoàng cung khắp nơi đều là người của bạo quân, thật vất vả tại trước mặt lão thái thái giả bộ đáng thương lấy chút đồng tình làm cho cầu hoàng đế tha nàng mạng nhỏ, cũng không thể vì cái mồm này mà gặp chuyện xấu được

23. Chương 23

Vân Tiêu cung ——

“Hoàng tổ mẫu, người bị nội thương rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Thiên bị dẫn đi một lúc sau, Hoàng Phủ tấn cau mi lại, lo lắng hỏi thăm.

“Này...” Câu hỏi của Hoàng Phủ Tấn làm cho Thái Hoàng thái hậu khó xử nhũn mày.

“Hoàng tổ mẫu, người không nên gạt Tôn nhi thần có được hay không?” Hoàng Phủ Tấn có điểm nóng nảy, Hoàng tổ mẫu là người thân duy nhất trên cõi đời này của hắn, hắn không thể để cho lão nhân gia có chuyện được.

Nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn mơ hồ mang theo vẻ sợ hãi, trong mắt Thái Hoàng thái hậu mang theo vài phần đau lòng, hơi ngắc đầu, bà thở dài, chậm rãi mở miệng nói: “Tần nhi, con cũng biết hoàng tổ mẫu không thuộc người ở đất nước này.”

“Vâng!” Hoàng Phủ Tấn gật đầu.

“Kỳ thật, hoàng tổ mẫu vốn là... Tịch huyễn quốc công chúa tiền triều, bởi vì lúc đó đại tướng quân tạo phản, cả hoàng tộc Ai gia mọi người bị giết hại, Ai gia lẻ loi một mình trốn thoát, nhưng lại trúng phản tặc một chương, trên đường đào vong được Hoàng gia gia của con cứu, khi Hoàng gia gia của con còn tại thế đã tìm rất nhiều danh y, nhưng không ai có thể trị khỏi cho Ai gia, đã mấy chục năm nay, cũng vẫn như vậy, cũng đã chịu đựng lâu như vậy. Tuổi cũng đã cao rồi, Ai gia cũng không sao cả, nói không chừng rất nhanh có thể đi gặp Hoàng gia gia của con rồi.” Thái Hoàng thái hậu cười đến rất lạnh nhạt.

“Sẽ không, hoàng tổ mẫu, ngài vốn là thân nhân duy nhất trên đời này của Tôn nhi, Tôn nhi sẽ không để cho ngài có việc gì, cho dù đem cả thiên hạ bới tung lên, Trẫm cũng sẽ tìm người trị khỏi bệnh cho người.” Nghe Thái Hoàng thái hậu nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn khẩn trương đến đỏ hốc mắt, trên thế giới này, hắn chỉ có một mình Hoàng tổ mẫu, nếu như ngay cả lão nhân gia cũng đi, còn có người nào có thể cho hắn cảm giác được thế giới này là có ý nghĩa đây.

“Tần nhi, con thật sự là đứa cháu ngốc của Ai gia, Hoàng tổ mẫu già, một ngày nào đó cũng sẽ trở về với đất.” Thái Hoàng thái hậu yêu thương mà xoa khuôn mặt Hoàng Phủ Tấn tiếp tục nói: “Tần nhi, nha đầu Thiên Thiên dù sao cũng là hoàng hậu của con, là thê tử của con, con không thể hờ một chút là đòi chém đòi giết, Hoàng tổ mẫu biết, nàng kỳ thật vốn là một cô gái tốt, người thử theo nàng ở chung được không?”

“Hoàng tổ mẫu, người nữ nhân chết tiết mang tên Niếp Tiểu Thiên kia chẳng những cảm sừng trên đầu nhi thần, ngài cũng thấy được, đêm nay nàng ta đã chọc nhi thần tức giận biết bao nhiêu lần. Trẫm không hái đầu nàng ta xuống là bởi vì vâng lời Hoàng tổ mẫu, làm gì có chuyện ở chung với nàng ta.” Nhắc đến Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn lúc này hận đến nghiến răng, nhớ tới bộ dáng đặc ý của nàng khi, luồng xúc động muốn giết người tấn công thẳng óc của Hoàng Phủ Tấn

24. Chương 24

“Tần nhi!” Trong đôi mắt Thái Hoàng thái hậu mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Con và Thiên Thiên đã xảy ra hiểu lầm gì sao, Ai gia cảm thấy con bé ấy không phải loại người như vậy.”

“Không có hiểu lầm, nàng...” Nói đến đây, Hoàng Phủ Tấn ngừng lại, theo lão nhân gia đề cập chuyện riêng tư khuê phòng của hắn và nữ nhân kia hình như không tốt lắm.

Nữ nhân đáng chết kia, đêm động phòng đầu tiên đã để hắn phát hiện nàng ta không còn là xử nữ, vậy nàng không là dâm phụ thì là cái gì? Theo nam nhân khác làm ra chuyện đồi phong bại tục như thế, hắn là vua của một nước, nhưng hoàng hậu hắn là một dâm phụ vậy bảo hắn làm sao có thể nuốt trôi cơn tức giận này?

“Tần nhi, rất nhiều chuyện không thể nhìn mặt ngoài, con nghe hoàng tổ mẫu nói, ách...” Sắc mặt Thái Hoàng thái hậu đột nhiên tái nhợt, vẻ mặt thoát nhìn rất khó chịu, tay ôm ngực, trên trán bà đổ một lớp mồ hôi lạnh.

“Hoàng tổ mẫu, người làm sao vậy?” Thấy Thái Hoàng thái hậu dường như rất khó chịu, trái tim của Hoàng Phủ Tấn giật thót, nhìn đám ngự y đang quỳ rạp trên mặt đất hét ầm lên. “Còn quỳ nơi đó làm cái gì?”

“Hoàng thượng thứ tội!” Các Thái y vội vã đứng bật dậy, dưới chân tê dại được có điểm đứng không vững, nhưng ai cũng không dám nói lão đảo đi đến bên giường Thái Hoàng thái hậu, đưa tay bắt mạch, trong lúc xem mạch sắc mặt thái y càng ngày càng nghiêm trọng.

“Thế nào?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nội thương của Thái Hoàng thái hậu đã tổn thương đến nội tạng, sau này phát bệnh sẽ càng ngày càng thường xuyên, này...”

“Nuôi một đám vô dụng như các người để làm gì?!!!” Hoàng Phủ Tấn không để cho Lý Tĩnh nói thêm gì nữa, vung chân, đem Lý Tĩnh đá đến trên mặt đất, “Đầu tiên không nói chuyện Hoàng Tổ Mẫu bị nội thương, bây giờ lại nói cho Trẫm biết nội thương của lão nhân gia đã tổn thương đến nội tạng, Trẫm thấy các người dường như không muốn sống nữa rồi!”

“Hoàng thượng thứ tội, thần sẽ...”

“Thứ tội?” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lẽo, “Các người nếu không trị dứt cho Thái Hoàng thái hậu, vậy nên đến điện Diêm Vương mà cầu xin thứ tội đi.”

“Hoàng thượng...”

“Tấn nhi...” Sau một cơn đau nhức, sắc mặt Thái Hoàng thái hậu từ từ khôi phục, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn đang tức giận, Thái Hoàng thái hậu vô lực chớp đôi mắt, “”Con đừng trách tội bọn họ, vốn là Ai gia bảo bọn họ giết con.”

“Hoàng tổ mẫu...”

“Tấn nhi, hoàng tổ mẫu không có việc gì, con đừng lo lắng, con nghe hoàng tổ mẫu nói, Thiên Thiên cho dù có sai, đó cũng là chuyện trước kia rồi, con để con bé ở lãnh cung vài ngày, sau đó cho nó ra ngoài được không?”

“Không được!” Hoàng Phủ Tấn cự tuyệt!

“Tấn nhi...”

“Hoàng tổ mẫu, người đừng bận tâm nữa, hay là nằm xuống trước nghỉ tạm đi, có chuyện gì, ngày mai sẽ nói tiếp.” Hoàng Phủ Tấn cắt đứt lời của Thái Hoàng thái hậu nói.

Cuộc đời này của hần thống hận nhất là nữ nhân có tính tình lang dạ, Niếp Tiểu Thiên và nữ nhân kia giống nhau, điều là thứ ti tiện không biết xấu hổ!

~~Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lẽo, trong mắt mang theo hận ý rõ ràng.

Thái Hoàng thái hậu nhìn thấy đau thương trong mắt Hoàng Phủ Tấn, bà không nói thêm gì, bà biết chuyện kia đã ảnh hưởng thật sâu sắc đến đứa cháu yêu của bà.

“Được rồi, con cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” Hoàng Phủ Tấn đứng lên, đem chăn đắp lại cho Thái Hoàng thái hậu cẩn thận, xoay người đi ra cửa, trong mắt hiện lên một ánh đau đớn rồi biến mất.

Thái Hoàng thái hậu nằm ở trên giường, nhìn trên đầu giường thờ dài, “Nguyệt Khê, nếu như người biết Tấn nhi hận người như vậy, tâm lý của người sống được thoải mái sao?”

25. Chương 25

Trong lãnh cung, Tiểu Thiên cũng không thể tưởng tượng được đến thành thật như thế này, nhìn thấy những nữ nhân trước mắt chỉ vì làm hạ nhân mà biến thành bộ dáng tang thương, trái tim Tiểu Thiên bắt đầu run lên nhè nhẹ.

“Ai nha, đã thế này, các người nghỉ tay đi có được không?” Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng nói.

“Không sao, chúng ta quen rồi.” Trong đó, một nữ nhân lắc đầu cười cười, trong lời nói của nàng không tránh được một tia bất đắc dĩ.

“Các người thật sự không muốn ngủ sao?”

“Ha hả, chúng ta đã quen ngủ muộn rồi, bây giờ bảo chúng tôi ngủ sớm, ngược lại ngủ không được.” Một người phụ nữ khác hồi đáp.

Nhìn thấy khuôn mặt uể oải của những nữ nhân kia, trong mắt Tiêu Thiên ánh lên một tia thương cảm.

Nhìn là thấy, kỳ thật các nàng rất mệt, nhưng chỉ vì đã quen ngủ đúng giờ rồi, bây giờ bảo các nàng ngủ sớm, ngược lại quả thật ngủ không được.

“Như vậy đi.” Tự hỏi trong chốc lát sau, Tiêu Thiên mở miệng nói: “Các người đã không ngủ được, vậy giúp ta làm một đồ vật được không?”

“Vâng, làm cái gì?” Các nữ nhân đổi mặt nhìn nhau.

“Các người hãy nghe ta nói trước.” Nhìn những nữ nhân trước mặt liếc mắt một cái, chỉ vào một ít cây cối trong viện nói: “Đem hồng tùng này, hoa hồng mộc cùng cây mun hái xuống một ít cho ta .”

“Được.” Mặc dù không biết Tiêu Thiên tại sao lại muốn những cây cối đó, nhưng những nữ nhân kia vẫn cùng nhau giúp nàng mang chúng về.

Mà Tiêu Thiên chính mình đây? ở trong lãnh cung buồn chán này, thật đúng là khiến cho nàng muốn làm một thứ gì đó.

“Aiiii, lãnh cung cũng không phải thật kém cỏi, ít nhất tất cả mọi thứ đều đầy đủ.” Cầm dây thép trong tay, Tiêu Thiên đắc ý nở nụ cười, Ngay sau đó, từ đầu lục tục tìm được một ít ni lông linh tinh gì đó, các nữ nhân kia cứ ngồi ở trước viện dưới những gốc cây, nàng ngồi ở trong viện, đem dây thép một cây lại một cây đặt trên những tấm nhựa mỏng, làm cho Đoá nhi đứng ở một bên vẽ mặt nghi hoặc.

“Tiểu thư, ngài đem dây thép đặt ở trên nhựa mỏng kia làm cái gì a ?” Đoá nhi nhin không được hỏi.

“Làm huyền cầm a.” Tiêu Thiên đắc ý hồi đáp.

“Huyền cầm?” Đoá nhi nhìn thấy Tiêu Thiên cầm trong tay mấy cái gọi là “Huyền cầm” kia , vẽ mặt nghi hoặc, “Tiểu thư, như vậy có thể làm được huyền cầm sao?”

“Đương nhiên rồi , đàn cổ huyền cầm chính là dùng dây thép như thế này để làm.” Tiêu Thiên trả lời thật là đắc ý, anh họ của nàng chính là nghệ nhân làm huyền cầm tốt nhất, nàng cũng nhân cơ hội học được rất nhiều kiến thức về đàn cổ, tuy rằng tay nghề không bằng được anh họ, có thể làm ra loại nhạc khí tốt nhất trên đời, nhưng vẫn có thể làm được một huyền cầm bình thường.

26. Chương 26

“Tiểu thư, ngài tại sao lại có thể biết được những điều này a?” Đoá nhi cảm thấy kì quái mà đứng lên, đêm nay nếu như tiểu thư thật sự không phải bị quỷ ám, nàng thật khó mà tin tưởng đây chính là tiểu thư nhà mình, nói chuyện cũng nói so với trước kia lớn hơn rất nhiều, bây giờ tiểu thư lanh lợi, hoạt bát, cùng với tiểu thư trước kia luôn buồn bực, không vui thực như hai người hoàn toàn khác.

“Anh họ nói cho ta cách làm a.” Tiêu Thiên không cần nghĩ ngợi liền đáp ngay, cũng không chú ý thấy trong lời nói của mình có chút không ổn.

“Anh họ?” Đoá nhi càng thêm nghi hoặc, “Tiểu thư, người từ khi nào thì có anh họ ?”

“Hà? A?” Tiêu Thiên trong lúc nhất thời không có phản ứng, lại nhìn thấy hoài nghi trong mắt Đoá nhi, Tiêu Thiên hốt hoảng bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức nở nụ cười, “Kỳ thật là ta đã từng đọc qua một cuốn sách, trong sách nói về một người nhạc công rất giỏi đã dạy em họ của hần cách làm cầm, sau đó ta có đọc qua cuốn sách đấy”. Tiêu Thiên tùy ý lấy đại một lý do.(Thu Hằng : Chị này nói dối ko đỡ mặt, thực bội phục)

Điểm này, làm cho Đoá nhi không còn gì hoài nghi nữa “Vậy sao, thì ra là như vậy a. »

“Đúng vậy.”

Đúng lúc này, mấy nữ nhân đi lấy gỗ kia tới, “Hoàng hậu nương nương, gỗ mà người cần chúng ta đã mang về rồi đây.”

“À, tốt, cảm ơn các người.” Tiêu Thiên nở một nụ cười chân thành, đầy cảm kích cùng các nàng, bước lên phía trước, đem số gỗ kia lại đây.

Sau khi đùa nghịch một hồi lâu, tất cả các công cụ đều đã dùng tới, các nữ nhân không biết Tiêu Thiên đang làm cái gì, chỉ có thể lảng lảng đứng ở một chỗ, xem nàng một mình ngồi xổm trên mặt đất bận việc .

Một hồi lâu sau, nhìn Tiêu Thiên từ trên mặt đất đứng lên, cầm cây đàn giống như một chiếc tỷ bà trong tay, trên mặt lộ vẻ đắc ý: “Xong!”

“Hoàng hậu nương nương, đây là cái gì a?” Một nữ nhân trong đó chỉ vào thứ Tiêu Thiên đang cầm trên tay, mở miệng hỏi.

” Cái này a, kêu guitar.” Tiêu Thiên trả lời thật là đắc ý, nói lầm bầm, bốn tiểu thư lần đầu tiên làm đàn ghi-ta thế nhưng làm được tốt như vậy. Quả nhiên ghen di truyền gia tộc.

“Cái. Cái gì? Đá hán?” Các nữ nhân đối mặt nhìn nhau, thứ này tên thật đúng là kỳ quái, như thế nào lại kêu là “Đá hán”.

“Ai nha, không phải đá hán, là guitar.” Tiêu Thiên không ngừng sửa đúng lời nói.

Ai

... đúng là cổ nhân, một cái tên đẹp như thế bị bọn họ phiên dịch thành như vậy, nói không chừng trong hoàng cung này, chỉ có Thái Hoàng Thái Hậu lão nhân gia mới nghe hiểu được nàng đang nói cái gì.

Nghĩ đến Thái Hoàng Thái Hậu, trong mắt Tiêu Thiên mang theo vài phần lo lắng, “Không biết grandma lão nhân gia thế nào .” Nhìn lên trời, Tiêu Thiên tự lầm bầm, tuy rằng mình cùng lão thái thái mới là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất thân thiết với người.

27. Chương 27

Phục hồi lại tinh thần, thấy các nữ nhân kia đều đang nhìn nàng chăm chú, trên mặt Tiêu Thiên hiện lên một tia xấu hổ, vuốt cái gáy cười khan vài tiếng, nàng mở miệng nói: “Cái kia. Các người làm cả ngày đã mệt mỏi rồi , ta ca hát cho các người nghe.”

“Ca hát?”

“Đúng vậy.” Tiêu Thiên gật gật đầu, “Các người mỗi người đều ngồi xuống đi, ta cho các người thưởng thức buổi độc diễn!”

“Buổi độc diễn?” Các nữ nhân lại một lần nữa đối mặt nhìn nhau, hoàng hậu này nói chuyện thật đúng là kỳ quái, tại sao lại luôn làm cho người ta nghe không hiểu.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt những nữ nhân kia, Tiêu Thiên cũng lười giải thích, thật nhanh chóng mở miệng nói: “Ai nha, các người trước đừng thất thần có được không, ngồi xuống nghe ta ca hát thì tốt rồi a.”

“Được. Được rồi.” Gật gật đầu, các nữ nhân bưng ghế ngồi thành hàng ngay ngắn, Tiêu Thiên cầm cây đàn ghi-ta mới làm đứng ở trên ghế, một bộ dáng trên cao nhìn xuống thực khí thế, cảm giác như một siêu sao đang chuẩn bị khai mạc hội diễn .

“Hắc hắc

cái kia. Trước tiên ta sẽ thử âm để xem cây ghi-ta này âm sắc có tốt không.” Nói xong, nàng vuốt nhẹ cây đàn. Đàn ghi-ta, tùy theo từng ngón tay nàng mà phát ra vài tiếng thanh thúy dễ nghe, điểm này làm cho Tiêu Thiên lại càng thêm đắc ý.

“Ừm, ừm, thật không sai.” Giương mắt nhìn thấy “Dưới đài” mọi người, Tiêu Thiên mở miệng nói: “Các vị tỷ tỷ cùng muội muội, hôm nay chúng ta lần đầu gặp mặt, Thiên Thiên ta ở trong này hiến một khúc, mong mọi người hoan nghênh!” Nói xong, còn không quên tự mình vỗ tay vài cái.

Những nữ nhân “Dưới đài” kia thấy Thiên Thiên hành động như vậy, cũng làm theo vỗ tay vài tiếng.

“Vây. Đầu tiên, ta sẽ mang đến ọi người ca khúc beat it! của Jackson, đây là một thể loại nhạc vô cùng sôi động, cho nên các người nhất định phải hát lên cùng ta, biết không?”

“Vâng , vâng, biết, biết!” những nữ nhân kia tuy rằng nghe không hiểu lời nói Tiêu Thiên rốt cuộc có ý tứ gì, các nàng chỉ biết gật đầu làm theo.

“Tốt lắm, vậy bắt đầu đi.”

Nói xong, vuốt nhẹ huyền cầm, Tiểu Thiên là cao thủ chơi đàn ghi-ta, từ nhỏ đã được anh họ hun đúc, đối với đàn ghi-ta khúc, nàng có thể chơi rất dễ dàng, mặc kệ khó khăn thế nào, vào trong tay nàng đều dễ như trở bàn tay. Chỉ một thoáng, âm thanh trong suốt của đàn ghi-ta kia vang lên từng tiếng vang mạnh mẽ, vang vọng cả một góc lãnh cung, đây chính là thứ âm nhạc vô cùng sôi động mà Tiêu Thiên nói, hơn nữa nàng ra sức diễn xuất cùng ca hát, làm cho “Dưới đài” những nữ nhân kia cũng theo sát vận vẹo đứng lên.

28. Chương 28

Hoàng Phủ Tấn từ Vân Tiêu cung đi ra, bởi vì trong lòng vẫn còn nghĩ đến lí do làm hấn thống hận kia, hấn không thể đi vào giấc ngủ, một mình đi dạo trong ngự hoa viên một hồi lâu, bất chợt nghe thấy thứ thanh âm “ Kim loại nặng” khó chịu không khỏi khiến cho hấn nhíu mày.

Âm thanh ồn ào, huyền náo làm cho lòng hấn lại càng thêm phiền toái.

“Chết tiệt, đang đêm, ai lại còn gây náo loạn!” Trầm thấp mắng một tiếng, Hoàng Phủ Tấn đi theo hướng thanh âm kia phát ra, không bao lâu liền tới trước cửa lãnh cung.

“Come on,everyone, mọi người cùng hát theo ta nào, beat it, beat it.”

Hoàng Phủ Tấn vừa vào đến cửa lãnh cung, thanh âm phấn khởi của Tiểu Thiên liền truyền đến bên tai hấn.

Thanh âm làm cho hấn chán ghét đến cực điểm khiến cho Hoàng Phủ Tấn nhíu mày.

Tiến về phía trước vài bước, thân ảnh của Tiểu Thiên rơi vào mi mắt hấn.

Chỉ thấy nàng đang đứng ở trên một cái bục cao dài, trong tay đang cầm cây đàn ghi-ta, ngón tay lướt nhẹ trên từng dây đàn, cả thân mình lắc lư theo tiếng nhạc, tóm lại một câu, theo đúng như lời nàng nói, lúc này nàng thực sự sôi động!

“Nào, các tỷ tỷ, mau cùng ta đứng lên, nhảy cùng ta, hát theo ta, just beat it, just beat it.” Tiêu Thiên quơ tay, dẫn dắt tất cả mọi người trong hội trường một cách bài bản, không chút nào để ý đến cặp mắt lạnh như băng đang nhìn chằm chằm người mình.

Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiệt này, đã bị tổng đến lãnh cung, nàng còn có thể có tinh thần như vậy, nàng thực quên tình trạng lúc này của bản thân sao? Xem thần khí hiện tại của nàng, ba mươi đại bản kia thật đúng là đánh thiếu.

Nàng còn dám tại đêm khuya dùng thứ đồ vật quý quái kia quấy rầy giấc ngủ của người khác, cùng những nữ nhân kia hát, nhảy, nàng thật không biết hiện tại là thời điểm nào sao?

Xem nàng phe phẩy đầu, bộ dáng chìm đắm trong âm nhạc, tựa hồ thực hưởng thụ.

Hoàng Phủ Tấn nheo hai mắt lại.

Nàng thật đúng là có bản lĩnh, những phụ nữ chỉ biết làm công việc nặng nhọc kia thế nhưng lại theo nàng ca hát, nhảy múa.

Niếp Tiểu Thiên, trầm xem người có thể không an phận đến khi nào, ở lãnh cung người còn có thể có bộ dáng này

“Đúng, đúng, cứ như vậy, sôi động lên nào, các tỷ tỷ, sôi động lên.” Tầm mắt Tiêu Thiên từ đầu đến cuối đặt ở trên người những nữ nhân kia, ngay cả lúc Hoàng Phủ Tấn đi vào, nàng cũng không có chú ý thấy.

Đàn ghi-ta tiếp tục dao động, Tiêu Thiên biểu diễn ngày một hăng say hơn, thứ âm nhạc có cảm xúc mãnh liệt kia đã thu hút hết sự chú ý của tất cả mọi người trong hiện trường, không một ai chú ý rằng Hoàng Phủ Tấn đang xuất hiện trước mặt các nàng.

29. Chương 29

“Niếp Tiểu Thiên, người dừng lại cho trẫm!” Thanh âm tức giận của Hoàng Phủ Tấn vang lên, làm cho tất cả nữ nhân ở đây đều quay đầu lại, thấy Hoàng Phủ Tấn, sắc mặt lập tức tái nhợt lạ thường.

Mà tên đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện đang đứng trên đài kia, sau khi nhìn thấy ánh mắt giết người của Hoàng Phủ Tấn, chân đứng không vững, ghé lay động, nàng trực tiếp từ trên ghế cao té xuống, mông hướng lên trời, bộ dáng buồn cười kia làm cho trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng hiện lên một tia cười nhẹ mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“Ai u, mẹ của ta

” Đem đàn ghi-ta dựng ở một bên, Tiêu Thiên thống khổ xoa xoa chỗ vừa bị ngã đau kia, miệng tức giận bất bình lẩm bẩm, “Thật sự là âm hồn không tiêu tan a, đã chạy đến lãnh cung này rồi, hắn còn hiện ra làm cái gì?”

“Người đang nói cái gì?” Không biết từ khi nào, Hoàng Phủ Tấn đã xuất hiện ở trước mặt nàng, thanh âm lạnh như băng thốt ra, làm cho Tiêu Thiên không tự chủ được rung mình một cái.

Đạo lý “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt” Nàng hiểu rất rõ, lão thái thái hiện tại chắc chắn đã ngu rồi, thiếu một hậu thuẫn vững chắc như vậy, nàng vẫn là thật cần thận, trước không nên chọc giận bạo quân này, so sánh cần thận, dù sao mạng nhỏ cũng quan trọng hơn tất cả.

Nghĩ như vậy, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười trên mặt, gương mặt nhìn Hoàng Phủ Tấn, hai mắt càng không ngừng chớp, mang theo hương vị linh động cùng đáng yêu.

“Hoàng Thượng, đã trở thế này, ngài còn không yên giấc a?”

“Yên giấc?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo hơi thở nguy hiểm, nhìn trên mặt nàng tươi cười còn khó nhìn hơn cả khóc, Hoàng Phủ Tấn càng nhìn càng chán ghét, cắn răng, hắn trầm giọng mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, người là đang nguyên rủa trẫm chết sớm có phải không?”

“Người vốn đoán mệnh, còn cần ta nguyên rủa sao?” Cúi đầu, Tiêu Thiên lại một lần nữa bất mãn nói.

“Niếp Tiểu Thiên, người nói lại lần nữa xem!”

“Ta nói Hoàng Thượng ngài là thiên tử, trường mệnh trăm tuổi, ta có nguyên rủa thì người nhất định vẫn sống đến cả trăm tuổi!” Tiêu Thiên lập tức thức thời sửa lại lời, tốc độ biến hoá trước sau cực nhanh làm cho Hoàng Phủ Tấn nhíu mày.

Trong trí nhớ của hắn, nữ nhi của Niếp Vân Hạc tựa hồ không giống như thế này, vì cái gì sau khi chịu mấy bản tử, nữ nhân này lại trở thành như vậy, dường như so với một Niếp Tiểu Thiên hiền lương thực đức trước kia thì như hai người hoàn toàn khác.

Đêm nay, nàng làm cho hắn tức giận không ít lần, mỗi một lần, đều là hắn thất bại trước nàng, không chỉ vì hoàng tử mẫu, mà là nữ nhân chết tiết này, nhanh mồm nhanh miệng đến độ làm ột hoàng đế như hắn cũng không thể phản bác lại dù chỉ một câu.

30. Chương 30

Thấy Hoàng Phủ Tấn nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Tiêu Thiên ngược lại có vẻ không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ: không biết tên bạo quân này có phải đang nghĩ làm cách nào lấy mạng nhỏ của nàng hay không, mà lão thái thái không thể nói gì, đúng thật là dè tiện vô sỉ hạ lưu bạo quân cầu hoàng đế!

Sau khi ở trong lòng thống khoái mà mắng vài tiếng, vì muốn làm cho Hoàng Phủ Tấn nguôi giận, khoe miệng Tiểu Thiên tiếp tục nở nụ cười giả so với khóc còn khó coi hơn, hướng Hoàng Phủ Tấn nói: “Hoàng Thượng, nếu như ngài muốn ở lại đây, vậy Thiên Thiên liền xướng cho người một khúc đi.” Nói xong, còn giả bộ đáng thiếp thân.

Biểu hiện ôn nhu như vậy của nàng, sau khi chịu mấy đại bản, là lần đầu tiên Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy.

Nữ nhân chết tiết này muốn hát cho hần nghe? Dùng thứ đồ vật quý quái kia để xướng khúc?

Liếc mắt nhìn cây đàn ghi-ta đang dựng bên người Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo vài phần khinh thường.

Chính là, một nữ nhân thô tục táo bạo như vậy, ngoại trừ xướng loại nhạc như bị sét đánh kia, nàng còn có thể xướng ra cái gì chứ.

“Được, người hát đi.” Hoàng Phủ Tấn bình thản mở miệng nói, ngồi xuống ghế.

“Dạ, Thiên Thiên tuân chỉ!” Dùng bộ đáng thiếp thân, nàng biểu hiện thật sự thành thật, thực tôn trọng, nhưng trong lòng đã mắng Hoàng Phủ Tấn đến cả trăm lần.

“Từ từ, người định xướng ca khúc vừa rồi ư?” Nghĩ nghĩ, Hoàng Phủ Tấn vẫn là nhịn không được mở miệng nói.

“Dạ

Hoàng Thượng!” Tận lực duy trì tươi cười, Tiểu Thiên hướng Hoàng Phủ Tấn khẽ gật đầu: Cầu hoàng đế, đã hát cho người nghe mà còn kén cá chọn canh, Tiểu Thiên trong lòng thầm mắng một câu.

Đem đàn ghi-ta đổi sang một tư thế khác, Tiểu Thiên ngồi xuống trước mặt Hoàng Phủ Tấn, nói lầm bầm, đàn ghi-ta cũng có thể đánh như tỳ bà.

“Hoàng Thượng, Thiên Thiên sẽ xướng khúc “Ánh trăng đại biểu lòng”.

“Ánh trăng đại biểu lòng của người?”

“Không phải, là ánh trăng đại biểu lòng.” Tiểu Thiên nhịn không được sửa đúng lời nói.

“Tùy người đi!” Không kiên nhẫn phát phát tay, Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói.

“Dạ, Hoàng Thượng!”

Nói xong, nàng vuốt nhẹ huyền cầm, một khúc xướng lên hoàn toàn trái ngược với phong cách của Beat it từ trong miệng nàng cất lên, mang theo biết bao là tâm trạng, cảm xúc.

Người hỏi ta yêu người sâu đậm;

Ta yêu người có vài phần;

Ái-Tình của ta là thực, ánh trăng đại biểu lòng.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, đã khắc sâu trong lòng, một đoạn tình thật sâu, làm ta tưởng niệm cho tới bây giờ.

31. Chương 31

Sau khi hát xong, Tiểu Thiên còn thâm tình nhìn Hoàng Phủ Tấn, ở trong lòng thở dài, ai

Thật sự là đáng tiếc a, tính tình xấu đến nỗi thành cái dạng này, tóm lại a, ai gả cho hần cũng chẳng có gì hay ho, may mắn cô nãi nãi ta bị hần tống đến lãnh cung, làm nữ nhân của hần, quả thực so với chết còn thắm hơn.

Xướng xong một khúc, ngón tay đang đặt trên huyền cầm cũng ngừng lại, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, mới phát hiện lúc này Hoàng Phủ Tấn đang bình tĩnh nhìn mình chằm chằm.

Hừm, bạo quân sao lại thế này, nghe một khúc nhạc hay như vậy, người ta đều nghe đến say mê, cho dù hần không có tâm hồn lãng mạn nhưng sau khi nghe xong cũng dừng bày ra cái khuôn mặt khó coi kia chứ.

“Hoàng Thượng, ta hát hay không.” Thật sự không thể tiếp tục chịu đựng tình thế này, Tiểu Thiên buông đàn ghi-ta, miễn cưỡng mở miệng nói.

Hoàng Phủ Tấn đem tầm mắt chuyển hướng Tiểu Thiên, lạnh lùng cười, trong lời nói mang theo nồng đậm ý tứ châm chọc “Niếp Tiểu Thiên, ngươi muốn mượn khúc ca này cùng trầm thổ lộ? Trầm nói cho ngươi, âm phụ như ngươi không có tư cách!”

Hả, lại mắng nàng âm phụ! Nàng thể thân cho hoàng hậu kia rốt cuộc đã trêu chọc đến ai.

Tiểu Thiên tức giận đến nghiến răng, cầu hoàng đế đứng là cũng qua tốt bụng đi, nàng mượn khúc cùng hân thổ lộ?

À, ha ha, hân thật sự là suy nghĩ nhiều quá.

Khinh thường mà bĩu bĩu môi, khoé miệng nhếch lên lạnh lùng, Tiểu Thiên đột nhiên ghé sát vào Hoàng Phủ Tấn, nhẹ tay ôm lấy cổ Hoàng Phủ Tấn, cười đến kiêu my, trong mắt lại mang theo thâm tình nồng đậm, “Phu quân, thiên trường, địa cửu, thiếp nguyện sống chết cùng người!”

Biểu hiện của Tiểu Thiên như vậy làm cho Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhất là nhu tình trong mắt nàng làm Hoàng Phủ Tấn không hiểu sao lại căng thẳng, cảm giác tim cũng đập nhanh hơn bình thường.

Ngay lúc hân đang sợ đến độ không nói lên lời, chỉ nghe Tiểu Thiên xì một tiếng bật cười, thoát ly người hân, “Thế nào, thực cảm động có đúng không? Đáng tiếc, những lời này của ta không phải nói với ngươi.”

Đắc ý cuốn cuốn tóc, Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Hoàng Thượng, tuy rằng ngài nói rất đúng, rất nhiều người dùng một khúc nhạc để thổ lộ tình cảm của mình, nhưng mà hơi đáng tiếc a, khúc nhạc ta vừa xướng đơn giản chỉ là để nghe mà thôi, đương nhiên, chờ sau này ta gặp người đáng để cho ta thổ lộ, nói không chừng ta sẽ hát cho hân nghe khúc ca này, chính là, nhất định người đó không phải là ngươi, hiểu chưa?” Nói đến đây, nàng tạm dừng một chút, xem sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng đen, Tiểu Thiên thực sự đang tức giận đến độ đã không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái, nàng tiếp tục nói: “Cho nên, Hoàng Thượng, ngài ngàn vạn lần đừng tự đánh giá cao chính mình, không phải tất cả nữ nhân đều coi trọng ngài, đồng thời, ngài cũng đừng xem nhẹ con mắt nhìn người của ta, ánh mắt của ta có kém mấy cũng nhất định không chọn ngươi.”

32. Chương 32

“Niếp Tiểu Thiên! !” Hoàng Phủ Tấn tức giận đến mức dùng một chưởng vỗ vào khung cửa bên cạnh, chỉ một thoáng, khung cửa và đám vải dệt kia biến thành gỗ vụn, mà mấy nữ nhân kia vất vả lắm mới làm được nay đã vỡ tan.

Mất thấy thành quả lao động chính mình bị Hoàng Phủ Tấn hủy hoại chỉ trong chớp lát, nhóm nữ phu này trong lòng tuy khó chịu, nhưng hoàn toàn không dám biểu hiện ra ngoài, nhưng ủy khuất trong mắt lại không thể giấu diếm được, điểm này, Tiểu Thiên đương nhiên là chú ý tới.

“Chết tiệt!” Một tay lấy tay Hoàng Phủ Tấn đẩy ra, Tiểu Thiên từ trên mặt đất nhật lên vải dệt đã sắp hoàn thành, quay đầu, nhìn Hoàng Phủ Tấn, lớn tiếng mắng “Ngươi, tên bạo quân này rốt cuộc có biết tôn trọng thành quả lao động người khác hay không, ngươi ta tân tân khổ khổ thức bao đêm mới dệt ra, bàn tay chớ của ngươi vung một cái lập tức liền làm hỏng, ngươi là hoàng đế thực rất giỏi có phải hay không? Ta. . . .” Tiểu Thiên tức giận đến nghiến răng, nàng nổi giận, thật muốn đem xăng tưới lên người tên cầu hoàng đế này người, sau đó một phen hỏa thiêu hân.

“Ngươi như thế nào?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói. Nữ nhân chết tiệt này đêm nay định vũ nhục hân bao nhiêu lần?

Trước nguyên rửa hân đoán mệnh, sau đó cười nhạo hân cấp bậc rất thấp, mắng hân bạo quân còn nói hân vượt tay chớ, nàng rốt cuộc ăn bao nhiêu gan hùm mật gấu, dám đối với hân như vậy?

Trong thanh âm Hoàng Phủ Tấn hàm chứa lửa giận, cho nên mọi người chung quanh nghe thấy, bọn họ đều vì Tiểu Thiên tuôn mồ hôi lạnh.

Mà Tiểu Thiên dường như bị lửa giận thiêu hết lí trí, nên hoàn toàn không để ý đến không khí biến đổi này.

“Ta. . . . Ta như thế nào?” Chỉ vào chính mình, Tiểu Thiên cầm lấy ghế trên mặt đất, hướng Hoàng Phủ Tấn tấn công, “Ta đánh ngươi!”

Tất cả mọi người ở hiện trường đều hét thất thanh, Hoàng hậu nương nương này chắc chắn điên mất rồi, nàng dám lấy ghế đánh Hoàng Thượng!

“Hoàng hậu nương nương, ngài bình tĩnh một chút a.” Không có cách nào, mấy nữ nhân kia, đều liều mạng dùng sức giữ chặt lấy Tiểu Thiên.

Nếu để cho nàng cùng Hoàng Thượng đánh tiếp, Hoàng hậu nương nương này cũng thật muốn đi gặp Diêm Vương gia .

Bị Tiểu Thiên bất thành linh cầm ghế phang tới không hề phòng bị trúng vào đầu, Hoàng Phủ Tấn quả thực là giận đến điên rồi!

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi còn dám lấy ghế đánh trẫm!” Nếu không vì nghĩ đến hoàng tử mẫu, hẳn thật muốn lập tức lấy mạng chó của nữ nhân chết tiệt này ! ! !

“Ta đánh ngươi thì làm sao , ta. . . . Ai nha, các ngươi đừng kéo ta .” Tiểu Thiên đá chân, thực hận không thể một cước đá chết Hoàng Phủ Tấn.

“Nương nương, ngài bình tĩnh một chút a.”

33. Chương 33

“Bình tĩnh không được, mau thả ta ra!” Dưới chân không ngừng đá, luồng lửa giận trong lòng kia không ngừng tăng lên. Cậu hoàng đế, mở miệng ngậm miệng đều mắng ta là dâm phụ, ngươi có cái tư cách gì mắng ta dâm phụ, bốn chữ ham mê tửu sắc không ai thích hợp hơn so với ngươi! Ta thật sự rất kỳ quái ngươi đã chịu qua kích thích gì nên mới biến ngươi thành biến thái như vậy. . . . Ngô. . . .” Tiểu Thiên còn muốn tiếp tục mắng , nhưng bị tập thể mọi người đều bịt kín miệng.

“Ngô. . . . Ngô. . . .” Bị những người này che miệng, lại lôi kéo thân mình, Tiểu Thiên hiện tại ngoài đá chân, cái gì đều làm không được.

Ai

này Hoàng hậu nương nương cũng quá kích động đi.

Câu nói cuối cùng kia của Tiểu Thiên làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng vào lúc này mang theo một tia đau đớn.

“Dem nàng thả ra!” Tầm mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng quét về phía đám nữ phụ, “Ai lôi kéo nàng, liền chôn cùng nàng !”

Vừa dứt lời, mấy nữ phụ kia lập tức buông Tiểu Thiên ra, chỉ thấy nàng mất trọng tâm cả người thẳng tắp ngã ở đích trong lòng ngực Hoàng Phủ Tấn .

“Chết tiệt, địa phương nào không té, cố tình té. . . .” Tiểu Thiên mắng ngẩng đầu, khi tiếp xúc đến nét đau đớn chợt lóe lên trong mắt Hoàng Phủ Tấn, những lời nói tiếp theo của Tiểu Thiên bị nghẹn ngay yết hầu.

Nhìn thấy máu từ Thái dương Hoàng Phủ Tấn chảy xuống, còn có đau đớn trong mắt không thể che dấu kia, làm cho tâm Tiểu Thiên căng thẳng, trong lòng hiện lên một tia áy náy không hiểu được .

“Hoàng. . . . Hoàng Thượng!” Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, không tự chủ được đưa tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vào thái dương Hoàng Phủ Tấn một chút , lại bị hất một chưởng hất ra.

Cầm bị Hoàng Phủ Tấn gắt gao chế trụ , “Niếp Tiểu Thiên, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện hoàng tử mẫu trường mệnh trăm tuổi, nếu không, ngươi đời này cũng đừng nghĩ sẽ được sống lâu!”

Một tay đẩy nàng ngã trên mặt đất, Hoàng Phủ Tấn xoay người, rời khỏi lãnh cung.

Chính là khoe mắt mang theo đau đớn kia lại không hề quên ánh vào trong mắt Tiểu Thiên .

Bất chấp đau đớn trên cánh tay, Tiểu Thiên từ trên mặt đất đi lên. Ôm lấy khuỷu tay phát đau, nàng nhủ lại mi đứng lên tự nói, “Tại sao trong ánh mắt hắn đầy vẻ đau lòng như thế?”

Nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn cứ đi rồi như vậy , mọi người đều nặng nề mà thở phào, trong lòng âm thầm thở dài: Nguy hiểm thật a, hoàng hậu này thật đúng là vô pháp vô thiên, Hoàng Thượng không giết nàng, mà để nàng tiến lãnh cung, thật đúng là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn .

34. Chương 34

“Hoàng hậu nương nương, người thật đúng là mạng lớn, đem Hoàng Thượng đánh thành như vậy , ngài ấy còn có thể nhìn người như vậy .” Trong đó một cái nữ phụ mở miệng nói.

“Ha ha

” Bỏ qua điểm đau lòng không hiểu nổi kia, Tiểu Thiên cười khan vài tiếng, thề lưỡi, “Kỳ thật ta cũng chỉ ỷ vào Thái Hoàng Thái Hậu, ta mới dám đối bạo quân làm càn như vậy, nếu không, ta không có cái lá gan kia đâu.”

Nói xong, nàng còn thực sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Cẩn thận ngẫm lại chính mình, lá gan tựa hồ không nên lớn hơn một chút, nếu cầu hoàng đế ngày nào đó không nghe lời nói của lão thái thái, vậy nàng không phải chết chắc rồi sao?

Nàng tại sao lại phải cật lực tranh cãi không ngừng với cầu hoàng đế không qua được? Hắn là hoàng đế thôi, làm gì có chuyện nói đạo lý với ai. Lại nói tiếp dù sao ở thế kỷ 21 hay hơn, mọi người đều bình đẳng, tại thời đại phong kiến quân vương làm chủ này, làm gì có chuyện bình đẳng hoàng đường như thế.

Quên đi, quên đi, về sau vẫn là có thể không đắc tội hắn liền tận lực không đắc tội đi.

Nên tìm mọi cách trở lại thế kỷ 21 đi mới được, không biết ba mẹ sau khi biết nàng đã chết, sẽ bị thương tâm đến mức độ nào nữa.

Nghĩ vậy, tâm tình Tiểu Thiên trở nên trầm trọng đứng lên.

Từ lãnh cung đi ra một lúc sau, mặt Hoàng Phủ Tấn từ đầu đến cuối vẫn luôn xanh mét , máu từ thái dương chậm rãi chảy xuống hắn cũng không quan tâm đến, trong đầu vẫn vang vọng tiếng nói của Tiểu Thiên nói với hắn—— Người không phải chịu quá kích thích gì, mới có thể cho người biến thái thành như vậy.

Kích thích?

Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng, nắm chặt hai đấm, trên trán khó nén tức giận mà nổi thành gân xanh, làm cho lúc này hắn thoát nhìn càng thêm khủng bố, lạnh như băng làm cho người ta khó có thể tới gần.

Từng chuyện một, một lần nữa xuất hiện ở trong đầu hắn .

“Nữ nhân, mặc kệ ngươi là thánh nữ, hay là kỹ nữ, đều chính là đồ chơi của nam nhân mà thôi!” Tâm Hoàng Phủ Tấn mang theo đau đớn kì lạ, cho dù lời nói của hắn thốt lên đầy cay độc của một vị quân vương vô tình.

Sơn vô lăng, thiên địa tuyệt, nàng ta dám mắng quân vương!

Trong đầu lại một lần nữa hiện lên khi Tiểu Thiên ôm lấy cổ hắn , lời nói kia mang theo ánh mắt thâm tình, tuy rằng hắn bị nàng tức giận đến chết khiếp, nhưng ánh mắt nàng ngay lúc đó, lời nói ngay lúc đó, lại làm cho tâm hắn không hiểu sao rung động.

(QH: Chắc chắc, anh nì cuồng ngược; Tấn: *liếc* QH *co giò chạy*)

“Chết tiệt!” Hoàng Phủ Tấn tức giận mắng một tiếng, hắn thực hoài nghi mình là bị nữ nhân chết tiệt kia chọc giận đến điên rồi, thế nhưng lại bởi vì câu nói kia của nàng mà hiện ra rung động nhất thời .

Còn có khi nàng bỏ nhào vào trong lòng, ngực hần, đôi mắt đau lòng kia, bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ vào trên trán hần làm cho hần không hiểu sao chợt băng khuâng.

35. Chương 35

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, kêu tên Tiểu Thiên, “Người tốt nhất nên an phận ở lãnh cung cho trẫm, nếu không trẫm nhất định cho đầu của người chuyển nhà.”

Tức giận đến phẩy tay áo một cái, hần bước vội đi, lại ở nửa đường gặp phải một nữ nhân tuổi xấp xỉ với hần.

“Hoàng. Hoàng Thượng?” Nữ tử nhìn thấy trên trán Hoàng Phủ Tấn mang theo miệng vết thương màu đỏ kia, nàng kinh hô ra tiếng, “Hoàng Thượng, ngài tại sao lại bị thương?”

“Trẫm không có việc gì.” Hoàng Phủ Tấn bước qua nữ tử, tiếp tục đi về phía trước.

“Hoàng Thượng, hay là để cho Lạc Thủy giúp ngài băng bó được không.” Nữ tử xưng là Lạc Thủy vội không ngừng kéo Hoàng Phủ Tấn lại, trong mắt của nàng hiện lên vẻ đau lòng, chính là Hoàng Phủ Tấn cũng không chú ý tới.

“Không cần.” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng lên tiếng, bỏ tay Vũ Lạc Thủy ra, trên mặt thủy chung lạnh như băng làm cho người ta run rẩy.

“Hoàng Thượng, hay là để cho Lạc Thủy giúp ngài băng bó đi.”

“Trẫm nói không cần, có nghe hay không!” Hoàng Phủ Tấn không kiên nhẫn hét lên, “Thái Hoàng Thái Hậu ở Vân Tiêu cung, người đi hầu hạ bà đi.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Hoàng Phủ Tấn không cho Vũ Lạc Thủy có cơ hội mở miệng một lần nữa, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần cô đơn, trong mắt Vũ Lạc Thủy tăng thêm vài phần đau lòng.

“Hoàng Thượng, tâm Lạc Thủy vẫn một mực gửi nơi ngài, ngài biết không?”

Vân Tiêu cung ——

Ngày kế, Thái Hoàng Thái Hậu vẫn thức giấc giống như ngày bình thường, nhưng nội thương tới hôm qua phát tác làm cho bà hôm nay thoát nhìn tiêu tụy rất nhiều.

“Thái Hoàng Thái Hậu, người tỉnh?” Vũ Lạc Thủy đứng ở bên giường Thái Hoàng Thái Hậu, đưa tay nâng bà dậy.

“Lạc Thủy a, con làm sao vậy?” Thái Hoàng Thái Hậu thấy hốc mắt Vũ Lạc Thủy hồng hồng, liền mở miệng hỏi.

“A?” Vũ Lạc Thủy nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói như vậy, vội không ngừng xoa xoa khóe mắt, “Lạc Thủy không có việc gì đâu, có thể ngủ không tốt lắm.” Nàng cho Thái Hoàng Thái Hậu một nụ cười an tâm.

“Nga, Ai gia còn tưởng rằng ai khi dễ con chứ.” Thái Hoàng Thái Hậu được Vũ Lạc Thủy giúp đỡ từ trên giường đứng lên, duỗi thân người, khẩu khí của bà mang theo vài phần vô lực, “Ai

Ai gia tới hôm qua thật đúng là bị hai vợ chồng Tấn nhi gây sức ép ngay cả mạng già đều sắp không giữ được.”

Vừa nghe đến Thái Hoàng Thái Hậu nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, hốc mắt Vũ Lạc Thủy lại một lần nữa nhin không được đỏ lên, điểm này, Thái Hoàng Thái Hậu chú ý tới.

36. Chương 36

“Lạc Thủy, con rốt cuộc làm sao vậy?”

“Hoàng. Hoàng Thượng tối hôm qua bị thương.” Vũ Lạc Thủy nói xong, nước mắt từ hốc mắt giữa dòng tuôn xuống.

“Tần nhi bị thương?” Thái Hoàng Thái Hậu bởi vì lời nói của Vũ Lạc Thủy kêu sợ hãi ra tiếng, “Sao lại thế này?”

Tối hôm qua lúc Tần nhi rời đi, chẳng lẽ lại đã xảy ra chuyện gì sao?

“Con không biết, thái dương của Hoàng Thượng chảy thật nhiều máu, còn không cho Lạc Thủy băng bó, ngài ấy. Ngài ấy thực sự giận dữ.” Nhớ tới bộ dáng không kiên nhẫn của Hoàng Phủ Tấn lúc đó, trong lòng Vũ Lạc Thủy cũng rất áp lực.

“Ai ~~ Đứa nhỏ kia tính tình chính là quật cường như vậy.” Thái Hoàng Thái Hậu bắt đắc dĩ thở dài, khi sau mặc chỉnh tề, nhìn Vũ Lạc Thủy tiếp tục mở miệng nói: “Chúng ta về Thanh Âm cung trước đi.”

“Dạ, Thái Hoàng Thái Hậu!” Vũ Lạc Thủy giúp đỡ Thái Hoàng Thái Hậu, hai người đi ra Vân Tiêu cung.

Chính là, nội thương tối hôm qua dường như thực sự nghiêm trọng, Thái Hoàng Thái Hậu ấn ngực, trực giác cảm thấy ngực của mình đang ầm ầm làm đau, trong lòng mang theo vài phần bất an.

Lãnh cung ——

“Tiểu thư, ngài tối hôm qua đem Hoàng Thượng dả thương, không biết Hoàng Thượng hôm nay còn có thể đối với ngài như thế nào đâu.” Đoá Nhi cau mày, vẻ mặt lo lắng nhìn Tiểu Thiên.

Nàng thật không biết tiểu thư này vì cái gì đến bây giờ còn có thể bình tĩnh như vậy, mọi người đều đang lo lắng nàng sẽ bị Hoàng Thượng chặt đầu, nàng thì ngược lại còn ngồi bắt chéo chân thông thả, còn vừa ăn đồ vật này nọ vừa thưởng thức chuyện tốt “Đá hấn” tối hôm qua.

“Không biết hấn đối ta như thế nào, thì phải nên mặc kệ hấn còn chưa có đối ta như thế nào, người khản trương cái gì?” Tiểu Thiên miễn cưỡng nhìn Đoá Nhi liếc mắt một cái, gầy nhẹ đàn ghi-ta, tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta cũng đã đến chạy lãnh cung này, hôn quân nào có nhiều thời gian đi quản ta như vậy, nói không chừng sớm đã quên mất rồi.” Tiểu Thiên vô tội nói xong, nắm điểm tâm lên bên cạnh cắn một ngụm, ” Điểm tâm này hương vị không tồi, người cũng ăn a.”

Nói xong, đưa đến cho Đoá Nhi một miếng.

“Ai nha, tiểu thư!” Đoá Nhi gấp đến độ giơ chân, chưa thấy qua hình ảnh người nào có bộ dáng giống như tiểu thư, sắp chết đến nơi, nàng còn có tâm tình ăn điểm tâm, còn ăn ngon miệng đến như vậy.

“Để làm chi, không thể ăn sao? Vậy quên đi.” Đem điểm tâm thả lại chén đĩa, Tiểu Thiên thủy chung vẫn là cái bộ dạng miễn cưỡng kia.

37. Chương 37

Không phải là nàng không sợ chết mà là nàng biết, Hoàng Phủ Tấn dù cho có không thể nhịn được nữa nhưng nhất định sẽ không làm trái ý Thái Hoàng Thái Hậu mà ra tay giết nàng, hơn nữa, nếu thật hấn muốn giết nàng, tối hôm qua khi nàng đem ghế đập vào trán hấn, hấn đã có thể lấy được đầu của nàng rồi, cần gì phải nói câu “Người tốt nhất nên cầu nguyện hoàng tổ mẫu trường mệnh trăm tuổi, nếu không, người kiếp này cũng đừng nghĩ có thể sống lâu!” Lời này còn có thể giải thích cái gì? Ý tứ chẳng phải là, chỉ cần lão thái thái bất tử, nàng có thể sống bình yên vô sự mãi sao.

Nếu như vậy, nàng còn lo lắng cái gì, để làm chi những lo sợ không đâu.

Nhưng Đoá Nhi cùng những nữ nhân kia không thể suy nghĩ thấu đáo như nàng được, cả ngày đều ở trước mặt nàng cau có mặt mày.

“Tiểu thư, ngài đừng ở đây mà chơi ‘ đá hán ’ nữa (là đàn ghi-ta đó, nếu như bạn nào không nhớ có thể xem lại các chương trước), mau nghĩ biện pháp đi.” Đoá nhi nổi giận, nhìn bộ dạng lúc này của Tiêu Thiên, tựa hồ dường như không vì chính mình mà tìm một đường lui.

“Ai nha, đã bảo gọi là đàn ghi-ta, đừng gọi là ‘ đá hán ’ nữa, sao người có thể nhanh quên như vậy chứ.” Tiêu Thiên bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nàng một cái, căn bản là không thấy được sự khẩn trương trong lời nói của Đoá nhi.

“Tiểu thư.”

“Được rồi, được rồi, người đừng khẩn trương.” Vì không muốn Đoá nhi tiếp tục như vậy, Tiêu Thiên quyết định mở miệng trấn an một chút lo lắng của nàng, “Ta biết hôn quân hán sẽ không giết ta.” Tiêu Thiên nói với vẻ mặt đắc ý, có lẽ thái thái ở đó, hôn quân kia nhất định sẽ không “tạo phản”.

Chính là.

Trong lòng Tiêu Thiên bắt đầu hiện lên một tia lo lắng, tuy rằng nàng chỉ học ở mẹ một chút Trung y, nhưng tối hôm qua khi bắt mạch cho lão thái thái, nàng vẫn cảm nhận được nội thương của người thực rất nặng, nếu không cẩn thận chữa trị, chỉ sợ...

Tiểu Thiên nhíu mày, nội thương kia quả thật không tốt.

“Grandma, ngài ngàn vạn lần không thể có việc a, mạng nhỏ của Thiên Thiên còn phải dựa vào người mà.”

Tiểu Thiên nhìn ra ngoài lãnh cung tự nhủ thầm.

“Hoàng tổ mẫu, mấy ngày nay, người có thấy trong người khá hơn chút nào không?” Hoàng Phủ Tấn giúp Thái Hoàng Thái Hậu tản bộ trong ngự hoa viên, trong mắt hiện rõ sự lo lắng cùng sợ hãi khiến Thái Hoàng Thái Hậu thực đau lòng.

Bà biết, trong lòng đứa cháu này thật sự vô cùng sợ hãi một ngày nào đó bà sẽ rời đi, giống như sự kiện năm đó, thực sự đã trở thành một bóng ma trong lòng hán.

38. Chương 38

“Ha ha

” Thái Hoàng Thái Hậu cười thực nhẹ nhàng, chỉ có chính bà biết, mấy ngày nay, những cơn đau ở ngực đến ngày một thường xuyên hơn, nhưng bà không muốn làm cho Hoàng Phủ Tấn lo lắng, không nói bất kì cái gì, “Tần nhi, con đừng lo lắng, xương cốt của Hoàng tổ mẫu thực sự còn rất rắn chắc a.”

“Hoàng tổ mẫu, người nhất định phải không có việc gì.” Hoàng Phủ Tấn nói thực kiên định, như là đang an ủi sự sợ hãi trong lòng của mình.

“Ừm, Ai gia biết.” Thái Hoàng Thái Hậu cười thực miễn cưỡng, nhưng trong lòng của bà biết rõ nhất, ngực lại bắt đầu đau, không muốn Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy, bà cố nén đau đớn, nhìn Hoàng Phủ Tấn nói: “Tần nhi, hoàng tổ mẫu mệt rồi, phải đi về nghỉ ngơi.”

“Được, tôn nhi đưa người trở về.”

“Ừm.” Thái Hoàng Thái Hậu gật gật đầu, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, sắc mặt đau đến tái nhợt, bà cúi đầu, không muốn Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy, nhưng theo bản năng rên lên thành tiếng đã lọt vào tai của Hoàng Phủ Tấn.

“Hoàng tổ mẫu, người làm sao vậy? Có phải nội thương lại phát tác hay không?” Nhìn sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu tái nhợt như tờ giấy, tâm Hoàng Phủ Tấn sợ run lên, sợ hãi lại một lần nữa nảy lên trong lòng.

“Tần nhi, con đừng sợ, Hoàng tổ mẫu không có việc gì.” Ôm ngực, Thái Hoàng Thái Hậu gian nan mở miệng nói.

“Hoàng tổ mẫu, ngài không thể có việc gì, ngài nhất định không thể xảy ra chuyện.”

“Ừm, Hoàng. Hoàng tổ mẫu không có việc gì.” Thái Hoàng Thái Hậu nói chuyện bắt đầu khó khăn.

“Hoàng tổ mẫu, tôn nhi giúp người trở về.” Sự sợ hãi trong lòng Hoàng Phủ Tấn, Thái Hoàng Thái Hậu đều hiểu được, bà không muốn bày ra bộ dáng thống khổ, chỉ vô lực mà gật đầu.

Thanh Âm cung ——

“Ngự y, nội thương của Thái Hoàng Thái Hậu thế nào ?”

“Hoàng Thượng.”

“Thái Hoàng Thái Hậu người làm sao vậy? Thái Hoàng Thái Hậu, người tỉnh tỉnh a?” Bên giường, thanh âm lo lắng của Vũ Lạc Thủy vang lên, chân tay luống cuống cùng, khiến cho Hoàng Phủ Tấn sợ tới mức vọt đến ngay bên giường Thái Hoàng Thái Hậu.

“Hoàng tổ mẫu, người làm sao vậy, Hoàng tổ mẫu, người đừng làm cho tôn nhi sợ hãi, Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn chưa từng nghĩ mình lại vô năng như vậy, thống trị cả thiên hạ, lại đối với bệnh tình của tổ mẫu mà thúc thủ vô sách-(bó tay không biện pháp.)

“Thái y, các người chết hết rồi có phải hay không, còn không mau cứu lại đây cho trẫm!” Hoàng Phủ Tấn hướng đám ngự y đang nơm nớp lo sợ kia mà hét lớn.

39. Chương 39

“Vâng, vâng, Hoàng Thượng, thần, thần tuân chỉ.” Vội chạy tới, thái y sớm đã sợ tới mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng bọn họ đều hiểu được, nội thương của Thái Hoàng Thái Hậu đã ngấm vào tận xương tủy, thật sự là. Vô lực xoay chuyển trời đất .

“Hoàng Thượng, Thái Hoàng Thái Hậu người.”

“Nói rõ ràng cho trẫm!” vẻ mặt của Hoàng Phủ Tấn lúc này thực đáng sợ , như là chỉ cần thái y nói ra một câu mà hắn không muốn nghe, sẽ mất mạng ngay lập tức.

“Khởi. Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hoàng Thái Hậu người. Người lão nhân gia nội thương đã muốn. Thần. Thần thật sự là bất. Bất lực.” Nói xong câu đó, Lí Tĩnh đã sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất.

Quả nhiên, sau khi Hoàng Phủ Tấn nghe Lí Tĩnh nói xong, mặt nháy mắt đã đen hơn phân nửa.

“Tốt, tốt lắm.” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, trong mắt mang theo vài phần nguy hiểm, “Người đã bất lực, trẫm lưu trữ người cũng vô dụng.”

Ánh mắt lạnh lùng, Hoàng Phủ Tấn âm trầm ra lệnh: “Người đâu, đem thái y viện tất cả nhốt vào thiên lao, ba ngày sau xử trảm!”

Các Thái y nghe được Hoàng Phủ Tấn hạ lệnh như vậy, nháy mắt xụi lơ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, “Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng.”

“Đều là một lũ lang băm, lưu các người cũng vô dụng, giải chúng đi!” Hoàng Phủ Tấn không chút dao động nói.

“Tấn nhi.” Thái Hoàng Thái Hậu miễn cưỡng tỉnh lại.

Tính tình đứa cháu này của bà ngày càng trở nên tàn bạo, càng ngày càng làm cho người ta khó có thể tin, bà cũng không hy vọng đứa cháu ngoan này trở thành một bạo quân bị cả thiên hạ phỉ nhổ.

“Hoàng tổ mẫu!” Nghe được thanh âm Thái Hoàng Thái Hậu, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn lập tức dịu xuống, “Hoàng tổ mẫu, người đã tỉnh.”

“Tấn nhi, con nghe Hoàng tổ mẫu nói, nội thương của Hoàng tổ mẫu không liên quan tới thái y viện, bọn họ đã tận lực chữa bệnh cho Ai gia, dù biết không có một tia hi vọng nhưng cũng không bao giờ bỏ cuộc, nếu vẫn là không thể chữa khỏi, thì cũng là ý trời, nói không chừng là Hoàng gia gia của người muốn ta đi cùng, người hãy nghe lời Hoàng tổ mẫu, đừng giận chó đánh mèo có được không?”

“Hoàng tổ mẫu, người đừng nói như vậy, tôn nhi nhất định nghĩ cách chữa khỏi nội thương cho người, nhất định sẽ chữa khỏi.” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần run rẩy.

“Tấn nhi người đáp ứng hoàng tổ mẫu, không giết thái y viện có được không?”

40. Chương 40

“Vâng, vâng, tôn nhi đã biết, tôn nhi nhất định sẽ không giận chó đánh mèo.” Hoàng Phủ Tấn không ngừng gật đầu, kỳ thật trong lòng hắn cũng hiểu được, đây hoàn toàn không phải là lỗi của thái y, chính là, hắn chỉ có thể dùng phương pháp này để che dấu sự sợ hãi trong lòng mình.

Lạnh lùng quét mắt về phía đám thái y đang run rẩy, Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng mở miệng nói: “Các người cút hết đi cho trẫm.”

“Dạ, tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu.” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, các thái y đều nhẹ nhàng thở ra, hai chân như nhũn đến không còn một chút sức lực từ trên mặt đất đứng lên, thiếu chút nữa là có thể ngã lộn trên mặt đất, có mấy kẻ nhất gan, thậm chí còn té lộn trên đường đi ra ngoài.

“Tấn nhi, từ nhỏ con đã lớn lên bên người Hoàng tổ mẫu, con vẫn luôn là một đứa cháu ngoan, vì sao bây giờ tính tình lại trở nên tàn bạo như vậy?”

“Trẫm. . . .” Hoàng Phủ Tấn cau mày không nói gì, hắn cũng không biết chính mình khi nào thì thành cái dạng này.

“Tấn nhi, Thiên Thiên ở lãnh cung đã vài ngày rồi, dù sao nàng cũng là hoàng hậu của con, con nên thả nàng ra đi.”

“Nàng?” Thái Hoàng Thái Hậu lại một lần nữa nhắc tới Tiêu Thiên, nhưng lại làm cho Hoàng Phủ Tấn hơi sững sốt, từ sau khi trở về từ lãnh cung, hắn cơ hồ đã quên sự tồn tại của nữ nhân kia, kẻ vô pháp vô thiên dám lấy ghế đập vào đầu hắn.

Nhớ tới Tiêu Thiên, trong mắt Hoàng Phủ Tấn lại hiện lên một tia lửa giận khó nén.

Khi Thái Hoàng Thái Hậu một lần nữa chuẩn bị mở miệng, trong mắt Hoàng Phủ Tấn đột nhiên hiện lên một tia kích động, cả người đứng mạnh lên, “Niếp Tiêu Thiên! Sao Trẫm có thể quên nàng chứ.” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo tia kích động làm cho Vũ Lạc Thủy đang đứng bên người và Thái Hoàng Thái Hậu đang nằm trên giường đều kinh ngạc không nhỏ, nhất là Hoàng Phủ Tấn tươi cười trong mắt làm cho hai người càng cảm thấy kỳ quái.

“Tấn nhi, con. . . .”

“Hoàng tổ mẫu, người nhất định phải cố gắng, tôn nhi nhất định sẽ tìm được người chữa khỏi bệnh cho người.” Bỏ lại một câu như vậy, Hoàng Phủ Tấn chạy ra khỏi Thanh Âm cung.

Ra khỏi Thanh Âm cung, Hoàng Phủ Tấn liền đi thẳng đến lãnh cung, hắn hiện tại cảm thấy mình thật may mắn vì không giết Tiêu Thiên, ít nhất cho đến bây giờ, nữ nhân kia là hy vọng duy nhất của hắn.

Nếu nàng dùng y thuật, nói không chừng thật sự có biện pháp chữa khỏi bệnh cho Hoàng tổ mẫu.

41. Chương 41

Lãnh cung ——

“Tiểu thư, người khẳng định Hoàng Thượng sẽ không giết người sao? Người đã lấy ghế đập vào đầu Hoàng Thượng a?” Nói đến đây, Đoá nhi vẫn là nhịn không được sợ run cả người.

“Ai nha, nha đầu nhà người sao mới chỉ có vài tuổi mà lại đông dài như vậy a.” Tiểu Thiên không kiên nhẫn mở miệng nói, “Không phải đã có Hoàng tổ mẫu che chở cho ta rồi hay sao, người còn lo lắng cái gì.”

Nói xong, bưng lên chén trà bên người, mới vừa uống được một ngụm, ai ngờ —

“Niếp Tiểu Thiên!” Bên ngoài lãnh cung, vang lên thanh âm lo lắng của Hoàng Phủ Tấn.

“Phốc ——” Tiểu Thiên vừa mới uống được một ngụm, nghe đến thanh âm dọa người này của Hoàng Phủ Tấn, toàn bộ đều phun ra ngoài hết, “Khụ khụ. . . .” Bị nước làm cho khó thở, Tiểu Thiên mặt đen lại, hôn quân chết tiết này, vài ngày không xuất hiện, nàng thật đúng là nghĩ mình có thể vô tư rồi, không nghĩ lúc này hần lại đến đây.

Thân ảnh Hoàng Phủ Tấn vừa xuất hiện ở cửa, Tiểu Thiên đã cảm thấy mọi người ở đây đều đang hít thở không thông.

“Niếp Tiểu Thiên, lại đây cho trầm.” Hoàng Phủ Tấn vọt tới trước mặt Tiểu Thiên, trực tiếp kéo nàng ra khỏi lãnh cung, không để cho nàng có cơ hội mở miệng nói.

“Dừng, mau dừng lại.” Bị lôi đi một đoạn, Tiểu Thiên rất cục nạnh không được giật đôi tay đang bị Hoàng Phủ Tấn nắm chặt ra, cầu hoàng đế chết tiết này ý vào chính mình có đôi chân dài nên mới đi nhanh như vậy, nàng bị sắc nước miếng còn chưa có trở lại bình thường đâu, hần lại bắt nàng chạy một đoạn dài như vậy.

“Người dừng lại làm gì?” Hoàng Phủ Tấn hướng nàng rống lên.

“Người không có việc gì kéo ta ra ngoài làm cái gì?” Tiểu Thiên cũng hướng hần mà rống lên, “Ta đã bị người đuổi tới lãnh cung này rồi, người còn muốn như thế nào nữa?” Tiểu Thiên khó chịu mím mím miệng, bỗng nhiên dường như nàng nghĩ ra một cái gì đó, liền trừng lớn ánh mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, “Người. Người không phải là muốn tìm một chỗ đem ta ám sát chứ? Người. Tên hôn quân này, người. Người không thể làm như vậy, Hoàng. Hoàng tổ mẫu nhất định sẽ tức giận.”

Nghĩ đến lí do mà Hoàng Phủ Tấn kéo nàng đi ra là vì muốn thừa dịp Thái Hoàng Thái Hậu không ở đây mà xuống tay ám sát nàng, miệng Tiểu Thiên bắt đầu trở nên lấp bắp, không có lão thái thái làm hậu thuẫn, nàng chỉ là một cây cỏ dại ven đường mà thôi, nhất là lại trước mặt một con hổ quyền thế khắp thiên hạ này, nàng đúng chỉ là một con mèo nhỏ không dám lỗ mãng mà thôi.

42. Chương 42

Lời nói của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn đã nghĩ muốn tức giận, rồi lại muốn cười, nữ nhân chết tiết này ý vào có Hoàng tổ mẫu làm chỗ dựa nên mới không kiêng nể gì.

Tức giận nhìn nàng liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn thản nhiên mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, trầm muốn giết người, lúc nào cũng có thể làm được, chẳng nhẽ còn phải dùng tới ám sát?”

“Vậy người lôi ta ra đây làm gì? chẳng nhẽ lại muốn hò hẹn cùng ta sao?” Tiểu Thiên nhìn hần bằng đôi mắt xem thường, biết được Hoàng Phủ Tấn không phải đến lấy mạng của nàng, trong lòng nàng đã thả lỏng đi ít nhiều.

“Cùng người hẹn hò?” Hoàng Phủ Tấn hừ lạnh một tiếng, “Niếp Tiểu Thiên, trầm đối với tính tình trắng hoa của người không có hứng thú!”

“Thật đúng lúc, may mắn người đối ta không có hứng thú, bằng không ta thật lo lắng người ngày nào đó thú tính nổi lên lại hướng ta làm chuyện gì, đem bệnh tật trên người người lây qua ta, đến lúc đó thật thảm.” Tiểu Thiên khinh thường nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái.

Nữ nhân chết tiết này, lại nguyên rửa hần!

Hoàng Phủ Tấn cắn răng, trên trán gân xanh lại một lần nữa nổi lên, chính là, hiện tại, hần không thể giết nàng. Được, hần nhìn, đầu của nữ nhân này tạm thời ở nhờ trên cổ của nàng (Thu Hằng: anh ơi, cái đầu nó vốn ở đó mà), một ngày nào đó, hần nhất định sẽ làm cho cái đầu đó biến mất mãi mãi.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm cho dù thú tính có nổi lên, cũng sẽ không để ột dám phụ leo lên giường của trầm!”

“Ta cho dù có là dám phụ, cũng sẽ không bao giờ leo lên giường của ngựa đực!” Tiểu Thiên hướng Hoàng Phủ Tấn rống lên, lại quên mất, nam nhân đang đứng trước mặt này đây chính là lão hổ nắm trong tay quyền lực của cả thiên hạ, “Còn có, người là dám phụ, không có tư cách mắng ta dám phụ!”

“Người thật xứng đáng với cái tên đó!”

“”Còn kém người một khoảng xa lắm!” Cầu hoàng đế, hôn quân, bạo quân, Trụ vương, Dương Quảng. . .
. . . %#@, trong lòng Tiểu Thiên mắng hấn một trăm lần, chỉ cần là tên của hôn quân thì toàn bộ đều
hương Hoàng Phủ Tấn mà chữ.

“Người dám lấy người cùng trăm so với nhau?” Bị làm cho tức giận, khiến cho Hoàng Phủ Tấn không lo lắng
lời mình vừa nói chẳng khác nào thừa nhận mình là dâm phu, neho lại hai mắt, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Quả nhiên, Tiểu Thiên nghe hấn nói như vậy, ánh mắt giảo hoạt nhấp nháy liên tục, “Nga” một tiếng, làm
ra bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, “Thiếu chút nữa ta đã quên, người tên ngựa đực này ngoại 3000P, trình độ
dâm đẳng trên cơ bản là không ai có thể sánh bằng, Hoàng Thượng, Thiên Thiên sai lầm rồi, người như vậy
còn có thể thừa nhận sai lầm, Thiên Thiên thật sự không thể so với ngài được.” Nói xong, thành thật mà
cúi đầu, khóe miệng cười thật tươi. .

43. Chương 43

Lời nói của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn đã nghĩ muốn tức giận, rồi lại muốn cười, nữ nhân chết tiết
này ý vào có Hoàng tổ mẫu làm chỗ dựa nên mới không kiêng nể gì.

Tức giận nhìn nàng liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn thản nhiên mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, trăm
muốn giết người, lúc nào cũng có thể làm được, chẳng nhẽ còn phải dùng tới ám sát?”

“Vậy người lôi ta ra đây làm gì? chẳng nhẽ lại muốn hò hẹn cùng ta sao?” Tiểu Thiên nhìn hấn bằng đôi
mắt xem thường, biết được Hoàng Phủ Tấn không phải đến lấy mạng của nàng, trong lòng nàng đã thả lỏng
đi ít nhiều.

“Cùng người hẹn hò?” Hoàng Phủ Tấn hừ lạnh một tiếng, “Niếp Tiểu Thiên, trăm đối với tính tình trắng
hoa của người không có hứng thú!”

“Thật đúng lúc, may mắn người đối ta không có hứng thú, bằng không ta thật lo lắng người ngày nào đó
thú tính nổi lên lại hướng ta làm chuyện gì, đem bệnh tật trên người người lấy qua ta, đến lúc đó thật thảm
.” Tiểu Thiên khinh thường nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái.

Nữ nhân chết tiết này, lại nguyên rửa hấn!

Hoàng Phủ Tấn cắn răng, trên trán gân xanh lại một lần nữa nổi lên, chính là, hiện tại, hấn không thể giết
nàng. Được, hấn nhện, đầu của nữ nhân này tạm thời ở nhờ trên cổ của nàng (Thu Hằng: anh ơi, cái đầu
nó vốn ở đó mà), một ngày nào đó, hấn nhất định sẽ làm cho cái đầu đó biến mất mãi mãi.

“Niếp Tiểu Thiên, trăm cho dù thú tính có nổi lên, cũng sẽ không để ột dâm phu leo lên giường của trăm!”

“Ta cho dù có là dâm phu, cũng sẽ không bao giờ leo lên giường của ngựa đực!” Tiểu Thiên hướng Hoàng
Phủ Tấn rống lên, lại quên mất, nam nhân đang đứng trước mặt này đây chính là lão hổ nắm trong tay
quyền lực của cả thiên hạ, “Còn có, người là dâm phu, không có tư cách mắng ta dâm phu!”

“Người thật xứng đáng với cái tên đó!”

“”Còn kém người một khoảng xa lắm!” Cầu hoàng đế, hôn quân, bạo quân, Trụ vương, Dương Quảng. . .
. . . %#@, trong lòng Tiểu Thiên mắng hấn một trăm lần, chỉ cần là tên của hôn quân thì toàn bộ đều
hương Hoàng Phủ Tấn mà chữ.

“Người dám lấy người cùng trăm so với nhau?” Bị làm cho tức giận, khiến cho Hoàng Phủ Tấn không lo lắng
lời mình vừa nói chẳng khác nào thừa nhận mình là dâm phu, neho lại hai mắt, nhìn về phía Tiêu Thiên.

Quả nhiên, Tiểu Thiên nghe hấn nói như vậy, ánh mắt giảo hoạt nhấp nháy liên tục, “Nga” một tiếng, làm
ra bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, “Thiếu chút nữa ta đã quên, người tên ngựa đực này ngoại 3000P, trình độ
dâm đẳng trên cơ bản là không ai có thể sánh bằng, Hoàng Thượng, Thiên Thiên sai lầm rồi, người như
vậy còn có thể thừa nhận sai lầm, Thiên Thiên thật sự không thể so với ngài được.” Nói xong, thành thật
mà cúi đầu, khóe miệng cười thật tươi. .

44. Chương 44

“Ta.” Thái Hoàng Thái Hậu đưa ra yêu cầu làm cho Tiểu Thiên khó xử, không nói đến sau này nàng muốn rời khỏi nơi này, huống hồ tên hôn quân hiện tại nhìn nàng như có thù giết cha không bằng, hiện tại hắn không giết nàng do nể mặt lão thái thái, còn bảo nàng đi chiếu cố hôn quân? Nếu nàng đáp ứng lời Thái Hậu nói, không phải rõ ràng muốn chết sao?

“Thiên Thiên, con. Con đừng nhú mầy, đáp ứng Hoàng. Hoàng tổ mẫu sẽ khỏe?”

“Grandma, ngài không có việc gì phải lo lắng, hôn quân này chỉ có ngài nói được, Thiên Thiên không làm gì được, ngài nhất định sẽ khỏe lại.” Tiểu Thiên quanh co dự cự tuyệt yêu cầu Thái Hoàng Thái Hậu.

“Thiên Thiên.”

“Hoàng tổ mẫu, ngài không sao cả.” Tiểu Thiên ngăn cản Thái Hoàng Thái Hậu trong lời nói.

“A ——” Thét lên, Thái Hoàng Thái Hậu đau đớn thét lên, đau đớn cả người mà cuộn mình lại

“Hoàng tổ mẫu!”

“Grandma!”

Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn đồng thời thét chói tai ra tiếng, hoảng sợ trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng phát ra rõ ràng hơn.

“Niếp Tiểu Thiên, người mau nghĩ biện pháp cứu Hoàng tổ mẫu a!” Hoàng Phủ Tấn kích động nhìn Tiểu Thiên hét lên

“Ta?” Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, hôn quân là bị dọa nên hóa thành ngu ngốc, thái y cứu không được bà nội của hắn, hắn bảo nàng cứu bằng cách nào?

“Người thất thần làm gì? Mau a!” Hốc mắt Hoàng Phủ Tấn đỏ ửng, hắn có thể cho bất luận kẻ nào có việc gì cũng được, hắn có thể không quan tâm sống chết của ai, nhưng Hoàng tổ mẫu thì khác, đây là người thân duy nhất của hắn từ nhỏ đến giờ, là người thân duy nhất của hắn.

“Ta. Ta không biết làm như thế nào để cứu?” Tiểu Thiên bị hốc mắt ửng đỏ của Hoàng Phủ Tấn làm ngây ngẩn cả người, hắn rất có hiểu, lòng của nàng có phần đau đớn, nhất là trong đôi mắt kia của Hoàng Phủ Tấn mơ hồ mang theo vài tia đau khổ thương tâm, bất lực, làm cho lòng của nàng cũng đau đớn vài phần.

“Người như thế nào sao lại không cứu, người không phải rất giỏi y thuật sao? Người vì cái gì mà không cứu! !” Hoàng Phủ Tấn có chút mất đi lý trí, nước mắt của hắn trào ra từ khóe mắt.

“Hoàng. Hoàng Thượng!”

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn hét lên

Tiểu Thiên cắn môi, giờ phút này, nàng tựa hồ có điểm hiểu được, tên hôn quân này thật sự quan tâm đến sự sống chết của Hoàng tổ mẫu, cảm giác mất đi người thân duy nhất làm hắn sợ hãi sợ hãi biểu hiện rõ ở trong mắt hắn, để vương vô tình, vẻ mặt này vốn không nên xuất hiện ở trong mắt đế vương, nàng lại bắt giữ được ở trong mắt Hoàng Phủ Tấn rồi, điểm này, làm cho trong lòng Tiểu Thiên mang theo một tia trắc ẩn.

45. Chương 45

Lại một lần nữa nhìn Thái Hoàng Thái Hậu đang nằm trên giường đau đớn đến ứa ra mồ hôi lạnh, ai

Nàng chỉ biết Tây y, để cho nàng làm xuất ra y thuật là không thành vấn đề, nhưng bảo nàng trị nội thương, nàng lại không rành Trung y, trừ phi là Vương Trùng Dương còn tại thế, dùng nội công cao thâm giúp bà chữa thương, nếu không, nàng không có biện pháp gì để chữa bệnh.

Khoan đã? Vương Trùng Dương? Nội công?

Nhân tình Tiểu Thiên sáng lên, như là nghĩ tới cái gì.

Nội công? A, dùng nội công không phải có thể chữa thương sao? Trong TV đều nói như vậy mà. Tuy rằng đó là giả bộ, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể ngựa chết đương ngựa sống y thử làm một lần xem sao, dù có được hay không thì cũng phải thử một lần xem sao.

Cẩn rằng một cái, Tiểu Thiên đem tầm mắt, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, nói: “Hoàng Thượng, người có nội công phải không?”

“Người hỏi cái này làm cái gì, mau cứu Hoàng tổ mẫu đi!” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nhìn Tiểu Thiên hét lên

“Người. . . .” Tiểu Thiên chán nản, ông nội nó, nếu không phải tên hôn quân này khấn trương vì bà nội hắn, nàng mới lười nói chuyện với hắn.

Bình phục tức giận trong lòng, nàng lại một lần nữa mở miệng nói: “Nếu người muốn cứu hoàng tổ mẫu, phải trả lời vấn đề của ta, người có nội công có phải hay không?”

Hoàng Phủ Tấn không biết Tiểu Thiên muốn hỏi cái gì, có thể nói đến cứu Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Phủ Tấn vẫn là nhịn xuống nói, “Trẫm có, người muốn làm gì?”

“Có thì tốt rồi.” Tiểu Thiên đi đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn, tiếp tục nói: “Ta không biết có thể cứu được hoàng tổ mẫu hay không, hiện tại chỉ có thể thử xem sao.”

“Người muốn trẫm làm cái gì?”

“Người căn cứ vào lời ta nói, người dùng nội công giúp Hoàng tổ mẫu chữa thương, nhưng ta không biết có được hay không, ta chưa từng thử qua có được hay không!” Bởi vì đó là do ông Nội ta viết lại. Tiểu Thiên ở trong lòng tùy tiện nói thêm một câu.

“Được!” Hoàng Phủ Tấn cũng không có nói gì nhiều, lúc này đây, hắn không cần biết, toàn tâm toàn ý tin tưởng Tiểu Thiên, hắn cũng chỉ có thể tin tưởng Tiểu Thiên.

Không cần nhiều lời nói, Tiểu Thiên thấy Hoàng Phủ Tấn ngồi vào chỗ của mình, nàng liền căn cứ vào trí nhớ của mình mà nhớ lại, hơi hơi mở miệng nói: “Dẫn đan điền khí duyên đốc mạch chạy về thủ đô, nhâm mạch hạ về đan điền. Như thế dải Tiểu chu thiên ba mươi sáu giới. Từ chậm tới nhanh. Khí về đến đan điền, song chưởng tiền thôi, lòng bàn tay về phía trước, chưởng chỉ hướng lên trời, khí đi hai chưởng. Song chưởng chỉ rú xuống, chưởng chỉ hướng hạ, lòng bàn tay hướng hạ, nhanh chóng thu hồi, tay trái lòng bàn tay nhắm ngay huyệt Khí Hải, tay phải lòng bàn tay nhắm ngay mệnh kỳ môn, chân khí tùy tay thức thành xoắn ốc trạng xuyên vào khí hải, mệnh môn hai huyệt. Hối vu đan điền nội. . . .”

46. Chương 46

Hoàng Phủ Tấn tuy rằng không biết nội công tâm pháp này Tiểu Thiên rốt cuộc học được ở đâu, chính là hắn dựa theo của nàng hướng dẫn mà làm, cảm giác được chính mình đích nhâm đốc hai mạch tượng đã được hoàn toàn đả thông, chẳng những về mặt Hoàng tổ mẫu bớt đau đớn đi rất nhiều, liền ngay cả chính hắn, đều cảm giác toàn thân như tê dại, nội lực lập tức tăng cường không nhỏ.

Hoàng Phủ Tấn trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhìn Tiểu Thiên bên cạnh im lặng dị thường liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn nheo hai mắt lại, Niếp Tiểu Thiên này thế nhưng còn có loại bản lĩnh này, nhưng thật ra nàng còn cái gì giấu diếm nữa?

“Có thể được hay không?” Một lúc lâu sau, Tiểu Thiên thật cẩn thận hỏi han, bắt quá xem sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu có phần hồng hào hẳn lên, Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Mụ mụ khỏe lại, nàng tùy tiện đem kim dong ông nội gì đó lấy đến dùng dùng, thế nhưng lại thành công? Gặp quý, thực gặp quý, đây rốt cuộc là cái gì thế giới a.

Tiểu Thiên cả kinh há to miệng ba, mãi đến khi Hoàng Phủ Tấn cất tiếng nói lạnh như băng vang lên, mới kéo suy nghĩ của nàng quay lại.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi đừng thất thần, mau nhìn hoàng tử mẫu cho trầm!”

“A? Nga, nga.” Vội không ngừng gạt đầu, Tiểu Thiên đi đến, cầm tay Thái Hoàng Thái Hậu, bắt mạch, căn cứ mạch tượng vừa xem, nội thương Thái Hoàng Thái Hậu tuy chưa hết hoàn toàn, nhưng đã có biểu hiện chuyển biến tốt đẹp, Tiểu Thiên ở trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Thế nào?”

“Tạm thời không có việc gì.” Tiểu Thiên miễn cưỡng nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Mỗi ngày còn phải liên tục giúp hoàng tử mẫu chữa thương, khi nào khỏi hẳn mới thôi.”

“Ngươi vừa nói nội công tâm pháp thật sự có thể giúp Hoàng tử mẫu khỏi bệnh?” Nghe được lời đó, trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần kích động.

” Nếu ngươi không tin ta, còn gọi ta tới làm cái gì?” Tiểu Thiên nhìn hắn liếc mắt một cái, trong lòng lại mang theo vài phần may mắn, nếu vừa rồi phương pháp này không dùng được như trong lời nói, đối với tên hôn quân này mà nói, nói không chừng liền chặt đầu của nàng rồi, để cho nàng cùng lão thái thái đi xuống hạo hạo chiếu cổ nàng dưới âm phủ quá.

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, thần kinh của Hoàng Phủ Tấn vốn căng thẳng cũng rốt cục trầm tĩnh lại.

Leo từ trên giường xuống đất, Hoàng Phủ Tấn tà liếc Tiểu Thiên liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Bây giờ Hoàng tử mẫu không có việc gì, trầm sẽ không bạc đãi ngươi, có yêu cầu gì ngươi nói đi.”

“Thật hả?” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên lập tức vọt tới trước mặt hắn, mắt bỗng sang lên làm cho Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa nhú mày.

47. Chương 47

“Ừm, thật sự, nói đi.” Hoàng Phủ Tấn thản nhiên nói một tiếng.

“Có phải ta nói yêu cầu gì, ngươi đều đồng ý hay không?”

“Ngươi nói đi.” Hoàng Phủ Tấn cau mày có vẻ không kiên nhẫn đứng lên. Nữ nhân đều như vậy, một khi nhắc tới ưu đãi liền cao hứng thành bộ dạng này.

“Vậy cho ta một thánh chỉ phế ngôi hoàng hậu của ta đi.” Tiểu Thiên có chút lo lắng hồi đáp, trong mắt hiện lên tia mong chờ và bộ dáng lưu luyến, làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy một cơn tức giận không hiểu nổi từ đâu truyền tới.

“Ngươi muốn trầm phế ngươi?” Hoàng Phủ Tấn nhú mày, trên mặt bình tĩnh làm cho người ta không hiểu được hắn nghĩ gì?

“Đúng rồi.” Tiểu Thiên thực khăng định nhẹ gạt đầu, vì càng thêm minh xác mục đích của chính mình, nàng tiếp tục nói: “Ngươi xem a, dù sao ngươi xem ta không vừa mắt, ta cũng nhìn ngươi không vừa mắt, nếu như vậy, làm vợ chồng cũng không có ý nghĩa gì, có đúng hay không?”

“Ngươi xem trầm không vừa mắt?” Ngữ khí của Hoàng Phủ Tấn hơi nặng nề một chút.

“Đúng vậy.” Tiểu Thiên phi thường thành thật gạt đầu.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn là hét lớn lên

“Ngươi đừng có đang im lặng lại hét lên có được hay không? Chúng ta quen biết mới vài ngày a, tổng cộng số lần gặp mặt còn không có vượt qua ba lần, nhưng số lần ngươi hét ta đã là không đếm được.” Diếc cả lỗ tai ta, Tiểu Thiên cau mày nói.

Hôn quân chết tiết này, vừa mới thấy hấn rơi lệ, dù mệt nhưng nàng cũng đồng tình theo hấn đến đây.

Nàng thực không nên như vậy đồng tình tâm mà đi theo hấn, cho dù có đi theo cũng không nên nghe hấn la hét như vậy

“Được.” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn khẽ nhếch, “Người không muốn làm hoàng hậu phải không? Đúng lúc, trẫm đang định phế người đi.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Thiên cao hứng nhảy dựng lên, bỏ tay lên vai Hoàng Phủ Tấn, nói: “Hoàng Thượng, ngài vừa nói những lời này ta thấy mới đúng là tiếng người nói.”

“Niếp Tiểu Thiên!” Mặt Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa giãn đến đen sạm, nữ nhân chết tiết này dám đặt tay lên vai của hấn, còn dám nói hấn vừa rồi những lời này mới như là tiếng người, vậy những lời nói lúc trước của hấn thì sao?

Chết tiết, Niếp Vân Hạc dường con gái “Thật tốt”!

“Hoàng Thượng, ngài nhất định là tứ mã nan truy, cũng đừng theo ta chấp nhặt, phế ta đi nhanh lên, để ta mau chóng rời khỏi hoàng cung.” Đây mới là mục đích thật sự của nàng, nàng vì ngôi Hoàng Hậu thực sự đã phải lao tâm rất nhiều, chưa kể bất kì lúc nào cũng có thể bị mất đầu.

Thật tốt, nàng Niếp đại thầy thuốc là danh nhân của bệnh viện, viện hoa, đương nhiên là phải trở về rồi, sao có thể ở lại cái địa phương quái quỷ này để tự làm khổ bản thân chứ.

48. Chương 48

“Sao? Nhanh như vậy muốn Trẫm phế người là vì muốn đến với tên gian phu kia, cùng hấn hạnh phúc một chỗ?” Trong lòng Hoàng Phủ Tấn đột nhiên hiện lên cảm giác khó chịu nhưng chính hấn cũng không có chú ý tới điểm này.

“Gian phu?” Tiểu Thiên sau một hồi không có phản ứng, nàng hơi sững sốt, sau đó bày ra một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, “Nga, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, trước đây ta từng cho người mang lục mạo.” Biểu tình này của nàng càng làm cho Hoàng Phủ Tấn không nén nổi tức giận, nữ nhân chết tiết này, nói ra loại chuyện đáng xấu hổ này, nàng còn có thể nói được như đó là lẽ đương nhiên.

Không ý thức được mọi chuyện, Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Đúng vậy, Hoàng Thượng, ta đúng là có ý định này, dù sao trước kia ta cũng nguyện chọn gian phu kia chứ không chọn người, chắc chắn hấn so với người hấp dẫn hơn vạn phần, đúng không? Điều cốt yếu là, ta hiện tại tất cả mọi chuyện cũng đều không nhớ rõ, ngay cả gian phu kia là ai ta cũng không biết, người nói, ta tìm ai song túc song tề thế đây?”

Hoàng Phủ Tấn mặt đã muốn đen hơn cả than đá bình thường, dâm phụ không biết xấu hổ này, dám đứng trước mặt hấn thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Tốt, nếu nàng thực sự vội vã muốn đi tìm tên gian phu kia như vậy, hấn sẽ cho nàng cơ hội. Mặc kệ nàng là thật sự mất trí nhớ, hay là giả dạng mất trí nhớ, tóm lại, nàng không có tư cách làm Hoàng Hậu của Hoàng Phủ Tấn hấn!

Nắm chặt hai đấm, Hoàng Phủ Tấn ánh mắt lạnh lùng, hướng Tiểu Thiên mở miệng nói: “Hiện tại người có thể ra khỏi cung được rồi, thánh chỉ phế ngôi Hoàng Hậu, mấy ngày nữa sẽ đến phủ thượng thư!”

“Tất cả đều là sự thật chứ?”

“Người trở về chờ xem.” Hoàng Phủ Tấn hất tay áo, tức giận bước ra khỏi Thanh Âm cung, trong lòng hấn mang theo một thứ cảm giác mất mát mà chính hấn cũng không phát giác.

Hoàng Phủ Tấn vừa đi, Tiểu Thiên liền cười đến mặt mày rạng rỡ, “Ha ha, cầu hoàng đế này thật sự là người biết giữ chữ tín.”

Nói xong, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu đang hôn mê nằm trên giường liếc mắt một cái, rồi hướng Vũ Lạc Thủy đang đứng bên người nói: “Cô nương, người hảo hảo chiếu cố Hoàng tổ mẫu, sau này ta nhất định sẽ đến thăm người, người hảo hảo chăm sóc người a.”

“Hoàng Hậu nương nương, ngài thật sự không cần danh vị Hoàng Hậu sao?” Vũ Lạc Thủy thật cẩn thận mở miệng hỏi.

“Đương nhiên, làm một Hoàng Hậu như vậy có cái gì hay, may mắn là cầu hoàng đế chứng mắt ta, bằng không ta lại phải cả đời ở trong hoàng cung này nhìn hắc sinh khí, ta thật sự là không thể chịu được a.” Nói xong, còn nhin không được sợ run cả người.

49. Chương 49

“Hoàng Hậu.”

“Người đừng gọi ta Hoàng Hậu, kiểu xưng hô này nghe thực khủng bố.” Tiểu Thiên vội đánh gãy lời nói của Vũ Lạc Thủy.

Hai người trong lúc đó đột nhiên lặng im, Tiểu Thiên mở miệng nói: “Ta đi rồi, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố Hoàng tổ mẫu.”

Nói xong, nhìn người trên giường liếc mắt một cái, nàng bước nhanh ra khỏi Thanh Âm cung.

Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi thời cổ đại này, nếu tiếp tục ở lại cái nơi buồn chán này, nàng nhất định sẽ chết mất.

“Cái gì?” Nghe xong những lời Tiểu Thiên nói, Đoá nhi kinh hô ra tiếng, “Hoàng Thượng đuổi người ra khỏi cung?”

“Đúng vậy.” Tiểu Thiên gật gật đầu, tiếp tục nói: “Đoá nhi, ta hẳn là có nhà mẹ đẻ phải không, ta nghe cầu hoàng đế nói thánh chỉ hạ ở Thượng Thư phủ, lão cha của ta hẳn là Thượng Thư đại nhân đi, khoan nói chuyện, chúng ta mau chóng về nhà phụ thân ta a.”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Đoá nhi hơi nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi.

“Làm sao vậy?” thấy nét khó xử trên mặt Đoá nhi, Tiểu Thiên nhin không được mở miệng hỏi.

“Tiểu thư, ta. Chúng ta có thể hay không cầu Hoàng Thượng để chúng ta ở lại trong cung a, có thể không về nhà được chứ?”

“Người ngốc a.” Tiểu Thiên nghe Đoá nhi nói như vậy, hung hăng lấy tay gõ đầu của nàng, “Ta thật vất vả mới có thể khiến cho tên hôn quân kia đồng ý thả ta ra khỏi cung, sao ta lại phải đi cầu hẳn ở lại trong cung?”

Nha đầu kia toàn nói lời ngốc nghếch. Tiểu Thiên tức giận nhìn Đoá nhi liếc mắt một cái, nhưng nét khó xử trên mặt Đoá nhi lại làm cho Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái.

“Đoá nhi, người rốt cuộc làm sao vậy? Về nhà không phải rất tốt sao? Sao người lại bày ra bộ dáng không nguyện ý kia a?”

“Tiểu thư, nếu như chúng ta về nhà, nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư các nàng. Các nàng nhất định sẽ khi dễ chúng ta.” Đoá nhi càng nói càng nhỏ giọng, Tiểu Thiên nhìn ra được, khi Đoá nhi nhắc tới nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư, trong mắt xuất hiện vài phần hoảng sợ.

“Nhị phu nhân? Nhị tiểu thư? Các nàng là ai?” Tuy rằng trong lòng cũng đoán ra được phần nào, nhưng Tiểu Thiên vẫn mở miệng hỏi.

“Nhị phu nhân là nhị phòng của lão gia, trước khi người tiến cung, họ vẫn luôn khi dễ Đại phu nhân cùng người, có đôi khi tức giận còn bắt người ngủ. Ngủ sài phòng.” Đoá nhi đem chuyện nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư khi dễ các nàng nói ra, làm Tiểu Thiên giận đến mức đen mặt.

50. Chương 50

“NND, một tiểu thiếp cùng thứ nữ lại có thể kiêu ngạo như vậy, ngay cả vợ cả cũng dám khi dễ?” Tiểu Thiên nheo lại hai mắt, khõe miệng khẽ câu lên, “Nhưng mà. . . . Như vậy cũng có chuyện đáng để chơi đùa a.”

Ôm bả vai cười gian vài tiếng, nàng kéo tay Đoá nhi, hướng cửa lãnh cung mà tiến, “Đoá nhi, chúng ta không thể ích kỷ như vậy, trong nhà còn có nường của ta, nếu chúng ta vẫn còn ở trong cung, nường của ta không phải sẽ bị tiểu thiếp kia khi dễ đến chết sao?”

“Nhưng mà tiểu thư, phu nhân người hi vọng ngài có thể mãi ở trong cung, như vậy nhị phu nhân sẽ không thể khi dễ ngài a.” Đoá nhi vô tội nói.

“Người yên tâm, ta là Hoàng Hậu , bọn chúng nghĩ rằng có thể khi dễ ta sao? Tiểu thư ta hiện tại cho dù là muốn giết chúng, cũng chỉ là như bóp chết một con kiến mà thôi.”

“Ngài không phải bị Hoàng Thượng đuổi ra khỏi cung rồi sao?” Đoá nhi lại một lần nữa vô tội hỏi một câu.

Lời của nàng làm cho thái dương Tiểu Thiên khẽ dật, đúng nha, thiếu chút nữa đã quên, nàng là bị hôn quân đuổi ra khỏi cung, cũng không phải là lấy danh hiệu Hoàng Hậu nường nường về nhà thăm viếng .

Nhưng mà không quan hệ, hắc hắc

~“Các nàng đâu biết ta là bị hôn quân đuổi ra khỏi cung, dù sao thánh chỉ cũng chưa đến Thượng Thư phủ, nhân lúc này có thể chơi đùa vài ngày. Đi nhanh đi.” Nói xong, kéo Đoá nhi hướng ra ngoài lãnh cung .

Dù sao nàng cũng không muốn phải ở Thượng Thư phủ cả đời, nàng chẳng qua là muốn quay về “Nhà mẹ đẻ” kiếm một chút bạc cho cuộc sống sau này mà thôi, trước khi thánh chỉ của hôn quân tới đó, nàng nhất định sẽ moi ở Thượng Thư phủ thật nhiều sinh hoạt phí, sau đó liền tiêu sái rời đi, quan trọng nhất là phải tìm cách quay về được thế kỉ 21, đây mới là chuyện trọng yếu nhất.

Một thầy thuốc thế kỉ 21 được đào tạo bởi một nền giáo dục tiên tiến nhất mà lại để cổ nhân khi dễ ? Thật sự là rất buồn cười , nàng”Niếp Tiểu Thiên” nổi danh xinh đẹp kia sao có thể để người khác khinh thường. Nói lắm bầm!

Một đường đem Đoá nhi kéo tới cửa, thủ vệ sớm đã nhận được lệnh của Hoàng Phủ Tấn, cho nên khi chủ tớ Tiểu Thiên hai người xuất hiện ở cửa cung họ cũng không cản các nàng, rất nhanh, các nàng liền ra cửa cung, hướng Thượng Thư phủ mà thẳng tiến.

Dọc theo đường đi, Đoá nhi cùng Tiểu Thiên nói rất nhiều về thân phận nàng trong khối thân thể này, đó chính là những chuyện trước đây của Hoàng Hậu nường nường.

51. Chương 51

Hoàng Hậu này, khuê danh Niếp Tiểu Thiên, cùng nàng tên giống nhau. Phụ thân là đương triều bộ binh Thượng Thư Niếp Văn Hạc, người này không cùng tên với lão ba của nàng . Khó trách hẳn là sắc quỷ, cưới vợ cả còn chưa đủ, còn tìm thêm cả tiểu lão bà, đó là chuyện mà xưa nay nàng chán ghét nhất.

Chỉ cần thấy Niếp Văn Hạc lão nhân kia cưới tiểu thiếp, lão gia hỏa kia phỏng chừng không có cái gì tốt.

Tiểu Thiên nghĩ như vậy, liền gật đầu khẳng định.

“Tiểu thư, về đến nhà rồi .” Tới trước cửa Thượng Thư phủ, Đoá nhi liền do dự không dám đi vào.

Điểm này, Tiểu Thiên đều đã nhìn rõ được ngọn nguồn, lấy tay kéo người nàng, mở miệng nói: “Đi thôi, nhớ kỹ, tiểu thư ta hiện tại là Hoàng Hậu, mấy tiện nhân kia nhất định không dám làm gì ta đâu.”

Lời vừa nói hết, hai người liền đi vào trong viện, mà những thứ bày ra trước mắt khiến nàng không khỏi tức giận.

Một thanh âm kiều mị mà khó nghe truyền đến bên tai nàng, nghe thực hết sức chói tai.

Chết tiệt, lão bà nhà ngươi, đừng tưởng rằng nữ nhân là Hoàng Hậu đương triều là có thể ngồi trên đầu của ta, ngươi dám hắt nước trà vào? Ngươi chán sống rồi có phải hay không? Có phải muốn ta nói chuyện này cho lão gia, ngươi mới biết tỉnh lại?” Kẻ kia chính là Vương thị nhị phu nhân mà Đoá nhi từng kể.

“À. Thực xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý va vào mũi, thật sự là chân ta đứng không có vững, mới không cẩn thận đem trà nóng tạt trên người mũi.” Chủ nhân của thanh âm này là một người phụ nữ ăn vận giản dị, đó chính là đại phu nhân, nàng nửa quỳ trên mặt đất, thu thập mảnh nhỏ, trong mắt mang theo vài phần tang thương, trong thanh âm lại tuy mơ hồ nhưng không cần quá tinh ý vẫn nghe ra sự run rẩy, từ lời nói cho thấy rằng, nàng rất sợ nữ nhân trước mắt này.

“Còn dám tìm cớ biện minh, xem ra ta không giáo huấn ngươi không được.” Nói xong, vươn chân, hướng thẳng vai phụ nhân kia mà đá, nhưng chính lúc này đây, chỉ sợ rằng có người không để cho ả toại nguyện.

Tiểu Thiên tùy tay khẽ cầm lấy một cái gậy phía sau, trực tiếp đánh vào chân của Vương thị kia, đau đến độ ả oa oa kêu to lên.

“Ai, ai, kẻ nào dám đánh ta?” Thanh âm Vương thị vang lên khó nghe, thanh bén nhọn làm cho người nghe có cảm giác dị thường chói tai.

Khoé miệng Tiểu Thiên lạnh lùng nhếch lên, khẽ lấy tay gạt vài sợi tóc sang bên tai, nàng thông thả đi về phía mọi người.

52. Chương 52

“Thiên. Thiên Thiên?” Thật không ngờ Tiểu Thiên sẽ xuất hiện, trên mặt người đàn bà ngây ngẩn cả người.

“Tốt, người nha đầu chết tiệt kia, hai mẹ con các người thừa dịp lão gia không ở nhà liền hợp lại ăn hiếp ta?” Vương thị vừa gặp Tiểu Thiên, vừa thở hổn hển đứng lên nói, vô cùng tức giận, thật sự mà nói Vương thị là một người đàn bà danh đá, chanh chua.

“Khi dễ người?” Tiểu Thiên nhướng mày lên, “Ta chỉ thấy người khi dễ nương của ta.” Nói xong, liền bước tới, đỡ mẫu thân nàng đứng lên.

“Hừ! Như vậy thì như thế nào?” Vương thị nghe nói vậy biết đuối lý, mở miệng, hèn mọn nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, “Nơi này nhà vốn chính là nhà ta, ta khi dễ một nữ nhân vô dụng có cái gì không thể, dù là nương người, nhưng lại không có tích sự gì, sẽ làm hư chính con gái mình, nàng. , “

Ba ——

Lời nói của Vương thị còn chưa nói xong, đã bị Tiểu Thiên hung hăng tát ột bạt tai im dấu tay trên má, lần này, Vương thị ngây ngẩn cả người, Đoá nhi ngây ngẩn cả người, và phụ nhân kia lại ngây ngẩn cả người.

“Người. Người dám đánh ta?” Vương thị che mặt, tay chỉ vào Tiểu Thiên, xem ra, bà ta bị đánh một cái tát nảy lửa .

“Người chỉ là tiểu thiếp mà thôi, trước mặt chính thất dám ăn to nói lớn, bản thân thuộc hạng người gì không lẽ người đã quên sao, người còn dám kiêu ngạo ương ngạnh đến đánh mẫu thân của ta?” Tiểu Thiên nheo lại hai mắt, đi vào trước mặt bà ta, “Vừa đánh người một cái tát chẳng qua là nhắc nhở người, xem như đã là nhẹ rồi , ta hiện tại không ngại nói cho người biết, lần sau còn đem chân chó của người vươn đến đá mẫu thân của ta, ta liền đánh gãy chân chó của người cho người đi gặp tổ tông nhà người! ! !”

Ánh mắt Tiểu Thiên lạnh lùng, làm Vương thị sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước, tuy ngoài miệng vẫn cứng rắn như trước.

“Người. Người này nha đầu chết tiệt kia.”

Ba —

Lại một lần nữa, hai bàn tay giáng thẳng xuống, Tiểu Thiên giả bộ một bộ vô tội trạng, “Thực ngưỡng ngưỡng, đã quên nhắc nhở người, cô nãi nãi ta rất không thích người khác gọi ta nha đầu chết tiết kia, hơn nữa, người vừa nói vừa chỉ tay như vậy, ta sẽ cảm thấy như là người đang nhục mạ ta.”

“Người. . . .” Vương thị bị đánh đau, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, lần này, bà thật ra sợ Tiểu Thiên đi đến đánh mình.

Này nha đầu chết tiết kia, vì cái gì lần này trở về như là thay đổi cá tính khác trước hoàn toàn, trước kia đích nàng từng nói là dám thân thủ đánh nàng, liền ngay cả gần đầu cùng nàng nói chuyện cũng không có gan.

53. Chương 53

“Ta như thế nào?” Tiểu Thiên khẽ nhướn mắt, kéo Niếp phu nhân qua, nói: “Con mắt chó của người trơn to ta thấy rõ ràng, bà là nương của ta, nhạc mẫu của đương kim hoàng thượng, Đại phu nhân của phủ thượng thư, người chỉ là một tiểu thiếp bất luận như thế nào đều không tới phiên người khi dễ bà, lời ta đã nói ra, cho dù người đến nói với cha ta, lời nói của ta cũng sẽ không thay đổi dù chỉ một câu.”

“Thiên Thiên, quên đi, đừng nói nữa.” Niếp phu nhân vốn định ngăn cản Tiểu Thiên, nếu đến lúc đó lão gia trở về, nhìn thấy bộ dáng này của nàng không biết sẽ đối đãi với nàng như thế nào. Đồng dạng là hấn sinh ra, tại sao hấn lại đối người thứ hai liền tốt như vậy?

“Nương, không thể không tính, người bị khi dễ như vậy còn chưa đủ sao?” Tiểu Thiên một mực cự tuyệt, Niếp Tiểu Thiên nàng cũng không phải là người biết cách nói chuyện.

“Không thể tính, vậy người định làm thế nào đây?” Ngoài cửa, vang lên một âm thanh hùng hậu hữu lực, mang theo vài phần uy nghiêm xuất hiện ở trong sân.

Tiểu Thiên nghiêng đầu đi, tùy ý đánh giá một phen, nàng cũng đoán được người này là ai vậy.

“Lão. . . . Lão gia.” Niếp phu nhân vội không ngừng địa cúi đầu.

54. Chương 54

Tiểu Thiên khẽ nhép miệng lên, miễn cưỡng liếc Niếp Vân Hạc nhìn một cái.

Vương thị gặp Niếp Vân Hạc tiến vào, vừa rồi kia cổ kiêu ngạo, dáng vẻ bệ vệ nháy mắt biến thành một bộ đáng thương, “Lão gia, người xem đi, nha đầu chết tiết này tự dưng đến đây khi dễ thiếp.”

Ông nội người, hai mẹ con Tiểu Thiên trợn mắt nhìn kẻ nói dối.

Tiểu Thiên vốn định đi tới đánh mấy bạt tai nữa, lại bị Niếp phu nhân kéo lại.

Chỉ thấy Niếp Vân Hạc lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển hướng Tiểu Thiên, ngữ khí cao ngạo mở miệng nói: “Không thể quên đi, vậy người muốn như thế nào? Là muốn đem Nhị nương ăn sống nuốt tươi luôn phải không?”

“Ngài nghĩ rằng ta không dám làm sao?” Tiểu Thiên cười lạnh một tiếng nhìn Niếp Vân Hạc, lão già chết tiết kia cũng không phải là cha nàng, nàng mới sẽ không cho hấn mặt mũi.

Niếp Vân Hạc nghe Tiểu Thiên nói ngậy ngậy cả người, đây là con gái lớn của ông, nhưng cho tới bây giờ không dám nói với ông như vậy, nàng thậm chí không dám nhìn thẳng vào hai mắt của ông, chứ đừng nói đến biểu hiện ra như vậy khinh thường.

“Người thử làm xem!” Niếp Vân Hạc nheo lại hai mắt, cắn răng nói.

“A ~” Ngược lại Tiểu Thiên lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều, khẽ cười một tiếng, nàng hơi nháy mắt mắt, tầm mắt quét về phía Vương thị, mở miệng nói: “Vậy ngài bảo bà ấy tiếp tục khi dễ một lần thử xem xem.”

Ánh mắt Tiểu Thiên như vậy làm cho Vương thị theo bản năng bước chân ra sau vài bước.

55. Chương 55

“Người như vậy là lấy thái độ gì nói chuyện với ta?” Niếp Vân Hạc phát hỏa, dù sao lão cũng đường đường một binh bộ thượng thư, làm sao lại để ột nữ nhân dè dặt cười cợt được?

“Dùng chính là lời nói và thái độ của ông đối với ta, để nói chuyện với ông, hiểu chưa?” Tiểu Thiên từ từ nhìn Niếp Vân Hạc liếc mắt một cái, lão già kia, thấy như thế nào cũng không vừa mắt.

“Người.” Niếp Vân Hạc nghi hoặc , đây có thật là con gái lớn của lão ta không?

“Người tại sao lại có thể tùy tiện ra cung? Hoàng Thượng có biết không?” Đây mới là vấn đề lão quan tâm nhất, nếu nằng một mình chạy ra cung, Hoàng Thượng biết, truy cứu ra, Thượng Thư phủ của lão ta gánh vác không nổi.

“Hoàng Thượng đương nhiên đã biết. Ta nhớ nường , liền theo Hoàng Thượng tướng công thân yêu của ta xin nghỉ trở về nhà vài ngày.” Miễn cưỡng đáp trả lại một câu, Tiểu Thiên xoay người nhìn Nếp Phu nhân nói: “Nường, chúng ta đi vào trước đi, lần sau có bưng trà nước hay việc gì nặng cứ cho bọn hạ nhân đi làm, ngay cả nhị nường đều không làm, nường là Chính thất tại sao lại phải làm.”

Không hề để ý tới Niếp Vân Hạc, Tiểu Thiên chuẩn bị rời đi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Tiếng nói của Niếp Vân Hạc ở phía sau Tiểu Thiên vang lên, Ngay sau đó, một tay nắm lấy tay nàng giữ lại.

“Lão gia ——” Niếp phu nhân sợ hãi hô lên, mắt thấy bàn tay Niếp Vân Hạc liền hướng mặt Tiểu Thiên định đánh, nhưng ngoài dự kiến của mọi người, Tiểu Thiên giờ tay lên, chế trụ bàn tay Niếp Vân Hạc, âm thầm sử dụng nội lực, đem Niếp Vân Hạc hất té lăn trên đất.

Lần này, tất cả mọi người ngây dại, nhất là Niếp Vân Hạc bị Tiểu Thiên đẩy té lăn trên đất.

Không nói đến lão ta chưa bao giờ biết nữ nhi của lão lại có thân thủ như thế, càng làm cho lão ta kinh ngạc chính là, nữ nhân này chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện trước mặt ông ta, cũng dám động thủ đẩy ngã ông ta, điều này làm cho lão ta hoa mắt không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Lão già kia, mặt ngươi không biết xấu hổ à, dám đánh ta?” Tiểu Thiên ánh mắt lạnh lùng, thừa dịp mọi người ngẩn ra hết lên, đối với Niếp Vân Hạc nằm trên mặt đất cả giận nói: “Ta gọi ngươi là cha là cho ngươi mặt mũi, nhưng ngươi đừng quên, lão nường ta hiện tại là Hoàng Hậu, ngươi chỉ là một thượng thư, ta là Quân, ngươi là thần, nên tất yếu, ngươi phải đối với ta theo đạo quân thần chi lễ. Còn có, ngươi nếu dám động thủ một lần nữa với hai mẹ con ta, xương cốt của ngươi sẽ chờ vỡ vụn đi, ta nói được thì làm được, ngươi muốn nếm thử không, xương cốt sai vị trí là cảm giác, cũng thử xem những lời nói của ta là thực hay giả không!” Ánh mắt lạnh lùng, Tiểu Thiên đem tầm mắt quét về phía Niếp Vân Hạc phía sau đích Vương thị, vươn tay, chỉ vào nàng nói: “Còn có ngươi!”

56. Chương 56

“Thiên Thiên.” Niếp phu nhân sớm đã bị bộ dáng này của Tiểu Thiên làm cho sợ tới mức hồn phi phách tán, tại sao đứa bé này một thời gian ở trong cung, trở về lại thành như vậy , tuy rằng so với trước kia trở nên mạnh mẽ rất nhiều, nhưng như thế nào mạnh mẽ đến ngay cả cha đều dám đẩy ngã nha.

“Nường, về sau ta bảo hộ ngươi, ai động ngươi một ngón tay, ta đem mười ngón tay của người đó toàn bộ chặt bỏ!” Nói xong, ánh mắt lại quét về phía Vương thị đang đứng, hai chân cứ mãi phát run, sợ tới mức nàng rụt cổ lại không dám ngẩng đầu lên.

Niếp Vân Hạc sớm đã bị Tiểu Thiên lấy thân phận Hoàng Hậu dọa cho sợ hãi, sợ nhất là câu nói của nàng “Ta là Quân, ngươi là Thần”, điều này thiếu chút nữa lão ta đã quên mất, tuy rằng nhà đầu kia là con gái của lão, nhưng hiện tại là Hoàng Hậu, theo lý thuyết, lão quả thật nên đối với nàng làm tròn đạo quân

thần chi lễ. Trước kia sớm đã có thói quen hiếp đáp mẹ con nàng , thiếu chút nữa lão đã quên, con gái mình hiện tại là Hoàng Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu lúc trước dùng ánh mắt gì? Không hề coi trọng đứa con gái bảo bối thứ hai của hân, bằng không sao có thể đến phiên nha đầu chết tiết kia ở trước mặt lão vô pháp vô thiên như thế.

“Thiên Thiên, con mới từ trong cung trở về, đi vào trước nghỉ ngơi đi.” Niếp phu nhân nhanh chóng dắt Tiểu Thiên đi vào trong nhà, nếu cứ còn tiếp tục như vậy đi xuống, làm không tốt đối với con gái mình lại xảy ra chuyện gì không hay.

“Cũng tốt, ta cũng mệt rồi.” Tùy ý gật đầu, đối phía Đóa Nhi đứng phía sau nói: “Đóa nhi, đi thu xếp phòng cho ta nghỉ ngơi.”

“Dạ, tiểu thư.” Rốt cục nhìn đến tiểu thư phát uy , Đóa Nhi ở trong lòng âm thầm thở dài.

“À, đúng rồi.” Tiểu Thiên dừng cước bộ, đi đến trước mặt Vương thị, mở miệng nói: “Hôm nay người làm cho ta không cao hứng, ta hiện tại tâm tình không tốt, cho nên. . . .” Khóe miệng khẽ nhếch lại, nàng nhìn vương thị liếc mắt một cái, khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ mở miệng nói: “Đêm nay, người ngủ sài phòng!”

“Cái gì? Người để cho ta ngủ sài phòng! !” Vương thị không đồng ý hét lên.

“Như thế nào? Cố ý cãi ta ?” Tiểu Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương thị, “Nếu không thích ngủ ở sài phòng, vậy ở nhà xí đi, như vậy là khách quý ta đãi ngộ cho người, người khác không được hưởng thụ như người, nếu người cự tuyệt, ta thực tức giận.” Tiểu Thiên mặt nở nụ cười tươi, ai có thể nghe được những lời này của nàng đều thấy có ẩn chứa ý tứ trong lời nói: Chỉ cần người dám đi vào trong phòng ngủ, bản cung khiến cho người có biết thủ đoạn của bản cung!

57. Chương 57

“Người, người, người.”

“Ta như thế nào?” Tiểu Thiên khẽ nhướng mi, tiếp tục nói: “Nhớ kỹ, đêm nay, nếu như ta đến sài phòng hoặc là nhà xí mà không thấy người thì. Người sẽ biết được ta có bao nhiêu thủ đoạn! Đừng nghĩ sẽ có người làm chỗ dựa cho người !” Nói xong, tầm mắt quét về phía Niếp Vân Hạc đang nằm trên mặt đất.

“Người.” Niếp Vân Hạc lần đầu tiên thấy được cảm giác bị người khác dẫm nát lòng bàn chân, thật sự là rất khổ sở, nhất là bị chính nữ nhân mình vẫn chán ghét làm như vậy.

“Nương, chúng ta vào đi thôi.” Tiến lên đỡ Niếp phu nhân, Tiểu Thiên không buồn liếc nhìn Niếp Vân Hạc lấy một lần, khẽ xoay người hướng buồng trong mà đi.

Bỏ lại đằng sau một Niếp Vân Hạc còn chưa hết ngạc nhiên cùng với một Vương thị đang tức giận đến không có chỗ phát tiết.

“Lão gia, người xem hiện tại.”

“Được rồi, đừng ồn !” Niếp Vân Hạc không kiên nhẫn đứng dậy, vỗ vỗ móng, lần đầu tiên cảm thấy được như thế nào là dọa người.

“Đêm nay nàng ráng ở sài phòng một chút đi.”

“Lão gia, tại sao người lại đi nghe lời nha đầu chết tiết kia chứ !” Vương thị không cam tâm cất tiếng.

“Đừng ồn được chưa?” Niếp Vân Hạc rống lớn, “Nàng là đương triều Hoàng Hậu, ngay cả ta cũng không dám đắc tội với nàng, nàng hiện tại là nói được thì làm được, nếu người không an phận ngủ sài phòng, ta cũng không dám cam đoan nàng sẽ làm gì với người đâu.” Nói xong, lão vung tay áo, bước nhanh ra khỏi viện.

Hôm nay bị chính nữ nhi của mình làm cho thê thảm như vậy, nét mặt lão thực như già như chục tuổi.

Thanh Âm cung ——

“Hoàng Thượng, ngài đã tới.” Vũ Lạc Thủy nhìn Hoàng Phủ Tấn đi tới, vội từ trên ghế đứng lên, trong mắt xuất hiện một tia kinh hãi.

“Ừm.” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng lên tiếng, đi đến bên giường Thái Hoàng Thái Hậu, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng tổ mẫu, người cảm thấy trong người thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hoàng Thái Hậu, người vẫn còn mê man, nhưng khí sắc của người đã khá hơn trước rất nhiều, hơn nữa cũng không thấy bệnh tình của người phát tác.”

“Ừm.” Nghe Vũ Lạc Thủy nói như vậy, tâm Hoàng Phủ Tấn đã ổn định đi rất nhiều.

Ngồi xuống bên giường Thái Hoàng Thái Hậu, nhìn sắc mặt lão nhân gia ngày càng có chuyển biến tốt hơn, trong lòng hắn khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện bộ dáng không cam lòng yếu thế, nhanh mồm nhanh miệng của Tiểu Thiên, trong lòng tức giận lại đột nhiên kéo đến, bất quá, nghĩ đến bệnh tình của hoàng tổ mẫu đang có bước tiến triển, tức giận trong lòng hắn cũng đã vơi đi phân nửa.

58. Chương 58

Sau khi nữ nhân chết tiết kia trở về được vài ngày, hắn đột nhiên cảm thấy bên người dường như thiếu đi một cái gì đó.

Có phải hay không đã quen bị nữ nhân đáng chết kia châm chọc, bây giờ trong lúc nhất thời không nghe được thanh âm của nàng nên có chút không quen chăng?

Chết tiết, hắn thật sự đã bị nữ nhân kia làm cho tức điên rồi!

“Tấn nhi.” Đúng lúc này, Thái Hoàng Thái Hậu tỉnh lại, lúc này đây, tinh thần của người thoát nhìn tốt hơn trước nhiều lắm.

“Hoàng tổ mẫu, người đã tỉnh?” Hoàng Phủ Tấn tiến lên giúp Thái Hoàng Thái Hậu ngồi dậy.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn chung quanh liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Tấn nhi, Thiên Thiên đâu? Ai gia nhớ rõ trước khi hôn mê còn nhìn thấy Thiên Thiên, nha đầu kia ở trong này, con đã cho nàng về lãnh cung rồi?”

Vừa nghe Thái Hoàng Thái Hậu một lần nữa nhắc tới Tiểu Thiên, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, hắn thực hoài nghi Niếp Tiểu Thiên kia rốt cuộc có mị lực gì, làm cho hoàng tổ mẫu thích nàng như vậy, vừa tỉnh lại liền hỏi đến nàng, nữ nhân chết tiết kia trừ bỏ làm người ta tức giận ra, nàng còn có thể gì.

“Nàng đã quay về Thượng Thư phủ rồi!” Hoàng Phủ Tấn trầm giọng mở miệng nói, trong giọng nói mang theo rõ ràng vẻ không tình nguyện.

“Quay về Thượng Thư phủ? Là con đuổi nàng về?” Khẩu khí Thái Hoàng Thái Hậu mang theo vài phần kích động, “Tấn nhi a, con thật muốn bức hoàng tổ mẫu tức chết có phải hay không a, Hoàng Hậu là Mẫu nghi thiên hạ, con nói đuổi liền đuổi, con. Khụ khụ.” Thái Hoàng Thái Hậu tay ôm ngực, ho khan từng tiếng khó khăn.

“Hoàng tổ mẫu, người đừng kích động, bảo trọng thân thể.” Hoàng Phủ Tấn nhìn Thái Hoàng Thái Hậu ho đến khuôn mặt đỏ bừng, hắn liền khẩn trương đứng lên.

“Tấn nhi, con không thể phế Thiên Thiên, con. Khụ khụ.”

“Hoàng tổ mẫu, người hiểu lầm rồi, tôn nhi không có phế Niếp Tiểu Thiên, dám phụ. À, nữ nhân đó.” Hoàng Phủ Tấn lập tức sửa lại lời nói, sợ làm cho Thái Hoàng Thái Hậu tức giận, vòng vo một hồi, hắn tiếp tục mở miệng nói: “Phải. Là Thiên Thiên nàng nói muốn thăm Niếp phu nhân, cho nên muốn về nhà ở vài ngày.” Hoàng Phủ Tấn tùy tiện lấy một lý do, mong muốn trấn an được tâm tình kích động của Thái Hoàng Thái Hậu, chỉ là hai tiếng “Thiên Thiên” xuất ra từ miệng hắn, khiến hắn cảm thấy dị thường không được tự nhiên.

“Thật là như vậy?”

“Đúng vậy, Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không dám lừa gạt người. Niếp Thượng Thưphái người đến mời nữ nhân chết. Thiên Thiên trở về.” Khẽ cắn môi, Hoàng Phủ Tấn vẫn là thay đổi xưng hô.

59. Chương 59

“Không được, mấy hôm trước Thiên Thiên bị người tổng vào lãnh cung, phải chịu nhiều ủy khuất, lần này khẳng định sẽ không trở về, vì vậy con nhất định phải tự mình kêu nàng trở về.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu không để lộ một chút biểu tình.

“Cái gì? người muốn tôn nhi tự mình kêu nữ nhân kia trở về!” Hoàng Phủ Tấn kích động từ trên giường đứng lên, dậm phụ kia có tư cách gì khiến hần một hoàng đế phải hạ mình đi tìm nàng.

(Nói câu này, sau này đừng chột dạ huynh nhé . Hắc Hắc)

Ở lãnh cung chịu nhiều ủy khuất? Chịu ủy khuất mà còn có thể có tâm tình dùng thứ đồ vật quý quai kia xướng cái gì khúc chứ ánh trăng đại biểu lòng ? Chịu ủy khuất nàng còn có thể có tình lực tốt như vậy lấy ghe đánh hần? Chịu ủy khuất nàng còn có thể có tâm tình kiên chân bắt chéo uống trà ăn điểm tâm?

Hần thấy nàng ở lãnh cung thực khoái hoạt. Hoàng tổ mẫu chắc chắn là bị vẻ ngoài thiện lương vô tội của nữ nhân kia làm cho thiếu sáng suốt rồi.

Hoàng Phủ Tấn khí tức đã lên đến cực điểm, cứ mỗi lần nghĩ đến Hoàng tổ mẫu vẫn đứng bên nữ nhân vô pháp vô thiên kia, hần liền hận không thể lấy được đầu Niếp Tiểu Thiên.

“Nhất định, con nhất định phải tự mình đi tìm nàng!” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thẳng vào đôi mắt như đang có lửa của Hoàng Phủ Tấn.

“Trẫm không đi!” Hoàng Phủ Tấn một mực cự tuyệt.

“Tấn nhi, con. Khụ khụ.” Một lần nữa khó khăn ho từng tiếng, biểu tình của Thái Hoàng Thái Hậu có vẻ rất khó chịu.

Nhìn Thái Hoàng Thái Hậu khó chịu như vậy, Hoàng Phủ Tấn tuy rằng cả người đều không tình nguyện, nhưng vì không hy vọng làm cho bệnh tình Thái Hoàng Thái Hậu thêm nặng, hần cố nén tức giận: “Hoàng tổ mẫu, người đừng kích động, tôn nhi nhất định mang nàng trở về cho người.”

Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ, mở miệng nói: “Ừm, vậy con đi nhanh đi, ai gia thật sự rất muốn gặp nha đầu kia .”

“Dạ, Hoàng tổ mẫu người hãy nghỉ ngơi đi, tôn nhi sẽ trở lại ngay.” Nói xong, đưa tay khẽ vuốt cằm, lui ra ngoài.

Sau khi Hoàng Phủ Tấn lui xuống được một lúc, khoé miệng Thái Hoàng Thái Hậu khẽ câu lên đắc ý, từ trên giường đi xuống, thực không còn bộ dáng của người vừa bệnh nặng.

“Lạc Thủy, mau đến giúp Ai gia thay quần áo, ở trên giường nằm vài ngày, cần vận động vận động .” Lúc này đây, khí sắc Thái Hoàng Thái Hậu thoát nhìn tốt lắm.

“Thái Hoàng Thái Hậu, người.” Vũ Lạc Thủy nhìn tinh thần của Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên trở nên rất tốt, tựa hồ như hiểu được cái gì.

“Sao? Ai gia làm sao vậy?”

“Người vừa mới ho khan là đang đối gạt Hoàng Thượng!” Vũ Lạc Thủy che miệng lại, mở to hai mắt.

60. Chương 60

“Suyt

đừng lớn tiếng như vậy, nếu để cho người khác nghe được, để cho Hoàng Thượng nghe được, tiểu tử kia nhất sẽ với tức giận Ai gia.” Thái Hoàng Thái Hậu cười đến vẻ mặt gian vô cùng, cười như vậy thực không giống một Thái Hoàng Thái Hậu đã sáu mươi tuổi a.

“Dạ, Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng nếu biết người lừa ngài ấy, ngài nhất định sẽ rất tức giận.” Vũ Lạc Thủy cau mày, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu.

“Cho nên, con phải giữ bí mật, ngàn vạn lần không thể để Hoàng Thượng biết, hiểu chưa?” Thái Hoàng Thái Hậu giả hoạt nháy hai mắt, trong mắt lộ vẻ đắc ý.

Thiên Thiên, nha đầu kia, tuy rằng mới chỉ gặp qua vài lần, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác vô cùng yêu thích nàng, nhưng nha đầu kia sau khi tiến cung thực khác với một Thiên Thiên trước kia tao nhã văn tĩnh, khác đến khó có thể tin được, nàng bây giờ bướng bỉnh lại mang theo vài phần quật cường, lá gan lớn đến ngay cả hoàng đế đều dám mắng, dám đánh, nữ hài tử như thế, bà vẫn là mới gặp lần đầu tiên.

Chỉ là, mặc kệ là một loại tính cách nào của Thiên Thiên, lão nhân gia nàng đây đều thích, hơn nữa, nàng càng thêm thích những lúc Thiên Thiên ở bên cạnh tôn tử của nàng, dường như lúc nào nha đầu kia cũng đều có thể điều khiển cảm xúc của đứa cháu cứng đầu này.

“Dạ, Thái Hoàng Thái Hậu.” Vũ Lạc Thủy khẽ vuốt cằm, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu tìm cách tác hợp Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu như thế, lòng của nàng liền đầy lên cảm giác khó chịu.

Hoàng Phủ Tấn sau khi ra khỏi Thanh Âm cung, sắc mặt thực khó coi, hắn thân là một hoàng đế, thế nhưng phải tự mình đi tìm Hoàng Hậu hồi cung, hơn nữa nữa người kia lại là kẻ cho hắn mang lục mạo, nếu chính hắn tự mình đi tìm nàng chẳng phải sẽ làm cho nàng ngày càng vô pháp, vô thiên, kiêu ngạo sao?

Nhưng, Hoàng tổ mẫu người.

Khẽ cắn môi, Hoàng Phủ Tấn bình tĩnh hướng cửa cung mà đi.

Hiện tại, hắn thấy thật may mắn khi chưa hạ thánh chỉ phế hậu đến Thượng Thư phủ, bằng không Hoàng tổ mẫu nhất định sẽ bị hắn làm cho tức chết.

Thượng Thư phủ ——

“Tỷ tỷ, nghe nói muội muội không ở đây mấy ngày nay, tâm tình của tỷ tỷ thật tốt a, chẳng những xuống tay đánh cả cha, còn bắt nường của ta ngủ sài phòng?”

Đi đến nói chuyện là một cô gái khoảng 17, 18 tuổi, ánh mắt ngạo mạn như không để Tiểu Thiên đang đứng trước mặt vào mắt.

Nàng chính là nữ nhi thứ hai của Niếp Vân Hạc, do Vương thị hạ sinh, Niếp Tiểu San.

“Nga, ha ha ~” Tiểu Thiên che miệng cười khan vài tiếng, khẽ chớp mắt, mở miệng nói: “Muội muội thông tin thật là nhanh, tỷ tỷ dùng đãi ngộ dành cho “khách quý” như vậy với Nhị nường, nàng liền khẩn cấp báo tin uội a.”

“Niếp Tiểu Thiên, lá gan ngươi thật không nhỏ a!” Niếp Tiểu San nheo lại hai mắt, nhìn thẳng Tiểu Thiên nói.

61. Chương 61

“Như thế thì sao nào có gì không.” Tiểu Thiên lãnh đạm nở nụ cười nói, “Lá gan của ta rất nhỏ, muội muội hét lớn như vậy, tìm ta liền đập bịch bịch!”

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi dám cho nường ta ngủ sài phòng, ta.”

“Ngươi như thế nào?” Tiểu Thiên chặn lời nói của nàng, trừng trừng mắt nhìn Tiểu San, Niếp Tiểu San đứng cạnh Vương thị sợ tới mức lập tức cúi đầu, “Niếp Vân Hạc lão già kia cũng không dám nói một lời dù tiếng lớn hay nhỏ, ngươi là con gái một tiểu thiếp sinh ra cũng muốn uy hiếp ta phải không?”

“Người. Người cảm thấy người là đương là Hoàng Hậu rất giỏi phải không? Ta. Ta cũng không sợ người.” Thói quen khi dễ Niếp Tiểu Thiên lúc trước lại bộc phát, Niếp Tiểu San một chút cũng không cảm thấy được tỷ tỷ hiện tại làm Hoàng Hậu có thể uy hiếp đến nàng, điểm này nàng ta cùng mẫu thân là không giống nhau.

“A ~~ Hoàng Hậu không phải rất giỏi sao, đã có thể so với một tiểu thiếp, như vậy nhị nương rất giỏi rồi.” Nói xong, Tiểu Thiên còn cố ý vuốt vuốt sợi tóc, tiếp tục nói: “Bất quá hiện tại cũng là chính thất, hơn nữa vẫn là chính thất của hoàng đế, luôn lo lắng việc quốc gia đại sự của thiên hạ, có vẻ không giống như Nhị nương tốt số mệnh như vậy đâu, cái gì cũng dùng ý nghĩ của mình, chỉ cần nghĩ như thế nào cách ăn mặc chính mình đi câu dẫn nam nhân là được rồi.” Nói xong, nàng cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ châm chọc.

Hoàng Phủ Tấn vừa bước vào cửa phủ Thượng Thư, liền nghe được Tiểu Thiên này một phen nói, hần nhin không được dừng cước bộ.

Nữ nhân này thực sự quá tài ba rồi, châm chọc người khác còn dùng những lời lẽ cao thượng như vậy, nàng đã đem thân phận hoàng hậu của nàng sử dụng một cách thật tự nhiên.

Suy nghĩ việc gia quốc thiên hạ? Là nàng sao?

“Người dám vũ nhục nương ta?” Niếp Tiểu San tức giận muốn giơ chân đá nàng, nha đầu chết tiệt kia hôm nay lại dám trả treo móc méo trên đầu của nàng.

“Muội muội tại sao lại có thể nói oan uổng cho tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ chỉ là hâm mộ Nhị nương mệnh tốt mà thôi.” Trên mặt Tiểu Thiên vẫn là một bộ mặt biểu hiện tươi cười, biểu tình đó như thể là mình vô tội, sự việc không liên quan đến mình!

Nữ nhân này.

Hoàng Phủ Tấn thật sự rất muốn cười, rồi lại không biết cười vì nguyên nhân gì?

Che miệng ho nhẹ vài tiếng, Hoàng Phủ Tấn đi vào.

Nghe tiếng ho của hần làm cho Tiểu Thiên cùng đám người trong phòng đồng thời quay đầu nhìn ra cửa, sự xuất hiện của hần làm ọi người có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Một nam nhân quá đẹp trai. Niếp Tiểu San nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, ở trong lòng âm thầm cảm thán nói. Mặt mày biểu hiện vẻ ái mộ sự hoàn hảo của hần, điểm này Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới, trong mắt xuất hiện cực độ chán ghét đối với biểu hiện như vậy.

62. Chương 62

Bên cạnh nàng Tiểu Thiên, nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Oa , thiên a, hôn quân này tới nơi này để làm chi? Bọn ta trốn trong nhà đến đây, hần còn lại đây? Nàng cũng liền thừa dịp hần chưa hạ thánh chỉ xuống liền dùng thân phận Hoàng Hậu hù dọa mấy người nàng chán ghét quỷ quyết trong nhà này, hần cứ như vậy không phải làm lộ sao?

Không được! Không thể để cho tên hôn quân này phá hủy chuyện tốt của nàng.

Nghĩ như vậy , Tiểu Thiên liền theo khoe miệng miễn cưỡng cười một cái so với khóc còn khó coi hơn cười.

“Ha ha

Hoàng Thượng, ngài tại sao lại đến đây, Thiên Thiên chỉ là về nhà vài ngày, ngài đã nhớ Thiên Thiên rồi sao?” Vừa dứt lời, nàng liền bỏ nhào vào Hoàng Phủ Tấn trong lòng,ngực, bộ dáng then thùng, làm ra vẻ lí do thoái thác, làm cho chính mình nghe xong nhin không được nghĩ muốn ói.

Làm cho nàng đối với tên hôn quân chán ghét quỷ quyết này nói ra những lời nói như vậy, thật sự là làm cho nàng so với chết còn khó chịu hơn. Bất quá hiện tại, nàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hoàng Phủ Tấn cũng bị biểu hiện yêu khí này của Tiểu Thiên biến thành ngây ngẩn cả người, sắc mặt nháy mắt trầm xuống dưới.

Dâm phụ này, cũng dám đến gần hần!

Đang muốn mở miệng mắng nàng, chỉ nghe Tiểu Thiên ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: “Không được nói với bọn họ ta là bị người đuổi ra khỏi cung!”

Nghe Tiểu Thiên nói làm cho Hoàng Phủ Tấn nao nao, lập tức hiểu được cái gì.

Thì ra này nữ nhân chết tiết là sợ hần vạch trần nàng!

Khóe miệng khẽ nhếch, Hoàng Phủ Tấn liếc liếc mắt một cái ghé vào Tiểu Thiên đang nằm trong ngực của mình, trầm giọng mở miệng nói: “Trẫm dựa vào cái gì phải nghe lời người?”

“Chỉ bằng người chưa hạ chỉ phế đi ta, nói cách khác chúng ta vẫn là vợ chồng, cho nên chúng ta phải giúp đỡ cho nhau!” Giọng nói Tiểu Thiên có phần lo lắng trả lời.

“Giúp đỡ cho nhau? Trẫm có cái gì cần người giúp đỡ?” Tức giận nhìn nàng liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn thản nhiên mở miệng nói.

“Người tự mình đến Thượng Thư phủ, khẳng định là Hoàng tổ mẫu gọi người tới đúng hay không? Nếu người không phối hợp với ta, ta cũng sẽ không phối hợp với người.” Tiểu Thiên đắc ý mở miệng, cẩn thận ngẫm lại, hôn quân này tự mình tìm đến nàng, không phải Hoàng tổ mẫu buộc hần đến đây, nàng thật là nghĩ không ra cái lý do gì khác nữa cả.

Lời nói Tiểu Thiên làm ặt Hoàng Phủ Tấn lại trầm xuống một lần nữa, nữ nhân chết tiết này, thật đúng là bắt được nhược điểm của hần, nếu không sợ ảnh hưởng đến hoàng tổ mẫu, hần thật đúng là muốn hiện tại liền bóp chết nàng! Nữ nhân chết tiết, dám ý vào Hoàng tổ mẫu uy hiếp hần!

63. Chương 63

Thấy Hoàng Phủ Tấn không nói gì, Tiểu Thiên lại đắc ý đứng lên, “Thế nào, phối hợp hay không phối hợp tùy ý người à, ta thì không sao cả, chính là thân thể của Hoàng tổ mẫu không tốt, nếu.”

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, hai nắm đấm chặt, “Người dám uy hiếp trẫm!”

“Không phải uy hiếp, chỉ là hảo hảo thương lượng!” Tiểu Thiên ở trong lòng ngực Hoàng Phủ Tấn, đắc ý cười, cười run rẩy thân mình làm cho Hoàng Phủ Tấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật không nghĩ tới hần vậy mà lại bị một nữ nhân nắm trong tay!

“Niếp Tiểu Thiên, trẫm về sau sẽ thu thập người!” Cuối cùng Hoàng Phủ Tấn vẫn là thỏa hiệp.

” Chuyện về sau để về sau nói sau nói.” Tiểu Thiên đắc ý trừng mắt nhìn hần, nàng đã biết hoàng đế cổ đại xưa cũ này sao có thể đấu hơn nàng được? Cùng bác sĩ Niếp đấu? Hần còn lâu á! Nói làm bầm hừ!

“Người đừng đắc ý!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên theo trong lòng, ngực đẩy ra, biểu tình nháy mắt thay đổi, hần ôn nhu giờ lên khóe miệng, tay đặt ở thắt lưng Tiểu Thiên, một bộ mười phần ôn nhu trong tư thế của một phu quân yêu thê tử.

“Đúng vậy, Thiên Thiên, nàng thực không ngoan, ra cung vài ngày còn không trở về, trẫm đành phải tự mình tới tìm nàng!” Hoàng Phủ Tấn nháy mắt mấy giây ôm sát nữ nhân tươi cười đem Tiểu Thiên lập tức hôn lên trán nàng, thiếu chút nữa nghĩ đến chính mình đang nằm mơ, hôn quân này ôn nhu khi dụ dỗ thật đúng là làm cho người ta chống đỡ không được, thực đáng tiếc —— đó chỉ là giả.

64. Chương 64

“Hoàng Thượng thật là, hậu cung có nhiều mỹ nữ như vậy cùng ngài, ngài không thể cho Thiên Thiên ở nhà thêm vài ngày sao?” Tựa vào trên vai Hoàng Phủ Tấn, không biết người khác còn tưởng rằng bọn họ trong lúc đó có bao nhiêu ân ái.

“Không, trầm chỉ thích Thiên Thiên thôi.” Hoàng Phủ Tấn siết chặt tay đặt ở thắt lưng của Tiểu Thiên, trong lòng ứa ra hỏa, ở mặt ngoài lại như trước là kia ôn nhu làm cho nữ nhân nguyện ý lâm vào biểu hiện này mà chết.

“Ha hả ~~ Hoàng Thượng chàng thật là xấu!” Tiểu Thiên ra vẻ không thuận theo đẩy hoàng đế một phen, bộ dáng đưa đẩy giống y như kĩ nữ ngay cả chính mình còn không nhận được rùng mình một cái!

Mẹ ơi, rõ ràng là cùng hôn quân này giả vờ ân ái ái, tại sao nàng lại cảm thấy mình như đang đóng vai một kĩ nữ vậy nè trời!

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi diễn đắc ý quá mức!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, nhận không được nhắc nhở nàng, khóe miệng hơi hơi run rẩy.

“Khụ khụ.” Bị lời nói của Hoàng Phủ Tấn làm sặc, trong mắt Tiểu Thiên hiện lên một tia mất tự nhiên.

65. Chương 65

Hai mẹ con Vương thị đứng ở một bên, thấy Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn xưng hô, đã sớm bị dọa đến sững sờ tại chỗ, ngay cả hành lễ đều đã quên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Thiên hai người ở trước mặt mình mà lời ngon tiếng ngọt.

Cho đến khi thượng thư Niếp Vân Hạc trở về nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn đứng ở trong viện, không ngừng vội vàng tiến đến hành lễ.

“Thần Niếp Vân Hạc tham kiến Hoàng Thượng!” Niếp Vân Hạc ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn quỳ xuống.

“Hãy bình thân.”

Lúc này, hai mẹ con Vương thị cũng đã kịp hồi hồn.

“Thần phụ Vương thị tham kiến Hoàng Thượng!”

“Thần nữ Tiểu San tham kiến Hoàng Thượng!”

Mẹ con đồng thời mở miệng, dáng vẻ kiêu ngạo, bề bề lúc trước nay đã sớm biến mất không thấy.

“Không cần đa lễ.” Hoàng Phủ Tấn miễn cưỡng lên tiếng.

Chỉ thấy Niếp Tiểu San làm một độ cung trước mặt Hoàng Phủ Tấn, mềm mại nói: “Hoàng Thượng, thần nữ Niếp Tiểu San, là muội muội của hoàng hậu tỷ tỷ!” Nói xong, còn không quên nháy hai cặp mắt, ý muốn câu dẫn, làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy vô cùng chán ghét

Nữ nhân này như thế nào so với Niếp Tiểu Thiên còn làm cho người ta cảm thấy chán ghét hơn! Trong nháy mắt khuôn mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, “Ừm, trầm đã biết.”

Sự đáp lại của Hoàng Phủ Tấn làm cho Niếp Tiểu San hơi sững sốt, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ.

Chưa từng có nam nhân nào có thể thoát được cặp mắt câu hồn của Niếp Tiểu San nàng, như thế nào trước mắt vị Hoàng Thượng tỷ phu lại có thể đối với nàng lãnh đạm như thế?

Mà Tiểu Thiên nhìn đến bộ dáng của Niếp Tiểu San lúc này, thật muốn hướng Hoàng Phủ Tấn vươn một cái ngón tay cái.

Nàng chưa từng bao giờ có cảm giác thích gương mặt của hôn quân như lúc này.

Đã sớm nhìn ra nữ nhi này của nhị nương là muốn nhắm vào tên hôn quân này. Ừm, ánh mắt quả là không tồi, khuôn mặt của hôn quân này quả là khiến cho người ta tâm động, chỉ tiếc là, tính tình kia thật sự là không một ai dám ban lời khen tặng, diện mạo cùng tính tình hoàn toàn trái ngược.

Bất quá, ngày hôm nay hẳn đã làm cho nha đầu kia bề mặt, trong lòng nàng thực cao hứng.

Nói lầm bầm, cầu hoàng đế này, hậu cung của hần ta dường ba nghìn giai nhân, muốn khuôn mặt như thể nào liền có một khuôn mặt như vậy, chớp mắt một cái là có thể câu dẫn được hần, người nghĩ cũng quá đơn giản đi.

Nàng cười, đắc ý cười, bộ dạng lúc này của hai mẹ con nhị nương thực dọa người, nàng lại càng đắc ý, sự đắc ý trong mắt kia đều lưu lại hết trong mắt trong mắt Hoàng Phủ Tấn .

Nữ nhân chết tiệt này, nàng thực sự đang rất cao hứng a. Hoàng Phủ Tấn ở trong lòng bỏ thêm một câu

66. Chương 66

Chỉ thấy khoe miệng Tiểu Thiên khê câu lên, ngọc thủ (tay ngọc) đặt trên cánh tay Hoàng Phủ Tấn, cười duyên nói: “Hoàng Thượng, muội muội này của ta chính là chúng ta kinh thành đệ nhất mỹ nhân đó.”

Hoàng Phủ Tấn đương nhiên biết Tiểu Thiên có ý tứ gì. Vốn muốn tùy tiện nói một vài câu rồi nhanh chóng kéo nàng hồi cung gặp Hoàng tổ mẫu, nhưng nữ nhân này thực gian xảo .

Vốn định mở miệng, lại bị Niếp Tiểu San giành trước một bước.

Nàng nghe Tiểu Thiên giới thiệu như vậy về mình, sớm đã rất cao hứng, tuy rằng vị trí hoàng hậu sớm đã bị xú nha đầu Niếp Tiểu Thiên này chiếm mất, không sao quý phi hay cái gì đó cũng không được, chỉ cần có thể giành được sự cưng ái của Hoàng Thượng, cho dù không phải chính thất thì sao chứ, đại nương không phải cũng là chính thất sao, nhưng cha xem cũng chỉ là liếc mắt một cái.

Nghĩ như vậy , nàng liền tiếp lời Tiểu Thiên mở miệng nói: “Tỷ tỷ thực đã khích lệ muội muội rồi, muội muội nào có được tốt như tỷ tỷ nói vậy đâu, chính là đôi xinh đẹp cũng khiến cho người ta thật phiền não, hôm nay khi muội muội hồi gia, liền có hai nam nhân vì muội muội mà đánh nhau , thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.” Nói xong, Niếp Tiểu San còn ra vẻ bất đắc dĩ địa lắc lắc đầu, nhưng đôi mắt vẫn không quên hướng Hoàng Phủ Tấn nhìn trộm, như là muốn nhìn thấy điểm gì từ trên khuôn mặt của hần, chỉ tiếc là Hoàng Thượng đại nhân của chúng ta một chút cũng không có phản ứng, mà một bên Hoàng hậu nương nương vẻ mặt lại càng thêm đắc ý.

Thật sự là một nữ nhân vừa hung ác lại vừa ngốc nghếch! Tiểu Thiên ở trong lòng âm thầm bỏ thêm một câu, lập tức khoe miệng giương lên, ra vẻ một bộ sùng bái, hai tay đặt ở ngực, mở miệng nói: “Wase (sao)

Có hai nam nhân vì muội muội mà đánh nhau.”

“Đúng vậy.” Niếp Tiểu San đắc ý trừng mắt nhìn, khoe miệng mang theo một bộ khinh miệt nhìn bộ dáng của Tiểu Thiên, căn bản nhìn không ra bộ dáng sùng bái này của Tiểu Thiên có bao nhiêu phần là giả.

Quả nhiên là một nữ nhân vừa hung ác lại vừa ngu ngốc! Hoàng Phủ Tấn nhìn Niếp Tiểu San liếc mắt một cái, cũng nhìn không được ở trong lòng bỏ thêm câu. Niếp Vân Hạc này tại sao sinh nữ nhân nào cũng làm cho người khác chán ghét như vậy, nghĩ vậy, hần lại nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, mày hơi hơi nhướng lên cao cao.

“Vậy hai vị ca ca của người có đánh nhau đánh đến xương cốt gãy hết hay không?” khi nghe Tiểu Thiên đột nhiên toát ra những lời này, bộ dáng của nàng vừa vô tội lại vừa như thể đang học hỏi, thật khiến cho người ta không nhìn được cười.

Những lời này của nàng làm cho Niếp Vân Hạc cùng Niếp Tiểu San đều hơi hơi sửng sốt, mà Hoàng Phủ Tấn lại bởi vì những lời này của nàng mà thiếu chút nữa cười ra tiếng, hần che miệng, ho nhẹ vài tiếng, Niếp Tiểu Thiên này miệng thối thật đúng là không buông tha một ai.

67. Chương 67

“Thiên Thiên, người ở đó nói bậy bạ gì vậy?” Niếp Vân Hạc khéo léo mở miệng, dù sao hoàng đế cũng đang ở đây, hơn nữa thoát nhìn vị Hoàng Thượng này tựa hồ còn thực sự thương nữ nhi của lão ta.

Nhưng nha đầu chết tiệt này lại không cho cha lấy một chút thể diện, lão không dám nói một cái gì, cũng không tránh khỏi được việc tự tôn mất điểm.

“Sao?” Tiểu Thiên vô tội mà nhìn Niếp Vân Hạc liếc mắt một cái, “Cha tại sao lại nói như vậy chứ, là muội muội nói có hai nam nhân vì nàng mà đánh nhau, nếu không phải ca ca cùng cha, sao nàng có thể phiền não như vậy chứ? Muội muội thật sự là không ngoan a, lớn như vậy mà còn muốn để cho ca ca cùng cha bận tâm, còn vì nàng mà xuống tay, bất quá hoàn hảo, nhìn thân thể của cha tốt như vậy, ca ca phỏng chừng không có làm gì người a.” Nói xong, còn thực vô tội mà chớp chớp hai mắt.

Phiên giải thích này của nàng làm cho Niếp Vân Hạc cùng Niếp Tiểu San hoàn toàn không thể phản đối .

Nhất là Niếp Tiểu San, vốn định dung những lời này để làm hoàng đế chú ý tới mình, không nghĩ tới bị Tiểu Thiên vận vẹo thành như vậy, lần này, nàng thật sự là cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ mà không thể nói nên lời

Nhìn hai cha con Niếp Vân Hạc sớm đã bị chọc cho đến tức giận, lại liếc mắt sang bên cạnh nhìn bộ dạng đắc ý của Tiểu Thiên, khoé miệng Hoàng Phủ Tấn hơi run rẩy .

“Thiên Thiên, cùng trăm hồi cung đi.” Trầm mặc trong chốc lát, Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói, bộ dáng vẫn ôn nhu như trước.

“Dạ, Hoàng Thượng.” Ra vẻ thiếp thân nghe lời, Tiểu Thiên mở miệng nói.

Trong lòng sớm đã vui mừng đến nở hoa!

Yes! Cùng nhị nương đầu đệ nhị hiệp, toàn thắng trở về!

“Đi thôi!” Miễn cưỡng nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn thẳng xoay người sang chỗ khác, nếu cứ tiếp tục cùng nữ nhân chết tiệt này diễn trò ân ái, hẳn sợ chính mình không nhận được đem đầu của nàng hái xuống mất.

“Phải” Đi đằng sau Hoàng Phủ Tấn được vài bước, Tiểu Thiên như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu hướng Niếp Vân Hạc vẫn trầm mặc không nói cùng mấy người mở miệng nói: “Đúng rồi, ta cũng không hy vọng có người thừa dịp ta không ở nhà liền khi dễ nương của ta, bằng không ta. Bằng không Hoàng Thượng sẽ tức giận.” Cẩn thận ngẫm lại, vẫn là uy hiếp của hoàng đế lớn hơn, Tiểu Thiên lập tức thay đổi cách nói, chỉ vào Hoàng Phủ Tấn đang đứng bên người.

Nói xong, còn không quên kéo nhẹ góc áo của hắn, hướng Hoàng Phủ Tấn nói: “Người nếu không cùng ta phối hợp, ta tuyệt đối sẽ không hồi cung cùng người!”

“Người.” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa chán nản, nữ nhân chết tiệt này, lại uy hiếp hắn.

Trong mắt như bị lửa giận thiêu đốt thiêu đốt, Hoàng Phủ Tấn thật sự là khó có thể nhẫn nại , đang muốn phát tác, lại nhìn thấy Tiểu Thiên một lần nữa dùng thần ngữ hướng hắn nói”Hoàng tổ mẫu” ba chữ, làm cho cơn giận của hắn lại một lần nữa bị đè ép.

68. Chương 68

Tầm mắt quét về phía mọi người đang đứng ở trong phòng, Hoàng Phủ Tấn khẩu khí lạnh như băng mở miệng nói: “Ừm, sau khi Thiên Thiên cùng trăm hồi cung, nếu ai dám khi dễ Niếp phu nhân, sẽ tịch thu hết gia sản, trị tội cả nhà!”

“Thần không dám!” Niếp Vân Hạc lập tức quỳ xuống, vài người khác ở đây cũng sợ tới mức đồng loạt quỳ xuống.

“Hoàng Thượng người thực sự tuyệt vời!” Đắc ý, Tiểu Thiên thừa dịp những người khác không chú ý, tiến đến bên tai Hoàng Phủ Tấn, thấp giọng nói một câu.

“Niếp Tiểu Thiên, uy hiếp trăm này trăm sẽ tính sổ với người sau!” Cẩn rằng, Hoàng Phủ Tấn trầm giọng mở miệng nói.

“Được rồi, về sau sẽ tiếp tục tính, sau này người muốn như thế nào ta đều nghe theo như vậy!” Tiểu Thiên vội không ngừng mà tiếp lời Hoàng Phủ Tấn, dù sao sau này nàng cũng sẽ bỏ đi, cùng hắn hồi cung cũng chỉ là kế hoãn binh mà thôi, hắn con có thể tính sổ với nàng sao? Vậy chờ hắn có bản lĩnh tìm được nàng rồi nói sau nhé.

“Đi thôi!” nhìn nàng liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn kéo tay nàng đi ra khỏi cửa.

“Hoàng Thượng!” Phía sau vang lên thanh âm của Niếp Tiểu San.

Tiểu Thiên khoé miệng khẽ nhếch lên, xem ra nha đầu này thực sự là luyện tiếc Hoàng Thượng .

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Tấn quay đầu lại, trên mặt không có biểu tình gì.

“Ngài. Ngài không thể ở đây thêm chút nữa sao?” Niếp Tiểu San chưa từ bỏ ý định mở miệng hỏi.

Không ít nam nhân đã phải quỳ gối dưới váy của nàng, vì sao vị quân vương tuần mỹ tựa Phan An này lại đối với nàng thờ ơ như vậy, ngược lại đối với Niếp Tiểu Thiên xú nha đầu tốt như vậy, nàng không phục, nàng cũng nuốt không được cục tức này.

“Không cần, trăm còn có việc.” Lạnh lùng mở miệng nói một tiếng, Hoàng Phủ Tấn kéo tay Tiểu Thiên, đi ra khỏi phủ Thượng Thư.

Dọc theo đường đi, khoé mắt Tiểu Thiên thủy chung mang theo một mạt đắc ý tươi cười.

Ha ha

nữ nhi kia còn muốn câu dẫn hôn quân mặt lạnh sao? Người ta hậu cung dưỡng ba nghìn giai nhân đâu phải để ngồi không, người ta sẽ chọn một nữ nhân do thị thiếp sinh ra sao

Tiểu Thiên khinh thường mà trề trề môi , nhìn Hoàng Phủ Tấn đang đi bên cạnh vẫn không nói gì, liếc mắt một cái.

Nhịn không được thở dài, một nam nhân tuần mỹ như vậy vì sao luôn bày ra một bộ dáng khiến mọi người phải sợ hãi chứ? Hắn nếu giống như lúc ở thượng thư phủ, lộ ra ánh mắt ôn nhu có thể cướp được trái tim của hàng nghìn cô gái kia, nhất định tất cả nữ nhân đều sẽ phải quỳ gối trước hắn, cảnh tượng đó thật đáng mong chờ a.

Thực đáng tiếc, một khuôn mặt như vậy lại có thể có tính tình thối đến không chịu được như thế, thật là khiến cho người ta có cảm giác khó hiểu a.

Nghĩ vậy, Tiểu Thiên vẫn là nhịn không được thở dài.

69. Chương 69

“Niếp Tiểu Thiên, đem ánh mắt ngươi nhìn trăm này giờ thu hồi đi!” nhìn sơ qua, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói, cùng lúc trước ở trong phủ thượng thư là hình tượng đối lập với bây giờ.

“Để làm chi , xem ngươi một chút cũng sẽ không mất đi tí thịt nào cả, chưa thấy qua nam nhân nào nhỏ mọn giống ngươi như vậy.”

“Trăm cho tất cả nữ nhân xem, cũng sẽ không cho ngươi xem!” Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Tiểu Thiên liếc mắt một cái

“Nga

~ nguyên lai ngươi thực cuồng khoe khoang!” Tiểu Thiên chỉ vào Hoàng Phủ Tấn, lớn tiếng kêu lên, thành công làm cho ánh mắt người qua đường chung quanh đều nhìn vào Hoàng Phủ Tấn.

Lần này, Hoàng Phủ Tấn hận không thể đem Tiểu Thiên ném tới ven đường trên dòng sông kia.

“Niếp Tiểu Thiên! Ngươi mà nói bấy trăm liền đem đầu lưỡi ngươi cắt bỏ!” Cẩn rằng, Hoàng Phủ Tấn kiềm chế cổ lửa giận nén trong lòng kia, đối Tiểu Thiên thấp giọng quát.

“Là người nói sẽ cho tất cả nữ nhân xem đó thôi.” Tiểu Thiên trả lời giọng điệu thực vô tội, tuy rằng nàng trong lòng cũng hiểu được, nhưng những lời này nàng nói ra đều mang theo nhiều hàm ý.

“Người. . . .” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa tức giận đến không thể phản bác, nữ nhân đáng chết, đã nói câu nói như vậy còn biểu hiện như mình vô tội.

“Được rồi, được rồi, xem ở người mới vừa rồi ở thượng thư phủ giúp ta lấy lại danh dự, ta không chọc tức người là được.” Xem Hoàng Phủ Tấn hắc nghiêm mặt, Tiểu Thiên không tình nguyện địa mở miệng nói.

“Ý tứ của người, như là đang nói, người không cho trẫm tức giận, vẫn là có lựa chọn tình huống như vậy à?” Hoàng Phủ Tấn tức giận đến nheo lại hai mắt, hẳn thật sự là quá ngu ngốc, không có việc gì cố ý lại đây tìm nữ nhân đáng chết này, lại bị nàng chọc giận.

“Người đừng hiểu ý nghĩa sâu xa của câu nói được không?”

“Trẫm là học từ người mà!” Hoàng Phủ Tấn phản kích nói.

“Tốt không học, thói xấu học rất nhanh!” Từ từ nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái, Tiểu Thiên thốt ra, ngay lập tức, lại cảm giác được đã biết nói như vậy chính là sai lầm.

Nói hoàng đế tốt không học, thói xấu thực ra học rất nhanh? Kia. Đó không phải là nói chính cô ta đem thói xấu của mình làm tấm gương giúp hần học đó sao!

NND, đắc ý vênh vao ! 555

~Xem vẻ mặt cùng dáng vẻ ảo não Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn trong mắt hiện lên một tia lãnh đạm cười.

“Đó cũng là người đem thói xấu làm tấm gương giáo huấn cho trẫm!” Hoàng Phủ Tấn nhin không được mở miệng nói, hẳn thậm chí không biết chính mình khi nào thì nguyện ý cùng nữ nhân này tranh cãi.

“Đó cũng là người có năng lực tiềm ẩn để học thói xấu mà thôi” Tiểu Thiên nghiêng đầu, khó chịu mở miệng nói, lần đầu tiên có cảm giác thất bại.

70. Chương 70

“Niếp Tiểu Thiên, người dường như đã quên, trẫm là hoàng đế!”

“Ta nhớ rõ, ta còn nhớ rõ ta là thê tử vừa qua khỏi cửa cùng người, cũng chính là hoàng hậu!”

“Trẫm sẽ không thừa nhận một phụ nữ dám dâng là hoàng hậu.” Lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói.

“Người không thể như vậy, ta thừa nhận người đầu ngựa đực này là phu quân của ta.” Tiểu Thiên nói với dáng vẻ thực vô tội, “Dâm phụ với ngựa đực không phải xứng đôi với nhau hay sao?” Nói xong, nàng còn giảo hoạt chớp chớp hai mắt.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn nắm chặt nắm tay, nữ nhân chết tiệt này, nàng nhưng thật ra thừa nhận chính mình là dâm phụ thừa nhận một cách sáng khoái, thế nhưng còn nói hần là danh hiệu quan thượng ngựa đực, nàng thực nghĩ đến hần sẽ không lấy đầu của nàng sao?

“Di, cửa cung tới rồi.” Mắt thấy cửa cung trong thoáng chốc đã ở trước mặt mình, Tiểu Thiên vội không ngừng dời đề tài, nếu tiếp tục cùng hôn quân tranh cãi, làm cho hần tức giận, không nghe trong lời nói lão thái thái, sẽ đem đầu của nàng mà chặt thì sao, như vậy thì rất mệt.

Bỏ lại Hoàng Phủ Tấn phía sau, Tiểu Thiên hướng cửa cung đi vào

Hoàng Phủ Tấn bình tĩnh, đi theo phía sau nàng.

Thanh âm cung ——

“Không biết Tấn Nhi có đi đón Tiểu Thiên về hay không nữa.” Thái Hoàng Thái Hậu ngồi trước bàn trang điểm, đối với Vũ Lạc Thủy trầm mặc phía sau mở miệng nói.

Gặp Vũ Lạc Thủy không có trả lời, Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng hỏi nói: “Lạc Thủy, ngươi làm sao vậy? Ai gia thấy ngươi trầm tư làm sao vậy có gì không?”

“Ân? A? Nga, không có việc gì đâu, Thái Hoàng Thái Hậu.” Vũ Lạc Thủy miễn cưỡng nở nụ cười tươi trên mặt để Thái Hậu không lo lắng.

“Có phải ngươi nhớ cha ngươi hay không?”

“Dạ, cũng nhớ, Lạc Thủy đã lâu không có gặp cha.” Nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói như vậy, Vũ Lạc Thủy liền theo lời của thái hậu nói theo

“Cũng phải, đã lâu như vậy không có thấy cha ngươi, ngươi nhớ hẳn cũng không có gì kỳ lạ cả.” Thái Hoàng Thái Hậu gật gật đầu, “Như vậy đi, ai gia sẽ nói Hoàng Thượng triệu cha ngươi ngoài biên thành hồi kinh được không?”

“Không cần, Thái Hoàng Thái Hậu, Lạc Thủy không muốn làm phiền Hoàng Thượng.”

“Chính là.”

“Thái Hoàng Thái Hậu, thật sự không cần, Lạc Thủy chính là ngẫu nhiên nhớ cha mà thôi, không cần làm phiền người khác như vậy.” Vũ Lạc Thủy ở trong lòng thở dài, lão nhân gia một chút cũng không hiểu năng.

“Như vậy đi, vậy ngươi về sau muốn đi thăm cha ngươi, thì nói với ai gia, ai gia phái người đưa ngươi đi.”

71. Chương 71

“Nô Tỳ, cảm ơn Thái Hoàng Thái Hậu.” Vũ Lạc Thủy khẽ cúi người xuống, hạ mi mắt, Thái Hoàng Thái Hậu căn bản là không rõ lòng của nàng, nàng từ nhỏ đã thích Hoàng Thượng, ở bên người Thái Hoàng Thái Hậu nhiều năm như vậy, mỗi một lần nhìn thấy Hoàng Thượng, bọn họ đều bàn tán một hồi lâu, chính là nàng trăm phương nghìn kế không tác hợp Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, điều này làm cho nàng trong lòng không khỏi khó chịu nhưng không biết làm sao.

Bị Hoàng Phủ Tấn kéo đến cửa cung Thanh Âm, Tiểu Thiên đang muốn đi vào, lại bị Hoàng Phủ Tấn kéo lại.

“Kéo ta lại làm gì!” thấy Hoàng Phủ Tấn không bỏ tay ra kéo mình lại, Tiểu Thiên mở miệng nói.

“Nhớ kỹ, không được nói cho hoàng tử mẫu tử trốn đi ra khỏi hoàng cung!” Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo.

“Ta nếu không chịu phối hợp thì sao?”

“Không phối hợp phải đi gặp diêm vương gia báo danh!” Hoàng Phủ Tấn nheo lại hai mắt, trong mắt mang theo vài phần hơi thở nguy hiểm.

“Ngươi nghĩ làm vậy ta sợ sao?” Nàng phía sau có lão thái thái chống lưng sao lại sợ hắn chứ.

Nhìn ra ý tưởng trong lòng Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn ánh mắt càng thêm lạnh như băng: “Đừng tưởng rằng hoàng tử mẫu tử có thể tùy thời bảo toàn tánh mạng ngươi, động nào đi, trăm trước sau đều thích lấy đầu ngươi!”

“Nga, nga, đã biết, đã biết, ta nhất định phối hợp, hoàn toàn vô điều kiện phục tùng Hoàng Thượng ngài an bài!” Tiểu Thiên thật không cốt khí gật đầu lia lịa, 555

người ta cần phải cẩn thận, bị hôn quân dọa nàng cũng không phải không sợ.

“Vậy cùng trăm đi vào, không được phép nói!”

“Được, Thiên Thiên tuân chỉ!” Thành thật, lại thành thật.

Tà liếc Tiểu Thiên liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn đi vào trước tiên.

“Hoàng Thượng, ngài đã tới!” Vũ Lạc Thủy khẩu khí mang theo vài phần kinh hỉ * (Kinh ngạc, vui mừng), mà từ phía sau xuất hiện Tiểu Thiên đi theo sau làm cho nụ cười của Vũ Lạc Thủy tự nhiên biến mất.

“Hoàng tổ mẫu, Niếp Tiểu. Thiên Thiên đã trở lại.” Hoàng Phủ Tấn đi đến trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, mở miệng nói.

“Ừm, ừm, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu thật sự ánh lên nét vui mừng.

“Đến, Thiên Thiên, để cho grandma nhìn xem người có gầy hay không.”

Nghe Thái Hoàng Thái Hậu kêu nài, Tiểu Thiên vội không ngừng chạy tới, bộ dáng thành thật làm cho Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời cảm thấy không quen.

“Thiên Thiên, mấy ngày nay ở nhà có khỏe không?”

Không phản ứng?

“Thiên Thiên?” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái, lại một lần nữa nhẹ giọng kêu.

Vẫn không có phản ứng gì.

“Thiên Thiên người làm sao vậy?”

Như trước không có phản ứng!

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn nhin không được quát, nữ nhân đáng chết này lại đang đùa trò xiếc gì, Hoàng tổ mẫu kêu nài như vậy, nàng dám giả câm vờ điếc.

“Ồ, Hoàng Thượng ngài nói!” Tiểu Thiên cúi đầu, bộ dáng trung thực căn bản cùng bộ dáng Niếp Tiểu Thiên lúc trước đối hân tương nha hồ hảo * (Đại khái là tranh cãi, tranh luận ^^) hoàn toàn không giống với nhau.

72. Chương 72

“Hoàng tổ mẫu nói chuyện với người, người điếc a!” Hoàng Phủ Tấn hét lên.

“Không phải ngài vừa mới ở cửa nói với ta để cho ta hảo hảo ngắm đi đừng có nói nhiều không phải sao?” Tiểu Thiên nháy nháy mắt với dáng vẻ vô tội, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý vẻ làm cho Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa tức khí giận đen mặt không nói được gì.

“Niếp Tiểu Thiên, người.”

“555

” Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn phát hỏa trước mắt, nàng liền khóc, nói khóc nước mắt tự nhiên liền chảy ra, nàng có đôi khi đều hoài nghi chính mình có phải là con rắn cái ở Đông hải đầu thai mà thành hay không, tuyền lệ tại sao muốn khóc là nước mắt chảy ra ngay, không làm diễn viên thật đáng tiếc.

“Thiên Thiên, làm sao vậy? Nói cho grandma , nói vì sao khóc, nói đi?” Thái Hoàng Thái Hậu thấy Tiểu Thiên đột nhiên khóc lên, vội không ngừng trấn an nàng, trong mắt mang theo vài phần trù ẻo.

“555

grandma, Hoàng Thượng trái phải không nói, rõ ràng chính mình không cho Thiên Thiên nói chuyện, hiện tại tại đây lại hung hăng lớn tiếng với Thiên Thiên, ô oa

” nói xong, ôm cổ Thái Hoàng Thái Hậu, khóc thật sự là thương tâm, trong lòng sớm đã vui đến nở hoa rồi. Bởi vì nàng vừa thấy Hoàng Phủ Tấn tức giận đến sắc mặt trắng xanh, từ nội tâm nàng liền phát ra cảm giác sáng khoái.

“Thiên Thiên, ngoan, đừng khóc.” Thái Hoàng Thái Hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, trong mắt lộ vẻ đau lòng, mà Tiểu Thiên lại thừa dịp Thái Hoàng Thái Hậu không thể nhìn thấy mặt mình, đối với Hoàng Phủ Tấn làm N cái mặt quỷ đắc ý.

Càng làm như vậy, Hoàng Phủ Tấn lại càng tức giận, thật muốn tiến tới đem nàng, nữ nhân hoàng tổ mẫu ôm trong lòng ngực, bắt được đem trực tiếp ném ra khỏi Thanh Âm cung.

“Niếp Tiểu Thiên!”

“555

” nàng hiện tại cái gì cũng không cần làm, chỉ cần khóc thì tốt rồi, khi tất yếu lại cần đến đôi vai nhỏ bé run rẩy, bảo đảm làm cho lão thái thái đau lòng mà đi trách cứ tên hôn quân kia! Ha ha

quả nhiên ——

Lão thái thái mở miệng : “Tần nhi!”

Thái Hoàng Thái Hậu trong mắt mang theo vẻ trách cứ.

“Hoàng tổ mẫu, ngài không được bị nàng lừa!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, rống lớn !

“Tần nhi, ngươi sao lại thế này a, ngươi xem Thiên Thiên khóc nhiều như vậy, như vậy làm sao giả vờ được?” Thái Hoàng Thái Hậu bất mãn trách cứ nói.

“Nàng.” Hoàng Phủ Tấn cánh tay chỉ vào Tiểu Thiên, cắn chặt hàm răng, thấy Tiểu Thiên lập tức thành thật cúi đầu.

Không phải giả vờ khóc nha, mà là khóc thực đó! Cúi đầu, Tiểu Thiên ở trong lòng đặc ý bỏ thêm một câu.

“Không phải giả vờ khóc!” Miệng tươi cười, đầu nàng trên vai Thái Hoàng Thái Hậu ngẩng lên, Tiểu Thiên biểu tình lại trở nên vô tội , nhìn về hướng Hoàng Phủ Tấn trong mắt lại mang theo vài phần khiêu khích, như là đang nói: Như thế nào? Có bản lĩnh ngươi đem nãi nãi, bà nội người cấp tấu một chút a.

Càng là như vậy, Hoàng Phủ Tấn lại càng tức giận, hiện tại nữ nhân này có Hoàng tổ mẫu làm chỗ dựa, hẳn thật không biết khi nào thì mới có thể chặt được cái đầu của nàng.

(QH: Chỉ sợ anh không nỡ thôi ^^)

73. Chương 73

“Được rồi, không phải giả vờ khóc.” Thái Hoàng Thái Hậu vội không ngừng gật gật đầu đồng ý, kỳ thật bà trong lòng so với ai khác đều hiểu được, nha đầu trong lòng ngực bà kia chính là giả trang đều lợi hại hơn so với bất kỳ ai khác, chẳng qua bà không có vạch trần nàng, hiện tại chỉ có hoàng tổ mẫu mới có thể ép được tôn tử kia tính tình táo bạo, nếu làm cho tiểu tử kia đem Thiên Thiên ra chém, như vậy thật đúng là đáng tiếc , nói không chừng, Thiên Thiên nha đầu kia chính là người có thể thay đổi bản tính của Tần nhi thì sao.

“Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn trong lòng lửa giận đã muốn tới đỉnh đầu, nếu không phải ngại hoàng tổ mẫu, Niếp Tiểu Thiên nữ nhân đáng chết này đã phải chết mấy trăm lần .

Thái Hoàng Thái Hậu cũng không để ý tới Hoàng Phủ Tấn biểu tình trên mặt tức giận đến muốn giết người, thẳng từ trong lòng lấy ra một khối huyết ngọc , trên khối ngọc này, bên ngoài khắc một từ hoàng kim thành kim long, long trên thân, có khắc mấy chữ to: Như trảm địch thân tới.

“Thiên Thiên, khối tơ vàng huyết ngọc này là hoàng nội tổ đưa cho ai gia , hiện tại sẽ đưa cho ngươi đi, ngươi nên hảo hảo bảo quản, không thể vô ý mà đánh mất!”

“Hoàng tổ mẫu, ngài.” Hoàng Phủ Tấn khi nhìn đến khối tơ vàng huyết ngọc kia , tức giận đến chỉ kém chưa đập nát cả Thanh Âm cung, tơ vàng huyết ngọc này quyền lực ai đều rõ ràng , hoàng tổ mẫu thế nhưng đem khối ngọc này ban cho dân phụ Nếp Tiểu Thiên! Như vậy nàng về sau không phải càng thêm vô pháp vô thiên hay sao?

“Hoàng tổ mẫu, ngài đem khối ngọc này đưa cho dân phụ kia!” Hoàng Phủ Tấn chỉ vào Tiểu Thiên, đang vì đắc thắng, giả vờ run rẩy.

“Ngươi hôn quân như thế nào lại nhỏ mọn như vậy , một khối ngọc mà thôi, ngươi khấn Trương như vậy làm gì, ngươi là hoàng đế cái gì không có a, hoàng tổ mẫu tặng ta một khối ngọc ngươi đều so đo.” Nói xong, nàng còn chép chép miệng.

“Thiên Thiên, ngươi cũng không thể xem thường khối ngọc này, cầm khối ngọc này, có thể trên đánh hôn quân, dưới trừ nịnh thần.” Thái Hoàng Thái Hậu lập tức giải thích nói, mà nàng càng là nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn mặt lại càng đen.

“Trên. . . . Trên đánh hôn quân?” Tiểu Thiên nói lên lộ vẻ kinh ngạc, “Có được khối ngọc này ta có thể trên đánh hôn quân?” Nói xong, nàng chuyển ánh mắt sang hướng Hoàng Phủ Tấn sắc mặt đang trắng bệch.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi xem trầm sẽ làm gì ngươi? ! ! !” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn là không để ý Thái Hoàng Thái Hậu ở đây, rống lên trước mặt Tiểu Thiên.

“Thiên tài nhìn ngươi.” Tiểu Thiên chợt dạ đem tầm mắt chuyển hướng nơi khác, đem khối ngọc thái hậu ban cho cất trong lồng ngực, sợ Hoàng Phủ Tấn giật mất.

74. Chương 74

“Niếp Tiểu Thiên, đem ngọc trả lại cho trầm!” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa rống lên.

“Không phải của ngươi.” Tiểu Thiên tranh cãi ... Đi, hừ! Thực khôi hài, khối ngọc này có thể trên đánh hôn quân chính là bảo vật, hôn quân này còn muốn ra lệnh cho nàng trả lại cho hắn? Quả nhiên là hôn quân, chẳng những bá đạo, ý tưởng còn ngây thơ như vậy!

“Ngươi. . . .” Cắn chặt răng, Hoàng Phủ Tấn trên trán nổi lên gân xanh, ngay cả tơ vàng huyết ngọc đều ở trong tay nữ nhân đáng chết kia, như vậy nàng về sau chẳng phải còn không kỵ đến đầu của hắn đi!

Gặp tôn tử của chính mình bị Tiểu Thiên chọc giận thành như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu nghĩ, chính mình tựa hồ còn muốn nói cái gì, trao quyền lợi lớn như vậy cho Thiên Thiên nha đầu kia, tôn tử vốn ngoan ngoãn nói không chừng tính tình liền trở nên càng ngày càng táo bạo .

“Nhưng mà, Thiên Thiên, ngươi cũng không thể ỷ vào khối ngọc này liền động tới khí thế của Hoàng Thượng, bằng không ai gia sẽ thu hồi nó lại bây giờ.”

“Sẽ không, sẽ không, Thiên Thiên như thế nào dám động đến khí thế của Hoàng Thượng chứ, Thiên Thiên tối nghe Hoàng Thượng nói . Ha ha

”

Trợn mắt nói dối!

Trợn mắt nói dối!

Thái Hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Phủ Tấn đồng thời ở trong lòng bỏ thêm một câu, chính là tâm tình hai người lại hoàn toàn không giống nhau.

“Như vậy thực ngoan , về sau ai gia cũng không hy vọng lại nhìn thấy các ngươi hai người cãi nhau, biết không?” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái, chỉ thấy trên mặt hắn mang theo rõ ràng sự không tình nguyện.

“Biết, biết, Thiên Thiên nhất định không cùng Hoàng Thượng cãi nhau!” Bởi vì ta lập tức sẽ trốn khỏi cung đi ra ngoài. Nàng ở trong lòng nói thêm một câu.

“Tấn nhi, ngươi đi đâu?”

“Còn nữa!” Hoàng Phủ Tấn trừng mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, rất không tình nguyện nói: “Hoàng tổ mẫu, nếu ngài không có việc gì , tôn nhân có chút công sự phải xử lý, trước hết xin cáo lui .”

Nói xong, bình tĩnh xoay mặt, bước ra khỏi Thanh Âm cung.

“Hôn quân này thật đúng là xấu!” Khó chịu, Tiểu Thiên lẩm bẩm.

Lại nghe tiếng Thái Hoàng Thái Hậu bắt đầu dĩ thử dài, “Ai

Tấn nhi hắn mới trước đây cũng không phải là như vậy.”

“Trưởng thành bản tính không phải lộ rõ sao.” Tiểu Thiên không cho là đúng phủ định.

“Thiên Thiên.” Lúc này đây, Thái Hoàng Thái Hậu có vẻ biểu tình đặc biệt nghiêm túc, “Hoàng tổ mẫu mặc kệ người giả cho Hoàng Thượng trước kia có cùng người khác cấu kết hay không, nhưng là hiện tại, ai gia tuyệt không cho phép người tiếp tục có liên quan với bất cứ ai, nếu làm cho Hoàng Thượng phát hiện một lần, ai gia cũng không tính toán bảo toàn được tính mạng cho người.”

75. Chương 75

“Ai nha, Hoàng tổ mẫu, nói thật, con cũng không biết gian phu là ai, hôn quân kia lại không nói cho con biết, làm sao con có thể nói gì với người chứ.”

“Nha đầu kia, nếu Tần nhi biết gian phu là ai, đã sớm đưa hắn đi chém rồi, còn chờ con tới hỏi gian phu là ai chẳng?”

“A? Hắn cũng không biết sao.” Tiểu Thiên khẽ nhăn mặt, “Vậy hắn dựa vào cái gì nói con ngoại tình chứ!”

“Này.” Thái Hoàng Thái Hậu khó có thể mở miệng, chuyện khuê phòng của cháu dâu, chẳng lẽ phải để một lão nhân gia như bà nhắc nhở sao?

Thấy dáng vẻ khó xử của Thái Hoàng Thái Hậu, Tiểu Thiên tựa hồ hiểu được cái gì, “À, con biết rồi, chẳng lẽ trong lúc con cùng với hắn kia, hắn phát hiện con không phải xử nữ?”

Ai nha, hiện tại cũng chỉ có thể suy nghĩ như vậy thôi. Thực xui xẻo!

Cách nói chuyện của nàng như vậy làm cho Thái Hoàng Thái Hậu cùng Vũ Lạc Thủy đang đứng bên cạnh đồng thời hạ xuống vài cái hắc tuyến.

Nói lầm bầm!

Tiểu Thiên hất cằm, vẻ mặt hưng trí, hôn quân không biết gian phu là ai, nói như vậy, gian phu trong truyền thuyết nhất định chưa bị bắt. Nếu như còn chưa bị bắt, chẳng phải nàng còn có cơ hội nhìn thấy hắn sao?

Dựa vào một số manh mối trước mắt để phác hoạ hắn xem:

Gian phu, nam, 20 tuổi, tướng mạo đoan chính, diện mạo hơn người, so với hôn quân còn khá hơn rất nhiều, chắc chắn cũng phải rất mê người, cùng hoàng hậu trước kia có quen biết, nói cách khác hắn cũng là người trong triều, dù sao hoàng hậu trước kia lá gan nhỏ như vậy, không ở trong cung thì cũng là ở trong nhà, một nam tử có thể cùng nàng kết giao khăng định không phải là người bình thường.

Sau khi phác hoạ, Tiểu Thiên cho ra một kết luận thoả đáng, gian phu, nhất định không chỉ là kẻ có quyền có thế mà còn là tên đại nghịch, bằng không sao lại ngay cả lão bà của hoàng đế mà cũng dám động vào chứ?

Ha ha

cái này thực là hay, nếu như hôn quân kia không cần nàng, nàng còn có gian phu kia làm chỗ dựa a, tóm lại phóng lao phải theo lao a, nam nhân đợi ta!

Hiện tại chuyện quan trọng nhất, chính là nhất định phải tìm được ai là gian phu!

Ừm! quyết định như vậy đi.

“Thiên Thiên, người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Nhìn Tiểu Thiên khoé miệng không ngừng lẩm bầm, trong mắt lại đang thâm tính toán, Thái Hoàng Thái Hậu nhin không được mở miệng hỏi.

“Sao? A? À, à, không có gì.” Tiểu Thiên vội lắc đầu, nếu để cho lão thái thái biết nàng muốn tìm gian phu kia, nhất định lão nhân gia sẽ tức mất khối bảo mệnh phù kia, nếu ngay cả một chỗ dựa vững chắc như lão thái thái cũng không còn, hôn quân kia không phải sẽ nghĩ biện pháp tra tấn nàng sao, nói không chừng chưa thể trở về được thể kỉ 21, nàng cũng đã bị hôn quân đánh chết rồi.

76. Chương 76

“Thiên Thiên, người nghe hoàng tổ mẫu nói, Tấn nhi nó không phải dạng người như vậy đâu.”

“Không phải như vậy? Hoàng tổ mẫu người đừng dọa con a.” Nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói như vậy, Tiểu Thiên cắn bốn đầu ngón tay, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, “Hôn quân kia như vậy đã đủ dọa người, nếu hắn còn không phải như vẻ bề ngoài, nhất định phải là kẻ lòng dạ vô cùng hiểm độc, hắn chắc chắn sẽ không tha cho con. Không được, con phải chạy thoát thân!” Nói xong, liền vội vàng đi ra ngoài.

“Thiên Thiên, nha đầu nhà người nghe Hoàng tổ mẫu nói xong có được không a?” Thái Hoàng Thái Hậu một phen giữ nài lại.

“À

Người nói đi ạ!” Tuy rằng trong lòng không tình nguyện, Tiểu Thiên vẫn thành thật gật đầu lắng nghe.

Không được, nàng nhất định phải chạy khỏi cung càng sớm càng tốt, tuy rằng khối huyết ngọc này là bảo mệnh phù, nhưng cũng không thể khinh thường cầu hoàng đế kia, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách (chuồn là thượng sách). Tốt hơn hết là nhanh chân một chút cuốn gói về nhà.

Tiểu Thiên nghĩ như vậy, ở trong lòng âm thầm hạ quyết định.

Chỉ nghe Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục nói: “Khi phụ hoàng của Tấn nhi qua đời, Tấn nhi hắn mới mười tuổi, hắn. Phụ hoàng hắn đã tự sát trước mặt hắn.” Thái Hoàng Thái Hậu nói đến đây, mi mắt khẽ hạ xuống.

“Cái. Cái gì?” Tiểu Thiên bị những lời này của Thái Hoàng Thái Hậu làm cho sửng sốt, tiên hoàng này cũng thật là biến thái a, tự sát thì cứ tự mình mà tự sát, sao phải trước mặt một tiểu hài tử mới mười tuổi mà tự sát a.

Ai, quên đi, quên đi, dù sao tiên hoàng cũng đã quy tiên rồi, vẫn là nên dành sự kính trọng cho người đã khuất.

Thì ra hôn quân trở nên khủng bố như vậy, là bởi vì bóng ma của quá khứ a.

Nhưng mà sao có thể nói thôi là thôi, dù cho hôn quân có bị ám ảnh bởi chuyện quá khứ, hắn cũng không nên đem nàng kéo xuống nước a, chỉ cần nghĩ đến những chuyện hắn làm, trong lòng nàng liền không cảm thấy bất kì dằn vặt gì.

Chỉ nghe Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục nói: “Mẫu hậu của Tấn nhi, mẫu hậu của hắn, nàng ta.” Thái Hoàng Thái Hậu không biết nên mở miệng như thế nào.

“Mẫu hậu?” Thái dương Tiểu Thiên hiện lên vài tia hắc tuyến. Sẽ không bất hạnh như vậy chứ, phụ hoàng làm trò tự sát trước mặt hắn, mẫu hậu cũng làm trò tự sát trước mặt hắn? Nếu thực sự là như vậy, tâm lý của tên Hoàng Phủ Tấn hôn quân này trở thành vạn vạ như vậy cũng có thể thông cảm a. Lại nói tiếp, vẫn là do bóng ma của quá khứ ám ảnh.

77. Chương 77

“Mẫu hậu của Tấn nhi tên Nguyệt Khê, năm Tấn nhi mười tuổi, Nguyệt Khê đem lòng yêu thương quốc vương của Minh Nguyệt quốc đến cầu thân, cũng. Sau khi mọi chuyện đã đi qua xa, phụ hoàng của Tấn nhi mới biết, vốn định giết bọn họ, nhưng thành bé này lại yêu Nguyệt Khê quá sâu, không hạ thủ được, để cho bọn họ ra đi, mấy tháng sau, phụ hoàng hắn vẫn là không thể chịu đựng được nổi thống khổ Nguyệt Khê ra đi, cuối cùng qua thương tâm mà tự sát, năm đó Tấn nhi hắn mới mười tuổi đã bắt đầu lên nắm trọng trách cai quản quốc gia, đại sự, khi đó hắn chính thức trở thành một thiếu niên hoàng đế, từ đó tính cách của hắn cũng vì vậy mà trở nên thô bạo như ngày hôm nay.” Nói đến chuyện này, Thái Hoàng Thái Hậu liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái.

“Nga.” Không hiểu sao, nghe đến đó, trong lòng Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy khó chịu, nhớ tới ánh mắt đau đớn của Hoàng Phủ Tấn ở lãnh cung, khó trách khi đó nhìn đến trong lòng nàng đã có một cảm giác lo lắng khó tả, thì ra là vì quá khứ bị thương như vậy.

Mười tuổi a, năm ấy mười tuổi đã phải gánh trên vai trọng trách lớn như vậy a, một tiểu hài tử bình thường trong dân gian còn phải cần cha mẹ chăm sóc, lo lắng, mà hần, phụ thân ở trước mặt hần tự sát, mẫu thân lại cùng nam nhân khác bỏ đi, bên cạnh hần duy nhất chỉ có Hoàng tổ mẫu, khó trách khi Hoàng tổ mẫu bệnh nặng, trong mắt hần xuất hiện sự sợ hãi vốn không nên xuất hiện ở hần, bởi vì ở trong mắt hần, Hoàng tổ mẫu là người thân duy nhất.

Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy đồng cảm với cuộc đời của Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên Thiên, ngươi có thể thông cảm cho Tấn nhi được hay không?”

“Sao?” Phục hồi lại tinh thần, Tiểu Thiên gật đầu, “Hoàng tổ mẫu, Thiên Thiên đã biết, Thiên Thiên cam đoan, về sau Hoàng Thượng không đến làm phiền ta, ta nhất định sẽ không làm hần tức giận.”

“Ừm, Thiên Thiên thực ngoan!” Thái Hoàng Thái Hậu yêu thương vỗ về khuôn mặt Tiểu Thiên, trong mắt mang theo một tia vui mừng. Ai

Thật hy vọng Thiên Thiên nha đầu này có thể thay đổi Tấn nhi.

“Hoàng tổ mẫu, người cũng nên nghỉ ngơi đi, Thiên Thiên đi trước.”

“Ừm, Vũ Phụng Cung Ai Gia đã cho người sửa lại rồi, hôm nay con có thể đến đó ở.”

“Vũ. Vũ Phụng Cung?” Lão thái thái không phải nghĩ muốn nàng ở lại trong cung chứ?

Sao có thể như vậy được chứ! ! ! Hiện tại nàng đã biết hôn quân kia là vì mẫu thân hồng hạnh xuất tường kích thích mới biến thành như vậy, huống chi chủ nhân trước đây của khối thân thể này đã cấm sừng trên đầu của hần, càng nhìn nàng hần lại càng nhớ lại chuyện xưa của mẹ hần, cứ như vậy, mạng nhỏ này của nàng sao có thể giữ được.

78. Chương 78

“Đúng vậy, đó là tấm cung của hoàng hậu.”

“Hoàng tổ mẫu, Thiên Thiên không thể ở trong cung.”

“Không thể ở trong cung? Vậy con nghỉ ngơi ở đâu?” Thái Hoàng Thái Hậu sắc mặt khê biến.

“Thượng thư phủ a.” Tiểu Thiên không chút nào lo lắng hồi đáp. Hiện tại thượng thư phủ đều cho rằng nàng là lão Đại, ngay cả Niếp Vân Hạc lão nhân kia hiện tại cũng không dám cãi nàng một tiếng, nàng ở Thượng thư phủ chính là ông trời a, ở trong cung thì hoàn toàn khác, hoàng tổ mẫu không nói, hôn quân kia mới là lão Đại, động một cái, tâm tình hần không tốt là lại hô chém, hô giết nàng, Niếp Tiểu Thiên nàng đương nhiên vẫn còn muốn hảo hảo sống thật lâu a.

“Không được!” Thái Hoàng Thái Hậu một mực cự tuyệt, “Ngươi là hoàng hậu, làm sao có thể ở lại nhà mẹ đẻ, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thực không tốt.”

“Không sao đâu, con.”

“Không được!” Về điểm này, Thái Hoàng Thái Hậu nhất định không chịu nhượng bộ, nếu để cho nha đầu kia cha mẹ kia về nhà mẹ đẻ ở, làm sao có thể cùng Tấn nhi bồi dưỡng tình cảm chứ.

“Hoàng tổ mẫu.” Tiểu Thiên khê lên tiếng, bộ dáng tựa như muốn khóc.

“Chuyện này không thể thương lượng!” Thái Hoàng Thái Hậu một chút cũng không để cho Tiểu Thiên có cơ hội phản bác.

“Nhưng. Nhưng con thực sự rất nhớ mẫu thân.” Nếu giả khóc không được, vậy giả đáng thương đi, dùng đến tình cảm mẹ con thấm thiết của hoàng hậu và mẫu thân nhất định sẽ thành công.

“Nhớ mẫu thân cũng không được! Tóm lại con nhất định phải ở trong cung.”

“Hoàng tổ mẫu

” ô oa

Lão thái thái đột nhiên trở nên kiên quyết như vậy, kế hoạch ra đi kia của nàng làm sao có thể tiếp tục a, nàng không phải tới nơi này để làm một cổ nhân a, nàng là muốn quay về với gia đình ở thế kỷ 21 nha, nơi đó có rất nhiều mỹ nam bác sĩ đang chờ nàng đến cứu a, ở đây cái gì cũng đều không có, nàng làm sao sống được a.

“Lần này Ai Gia không thể nghe theo lời của con được.” Thái Hoàng Thái Hậu trả lời thực kiên quyết.

“Nhưng. . . . Con có thể tùy ý xuất cung không?” Được rồi, nàng nhượng bộ, chỉ cần có thể xuất cung, còn sợ không thể nghĩ cách sao?

“Chuyện này. . . .”

Hoàng tổ mẫu, con thực đã rất nhượng bộ, người nếu không đáp ứng con, có chết con cũng không ở lại trong cung.”

Thái Hoàng Thái Hậu liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, trong lòng thầm suy tính, nếu thực sự làm cho nha đầu kia nóng nảy, đến lúc đấy nàng ta nghĩ quẩn và làm liều, người mà ngay cả hoàng đế đều dám đánh thì còn có chuyện gì mà không thể làm kia chứ?

79. Chương 79

Ai ~~ Vì Tần nhi, lần này ta đành phải nhượng bộ vậy.

Gật gật đầu, “Được, con cầm lấy khối huyết ngọc này, là có thể tùy ý xuất cung, thị vệ sẽ không ngăn cản con, nhưng con nhất định phải hứa với ta là ở lại trong cung, biết không? Bằng không thứ này Ai gia đành phải giữ lại vậy, đến lúc đó Hoàng Thượng muốn lấy đầu hay banh xác của con, Ai gia cũng mặc kệ.” Thái Hoàng Thái Hậu nói thực nghiêm túc, kỳ thật trong lòng bà cũng rõ ràng, nha đầu Thiên Thiên không sợ chết, cũng là ý vào có một chỗ dựa là bà.

“Vâng, vâng, Thiên Thiên biết, Thiên Thiên nhất định sẽ ở lại trong cung!” Không ngừng gật đầu, nàng không thể làm mất một chỗ dựa vững chắc như Lão thái thái được.

Hơn nữa, ở trong cung so với ở Thượng thư phủ tốt hơn nhiều, có thể ngày ngày ca hát nhảy múa mà không cần để mắt tới hai mẹ con tiện phụ kia, hơn nữa, dù sao sớm muộn gì nàng cũng quay về thế kỷ 21, như vậy, ở trong cung làm một hoàng hậu cũng không phải là không tốt a, ngoài bạo quân luôn muốn lấy mạng nhỏ của nàng, thì mọi thứ ở đây đều rất tốt.

Bất quá, nàng sẽ tận lực trốn hôn quân kia, chờ nàng tìm được đường trở về nhà thì còn gì để lo lắng nữa.

Tóm lại một câu —— Bình đến, tướng cản!

“Như vậy mới ngoan chứ, vậy con trước hết quay về Vũ Phụng Cung đi, Hoàng tổ mẫu mệt rồi, phải nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, Thiên Thiên xin cáo lui.” Không tình nguyện thiếp thi lễ, Tiểu Thiên cúi đầu, ra khỏi Thanh Âm cung.

Ra khỏi Thanh Âm cung chưa được bao lâu, Tiểu Thiên bắt đầu buồn bực, “Chết tiệt, Vũ Phụng Cung này ở nơi nào a, đúng rồi, Đoá nhi vẫn còn ở Thượng thư phủ, vẫn là kêu nàng đến hầu ta thì tốt hơn.”

Nhìn cửa cung liếc mắt một cái, Tiểu Thiên đắc ý dương dương tự đắc nhếch lông mi, từ trong lòng lấy ra khối huyết ngọc kia, lẩm bẩm: “May mắn có thứ này, ta mới có thể xuất nhập tự do, nếu không ta sẽ buồn đến chết mất.”

Mới vừa nói xong, nàng đã muốn đến cửa cung.

Sau khi đưa ra khối huyết ngọc khiến cho người khác phải kinh ngạc, Tiểu Thiên rất nhanh đã đi trên đường phố kinh thành.

” Hôn quân này cai quản đất nước thực không tồi a, tuổi còn trẻ mà có thể làm được như vậy, nếu là ở thế kỷ 21, quả đúng là một nhân tài hiếm có, bất quá tính tình hần. Thật đúng là làm cho người ta không dám khen tặng. Nếu tính tình hần tốt hơn một chút, nhất định sẽ là một lão công rất tốt.”

Nhìn thấy kinh thành phồn hoa, Tiểu Thiên cảm khái nói.

80. Chương 80

Mới vừa đi có vài bước, liền đụng ngay phải Đoá nhi.

“Uy, Đoá nhi, Đoá nhi.” Nàng hướng Đoá nhi đang đứng cách đó không xa phát tay.

Đoá nhi theo thanh âm của Tiểu Thiên mà tìm tới, nhìn thấy Tiểu Thiên, miệng nàng khẽ run rồi vội vàng chạy tới bên cạnh.

“Tiểu thư, người tại sao lại ở đây a, người không phải đã cùng Hoàng Thượng hồi cung rồi sao?” Đoá nhi vẻ mặt khờ dại nhìn Tiểu Thiên, hốt hoảng che miệng lại, “Tiểu thư, người không phải lại trốn Hoàng Thượng ra khỏi cung đó chứ?”

“Ừm.” Tiểu Thiên gật đầu.

“Sao? Xong rồi, tiểu thư, người mau trở về đi thôi, bằng không Hoàng Thượng biết, ngài ấy nhất định sẽ không tha cho người!” Trong mắt Đoá nhi hiện rõ sự sợ hãi.

Nhìn đi, nhìn đi, hôn quân kia đã dọa một tiểu cô nương thành ra cái gì này.

“Ai nha, người sợ cái gì chứ, ta đúng là trốn hôn quân ra ngoài cung, nhưng thực ra mọi chuyện cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy.” Tiểu Thiên miễn cưỡng nhìn Đoá nhi liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Người yên tâm, tiểu thư nhà người hiện tại đã có Hoàng tổ mẫu ở bên cạnh, nhất định hôn quân kia sẽ không dám lấy đầu ta.”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Đoá nhi thoáng nhẹ nhàng thở ra, “Tiểu thư, người không có lừa nô tỳ chứ?”

“Đương nhiên , bằng không sau khi hôn quân khai mang ta trở về cung, ta còn có thể bình yên vô sự xuất hiện ở đây sao?”

“Đúng là như vậy nga.” Đoá nhi thả lỏng người, gật đầu.

“Đúng rồi, người tại sao lại ở trên đường a?”

“Phu nhân kêu nô tỳ ra ngoài mua một chút điểm tâm cho người.”

“Lão già kia cùng nhị nương không có khi dễ nương của ta đấy chứ?”

“Không có đâu, tiểu thư, từ sau khi Hoàng Thượng buông câu nói kia, lão gia cùng nhị phu nhân cũng không dám đối phu nhân không tốt thế nào.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Tiểu Thiên gật gật đầu, vẫn là lời nói của hôn quân kia có uy lực hơn, thì ra làm hoàng thượng cũng thật là tốt, khó trách người nhiều như vậy mỗi ngày nghĩ muốn tạo phản, soán ngôi, thật đúng là đủ mê người.

Cứ như vậy nghĩ, đột nhiên phía trước một trận xôn xao, liền hấp dẫn tầm mắt của Tiểu Thiên.

“Nhanh lên, nhanh lên, Như Mộng cô nương mới tới của Tầm Hoan lâu, hôm nay là lần đầu tiên ra mắt mọi người, chúng ta mau đi xem một chút đi.”

Ở bên trái Tiểu Thiên, vang lên một thanh âm như vậy, khẩn cấp lại mang theo vài phần kinh hãi.

Tầm Hoan lâu”Phiêu ki” !

“Tầm Hoan lâu?” khóe miệng Tiểu Thiên khẽ nhếch lên thành một độ cong xinh đẹp, cái tên vừa nghe chắc chắn là tên một thanh lâu, trước kia mỗi khi nàng muốn đến làng chơi xem xem ở đó như thế nào thì liền bị lão mẹ quản lý gay gắt, hiện tại không phải là một cơ hội rất tốt sao?

Như Mộng? Vừa nghe đã biết là tên của mỹ nhân, trong TV tất cả hoa khôi chẳng phải đều là nhất đẳng mỹ nữ sao. Oa ha ha

81. Chương 81

Tiểu Thiên trong mắt lóe hào quang.

“Tiểu. Tiểu thư, ngài lại muốn làm gì?” Nhìn đến Tiểu Thiên trong mắt nở rộ quang mang, Đoá nhi lại có một loại dự cảm bất an, từ khi tiểu thư gả cho Hoàng Thượng và sau khi bị đánh, cả người liền thay đổi, Chỉ có nàng mới nghĩ đến những chuyện không thể tưởng tượng được, cũng chỉ có nàng mới làm ra những chuyện không ai có thể làm được.

Ai

Không biết như vậy đối với tiểu thư là tốt hay vẫn là không tốt.

“Mặc kệ cái gì, xem hoa khôi rồi tính.” Nói xong, Tiểu Thiên kéo qua Đoá nhi chạy đi, hướng về cửa hiệu y phục phía trước chạy tới.

Một hồi lâu sau ——

“Tiểu thư, như vậy không được tự nhiên nga.” Đoá nhi cau mày, liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, lại nhìn xem chính mình, tiểu thư này , thật đúng là thực sự có ý định muốn đi kỹ viện mà, chính mình giả dạng thành nam nhân, còn muốn nàng cũng giả nam trang giống tiểu thư.

“Như thế này sẽ không được tự nhiên đâu.” Tiểu Thiên vẻ mặt không đồng ý, “Người xem tiểu thư như ta đẹp trai như vậy, đều là muốn làm cho tốt để Như Mộng cô nương để ý đến ta”

“A?” Đoá nhi xoa xoa huyệt thái dương của mình, tiểu thư tựa hồ thực đã quên chính mình là nữ nhân, nếu bị Như Mộng cô nương coi trọng , chẳng lẽ nàng thật đúng là tính toán cưới người ta về nhà a.

“Ai nha, người đừng lè mề như vậy nha , nhanh lên đi mà, người ta là hoa khôi đệ nhất đó.” Nói xong, kéo Đoá nhi như bay về phía nhộn nhịp ở phía trước, nếu đến trễ sẽ không kịp,nhanh hơn, chỗ kia người nhiều như vậy, nói không chừng nơi đó chính là Tầm Hoan lâu .

hướng phía trước đi ách chủ bài ở chốn này

Thật vất vả từ trong đám người chen lấn đi vào, đừng nói là đi xem hoa khôi , ngay cả Đoá Nhi đều không nhìn thấy.

“Đoá Nhi, hoa khôi đâu?” Tiểu Thiên cau mày hỏi.

“Nô tỳ cũng không biết.”

Đúng lúc này, Tầm Hoan lâu đi ra một người nhìn như một tú bà, nhíu mày làm lộ lên khuôn mặt đầy phấn son, hồng thật sự giống đất khỉ mà, làm cho người ta nhìn đều lo lắng buổi tối sẽ thấy ác mộng. Chỉ nghe tiếng nói của tú bà giống như hờn dỗi cất giọng nói “Các vị đại gia công tử, thật sự là ngượng ngùng, làm cho các vị đợi lâu.”

82. Chương 82

“Ta thích má ơi, đại thẩm này bị ván cửa che đi, thanh âm này là cái gì a.” Thân mình Tiểu Thiên thành linh run lên , nàng hoàn toàn bị thanh âm của tú bà lôi tới rồi.

Chỉ nghe tiếng tú bà tiếp tục nói: ” Như Mộng nhà chúng tôi chính là bảo bối của Tầm Hoan lâu, cũng không phải là ai đến đều có thể gặp mặt.”

Lời này, Tiểu Thiên là nghe ra đến đây, đại thẩm này chính là yếu điệu đòi tiền mà thôi. Quả nhiên ——

“Các vị đại gia nếu muốn gặp Như Mộng của chúng tôi, liền xem mọi người có thành ý hay không. Nga ha ha

” Nói xong, từ yết hầu còn thốt lên tiếng cười ồ ồ khó nghe làm cho người ta muốn chết .

“Trời ạ, thật ớn lạnh mà.” Tiểu Thiên vẫn là nhin không được cảm thán nói.

“Tiểu thư, đại thẩm này nói thế là có ý gì?” Đoá nhi nhin không được hỏi.

“Có ý tứ gì? Chính là muốn tiền gặp mặt đó.”

“Nga, nga, đại thẩm này thực lợi dụng cơ hội kiếm tiền.”

“Cái này người không biết đâu, kỹ viện là địa phương kiếm tiền tốt nhất.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì đây là thói hư tật xấu của nam nhân, chỉ cần có chút tiền đã có thể phong lưu ở trên người nữ nhân. Hơn nữa a, trong cung chúng ta còn có một ví dụ tốt nhất.” Nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, trong lòng Tiểu Thiên vẫn là phi thường đặc khó chịu.

“Trong cung? Là ai vậy?”

“Người tại sao lại ngốc như vậy, ngoại trừ tên hôn quân kia, trên đời này còn có ai có nhiều nữ nhân như vậy.” Tiểu Thiên khinh thường mở miệng nói.

Ngự thư phòng ——

“Người làm sao vậy, mấy ngày nay mặt mày lại tối sầm thế?” Tể tướng Đoạn Ngự dựa vào ở cửa, tà cười nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Hoàng Phủ Tấn.

Hắn là đệ nhất đại tài tử Kim Lăng đế quốc, năm hai mươi tuổi đã ngồi lên chức Tể Tướng đương triều, có danh hiệu đệ nhất tài tử phong lưu là danh xưng, tướng mạo tuấn mỹ sớm đã làm cho tâm tư của biết bao cô nương khuê tú đem lòng thầm thương trộm nhớ, hơn nữa cùng thiếu niên hoàng đế này thân như huynh đệ, có rất nhiều đại thần muốn đem con gái cưng của mình gả cho vị thiếu niên Tể tướng quyền cao chức trọng này mà hao hết khổ tâm, nhưng từ trước đến nay, bản tính phong lưu không kèm chế được cho nên hắn chưa bao giờ có ý niệm thành thân trong đầu.

Đoạn Ngự không hỏi đến thì thôi, nhưng vừa hỏi ra, làm ặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm đen một thành.

“Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiết kia, dám lừa Hoàng tổ mẫu đem tơ vàng huyết ngọc cho nàng ta!” Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn liền càng đen hơn.

“Niếp. Niếp Tiểu Thiên? Hoàng hậu?” Đoạn Ngự đột nhiên đến đây hưng trí, từ sau khi hoàng đế này thành thân

Đến nay vẫn chưa từng có sắc mặt dễ nhìn, dường như cùng vị tân Hoàng Hậu kia có quan hệ.

83. Chương 83

Nghe nói vị hoàng hậu kia mới vừa tiến vào đêm đó đã bị hoàng đế ném vào lãnh cung, chỉ sợ trong lịch sử của Kim Lăng từ trước đến nay là lần đầu tiên.

Không biết vị hoàng hậu kia rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào lại có thể đem hoàng đế này giận giữ đến thành như vậy

“Nàng đã làm gì người? Người lại thống hận nàng như vậy?” Khóe môi Đoạn Ngự nhếch lên một tia hương vị vui sướng khi người khác gặp họa, điểm này, Hoàng Phủ Tấn đương nhiên là bắt được.

“Người dường như e ngại mình không đủ tuấn tú nên muốn trảm khắc vài đao trên mặt của người đứng không?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói.

Lời nói của hắn làm cho Đoạn Ngự thức thời thu hồi tươi cười, thiếu chút nữa quên , long đầu của sư tử là không nên chạm tới, sư tử hiện tại đang nổi nóng, cũng không dễ chọc.. (Đoạn này theo ý mình anh Đoạn Ngự nói lông đuôi sư tử thì vuốt được không nên quá đà.)

“Khụ khụ.” Che miệng ho nhẹ vài tiếng, che dấu sự xấu hổ của chính mình, Đoạn Ngự đi đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Được rồi, đừng buồn bực, theo giúp ta ra cung uống rượu đi.”

“Ra cung? Đi nơi nào?” Hoàng Phủ Tấn tà tà liếc mắt liếc hần một cái, trong lòng cũng hiểu được, tiểu tử phong lưu này muốn đi phổng chừng cũng không phải địa phương tốt.

Quả nhiên ——

“Tầm Hoan lâu!” Đoạn Ngự trả lời ngắn gọn, nghe nói Tầm Hoan lâu kia vẫn dấu diếm Như Mộng cô nương hôm nay chính là lần đầu tiên ở trước mặt mọi người lộ diện, nói như thế nào hần là Thừa tướng phong lưu nên cũng muốn đi xem không phải sao?

“Không đi!” Hoàng Phủ Tấn một ngụm cự tuyệt, để cho đường đường là một vị hoàng đế hư hần đi kỹ viện, còn thể thống gì.

“Ừ, đừng mất hứng như vậy mà, Như Mộng cô nương này nghe nói đích thật là một đại mỹ nhân, hậu cung ba nghìn cũng không so sánh được với nàng, ngươi thật không muốn đi xem?”

Hoàng Phủ Tấn tà liếc Đoạn Ngự liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Ngươi cho là trẫm xem nữ nhân là chỉ nhìn tướng mạo không thôi sao?”

Xem tướng mạo, hần thật đúng là nhìn không ra nữ nhân chết tiết Niếp Tiểu Thiên thật dám cho hần bị cấm sùng.

“Ừ, Tấn, đi xem cũng sẽ không bắt lợi gì, chẳng lẽ ngươi cứ ngồi hờn dỗi hoàng hậu như vậy?”

“.” Hoàng Phủ Tấn không nói gì, Ngự nói rất đúng, cùng với ngồi bị nữ nhân đó tức chết, còn không bằng ra cung đi hít thở không khí.

Nhìn Đoạn Ngự liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn thản nhiên mở miệng nói: “Đi thôi.”

Nói xong, liền dẫn đầu bước ra ngự thư phòng.

Đoạn Ngự đi ở phía sau hần, trong mắt xẹt qua một tia cười xấu xa, “Hoàng hậu này thế nhưng còn có thể làm cho Tấn tiểu tử này giận đến thành như vậy? Quả nhiên không đơn giản, có cơ hội phải thỉnh giáo nàng.”

84. Chương 84

Tầm Hoan lâu bên này sớm đã náo nhiệt, rất nhiều người không có tiền đi kỹ viện đã ở trước cửa kỹ viện ồn ào.

“Có lắm hay không a, nhìn một cô nương cũng phải tốn tiền.”

“Đúng vậy a.”

“.”

“.”

Mà bên kia mấy đại kim chủ có tiền là vẻ mặt khinh thường địa nhìn mấy người kia, “Muốn xem đại mỹ nhân Như Mộng, phải tốn tiền, không có tiền thì thôi, còn đến Tầm Hoan lâu làm cái gì?”

“Đúng, đúng, Ngô đại gia thật sự là người rộng rãi.” Tú bà nghe Ngô đại gia nói như vậy, sớm đã vui ngất trời, vội không ngừng phụ họa nói.

“Ừm, Lan mù mù, bốn đại gia ra 100 lượng, Như Mộng cô nương hôm nay liền theo ta.” nói xong, Ngô đại gia từ trong lòng lấy ra ngân phiếu một trăm.

“Một trăm lượng đã nghĩ bao Như Mộng cô nương sao, ta ra 150 lượng.” Một chỗ khác, vang lên thanh âm của một người nam nhân.

“Tốt, dám theo ta tranh sao, ta ra 200 lượng.” Ngô đại gia lại một lần nữa kêu lên.

“Bổn đại gia ra 500 lượng!”

“Ta ra một ngàn hai lượng!” Giá càng ngày càng cao, nghe được Tiểu Thiên mở to hai mắt nhìn.

Người này đích thật là kẻ có tiền, vì nữ nhân ra giá như thế mà không đau lòng.

“Hiện tại là như thế nào? Muốn bán đấu giá?” Tiểu Thiên lăm lăm, nếu như vậy đi xuống, nàng còn có thể nhìn thấy hoa khôi trong truyền thuyết không?

Lúc này kêu giá đã muốn tới 5000 lượng rồi, có người đã muốn kêu không nổi nữa.

Oa tuyệt vời, Như Mộng cô nương này thật đúng là đáng giá, một ngày có thể kiếm 5000 lượng, hơn nữa còn có nam nhân không hết hy vọng ra giá, nửa ngày thời gian không kết quả liền trở về.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thiên cao giọng hô “2 vạn lượng!”

Nàng lúc đó, làm cho hiện trường thoáng chốc tĩnh lặng, cùng lúc đó, vừa mới tiến tới kia hai người cũng vì Tiểu Thiên một tiếng kêu to mà dừng cước bộ, tầm mắt hướng nàng quay lại, hai người không phải ai khác mà là Hoàng Phủ Tấn cùng Đoạn Ngự.

Hoàng Phủ Tấn liếc mắt một cái liền nhận ra trước mắt này cách ăn mặc thành nam nhân là niếp Tiểu Thiên, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý vui vẻ của nàng, mặt Hoàng Phủ Tấn tức khắc đen sạm.

Nữ nhân chết tiết này không phải ở Thanh Âm cung cùng Hoàng tổ mẫu sao? Tại sao lại đến nơi này nơi dành cho nam nhân? Còn ăn mặc thành bộ dáng nam nhân?

Nàng dám đến kỹ viện! Hoàng Phủ Tấn neho hai mắt lại, trong mắt mang theo vài phần hơi thở nguy hiểm.

85. Chương 85

Mà Đoạn Ngự cũng một bộ dáng xem kịch vui, tuy rằng hắn không biết Tiểu Thiên, nhưng cũng nhìn ra được nàng là thân nữ tử, tại sao lại có một nữ hài tử lại ra giá 2 vạn lượng bạc nhìn Như Mộng? Hay là nàng. Có đoạn tay áo chỉ phích?

Đoạn Ngự neho mắt, chờ tình thế phát triển tiếp theo hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt sa sầm trầm ngâm đáng sợ của Hoàng Phủ Tấn.

Thời điểm lúc Tiểu Thiên ra giá 2 vạn lượng bạc, tất cả mọi người đem tầm mắt chuyển hướng nàng, trong mắt mang theo lửa giận, lại mang theo vài phần ghen tị, trong lòng đều nghĩ: tiểu tử trẻ tuổi tám phần là hoàng thân quốc trong triều, ăn chơi trác táng!

Mà Đoá nhi lúc nghe được Tiểu Thiên ra giá, sớm đã sợ tới mức mở lớn hai mắt, một tay lấy Tiểu Thiên kéo đến một bên, hạ giọng nói: “Tiểu thư nha, chúng ta không có 2 vạn lượng bạc a.”

“Ta không có, trong cung hôn quân có.” Tiểu Thiên thật sự trả lời.

Vốn dĩ thanh âm như thế là không ai nghe được, hai người kia lại không phải có ý tốt gì, nên cố ý sử dụng một chút nội lực nội lực, muốn nghe rõ các nàng đối thoại, mà câu trả lời của Tiểu Thiên lại làm cho hai người kia xuất hiện biểu tình hoàn toàn khác nhau.

Hôn quân? Đoạn Ngự nhíu mi, hôn quân trong miệng cô nương này chỉ hẳn là Tấn,

Nghĩ như vậy, Đoạn Ngự nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn, mới phát hiện, sắc mặt của đế vương. Thật là khủng khiếp!!!

Xem ra, có người nào đó phải xong rồi.

Đoạn Ngự vui sướng khi người gặp họa liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, khóe miệng giơ lên một nụ cười xấu xa, Nhưng —— Nữ nhân này cùng Tấn rốt cuộc là có quan hệ gì?

Nữ nhân chết tiết này, chính mình đến kỹ viện bao hoa khôi, còn dám dùng tiền của hắn, nàng còn dám gọi hắn hôn quân!

Nắm chặt hai đấm, Hoàng Phủ Tấn cố gắng đè nén tức giận trong lòng, nghe lời nói của các nàng, Niếp Tiểu Thiên, người đứng buộc trẫm cuối cùng phải chém đầu người!

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn lửa giận cháy hừng hực, còn lại vẻ mặt của Đoạn Ngự là biểu tình đang xem kịch vui. Vẫn là xem ra lần này kêu Tấn ra cung, là một ý kiến hay.

” Tiểu thư, tiền là của Hoàng Thượng nha.”

“Là của hần thì sao? Ai bắt hần cưới ta, cưới ta thì hần phải nuôi ta, ăn uống mua sắm của ta hần bao phải toàn bộ, hiểu chưa?” Dáng vẻ của Tiểu Thiên bộ dáng là đương nhiên như trước.

86. Chương 86

Nga

Thì ra nàng chính là hoàng hậu trong truyền thuyết. Xem ra có việc vui rồi. Đoạn Ngự nghĩ như vậy, ý cười trong mắt càng sâu, hần đang định gặp hoàng hậu, thật không ngờ vừa ra cung liền đụng phải, có ý tứ.

Đoạn Ngự khoe miệng hơi hơi nhếch lên, mang theo một tia giảo hoạt.

Tấn, thực xin lỗi, vốn muốn cho người ra cung giải sầu, không nghĩ tới lại cho người đụng tới hoàng hậu, chuyện này cũng không nên trách ta.

Thật vui a, chưa từng gặp được sự tình đùa tốt như vậy.

Tươi cười trong mắt Đoạn Ngự cùng lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Tấn hình thành thế đối lập.

Hoàng Phủ Tấn nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Thiên cách đó không xa: Ăn uống mua sắm, là hần bao toàn bộ? Thực sự tưởng bỏ!!!! Nữ nhân chết tiết này, hần cưới nàng, nàng lại cho hần cấm sủng, nhưng khẩu khí lại nghe như là trách hần cưới nàng, dường như hần còn không xứng đáng cưới nàng, chẳng những cùng nam nhân thông đồng, nàng còn chạy tới kỹ viện bao hoa khô?

Nàng thực nghĩ đến Hoàng tổ mẫu có thể bảo vệ được nàng sao?

“Tiểu thư.” Đoá nhi đang muốn nói, lại bị tú bà kia cắt ngang.

“Ai da, vị công tử này ra tay thực hào phóng, xem ra là không có mấy đại gia có thể ra giá như công tử, xin hỏi công tử ngài xưng hô như thế nào?” Tú bà đến bên người Tiểu Thiên, cao hứng cười toe toét.

“Ách. Tại hạ Lí Tầm Hoan!” Trong đầu Tiểu Thiên đột nhiên hiện lên tên này.

Ừm, không tồi, theo Tầm Hoan lâu tên còn rất xứng.

“Lí Tầm Hoan? Ha hả ~~ Tên rất hay, tên công tử thật hay.” Tú bà dường như vươn ngón tay cái vuốt mông ngựa.

“Ha hả, đó là.” Tiểu Thiên cây quạt phe phẩy trong tay, cười đến vẻ mặt cứng ngắt.

Tuy rằng vuốt mông ngựa không phạm pháp, nhưng cách tú bà này vỗ mông ngựa cũng thật là.

“Phốc ——” Đoạn Ngự cuối cùng vẫn là nhịn không được bật cười, liếc nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái xem thường.

“Lí Tầm Hoan? Nàng gọi là Lí Tầm Hoan?” Đoạn Ngự chỉ vào Tiểu Thiên bật cười.

Trời ạ, hoàng hậu này rất khôi hài, ngay cả cái tên đều đặt tốt như vậy.

“Đừng cười!” Hoàng Phủ Tấn nghiêm mặt, tầm mắt hướng về cửa phương hướng Tiểu Thiên.

Lí Tầm Hoan? Tên nữ nhân chết tiết này nghĩ ra, nhưng thật ra tiêu sái, dùng tiền hần đến”Phiêu ki” , còn lấy cái tên như vậy làm cho người ta ý nghĩ kỳ quái. Trong mắt Hoàng Phủ Tấn hiện lên ngay cả chính hần cũng không chú ý tới – Tươi cười.

87. Chương 87

Chỉ nghe tú bà tiếp tục nói: “Vị công tử này, Như Mộng của chúng tôi hôm nay sẽ thuộc về ngài, vậy tiền kia.”

“À, tiền phải không, ta sẽ bảo thư đồng của ta về nhà lấy.” Tiểu Thiên đem Đóa nhi kéo sang một bên, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Người vào trong cung, bầm với Hoàng tổ mẫu giúp đỡ ta chút, nhớ nói, nhớ nói ta cần dùng gấp, khi trở về sẽ giải thích với bà.”

“A? Nhưng tiểu. Thiếu gia, nếu lão phu nhân không đồng ý.” Đóa nhi vô cùng đáng thương nhìn Tiểu Thiên, 555~ Làm gì có chủ nhân nào kì lạ như thế a.

“Người cứ nói, nếu bà không cho, ta sẽ không về nhà. Người yên tâm đi, nãi nãi, bà nội nhất định sẽ à.” Nói xong, còn không thương tiếc vỗ vỗ bả vai của Đóa nhi.

“Đúng, đúng, đúng, vị Tiểu ca này, đương tổ mẫu lúc nào cũng sẽ rất yêu thương cháu của mình, người trở về nhà lấy đi.” Tú bà vội không ngừng thúc đẩy thêm vào, lần này gặp phải một đại gia coi tiền như rác như vậy, bà nhất định không thể để vuột mất.

“Ừm, Lan mù mù nói rất đúng.” Tiểu Thiên thanh thanh cổ họng mở miệng nói: “Vậy người nên đến thông báo cùng Như Mộng cô nương, bốn thiếu gia đêm nay sẽ ngủ ở chỗ này của nàng.”

“A?”

“A?”

Tú bà cùng Đóa nhi đồng thời sửng sốt, chỉ nghe tú bà vẻ mặt khó xử nhìn Tiểu Thiên mở miệng nói: “Công tử, ngài muốn ngủ cùng Như Mộng?”

“Đúng vậy, bản công tử xuất ra hai vạn lượng cũng không phải là vì chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái chứ.”

Bằng không vị hoa khôi này buôn bán thật sự cũng quá lời đi, hai vạn lượng a, so với Minh tinh kiếm tiền còn nhiều hơn.

“Nhưng. Nhưng công tử, Như Mộng nhà chúng tôi là bán nghệ không bán thân a.” Tú bà vẻ mặt khó xử nhìn Tiểu Thiên.

Bán thân? Trong mắt Tiểu Thiên hiện lên một tia nghi hoặc, ai nói cho Như Mộng bán thân? Nàng chẳng qua là muốn ngủ ở nơi này mà thôi, tìm hai vạn lượng, ngủ một đêm không đủ sao? Cho dù khách sạn tầm cỡ lớn trên thế giới cũng chưa đắt đến như thế.

Bất quá, ngủ ở kỹ viện cả đêm, tựa hồ thật sự cùng phiêu ki là một chuyện nga.

Hắc hắc

Nếu đùa vui như vậy, dọa dọa tú bà này một chút cũng không tồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thiên liền nhìn tú bà mở miệng nói: “Thật sự là bán nghệ không bán thân?”

“Vâng, đúng vậy, công tử, thỉnh ngài đừng làm khó dễ lão thân.” Tú bà nghiêng mình thi lễ mở miệng nói.

“Ha ha ~~ Không khó xử, bốn thiếu gia tuyệt không khó xử mù mù người.” Tiểu Thiên cười đến vẻ mặt vô hại, không ai nhìn ra được trong vẻ tươi cười này của nàng mang theo tính nguy hiểm.

88. Chương 88

“Cám ơn, cám ơn công tử.” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, tú bà cao hứng đến mức thiếu chút dập đầu.

“Không cần khách khí, kỳ thật ta có một cách này sẽ giúp cho cả hai bên đều hài lòng, Như Mộng bán nghệ không bán thân đúng hay không? Tốt lắm a, đêm nay nàng theo hầu ta ngủ, ta không trả tiền, như vậy sẽ không tính là nàng bán thân a.” Hơn nữa, cho dù Như Mộng cô nương người ta muốn bán mình, nàng cũng không có đủ tài cán hưởng cái phúc đó a.

Ha ha, tục ngữ nói như thế nào nhỉ? Nga, đúng, là lực bất tòng tâm a. Ha ha

Câu trả lời của Tiểu Thiên làm cho tú bà cả kinh ngây ngẩn cả người, má ơi, tuổi còn trẻ mà sao tính tình đã xấu đến như vậy.

Những lời này của Tiểu Thiên làm cho Đoạn Ngự lại một lần nữa cười ra tiếng, ngay cả Hoàng Phủ Tấn trước giờ vẫn giữ phong thái điềm tĩnh cũng không nhịn được co rúm khóe miệng.

Nữ nhân này, miệng lưỡi thật đúng là không phải lợi hại bình thường.

Đoá nhi đứng ở một bên nóng nảy, một lần nữa đem Tiểu Thiên kéo lại một bên, “Tiểu thư, người thực sự tính đêm nay ngủ tại đây sao?”

“Đúng vậy, bằng không ta bỏ ra hai vạn lượng bạc để làm chi, sao có thể ra về tay trắng được?”

“Nhưng. . . . nếu như để cho Hoàng Thượng biết đêm nay người ở lại kỹ viện, chúng ta sẽ rất thảm a.”

” Ta mặc kệ, nếu như phải trở về với hôn quân, ta thà rằng cả đời ở kỹ còn hơn!”

“Ai nha, tiểu thư. . . .” Đoá nhi đã nóng ruột đến muốn chết, tiểu thư này tại sao lại luôn không đem hoàng thượng để trong mắt như vậy chứ.

“Người yên tâm đi, ngày mai chúng ta lên hồi cung không phải được rồi sao, dù sao nói không chừng tên hôn quân kia cũng sẽ không đến Vũ Phượng Cung tìm ta đâu, vậy làm sao hắc có thể biết rằng ta không ở trong cung a.” Tiểu Thiên nói với vẻ mặt yên tâm, mà xa xa Đoạn Ngự lại nghe thấy mùi thú vị, mà hoàng thượng đại nhân đứng bên cạnh trước giờ vẫn là vẻ mặt hoà nhã lại một lần nữa trầm mặt.

Nàng nói cái gì? Thà rằng ở kỹ viện cũng không muốn bên hắc? Hắc còn chưa ngại nàng dơ bẩn vậy mà nàng lại ngại hắc!

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn khó nén lửa giận khiến cho không khí xung quanh vốn đang ấm áp đột nhiên hạ xuống.

Mùa đông sao? Như thế nào lại có thể lạnh như vậy? Không hiểu, Tiểu Thiên rung mình một cái.

“Nhưng nếu Hoàng Thượng thực phát hiện thì làm sao bây giờ?” Đoá nhi vẫn chưa từ bỏ ý định mở miệng nói.

“Sao hắc có thể phát hiện chứ.” Tiểu Thiên vẻ mặt không đồng ý, “Người thử nghĩ xem, hậu cung ba nghìn trước hết không đề cập tới , người làm sao có thể cam đoan hắc ở bên ngoài không cười nữ nhân khác? Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kĩ, kĩ không bằng lén lút, người đã nghe qua câu đó chưa? Tóm lại, nữ nhân có quan hệ cùng bạo quân kia, theo như ta nghĩ, bọn họ nếu nằm thẳng thì còn có thể phủ kín cả Vạn Lý Trường Thành! Người nói, hắc có thể chú ý tới ta sao? Người yên tâm đi, hôn quân kia nhất định sẽ không chú ý tới ta đâu.” Tiểu Thiên thực thả lỏng tâm tư mà vỗ vỗ bả vai Đoá nhi.

89. Chương 89

“Huống hồ, vạn nhất hôn quân kia thật muốn tìm ta , chạy đến Vũ Phượng Cung, sau đó thú tính nổi lên, muốn làm điều sằng bậy với ta, rồi mang nào là HIV a, hoa liễu a, toàn những bệnh kinh khủng đổ hết sang cho ta, ta đây không phải sẽ chết thực thảm thương sao? Hắc đã cùng với nhiều nữ nhân như vậy, lại tới tìm ta hoan ái, ta mới không có ngốc như vậy đâu. Hơn nữa, tiểu thư nhà người bộ dạng không khuynh quốc, thì cũng khuynh thành, vì để ngăn chặn hôn quân kia tùy thời hướng nổi lên thú tính, ta nhất quyết sẽ không ở trong hoàng cung, mà cái địa phương, sự nguy hiểm nâng lên đến hàng lũy thừa đích phòng ngủ kia ta lại càng không thể ở .”

Sau khi Tiểu Thiên nói xong, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng trở nên khó coi, dường như ngay lúc này ai chọc vào hắc nhất định sẽ không được toàn mạng, mà Đoạn Ngự đứng bên cạnh thì lại ngày càng vui vẻ, đôi khi, hắc thực muốn cười ra tiếng, nhưng vì còn ngại ngần người bên cạnh, hoàng đế lão đại lúc nào cũng có thể phát hỏa, đành phải nghẹn lại trong họng, nhưng hoàng hậu này thật sự rất khôi hài , làm cho hắc nghẹn cười đến mức đau quá khổ a.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn đang đứng bên người liếc mắt một cái, trong mắt Đoạn Ngự chợt hiện lên một chữ thâm, đêm nay không biết người nào đó còn có thể toàn mạng không. Đoạn Ngự nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt mang theo vài phần vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

HIV? Hoa liễu? Nữ nhân chết tiết này lại nguyên rửa hần? Tuy rằng hần không biết HIV là cái gì, nhưng cũng chắc đến tám chín phần đó không phải là cái gì tốt đẹp, nàng muốn hần bị HIV, hoa liễu? Muốn nguyên rửa hần đoán mệnh? Nữ nhân chết tiết này, hần còn chưa lấy được đầu của nàng, tuyệt đối sẽ không đoán mệnh! Nàng nói chính mình không khuynh quốc cũng coi như khuynh thành, nói hần sẽ vì nàng mà thú tính nổi lên? Nàng nghĩ ánh mắt hần mù rồi sao? Sẽ đối với nàng, một dâm phụ nổi lên thú tính?

Tốt, hiện tại ở ngoài cung, hần nhin! Trở về hần nhất định thu thập nữ nhân dâm nguyên rửa hần đây!

“Ai nha, tiểu thư, người không cần luôn nguyên rửa Hoàng Thượng như vậy, vạn nhất bị Hoàng Thượng nghe được, khẳng định sẽ bị chém đầu a.” Đoá nhi thật cẩn thận nhắc nhở nàng.

“Người thật sự là buồn lo vô cớ, chúng ta nói chuyện nhỏ giọng như vậy, những người chung quanh đây đều không nghe được, hôn quân hiện tại ở trong cung, làm sao hần có thể nghe được, tại hần có thể thính như vậy sao? Cho dù có, cũng không thể dùng một cái đem ta đi xử tử a.” Tiểu Thiên tức giận liếc Đoá nhi một cái.

Đoạn Ngự là thật sự đã không thể nhin được, hần đã sớm vì nhin cười mà đau khổ rồi.

90. Chương 90

Hoàng hậu a, người thực nên nghe lời nha hoàn của người, không nên nguyên rửa hoàng đế, những lời người vừa nói đều đã bị hần nghe thấy, mau trở về chờ bị phế đi.

Người mau cầu nguyện Thái Hoàng Thái Hậu có thể che chở người, bằng không, người thật đúng là so với Tấn đoán mệnh hơn.

Đoạn Ngự đồng tình liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái.

Hoàng hậu này của Tấn thật đúng là. Làm cho người ta không thể không bội phục!

Thực sự nàng là Niếp đại tiểu thư khuê các văn tinh đó sao, đừng nói là đến kỹ viện ,căn bản những lời này một tiểu thư con nhà gia giáo không thể nói ra.

Nghe đồn thực không thể tin, giống như hần bây giờ, muốn cười cũng không thể cười.

Bởi vì người bên cạnh hần thực sự đã muốn phát hỏa từ lâu, lúc nào cũng có thể bùng nổ, hần cũng không muốn mình bị tai bay vạ gió a.

“Ừm, tiểu thư người nói thật đúng.” Cuối cùng, Đoá nhi đầu hàng , dù sao tiểu thư của nàng đây, ngay cả Hoàng Thượng cũng dám lấy ghế đập, còn cái gì mà nàng không thể làm a. Nàng cũng chỉ có thể cầu nguyện Hoàng Thượng thật sự sẽ không phát hiện tiểu thư ở kỹ viện.

“Người thật là ngoan, nhanh lên quay về kêu Hoàng tổ mẫu cho ta chút ít tiền, ta muốn tìm Như Mộng.” Nói xong, còn không quên đẩy nàng.

“Dạ, tiểu thư!” Bất đắc dĩ thở dài, Đoá nhi cúi đầu, đi khỏi Tầm Hoan lâu.

Sau khi đợi Đoá nhi rời đi, Tiểu Thiên xoay người lại, trong mắt mang theo ý tứ hàm xúc rục rịch.

Đệ nhất hoa khôi liền bị nàng mua rồi như vậy? Còn không có dùng tiền của nàng, chuyện tốt như vậy thật đúng là làm cho nàng cao hứng.

Ha ha! ! !

“Ma ma, mang bốn thiếu gia đi gặp Như Mộng đi.” Trong mắt mang theo vài phần đắc ý, nàng khẽ phe phẩy cây quạt trong tay, nghênh ngang đi giữa ánh mắt thương thức của mọi người, không hề chú ý tới hai đạo ánh mắt đang chăm chú nhìn nàng ở phía sau, thẳng cho đến khi nàng được tú bà dẫn lên lầu.

“Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiệt!” Thu hồi tầm mắt đang dõi theo Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn thấp giọng mắng, liếc mắt một cái bên người bên cạnh đang vì ghen cười mà sắc mặt phiem hồng, mặt hắc thực càng thêm đen.

“Tấn, thì ra hoàng hậu thực lo lắng cho ngươi a, còn sợ ngươi nổi lên thú tính với nàng ?” Đoạn Ngự không sợ chết trên chóc.

Đương nhiên , những lời này của hắc thực thành công trong việc chọc giận Hoàng Phủ Tấn.

91. Chương 91

“Đem vẻ tươi cười của ngươi thu hồi đi.” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng liếc mắt nhìn kẻ bên cạnh vì cười mà đã muốn đánh mất hình tượng tể tướng Đoạn Ngự vốn có thường ngày, vung tay áo, tức giận bước ra khỏi Tầm Hoan lâu.

“Uy, Tấn, không cần đi nhanh như vậy a, từ từ chờ ta a.” Đoạn Ngự đuổi theo phía sau Hoàng Phủ Tấn.

Lửa giận trên mặt Hoàng Phủ Tấn thực làm cho Đoạn Ngự khó nhịn cười, bao lâu rồi hắc đã không được nhìn thấy băng lãnh hoàng đế vì một người mà tức giận? Vẫn là một nữ nhân, nữ nhân của hắc.

Hoàng Phủ Tấn không để ý đến tiếng kêu của Đoạn Ngự ở phía sau, trong đầu óc hắc lúc này chỉ có duy nhất vẻ mặt tự mãn của Tiểu Thiên.

Niếp Tiểu Thiên, thực là khôn ngoan, muốn trăm thay người trả tiền phải không? Được, trăm thay người trả tiền, muốn ăn hết hầu bao của trăm. Hai vạn hai, trăm xem ngươi tiêu thụ như thế nào.

Cẩn chặt răng, Hoàng Phủ Tấn nhanh chóng bước về phía hoàng cung.

Dựa theo sự phân phó của Tiểu Thiên, Đoá Nhi quả nhiên thành công từ chỗ Thái Hoàng Thái Hậu lấy ra hai vạn lượng bạc, vừa muốn ra cửa cung, liền nghênh diện ngay Hoàng Phủ Tấn cùng Đoạn Ngự đang trở về.

“Hoàng. Hoàng Thượng!” Đoá Nhi sợ tới mức quỳ xuống, có lẽ là bởi vì chột dạ, thân thể của nàng sợ tới mức run rẩy, “Nô. Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng!”

“Nhanh như vậy muốn ra cung là để đưa tiền cho thiếu gia nhà ngươi bao kĩ nữ sao?” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, nhìn Đoá Nhi đang sợ tới mức cả người phát run, lạnh lùng mở miệng nói, độ ẩm chung quanh đột nhiên giảm xuống.

Đoá Nhi nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, lại sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, thân mình mềm nhũn, dập đầu, “Hoàng Thượng thứ tội, nô tỳ đáng chết, nô tỳ.”

“Đáng chết?” Mày rậm Hoàng Phủ Tấn khẽ nhăn, khẩu khí lạnh như băng như trước khiến cho người ta run rẩy, “Ngươi không nên chết, ngươi chết , ai sẽ mang tiền cho thiếu gia nhà ngươi.”

“Hoàng Thượng, nô. Nô tỳ, nô tỳ.” Đoá Nhi trong lòng âm thầm kêu khổ, tiểu thư này cũng thật là không hay ho, tại sao vừa ra khỏi cung đã liền bị hoàng thượng biết rồi, chẳng lẽ trong lúc đó Hoàng Thượng đã ở đấy sao? Nói như vậy, nàng cùng tiểu thư nói chuyện trong lúc đó, Hoàng Thượng có thể đã. Đã nghe thấy toàn bộ được hay không?

Xong rồi, thực sự xong cả rồi. 555

tiểu thư, nô tỳ bị người hại chết rồi.

Chỉ thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng, giận dữ hét: “Người đâu tới đây, đem tiền tì này đánh một trăm trượng cho trăm!”

92. Chương 92

“Tấn.” Đoạn Ngự nhìn Hoàng Phủ Tấn hạ lệnh như vậy, khẽ giương mắt nhìn hắc.

“Ngự, người chẳng lẽ còn muốn vì này tiện tì cầu tình sao ? Hôm nay Trầm sẽ giết gà dọa khỉ!” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng, “Kéo xuống!”

“Dạ, Hoàng Thượng!” Nhận được mệnh lệnh của Hoàng Phủ Tấn, bọn thị vệ một bên tiến lên, đem Đoá nhi kéo xuống, mà Đoá nhi sớm đã sợ tới mức ngay cả cầu xin cũng đã quên, thẳng cho đến khi một cơn lại một cơn đập lên mông nàng , nàng mới đau đến mức tinh thần trở nên thanh tỉnh.

Hoàng Phủ Tấn hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, hướng ngự thư phòng bỏ đi.

Đoạn Ngự tựa vào cửa ngự thư phòng cửa, nhìn sắc mặt âm trầm của Hoàng Phủ Tấn, hần âm thầm vì hoàng hậu nương nương đang ở Tầm Hoan lâu “Phiêu ki” mà khê đổ mồ hôi lạnh.

Xem ra lần này Tấn thực sự vô cùng tức giận . Đoạn Ngự đã sớm nhìn ra điểm này.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn vung bút lông, trên thánh chỉ viết nhanh mấy chữ, đem thánh chỉ ném vào thái giám đang đứng bên người, “Mang theo 2 vạn lượng bạc, đi Tầm Hoan lâu tuyên chỉ!”

“Dạ, Hoàng Thượng!” Phúc Quý nhặt thánh chỉ rơi trên mặt đất, vội vàng chạy ra ngoài.

Thẩm , Hoàng Thượng giận dữ, lần này thực thảm.

“Tấn, người muốn làm cái gì với hoàng hậu nương nương?” Đoạn Ngự lo lắng mở miệng hỏi.

“Như thế nào, người đau lòng vì dân phụ kia?” Hoàng Phủ Tấn khê nhếch mi, nhìn Đoạn Ngự, thấy trong lời nói của hắn mang theo vài phần lo lắng làm cho Hoàng Phủ Tấn tức giận một cách khó hiểu.

Lời nói của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Đoạn Ngự nhăn mặt, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm. Kỳ quái, vì sao trong khẩu khí của Tấn lại mang một chút dấm chua a.

Di? Cái này tựa hồ thực đáng để chơi đùa.

Khoé miệng Đoạn Ngự giơ lên một mặt độ cung, lại làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy một trận chột dạ, “Dem về tươi cười của người thu hồi cho trẫm!”

Lại là câu này! Đoạn Ngự không tình nguyện ở trong lòng bỏ thêm một câu.

Tầm Hoan lâu ——

Mộng Yên các (phòng của Như Mộng)

“Công tử thỉnh dùng trà.” Như Mộng ngồi ở trước mặt Tiểu Thiên, dịu dàng hướng Tiểu Thiên rót một chén trà, động tác tao nhã kia thật khiến cho người ta khó có thể đem nàng cùng hạng nữ tử thanh lâu xếp cùng một chỗ, ngược lại có cái gì đó giống như một tiểu thư khuê các.

Tiểu Thiên nhìn Như Mộng ngồi ở trước mặt, ở trong lòng âm thầm thở dài: Quả nhiên là một mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành, cái danh hiệu hoa khôi xem ra còn chưa xứng tầm với nàng.

93. Chương 93

Bộ dạng thanh lệ thoát tục như thế, sự màu mè hoa lá quanh đây thực làm bản sự thanh khiết của nàng. Nhìn Như Mộng trong mắt hơi hơi mang theo ưu thương, làm cho Tiểu Thiên không khỏi có cảm giác thương tiếc.

Ai

Nếu như nàng là một nam nhân, nhất định sẽ đem Như Mộng cô nương lấy về nhà hảo hảo thương yêu .

Nàng không thích hợp với nơi này, hoặc có thể nói, thanh lâu này hoàn toàn làm bản nàng. Nhìn thấy Như Mộng, Tiểu Thiên trong lúc nhất thời thất thần.

Thấy Tiểu Thiên ngây ngốc nhìn chằm chằm mình, Như Mộng không hề giận nhú mày, nhưng cũng không có biểu lộ gì ra ngoài, mà là đem trà tiếp tục tiến thêm một bước đưa tới trước mặt Tiểu Thiên, “Công tử thỉnh dùng trà.” Lúc này đây, thanh âm của nàng thực đã hơi phóng đại.

“À, à, cảm ơn!” Tiếp nhận trà, trên mặt Tiểu Thiên hơi hơi mang theo vẻ mắt tự nhiên, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ.

“Như Nộng mới vừa nghe nói tên của công tử gọi là Tầm Hoan?” Như Mộng tao nhã ở trước mặt Tiểu Thiên ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi, hai mắt khẽ đánh giá Tiểu Thiên.

“Sao?” Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, hơi hơi sửng sốt, lập tức cười nói: “Đúng, tại hạ là tới tìm hoan (tìm vui).” Tiểu Thiên hướng Như Mộng tươi cười lễ phép.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy Như Mộng cô nương không giống một thanh lâu nữ tử.

“Tìm vui?” Như Mộng che miệng nở nụ cười, “Công tử ra giá hai vạn lượng để đến Tầm Hoan lâu tìm vui, thật đúng là phù hợp với đại danh của công tử.”

Tiểu Thiên nghe Như Mộng nói như vậy, tự nhiên là cảm thấy được ý châm chọc trong lời nói của nàng, nàng cũng không có nói gì, chỉ là tùy ý cười cười, “Cái gọi là nhân không phong lưu uống thiếu gia thôi, bổn thiếu gia còn trẻ, không thừa dịp tuổi trẻ hảo hảo phong lưu một phen, sao có thể xứng với ... đại danh của ta a, cô nương người nói xem có đúng hay không.”

“Công tử nói chuyện thực kỳ lạ.” Như Mộng vẫn tao nhã như trước.

Tiểu Thiên không nói nữa, chính là một lần nữa nhìn kỹ Như Mộng, đúng là hồng nhan bạc mệnh a, một cô nương tốt như vậy lại lưu lạc phong trần, thật là đáng thương xót.

“Vân nghĩ muốn xiêm y hoa nghĩ muốn dung, xuân phong phát hạm lộ hoa nùng. Nếu không có đàn ngọc đỉnh núi gặp, hội hướng dao thai dưới ánh trăng phùng.” Tiểu Thiên không tự chủ được khẽ ngâm một vài câu thơ, làm cho Như Mộng nao nao, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sự chán ghét lúc trước với Tiểu Thiên cũng giảm đi vài phần, thay vào đó là ý vị thưởng thức.

94. Chương 94

“Công tử dùng từ ngữ thật hay.” Như Mộng nhin không được liền lên tiếng khen.

“Ha ha

” nghe Như Mộng như thế khoa trương khen mình như thế, Tiểu Thiên xấu hổ sờ sờ cái ót, cười nói: “Cô nương quá khen. Nếu không phải cô nương có dung mạo xinh đẹp như hoa như nguyệt, làm cho tâm hồn ta xao động mới ngâm một bài thơ hay như thế.” Nói xong, còn ra vẻ ái muội nhìn Như Mộng liếc mắt một cái. Ha ha

Thì ra nữ nhi thường thích cảm giác như vậy, khó trách nhiều nam nhân nguyện ý đem tiền tới chốn thanh lâu này để hoang phí .

Tiểu lí công tử, thực xin lỗi, tạm thời cho người mượn chút thi phú của ta để trêu mỹ nữ. Tiểu Thiên ở trong lòng âm thầm bổ thêm một câu.

Nhìn ngoài cửa liếc mắt một cái, Tiểu Thiên cau mày, tự nói đứng lên, “Đoá Nhi sao đến giờ vẫn chưa trở về ? Không phải là lão thái thái không để cho ta đi.” Hay là nói, đã bị tên tên hôn quân hẹp hòi quỷ quái kia bắt được rồi? Nàng ở trong lòng bổ thêm một câu.

Đúng lúc này, Như Mộng nghe thấy Mộng Yên Các đang xông xáo không biết có chuyện gì.

Hai người cảm giác thấy có chút kỳ quái, liền nghe được giọng nói thái giám vang to lên trong Mộng Yên Các, “Lí Tầm Hoan tiếp chỉ!”

Tiếp chỉ? Trong đầu Tiểu Thiên hiện lên một tia nghi hoặc.

Cái. Cái gì? Vừa rồi thái giám gọi nàng cái gì? Lí. Lí Tầm Hoan?

Tiểu Thiên cả kinh đang ngồi trên ghế vội đứng lên.

Thánh chỉ này rõ ràng là tên hôn quân kia hạ chỉ, Lí Tầm Hoan cũng là tên nàng tự đặt cho nàng vào thời điểm hiện nay, hôn quân làm sao biết được? Lại làm sao có thể nói nàng tên Lí Tầm Hoan chính xác tên để tiếp chỉ?

Sao lại như thế này? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ vào thời điểm nàng chinh phục Như Mộng, tên hôn quân kia cũng ở đó!

Nghĩ vậy, Tiểu Thiên không tự chủ được trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

“Công. Công tử, tiếp chỉ.” Như Mộng thấy Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, nhin không được đẩy đẩy thúc dục nàng tiếp chỉ.

“Gì, gì.” Tiểu Thiên gương mặt, lúc này, Phúc Quý đã xuất hiện ở cửa Mộng Yên Các.

Di? Tên thái giám này không phải tiểu thái giám lúc nàng bị đánh đứng bên cạnh tên hôn quân đó sao? Xong rồi, thánh chỉ này không hiểu tại sao lại càng ngày càng làm cho nàng cảm thấy được giống bùa đòi mạng nàng vậy?

“Lí thiếu gia, tiếp chỉ đi.” Phúc Quý ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, trong mắt mơ hồ mang theo một tia đồng tình.

Tuy rằng không biết trong thánh chỉ của Hoàng Phủ Tấn có ý tứ gì, Tiểu Thiên cũng chỉ hảo tương kế tựu kế, kiên trì quỳ xuống tiếp chỉ.

“Vạn tuế vạn tuế hoàng thượng vạn vạn tuế!” Học trong TV bộ dáng tiếp chỉ, Tiểu Thiên tiếp thánh chỉ liền quỳ xuống.

95. Chương 95

“Phụng thiên thừa vạn, hoàng đế chiếu viết, quận vương Lí Tầm Hoan lưu luyến thanh lâu, thật là nhục nhã mất mặt hoàng gia, trăm niệm tình người đối với triều đình có công, tạm không truy cứu, tức khắc hồi cung diện kiến, khâm thử!”

Phúc Quý tuyên xong thánh chỉ, sớm đã làm cho Tiểu Thiên không hiểu ra sao, hôn quân này tuyên chỉ như vậy là có ý tứ gì?

Còn quận vương nữa? Còn mất mặt hoàng thất? Bảo nàng hồi cung trở về cung ngay lập tức, muốn làm ra nhiều ý đồ như vậy để làm gì.

Khó chịu nên không thềm lên tiếng, Tiểu Thiên trầm mặc không lên tiếng.

“Nương. Quận Vương gia, thỉnh tiếp chỉ hồi cung đi.” Phúc Quý nhẹ giọng mở miệng nói, ai, nương nương chắc không phải là mất trí nhớ nữa chứ, mới vừa bị Hoàng Thượng đánh xong mấy mươi trượng không có bao lâu, liền làm ra nhiều chuyện như vậy, nàng không phải là muốn chết sao.

“Đã biết.” Không tình nguyện lên tiếng, Tiểu Thiên từ trên mặt đất đứng lên, giật thánh chỉ trong tay Phúc Quý, bước đi ra ngoài.

“Này. Này Lý công tử cứ đi như vậy sao?” Mang theo Phúc Quý vừa đến tú bà nhìn Tiểu Thiên rời đi, một hồi lâu mới sực tỉnh lên tiếng, mắt tiền đau lòng muốn chết, “Trời ơi, Hoàng Thượng tại sao lại tin tức linh thông nhanh như vậy, Lý công tử vừa tới đã bị mang đi, hai vạn lượng bạc của ta a.” Tú bà vỗ vỗ ngực, xem ra hai vạn lượng bạc sẽ làm bà thật đau lòng một đoạn thời gian dài.

Ở bên trong, một lúc lâu sau khi Tiểu Thiên đi theo Phúc Quý, biểu hiện trên mặt Như Mộng tỏ ra khác thường không đoán được nàng nghĩ gì. Chỉ thấy trong mắt nàng thoáng hiện ra một nét cười.

“Nương nương, người ngàn vạn lần đừng như vậy nữa nha, Hoàng Thượng đang tức giận lúc nô tài đi tuyên chỉ, Hoàng Thượng đang nổi giận gần như muốn giết người luôn rồi.” Đi khỏi Tầm Hoan lâu một lúc sau, Phúc Quý vội không ngừng nhắc nhở nói.

Tuy rằng hần ở bên người hoàng thượng nhiều năm như vậy, hần theo Hoàng Thượng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính nết Hoàng Thượng như thế nào hần cũng là biết hết, đều đoán được, đã lâu chưa từng thấy Hoàng Thượng nóng giận như vậy, hơn nữa mỗi lần đều là do Hoàng hậu nương nương khiến cho ngài tức giận.

“ , , à công công, Hoàng Thượng tại sao lại biết tên của ta gọi là Lí Tầm Hoan ?” Tiểu Thiên thật cẩn thận hỏi han, tuy rằng nàng đoán được rồi đại khái, nhưng muốn hỏi một chút cho rõ ràng hơn, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng mà.

Nhất là đối phó với tên hôn quân cái kia hử một tí là đòi chém nàng.

“Khởi bẩm nương nương, Hoàng Thượng hôm nay cũng có mặt ở Tầm Hoan lâu.” Phúc Quý hảo tâm giải thích cho nàng.

96. Chương 96

“Ta biết mà!” Tiểu Thiên kích động hét lên, “Tên hôn quân kia, hậu cung ba nghìn còn chưa đủ, còn muốn đi thanh lâu tìm vui, vậy mà trong thánh chỉ còn nói ta lưu luyến thanh lâu, bại hoại mặt mũi hoàng gia?”

Càng nghĩ lại càng khó chịu, cầu hoàng đế này nghĩ đến pháp luật là hần định ra, nhà tù là hần làm ra, làm quan thì quản lý, hình pháp do hần nắm giữ thì đã rất rất giỏi có phải hay không?

Cái gì gọi là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, dân chúng không được đốt đèn, nàng cuối cùng là kiến thức rồi.

“Ai nha, nương nương, gần đến cửa cung , ngài nhỏ giọng lại đi, nếu như bị Hoàng Thượng nghe được, ngài ấy lại nổi giận bây giờ.”

“Cái gì, người nói xem, Hoàng Phủ Tấn tên kia hần ăn cái gì để lớn, tính tình nóng nảy như vậy chứ?” Càng nghĩ lại càng cảm thấy được không thoải mái.

“Ai nha, nương nương của ta, ngài ngàn vạn lần đừng nên nói Hoàng Thượng xấu như vậy, ngài chỉ có một cái đầu mà thôi nên cẩn thận đi.”

Nhắc tới cái đầu, Tiểu Thiên cảm thấy sự thật đúng là như vậy , tiểu thái giám này người nói rất đúng, đầu chỉ có một cái, cũng không thể giống trong tủ quần áo giống nhau, từ bỏ liền có thể đổi một cái khác. Hơn nữa, bộ dạng hoàng hậu hiện tại thực thật đúng là rất tốt, nếu thực đem đầu chặt xuống , cũng thật đáng tiếc.

Nghĩ như vậy , Tiểu Thiên liền trở nên nghiêm túc hẳn. Được rồi, dù sao nàng đã đùa coi tiền như rác 2 vạn lượng bạc, coi như ngoan ngoãn chịu hần mắng thì được rồi, dù sao hần mắng nàng cũng không phải lần đầu tiên .

Không biết đi được bao lâu, Phúc Quý mang theo nàng tới ngự thư phòng, lúc này, ở trong ngự thư phòng ngoài Hoàng Phủ Tấn ngồi nghiêm mặt không nói được lời nào thì không có bất luận kẻ nào, Đoạn Ngự sau khi Phúc Quý đi Tầm Hoan lâu tuyên chỉ, cũng đã đi vào lúc đó, hần biết, một lts nữa ở tại nơi này, ngự thư phòng sẽ có một trận vợ chồng đại chiến hần chỉ là một người ngoài không nên đi vào can thiệp . Kết quả là, hần vẫn là thức thời vào thời điểm này đi khỏi đây là tốt nhất.

Tiểu Thiên mới vừa mở cửa tiến vào ngự thư phòng , liền cảm giác được rõ ràng một loại sát khí, làm cho nàng không tự chủ được rút lui cổ, nơm nớp lo sợ đi về hướng Hoàng Phủ Tấn.

Không nói gì, chỉ là cúi đầu thành thật đứng ở nơi đó, lúc này đây, nàng học cách ngoan ngoãn, chỉ cần lão thái thái không ở đây, nàng tuyệt không nên mạo hiểm cái đầu của mình.

Vẫn là thành thật một chút chờ ai đó mắng đi.

Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy Tiểu Thiên, lần đầu tiên thấy nàng ở trước mặt mình trở nên thành thật như thế, hần trong lúc nhất thời không quen đứng lên, trầm mặc một hồi lâu, hần mới lạnh lùng mở miệng nói: “Đi nơi nào ?”

97. Chương 97

“Biết rõ còn hỏi.” Tiểu Thiên khó chịu thấp giọng lầm bầm nói.

“Trả lời trẫm!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn ở trên đầu nàng rống lên, chết tiệt nữ nhân này, đã biết nàng sẽ không an phận được lâu mà.

“Tầm. Tầm Hoan lâu.” Nuốt nuốt nước miếng, Tiểu Thiên thành thật trả lời, thì ra lão thái thái không có ở đây vào thời điểm này, nàng cùng tên hôn quân này mặt đối mặt đúng thật là đáng sợ, tim nàng đập nhanh quá.

“Tầm Hoan lâu? Hừm?” Hai mắt Hoàng Phủ Tấn nhướng cao, “Lấy tiền của trẫm đi chơi với hoa khôi, trẫm cưới người, cũng nên muốn thay người bao tất cả mọi thứ chi tiêu vật vãnh gì đó đúng không?” Nhớ tới ở kỹ viện, những lời nữ nhân này ói thật bình thản bộ dáng đương nhiên, Hoàng Phủ Tấn tức giận đến nghiến răng.

“Vốn chính là vậy nha.” Tiểu Thiên vô tội ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Người đã không có phế bỏ ta, ta đây chính là thê tử của người nha, nếu là thê tử người, người không phải nên dưỡng ta sao?”

Vô tội? Nàng còn dám giả vờ vô tội!

Hoàng Phủ Tấn phát hiện, chính mình nếu ở cùng nhiều nữ nhân như nàng một thời gian, tuổi thọ của hắn sẽ bị nàng chọc cho tức giận giảm bớt vài năm cũng đúng lắm.

“Niếp Tiểu Thiên, người có tư cách gì làm thê tử của trẫm?”

“Nói không thể nói như vậy, có tư cách là một chuyện hay không, có phải hay không lại là một chuyện khác à nha.” Lại một lần nữa vô tội chớp chớp hai mắt, “Tuy rằng ta biết trong lòng người thập phần không thừa nhận ta là thê tử, nhưng người đã cưới ta, ta chính là thê tử của người.”

“Người.” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa chán nản. Nữ nhân này, chỉ cần nàng đối hắn tái mạo phạm một lần, hắn đã có thể có lý do chém đầu của nàng, như hiện tại, nàng thế nhưng ngoan ngoãn đứng đó, nhẹ giọng nói chuyện còn làm bộ vô tội?

Nhưng, những lời này của nàng nói đúng, cho dù hắn không thừa nhận như thế nào, nàng vẫn là hoàng hậu hắn đích thân phong nàng làm.

Tức giận, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn chợt lóe lên, trong mắt tức giận bị một loại biểu tình tính kế khác thay thế vào, nhìn thấy ở trong mắt Tiểu Thiên lại làm cho nàng càng thêm cảm thấy khủng bố hắn lên.

Hôn. Hôn quân này vì sao lại đột nhiên xuất hiện biểu tình như vậy? Vì sao biểu tình này làm cho nàng cảm giác được một loại nguy hiểm vô cùng mạnh mẽ?

“Niếp Tiểu Thiên, người đã thừa nhận là thê tử của trẫm, có phải nên thực hiện nghĩa vụ làm thê tử của mình hay không?”

“Nghĩa vụ làm thê tử?” Trong mắt Tiểu Thiên hiện lên một tia nghi hoặc.

98. Chương 98

Giúp hắn giặt quần áo nấu cơm? Hắn là hoàng đế a, trong cung nhất định có hạ nhân sai phái, không cần nàng đi giặt cái gì quần áo, cái gì cơm?

Nhưng nghĩa vụ ngoài những thứ này, còn có thể làm gì?

“Vậy. Ta phải làm cái gì?” Tiểu Thiên thật cẩn thận hỏi Hoàng Phủ Tấn.

Câu hỏi của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn nao nao, đêm phụ này, không lẽ đang ở trước mặt hắn giả vờ ngây thơ sao.

“Người nói thử xem.” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng lướt qua chiếc cằm mềm mại của Tiểu Thiên, Tiểu Thiên sợ tới mức theo bản năng lui ra phía sau vài bước.

Hôn quân này muốn gì? Đùa giỡn nàng ư?

Nàng còn chưa hoàn toàn kịp phản ứng, cũng đã bị Hoàng Phủ Tấn kéo nàng vào trong lòng, nhưng lời nói lạnh như băng không mang theo chút cảm tình: “Lí Tầm Hoan phải không? Trẫm thật ra muốn nhìn thử xem ngươi muốn tìm vui như thế nào?” (tầm hoan: tìm vui.)

Nói xong, cúi xuống nhìn nàng, cúi xuống hôn lên môi nàng, vừa mới chạm đến, làm cho Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người.

Ngay cả bản thân Hoàng Phủ Tấn đều bị nụ hôn của hắn với nàng làm cho bàng hoàng.

Hắn thế nhưng lại hôn nàng, nữ nhân dơ bẩn có lẽ chạm qua không ít nam nhân này, thế nhưng lại làm hắn có xúc động muốn hôn nàng, hắn thậm chí cứ như vậy mà hôn nàng? Thật sự là bị nữ nhân này làm cho hắn điên mất rồi!

Mới vừa thất thần như vậy, Hoàng Phủ Tấn cảm giác được khoe miệng truyền đến một trận đau nhức, làm cho hắn tức giận nhàu mày quát.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi dám cắn trẫm!”

“Ai cho ngươi dùng cái miệng của ngươi hôn qua rất nhiều nữ nhân khác để hôn môi của ta?” Tiểu Thiên đối với Hoàng Phủ Tấn lớn tiếng hét lên, nàng hét lên cũng để che dấu đi tâm tư của mình vào thời điểm hắn hôn nàng tim nàng đập rất nhanh.

Gặp quý , thế nhưng bị nụ hôn cường bạo của tên cầu hoàng đế này làm khấn trương như vậy, chẳng lẽ nguyên nhân bởi đây là nụ hôn đầu tiên của nàng sao?

Đúng vậy, đúng, nhất định là như vậy. Ở trong lòng Tiểu Thiên an ủi chính mình như vậy.

“Như thế nào? Nữ nhân xấu xa như ngươi còn dám ngạo trẫm bẩn hay không sao?” Tay Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa nâng chiếc cằm mềm mại của Tiểu Thiên lên, lực đạo theo tức giận trong mắt mà dần dần gia tăng.

Không hiểu sao, khi Hoàng Phủ Tấn nói những lời này lần đầu tiên làm đau đớn tâm hồn của Tiểu Thiên.

Tuy rằng đã không phải là lần đầu tiên Hoàng Phủ Tấn không ngừng mắng nàng là dâm phụ, mắng nàng dơ bẩn, nhưng không hiểu sao, lúc này đây, Hoàng Phủ Tấn lại nói những lời này lại làm cho tâm Tiểu Thiên gắt gao co rút một chút, mang theo đau đớn không hiểu nổi.

99. Chương 99

Cho dù cảm bị Hoàng Phủ Tấn bóp chặt gây ra đau đớn, Tiểu Thiên lúc này cũng không phản kháng gì, chỉ lộ ra nụ cười chua xót, tầm mắt nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Tấn, “Nếu ta dơ bẩn như vậy, vì sao ngươi còn muốn hôn ta, ngươi không sợ ta dơ bẩn làm bẩn môi ngươi sao?”

Đây là lần đầu tiên, Hoàng Phủ Tấn thấy được đau đớn trong mắt ở Tiểu Thiên, thấy được tự giễu, đó là một loại cảm giác làm cho hắn lo lắng.

Tay không tự giác bớt dùng sức lại một chút, Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cảm giác được cảm của mình được phóng thích, Tiểu Thiên vội không ngừng từ trước mặt Hoàng Phủ Tấn lui ra phía sau vài bước, lại một lần nữa biểu hiện không giống ngày thường, cười lạnh một tiếng, nghiêng thân thi lễ, “Hoàng Thượng cũng đừng quên, ngài cùng nô tì nói qua, đời này cũng đừng bao giờ nghĩ dùng thân thể dơ bẩn của ta leo lên long sàng của ngài Đây chính miệng của Hoàng Thượng ngài nói với nô tì, ngài —— không quên chứ.”

Nàng thấy Hoàng Phủ Tấn bởi vì những lời này của nàng mà giật mình, đặc ý nhếch miệng, trong mắt của nàng hiện lên một tia cười lạnh.

“Nếu như vậy, nô tì cho dù có muốn thực hiện nghĩa vụ làm thê tử, chỉ sợ cũng không có lá gan, nếu không không phải thành kháng chỉ sao? Hoàng Thượng ngài nói đúng không?”

“Người.” Hoàng Phủ Tấn bị Tiểu Thiên những lời này làm cho hoàn toàn không trả lời được .

Đúng vậy, chính hắn từng nói qua, dâm phụ này không có tư cách bò lên giường của hắn. Chẳng qua, hắn đã bị nàng chọc giận đến phát điên, thiếu chút nữa đã phá đi Kim khẩu dụ của hắn đã ban ra càng tức giận chính là, hắn thế nhưng vào một khắc khi hắn hôn lên đôi môi hoa phấn nộn của nàng, lại xuất hiện cảm giác tim đập thình thịch như nổi trống.

Thấy Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, bộ dáng khi thì nhũn mỳ, khi thì không dám tin làm cho Tiểu Thiên cảm thấy nghi hoặc.

Hai người trong lúc đó cứ trầm mặc , lại làm cho Tiểu Thiên cảm thấy cả người không được tự nhiên, từ sau khi nàng cùng hôn quân này biết nhau cho đến giờ, chưa lần nào giống như thế này. Hai người bất chợt muốn cử động phá vỡ không khí xấu hổ hiện tại.

“Được rồi, người bảo ta trở về làm gì?” Tiểu Thiên không kiên nhẫn mở miệng nói, “Thị tẩm, người cảm thấy ta không xứng, nhìn đến ta, người lại cảm thấy chán ghét, thực sự không hiểu người phí lớn tâm tư riêng hạ thánh chỉ đến Tầm Hoan lâu gọi ta trở về làm cái gì.”

Hôn quân này là ăn no rảnh rồi không có chuyện gì làm, nên kiếm nàng phiền toái có phải hay không? Nàng trốn hắn đến kỹ viện, hắn còn muốn như thế nào nữa?

100. Chương 100

Lời nói của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa ngây ngẩn cả người, giờ khắc này, hắn mới phát hiện cảm xúc của mình đã hoàn toàn bị nữ nhân này chi phối như vậy. Khi hạ thành chỉ hắn vẫn chưa phát hiện, nhưng khi nàng nhắc đến, hắn mới nghĩ tới, mình không có việc gì đi hạ loại thánh chỉ nhằm chán này làm cái gì?

Nàng muốn hai vạn lượng, hắn đưa cho nàng là được rồi, cho dù nàng muốn ở Tầm Hoan Lâu cả đời, cũng không liên quan gì đến hắn, hắn vốn không muốn nhìn đến nàng, nhưng. Hắn rốt cuộc hạ thánh chỉ đem nàng gọi trở về làm cái gì?

Hoàng Phủ Tấn cau mày chặt lại, trong mắt mang theo vài phần ảo não.

Hôn quân sao lại thế này a, tại sao lại không nói lời nào, luôn cau mày.

Tiểu Thiên không tình nguyện đứng ở tại chỗ, kỳ thật nàng hiện tại thật sự rất không muốn ở lại đây để chịu đựng cùng hôn quân này, nhưng lại cũng không dám lập tức rời khỏi, nhìn khuôn mặt hắn âm tình bất định như thế này, nói không chừng hắn mất hứng sẽ chém đầu của nàng cũng nên.

Một hồi lâu, Tiểu Thiên không còn kiềm chế được nữa nhẹ giọng mở miệng nói: “Hoàng Thượng?”

Bị Thanh âm của Tiểu Thiên làm cho hồi hồn, trên mặt Hoàng Phủ Tấn hiện lên một tia mất tự nhiên thật nhỏ, “Chuyện gì?”

Hắn lạnh lùng mở miệng nói.

Ông nội người á, còn hỏi nàng chuyện gì? Là nàng nên hỏi hắn mới đúng. Thật sự không hiểu nổi người này, người gì mà kì lạ!

“Ta. Ta có thể đi được không?” Tiểu Thiên thật cẩn thận mở miệng hỏi.

Nàng vẫn còn hai vạn lượng bạc ở Tầm Hoan lâu a, tuy rằng này tiền không phải của nàng, bất quá hiện tại hôn quân đã biết, nói cách khác, nàng hiện tại nếu không quay về Tầm Hoan lâu không phải uống phí quá sao?

“Như thế nào? Còn muốn đến Tầm Hoan lâu sao?” Tự hồ nhìn ra tâm tư của Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng lên tiếng hỏi.

“Khụ khụ.” Tiểu Thiên bị lời nói của Hoàng Phủ Tấn làm sặc, hoàng đế này đích thực đủ khủng bố, ngay cả trong lòng người khác nghĩ cái gì hắn đều rõ như vậy ràng.

“Phải” Tiểu Thiên thành thật nhẹ gật đầu, cùng lúc đó, nàng nhìn thấy sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống lần thứ hai.

“Dù. . . . Dù sao nói như thế nào ta cũng đã bỏ ra hai vạn lượng bạc, ta chỉ không muốn lãng phí thôi.” Thấy sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, Tiểu Thiên không tình nguyện mở miệng nói.

Mà lời của nàng lại làm cho cơn tức giận của Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa tăng lên, nữ nhân chết tiệt này không nhắc tới thì thôi, nàng còn dám nhắc đến hai vạn lượng bạc đó sao.

“Niếp Tiểu Thiên, đó là tiền của trẫm!” Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng mở miệng nói.

101. Chương 101

“Mới không phải tiền của ngươi!” Những lời này, Tiểu Thiên nói được tương đương đắc ý đúng lý hợp tình.

“Không phải tiền của trẫm, chẳng lẽ là tiền của ngươi?” Hoàng Phủ Tấn trừng mắt nhìn Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiệt này, nàng còn dám nói lời như thế.

“Đó là tiền của dân chúng!” Tiểu Thiên đúng lý hợp tình mở miệng nói: “Tiền của ngươi cũng toàn bộ là thu từ thuế của dân chúng. Thuế của dân, đương nhiên phải sử dụng để làm điều có ích cho dân. Ngươi đã thu thuế của dân, thân là hoàng hậu ta muốn làm điều có ích cho dân.”

Lão nương là đang tích đức cho hôn quân nhà ngươi. Tiểu Thiên ở trong lòng âm thầm bổ thêm một câu.

“Trẫm thu của dân, ngươi ban phát lại cho dân?” Hoàng Phủ Tấn nheo hai mắt lại, lửa giận trong mắt đủ để đốt cả ngự thư phòng.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi làm điều có ích cho dân bằng cách dung tiền để đi đến kỹ viện sao, hả?” Hoàng Phủ Tấn rống lên, nàng còn dám nói, thu của dân, làm điều có ích cho dân? Đem tiền vung vào nơi như kỹ viện, còn dám ở trước mặt hần bày ra lý do đường hoàng đến như vậy.

“Ngươi dám nói kỹ viện ngươi chưa từng thu thuế qua không?” Tiểu Thiên nhướn mày

“Ta thấy thủ hạ của ngươi, mấy quan viên kia không có khả năng buông tha miếng thịt béo bở như kỹ viện đâu.”

Cười châm chọc, Tiểu Thiên tà tứ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn.

“Ngươi. . . .” Hần lại một lần nữa bị sự nhanh mồm nhanh miệng của nàng đả bại.

Hần bắt đầu hối hận, tại sao lại nghe lời của Hoàng Tổ mẫu cười nữ nhân này, đến bây giờ còn phải nhẫn nhịn nàng như vậy, chẳng những cấm sừng trên đầu hần, còn nhiều lần chọc tức hần đến hần không lời nào để nói.

Hần rốt cuộc đã bị hỏng ở chỗ nào, đến bây giờ còn có thể nhẫn nàng như vậy, chẳng lẽ là bởi vì khối tơ vàng huyết ngọc kia Hoàng Tổ mẫu mới ban cho nàng gần đây?

Nhưng không phải thế, chỉ cần hần muốn giết nữ nhân này, lúc nào hần đều có thể, nhưng hiện tại xem ra, hần thể nhưng còn không còn có ý niệm giết nàng trong đầu nữa rồi.

“Được rồi, ngươi muốn tìm ta để cãi nhau sao? Ta hiện tại không rảnh.” Tiểu Thiên miễn cưỡng lắc lắc đầu.

“Ta đã bỏ hai vạn lượng để mua Như Mộng cô nương, nàng chỉ có ở bên cạnh ta năm canh giờ(10 giờ), này giờ ngươi nổi giận cũng đã tiêu hao hết một canh giờ, ta đã lãng phí bốn ngàn lượng bạc, đó cũng không phải là số lượng nhỏ.”

Nói xong, nhắc chân, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Niếp Tiểu Thiên!” Thanh âm lạnh như băng và tràn ngập tức giận của Hoàng Phủ Tấn lần thứ hai vang lên, “Ngươi dám bước vào Tầm Hoan lâu một bước, trẫm khiến cho ngươi cả đời ở lại nơi đó hầu hạ nam nhân!”

102. Chương 102

” Ông nội người, người là hôn quân, uy hiếp vô sỉ như vậy sao?” Lời nói của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên thu chân lại, một lần nữa đi đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

“Trẫm vô sỉ?” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn khẽ nhếch, “Niếp Tiểu Thiên, lần đầu tiên của người đã mất, người còn ở nơi này giả vờ làm ngọc nữ? Trong lòng người không phải đang vui mừng cảm tạ trẫm đã ban cho người cơ hội tốt như vậy sao?”

Lời nói của Hoàng Phủ Tấn làm cho sắc mặt Tiểu Thiên hơi trầm xuống, nhưng cũng không giữ được bao lâu.

Ngoài dự đoán của Hoàng Phủ Tấn, vốn tưởng rằng nàng nhất định sẽ hét to gọi nhỏ với mình, thậm chí vung tay, ít nhất cũng sẽ châm chọc khiêu khích một phen, cũng không nàng lại che miệng, thần nhiên nở nụ cười.

“Hoàng Thượng ngài thật không hổ là hoàng đế, trong lòng nô tì nghĩ cái gì ngài đều biết cả rồi.”

Lời nói của Tiểu Thiên làm cho trong lòng Hoàng Phủ Tấn trầm xuống mạnh mẽ,捏 lại hai mắt, hấn cắn răng mở miệng nói: “Người có ý gì?”

“Ý nô tỳ là.” Nói đến đây, nàng cố ý ngừng một chút, lập tức, khóe miệng khẽ nhếch nhẹ, cười nhạt nói: “Ta muốn đi kỹ viện hầu nam nhân, cũng không muốn ở trong hoàng cung chó má này hầu người!”

Lời nói của Tiểu Thiên thành công khơi mào cơn tức giận của Hoàng Phủ Tấn vốn vẫn chưa nguôi xuống “Niếp Tiểu Thiên! Người bức trẫm lấy đầu người có phải hay không?”

“Hoàng Thượng giận sao?” Tiểu Thiên khẽ nhướn mày, “Ngài ngàn vạn lần không cần nổi giận bởi vì một dam phụ như ta, ta sẽ hiểu lầm ý ngài thành ngài muốn ta ở lại nơi này hầu ngài.” Nói xong, Tiểu Thiên đắc ý che miệng cười, “Người không chê ta bẩn sao?”

Lời nói của Tiểu Thiên lại một lần nữa làm cho Hoàng Phủ Tấn không có lí do đối đáp, dam phụ không biết xấu hổ này, còn có thể nói được mặt không đỏ khí không suyễn như thế, nhưng hấn lại một không có chút biện pháp với nàng.

“Được rồi, đã trễ lắm rồi, Như Mộng cô nương vẫn còn đang chờ ta.” Đắc ý nhướn mày, Tiểu Thiên không để ý đến sắc mặt Hoàng Phủ Tấn đã khó coi tới cực điểm, nghênh ngang đi ra khỏi Ngự thư phòng.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn dường như đã nổi giận thật sự, đưa tay túm lấy Tiểu Thiên chuẩn bị bước ra cánh cửa, tay bóp chặt yết hầu của nàng, khó nén lửa giận cháy hừng hực trong mắt.

Hoàng Phủ Tấn ra tay bất ngờ như thế, làm cho Tiểu Thiên không thể tránh né.

“Người. Người buông tay!” Nàng bị Hoàng Phủ Tấn bóp chặt đến không thở nổi, sắc mặt sạm ngoét như đất.

555

Chẳng lẽ hôm nay nàng sẽ bị bạo quân này bóp chết ở trong này sao?

Không cần a, nàng mới 24 tuổi a, vẫn còn nhiều điều chưa hoàn thành, nư hôn đầu tiên, đêm đầu tiên và rất nhiều, rất nhiều thứ nàng vẫn chưa nếm qua.

103. Chương 103

“Niếp Tiểu Thiên, người rất muốn hầu hạ nam nhân có phải hay không? Được, đêm nay trẫm liền thỏa mãn dục vọng của người!” Nói xong, buông lỏng bàn tay to đang bóp chặt yết hầu Tiểu Thiên, một tay kéo nàng lại đây, Tiểu Thiên đứng không vững, bị hấn ném vào trên giường.

Theo sát một bên, Hoàng Phủ Tấn liền nằm đè ở trên người nàng, hai tay gắt gao giữ chặt đôi tay không an phận của Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên bị tức giận trong mắt Hoàng Phủ Tấn làm sợ hãi, tuy rằng nàng nhìn quen Hoàng Phủ Tấn luôn phát hỏa ở trước mặt nàng, nhưng chưa bao giờ giống như lần này, hận không thể một ngụm ăn luôn nàng.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi buông ra!” Tiểu Thiên giãy dụa tìm cách thoát khỏi sự giam cầm của hắn, nhưng một chút hiệu quả đều không có.

“Buông người ra?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng cười, “Người cùng tên gian phu kia cũng chơi trò này phải không? Tiện nhân dơ bẩn!”

Lời nói của Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa làm tâm Tiểu Thiên đau đớn, nàng không biết chính mình vì sao khó chịu như vậy, không hiểu sao, mỗi một câu sỉ nhục mà đêm nay Hoàng Phủ Tấn thốt lên làm cho nàng khổ sở khó chịu.

“Hoàng Phủ Tấn, nếu ta là tiện nhân dơ bẩn, ngài hãy buông ta ra, đừng để cho thân thể dơ bẩn của ta làm dơ thân thể tôn quý của Hoàng Thượng ngài!” Cổ nén chưa sót đang cuộn cuộn trong đầu, Tiểu Thiên hét to với Hoàng Phủ Tấn.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi không phải rất muốn làm kỹ nữ sao? Trăm hôm nay sẽ thanh toán cho ngươi!” Không biết vì sao lúc này Hoàng Phủ Tấn giống như mãnh thú mất đi lý trí, đưa tay xé nát áo khoác của Tiểu Thiên chỉ một thoáng, bả vai trắng nõn của nàng đã hiển hiện rõ trước mắt của Hoàng Phủ Tấn. Chiếc yếm thắm che trước bộ ngực sữa như ẩn như hiện, lung linh trước mặt hắn. Nàng muốn đưa tay che khuất, nhưng đôi tay bị Hoàng Phủ Tấn giam cầm không thể nhúc nhích.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi là cầm thú, buông ra!” Cấn rằng, nước mắt đã muốn đảo quanh ở trong hốc mắt, nàng đã sống 24 năm, cũng chưa từng chịu qua loại khuất nhục này, từ nhỏ đã được ba mẹ cưng chiều thương yêu trên lòng bàn tay, ai dám đối nàng như vậy?

Ba, mẹ, Thiên Thiên rất nhớ mọi người, Thiên Thiên bị người ta khi dễ.

Nghĩ đến cha mẹ ở 21 thế kỷ xa xôi kia, nước mắt Tiểu Thiên rốt cục vẫn là không thể kiềm chế được chảy xuống, tích tụ trên vai.

Đang đắm chìm trong cơn tức giận, Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời mềm lòng, trong lòng không hiểu sao dâng lên một tia áy náy, nhìn thấy nữ nhân từ trước đến giờ luôn ở trước mặt hắn kêu gào, lần đầu tiên rơi lệ ở trước mặt hắn, trong lòng Hoàng Phủ Tấn hiện lên một tia khác thường, tay không tự giác buông lỏng ra.

104. Chương 104

Đứng dậy từ trên người Tiểu Thiên, hắn sửa sang lại, suy nghĩ, che dấu trên mặt mắt tự nhiên, đưa lưng về phía Tiểu Thiên ở trên giường mở miệng nói: “Người yên tâm được rồi, trăm tuyệt đối sẽ không chạm vào nữ nhân dơ bẩn.”

Thiếu sự giam cầm Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên vô lực ngồi dậy từ trên giường, ủy khuất chưa bao giờ từng có làm cho nước mắt của nàng chảy ra lần thứ hai, quần áo đã bị Hoàng Phủ Tấn xé thành mảnh nhỏ, nàng đưa tay che lấy ngực, từ trên giường đi xuống dưới.

Thiếu dáng vẻ nghênh ngang kiêu ngạo của ngày xưa, nàng xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, lôi kéo y phục đã gần như bị hắn xé nát hết, nhớ tới sự thương yêu, cưng chiều của ba mẹ ở thế kỷ 21, còn ở đây luôn bị tên hôn quân này luôn mồm mắng dâm ô dâm phụ, ủy khuất, nước mắt của nàng lại bùng lên một lần nữa, nhất là đêm nay, mỗi một câu nhục nhã Hoàng Phủ Tấn nói với nàng đều làm cho nàng khó chịu hai mắt lên men.

Nhìn thấy Tiểu Thiên như vậy, Hoàng Phủ Tấn ngoài việc không quen ra, trong lòng thế nhưng hơn một phần tâm đau đớn.

“Đừng khóc!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn không tự chủ được mềm nhẹ xuống, cõng long bào trên người phủ lên người của Tiểu Thiên, hành động như vậy của hắn làm cho Tiểu Thiên hơi hơi sửng sốt, hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa như thế của hắn, nhất là đối với nàng một người mà hắn luôn mồm gọi “Dâm phụ”, vẻ kinh ngạc trong mắt Tiểu Thiên sớm đã thay thế cổ ủy khuất lúc trước.

“Người. Người là Hoàng Phủ Tấn?” Tiểu Thiên không dám tin mở miệng nói.

Mà câu hỏi của nàng, đương nhiên là thành công làm cho Hoàng Phủ Tấn nhú mày.

Không chỉ là Tiểu Thiên, ngay cả chính hần đều bị hành động của mình làm ngây ngẩn cả người, hần thể nhưng lại mềm lòng đối với một dân phụ, hần rốt cuộc làm sao thế này?

Đêm nay, hần đã không giống như thường ngày, thế mà chỉ bởi vì câu nói của nàng thà rằng đi kỹ viện tìm nam nhân mà không muốn ở cùng với hần mà tức giận đến hoàn toàn mất đi lý trí, thậm chí thiếu chút nữa làm ra chuyện hần đều cảm thấy rất đáng khinh.

Hần rõ ràng đang rất giận nàng, rõ ràng bất cứ lúc nào cũng muốn lấy đầu nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng rơi lệ ở trước mặt hần, hần lại mềm lòng.

Đêm nay, hần rốt cuộc là làm sao vậy? Từ khi cưới nữ nhân này đến giờ, cảm xúc của hần vẫn luôn xoay quanh nàng, thậm chí có vài lần hần muốn lấy đầu nàng, nhưng tận trong tiềm thức của hần thế nhưng không nỡ xuống tay!

105. Chương 105

“Người đi ra ngoài đi, đêm nay đừng để cho trẫm lại nhìn thấy người.” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói, vung tay áo xoay người đi, không cho Tiểu Thiên nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên trong mắt hần.

Thật không ngờ Hoàng Phủ Tấn lại khinh địch buông tha nàng như vậy, Tiểu Thiên đầu tiên là sửng sốt, nhưng cũng không nói gì.

Chỉ là khóe môi nhếch lên một nụ cười tươi như ý nguyện.

Hừ, hôn quân như người đêm nay không muốn nhìn thấy ta, vậy cô nãi nãi ta vừa vụng rơi vào thanh nhàn. Đỡ phải đề phòng người giống như kẻ trộm.

Ở trong lòng Tiểu Thiên âm thầm nói nhỏ.

Cầm thú này đêm nay đã phát ra thú tính qua một lần, nàng cũng không thể ngây ngốc ở tại chỗ này để cho hần tái phát một lần nữa.

Không nhiều lời, khóe miệng Tiểu Thiên khẽ nhếch, nhắc chân, đi ra khỏi Ngự thư phòng.

Sau khi Tiểu Thiên rời khỏi, mi mắt Hoàng Phủ Tấn sụp xuống, trong ánh mắt mang theo một tia lạnh như băng, “Chết tiệt!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, một chương chụp nát cái bàn nhỏ bên cạnh: “Trẫm thế nhưng lại đối với nữ nhân đó nổi lên lòng trắc ẩn!”

Thậm chí đến bây giờ, dự hỏa cháy bỏng vì nữ nhân kia không có cách nào hạ.

“Phúc Quý, bãi giá đến Lan Uyển!”

Một cước đá ngã lăn chiếc ghế bên cạnh, vì che dấu sự khác thường không thể hiểu được kia, hần bước nhanh bước ra khỏi Ngự thư phòng.

Đi ra khỏi Ngự thư phòng được vài bước, Tiểu Thiên mới ý thức được trên người mình từ này giờ vẫn mặc long bào do Hoàng Phủ Tấn khoác lên, không hiểu sao, khóe miệng của nàng hơi cong lên, nhin không được lắm bầm: “Tên hôn quân kia, cũng không phải mất nhân tính đến như vậy!”

Đưa tay kéo kín long bào choàng trên người, Tiểu Thiên nhắc chân, định tìm người hỏi đường trở về Vũ Phượng Cung, trở về ngủ một giấc.

Tầm Hoan lâu hôm nay nàng không có ý muốn đi, dù sao về sau có khi vẫn có cơ hội. Đêm nay ở ngự thư phòng nàng cảm giác đã trải qua thiệt nhiều, đầu tiên là bị hôn quân thành linh hôn trộm, sau đó lại bị hần ném lên giường thiếu chút nữa đã bị cưỡng bạo, nhưng cuối cùng hần lại buông nàng ra, thậm chí lần đầu tiên nhìn thấy hần ở trước mặt mình xuất hiện biểu tình ôn nhu như thế.

Mới vừa đi được vài bước, liền đụng phải Vũ Lạc Thủy đi từ Thanh Âm cung ở đối diện.

“Đi? Nàng không phải cung nữ ở bên cạnh Hoàng Tổ mẫu sao? Đường như gọi là.... Lạc Thủy.” Nhìn thấy Vũ Lạc Thủy ở đối diện hướng nàng đi tới, Tiểu Thiên lẩm bẩm.

106. Chương 106

“Vừa lúc, ta đang định tìm người hỏi đường đây.” Nghĩ như vậy, nàng hướng Vũ Lạc Thủy phát phát tay, “Lạc Thủy cô nương, bên này bên này.”

Vũ Lạc Thủy nghe được thanh âm của Tiểu Thiên, lập tức đem tầm mắt chuyển lại đây, nhìn thấy Tiểu Thiên mỉm cười hướng nàng ngoắc tay, nàng nao nao, tườu khóe miệng nở ra một nụ cười, hướng Tiểu Thiên đi tới.

“Hoàng Hậu nương nương, ngài gọi nô tỳ?” Vũ Lạc Thủy đi đến bên cạnh Tiểu Thiên, nhưng khi nàng nhìn thấy trên người Tiểu Thiên mặc long bào, sắc mặt của nàng trắng bệch, trong mắt hiện lên một tia mất mát.

“Đúng vậy, Lạc Thủy cô nương, Vũ Phượng cung đi như thế nào a?”

“Thỉnh nương nương theo nô tỳ đến đây.” Vũ Lạc Thủy thần nhiên mở miệng nói, long bào trên người Tiểu Thiên làm cho lòng của nàng dị thường khó chịu, cũng đang bối vì như thế, thái độ của Vũ Lạc Thủy đối với Tiểu Thiên cũng không tính tốt lắm.

Về thái độ của Vũ Lạc Thủy, Tiểu Thiên đương nhiên là chú ý tới, bất quá nàng cũng không để ý gì, có lẽ tiểu cung nữ này cũng khinh thường “Dâm phụ” này ai cũng có thể làm chồng đi. Ở trong lòng Tiểu Thiên nghĩ như vậy.

Đi rồi được vài bước, Vũ Lạc Thủy vẫn là nhin không được mở miệng hỏi: “Nương nương vì sao lại mặc long bào của Hoàng Thượng đi đến ngự hoa viên vậy?”

“À, chuyện đó. . . .” Tiểu Thiên đang muốn trả lời, nhưng lập tức cảm thấy được tựa hồ có điểm không ổn, nàng lại không thể nói hôn quân cường gian không thành, sau đó lại mở lòng đại từ đại bi đem quần áo cho nàng mặc.

“Ha ha, không có gì, quần áo của ta bị rách, nên mượn đỡ quần áo của hần mặc một chút, ta lập tức trở về đổi ngay.” Giống như cố ý giải thích cùng Vũ Lạc Thủy, câu nói cuối cùng Tiểu Thiên đặc biệt nhấn mạnh.

“Nga, là như thế này a.” Vũ Lạc Thủy cũng không nói thêm gì nữa, dù sao với thân phận của nàng, là không thể hỏi Hoàng Hậu nhiều, nhưng dù sao long bào kia rất rộng, cổ áo kia đã muốn tới ngực của Tiểu Thiên, y phục rách nát bên trong hoàn toàn bại lộ trước mặt của Vũ Lạc Thủy, nàng không cần nghĩ muốn cũng có thể đoán được Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều, dù sao đó là chuyện của Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, nhưng không hiểu sao, lòng của nàng lại khổ sở nói không ra lời, tâm từng đợt co rút đau đớn.

“Đúng rồi, Lạc Thủy cô nương, người có nhìn thấy nha hoàn Đoá nhi của ta hay không a?” Đột nhiên nhớ tới nha đầu Đoá nhi, từ sau khi nàng kêu nàng ấy trở về lấy tiền đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, đã mấy canh giờ, đến bây giờ còn không có xuất hiện, chẳng lẽ tên kia còn muốn làm quân nhân trên đường đào ngũ sao.

107. Chương 107

“Đoá nhi nàng ấy. . . .” Vũ Lạc Thủy đang muốn trả lời, nhưng lập tức khó xử nhíu mày. Hôm nay Hoàng Thượng hạ lệnh đánh Đoá nhi một trăm đại bản, thiếu chút nữa đem nàng ấy đánh chết, nếu không nhờ Thái Hoàng Thái Hậu xuất hiện, chỉ sợ nàng ấy hôm nay nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu Hoàng Hậu biết Hoàng Thượng đối đãi với Đoá nhi như vậy, không biết hai người lại ồn ào thành bộ dáng gì nữa, Hoàng Hậu này ngay cả Hoàng Thượng cũng dám đánh qua.

Nhìn ra vẻ chần chờ trong mắt Vũ Lạc Thủy, trong lòng Tiểu Thiên hiện lên một tia bất an, "Lạc Thủy cô nương, có phải Đoá nhi nàng xảy ra chuyện gì hay không?"

"Hả? A? Không. Không có việc gì." Vũ Lạc Thủy vội lắc lắc đầu không ngừng.

"Lạc Thủy, không được gạt ta!" Ánh mắt Tiểu Thiên lạnh xuống, vươn tay túm Vũ Lạc Thủy qua, trong mắt hiện rõ không dễ dàng bỏ qua.

"Hoàng. Hoàng Hậu nương nương, người buông tay a."

"Ta hỏi lại một lần, Đoá nhi đâu?" Tiểu Thiên ghé sát vào Vũ Lạc Thủy, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt. Trong đầu đột nhiên nghĩ tới cái gì, trong mắt của nàng xuất hiện một tia hoảng sợ.

Nếu hôn quân nghe được đối thoại của nàng cùng Đoá nhi, khẳng định biết Đoá nhi phụng mệnh lệnh của nàng trở về lấy tiền, mà Đoá nhi lại đến bây giờ vẫn không có xuất hiện, nếu không phải hôn quân làm gì với nàng ấy rồi chứ, luôn xem chủ nhân là tối thượng như nha đầu ngốc kia chắc chắn sẽ không phải đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Có phải Hoàng Phủ Tấn làm gì Đoá nhi hay không?"

"Hoàng Hậu nương nương." Vũ Lạc Thủy muốn gỡ tay của Tiểu Thiên ra, nhưng một chút khí lực đều không có.

"Nói!" Thanh âm Tiểu Thiên lớn hơn.

"Đoá nhi đang ở Thanh Âm Cung!" Vũ Lạc Thủy vội đáp.

"Thanh Âm Cung?" Tiểu Thiên buông tay Vũ Lạc Thủy ra, bước nhanh về hướng Thanh Âm Cung, lưu lại một mình Vũ Lạc Thủy mặt ngốc thất thần, trong mắt hiện lên một tia làm cho người ta khó có thể giải thích được.

"Hoàng Phủ Tấn, người nếu dám hạ nặng tay với Đoá nhi, ta sẽ phá nát Vân Tiêu cung của ngươi!" Tiểu Thiên cắn răng lẩm bẩm, từ khi nàng xuyên qua cho đến nay, Đoá nhi xem như là người thân cận duy nhất bên cạnh nàng, nàng không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Đoá nhi, có dù là bậc đế vương cao cao tại thượng kia cũng thế.

Không bao lâu, nàng liền vội tới Thanh Âm Cung.

"Tiểu Thiên?" Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu vừa có một tia kinh ngạc, đồng thời cũng đoán được mục đích Tiểu Thiên chạy tới đây là cái gì, nhất là vẻ tức giận trên mặt con bé càng thêm làm cho bà xác định điểm này.

108. Chương 108

"Hoàng Tổ Mẫu, Đoá nhi đâu?" Cũng bất chấp lễ tiết, Tiểu Thiên vừa tiến vào liền đổ ập xuống mở miệng hỏi.

"Tiểu Thiên, con tại sao lại mặc quần áo Tấn nhi?" Thái Hoàng Thái Hậu lúc này mới chú ý tới bộ quần áo rộng thùng thình trên người của Tiểu Thiên trong mắt bà hiện lên mỉm cười.

Nhưng hiện tại, Tiểu Thiên không có tâm tình trả lời chuyện này, mà là tùy tiện đáp trả một câu, "Hoàng Phủ Tấn cho con mặc. Hoàng Tổ Mẫu, Đoá nhi đâu." Đây mới là chuyện nàng quan tâm nhất.

"Đoá nhi nàng ở trong phòng cung nữ." Thái Hoàng Thái Hậu trả lời thật sự sáng khoái, một chút chưa từng có kéo dài cùng do dự, trong mắt mang theo hương vị vài phần tính kế.

"Phòng cung nữ ở nơi nào?" Trong mắt Tiểu Thiên càng phát ra vội vàng đứng lên.

"Nga, phòng cung nữ ở." Thái Hoàng Thái Hậu nhìn hạ nhân bên cạnh, chỉ vào một người trong đó mở miệng nói: "Người mang Hoàng Hậu qua đó đi."

"Tuân mệnh, Thái Hoàng Thái Hậu!" Cung nữ hơi nhún người hành lễ, đi đến bên cạnh Tiểu Thiên, "Nương nương mời theo nô tỳ."

“Ừm.” Đi theo cung nữ ra ngoài, trong mắt Tiểu Thiên mang theo khăn trương khó nén, mà càng là như vậy, ý cười trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu lại càng sâu.

“Thái Hoàng Thái Hậu, ngài không lo lắng Hoàng Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng lại náo loạn mâu thuẫn sao?” Vũ Lạc Thủy lo lắng mở miệng nói.

“Không sao đâu, càng mâu thuẫn càng náo loạn lớn thì càng tốt, tốt nhất là nha đầu Thiên Thiên kia sau khi nhìn thấy vết thương của Đóa nhi, lập tức chạy đi tìm Tần nhi tính sổ, hơn nữa. Ai gia đoán nha đầu Thiên Thiên kia nhất định sẽ đi.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo ý cười đầy bí ẩn, nhưng Vũ Lạc Thủy hiểu được, Thái Hoàng Thái Hậu là bởi vì nhìn thấy trên người Hoàng Hậu mặc long bào, mới nghĩ dùng phương thức như vậy lại một lần nữa tác hợp Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, lúc này đây phương thức này mang theo một ít ý tứ “Trí đến chết rồi sau đó sinh”, nhưng nếu một khi Thái Hoàng Thái Hậu cực sai, vậy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu sẽ không thể tiến tới thêm nữa.

“Thái Hoàng Thái Hậu, vậy nếu ngài đoán sai thì làm sao bây giờ?” Vũ Lạc Thủy lo lắng nhìn Thái Hoàng Thái Hậu.

“Đoán sai?” Thái Hoàng Thái Hậu tự tin tràn đầy nhướng mày, lắc lắc đầu, ” Ván bài này Ai gia sẽ không thua.”

Xem ra Thái Hoàng Thái Hậu thật sự rất có tin tưởng. Vũ Lạc Thủy nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, trong lòng xẹt qua một tia phiến muộn.

Vì sao lão nhân gia ngài chỉ nhìn thấy người khác, nhưng lại nhìn không tới người bên cạnh ngài.

Còn có Hoàng Thượng, ngài ấy. Ngài ấy tựa hồ cũng bắt đầu để ý đến vị Hoàng Hậu luôn làm cho hắn tức giận đến giờ chân kia.

Ai

Thì ra cảm giác âm thầm thích một người thật sự rất khó chịu.

109. Chương 109

“Đóa nhi, người làm sao vậy?” Được cung nữ đưa đến phòng Đóa nhi đang nằm, nhìn thấy máu trên người nàng, hốc mắt Tiểu Thiên đỏ lên.

“Tiểu. Tiểu thư, ngài. Ngài tại sao lại đến đây?” Đóa nhi nhìn thấy Tiểu Thiên xuất hiện, trong mắt hiện lên một tia hào quang.

“Đóa nhi, thực xin lỗi, đều là tiểu thư đem người hại thành như vậy.” Trong mắt Tiểu Thiên mang theo một tia áy náy.

“Tiểu thư, Đóa nhi không có việc gì, ngài đừng khổ sở.”

“Đóa nhi.” Thanh âm của Tiểu Thiên mang theo một tia ghen ngào, tay nhẹ nhàng lướt qua vết máu trên lưng, làm cho Đóa nhi đau đến kêu rên một tiếng.

“Tiểu thư, Hoàng Thượng, ngài ấy. Ngài ấy không làm khó ngài chứ?” Đóa nhi lo lắng hỏi han, dù sao tiểu thư mới là “Đầu sỏ gây nên” a, Hoàng Thượng ngay cả hạ nhân như nàng đều đánh, khó đảm bảo sẽ tha thứ cho tiểu thư, nói sau, người này tính tình quật cường như vậy, nói không chừng đã lại chọc giận hoàng thượng vài lần.

“Hoàng —— Phũ —— Tần!” Trong mắt Tiểu Thiên mang theo lửa giận khó nén, Đóa nhi không đề cập tới thì thôi, nhắc đến Hoàng Phũ Tần, lửa giận trong lòng Tiểu Thiên liền phiến giang đảo hải – sông cuộn biển gầm dâng trào lên trong lòng, răng nghiến thật chặt, hai tay nắm chặt lấy, gân xanh trên trán nổi lên.

Mạnh mẽ đứng lên từ trên giường Đóa nhi, ánh mắt Tiểu Thiên lập tức lạnh lùng, “Hoàng Phủ Tấn, ta phải để người cho ta một câu trả lời thỏa đáng!”

Khẽ cắn môi, nàng xoay người bước ra khỏi phòng cung nữ.

Lửa giận đầy ngập kích phát rồi tế bào toàn thân của nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Đóa nhi khẩn trương ở trên giường kêu to , nhưng Tiểu Thiên sớm đã biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

“Xong rồi, lần này, tiểu thư lại muốn cùng Hoàng Thượng cãi nhau .” Đờ lấy cái lưng đau nhói, Đóa nhi không tự chủ được lo lắng vô cùng.

Tức giận đến toàn bộ lông tơ dựng thẳng, Tiểu Thiên đầu đá lung tung chạy ra khỏi Thanh Âm Cung.

Ông nội người, Hoàng Phủ Tấn tên bạo quân này, thế nhưng lại xuống tay với một tiểu cô nương nặng như thế.

Tay Tiểu Thiên nắm thật sự chặt, nếu hôn quân chết tiệt kia ở trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ hung hăng đánh hấn một chút.

Ngay lúc nàng đang nổi trận lôi đình xông đến Ngự thư phòng tìm Hoàng Phủ Tấn tính sổ, lại chạm phải Phúc Quý mới từ Lan Uyển trở về.

“Hoàng. Hoàng Hậu nương nương?” Phúc Quý gấp về mặt Tiểu Thiên nổi giận đùng đùng, vội không ngừng quỳ xuống, “Nô tài Phúc Quý thỉnh an Hoàng Hậu nương nương.”

“Phúc Quý phải không?” Tiểu Thiên kéo hắn từ trên mặt đất đứng lên. “Tên hôn quân kia còn ở trong Ngự thư phòng không?”

110. Chương 110

“Hoàng. Hoàng Thượng đã đến chỗ của Lan Phi nương nương.” Phúc Quý bị biểu tình sắp giết người này của Tiểu Thiên dọa ngây ngẩn cả người, chỉ có thể ngây ngốc mở miệng nói.

“Đi, mang ta đi.” Một phen túm áo của Phúc Quý, vẻ tức giận trên mặt Tiểu Thiên không giảm chút nào.

“Nương. Nương nương, Hoàng Thượng lúc này chỉ sợ đã đi ngủ , thật sự không thích hợp.”

“Ta nói thích hợp liền thích hợp!” Tiểu Thiên lớn tiếng đánh gãy hắn, rống lên với hắn, “Mang ta đến nơi của Lan Phi, có nghe hay không! ! !”

“Vâng, vâng, vâng, nô tài tuân chỉ!” Bị Tiểu Thiên dọa sợ tới mức không có thần, Phúc Quý đành phải nghe lời của Tiểu Thiên đi về hướng Lan Uyển.

Lan Uyển ——

“Hoàng Thượng, ngài làm sao vậy? Có phải ai đã chọc người nổi giận hay không?” Lan Phi hơi chớp chớp đôi mắt xéch mé hoặc người, tựa vào bên người Hoàng Phủ Tấn.

“Người không cần hỏi nhiều, hầu hạ trẫm là được rồi.” Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng mở miệng nói, đối với Lan Phi một chút không hề bày ra một sắc mặt tốt chút nào.

Hắn là bị nữ nhân chết tiệt Niếp Tiểu Thiên chọc giận đến phát điên rồi, hay là tức đến phát ra bệnh? Bị nữ nhân kia khơi mào dục hỏa muốn đến nơi này giải quyết, lại phát hiện chính mình một chút tâm tư đều không có.

Thấy vẻ tức giận trên mặt Hoàng Phủ Tấn, Lan Phi không dám tiếp tục hỏi nhiều, chỉ có thuận theo, nghe lời nói của Hoàng Phủ Tấn, “Vâng, nô tì hầu hạ Hoàng Thượng!” Nói xong, vươn bàn tay trắng như ngọc, cởi bỏ vạt áo Hoàng Phủ Tấn, động tác đầy mê hoặc, dáng người trêu tâm nam nhân làm ắt Hoàng Phủ Tấn hơi hơi khép lại.

Một tay túm lấy Lan Phi kéo vào trong lòng, Hoàng Phủ Tấn thô lỗ vạch quần áo của Lan Phi, đang chuẩn bị động tác tiếp theo, lại bị thanh âm giết người của Tiểu Thiên cắt ngang.

“Hoàng Phủ Tấn ngươi là tên khốn kiếp!” Thanh âm mang theo sát khí tràn ngập, Tiểu Thiên đã muốn xông vào, nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Phủ Tấn cùng Lan Phi hai người quần áo không chỉnh, nàng hơi sững lại, cũng đoán được chuyện gì, nhưng hiện tại những chuyện này không quan trọng với nàng.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm có cho phép ngươi xông tới sao?” Mày Hoàng Phủ Tấn cau lại, khẩu khí mang theo tức giận rõ ràng, đầu sỏ chết tiệt gây nên này còn dám xông tới.

“Ngươi ngu ngốc a, ta nếu chờ ngươi cho phép mới tiến vào, ta vào đây được sao?” Tiểu Thiên lên đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn, tức giận trong mắt làm cho Hoàng Phủ Tấn càng thêm tức giận.

111. Chương 111

Nữ nhân chết tiệt này, hắn đã thả nàng đi rồi, nàng còn dám xông vào Lan Uyển, còn dám mắng hắn ngu ngốc!

Hôm nay như thế này rồi cuộc còn có chuyện gì mà nữ nhân này không dám làm!

“Ngươi. Ngươi là ai?” Lần đầu tiên thấy Tiểu Thiên, Lan Phi cũng không biết đây là Hoàng Hậu nương nương, chẳng qua nhìn thấy nữ nhân không hề biết quy tắc cứ xông bừa đến cắt ngang chuyện tốt của nàng ta cùng Hoàng Thượng, trong lòng Lan Phi cảm thấy tức giận vô cùng.

Không biết từ đâu xuất hiện xú nha đầu, dám xông thẳng vào tấm cung ta của nàng như vậy, nhưng. . . .
. Vì sao nàng này lại mặc long bào của Hoàng Thượng?

“Đợi một chút sẽ nói với ngươi, ta hiện tại phải cùng hôn quân này tính sổ!” Tiểu Thiên nổi giận rống lên một tiếng với Lan Phi.

“Ngươi.”

“Ngươi cùng trầm tính sổ?” Lan Phi đang muốn mở miệng, lại bị lời nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn đánh gãy.

Nữ nhân này tự dưng không biết tại sao lại xông tới, còn dám cùng hắn tính sổ? Hắn không cùng nàng tính món nợ trước đã là ân điển trời ban cho nàng, nàng còn dám lại đây tìm hắn tính sổ?

Còn có long bào này mặc ở trên người nàng quả thực rất. Buồn cười!

Trong đầu Hoàng Phủ Tấn đột nhiên hiện lên từ này, kiện long bào lớn như vậy bị thân mình nhỏ như vậy chống đỡ, nhìn như thế nào cũng không được tự nhiên, nhưng xem ra, nàng thật ra mặc rất tự tại! Trong mắt Hoàng Phủ Tấn hiện lên mỉm cười, chính là không có bất luận kẻ nào chú ý tới, ngay cả chính hắn.

“Ta tìm hôn quân ngươi tính sổ!” Tiểu Thiên mang theo lửa giận đi ra phía trước, hung hăng đẩy Hoàng Phủ Tấn một phen.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi chán sống rồi có phải hay không?” Hoàng Phủ Tấn bị Tiểu Thiên đẩy, lại tức giận một lần nữa.

“Ta. Ta.” Tiểu Thiên cắn răng, kỳ thật nói thật nàng quả thật rất sợ chết, cũng không biết bản thân vì sao lại xông đến nơi này, nhưng... Xông, thì cũng đã xông đến, nếu nàng không có cốt khí xoay người rời đi, về sau không phải bị hôn quân này tăng thêm khi dễ sao.

Đây là điểm không tốt của cổ đại chết tiệt này, không có thiên lý, cái gì đều là do cầu hoàng đế định đoạt.

Di? Từ từ, không phải có khối tơ vàng huyết ngọc trên đánh hôn quân sao? Dừng lúc này đây có lẽ vừa đúng dịp? Hoàng Tổ Mẫu có lẽ sẽ không vì vậy mà thu nó lại chứ?

Nghĩ như vậy, gan Tiểu Thiên đã trở lại một lần nữa.

112. Chương 112

“Hôn quân, cho dù ta chán sống , cũng muốn hôn quân người chôn cùng ta!” Tiểu Thiên lại một lần nữa để sát vào Hoàng Phủ Tấn,

“Ta biết người thấy ta rất không thuận mắt, ta đã muốn cho người phế ta đi, tự người không phế bỏ ta, đâu có liên quan gì tới ta? Được rồi, người muốn tìm ta phiền toái, ta cũng mặc người, người dựa vào cái gì đánh ta Đóa nhi nhà ta, nàng đã làm gì trên chóc người ? Còn có a, đánh chủ nhân cũng phải xem chó, người thể nhưng một chút mặt mũi cũng không cho ta, người đánh Đóa nhi nhà ta thành như vậy, còn đánh đến thê thảm như vậy!” Càng nói càng nóng phừng phừng, Tiểu Thiên lấy tay quạt hai má vì lửa giận mà nóng lên , một chút không có chú ý tới ý cười rõ ràng trong mắt của Hoàng Phủ Tấn.

“Đánh chủ nhân cũng phải xem chó?” Nữ nhân này giận đến phát điên rồi sao? Nàng đem mình so với chó? Bất quá xem bộ dáng nàng hiện tại, chắc vẫn chưa phát hiện có câu gì không ổn.

“Cái. Cái gì?” Bị những lời này của Hoàng Phủ Tấn biến thành hơi hơi sững sốt, Tiểu Thiên trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng, nhưng khi nhìn thấy Lan Phi trộm che miệng cười, còn có bộ dáng Phúc Quý tựa hồ muốn cười lại không dám cười, nàng dường như ý thức được cái gì.

Nhất là ngay cả Hoàng Phủ Tấn, trong mắt hôn quân này nàng cũng nhìn thấy hân tười cười, đó là nụ cười nhạo rất nghiêm trọng!!!

Nàng vừa mới nói câu đó sao? Hay là nàng nói sai cái gì rồi?

Đánh. Đánh chủ nhân cũng phải xem chó? Đây. Đây là nàng vừa mới nói ? Ô oa

giận đến điên, giận đến điên rồi , thể nhưng đem chính mình so với chó . 555

Đều là do tên bạo quân đoản mệnh này làm cho tức giận đến thế.

Giương mắt nhìn thấy ý cười trong mắt Lan Phi cùng Hoàng Phủ Tấn, tức giận trong lòng Tiểu Thiên đã sớm bị xấu hổ trong lòng mình thay thế.

“Dù. Dù sao người. Người dựa vào cái gì đánh Đóa nhi của ta ?” Nhìn Hoàng Phủ Tấn, ánh mắt Tiểu Thiên lóe ra mở miệng nói.

Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy Tiểu Thiên không nói gì, hân thể nhưng phát hiện nữ nhân chết tiệt này còn có một mặt đáng yêu như vậy.

“Người vì một hạ nhân chạy tới quấy nhiễu giấc ngủ của trẫm, còn dám tới chất vấn trẫm?” Sơ qua, Hoàng Phủ Tấn nheo hai mắt lại, ngữ khí thực bình thản, lại làm cho Tiểu Thiên nghe ra hơi hơi tức giận, còn có ánh mắt Lan Phi kia vui sướng khi người gặp họa.

Trong tiểu thuyết Xuyên qua, gian phi đều là cái dạng này, nhìn thấy Chính cung bị khi dễ, liền cao hứng đến mức hận không thể lập tức đem Chính Cung giết cho khuất mắt .

113. Chương 113

Khó chịu mím mím môi, khoe miệng Tiểu Thiên lạnh lùng nhếch lên, ngênh hướng Hoàng Phủ Tấn, “Hạ nhân thì làm sao? Hạ nhân ít nhất vẫn là một người, mà hôn quân như người căn bản là không có tư cách được gọi là người!”

“Niếp Tiểu Thiên!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên, vậy mà vừa rồi hân còn cảm thấy nữ nhân này đáng yêu, mắt hân thật sự là bị mù , hân thể nhưng lại cảm thấy nữ nhân này đáng yêu!

“Tiện nha đầu từ đâu tới, dám mắng chửi người như vậy!”

Thấy Hoàng Phủ Tấn nổi giận như thế, Lan Phi vội không ngừng xen mồm vào, ngoài việc muốn biểu hiện lòng trung thành che chở cho quân vương ra, nàng ta muốn nhất là trừng phạt tiện nha đầu không biết từ đâu đến này, nhất là nhìn thấy long bào Tiểu Thiên mặc trên người , lòng của nàng ta cũng vô cùng khó chịu.

“Mắng chửi người?” Tiểu Thiên nhìn Lan Phi, cười lắc lắc đầu, “Người sai lầm rồi, ta cũng không mắng chửi người, ta hiện tại mắng không phải người!”

“Người.” Lan Phi đưa tay chỉ vào Tiểu Thiên, tức giận đến run rẩy, “Nha đầu chết tiệt từ đâu tới, sao lại vô lễ như vậy?”

“Ta làm sao?” Tiểu Thiên nhướn mi, “Ta tới từ phủ binh bộ thượng thư, là Hoàng Hậu của hần!” Ngón tay nàng chỉ vào Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên cười lạnh nhìn về phía Lan Phi, “Còn có, người chỉ là một tiểu thiếp, hai vợ chồng ta cùng Hoàng Thượng đang nói chuyện, mời người đừng xen mồm, hiểu chưa?”

“Ta.” Vừa nghe nàng là Hoàng Hậu, dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của Lan Phi lập tức biến mất không thấy, cúi đầu, không dám nói thêm một câu nào nữa.

“Niếp Tiểu Thiên, nếu người không muốn chết hôm nay, liền lập tức rút ra khỏi Lan Uyển cho trẫm!” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiệt này, vì cái gì mỗi lần đều có thể ở trước mặt hần đắc ý như vậy! Thật đúng là đem mình nghĩ quá cao, còn cái gì gọi là hai vợ chồng? Ai cùng nàng là hai vợ chồng!

“Nga, đương nhiên không có vấn đề.” Tiểu Thiên nhẹ cười gật gật đầu, từ trong lòng lấy ra khối tơ vàng huyết ngọc lắc lắc ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn, “Ta chỉ bất quá là muốn đến nói cho Hoàng Thượng, đừng đụng đến người của ta nữa, nếu không ta rất muốn thử một chút cảm giác “Thượng đánh hôn quân”.”

“Niếp Tiểu Thiên, người đừng nghĩ có một khối tơ vàng huyết ngọc như vậy là có thể uy hiếp trẫm!” Sắc mặt Hoàng Phủ Tấn sớm đã giận đến đen mặt lúc Tiểu Thiên vừa lấy khối huyết ngọc ra. “Người nghe rõ cho trẫm, trẫm sở dĩ đến bây giờ vẫn chưa giết người, là vì nể mặt của Hoàng Tổ Mẫu, nếu người cảm thấy được người có thể lấy khối ngọc này chế trụ trẫm, vậy người nên tỉnh mộng đi.”

114. Chương 114

“Người.” Tức chết rồi, tức chết rồi, bạo quân chết tiệt này thế nhưng ngay cả khối Huyết ngọc Tiên hoàng ngự ban cho cũng không để vào mắt, vậy nàng về sau làm sao mà sống?

Còn tưởng rằng có khối Huyết Ngọc này làm bùa hộ mạng có bao nhiêu an toàn, thì ra an toàn này lữ thừa cũng không cao!

Không được, nàng nhất định phải quay về thế kỷ 21 mới được, tại niên đại quỷ quái này nhiều một ngày, cuộc sống của nàng sẽ giảm thọ càng nhiều năm.

Nghĩ như vậy, tín niệm nàng phải đi về liền càng thêm kiên định một chút.

Ừm, từ giờ trở đi, nàng không cùng tên hôn quân này xung đột nữa, mạng nhỏ quan trọng!

“Lập tức rút đi cho trẫm!” Chỉ vào cửa lớn, Hoàng Phủ Tấn nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói.

Kỳ thật tức giận không chỉ có Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn càng nổi giận hơn, rõ ràng bị nữ nhân không hề tôn nghiêm này làm cho nhục nhã, miệng hần tuy nói có thể giết nàng bất cứ lúc nào, nhưng trong tiềm thức, hần thế nhưng lại không thể xuống tay với nữ nhân này? Càng nghĩ hần lại càng nổi giận, hiện tại tốt nhất chính là làm cho nàng nữ nhân lập tức, lập tức, lập tức biến mất ở trước mắt hần.

“Cút thì cút thôi, hung cái gì mà hung!” Không tình nguyện than thở, Tiểu Thiên thành thật xoay người sang chỗ khác, miệng vẫn là nhịn không được lẩm bẩm nói: “Không phải chỉ cắt ngang chuyện tốt của hai người một chút thôi sao? Động tác cũng đủ thô bạo, đem quần áo tiểu thiếp kia xé thành như vậy, thật đúng là giống như sợ người khác nhìn không thấy hần muốn làm cái gì vậy. . . . Ai u uy

” Mãi lo lắng bầm, quên mất cái bậc cửa cao cao kia, cả người liền bậc cửa vương chân té lăn trên mặt đất, tư thế dọa người kia thật sự làm cho người ta buồn cười, liền ngay cả Hoàng Phủ Tấn một bụng cơn tức cũng bị tư thế khôi hài này của nàng làm cho cơn tức biến mất không thấy tung tích.

” Cánh cửa nhà các người không có việc gì lộng cao như vậy làm cái gì?” Vẫn chưa đứng dậy, Tiểu Thiên giận dữ quay đầu, vì che dấu chính mình dọa người mà ra hiện ra xấu hổ, nàng nhìn Lan Phi đang đứng bên cạnh Hoàng Phủ Tấn hét lớn.

“Hoàng Hậu nương nương, phải Là ngài không thấy. . . .” Lan Phi gục đầu xuống , khóe miệng hơi hơi run rẩy .

“Ta. . . . Ta không phải không thấy được.” Tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất, nàng chột dạ theo sát Lan Phi lý luận, chính là bởi vì chột dạ nên đem hết ánh mắt mọi người ở đây thu hết đáy mắt, má ơi, này cũng quá dọa người đi?

115. Chương 115

“Người còn không đứng lên sao?” Thu hồi ý cười trong mắt trước hình ảnh miêu tả sinh động kia, Hoàng Phủ Tấn thần nhiên mở miệng nói.

“Sao?” Tiểu Thiên cúi đầu nhìn mình, mới ý thức được mình vẫn quỳ rạp trên mặt đất. Thật sự là mắt mắt quá lớn, sống đến từng tuổi này còn bị vướng cánh cửa đến quỳ rạp trên mặt đất.

“Nga.” Chống hai tay, nàng từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé dính đầy bụi, dưới chân mới vừa đứng vững, chuẩn bị rời đi, nhưng mới vừa đi đến bậc thang bên cạnh, lại bị vướng phải cái Long bào vừa rộng vừa dày kia không cẩn thận giẫm phải, thân mình ngã về phía trước, lại một lần nữa ngã sấp xuống , lúc này đây thảm hại hơn, trực tiếp từ trên bậc thang té xuống.

“Ai u uy! ! !”

Lại làm sao vậy?

Nghe thanh âm thế, Hoàng Phủ Tấn cau mày, đi tới cửa, phát hiện nữ nhân chết tiệt kia đem hấn tức chết đi được, lại không hề có hình tượng ngã lăn dưới bậc thang, tư thế thật sự là.

Khóe miệng của Hoàng Phủ Tấn hơi hơi run rẩy , nhưng đúng là vẫn còn không cười phá lên.

Hắn đứng ở cửa, nhìn thấy nàng, trong mắt mang theo ẩn ẩn ý cười.

” Quần áo nhà các người không có việc gì làm dài như vậy làm gì?” Tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất, Tiểu Thiên quay đầu hét lên với Hoàng Phủ Tấn đang đứng ở cạnh cửa.

Dọa người quá mà, làm trò té ngã này trước mặt hôn quân cùng tiểu thiếp của hắn té ngã hai lần, lúc này đây còn từ trên bậc thang ngã xuống, tư thế ngã xuống lần này thật sự là. Quá mất mặt.

Nhưng. Tại sao nàng lại không đứng dậy được? Tay chân đều đau quá nga, cố gắng như thế nào cũng không đứng dậy nổi.

“Niếp Tiểu Thiên, bản thân mình ánh mắt không tốt, đừng trách cánh cửa hay quần áo!” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, bản lãnh la hét của nữ nhân này thật đúng là quá à.

“Người.” Tiểu Thiên đang muốn đứng dậy, nhưng cổ tay mất, cá chân đều đau đến nàng nhe răng trợn mắt, chút cũng không thể nhúc nhích.

Trên trán vào lúc này bởi vì đau đớn mà đổ mồ hôi lạnh, nàng quỳ rạp trên mặt đất, không thể đứng dậy.

Ra khỏi nhà không xem ngày lành không thấp hương, một ngày té hai lần, tay chân còn bị trật nữa.

Cao ngạo cùng tự tôn làm cho nàng không muốn xin sự giúp đỡ của Hoàng Phủ Tấn, chỉ quỳ rạp trên mặt đất, tư thế thật sự là khó coi tới cực điểm, hơn nữa nếu nàng vẫn nằm úp sấp ở Lan Uyển qua một đêm, nhất định sẽ bị đông chết, không đông chết cũng bị lạnh chỉ còn nửa cái mạng .

116. Chương 116

Cố gắng chống đỡ từ trên mặt đất đứng lên, nhưng mỗi một lần dùng sức, tay nàng liền đau đến mức không chịu nổi, mặt mày nàng cau chặt lại.

“Trời ạ!” Tiểu Thiên cắn răng, thấp giọng mắng.

Mà vẻ mặt cùng sắc mặt hơi tái nhợt không thích hợp trên mặt nàng đã làm cho Hoàng Phủ Tấn này giờ vẫn tựa ở cửa nhìn nàng chú ý tới .

Nữ nhân này lại đang làm trò quỷ gì?

Hoàng Phủ Tấn thầm nghĩ ở trong lòng, thấy bộ dáng nàng gian nan cố gắng đứng dậy nhưng đứng không được, còn có trên trán nàng hơi hơi toát ra mồ hôi lạnh, Hoàng Phủ Tấn ý thức được không ổn.

Tay chân nữ nhân này bởi vì té nên bị thương ?

Nghĩ như vậy , tim Hoàng Phủ Tấn không hiểu sao đập nhanh một chút, nhấc chân, bước ra cánh cửa, đi xuống bậc thang.

“Người làm sao vậy?” Hoàng Phủ Tấn không tình nguyện mở miệng nói, ngữ khí không tự giác trở nên mềm mại.

“Liên quan gì đến người?” Mũi Tiểu Thiên đột nhiên đau xót, từ trước đến nay chưa từng gặp xui xẻo như vậy, bị một tên trượng phu trên danh nghĩa uy hiếp mạng nhỏ khó bảo toàn, chỉ là vì muốn thay nha hoàn của mình trút giận, , lại không hay ho té ngã hai lần.

Đã vậy, còn té đến không còn hình tượng như vậy, càng quá đáng hơn chính là, hiện tại ngay cả đi đều đi không nổi .

Lại một lần nữa lấy tay chống , nàng thử từ trên mặt đất đứng lên, nhưng mỗi một lần đều bị đau nhức trên cổ tay truyền đến biến thành một lần nữa ngã trở về.

“Chết tiệt!” Cẩn rằng, Tiểu Thiên lại một lần nữa thấp giọng mắng, trong thanh âm lại mang theo vài phần bất lực, ánh mắt lúc này đã cay cay. Nếu có ba mẹ ở đây, thật là tốt biết bao.

“Đừng cậy mạnh !” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, ngồi xổm xuống, đem nàng từ trên mặt đất bế lên, nghe được trong thanh âm nàng ghen ngào, trong lòng hần thì trách cứ nàng, mang theo một tia. Đau lòng!

“Cẩu hoàng đế, người làm gì?” Bị Hoàng Phủ Tấn ôm lấy từ trên mặt đất, tâm Tiểu Thiên co rút, nhưng hiện tại nàng không thể nhúc nhích, nếu hôn quân này làm chuyện gì với nàng, nàng một chút dư lực phản kích đều không có.

“Người muốn ở trong này nằm một đêm sao?” Không để ý tới cái miệng không biết tôn trọng của nàng, Hoàng Phủ Tấn tức giận mở miệng nói, dù sao hần bị nữ nhân mắng là hôn quân, là cẩu hoàng đế cũng không phải một lần hai lần , cho dù hần uy hiếp nàng như thế nào, nữ nhân này phổng chừng cũng không nhớ được bao nhiêu.

Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên quả nhiên thành thật , nhưng lập tức lại nhịn không được mở miệng nói: “Nhưng ta cảnh cáo người nga, tên ngựa đực như người không được phép làm xằng bậy với ta!”

117. Chương 117

“Niếp Tiểu Thiên!” Mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, “Người còn dám nói một lần, trăm để người nằm ở đây một đêm!”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Thiên bật người nghiêm túc ngậm miệng lại, tay không tự giác ôm lấy cổ Hoàng Phủ Tấn, gắt gao, sợ hần thật sự buông tay, để cho nàng ở trong không khí lạnh này ngủ một đêm.

Hành động của nàng làm cho khóe miệng của Hoàng Phủ Tấn cong cong.

“Phúc Quý, tuyên Thái y đến Vũ Phượng Cung!”

“Dạ, Hoàng Thượng!”

Phúc Quý lui xuống, Hoàng Phủ Tấn ôm Tiểu Thiên, định rời khỏi Lan Uyển.

“Hoàng Thượng!” Lan Phi vội không ngừng chạy đi ra, Hoàng Hậu này đã đến đây náo loạn như vậy, Hoàng Thượng liền bỏ nàng lại mặc kệ mà đến Vũ Phụng Cung sao.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Tấn không quay đầu lại, chỉ là dừng bước chân.

“Ngài. Ngài còn trở về không?” Lan Phi ngượng ngùng mở miệng nói.

“Người ngủ trước đi, không cần chờ trẫm .” Bỏ lại một câu như vậy, Hoàng Phủ Tấn liền ôm Tiểu Thiên rời khỏi.

Bỏ lại Lan Phi mặt đầy tức giận, Hoàng Hậu này thật là có thủ đoạn, thế nhưng đem chính mình té bị thương để giành lấy đồng tình của Hoàng Thượng.

Tức giận đến dậm chân, Lan Phi xoay người đi vào.

Bị Hoàng Phủ Tấn một đường ôm từ Lan Uyển đi tới, Tiểu Thiên liền buồn thật sự, Hoàng Phủ Tấn hôm nay là lương tâm cắn rứt sao?

Nàng chạy đến Lan Uyển mắng hấn một trận như vậy, hấn chẳng những không truy cứu, còn ôm nàng quay về Vũ Phụng Cung?

Trời giáng hồng vũ(*) hay là mặt trời mọc từ phía tây?

(Thiên hạ hồng vũ: Những long chim của khổng tước màu hồng từ trên trời rơi xuống theo truyền thuyết, như thế nhân dân sẽ được mùa, thái bình ấm no. Ở đây ý nói chuyện hiếm có, không thể xảy ra.)

Hôn quân này mỗi ngày ngại nàng dơ bẩn, thế nhưng hôm nay lại phá lệ ôm nàng? Còn có cái long bào này, còn khoác lên người nàng nữa chứ.

Nhìn thấy gương mặt bình tĩnh nhìn nghiêng của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên lần đầu tiên đánh giá hấn rõ ràng như thế.

Thật sự là làm vậy a, cầu hoàng đế này thế nhưng đẹp đến thành như vậy, cho dù là giận dữ đều khó có thể che dấu mỹ lực mê chết người không đền mạng của hấn, nếu ở thế kỷ 21, chỉ cần vừa tham gia vào làng giải trí, tuyệt đối làm lần đầu đã thành công ở Hollywood, Tom Cruise, hay Brad pitt có gì đặc biệt a, đều sang một bên xếp hàng đi.

Không biết mình có tính là có vận may hay không, loại nam nhân có quyền thế có tiền, đẹp trai, cực phẩm nam thế nhưng mặc danh kỳ diệu thành lão công của nàng.

Này xem như là may mắn đi, đáng tiếc a, nam nhân rất có quyền thế này cũng có quá nhiều nguy cơ nhiều nữ nhân đáp số không rõ, chỉ cần hấn nguyện ý, tùy tiện ngoắc nhẹ một ngón tay, liền có cả quân đội nữ nhân chạy về hướng hấn, hướng chi, còn có đám nữ nhân ở hậu cung có thể cung cấp cho hấn sử dụng nhiều năm, hấn nhất định đầy ắp nữ nhân, không đến lượt mình.

118. Chương 118

Nghĩ vậy, tim của Tiểu Thiên không hiểu sao lại nhói lên một chút. Kỳ quái, chẳng lẽ bị cầu hoàng đế dọa đến mức bị bệnh tim luôn rồi sao?

Cố xem nhẹ phản ứng trong lòng mình. Tiểu Thiên âm thầm cười, mở miệng nói: “Hoàng Thượng, thực ngại quá, đã phá vỡ chuyện tốt của ngài cùng Lan Phi đêm nay.”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn cúi người xuống liếc mắt nhìn nàng trong lòng,ngực một cái, mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, đừng ở chỗ này chiếm được tiện nghi của trẫm còn khoe mãi!”

“Ta nào có.” Vô tội chớp chớp hai mắt, Tiểu Thiên tiếp tục mở miệng nói: “Rõ ràng lúc ta đến thì người và tiểu thiếp kia quần áo không chỉnh tề, ai có mắt cũng đủ biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Người cũng biết thế sao?” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu nhìn nàng một cái, “Biết phá hủy chuyện tốt của trẫm, còn dám xông tới?”

“Chuyện này người không thể trách ta, ta không xông vào, ta làm sao biết ta phá hủy chuyện tốt của người chứ?” Nàng tiếp tục giả vờ vô tội chơi xấu. Hoàng Phủ Tấn dừng chân lại, “Niếp Tiểu Thiên, người còn dám giả mồm át lễ phải?”

“Giả mồm át lễ phải gì chứ?” Vô tội, tiếp tục giả vờ vô tội, dù sao giả vờ vô tội một chút cũng không phạm pháp, “Vậy người nói, nếu ta không xông vào, ta sao biết được ta có phá hủy chuyện tốt của các người hay không?”

“Người. . . .” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn bị nàng phản bác đến không còn gì để nói. Hắn thật sự là không có việc gì, nên tìm việc làm, sao lại mềm lòng trước nữ nhân này, đã vậy còn ngu ngốc ôm nàng quay về Vũ Phượng Cung, không lẽ chỉ bởi vì nhìn thấy vẻ bất lực nghẹn ngào trong đôi mắt của nàng. Bộ dạng của nàng hiện tại đã thâm đến thành như vậy mà còn không chịu an phận một chút, vẫn còn mồm mép như thế!

“Ta phát hiện ta cũng thật là không may mắn lắm, chỉ cần gặp mặt tên hôn quân như người luôn luôn gặp chuyện không may.”

“Niếp Tiểu Thiên, người muốn trẫm ném người lại đây đúng không?” Chân của Hoàng Phủ Tấn lại ngừng lại một lần nữa, bình thần nhìn Tiểu Thiên đang nép vào ngực mình nhưng miệng lại không an phận chút nào.

“Đừng, đừng!” Nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn trầm xuống, Tiểu Thiên lập tức thức thời chuyển biến thái độ, đưa tay nắm lấy góc áo của Hoàng Phủ Tấn thật chặt. Chọc giận hôn quân này, nói không chừng hắn thật đúng là nói được thì làm được đem nàng quăng lại tại đây thì sao?

“Hay người mang ta đến Vũ Phượng Cung rồi hãy ném.” Chớp chớp hai mắt vô tội, Tiểu Thiên nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, vội không ngừng bồi thêm một câu, “Cái kia. . . . Nhưng đừng ném mạnh tay quá, bằng không sẽ té rất đau !”

119. Chương 119

Câu này của Tiểu Thiên nghe ra rất vô tội nhưng lại làm cho người ta không thể tìm được lí do thoái thác làm cho Hoàng Phủ Tấn nhìn không được khe cong môi, nữ nhân chết tiết này, còn dám cùng hắn cò kè mặc cả.

Hai người vừa vặn tới cạnh ao sen, bước chân Hoàng Phủ Tấn ngừng lại, liếc mắt nhìn Tiểu Thiên trong lòng mình, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

“Được rồi, người đã sợ đau, trẫm sẽ không ném người xuống đất!”

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Tiểu Thiên lập tức cảnh giác, hôn quân này đột nhiên trở nên tốt như vậy, khẳng định không phải chuyện tốt.

Quả nhiên ——

Hoàng Phủ Tấn đi đến bên cạnh ao sen, nhìn hồ sen mang theo nhè nhẹ cảm giác mát lạnh, liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi mở miệng nói: “Xung quanh hồ sen này đều là nước, ném xuống hẳn là không đau chứ?”

“Cái. . . . Cái gì?” Hôn quân này định ném nàng vào ao sao? Trời ạ, thời tiết lạnh như thế, hắn lại muốn ném nàng xuống nước. Như thế này chẳng khác gì mưu sát nàng rồi.

Nhìn thoáng qua ao sen ở phía sau, tay của Tiểu Thiên bắt giắc đặt lên gáy của Hoàng Phủ Tấn, bám càng lúc càng chặt.

“Người. . . . Người không thể đối xử với ta như vậy!” Về mặt Tiểu Thiên hoảng sợ nhìn Hoàng Phủ Tấn chằm chằm, lúc trước mông nàng đã bị đánh ba mươi đại bản đã muốn đủ xui xẻo lắm rồi, đêm nay lại bị té ngã hai lần, nếu còn bị tên hôn quân này ném vào nước, vậy chẳng phải nàng sẽ bỏ mạng tại đây sao?

“Không thể đối với người như vậy?” Hoàng Phủ Tấn nhướn mày, “Người dựa vào cái gì cùng trẫm bàn điều kiện?” Nói xong, càng bước đến gần ao sen hơn.

“Uy, uy, uy, người không thể nhưng ta đi xuống lập.” Tiểu Thiên khẩn trương đắc hô to gọi nhỏ đứng lên, thủ ôm đắc Hoàng Phủ Tấn thực nhanh.

“Niếp Tiểu Thiên, người mau thả tay ra cho trẫm!” Hoàng Phủ Tấn hét lớn, nữ nhân chết tiết này tại sao lại mạnh quá vậy.

“Không thể buông, thả sẽ ngã xuống !” Nói xong, lực đạo trên tay nàng càng thêm siết mạnh.

“Niếp Tiểu Thiên, có phải người muốn bóp chết trẫm hay không?” Hoàng Phủ Tấn giận đến đen mặt

“Dù. Dù sao người không thể ném ta xuống đó.”

“Người mau buông tay cho trẫm!”

“Người không ném ta xuống ta sẽ buông tay!”

“Người.”

“A —— đừng ném, đừng ném mà!”

“Người buông tay không! ! !”

“Ta. Vậy người cách hồ sen xa một chút!”

“Niếp Tiểu Thiên, buông tay!” Nữ nhân chết tiết này, còn dám càng siết càng mạnh sao!

120. Chương 120

“Buông thì buông.” Cuối cùng Tiểu Thiên vẫn phải buông tay thỏa hiệp trước sự giận dữ của Hoàng Phủ Tấn

, “Đừng. Đừng ném”

Hoàng Phủ Tấn trừng mắt nhìn nàng, nàng liền lập tức thành thật lui cổ, ánh mắt lóe ra.

Phía sau hòn giả sơn, Vũ Lạc Thủy mới từ Thanh Âm Cung đi ra, đã nhìn thấy hai người đang tranh cãi ầm ĩ bên hồ sen, tuy hai người đều rất lớn tiếng ầm ĩ, nhưng nàng lại thấy trong mắt của Hoàng Thượng tràn đầy ý cười.

“Hoàng Thượng dường như đã thay đổi.” Vũ Lạc Thủy nhẹ giọng mở miệng nói, hẳn rõ ràng đang ôm Hoàng Hậu đến hồ sen, ra dáng như muốn ném nàng xuống, nhưng dường như hẳn chỉ dọa thôi? Hẳn còn. Còn ôm nàng?

Vũ Lạc Thủy cắn môi dưới, trong mắt hiện lên một tia mất mát.

“Ai u uy!” Chợt nghe tiếng Tiểu Thiên suýt xoa một tiếng, Hoàng Phủ Tấn liếc mắt nhìn.

“Người lại làm sao vậy?” Hẳn lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Vừa rồi bám chặt vào người dung sức mạnh quá, bây giờ tay rất đau!” Giả vờ đáng thương, nàng chớp đôi mắt to tròn trong suốt, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn

“Người cũng biết người bầu trẫm rất dùng sức sao?” Hoàng Phủ Tấn trừng mắt nhìn Tiểu Thiên, sợ tới mức nàng lập tức thu hồi cổ.

Nhìn thấy biểu hiện e sợ của nàng, Hoàng Phủ Tấn thật không đành lòng nói cái gì nữa, thiếu chút nữa quên , cổ tay của nữ nhân chết tiết này ở Lan Uyển đã bị trật khớp.

Tức giận liếc nhìn nàng đang nằm trong lòng mình, hẳn nhắc chân, ôm nàng đi về hướng Vũ Phượng Cung,

Thoáng cử động làm Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc, “Người không đem ta ném xuống sao?” Lời của nàng bật thốt ra!

“Sao? Muốn cho trẫm ném ngươi xuống đó?” Hoàng Phủ Tấn tà ác liếc nàng, vừa rồi chỉ nhất thời nổi hứng muốn dọa nàng một chút thôi, vậy mà nữ nhân gốc gác này tưởng thật, còn gần như siết đứt cổ của hắn!

Chẳng qua ——

Hoàng Phủ Tấn bỗng nhiên nhíu mày, tại sao hắn lại lãng phí thời gian trên người nữ nhân này? Còn có thời gian làm chuyện ngây thơ như vậy?

Nhéch môi, mặt mày Hoàng Phủ Tấn cau lại thật chặt.

Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên tự nhiên không dám nói thêm nữa cái gì, thành thật tránh ở trong lòng, ngực Hoàng Phủ Tấn, một câu cũng chưa dám nói.

Xa xa, Vũ Lạc Thủy nhìn thấy bóng dáng Hoàng Phủ Tấn, mi mắt của nàng sụp xuống, khóe mắt hiện lên một tia đau đớn.

Hơn mười năm thâm thương trộm nhớ, nhưng vẫn không đổi được quân vương liếc mắt một cái.

Khó chịu xoay người sang chỗ khác, nàng xoa xoa khóe mắt ướt át, chậm rãi đi về hướng Thanh Âm Cung.

Đau quá a! ! !

Khi hai người về đến Vũ Phượng Cung, thái y đã chờ sẵn ở đó, nhìn thấy hai người bọn họ về đến, lập tức bước lên nghênh đón.

“Thần tham kiến.”

“Không cần hành lễ, lại đây nhìn xem vết thương của nữ nhân gốc gác này đi!” Hoàng Phủ Tấn cắt ngang lời nói của ngự y, ôm Tiểu Thiên đi thẳng vào.

“Người mới.” Tiểu Thiên vốn muốn đáp trả lại, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt cảnh cáo của Hoàng Phủ Tấn, nàng đành đành bạo đem lời nói nuốt ngược vào.

Hôn quân, bạo quân! Tiểu Thiên tràn đầy tức tối không chỗ phát tiết, đành phải ở trong lòng mắng cho thống khoái.

“Hoàng Thượng, thỉnh đem nương nương buông xuống, để cho thần nhìn xem.” Thái y đi đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn, cung kính mở miệng nói.

“Ừm!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên đặt nhẹ nhàng lên ghế, động tác mềm nhẹ mà ngay cả chính hắn cũng không nhận thấy được.

Thái y kiểm tra mắt cá chân và cổ tay của Tiểu Thiên một chút, rồi đứng dậy mở miệng nói: “Nương nương, mắt cá chân của ngài đã bị trật, cổ tay cũng có dấu hiệu vị trí, thần cần chỉnh lại cho đúng vị trí, thỉnh ngài nhẫn nại một chút.”

“Nga, nga, được.” Tiểu Thiên liếc mắt nhìn ngự y một cái, gật gật đầu.

“Nương nương, thần bắt đầu đây.” Tay của Ngự y đặt lên chân của Tiểu Thiên, đang chuẩn bị động thủ.

“Chờ. Từ từ!” Tiểu Thiên gọi hắn lại.

555

Nàng sợ đau. Khi còn là bác sĩ, thấy bệnh nhân đau đến hô to gọi nhỏ, trong lòng thầm khinh bỉ, nhưng hiện tại.

Đem xương cốt sai vị trí kia chỉnh lại cho đúng chỗ, vậy không phải đau đến chết mất sao? Nhưng lại vẫn là do tên bạo quân kia làm hại!

555

“Nương nương, ngài còn có chuyện gì phân phó?” Thái y giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

“Ách. Cái kia. Không có việc gì, bắt đầu đi.” Nghĩ nghĩ, Tiểu Thiên vẫn không thốt thành lời, một người lớn như vậy, mà còn sợ đau, tiếp tục nói tiếp thật đúng là đủ mất mặt .

“Tuân mệnh” Thái y gật đầu, đang chuẩn bị động thủ, lại một lần nữa bị Tiểu Thiên gọi lại.

“Chờ. Chờ một chút.”

“Nương nương?” Nghi hoặc trong mắt Ngự y nhiều hơn một tầng.

Đứng ở một bên Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới vẻ mất tự nhiên trên mặt của Tiểu Thiên, hẳn đem tâm mất chuyển về hướng nàng, như là hiểu được cái gì.

Nữ nhân này. Không phải sợ đau chứ.

“Cái kia. Thái y, người. Người nhẹ một chút.” Cuối cùng, nàng vẫn là khẽ cắn môi nói ra miệng , mất mặt thì mất mặt đi, so với đau chết thì nhẹ hơn.

121. Chương 121

Thái dương Thái y hạ xuống vài cái hắc tuyến, thì ra Hoàng Hậu nương nương này sợ đau.

“Vâng, nương nương, thần tuân chỉ!”

“Ừm ừm!” Tiểu Thiên gật gật đầu, lại cảm nhận được một loại ánh mắt làm cho nàng chán ghét đang chạy ở trên người nàng, ánh mắt này đến từ hướng tay phải của nàng.

Nghiêng đầu đi, nàng bất chợt gặp phải ánh mắt mang theo trào phúng của Hoàng Phủ Tấn.

Hôn quân này, không có việc gì lộ ra biểu tình này làm cái gì?

Ai, nha, nha, hẳn còn dám cười? Hẳn dám cười nàng? Hẳn thử cảm giác xương cốt lệch vị trí xem.

Hẳn cười nhạo nàng, nghiêm trọng ở cười nhạo nàng. Bạo quân vô sỉ, quá vô sỉ....

Trừng hẳn, trừng chết hẳn! Trừng chết tên bạo quân này, bạo.

“Ai u uy

” Ngay lúc nàng đang âm thầm mắng Hoàng Phủ Tấn hàng ngàn vạn lần một cách thống khoái, thái y thừa dịp nàng không chú ý, đem mắt cá chân của nàng khẽ xoay, đau đến mồ hôi lạnh của nàng tuôn nườm nượp.

“Thái y, người ám toán ta!” Tiểu Thiên tức giận hét lớn, thì ra tất cả thầy thuốc đều âm hiểm như vậy, trước kia lúc ở bệnh viện đồng nghiệp của nàng cũng sử dụng chiêu này với bệnh nhân, nàng còn nói hẳn lòng dạ hiểm độc, ý xấu tràn đầy, thuộc loại bác sĩ giết người có giấy phép, hiện tại ngấm lại, thì ra thầy thuốc cổ đại cũng giống như thế.

Thầy thuốc Ác độc” Là không có hạn chế tuổi cùng niên đại. Ô oa

“Nương nương thỉnh bớt giận, thần nghĩ ngài đã chuẩn bị tốt .” Thái y vội không ngừng giải thích nói.

“Ta.” Tiểu Thiên đang định mở miệng, nhưng vừa thấy đến ý cười trong mắt của Hoàng Phủ Tấn, nàng vẫn đem đau đớn đến chết được đó nuốt trở về”Cái kia. Kỳ thật cũng không có gì, ta một chút cũng không đau!” Những lời này, nàng nói đặc biệt nhấn mạnh, giống như cố ý nói cho Hoàng Phủ Tấn nghe.

“Vâng, vâng, đa tạ nương nương thông cảm.” Thái y vội không ngừng miệng, quỳ tạ ơn, cũng không biết nói sao , hẳn luôn có cảm giác Hoàng Hậu nương nương nói lời này có điểm giấu đầu lòi đuôi .

“Ừm.” Tiểu Thiên thản nhiên lên tiếng, khẽ liếc mắt sang Hoàng Phủ Tấn đang ở bên cạnh, lại phát hiện bạo quân chết tiệt

kia, thế nhưng cười đến càng ngày càng lợi hại , chẳng những trong ánh mắt có tươi cười, ngay cả tươi cười nơi khóe miệng đều càng ngày càng rõ ràng.

Bao quân chết tiết này, nói hấn không phải người còn không thừa nhận, bình thường luôn tức giận muốn mắng chửi nàng, hiện tại thấy bộ dạng thảm hại này của nàng, liền cười đến vui vẻ như vậy, ai chọc hấn nha?

Khó chịu bĩu bĩu môi, Tiểu Thiên không nói nhiều, hiện tại nàng là người bệnh yếu đuối, nàng sẽ không so đo với tên bạo quân này làm gì.

122. Chương 122

“Nương nương, thỉnh đem tay của ngài cho vi thần xem một chút.” Đem chân Tiểu Thiên dùng tấm vải gỗ cố định tốt, thái y lại mở miệng nói.

“Tay. . . . Tay?” Thanh âm của Thái y kéo suy nghĩ Tiểu Thiên trở về, nàng theo bản năng đưa tay rút trở về.

Không phải giống ban nãy nữa chứ Tiểu Thiên hoảng sợ nhìn chăm chăm thái y, lúc này thái y ở trong mắt nàng quả thực chính là một tên đồ tể giết người không chớp mắt.

“Đúng vậy, nương nương, tay của ngài tuy rằng không nghiêm trọng như trên chân, nhưng cũng có hiện tượng bị trật khớp, xin cho thần.”

“Không cần!” Tiểu Thiên lập tức cắt ngang lời của hấn muốn nói, trong mắt mang theo tia sợ hãi.

Nàng ngốc thì có ngốc, nhưng cũng không phải không biết đau, còn muốn làm cho nàng thử thêm lần thứ hai.

“Nương nương, tay của ngài.”

“Tay ta không có việc gì, người đi xuống đi.” Đưa tay chống ở bên hông, vẻ mặt nàng cảnh giác nhìn ngự y, sợ hấn giống như vừa rồi thừa dịp nàng không chú ý liền đem tay của nàng bẻ đi.

“Nương nương, chuyện này.” Thái y khó xử nhìn Hoàng Phủ Tấn ở bên cạnh.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn hướng hấn khoát tay áo, hấn hít một hơi thật sâu, đứng thẳng thân mình, “Vậy thần cáo lui trước.” Nói xong, khẽ nghiêng người thi lễ, xoay người đi ra ngoài.

“Ô ~ nguy hiểm thật.” Tiểu Thiên nhẹ nhàng thở ra vỗ vỗ ngực, nhưng tay lại vô cùng đau đớn, “Ai u uy” Nàng nhịn không được kêu ra tiếng, lại quên bên người còn đứng một người làm cho nàng chán ghét đến không muốn nhìn thấy một giây-Hoàng Phủ Tấn.

“Người không phải nói không có việc gì sao?” Khẩu khí Hoàng Phủ Tấn bình thản giống như trước, hấn chưa từng gặp ai vì sợ đau mà bỏ qua chuyện đau đớn ở cổ tay. Nhưng thấy nàng đau đến mức nhíu mày, trong lòng hấn vẫn có chút là lạ.

Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên mạnh mẽ quay đầu nhìn hấn, trong mắt xuất hiện một tia kinh ngạc.

Tại sao lại quên mất tên cầu hoàng đế này nhỉ?

“Sao người còn không đi?” Tiểu Thiên tà liếc Hoàng Phủ Tấn một cái, miễn cưỡng mở miệng nói.

Nàng làm ra vẻ mặt ‘nơi này rất không hoan nghênh người’ làm cho Hoàng Phủ Tấn tức giận nhíu mày.

“Niếp Tiểu Thiên, người dường như đã quên đây là đâu? Biểu hiện của người như thế là sao hả?” Cẩn rằng, sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn sau khi tiến vào Vũ Phụng Cung lại tối sầm một lần nữa, nữ nhân chết tiết này lại dám bày ra bộ dáng không chào đón hấn như thế cũng không ngăn lại là ai đem nàng ôm trở về, để nàng khỏi phải chịu cảnh khổ lạnh lẽo giữ trời đêm.

Hấn thực hối hận mình không có việc gì lại quá thiện tâm với nữ nhân này làm cái gì? Có lòng tốt với con chó hay con mèo gì đó chứ nhất định cũng không muốn đối tốt với nàng!

123. Chương 123

“Ta biết a.” Tiểu Thiên một bộ dáng thực đương nhiên, “Nơi này là Vũ Phượng Cung, là tẩm cung của Hoàng Hậu, nói cách khác là địa bàn của ta, biểu tình hiện tại của ta chính là muốn nói cho người biết, nơi của ta không chào đón người, người hiện tại có phải nên đi hay không?” Nhưng mà, Tiểu Thiên mạo hiểm khiêu khích nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy lửa giận của Hoàng Phủ Tấn.

Ông nội người, nếu không phải cầu hoàng đế người làm hại, cô nãi nãi ta cũng không phải bị “Trọng thương”, chân còn bị bẻ thành cái bánh chưng như thế này sao?

“Niếp Tiểu Thiên, trọn to con mắt chó của người mà nhìn cho rõ ràng, cả thiên hạ này đều là của trẫm, ở nơi nào cũng đều là địa bàn của trẫm, còn không tới phiên người tới đuổi trẫm!” Hoàng Phủ Tấn tức giận dâng trào cuộn cuộn hết lớn với Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiết này, ở địa bàn của hắn còn dám đuổi hắn đi?

Hoàng Phủ Tấn chút không có chú ý tới, mình chưa từng trở nên như vậy. Ngây thơ như vậy, loại vấn đề nhỏ như thế này lại có thể cùng nữ nhân này so đo.

“Người.” Lần này, Tiểu Thiên không phản đối. Đúng, đúng vậy, nàng là Hoàng Hậu, dưới một người nhưng lại trên vạn người. Nhưng nàng thiếu chút nữa đã quên, dưới một người có nghĩa là dưới tên hôn quân trước mặt này, cho dù nàng ngạo nghễ trên vạn người, nhưng vẫn thua tên hoàng đế kiêu ngạo này. NND, vẫn là bị tên hôn quân này đè đầu cưỡi cổ.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thiên liền nắn lòng cúi đầu, “Chưa thấy qua hoàng đế nào kiêu ngạo như vậy.” Nàng cúi đầu, thấp giọng lầm bầm nói.

“Đó là bởi vì đời này của người chỉ thấy qua một hoàng đế là trẫm như vậy!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn lại lạnh như băng vang lên từ phía trên đầu của nàng một lần nữa.

Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thẳng vào ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Trời ạ, thanh âm nhỏ như vậy mà hắn cũng nghe thấy, nhưng cầu hoàng đế này nói đúng, ngoại trừ những vị hoàng đế giả trên TV ra, nàng đời này cũng chỉ từng gặp một hoàng đế thật sự như hắn.

Cũng đủ không hay ho, sao không để cha nàng gặp phải một vị mỹ nam hoàng đế ôn nhu sẵn sốc, lại an bài một bạo quân như thế này, lại là một bạo quân luôn luôn không vừa mắt với nàng bất cứ việc gì.

“Hắc hắc

” Sau khi phân tích hết thấy lợi và hại, nàng đối với Hoàng Phủ Tấn trước mắt nịnh nọt nở nụ cười vài tiếng, “Hoàng Thượng, lỗi tại ngài thật thính.”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Phủ Tấn ngồi xuống ở trước mặt nàng.

Hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Bỏ lại Lan Phi chờ hầu hạ hắn mặc kệ, cố tình ôm nữ nhân chết tiết này quay về Vũ Phượng Cung còn phải đứng đây cho nàng chọc giận, hắn khi nào thì biến thành bị khinh bỉ như vậy?

124. Chương 124

Hừ? Hắn hừ cái gì mà hừ? Sao lại đưa sắc mặt đen kịt đó cho nàng xem làm gì? Nếu thấy nàng không vừa mắt, hắn có thể chạy trở về Vân Tiêu cung đi a, hoặc là chạy trở về tiểu thiếp nào đấy của hắn, hắn không có việc gì ở nàng trước mặt hừ cái gì mà hừ?

Được, cả thiên hạ này đều là địa bàn của hắn, nàng không chọc hắn, nàng không thể trêu vào hắn, nàng biết.

Nàng đã nịnh muốn hết nổi rồi, nàng đi được chứ? Dù sao, tóm lại, nói ngắn gọn, nàng chính là không muốn nhìn thấy mặt tên hôn quân này.

Mạnh mẽ đứng bật dậy, sớm đã quên trên chân của mình bị bó thành cái bánh chưng, nàng chân trước vừa bước, liền đau đến giật bắn người, thân thể khẽ lão đảo ngã về phía trước, mắt thấy chính mình sắp sửa hôn lên mặt đất.

555

Đừng, đừng ngã a, hôm nay nàng đã ngã hai lần , không cần thảm vô nhân đạo như vậy, đừng để nàng phải té lần thứ ba, huống hồ, tay của nàng vẫn chưa hết bị trật khớp, nếu té ngã, không phải càng bị nặng hơn sao?

555

Đừng, đừng ngã xuống, đừng a

Tiểu Thiên hò hét ở trong lòng, ánh mắt sớm đã nhắm không dám liếc mắt nhìn trên mặt đất một cái, dù sao té là chắc chắn rồi.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được có một bàn tay to mạnh mẽ đem nàng chặn ngang bẻ đứng lên, nàng theo bản năng ôm chặt cánh tay kia, gất gao không dám buông ra.

Chậm rãi mở mắt ra da, “Di? Không té?” Khóe miệng Tiểu Thiên cong lên, dường như đã quên mình không ngã xuống là nhờ nguyên nhân gì.

Thằng đến đau nhức trên cổ tay làm cho nàng phục hồi tinh thần lại.

“Đau quá nga.” Cổ tay bị trật khớp sử dụng lực quá mạnh làm nàng lại một lần nữa đau đến nhú mảy.

“Niếp Tiểu Thiên, người có thể có đầu óc một chút hay không?” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn mang theo tức giận vang lên ở trên đầu nàng, nữ nhân này, chân đã té thành như vậy , nàng còn dám đi, nàng muốn gây luôn mới chịu hay sao?

“Còn không phải đều tại người sao?” Vô tội ngẩng đầu lên, Tiểu Thiên nhìn thẳng vào hai tròng mắt hừng hực lửa giận của Hoàng Phủ Tấn, làm cho nàng kinh ngạc chính là, nàng thế nhưng ở hẳn trong mắt thấy được nhẹ nhẹ lo lắng, lo lắng trong mắt cậu hoàng đế là bởi vì nàng sao?

Ảo giác? nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác!

Ở trong lòng Tiểu Thiên hoàn toàn khẳng định điểm này.

“Trách trăm?” Hoàng Phủ Tấn trầm mặt xuống, “Trăm bảo người lê cái chân gãy này đi sao?” Nữ nhân chết tiết này, hẳn ở trên người nàng hoàn toàn không nhìn thấy có ưu điểm gì, nhưng mềm miệng nhanh nhẩu cáo trạng buộc tội hẳn thì đã gặp qua mấy trăm lần .

125. Chương 125

“Nếu người không ở đây, ta cần lê cái chân gãy này đi sao?”

“Người.”

Đề nặng cơn tức giận tận đáy lòng muốn đem Tiểu Thiên ném ra khỏi Vũ Phượng Cung, Hoàng Phủ Tấn hít sâu một hơi, tà liếc Tiểu Thiên tứ một cái, mở miệng nói: “Được, vậy người cứ ở đây một mình, thấy tinh thần của người tốt như vậy, tự chiều cổ bản thân chắc không có vấn đề gì.” Nói xong, còn nhin không được trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Lại chỉ thấy Tiểu Thiên không cho là đúng bĩu môi, “Hừ, một mình sao, không lẽ Vũ Phượng Cung to lớn như thế này không tìm ra một cung nữ hầu hạ mình” Tiểu Thiên vẫn chưa nói xong, nàng đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh đem lời nói nghẹn ở cổ.

Không. Không phải chứ, vừa mới vào nên không phát hiện, hiện tại mới nhìn đến, cả một cái Vũ Phượng Cung to lớn như thế này thật đúng là một cung nữ thái giám đều không có.

Nàng làm Hoàng Hậu cũng quá uất ức đi. Ông nội người, hôn quân chết tiết này, thế nhưng keo kiệt đến ngay cả một cung nữ cũng không thèm cho nàng, lại đối với tiểu thiếp kia tốt như vậy, lúc nàng vào đó, cả Lan Uyển đầy cung nữ, dường như sợ không đủ vậy.

Quả nhiên là thê không bằng thiếp. Hừ!

“Tại sao Vũ Phượng Cung này một hạ nhân cũng không có? Chẳng lẽ trước kia ở nơi này, Hoàng Hậu cũng không cần cung nữ hầu hạ sao?” Khó chịu nhìn về hướng Hoàng Phủ Tấn, nàng đầy mình tức giận hỏi, lại nhìn thấy lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Tấn bất chợt lạnh xuống, vẻ mặt lạnh lư nhèo làm nàng nhìn không được run rẩy vài cái.

Sao lại thế này? Câu hỏi của nàng thật sự có vấn đề sao? Tại sao vẻ mặt của tên hôn quân này trở nên kinh khủng như vậy, má. Má ơi, sắp giết người nga.

Chờ. Từ từ? Nàng vừa mới nói cái gì ? Hoàng. Hoàng Hậu trước? Đó. Đó không phải là mẹ ruột của tên hôn quân đã chạy theo nam nhân khác sao? Hôn quân thống hận nhất chính là vị Hoàng Hậu đã sinh ra hắn, và đã hồng hạnh ra tường, nàng thế nhưng còn dám ở trước mặt hắn đề cập đến vị Hoàng Hậu trước? Nàng không phải muốn chết sao? Ô oa

Nguy hiểm rồi, nguy hiểm to rồi.

Vẫn là trấn an hôn quân này trước đi.

Nghĩ như vậy , nàng đang muốn mở miệng, lại chỉ nghe từ miệng lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn phun ra vài từ, “Hoàng Hậu trước kia và người giống nhau đều là dâm phụ, hoàn toàn không có tư cách để cho người khác hầu hạ.” Nói xong, phất tay áo, nhanh chóng bước ra khỏi Vũ Phượng Cung.

Lưu lại Tiểu Thiên một mặt kinh ngạc cô đơn đứng ở tại chỗ, nhìn theo bóng dáng mang theo cơn tức giận của Hoàng Phủ Tấn mơ hồ lộ ra nỗi cô đơn kia, Tiểu Thiên thất thần nói không ra lời, trong lòng mang theo một tia đau lòng không hiểu được.

126. Chương 126

Một lúc lâu, nàng mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình cứ ngây ngốc đứng tại chỗ như vậy, cái chân bị bó lại cố định bởi những cái nẹp giống như bánh chưng, chỉ cần hơi động một chút, cũng làm cho nàng đau đến nhúu mày.

“Cầu hoàng đế, dám đem ta bỏ lại như vậy.” Bất mãn bĩu môi, thu thập xong vài thứ mà tốn hết sức lực nàng đưa tay, kéo cái ghế bên tay trái ngồi xuống.

Trên tay bởi vì sử dụng lực mà lần nữa truyền đến đau nhức.

Nhìn Vũ Phượng Cung lớn như thế này, chỉ có một mình nàng, Đóa Nhi lại nằm ở Thanh Âm cung, thương thế nặng như vậy, mình lại thành nhân sĩ xui xẻo tàn tật .

Trong lòng Tiểu Thiên không khỏi ảm đạm xuống. Nói thế nào mình cũng là một bác sĩ khoa ngoại, lại đến nơi cổ đại chim không thềm để trứng như thế này, vậy mà một chút tác dụng cũng không có, liên tiếp gặp chuyện không may.

“Đáng chết.” Nàng không vui mắng một tiếng, cắn răng, đưa tay phải ra, cắn búi tóc trên tay, choàng qua cổ tay trái đã bị trật khớp, mạnh mẽ kéo mạnh một cái.

“Ách ~” Nhịn đau kêu lên một tiếng, sắc mặt của nàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt từng giọt nhỏ xuống, cũng may mình từng có học qua một chút khoa chỉnh hình, cổ tay bị trật khớp đã trở về đúng vị trí.

Nhìn cổ tay hơi phát sưng, nàng đột nhiên cảm thấy thật sự bị thảm, từ lúc xuyên đến cổ đại này, những chuyện tốt như trong tiểu thuyết xuyên không nàng lại không có cơ hội gặp, nhưng vận xấu cứ luôn xoay vần bên nàng.

Nói thế nào cũng xuyên thành một hoàng hậu, vốn tưởng rằng không phải nổi tiếng thì ít ra cũng được ăn to nói lớn một chút, không nghĩ tới bị hoàng đế xem là một dâm phụ lăng loan trác nết, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ đầu mình sẽ bị chuyển chỗ, cho là bị cầu hoàng đế phế, có thể trở về Nhà mẹ” tìm chỗ an thân, không nghĩ tới, lão thượng thư đó lại là con quỷ háo sắc bị Nhị nương xoay vần, lại bị tên hôn quân này kéo về trong cung một lần nữa, chẳng qua là vì muốn đòi lại công đạo cho nha hoàn nhà mình, công đạo đòi

không được, lại đem bản thân té thành bản thân bất toại” , Nha Nha , xui xẻo cũng sẽ không giống nàng như vậy chứ.

“Hu hu~~ ba mẹ, Thiên Thiên rất nhớ các người nha.” Cúi đầu, nàng khóc rầm rức, nàng cảm thấy thực sự cô độc, không ai để nàng có thể bày tỏ tâm sự. Đến lúc nào thì nàng mới có thể trở lại thế kỷ 21, trở lại thế giới chân chính thuộc về nàng?

127. Chương 127

Cúi thấp đầu, nàng không biết mình đã khóc bao lâu, cổ tay và vết hằn đau đớn làm nàng càng tức tưởi hơn, mãi đến khi một giọng nói lạnh như băng vang lên trên đầu của nàng.

“Khóc xong chưa?” Là giọng nói lạnh như băng lại mang theo tức giận của Hoàng Phủ Tấn, làm cho Tiểu Thiên chợt ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng.

Không nghĩ tới lúc này, hôn quân xuất hiện sẽ làm nàng cảm thấy mừng rỡ như thế, ngay cả có thể dùng từ mừng rỡ như điên để hình dung tâm tình của nàng lúc này.

“Sao người lại đến đây” Nói ra khỏi miệng, cũng là khẩu khí làm cho người ta nghe cực kỳ không vui, quả nhiên, làm ặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống .

Đang muốn mở miệng mắng nàng, lại bị nàng vượt lên trước một bước, “Được rồi, được rồi, người đừng giận nữa, ta đã sai rồi, được không Dù sao nàng hiện tại cũng là nữa” nhân sĩ Tàn tật ” , nàng hiện tại không chọc nổi hôn quân này.

Mặc dù nghe được giọng nói đầy vẻ không tình nguyện từ miệng của nàng, nhưng nữ nhân chết tiết này đã chủ động mở miệng nhận lỗi, vả lại khi hấn vừa bước qua khỏi cửa thấy nữ nhân này đang gục đầu khóc rầm rức, không hiểu sao tim hấn lại nhói đau.

Nữ nhân này có thể dễ dàng ở trước mặt hấn nhận sai như thế, có lẽ là lo lắng cho bản thân té thành như vậy, không chọc nổi hấn đi.

Nàng thật là thức thời nhĩ! Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, nhưng hoàn toàn không mở miệng trách mắng nàng một chút nào.

“Đem tay cho trầm xem một chút.” Ngữ khí của hấn vẫn lạnh như băng phải không có một tia ấm áp như cũ.

“Làm. Làm gì?” Tiểu Thiên lập tức thu tay về, mặt đầy cảnh giác nhìn Hoàng Phủ Tấn, hôn quân này lại tính toán làm chuyện xấu gì đây?

“Niếp Tiểu Thiên, trầm khinh thường lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!” Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Tiểu Thiên, thanh âm của Hoàng Phủ Tấn vang lên, nữ nhân không biết điều này, lại dám bày ra vẻ mặt đề phòng hấn giống như đề phòng cướp vậy, hấn làm nàng bất an đến như vậy sao!

“Người khinh thường lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, người cũng trực tiếp làm.” Vừa há miệng, nàng vẫn chưa kịp suy nghĩ đã thốt thành lời. Lúc trước, là ai muốn đem nàng ném vào hồ sen, nàng đương nhiên nhớ rõ hơn bất cứ ai nha!

“Niếp Tiểu Thiên, có phải người muốn cho trầm đem người ném ra ngoài hay không?” Nữ nhân đáng chết này, rốt cuộc lúc nào thì mới có thể không chọc tức hấn đây.

Cũng không biết mình là chuyện gì xảy ra, rõ ràng đã đi, nhưng vừa đến Vân Tiêu cung, trong đầu vẫn luôn luôn hiện lên dáng vẻ bất lực của nàng, còn có cái chân không thể nhúc nhích đó, đầy bụng lo lắng nàng rốt cuộc có thể trở lại tẩm cung hay không.

128. Chương 128

Còn có tay trái bị trật khớp mà không chịu cho Thái Y chữa trị nữa, không biết đã đau đến mức nào, chỉ nghĩ đến chuyện này, bước chân của hắn không tự chủ được lại lần nữa quay lại Vũ Phương Cung. Gần đây hắn càng ngày càng không giải thích được, ngay cả chính hắn cũng không biết là nguyên nhân gì. Đáng chết, hắn lại còn lo lắng cho nàng, cắn răng, chân mày hắn bởi vì không vui mà nhăn rất chặt.

“Không muốn đâu.” Tiểu Thiên phủ định hoàn toàn lời nói của Hoàng Phủ Tấn..., Cùng lúc đó, thanh âm của nàng cũng đem suy nghĩ của Hoàng Phủ Tấn kéo trở lại.

Thật là buồn cười! Hôn quân này nếu đem vứt nàng đi ra ngoài lần nữa, nàng có thể từ” Nhân sĩ nửa tàn tật ” trực tiếp nhảy đến”Nhân sĩ tàn tật” .

Không được, tính khí tên hôn quân này vốn đã âm tình bất định, nếu ở mãi chỗ này một năm hay nửa năm gì đó, nhất định cái mạng nhỏ của mình không bị hắn lấy thì cũng bị hắn hù chết. Đúng, phải đi về, nhất định phải tìm cách trở lại thế kỷ 21, tiếp tục làm bác sĩ Niếp vạn người kính ngưỡng, Niếp hoa khôi!

“Không muốn thì ngâm miệng cho trầm!” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, nhìn trong mắt nàng bất chợt hoảng sợ, bất chợt lại chuyển thành quyết tâm mạnh mẽ hắn không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, chẳng qua là đáng vẻ vô tội bên ngoài của nàng, lại lần nữa thành công để hắn nén tức giận ngược trở về.

“A

” Cúi đầu, nàng rất không tình nguyện đáp một tiếng.

“Đưa tay cho trầm!” Như cũ là thanh âm lạnh như băng giống như đá.

“A

” Còn lại là khẩu khí rất không tình nguyện này, nhưng nàng vẫn đành hoàng đem tay phải đưa ra ngoài, trong lòng cứ mãi bồn chồn không yên, nàng cũng không biết hôn quân này muốn tay của nàng làm gì, hắn nhưng ngàn vạn lần đừng mất nhân tính để cho tay phải của nàng cũng phế đi.

Mới vừa nghĩ như vậy, thanh âm của Hoàng Phủ Tấn lại rống lên một lần nữa, “Cái tay kia! Ngủ giấc!”

Một tiếng hô như tiếng sấm này dọa cho nàng sợ đến mức tay vừa mới vươn ra, thỉnh linh thu ngược trở lại”Nói gì thì nói, lớn tiếng như vậy làm gì?” Tuy là nói như vậy, nhưng nàng vẫn đưa cánh tay còn lại của mình đưa cho hắn, trong miệng còn không nhịn được dặn dò: “Ừ, người phải cẩn thận một chút, tay này mới vừa chuyển trở về, còn không kiên cố, người cũng đừng làm cho nó tiếp tục dọn nhà.”

“Người có thể đem miệng ngâm lại không?” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, nữ nhân này tại sao lại nhiều lời như vậy.

129. Chương 129

“Vậy ta không phải lo lắng tay của ta. . . . Tay sao?” Tiếp thu được hơi thở nguy hiểm trong mắt của Hoàng Phủ Tấn, nàng thành thật rút cổ về.

Ai ai ai

Niếp đại tiểu thư nàng sống 24 năm nay, vẫn chưa từng ngoan ngoãn như thế, không nghĩ tới sau khi xuyên qua thành Hoàng Hậu, chức vị cao nhất vinh hạnh nhất lại so ra thua kém với lão bà bình thường dân chúng gấp trăm ngàn lần, đã bị hôn quân này bức hiếp chèn ép đến mức thành như thế này.

“A ——” Nàng đang buồn bực một mình, lại bởi vì đau nhức từ trên cổ tay truyền tới làm thu hồi thần trí, trong mắt nàng bốc lửa nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn, giận đến nghiến răng, “Hoàng Phủ Tấn! Người ám toán ta!”

TNND (Con mẹ nó), nàng cũng biết hôn quân này luôn chán ghét nàng, tiểu tử này thế nhưng thừa dịp lúc nàng thất thần muốn vụng gậy tay của nàng.

Nàng cũng không nên ngây ngốc nghe lời đưa tay cho hắn, nói không chừng tay này của nàng sẽ bị phế bỏ như vậy.

Tay này nếu bị tàn phế, nàng muốn cho hôn quân này phụ trách nàng cả đời.

A phi phi phi! Lời trẻ con không nên tính, lời nói trẻ con không nên tính, muốn cho để cho hôn quân này phụ trách nàng cả đời, nàng không phải là tự tìm đường chết sao.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi không phải nói đã đem tay sửa lại rồi sao? Tại sao trẫm thấy nó chuyển qua những chỗ khác rồi?” Thanh âm tức giận của Hoàng Phủ Tấn truyền vào trong tai nàng, để cho hôn nàng mới vừa lạc vào cõi thần tiên bị triệu hồi trở về.

“Cái. Cái gì?” Lời của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên hơi sửng sò, “Ta không sửa đúng sao?”

Ô oa

Sẽ không tà môn như vậy chứ? Nói thế nào nàng cũng là một bác sĩ a, vậy mà ngay cả tay của mình bị trật khớp cũng không sửa được, khó trách tay của mình còn vẫn mơ hồ đau, mới vừa rồi bị hôn quân sửa lại, cảm giác tốt hơn nhiều.

Hôn. Hôn quân này mới vừa rồi là đang giúp nàng sao?

Tiểu Thiên chớp chớp cặp mắt, nhìn Hoàng Phủ Tấn trước mắt sắc mặt không được tốt lắm, nàng cảm thấy càng phát ra kỳ quái.

Hôn quân này không phải là vô cùng thống hận nàng sao? Ít nhất hắn cũng vô cùng thống hận hoàng hậu trước kia đã cấm sùng cho hắn, hắn không phải là bị nàng chọc tức giận bỏ đi sao? Tại sao còn trở lại?

Chẳng lẽ. Cầu hoàng đế này thăm mền nàng? Lo lắng nàng không ai chăm sóc mới trở lại đây một lần nữa?

Ha ha

Thật tốt quá, thật tốt quá, nếu cầu hoàng đế thăm mền nàng, có phải đại biểu mạng nhỏ của nàng về sau được bảo đảm hay không?

Tốt , Tốt vô cùng tốt.

130. Chương 130

“Niếp Tiểu Thiên, trong não heo của ngươi đang có ý gì!” Thanh âm tức giận của Hoàng Phủ Tấn lại truyền vào trong tai nàng một lần nữa, thấy trong mắt nàng lóe ra nụ cười, hắn liền cảm thấy dị thường chương mắt, và có. Có một chút gì đó làm cho hắn cảm thấy mất tự nhiên

“Khụ khụ.” Bị nước miếng của mình làm sặc, Tiểu Thiên lập tức thu lại nụ cười.

Mẹ kiếp, quá đặc ý quên hình tượng rồi, thế nhưng biểu hiện ra rõ ràng như vậy, đã bị cầu hoàng đế nhìn ra.

Thật ra thì, nàng cũng không dám ảo tưởng đến chuyện động trời này đâu, chỉ cần bạo quân này không ngày ngày kêu chém nàng đầu đã là phước đức ông bà nàng để lại rồi, nàng còn trông cậy vào bạo quân thăm mền nàng? Trừ phi nàng giống như Phượng tỷ(La Ngọc Phượng: biết trước kia là ai, trẫm độ biết được.), bị chứng bệnh vọng tưởng .

Cảm giác được tay của mình không đau giống như lúc trước, Tiểu Thiên len lén nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, vô tội mở miệng nói: “Thật ra thì. Ta cũng không có ý gì, thật mà! Là thật sự đó!” Nàng đặc biệt nhấn mạnh chỗ này, chỉ sợ Hoàng Phủ Tấn thật sự dẫn hình ra cái gì , nếu để cho hôn quân biết trong lòng nàng nghĩ tới hắn thăm mền nàng, không bị hắn vụng trộm châm chọc chết mới là lạ, nói không chừng còn toát ra một câu gì”Trẫm thăm mền ai cũng không thể nào thăm mền dân phụ như ngươi”... Lời nói đó làm mất mặt nàng thì không tính đi, nếu để hôn quân phát hiện nàng nghĩ như thế, vậy chẳng khác nào nàng tự nhận mình là dân phụ sao?

Mà Tiểu Thiên càng trịnh trọng giải thích như vậy, càng như giấu đầu hở đuôi, Hoàng Phủ Tấn lại càng thấy tiểu nữ nhân trước mắt dường như thực sự đang có chủ ý gì đó, hơn nữa chủ ý này còn không nhỏ.

Chẳng qua là, hắn vẫn chưa biết, trong não heo này của nàng rốt cuộc đang có những ý nghĩ quỷ quái gì nữa đây.

Không nhiều lời dây dưa vào đề tài này nữa,

Hoàng Phủ Tấn hướng về phía Phúc Quý đang hầu ở ngoài cửa mở miệng nói: “Đem Tử kim phần đến đây.”

“Dạ, hoàng thượng!” Phúc Quý khẽ thi lễ, bước vào cửa, trong mắt từ đầu đến cuối tràn đầy kinh ngạc.

Mới vừa rồi ở Vân Tiêu cung, hoàng thượng bảo hắn mang theo Tử Kim phần đến Vũ Phượng Cung, làm hắn cả kinh nói không ra lời.

Tử kim phần là một loại thảo dược cực kỳ quý giá, quý đến mức có thể sánh ngang tầm với quốc bảo, là do Bát Vương gia Xích Thiên quốc lúc đến Kim Lăng làm khách đã tặng cho hoàng thượng, nếu như không phải là bởi vì hai nước giao hảo, Bát Vương gia cũng sẽ không đành lòng mang thứ quý giá thế này đem ra đâu.

131. Chương 131

Nhưng hoàng thượng hôm nay thế nhưng dùng Tử Kim phần cho Hoàng hậu nương nương chữa thương, ngược lại thật sự là vượt ngoài ý nghĩ của hắn rất xa, sắc mặt hoàng thượng cũng không hề tốt hơn, nhưng hôm nay hoàng thượng đối với nương nương mặc dù vẫn còn nghiêm nghị lạnh lẽo, nhưng cách hoàng thượng làm đã làm cho hắn ta phải chặc lưỡi hít hà, đầu tiên là bỏ lại Lan Phi nương nương, tự mình ôm Hoàng hậu nương nương trở về, sau đó bị nương nương chọc giận bỏ đi còn là mang theo Tử kim phần đến giúp nương nương chữa thương.

Đây. Đây là hoàng thượng sao?

Nhận lấy Phúc Quý đưa Tử Kim phần tới, Hoàng Phủ Tấn kéo tay của nàng qua, nhẹ nhàng thoa lên đó, cảm nhận được một luồng mát lạnh thoải mái, Tiểu Thiên giương mắt, nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, chỉ thấy hắn nhận lấy Phúc Quý lần nữa đưa tới mảnh lụa trắng bằng tơ tằm quấn quanh cổ tay của nàng một cách nhẹ nhàng, động tác êm ái làm cho nàng thiếu chút nữa đã rớt cằm.

Đây. Đây là bạo quân Hoàng Phủ Tấn đó sao? Hắn bị ai nhập vào thân à? Là do bị lương tâm cắn rứt, nên người cao cao tại thượng như hắn ta lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp như mình, là một ‘Dâm phụ’ trong miệng hắn, nên mới bằng bó ỉn?

Nhìn gò má tuấn mỹ của Hoàng Phủ Tấn, hắn lúc này đã giảm hẳn vẻ oai phong lạnh lẽo thường ngày, mày vẫn cau chặt như cũ, nhưng lại làm cho người ta không khỏi dao động, ánh trăng mờ ảo từ ngoài cửa soi rọi lên ngũ quan cương nghị của hắn, phá lệ tuấn mỹ mê hoặc lòng người.

Không thể phủ nhận, hắn tuyệt đối là một mỹ nam tử, một cực phẩm mỹ nam để cho nữ nhân bị động tâm.

Ai

Nếu như hắn có thể vẫn giữ vững cái bộ dáng này, thật là tốt biết bao a.

Tiểu Thiên bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng.

Lại một lần nữa nhìn Hoàng Phủ Tấn bận rộn trên tay một cái, Tiểu Thiên thế nhưng cảm giác được nhịp tim của mình dường như tăng đột ngột, trên má thoáng nóng nóng, ngay cả tim cũng thêm một phần rung động.

Quái lạ, quái lạ! Hôm nay không chỉ có hôn quân trở nên kì quái, mà ngay cả nàng cũng không được bình thường rồi.

Sau khi băng bó xong, Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Thiên đang sững sờ nhìn mình, hắn không vui lại một lần nữa nhú mày.

Nữ nhân này dùng loại ánh mắt này nhìn hấn làm cái gì?

“Niếp Tiểu Thiên!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn vang lên, trong mắt thoáng qua một tia mắt tự nhiên.

“A? Sao? Dạ, Có mặt!” Bị giọng nói của Hoàng Phủ Tấn này dọa cho sợ đến phục hồi tinh thần lại, trong lòng Tiểu Thiên thoáng qua tia chột dạ chưa bao giờ có .

132. Chương 132

“Tay đã được băng bó cẩn thận rồi, nếu như ngươi không muốn nó bị phế..., tốt nhất nên an phận đi!”

Di? Hôn quân này là đang quan tâm nàng sao? Tại sao nàng lại nghe thấy trong lời nói của hấn mơ hồ một tia lo lắng vậy?

Oa nha nha

Tại sao từ khi bước vào Vũ Phượng cung này, những ý nghĩ kì quái lại cứ liên tiếp nảy nở a.

Trấn định! Trấn định! Nhất định là bị hành động này của hôn quân làm cho sợ choáng váng mới có thể nghĩ như vậy.

Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Tiểu Thiên ở trong lòng tự an ủi chính mình.

Thấy Tiểu Thiên lại nhìn mình sững sờ, Hoàng Phủ Tấn chân mày một lần nữa nhíu lại, “Niếp Tiểu Thiên, đừng nhìn chằm chằm trầm như vậy! “

Oa oa

đây mới là Hoàng Phủ Tấn tương đối bình thường, hôn quân này rốt cục cũng khôi phục bình thường.

Tiểu Thiên âm thầm thở dài ở trong lòng, lại phát hiện hình như mình cuồng bị người khác ngược đãi, hôn quân này đối với nàng không hung không được.

“Thật ra thì ta cũng đâu muốn nhìn chằm chằm ngươi, chẳng qua là tối nay lương tâm của ngươi đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ta, ta là bị ngươi dọa cho sợ sững sờ.” Nàng nhịn không được vì mình giải thích.

Chẳng qua là —— Lời của nàng lại làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trầm xuống.

Nữ nhân này không đề cập tới thì không sao, nhắc tới, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy không giải thích được, tối nay —— Hấn rốt cuộc là đúng theo như lời nữ nhân này nói, trong sâu thẳm tiềm thức của mình hấn phát hiện hấn thực sự không quên được nàng, thậm chí có chút. . . . Yêu thương nàng?

Đáng chết, hấn rốt cuộc đang làm nghĩ gì? Hấn tại sao có thể đối với một dam phụ xuất hiện loại ý nghĩ này.

Nàng cùng nữ nhân kia là giống nhau, không biết xấu hổ, đều là những kẻ dâm loạn!

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa xuất hiện cái nhìn lạnh như băng khiến cho người khác phải sợ hãi.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?” Lại một lần nữa liếc thấy Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng, trong ánh mắt thoáng hiện một tia đau đớn, Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng kêu, trong lòng nàng cũng suy đoán hôn quân này đại khái lại nghĩ tới chuyện mẫu thân cùng một nam nhân khác bỏ trốn để lại hấn cùng người phụ hoàng vì không chịu được đau khổ mà tự vẫn kia. Trong lòng của nàng không khỏi đau một cái.

Hoàng Phủ Tấn định thần lại, hấn lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên một cái, trong giọng nói mang theo vài phần lạnh lẽo, “Hãy nhớ, trầm coi như lương tâm đại phát cũng là vì nể mặt Hoàng tổ mẫu, ngươi đừng vọng si tâm vọng tưởng đến những thứ sẽ mãi không thể có được.” Hoàng Phủ Tấn nhìn vào Tiểu Thiên nói, nhưng dường như là đang tự nói với chính mình. Đúng, hấn đối với nữ nhân này tốt như vậy, hoàn toàn là bởi vì hoàng tổ mẫu! Nhất định là như vậy.

Hoàng Phủ Tấn ở trong lòng tự vì mình mà thán nhủ.

133. Chương 133

“Sẽ không, sẽ không, nhất định sẽ không!” Tiểu Thiên không ngừng liên tục lắc đầu, “Ta biết hoàng thượng ngài nhất định sẽ không thể nào vô duyên vô cớ đối với ta động lòng từ bi. Ta một chút suy nghĩ lệch lạc cũng không có, ha ha

vậy ta trước hết đi ngủ nha.” Nói xong, quay đầu đi, nụ cười trong nháy mắt cũng thu xuống.

Nhớ, trăm coi như lương tâm đại phát cũng là vì nể mặt Hoàng tổ mẫu, người đừng vọng tưởng những thứ sẽ không bao giờ có được.

Thứ không bao giờ có được? Nàng dĩ nhiên hiểu trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn hàm chứa cái gì. May mắn nàng thật đúng là không có bất kì vọng tưởng gì, nếu không hậu quả thật khó lường, thật ra thì trong lòng nàng cũng rất hiểu, nếu như có một chút ràng buộc không đáng có ở đây, nàng làm sao có thể trở lại thế kỉ 21 a, đó mới thực sự là nơi mà nàng thuộc về.

Nhưng là. Tại sao những lời này của Hoàng Phủ Tấn lại làm cho nàng cảm thấy khó chịu như vậy.

Ai

đoán chừng vì cái tính khí thất thường của tên hôn quân này mà ta bị bệnh tim rồi.

Tiểu Thiên khó khăn từ trên ghế đứng lên, nhưng không biết làm như thế nào đi vào phòng ngủ, cũng không biết đường đến phòng ngủ như thế nào đi, nhưng ngay tại thời điểm này, nàng lại giận dữ không muốn nhờ sự giúp đỡ từ người bên cạnh này, hơn nữa, nàng cũng không trông cậy hôn quân này còn có thể giúp nàng.

Hoàng Phủ Tấn bởi vì một câu Tiểu Thiên “Ta một chút ý nghĩ lệch lạc cũng không có” kia mà không vui, vốn định vì vậy mà rời đi, nhưng nhìn đến bộ dáng khó khăn của nàng, hắn không nhịn được dừng bước.

Thấy Tiểu Thiên chỉ có thể dùng tay phải chống bên cạnh cái ghế, tay trái bởi vì bị trật mà không dám cử động mạnh, bộ dáng khó khăn của nàng in trong mắt hắn, khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Đang muốn tiến lên, lại thấy Tiểu Thiên xoay đầu lại nhìn hắn, trờ trờ mở miệng nói: “Cái đó. Hoàng thượng, phòng ngủ đi như thế nào?”

Chớp chớp cặp mắt vô tội nhìn hắn, nàng còn là không có cốt khí hỏi hắn cửa ra. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nàng vẫn còn hiểu rất rõ ràng đạo lí này.

Vấn đề của nàng thực khiến cho Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, nữ nhân này thậm chí vẫn không biết phòng ngủ đi như thế nào?

Cũng đúng!

Hoàng Phủ Tấn chợt nghĩ đến, nữ nhân này ngay buổi chiều đầu tiên khi tiến cung liền bị hắn tổng đến lãnh cung, tiếp đến nàng về nhà ở, nói, Vũ Phượng Cung nàng một lần cũng chưa từng bước qua cửa, cũng khó trách nàng không biết phòng ngủ đi như thế nào.

134. Chương 134

“Được rồi, được rồi, người đừng cau mày, tự ta tìm là được.” Nhìn Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, Tiểu Thiên đoán chừng hôn quân này lại muốn bắt đầu nổi đoá, tối nay nàng không có nhiều tinh lực ứng phó hôn quân này như vậy, thay vì bị hắn mắng, còn không bằng mình tự tìm còn hơn.

Cũng không đợi Hoàng Phủ Tấn mở miệng, nàng dùng chân còn lại chưa có bị què mà đứng lên, nàng cũng không tin, với một cái chân này nàng còn nhảy không tới trong phòng ngủ.

Hừ! Lần này chết cũng không cầu xin cầu hoàng đế! Chết cũng không cầu xin!

Nhìn Tiểu Thiên quật cường không lên tiếng nữa, nàng khó khăn đi lại khiến hắn không đành lòng, trong lòng đột nhiên nổi lên lòng trắc ẩn.

Nhảy không được mấy bước, cơn đau từ chân kia truyền đến, Tiểu Thiên không tự giác được mày nhíu lại.

Thật ra thì nàng cũng biết, mắt cá chân bị trật mặc dù trở về vị trí cũ rồi nhưng cũng không thể cử động quá mạnh, nếu không trong lúc huyết dịch lưu chuyển mang đến áp lực nhất định vừa tê dại lại dẫn chút đau đớn. Nhưng bây giờ nàng chỉ có một mình, lúc này thực sự nàng thực sự không có biện pháp để chân có thể hoạt động như cũ, nhanh chóng đi về phòng ngủ.

“Ai ~” Nàng cúi thấp đầu thở dài, trong giọng nói lộ ra mấy phần vô lực.

Đang lúc này, nàng lại cảm giác được mình bị người từ phía sau bế bổng lên, khiến cho nàng không khỏi giật mình chợt quay đầu lại, nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn ẩn hiện sự trách cứ.

“Người lại muốn làm gì?” Nàng đề phòng nhìn Hoàng Phủ Tấn, hiện tại nơi nàng sắp đến là phòng ngủ có chỉ số nguy hiểm vô cùng cao a, hôn quân này chẳng lẽ muốn sau khi ôm nàng đi vào phòng ngủ, tại cái nơi vô cùng mập mờ kia đối với nàng.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm đối với người không có hứng thú!” Đang tưởng tượng những chuyện tiếp theo sắp xảy ra thì thanh âm khó nén được sự tức giận của Hoàng Phủ Tấn truyền vào tai nàng.

A ô

Nàng chỉ là mới suy nghĩ có chút thôi nha, hôn quân này như vậy cũng nhìn ra được?

Được rồi, được rồi, nàng im lặng, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không nói, tránh cho việc không cần thận lại đắc tội với hôn quân này.

Nhưng hắn là tên bạo quân ngay cả khối tơ vàng huyết ngọc “Thượng đánh hôn quân” kia đều không để ở trong mắt .

Hoàng Phủ Tấn liếc mắt nhìn Tiểu Thiên ở trong ngực đột nhiên trở nên đàng hoàng, trong mắt của hắn thoáng qua một tia cười yếu ớt.

135. Chương 135

Nữ nhân này nhiều lần đều to gan lớn mật không chỉ châm chọc hắn, khiêu khích hắn, nếu không ý vào sự sủng ái của hoàng tử mẫu, thì cũng là ý vào khối huyết ngọc kia, hiện tại trở nên thành thật như thế, đại khái chắc cũng đã nghĩ đến cái uy hoàng đế của hắn có thể tùy thời mà lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Nàng hiện tại thực thức thời! bản lãnh lấy mạnh hiếp yếu, nàng so với bất kì ai đều hiểu hơn hết.

Âm thầm trợn mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, hắn ôm nàng đi về hướng phòng ngủ.

Sau khi đem Tiểu Thiên đặt trên giường, Hoàng Phủ Tấn không hề nhìn lại nàng, chỉ đơn giản là lạnh lùng mở miệng nói: “Đừng có lộn xộn nữa, nếu như chân còn lại mà bị hỏng nữa..., mình người ở đây tự sinh tự diệt cũng tốt lắm.”

Cầu hoàng đế, dám nguyên rửa nàng! Tiểu Thiên khó chịu bĩu bĩu môi, cũng không còn dám phản bác.

Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt! Quả đúng là chân lí không bao giờ sai.

Thấy Tiểu Thiên không nói lời nào, Hoàng Phủ Tấn ngược lại cảm thấy không quen , nữ nhân này bình thường nhưng này lại an phận đến một câu cũng không nói.

Nếu như vậy, hắn cũng không có ý định nói gì nữa, lạnh lùng liếc nàng một cái, Hoàng Phủ Tấn xoay người đi ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Tiểu Thiên chợt đưa tay kéo hắn lại, trong mắt mang theo vài phần thỉnh cầu.

Bị đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương của Tiểu Thiên lôi kéo, Hoàng Phủ Tấn cảm giác tim mình như đập nhanh thêm vài nhịp.

Nhưng vừa nghĩ tới nàng đối với gian phu cũng làm hành động như vậy, lửa giận trong hắn lại ùn ùn kéo tới.

Hất đôi tay của nàng, hắn mặt lạnh mở miệng nói: “Chuyện gì?”

Thấy mình bị Hoàng Phủ Tấn đẩy ra, trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua một tia mắt mát lạnh nhàn nhạt, thật ra sự chán ghét kia trong mắt Hoàng Phủ Tấn, khiến cho nàng thực lòng cảm thấy rất khó chịu.

Nàng biết, trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nàng chỉ đơn giản một người đàn bà dâm loạn trác nết dám cho hắn mang nón xanh mà lại không có bất kì sự hối hận nào.

Thấy Tiểu Thiên sững sờ, mày Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa nhíu lại, “Niếp Tiểu Thiên, gọi trầm rồi cuộc chuyện gì?” Thanh âm của hắn vang lên.

“Ta.” Nhìn Hoàng Phủ Tấn trên mặt không nhận được, Tiểu Thiên nhíu mày một cái, vẫn không thể nói ra khỏi miệng, lắc đầu một cái, nàng nhàn nhạt mở miệng nói: “Không có gì, ngài đi thông thả!”

Hoàng Phủ Tấn có cảm giác, hôm nay Niếp Tiểu Thiên rất lạ, càng ngày càng không giống Niếp Tiểu Thiên – nữ nhân không bao giờ để hắn vào mắt kia.

Chẳng lẽ té một cái liền đem tính khí của nàng cũng té luôn sao?

136. Chương 136

Hoàng Phủ Tấn kinh ngạc nhìn nhìn Tiểu Thiên một lúc lâu, chẳng lẽ cái chân bị thương khiến nàng rất khó chịu hay sao?

Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía Tiểu Thiên khẽ nhíu chân mày, hắn dĩ nhiên cho là như vậy .

“Có phải tay chân còn rất đau hay không?” Cuối cùng Hoàng Phủ Tấn không nhận được mở miệng nói, thanh âm cũng không biết vì sao lại mềm xuống.

“Hả?” Không hề nghĩ đến Hoàng Phủ Tấn sẽ hỏi như thế, Tiểu Thiên hơi sững sờ, ngay sau đó cười cười, “Ha ha, cũng không đau lắm.”

“Vậy thì nằm xuống đi, trầm đi!”

“Vâng, cung tiễn hoàng thượng!” Tiểu Thiên khẽ gật đầu, tối nay nàng càng ngày càng không thể nắm bắt được trái tim mình, thấy Hoàng Phủ Tấn dùng đôi mắt chán ghét nhìn nàng... , nàng vẫn buồn bã đến bây giờ.

Kỳ quái, hôn quân này vốn là rất ghét nàng, tại sao nàng lại phải cảm thấy khổ sở chứ.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên một cái, xoay người đi vài bước, nhưng vừa tới cửa phòng ngủ, không nhận được quay trở lại.

“Hoàng thượng, ngài còn có việc sao?” Thấy Hoàng Phủ Tấn quay trở lại một lần nữa, trên mặt Tiểu Thiên mang một tia nghi ngờ.

“Không có gì, chẳng qua là nhắc nhở ngươi đừng lộn xộn, trầm cũng không muốn vì ngươi mà hoàng tử mẫu sẽ trách cứ ta không chiếu cố tốt ngươi.” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn có chút mùi vị khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo).

“À.” Không khỏi cảm thấy có chút mất mát, Tiểu Thiên gật đầu một cái không nói thêm gì nữa.

“Ừ!” Lạnh lùng đáp một tiếng, Hoàng Phủ Tấn xoay người rời đi, nhưng trong lòng lại như cảm thấy có gì đó đang đè nặng, khiến cho hắn luôn không an tâm .

Sau khi Hoàng Phủ Tấn rời đi, Tiểu Thiên nhìn phòng ngủ không có một bóng người này, trong lòng lại bắt đầu hiện lên một tia khản trương.

Nàng mới vừa rời kéo Hoàng Phủ Tấn, chẳng qua là sợ ở một mình chỗ này, nhớ khi còn bé ba mẹ không ở nhà, một mình ở nhà xem phim kinh dị, thì đột nhiên cảm thấy xung quanh mình có rất nhiều bóng ma, bởi vậy mà nàng luôn sợ một mình đợi chờ trong bóng tối.

Tuy nàng đã 24 tuổi, mỗi ngày trước khi đi ngủ còn cần mẹ ở bên dỗ dành cho đến khi nàng ngủ thiếp đi mới thôi, cha thường lấy chuyện này cười nhạo nàng, sau khi đến nơi này, mỗi đêm đều có Đóa Nhi bồi ở bên người, nhưng bây giờ, cả tòa Vũ Phượng Cung này chỉ có mình nàng, vốn là muốn gọi Hoàng Phủ Tấn

ở lại chờ nàng ngủ rồi hãy thông thả đi, nhưng, nàng dùng đầu gối suy nghĩ một chút cũng biết hôn quân kia sẽ không thể nào lương tâm đại phát tình nguyện ở lại chỗ này bởi nàng.

Nha Nha , thật muốn mạng nàng mà!

Hơn nữa, nếu như để cho hôn quân biết nàng đã từng này tuổi mà không dám ngủ một mình , còn không sợ bị hấn cười nhạo sao?

“Thiên đại bí mật” này, ngoài bố mẹ của nàng cũng chỉ có thể cho Đóa Nhi biết.

Cho nên, cuối cùng, nàng cũng để cho hôn quân đi, dù cho nàng có mở miệng cầu xin hấn, hấn cũng sẽ không nguyện ý lưu lại .

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Thiên rất buồn bực.

Nhìn chăm chăm trần nhà, nàng nắm chặt, vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên những cảnh tượng kinh khủng, dọa người, dọa cho đến khi khắp người nàng đều là mồ hôi lạnh.

Nha Nha , đã lớn như này rồi, vẫn bị bộ phim kinh dị từ khi còn bé dọa cho đến như vậy , nói ra thật mất mặt .

Không được, nhất định phải vượt qua mới được!

Quyết định nhắm hai mắt lại, bộ phim kinh dị khi còn bé lại một lần nữa như chiếu lại trước mắt nàng, thật chậm, thật chậm, cho đến khi trán nàng đổ mồ hôi lạnh một lần nữa.

Không được, nhịn được, nhất định phải nhịn được! Tiểu Thiên ở trong lòng tự khích lệ bản thân.

Trên trán mồ hôi lạnh tiếp tục túa ra, ướt đẫm toàn thân nàng, nhưng nàng thủy chung quật cường không chịu mở mắt ra.

Nàng nhất định phải thoát khỏi bóng ma này mới được!

Mà ở một nơi khác, sau khi từ Vũ Phượng Cung ra ngoài, Hoàng Phủ Tấn trong lòng luôn không khỏi bất an, đi chưa được mấy bước, liền hướng Vũ Phượng Cung nhìn lại mấy lần.

Để cho nữ nhân kia một mình ở lại nơi đó đợi, được không?

“Phúc Quý!” thật lâu sau, hấn kêu Phúc Quý đang đứng bên cạnh.

“Có nô tài!”

“Ngày mai an bài một số người hầu hạ Vũ Phượng Cung!”

“Dạ, hoàng thượng!”

“Tốt lắm, người lui ra đi, trẫm đến vấn an Thái Hoàng Thái Hậu!” Hoàng Phủ Tấn khoát tay áo, tầm mắt lại một lần nữa liếc về hướng Vũ Phượng Cung, quay đầu lại, hướng Thanh Âm cung mà đi.

Thanh Âm cung ——

“Thái Hoàng Thái Hậu!” Từ khi Tiểu Thiên lao ra khỏi cung nữ phòng, Đóa Nhi cũng không yên tâm, chỉ sợ tiểu thư nhà nàng không quản được miệng lại đắc tội với hoàng thượng, đến lúc đó, thật đúng là mấy đầu cũng không đủ chém nha. Cuối cùng, Đóa Nhi cũng không để ý vết thương trên người, từ trong cung nữ phòng chạy tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, hiện tại chỉ có lão nhân gia là có thể cứu được tiểu thư nhà nàng.

137. Chương 137

“Đóa Nhi, thương thế của người cũng chưa tốt lên, tại sao lại chạy loạn tới đây.” Thái Hoàng Thái Hậu tiến lên đỡ nàng dậy.

“Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu thư đã chạy đi tìm hoàng thượng thay nô tỳ hả giận, lúc này khẳng định lại đắc tội với hoàng thượng, lão nhân gia người đi cứu cứu tiểu thư đi, nô tỳ van xin người.” Đóa Nhi càng nói

càng sợ, trước đó hoàng thượng đã giận đến thiếu chút nữa đem nàng chém đầu, lần này hung hăng đi tìm hoàng thượng, mạng nhỏ thật khó bảo vệ.

555

tiểu thư nha, ngài thật quá mạnh động rồi.

“Đóa Nhi, thương thế của ngươi chưa tốt, trước chớ quỳ, ngươi yên tâm đi, ai gia đã để cho Vũ Lạc Thuỷ cùng đi tới đó rồi, ngươi yên tâm, hoàng thượng nếu là thật muốn giết Thiên Thiên, Vũ Lạc Thuỷ nhất định sẽ ngăn cản.” Thái Hoàng Thái Hậu đem Đóa Nhi đỡ lên.

Ai, Thiên Thiên nha đầu này vận khí thật đúng là không tệ, có một nha hoàn quan tâm tới nàng như vậy.

Đang lúc này, phụng mệnh Thái Hoàng Thái Hậu đi xem tình hình, Vũ Lạc Thuỷ từ bên ngoài trở lại, khi nàng bước vào trong điện, sắc mặt nhìn thực không tốt, đầu khê buông xuống.

“Lạc Thuỷ, hoàng thượng sao rồi?” Thấy Vũ Lạc Thuỷ trở lại, Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng hỏi.

Vũ Lạc Thuỷ vẫn lo lắng không nói gì, trong đầu hiện lên hình ảnh hoàng thượng ôm hoàng hậu trong Ngự hoa viên cùng nhau đùa giỡn, nàng chưa có từng nghĩ tới hoàng thượng sẽ vì một hoàng hậu luôn làm hấn tức chết mà càng ngày càng trở nên không giống bản thân mình.

“Lạc Thuỷ?” Thấy Vũ Lạc Thuỷ ngây ngẩn cả người, Thái Hoàng Thái Hậu lại một lần nữa nhẹ giọng hỏi, kỳ quái, nha đầu này mấy ngày nay không hiểu đã có chuyện gì xảy ra mà lúc nào cũng mang bộ dáng lo lắng, đầy tâm trạng.

“Ừ?” Vũ Lạc Thuỷ phục hồi lại tinh thần, trong mắt thoáng qua một tia mất tự nhiên, “Thái Hoàng Thái Hậu, người gọi ta?”

“Ngươi làm sao vậy, tại sao động một chút là ngẩn người?”

“Không có, không có gì.” Vũ Lạc Thuỷ cười cười, trả lời.

“Ngươi nha đầu này mấy ngày nay thật là kỳ quái.” Thái Hoàng Thái Hậu cũng không hề hoài nghi gì, đột nhiên nghĩ đến chuyện máu chốt nhất, “Đúng rồi, Lạc Thuỷ, Ai gia bảo ngươi đi xem Thiên Thiên một chút, thế nào rồi?”

Lời của Thái Hoàng Thái Hậu một lần nữa chạm đến chỗ đau của Vũ Lạc Thuỷ, sắc mặt nàng khê mỉm cười, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, lần nữa khôi phục lại bộ dạng thường ngày, “Khởi bẩm Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng hậu nương nương té tay chân bị thương, hoàng thượng đã ôm nàng trở về Vũ Phụng Cung rồi.”

“Cái gì? Tiểu thư bị thương?” Đóa Nhi kinh hô.

Mà bên người nàng, Thái Hoàng Thái Hậu lại đối với một lời nói của Vũ Lạc Thuỷ nổi lên hứng thú.

138. Chương 138

“Ngươi nói Tần nhi ôm Thiên Thiên trở về Vũ Phụng Cung?” Nụ cười trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu khiến cho lòng Vũ Lạc Thuỷ nổi lên từng trận co rút.

“Đúng vậy, Thái Hoàng Thái Hậu, đích thân hoàng thượng đã ôm nương nương hồi cung.” Những lời này nói ra thực khó khăn đối với Vũ Lạc Thuỷ.

“Tần nhi như vậy chẳng phải là cũng đã động lòng rồi hay sao.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo vài phần giáo hoạt.

Trong khi Thái Hoàng Thái Hậu nhẹ tính toán trong đầu, Hoàng Phủ Tấn đi vào.

“Hoàng tử mẫu!” Hấn khê gọi một tiếng, thấy trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo nụ cười, hấn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Di, Tần nhi, không phải con đang ở Vũ Phụng Cung sao?” Thái Hoàng Thái Hậu cười nhẹ.

Khiến cho Hoàng Phủ Tấn không khỏi nhú mày, tại sao hẳn lại có cảm giác trong lời nói của Hoàng tổ mẫu như là có chủ ý gì đó.

Lão nhân gia làm sao biết hẳn đến Vũ Phượng Cung?

Hắn liếc mắt nhìn Vũ Lạc Thuỷ đang đứng bên cạnh, chỉ thấy trong mắt nàng mang theo vài phần chột dạ.

“Tôn nhi không ở lại.” Hoàng Phủ Tấn nhàn nhạt mở miệng nói, làm cho người ta nghe không ra tâm tình gì.

“Con không ở lại? Chẳng phải Thiên Thiên sẽ phải ở đó một mình sao” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo vài phần trách cứ, Vũ Phượng Cung đã không có người ở lâu như vậy, mặc dù bà đã sai người đi dọn dẹp cẩn thận nhưng chưa có an bài cung nữ đến đó.

Lời của Thái Hoàng Thái Hậu không khỏi khiến Hoàng Phủ Tấn mỉm cười trong lòng, nhưng ngay sau đó mở miệng nói: “Đó là chuyện của nàng ấy, chẳng lẽ ngủ còn cần người dỗ nàng ấy hay sao?”

“Tấn nhi.”

“Thái Hoàng Thái Hậu, nô tỳ phải đi xem tiểu thư, có thể không?” Ở bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng hết sức, Đóa Nhi nhẹ nói, khẩu khí mang theo vài phần lo lắng.

“Đóa Nhi, thương thế của ngươi nghiêm trọng như thế, ngay cả mình cũng lo không tốt, như thế nào chiếu cố Thiên Thiên?” Thái Hoàng Thái Hậu trong lời nói mang theo vài phần trách cứ.

“Nhưng. Nhưng là tiểu thư. một mình tiểu thư vào ban đêm sẽ không dám ngủ.” Thanh âm Đóa Nhi rất thấp, nhưng khiến cho tất cả mọi người ở đây tất cả đều nghe được, bao gồm vẫn mặt lạnh Hoàng Phủ Tấn.

“Một mình buổi tối không dám ngủ?” Người trước tiên mở miệng chính là Hoàng Phủ Tấn, nhìn ra được, trong mắt của hắn ánh lên tia cười khó nín.

Khi hẳn muốn rời khỏi Vũ Phượng Cung, nữ nhân kia kéo hẳn, chẳng nhẽ là muốn hẳn bồi ở bên cạnh nàng?

139. Chương 139

Đã lớn như vậy, lại không dám ngủ một mình buổi tối?

Nhớ tới bộ dáng muốn giữ hẳn của nàng nhưng không dám nói kia, Hoàng Phủ Tấn chợt cảm thấy buồn cười, nàng cuối cùng vẫn không mở miệng, là lo lắng hẳn sẽ không để ý tới nàng hay sợ hẳn sẽ cười nhạo nàng?

Chẳng qua là, bây giờ nghĩ lại, nếu như nàng lúc ấy thật lên tiếng, hẳn sẽ nguyện ý ở lại nơi đó bởi nàng sao?

Nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn rơi vào tầm nhìn của Vũ Lạc Thuỷ cùng Thái Hoàng Thái Hậu, chẳng qua là lòng của hai người có hai tâm trạng khác nhau mà thôi.

Thái Hoàng Thái Hậu trong mắt nụ cười sâu hơn.

“Đúng vậy, hoàng thượng, tiểu thư không dám ngủ một mình buổi tối bao giờ, vẫn luôn là nô tỳ bồi ở bên cạnh tiểu thư đợi tiểu thư ngủ mới thôi, nhưng, nhưng bây giờ tiểu thư đang ở Vũ Phượng cung một mình, hơn nữa còn bị thương, khẳng định đang rất sợ hãi.” Thanh âm Đóa Nhi càng nói càng thấp, bởi vì nàng thấy được sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng trầm xuống.

Hoàng Phủ Tấn bởi vì lời nói của Đóa Nhi..., Cả trái tim không khỏi treo ngược, thế nào cũng không bỏ được.

Lần này, ai cũng không nói gì, bao gồm Thái Hoàng Thái Hậu trong mắt vẫn mang theo ý cười, bà vẫn cứ tĩnh lặng như vậy, yên lặng chờ đứa cháu nội ngoan đang đứng trước mắt này tiếp theo sẽ làm cái gì.

“Hoàng tổ mẫu.” Một lúc sau, Hoàng Phủ Tấn cũng không nhịn được lên tiếng.

“Ừ?” Thái Hoàng Thái Hậu giảo hoạt khê nhếch lông mày, chờ những lời tiếp theo của Hoàng Phủ Tấn.

“Khuya lắm rồi, Tôn nhi không quấy rầy người nghỉ ngơi, Tôn nhi cáo lui!” Hoàng Phủ Tấn khê gật đầu, trong đầu luôn hiện ra vẻ mặt đáng thương của Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân ngu ngốc kia.

“Được rồi, được rồi, Ai gia đang muốn nghỉ ngơi, Tấn nhi con lui xuống trước đi.” Trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu hồi hộp.

“Dạ, Tôn nhi cáo lui.” Lui về phía sau mấy bước, Hoàng Phủ Tấn xoay người đi ra ngoài.

Không chút nào thấy nụ cười ý vị thâm trường trên mặt của Thái Hoàng Thái Hậu .

“Thái Hoàng Thái Hậu, để cho nô tỳ đến Vũ Phượng Cung bồi tiểu thư đi.” Đóa Nhi nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, trong mắt mang theo vài phần thỉnh cầu.

“Đóa Nhi, người trước hết đi dưỡng thương cho thật khoẻ đi, Vũ Phượng Cung cũng không cần đi, hoàng thượng sẽ đi .”

“Cái. Cái gì? Hoàng thượng sẽ đi?” Đóa Nhi mặt không dám tin nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, chẳng nhẽ lão nhân gia già nên hồ đồ rồi, bà cũng không phải không biết hoàng thượng ghét tiểu thư nhà nàng biết bao nhiêu nữa, làm sao có thể đi Vũ Phượng Cung bồi tiểu thư nha.

140. Chương 140

“Ừ, không phải hoàng thượng đã đi rồi sao?” Thái Hoàng Thái Hậu bình thản cười một tiếng.

“Người làm sao mà biết hoàng thượng muốn đến Vũ Phượng Cung a?” Không hiểu gì hết, Đóa Nhi khờ dại hỏi.

“Đoán .” Thái Hoàng Thái Hậu trả lời rất đơn giản, chẳng qua là trong mắt để lộ ra tới nụ cười khiến cho Đóa Nhi cảm thấy dị thường nghi ngờ, mà vừa rồi Vũ Lạc Thuỷ trong lòng càng thêm trầm muộn , cái cảm giác tâm hồn dường như bị hút hết linh khí lúc này lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Vũ Phượng Cung ——

“A ——” Cuối cùng, Tiểu Thiên vẫn bị bóng ma kinh khủng trong đầu kinh khủng kia đánh bại, nàng chợt mở mắt ra ngồi dậy, cả người đã sớm bị mồ hôi lạnh ướt đầm, môi của nàng vào lúc này thoạt nhìn có vẻ đặc biệt tái nhợt, còn mang theo cả sự run rẩy.

“555

Đóa Nhi, người mau trở lại đi, ta không dám ngủ.” Tiểu Thiên sắp khóc, trên tay liền truyền tới đau nhức, nàng nắm chặt, vùi đầu vào trong gối, thanh âm bị đè ở trong chăn, mơ hồ phát ra một chút xú trầm muộn.

“Hoàng Phủ Tấn đáng chết, quỷ hẹp hòi , phái mấy cung nữ cho ta sẽ chết a, người nhất định sẽ đoán mệnh, 555

” Mặc dù còn rất sợ, nhưng nàng đem hết thảy tức giận trút hết lên người Hoàng Phủ Tấn, trong lòng sợ hãi xen lẫn tức giận, khiến nàng đem Hoàng Phủ Tấn mắng tới mấy lần.

“Niếp Tiểu Thiên, người còn dám nguyên rửa trẫm, trẫm sẽ để cho người biết thế nào là đoán mệnh!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng vang lên ở trên đầu nàng, dọa cho nàng sợ đến độ không dám ngẩng mặt lên.

Thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện, trong mắt của nàng dần hiện ra tia vui mừng khó nén. Ánh sáng lấp lánh trong mắt vừa loé kia khiến cho Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời không biết nên nói những gì.

Chẳng qua là trên mặt nàng còn vương những giọt nước mắt, khiến cho tim của hắn không khỏi nhói đau.

“Hoàng Phủ. Hoàng thượng, người lại tới!” Tiểu Thiên cao hứng bật thốt lên, nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ giống như giờ phút này cao hứng như vậy khi gặp hôn quân này.

Mà chữ “Lại” nàng nói ra làm cho hấn cảm thấy không vui. Đáng chết, tại sao mỗi lời nói nữ nhân này nói ra luôn làm cho hấn cảm thấy không lọt tai.

“Đúng vậy, trầm lại tới!” Hoàng Phủ Tấn tức giận mở miệng nói, thuận tiện ngồi xuống ở bên cạnh nàng, “Trầm tới thăm người một chút xem xem chân có còn dùng được hay không, nếu không ta cũng chẳng có biện pháp nào đối phó với Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn cố ý giải thích một phen.

“Người hôn quân này, không nguyên rửa ta trong lòng không thoải mái có phải hay không?” Thanh âm Tiểu Thiên vẫn như cũ mang theo vài phần ghen ngào.

“Những điều này Trầm đều là học từ người!” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, tay không ý thức đem chiếc chân nàng vừa kéo xuống đắp lên người nàng, động tác nhỏ này của hấn khiến ặt Tiểu Thiên phỉm hiện một tia đỏ ửng.

141. Chương 141

“Cái tốt không học, hư người ngược lại học được thật mau.”

“Đó cũng là người dạy quá tốt.”

“Đó cũng là người có tiềm lực học cái xấu.”

“Người.”

Cuộc đối thoại lần này cũng như bao cuộc đối thoại khác thường xuyên xuất hiện ở giữa hai người, Hoàng Phủ Tấn suy nghĩ, mình nếu chịu đựng nữ nhân này cả đời, tính tình của hấn đoán chừng sẽ bị mài đến một không còn nguyên vẹn.

Chẳng qua là. Cả đời? Đây là danh từ xa xôi lại châm chọc đến mức nào. Nữ nhân kia cùng từng phụ hoàng thê sống chết bên nhau cả đời, cuối cùng thì sao? Bà ta còn không phải là không biết xấu hổ cùng nam nhân khác chạy trốn hay sao? Hấn mới vừa rồi lại vẫn ngây ngốc mà nghĩ sẽ cùng nữ nhân này đi qua cả đời? Cả đời? Thực khiến cho người khác phải cảm thấy buồn nôn.

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng khiến cho Tiểu Thiên đau đớn.

“Hoàng thượng.” Lúc này, Tiểu Thiên không biết nên mở miệng như thế nào, tóm lại, nàng cùng Hoàng Phủ Tấn chưa bao giờ xuất hiện qua cục diện hiện tại này, đây là một loại cảm giác khiến cho nàng cảm thấy dị thường không thoải mái.

“Dem nước mắt lau hết đi rồi nằm xuống ngủ đi.” Hoàng Phủ Tấn lãnh đạm mở miệng nói, tay tự nhiên vươn ra, lau nước mắt vẫn còn lưu lại trên mặt Tiểu Thiên.

Đây đã là hành động thứ hai của Hoàng Phủ Tấn khiến cho nàng giật mình, cũng là động tác khiến cho nàng khắc cốt ghi tâm.

“A, a, vâng.” Không dám nói thêm điều gì nữa, Tiểu Thiên nghe lời nằm xuống, nàng chỉ biết là, lúc này, mặt nàng đã cháy đến độ cùng lò lửa giống nhau.

Đã sống đến 24 năm trên đời, lại là lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác tim đập khó tả này. Thật muốn mệnh! Đoán chừng là bị hôn quân này dọa cho sợ đến tim đập rộn lên. Đúng, nhất định là như vậy!

Hoàng Phủ Tấn vươn tay, kéo chân đắp lên trên người Tiểu Thiên, lẳng lặng tựa vào bên giường không nói gì.

Mà Hoàng Phủ Tấn ở chỗ này, Tiểu Thiên dĩ nhiên là không có một tia buồn ngủ.

Quay sang bên kia, Hoàng Phủ Tấn trầm mặc không nói gì, trong mắt của nàng mang theo chút nghi ngờ.

Hôn quân này không phải là đã đi rồi sao, tại sao hấn lại còn quay trở lại? Mà bây giờ lại ngồi ở chỗ này, thực sự đang diễn ra chuyện gì a?

Đừng nói rằng tới nay hấn sẽ không đi? Tính sẽ ở lại Vũ Phượng cung thật?

Này thực không giống tác phong trước sau như một của hần a, thực khó tin, biểu hiện này của hần thực không giống với một Hoàng Phủ Tấn lúc nào cũng chỉ hận không thể giết chết nàng ngay nha.

142. Chương 142

Bất quá, như vậy cũng tốt, có hôn quân này ngồi ở bên cạnh, nàng cũng sẽ không phải lo lắng những bóng ma đáng chết dám quấy rầy nàng khi ngủ.

Nhìn nét mặt vẫn thủy chung trầm mặc của Hoàng Phủ Tấn, nàng cuối cùng vẫn là không nhịn được mở miệng nói: “Hoàng thượng, người. Người chẳng nhẽ vẫn còn muốn ở chỗ này của ta sao?”

Mặc dù nàng không trông cậy vào hôn quân này thật sẽ ở nơi này, nhưng theo như tình huống bây giờ, hôn quân tựa hồ thật sự có ý định này.

Câu hỏi của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, môi mím chặt, không biết trả lời như thế nào.

Hần cũng không biết mình tại sao đột nhiên chạy tới nơi này, chỉ là bởi vì nghe nha hoàn của nàng nói nàng không dám một mình ngủ trong bóng tối, hần liền tự mình đi đến nơi này cái này.

“Làm sao người lại nhiều lời như vậy, trầm đến đây không phải là để cho người có thể nằm xuống ngủ sao?” Hoàng Phủ Tấn không vui nhìn chằm chằm nàng, không trả lời vấn đề của nàng, trên thực tế, chính hần cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Nhưng. Nhưng , người ở nơi này ta. Ta không ngủ được.”

“Nếu như vậy, trầm đi.” Hoàng Phủ Tấn không vui đứng dậy rời đi.

” Khoan,khoan đã, hoàng thượng, hoàng thượng, người đừng đi.” Tiểu Thiên lập tức kéo hần lại, thật vất vả đưa tay kéo hần, không cần biết hần là hôn quân hay ai khác, hiện tại nàng thực không muốn để cho hần đi.

Dùng hết sức kéo tay Hoàng Phủ Tấn, nhưng hần một chút dấu hiệu muốn ở lại cũng không có.

“Niếp Tiểu Thiên, buông tay!” Hoàng Phủ Tấn trầm giọng mở miệng nói, chẳng qua là nụ cười trong mắt đã thực sự bán đứng tâm tình của hần lúc này.

“Người hứa với ta người không đi, ta liền ngủ.” Chớp chớp cặp mắt, nàng nhìn Hoàng Phủ Tấn, giả bộ vô tội cũng nhiều nên công phu đã tăng lên không ít.

“Niếp Tiểu Thiên, người thật to gan, nhiều lần cùng trầm nói điều kiện!” Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía nàng, xin nam nhân ở lại gian phòng của nàng, nàng ngược mặt không hồng, khí không suyễn.

“Nhưng tay chân ta hiện nay không thể làm gì được!” Nàng nói bằng một bộ dáng đương nhiên.

“Tay người chân người không thể hoạt động thuận tiện thì có liên quan gì tới ta?” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái!

“Dĩ nhiên là liên quan đến người, ta ngã xuống đều là vì ngưỡng cửa tiểu thiếp của người quá cao, lại bởi vì long bào người quá dài, người không phải là cũng nên phụ trách sao?” Tiểu Thiên trả lời mọi chuyện như là lẽ đương nhiên.

143. Chương 143

“Vậy tại sao người không nói rằng lúc đó là do chính người không mở to mắt ra để nhìn!” Hoàng Phủ Tấn tức giận nhìn nàng một cái, bản lãnh chơi xỏ lá mà lại còn độc ác đi cáo trạng với người khác so ra không ai bì nổi với nàng.

“Ta đâu có nói dối nha, ánh mắt ta từ khi sinh ra đã toạ ở đây rồi.” Nàng đưa tay, chỉ chỉ cặp mắt của mình, vẫn không quên tặng thêm câu: “Hai con mắt đều lắm.” Bộ dạng nàng vô tội khiến cho Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời không thể tức giận!

Nữ nhân này.

Khó trách hoàng tử mẫu ngày ngày bị bề ngoài của nàng đánh lừa, ngay cả hần mấy lần cũng đều đã nghĩ nàng không thể là dạng phụ nữ thâm đặng được nhưng tại sao vào đêm tân hôn tấm thân xử nữ đã không còn nữa, cái này chẳng lẽ còn có thể giả sao?

Nhìn bên người bên cạnh vô tội nháy nháy cặp mắt, Hoàng Phủ Tấn không biết nên nói gì.

“Người rốt cuộc là có ngủ hay không?” Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng khẽ trầm mặt.

“Đêm nay ngươi sẽ ở lại chỗ này sao?” Trong mắt Tiểu Thiên ánh lên sự mong đợi, Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng, không cách nào cự tuyệt.

Một lần nữa đến bên cạnh nàng, khẩu khí của hần thủy chung không thể nào tốt được, “Nếu như ngươi không lập tức im lặng ..., trầm sẽ đi ngay.”

“Được, được, ta câm miệng, ta nhất định câm miệng, hoàng thượng ngươi đừng đi!” Tiểu Thiên trịnh trọng gật đầu thật nhiều lần.

Chẳng qua một câu “Hoàng thượng ngươi đừng đi!” Đây của nàng lại làm cho Hoàng Phủ Tấn không tự chủ được nâng lên khóe miệng.

Ngồi xuống ở bên cạnh nàng, Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, bản lãnh chơi xỏ lá của ngươi, trầm thật nên hảo hảo học một ít!”

“Ngươi học cái này làm gì?” Tiểu Thiên bật thốt lên, hần là hoàng đế, hần chẳng phải rất giỏi khoản này sao, hần còn cần đi học làm gì?

“Trầm.” Trong lúc nhất thời Hoàng Phủ Tấn không biết trả lời thế nào, hần thật đúng là bị nữ nhân này làm cho càng ngày càng không giống mình. Nàng nói không sai, hần cần học cái này để làm gì?

Cái cách chơi xỏ lá này cũng chỉ có người như nàng mới dùng, hần thân là hoàng đế học cái này làm cái gì.

Lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên một cái, Hoàng Phủ Tấn trong mắt thoáng qua một tia mắt tự nhiên, “Trầm học không phải vì muốn làm cho ngươi câm miệng sao ?” (TH: hí hí, muốn câm miệng thì cũng có nhiều cách mà) (QH: *lắc đầu* Muội đen tối quá đi à....)

“A, a, được!” Nghe lời gật gật đầu, Tiểu Thiên không nói gì thêm, hai mắt nhắm lại, cố gắng ngủ thật ngoan.

144. Chương 144

Nhưng lúc này đây, nàng thủy chung không thể chớp mắt được, lúc trước là vì hình ảnh ma quỷ kinh khủng cứ lớn vờn trong đầu nàng khiến nàng không dám ngủ, bây giờ hôn quân lại tự nhiên ngồi cạnh nàng thực khiến nàng không cách nào ngủ được.

Nhưng nàng lại sợ hôn quân cứ bỏ lại nàng đi như vậy .

Nàng phát hiện mình đời này nhất định mình sẽ kết thúc tại đây rồi.

Lại một lần nữa không nhìn được mở mắt ra, Hoàng Phủ Tấn vẫn như cũ, tựa vào bên giường của nàng, lẳng lặng nhìn chăm chăm vách tường phía kia không nói gì, không biết vì sao, nàng cảm giác, cảm thấy lúc này Hoàng Phủ Tấn thoát nhìn đặc biệt khiến cho người khác phải đau lòng.

Đưa mắt nhìn khắp phòng ngủ, lại nhìn sang Hoàng Phủ Tấn, nàng chợt nghĩ tới điều gì.

Nàng thiếu chút nữa quên mất, gian phòng này là tẩm cung trước kia của mẫu hậu hần, chắc hần khi còn bé hần cũng thường xuyên đến. Lại một lần nữa phải khiến cho hần bước vào nơi này, chắc hần cũng là tới nay.

Mười năm sau hấn lần đầu tiên tiến vào nơi này, lại là bởi vì nàng, trong lòng của nàng hơi trùng xuống.

Nàng bắt hấn ở lại chỗ này cùng nàng, đối với hấn mà nói có phải có chút tàn nhẫn hay không.

Chẳng qua là —— Tại sao hấn nguyện ý vì nàng ở lại chỗ này? Hấn không phải rất ghét nàng sao?

Cẩn môi dưới, Tiểu Thiên nhũu mầy, tối nay Hoàng Phủ Tấn thực làm nàng không thể hiểu nổi, rồi lại để cho nàng cảm thấy đau lòng.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Cuối cùng, Tiểu Thiên không nhịn được lên tiếng, thanh âm mang theo nhàn nhạt khàn khàn.

Hoàng Phủ Tấn bị thanh âm của nàng kéo suy nghĩ lại đây, nghiêng đầu nhìn nàng, ngữ khí bình thản: “Chuyện gì?”

“Cái đó.” Thật ra thì, nàng thật đúng là không biết phải nói gì.

Nhưng bởi vì không khí lúng túng này, nàng không thể làm gì khác hơn là tùy tiện tìm một đề tài, “Hoàng thượng, ta nghe hoàng tổ mẫu nói người mười tuổi liền lên ngôi làm hoàng đế, vậy cũng thật là lợi hại, một đứa trẻ con dân tầm thường.” Lời của nàng vẫn chưa nói hết, liền thấy nhiệt độ trong mắt Hoàng Phủ Tấn giảm đi nhanh chóng.

Sao. Thế nào? Khen hấn lợi hại hấn cũng không thích sao

Oh, no! Niếp Tiểu Thiên a Niếp Tiểu Thiên, người thật đúng là đầu heo a, nói hoàng đế mười tuổi liền lên ngôi, không phải là chính người đang nhắc nhở hấn nhớ đến chuyện mẹ hấn hồng hạnh xuất tường, cha vì quá đau khổ mà tự vẫn ngay trước mặt hấn hay sao!

Lúc này Tiểu Thiên thật sự hối tiếc vì đã không cắn đứt đầu lưỡi của mình.

145. Chương 145

Ai, ai, phải nhanh lên một chút suy nghĩ ra đối sách mới được!

Lại một lần nữa len lén liếc nhìn Hoàng Phủ Tấn đang ngồi bên cạnh một cái, nàng tiếp tục nói: “Hoàng thượng, thật ra thì chuyện mẫu hậu người hồng hạnh xuất tường. Ngô!” Tiểu Thiên lập tức bùm miệng lại. Trong lòng đã sớm nghĩ muốn đập đầu vào giường chết đi cho xong.

Trời ạ, ông giết ta đi, dù sao ta đoán chừng cái mạng nhỏ của ta cũng sắp bị hôn quân này lấy mất rồi. Tiểu Thiên một bộ im lặng hỏi ông trời.

Tại sao ta lại đầu heo như vậy, đã bảo là không bao giờ nhắc lại rồi, cái miệng heo của nàng lại vẫn không tự chủ được nói ra .

Nàng bây giờ lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, căn bản một chút cũng không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn, chẳng qua là nàng tự mình cảm giác được nhiệt độ xung quang thực sự đang giảm xuống rõ rệt.

Sớm biết như vậy, ngoan ngoãn cầm miệng, coi như buồn chết, cũng không phải mất mạng.

Họa là từ ở miệng mà ra a

Nàng hiện tại thực hối hận, thật nên nghe lời hôn quân nói..., ngậm miệng ngủ mới phải.

Được rồi, được rồi, nàng hiện tại thật sự muốn ngủ, hi vọng hôn quân sẽ không gây phiền toái cho nàng a.

Cầm miệng, hoa hoa lệ lệ mà cầm miệng!

Đang lúc nàng quyết định nhắm mắt lại an phận đi ngủ, bên tai của nàng truyền đến một tiếng trầm thấp cùng lạnh lẽo, “Không tệ lắm, Niếp Tiểu Thiên, biết được thật đúng là không ít!”

Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Tiểu Thiên lại một lần nữa buộc phải mở mắt ra, lại thấy được trong mắt Hoàng Phủ Tấn đã không còn một chút độ ẩm nào, ẩn sâu trong đó là óng ánh một giọt lệ !

Lòng của nàng lại chrùng xuống một lần nữa.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Tiểu Thiên tay không tự chủ được nắm lấy đôi tay lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn, lại bị hấn hất ra một lần nữa.

“Đừng có dùng đôi tay bẩn thỉu của ngươi chạm vào trẫm!” Hoàng Phủ Tấn từ trên giường đứng lên, “Ngươi cùng nữ nhân kia giống nhau, đều là tiện nhân! Nhớ, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ chạm vào trẫm!” Hoàng Phủ Tấn rống lớn, lần này, Tiểu Thiên không hề phản bác, một câu nói cũng không nói, chỉ vì nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn là đau đớn!

Hoàng Phủ Tấn lần đầu tiên chân thật như thế đem hết toàn bộ tâm tư của mình phát tiết ra ngoài, khoe mắt mang theo nhàn nhạt ướn át.

“Ngươi không xứng.” Một lời của Hoàng Phủ Tấn như một thanh đao nhọn sắc bén đâm trúng ngực Tiểu Thiên, nặng nề, mang theo âm điệu đau đớn.

Không nói gì thêm, khổ sở cười một tiếng, nàng kéo chăn, quay lưng đi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

146. Chương 146

Ý thức được sự thất thố của mình, trên mặt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia mắt tự nhiên, nhất là khi Tiểu Thiên nằm xuống, trong mắt thoáng hiện tia khổ sở, hấn đột nhiên cảm giác mình đã thương nàng sâu sắc tựa, nghĩ muốn nói với nàng điều gì nhưng lại thôi ngừng lại không biết nói gì.

Hắn cũng không có một lần nữa ngồi bên cạnh nàng, mà là toạ bên cạnh bàn gần đó.

Giữa hai người lúc này là sự trầm mặc, Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên hướng lưng về phía mình, đột nhiên cảm thấy nhớ nữ nhân thường ngày vẫn ở trước mặt hắn phách lối đến không thể chịu được.

Hắn nhìn chăm chăm lưng Tiểu Thiên, cũng không biết mình sống sót bao lâu, cho đến khi Tiểu Thiên đã ngủ say đột nhiên xoay người lại, chặn từ trên vai nàng tuột xuống.

Lúc này đang là đầu đông, bởi vì nơi này đã lâu không có người ở, trong phòng ngủ ngay cả một cái lò sưởi cũng không có, ngay cả hắn một đại nam nhân cũng cảm thấy rùng cả mình.

Nhìn Tiểu Thiên đang ở trên giường một lần nữa, Hoàng Phủ Tấn đi lên phía trước, đem chân vừa bị tuột xuống đắp lên cho nàng.

Lại thấy nàng đột nhiên nhúu mày, một bộ dáng rất thống khổ.

“Ôi~~ đau!” Cắn môi dưới, trong giấc mộng Tiểu Thiên chợt thấp giọng khóc sùt sùi , tiếng hô nhỏ này của nàng khiến cho Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ.

“Đau?” Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng nhúu chặt chân mày, tựa hồ thật sự rất khó chịu.

“Thật là đau a!” Trong giấc mộng Tiểu Thiên lại một lần nữa nỉ non một tiếng.

Trên trán mồ hôi toát ra chút mồ hôi lạnh.

“Đáng chết, thật là đau a!” Chợt từ trên giường ngồi dậy, Hoàng Phủ Tấn bị động tác nhỏ của Tiểu Thiên làm kinh ngạc, mà lúc này đây Tiểu Thiên cũng đã thực sự tỉnh lại.

Trên chân truyền đến một hồi lại một trận đau nhức khiến cho nàng cũng không cách nào ngủ, nàng đời này, ngoại trừ sợ phim kinh dị, chính là sợ đau.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi làm sao vậy?” Bên giường, truyền đến thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn.

Hôn. Hôn quân? Hắn vẫn chưa đi?

Tiểu Thiên chợt quay đầu đi, thấy Hoàng Phủ Tấn đang đứng ở bên giường, sắc mặt trầm xuống.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Trong mắt Tiểu Thiên ngân ngấn lệ, thế nhưng lại phát hiện, trong lúc mình bất lực nhất, bồi ở bên cạnh nàng lại là cầu hôn quân nàng hận đến cắn răng nghiêng lợi!

Thấy lệ quang trong mắt Tiểu Thiên, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn khẽ trở nên nhu hoà không ít, thanh âm cũng nhẹ đi rất nhiều, nhưng trên miệng vẫn cứng rắn: “Có phải chân lại đau rồi hay không?”

147. Chương 147

“Ừ.” Tiểu Thiên cau mày đằng hoàng gật gật đầu, nói nàng không có cốt khí cũng được, dù sao nàng cũng thực sự cảm thấy rất đau!

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng một cái, ở bên cạnh nàng ngồi xuống, vén chăn, Hoàng Phủ Tấn thấy mắt cá chân nàng mắt sưng đỏ, “Đừng lộn xộn, để trẫm nhìn xem!”

Hoàng Phủ Tấn đưa tay tháo băng gạc đang băng trên mắt cá chân của nàng, động tác theo bản năng rất nhẹ nhàng, trên mặt chuyên chú lại dẫn theo nhàn nhạt lo lắng, Tiểu Thiên nhìn gò má của hắn, khóe miệng không tự chủ được khẽ nâng lên.

Sau khi Hoàng Phủ Tấn gỡ băng gạc ra, mới nhìn thấy mắt cá chân của nàng đã sưng rất lợi hại, hơn nữa còn có máu ứ đọng.

“Ngự y rốt cuộc chữa trị kiểu gì vậy !” Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn thực sự không vui.

“Cái đó. Thật ra thì cũng không có liên quan đến ngự y, bởi vì khi ta đứng lên, dùng quá sức, làm tổn thương đến dây chằng bên mắt cá chân.” Tiểu Thiên sờ sờ cái ót, ngượng ngùng mở miệng nói.

“Người còn dám nói?” Hoàng Phủ Tấn dừng lại động tác, liếc nàng một cái. Nữ nhân này, đã trở thành như vậy, nàng còn có tâm tình cười!

“Kia, lúc ấy không phải là tình thế bắt buộc sao.” Tiểu Thiên nhú chóp mũi, phản bác.

“Tình thế bắt buộc? Ý của ngươi là nói trẫm ở nơi nào là sẽ bắt ngươi dùng cái chân què này đi bộ sao?”

“Phải. Không phải à nha!” Tiểu Thiên lập tức sửa lại miệng, nàng sẽ không bao giờ đàn như vậy, đêm này cứu tinh duy nhất lúc này chọc cho tức giận.

“Hừ!” Hoàng Phủ Tấn hừ lạnh một tiếng, bản lĩnh mở mắt nói mò, nàng thật đúng là có thiên phú trời sinh!

“Hắc hắc

” Tiểu Thiên cười mấy tiếng tựa như lấy lòng, nhìn Hoàng Phủ Tấn, thành ý nói: “Hoàng thượng, người hôm nay thật tốt!”

Động tác trên tay Hoàng Phủ Tấn một lần nữa vì những lời nàng nói mà ngừng lại.

“Cái gì gọi là trẫm hôm nay thật tốt?” Hoàng Phủ Tấn hướng về phía nàng nhú mày, trong mắt lại thoáng qua một nụ cười mơ hồ.

“À?” Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không có hiểu ý tứ của Hoàng Phủ Tấn, không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa nghiêm túc giải thích: “Người hôm nay thật tốt ý là người hôm nay thật tốt!”

Ách

tại sao nàng cảm giác câu giải thích này của nàng so với không giải thích cũng đâu có khác nhau là mấy.

148. Chương 148

Câu giải thích của Tiểu Thiên khiến cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn biến hóa, khóe miệng mang theo vài phần giễu cợt, “Niếp Vân hạc nuôi được những nữ nhi quả nhiên đều là ngược lớn nhưng không có đầu óc, ngay cả một lời nói cũng diễn đạt không thành!”

“Ta mới không phải lão già kia nuôi!” Tiểu Thiên không vui bật thốt lên. Mặc dù xuyên qua thành nữ nhi của lão, nhưng nàng cũng không có thừa nhận, cha nàng cha là đại nhân vật đức cao vọng trọng Bác sĩ Niếp, lão già Niếp Văn Hạc kia dù có tu ngàn kiếp cũng không thể bằng một góc của cha nàng.

Câu trả lời của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, nghe được, nàng rất ghét Niếp Văn Hạc. Bất quá hắn cũng chẳng có chút may gì hoài nghi thân phận của Tiểu Thiên.

Dù sao sự chán ghét mà Niếp Tiểu Thiên dành cho cha cũng là có lý do, Niếp Văn Hạc đối với hai mẹ con tiểu thiếp kia đặc biệt tốt, nàng cùng mẹ nàng ở trong phủ địa vị cũng chỉ ngang hàng với người làm, đây cũng là điều mà trước kia hắn đã nghe qua, chẳng qua đây là chuyện nhà của thần tử, hắn làm hoàng đế không nhất thiết phải trông nom, chẳng qua là —— hiện tại nhớ tới, nữ nhân này trước khi vào cung cũng đã chịu thật nhiều khổ cực.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Phủ Tấn không khỏi một hồi tức giận, bất mãn với Niếp Văn Hạc.

“Còn có.” Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục mở miệng nói: “Ta không phải là loại nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc, người đừng đem ta cùng Niếp Tiểu San, nữ nhân ngu ngốc kia ví giống nhau.” Bất mãn nhàu mày một cái, nghĩ hắn đem nàng cùng tiểu nữ của tiểu thiếp kia mà so sánh, không phải là đang vũ nhục nàng sao? Nàng khẳng định nàng thông minh hơn ả ta rất nhiều.

“Nghe người nói tựa hồ như người nghĩ mình rất thông minh?” Hoàng Phủ Tấn nhướng mi, cũng không biết từ lúc nào, hắn có thói quen cùng nữ nhân này cãi vả .

“Không phải là tựa hồ, cũng không phải là cảm thấy, mà là quả thật rất thông minh!” Dĩ nhiên, nói thế nào nàng cũng là bác sĩ xinh đẹp, mà đã là bác sĩ thì đương nhiên so với người bình thường phải thông minh hơn rồi, đây là chính nàng vẫn cho là như vậy .

Câu trả lời của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn khóe miệng hơi co quắp, “Thì ra là da mặt của người dày như vậy!”

“Ngừng, da mặt ta không dày, có thể kéo người ở lại chỗ này sao?” Tiểu Thiên dùng một bộ dáng đương nhiên để nói chuyện, không chút nào ngượng ngùng.

Nàng nói năng không chút nào làm dáng hay giả vờ khiến cho Hoàng Phủ Tấn chợt mang theo một tia thường thức.

Nhưng —— hắn chẳng phải là nên hiểu nữ nhân này thực không biết xấu hổ? Cùng nam nhân khác làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy, nàng còn dám nói , huống chi nàng đối với những việc mình gây ra từ trước tới giờ thú nhận không kiêng kỵ .

149. Chương 149

Mỗi lần nghĩ đến việc nữ nhân này đã gây ra những chuyện xấu hổ gì, trong lòng hắn liền vô cùng tức giận, mà lần này càng thêm kỳ quái, hắn phát hiện mình dù giận nàng nhưng phần nhiều lại có cảm giác đang ghen tức!

“Niếp Tiểu Thiên, đừng tưởng rằng người đối với mỗi nam nhân đều có thể giả bộ vô tội, chơi xỏ lá, trăm sẽ không bao giờ bị cái vẻ mặt này của người lừa đâu!” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói.

“Nhưng những trò này ta cũng chỉ có làm được với mỗi một nam nhân là người a!” Tiểu Thiên vô tội đáp lại, từ khi nàng xuyên tới nơi này, hôn quân này là nam nhân mà nàng được tiếp xúc nhiều nhất, nếu như muốn nàng cùng nam nhân khác giả bộ vô tội, chơi xỏ lá, thì nàng phải gặp mới có thể làm thế được chứ.

Huống chi, hôn quân này ngoài miệng nói sẽ không bao giờ bị nàng chơi xỏ, nhưng chẳng lúc nào nàng cũng có thể làm cho hắn không có biện pháp đối phó, đợi ở chỗ này bởi nàng sao? Ngay cả, người có địa vị cao như hắn lại đầu hàng nhân nhượng ở lại bên nàng kiểm tra vết thương.

Mà câu trả lời của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn trong lòng không khỏi cảm thấy cao hứng, nhưng ngay sau đó, mặt của hắn lại một lần nữa chìm xuống , “Niếp Tiểu Thiên, chớ quên gian phu của người.”

“Gian phu?” Tiểu Thiên hơi ngần ra, ngay sau đó lại hiểu ngay lập tức, chuyện hoàng hậu của hần ngoại tình, hần luôn ghi nhớ trong lòng.

“A, ha ha, người không đề cập tới thì chắc ta đã quên thật.” Mặc dù ngoài mặt không có gì, nhưng ở trong lòng, Tiểu Thiên bởi vì một câu “gian phu” của Hoàng Phủ Tấn mà cảm thấy chua xót.

Vết sưng trên chân của Tiểu Thiên còn chưa có lành hẳn, cũng may lúc trước hần đã cho gọi Phúc Quý tới lấy kim sang được hần còn mang ở trên người, không cùng nàng nói nhiều, Hoàng Phủ Tấn đem thuốc rắc lên mắt cá chân của nàng, như bộ dáng ở trong đại sảnh lúc trước, hần chuyên chú chăm sóc cho chân của nàng.

Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn, mi mắt rũ xuống, thật ra thì nàng cũng hiểu, Hoàng Phủ Tấn chán ghét nàng là phải, đây là xã hội phong kiến, có nam nhân nào hi vọng lão bà của mình ngoại tình ở bên ngoài, huống chi, hần còn là phần tử cực đoan của cái xã hội này, là người đứng đầu một triều đại, hần làm sao có thể chấp nhận lần đầu tiên của hoàng hậu là giành cho nam nhân khác.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hôn quân này chịu nhần nàng đến bây giờ, nàng thật đúng là phải cảm tạ ơn Phật tổ Bồ Tát phù hộ rồi.

Nếu không như thế thì bây giờ, người có địa vị cao như hần sao có thể nhân nhượng cùng nàng tại chỗ này, ôn nhu, ân cần băng bó, chăm sóc cho nàng .

“Hoàng thượng, người có phải rất ghét ta hay không?” ngẩng mặt lên, Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng nói, mặc dù đáp án dĩ nhiên là khẳng định, nhưng trong tâm nàng vẫn hi vọng được nghe thấy từ chính miệng Hoàng Phủ Tấn nói ra.

150. Chương 150

Câu hỏi này của Tiểu Thiên khiến cho động tác trên tay của Hoàng Phủ Tấn dừng lại, trong lúc nhất thời hần không biết trả lời câu hỏi của nàng như thế nào.

Nói hần ghét nàng sao? đúng, lúc trước hần rất ghét nàng, nhưng còn bây giờ thì sao? Hần không biết nên giải thích tình huống lúc này như thế nào.

Làm một hoàng đế, hần hoàn toàn không cần thiết phải tự mình đến nơi này bồi nàng, chỉ đơn giản biết nàng không dám ngủ một mình trong bóng tối, nửa đêm canh ba, hần-đương kim hoàng đế tự tay chăm sóc nữ nhân đã inh ỏi nón xanh, đừng nói là nữ nhân lúc nào cũng có thể làm hần tức chết này, những nữ nhân khác trong hậu cung nói gì nghe nấy cũng chưa từng được đãi ngộ như vậy, nàng bất quá chỉ là một dâm phụ, thế nhưng hần lại có thể đối với nàng đau lòng.

Rốt cuộc mấy ngày hôm nay hần đã trở thành cái gì?

Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, không trả lời câu hỏi của Tiểu Thiên.

“Ai nha, người đừng cau mày, ta biết người rất ghét ta, ai bảo ta đã cho người đeo nón xanh, nếu như ta là nam nhân, ta cũng nhất định rất tức giận”. Nhìn Hoàng Phủ Tấn cau mày, Tiểu Thiên phỏng đoán hần nhất định là đang rất tức giận, nàng cũng không phải là người không biết thời thế a.

Giúp nàng băng bó chân xong, Hoàng Phủ Tấn ngồi vào bên người nàng , sắc mặt bình thản hỏi: “Nói cho trẫm, gian phu là ai?”

“Ta cũng không biết!” Tiểu Thiên nhún nhún vai, nàng nếu biết, đã sớm đến tìm gian phu đó, còn có thể ngây ngốc đợi ở chỗ, tình nguyện để cho hôn quân nhà người dọa nạt sao.

“Niếp Tiểu Thiên, người còn dám trước mặt trẫm giả bộ ngu?” Giọng nói của Hoàng Phủ Tấn rất bình thản, tự hồ chỉ là đơn giản cùng nàng thảo luận một câu chuyện, hoàn toàn không giống như trước đây, vừa nhắc tới chuyện gian phu, hần liền nổi trận lôi đình .

“Ta không hề giả bộ ngu, ta thật sự không biết.” Lần này, Hoàng Phủ Tấn nghe thấy sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Tiểu Thiên .

Chỉ nghe nàng tiếp tục nói: “Ta đêm đó, sau khi lãnh xong 30 đại bản, ta căn bản không thể nhớ bất kì truyện gì trước kia nữa, ngay cả mọi chuyện ở nhà đều là Đóa Nhi nói cho ta nghe, càng đừng nói gian phu hay không gian phu, ta cũng rất muốn biết ai là gian phu, còn sớm một chút đi tìm hẩn.”

Dĩ nhiên trong đoạn nói chuyện trên nàng đã khéo léo che dấu truyện nàng xuyên qua đến đây vẫn này ở bên trong, dù sao, trong các tiểu thuyết xuyên không, lí do thường xuyên được sử dụng nhất chẳng phải là mất trí nhớ sao.

151. Chương 151

Thật ra khi nàng nói đến chuyện “Mất trí nhớ”, Hoàng Phủ Tấn cũng đã từng nghĩ tới, chẳng qua là hẩn cũng không lo lắng quá nhiều về vấn đề này, bất quá hẩn chỉ cảm thấy Niếp Tiểu Thiên này đã thay đổi rất nhiều, cùng Niếp Tiểu Thiên ôn nhu, nhẹ nhàng trước kia hoàn toàn giống như là hai người.

Chẳng lẽ một người sau khi mất trí nhớ, ngay cả tính tình, tác phong xử sự cũng sẽ thay đổi?

Hiện tại, điều hẩn quan tâm cũng không phải việc này, khiến hẩn lại giận dữ một lần nữa chính là Tiểu Thiên cuối cùng cũng nói câu kia, “Niếp Tiểu Thiên! Người nói nếu biết gian phu là ai, người đã sớm đi tìm hẩn? Hửm?”

“Chính là như vậy a.” Vô tội chớp chớp cặp mắt, Tiểu Thiên tiếp tục nói, “Người nghĩ a, người xem tình thế của ta lúc này xem, nếu như có một ngày nào đó người đem ta đuổi ra khỏi cửa, ta nhất định phải tìm được một người dựa vào chứ, phải không? Ta đoán gian phu kia nói thế nào cũng là một nhân vật rất lợi hại, đoán chừng nuôi ta hẩn là không có vấn đề gì. Làm người nha, phải luôn nghĩ inh một đường lui, có đúng hay không?”

Tiểu Thiên nói với vẻ mặt thành thật, lại khiến cho Hoàng Phủ Tấn vừa bực mình vừa buồn cười, nữ nhân này, thật đúng là ngốc. Hẩn thật chưa từng thấy qua nữ nhân nào đem tất cả ý nghĩ trong đầu của mình nói ra như vậy, còn có thể nói vô cùng đặc ý.

“Niếp Tiểu Thiên, người chẳng những đần, còn rất ngây thơ!” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, trong mắt thoáng qua một tia cười nhẹ, hẩn chưa bao giờ nghĩ, mình cùng nàng nhắc tới tên gian phu kia lại có thể buồn cười như vậy.

“Tại sao lại ngây thơ chứ, ta nói không đúng sao?” Tiểu Thiên dứt khoát ngồi dậy, bắt đầu cùng Hoàng Phủ Tấn nói tới đề tài khác.

“Người nghĩ rằng trăm sẽ ngu ngốc đến độ để cho người có cơ hội đi tìm gian phu kia nuôi người?” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, “Nếu như Trăm biết kia gian phu là ai, trăm.”

“Giết hẩn?” Tiểu Thiên cắt đứt lời của Hoàng Phủ Tấn.

Lại chỉ thấy khoe miệng Hoàng Phủ Tấn buông một câu, “Giết hẩn? Không phải là quá tiện nghi cho hẩn sao?”

“Vậy người có cao kiến gì?” Mặt Tiểu Thiên khiêm tốn nhìn Hoàng Phủ Tấn, oa khéo, thật may là hoàng hậu thật kia đã không còn nữa, nếu nàng ta không biến mất, một ngày nào đó không nhẫn nại được sự tịch mịch trong cung đi tìm gian phu kia, chẳng phải hẩn sẽ bị nàng hại chết thảm sao, thủ đoạn của hôn quân nhất định không thể coi thường a.

“Muốn biết sao?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo một mạt đặc ý, điểm này khiến cho Tiểu Thiên không khỏi tò mò.

Hôn. Hôn quân, tại sao lại trở nên. ngây thơ như vậy? Còn. Còn có thể xuất hiện vẻ mặt đặc ý như vậy!

152. Chương 152

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiểu Thiên rúc cổ mở miệng nói: “Nói. nói một chút coi!”

“Hừ!” Hoàng Phủ Tấn ánh mắt lạnh lẽo, trong mắt mang theo hơi thở nguy hiểm, “Trẫm muốn cho hắn vào cung cùng làm việc với Phúc Quý.”

“Biến. biến thành. thái giám?” Tiểu Thiên cẩn cẩn dực dực hỏi.

“Người có gì muốn nói sao?” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, mở miệng nói.

“Thì ra nam nhân khi ghen tỵ lại có thể khủng bố như vậy!” Tiểu Thiên hoảng sợ đưa ra kết luận!

Những lời này của Tiểu Thiên không khỏi khiến cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn thêm lạnh, “Người nói cái gì? Trẫm ghen tỵ? Cùng gian phu kia nổi lòng ghen tỵ?”

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia chột dạ.

“Người đừng nói là không thừa nhận!”

“Niếp Tiểu Thiên, trẫm cần gì phải ghen tỵ với gian phu kia!” Hoàng Phủ Tấn thanh âm không tự chủ vang lên.

“Người chính là đang ghen tỵ, nếu không tại sao người cứ một mực muốn hắn làm thái giám.”

“Niếp Tiểu Thiên, trẫm không có ghen tỵ!” Hoàng Phủ Tấn lại bị Tiểu Thiên ép, mở miệng cố ý giải thích.

“Người có!”

“Trẫm không có!”

“Người chính là có!”

“Niếp Tiểu Thiên!”

“A —— hôn quân, người làm gì?”

Sau khi kết thúc đoạn đối thoại “Đặc sắc” này, Tiểu Thiên đã bị Hoàng Phủ Tấn cứng rắn đặt ở trên giường!

“Niếp Tiểu Thiên, trẫm nói lại lần nữa, trẫm không có ghen tỵ!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng nghiêng lợi nói xong, nữ nhân đáng chết này, dám nói hắn đối với một tên gian phu nổi lòng ghen tỵ! Điều này khiến ặt mũi của hắn để nơi nào!

Tiểu Thiên nhìn dáng vẻ muốn giải thích trên mặt Hoàng Phủ Tấn, tâm tình của nàng đột nhiên thật tốt, lúc này thực sự rất muốn trêu chọc lòng hắn.

Không để ý đến sự tức giận trên mặt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên mặt mày giảo hoạt, làm ra bộ dạng bưng bình đại ngộ: “A

, ta biết, thì ra là ngay từ đầu người đã rất coi trọng ta, khó trách ngày đó tức giận như vậy, còn. ưm!”

Lời của Tiểu Thiên còn chưa nói hết, liền bị nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn chặn lại, Hoàng Phủ Tấn âm thầm nghĩ bất kể cái hôn này của hắn là trừng phạt nàng, hay là vì những lời của Tiểu Thiên khiến cho thẹn quá thành giận, tóm lại, lúc này hắn chỉ muốn dùng nụ hôn này để che đi tâm tư của mình.

Tiểu Thiên bị dọa đến trừng lớn cặp mắt!

Không. Không phải đâu, sao ta có thể dễ dàng để hôn quân này cưỡng hôn như vậy, gia gia người!

Chẳng qua là —— tại sao nụ hôn này lại có thể khiến cho nàng mang theo cảm giác không muốn xa rời, tim đập nhanh như vậy.

Loại cảm giác này thật thật kỳ diệu!

153. Chương 153

Nháy cặp mắt, nàng nhìn gần trong gang tấc, khuôn mặt tuấn mỹ đã khiến cho nàng động tâm không chỉ một lần, Tiểu Thiên nhịp tim tăng nhanh, giống như lần đầu tiên, tay của nàng bị Hoàng Phủ Tấn giữ chặt

ở trên giường, nàng chớp chớp cặp mắt, nói không ra một câu, mặc cho Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng nhắm nháp hương thơm thoang thoảng trên người nàng!

Không dối lòng mình, nàng thích cảm giác bị Hoàng Phủ Tấn hôn như vậy. Đồng thời, nàng cũng nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn lúc này là ưu thương không nói nên lời.

Lòng của nàng mỉm cười nói đau.

Vừa mới bắt đầu, Hoàng Phủ Tấn hôn chỉ là một chút bá đạo cùng trừng phạt, nhưng, chỉ là trong khoảnh khắc đụng chạm nháy mắt kia, giống như là có một dòng điện chạy khắp người, khiến cả người hắn cảm thấy tê dại, tim đập từng phút từng giây cũng nhanh hơn bình thường, dù cho hắn đã chạm qua rất nhiều nữ nhân nhưng đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy!

Buông lỏng đôi tay đang giữ chặt cổ tay Tiểu Thiên, bàn tay to của hắn tìm kiếm bầu ngực của nàng, mạnh mẽ cởi từng lớp áo của nàng, mắt thấy làn da trắng nõn của nàng hiện ra rõ ràng trước mặt, Hoàng Phủ Tấn cảm thấy khô nóng không thể chịu được, toàn thân nóng lên, cổ họng cũng trở nên khàn khàn, ánh mắt mê ly, nhìn khuôn mặt Tiểu Thiên khe đỏ ửng, nụ hôn của hắn lại một lần nữa rơi xuống, mang theo khát vọng mãnh liệt.

Tiểu Thiên cũng bị động tác của Hoàng Phủ Tấn kích thích, lần đầu tiên tiếp xúc với một nam nhân, nàng ngây thơ giống như một thiếu nữ mới mười mấy tuổi, đôi tay cũng không biết nên để chỗ nào, chẳng qua là nhịp đập từ trái tim kia đã bán đứng tâm tư của nàng lúc này.

Nằm ở trên giường lúc này, hai người thần trí đã trở nên mê loạn.

“Híc.” Cho đến khi thanh âm của Tiểu Thiên vang lên đem thần trí hai người kéo trở lại, trong lúc nhất thời lúng túng vạn phần.

Tiểu Thiên bởi vì sử lực mà lúc này tay mơ hồ đau, nàng nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, xấu hổ cười, sắc mặt ửng hồng.

Hoàng Phủ Tấn chợt từ trên người Tiểu Thiên lật xuống, trong mắt của hắn lúng túng cũng không thua kém Tiểu Thiên.

Nữ nhân đối với hắn mà nói từ trước đến giờ chỉ như công cụ làm ấm giường, nhưng ở trước mặt nữ nhân này, hắn lại cảm thấy ngượng ngùng.

“Đáng chết!” Hoàng Phủ Tấn trầm thấp mắng một tiếng, hắn từ lúc nào thì trở nên không có lý trí như vậy, vì một nữ nhân tầm thường như Niếp Tiểu Thiên mà dục hỏa đốt người!

Hắn thế nhưng lại mê luyến thân thể nữ nhân này đến như vậy!

154. Chương 154

Một tiếng mắng này của Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên lọt vào tai của Tiểu Thiên, trong lòng nhói đau, nhưng cũng không có kéo dài bao lâu. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Phủ Tấn có vẻ có chút lúng túng.

Cái này chẳng nhẽ là vẻ mặt chưa được thỏa mãn?

“Cái đó.”

“Người đừng suy nghĩ nhiều quá, đây chẳng qua chỉ là sự trừng phạt mà thôi!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng cắt đứt câu nói của nàng, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

Câu trả lời của Hoàng Phủ Tấn khiến cho nụ cười lúng túng của Tiểu Thiên lập tức cứng ở trên mặt, nhưng cũng không có biểu hiện ra, nàng lập tức khôi phục bộ dáng cột nhả thường ngày!

“Hắc hắc

ta biết a, người đối với một nữ nhân bản thủ vốn là không có hứng thú.” Tiểu Thiên đưa tay gỡ gỡ đầu, cười khan mấy tiếng, bộ dạng hờ hợt này của nàng khiến cho Hoàng Phủ Tấn không khỏi nổi giận.

“Thế nào? Người đối với những chuyện phong lưu mình làm ra có phải rất tự hào hay không?” Hoàng Phủ Tấn giận tái mặt, trong mắt thoáng qua một tia không vui.

Đáng chết!

Tiểu Thiên ở trong lòng không vui mắng một tiếng! Hôn quân này rốt cuộc là muốn như thế nào? Không châm chọc nàng trong lòng liền không thoải mái có phải hay không?

Nói theo ý tứ của hắn thì hắn lại khó chịu, không nói theo ý tứ của hắn, chẳng lẽ nàng phải nói là nàng thật sự nghĩ rằng những chuyện vừa rồi là thật sao?

Nói đến đây, trong người nàng như bị lửa đốt, hôn quân này thiếu chút nữa đã cùng nàng làm chuyện đó, cho nên trong lòng thực sự cảm thấy chua xót.

Khẽ cắn răng, nàng ngẩng đầu lên, nghênh hướng Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Nếu như ta nhớ được những chuyện phong lưu trước kia, nói không chừng ta sẽ thật sự rất tự hào. Người phải biết ở thời đại này, nữ nhân chưa lập gia đình đã cùng nam nhân khác thân cận thật đúng là không nhiều lắm!”

Những lời này của Tiểu Thiên mang theo rõ ràng mùi vị giận dữ, đồng thời, cũng khiến cho sự tức giận của Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa lên tới cực điểm.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm thật không mắt nên mới động vào một nữ nhân không biết xấu hổ như người!” Hoàng Phủ Tấn giận đến độ không thể lựa lời mà nói.

Lại một lần nữa, những lời của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Tiểu Thiên đau đớn.

Miễn cưỡng cười một tiếng, nàng bình tĩnh mở miệng nói: “Đúng vậy, ta không biết xấu hổ, hơn nữa người cũng không phải là hôm nay mới biết. Ngày đó ba mươi đại bản, hoàng thượng không phải là vì trừng phạt ta không biết xấu hổ sao?”

Nàng nói hơi hợt, nhưng trong lòng lại mang theo không biết bao nhiêu là khó chịu.

“Người.”

“Còn có, ta thật may mắn khi hoàng thượng ngài đối với một nữ nhân bẩn thỉu như ta không có hứng thú. Nếu không, ta còn thật lo lắng hoàng thượng tối nay đã bị ta câu dẫn rồi!” mỗi một câu nói của Tiểu Thiên đều hàm chứa ý châm chọc, nhưng cũng lại làm tổn thương chính bản thân nàng.

155. Chương 155

“Hừ! Rất tốt!” Hoàng Phủ Tấn giận đến cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, đầu ngón tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, “Cho nên, người yên tâm đi, trầm tuyệt sẽ không bao giờ đụng vào người!” Vung tay áo, Hoàng Phủ Tấn giận đạp cửa đi ra ngoài, lưu lại một Tiểu Thiên khuôn mặt khổ sở, ngồi yên ở trên giường, ánh mắt mang theo một chút chua xót.

“Tại sao? Tại sao tim lại đau như vậy?” Nàng che ngực tự nói.

Nhìn Vũ Phượng Cung, lại một lần nữa chỉ có một mình nàng, trong lòng của nàng trở nên phiền muộn.

Kéo chăn, nàng che khuất thân thể co rúc ở trên giường, không có buồn ngủ. Lúc này Vũ Phượng Cung cũng không thể làm cho nàng cảm thấy sợ, mà là nhiều hơn một phần cô đơn.

Sau khi đi ra từ Vũ Phượng cung Hoàng Phủ Tấn đầy bụng tức giận không chỗ phát tiết. Một người đứng ở trong ngự hoa viên hướng Lãnh Phong, nhưng dục hỏa trên người cùng lửa giận lại thủy chung không cách nào hạ.

“Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiệt!” Hoàng Phủ Tấn một quyền đánh vào hòn giả sơn bên cạnh, phát tiết tất cả buồn bực trong lòng.

Hắn thế nhưng vì nữ nhân này mà trong lòng nổi lên dục hỏa, ở trên người những nữ nhân khác không thể tìm được cái cảm giác khó tả kia.

“Hoàng. Hoàng thượng, người tại sao lại ở đây?”

Bởi vì những chuyện mới phát sinh tối nay, khiến cho Vũ Lạc Thuỷ không thể nào chợp mắt. Vốn định thừa dịp Thái Hoàng Thái Hậu ngủ thiếp đi để ra ngoài giải sầu, nàg lại gặp phải Hoàng Phủ Tấn sắc mặt giận giữ đang đứng bên cạnh hòn giả sơn.

Ở chỗ này gặp được người trong lòng của mình, Vũ Lạc Thuỷ dĩ nhiên là kích động đến không cách nào nói rõ.

Hoàng Phủ Tấn nghe thấy thanh âm của Vũ Lạc Thuỷ, mắt tự nhiên xoay đầu lại, thấy Vũ Lạc Thuỷ trong mắt lay động, hắn cũng không phải là không nhìn ra, chẳng qua là hắn không có tâm tình đi để ý tới những thứ này.

Những nữ nhân thích hắn có bao nhiêu, hắn cũng không bận tâm đi quản những thứ này, bất kể những nữ nhân này là bởi vì thích con người hắn, hay là bởi vì ngôi vị của hắn, những nữ nhân thích hắn, đều có lý do của các nàg, hắn chẳng muốn đi trông nom, cũng không cần tốn tâm tư đi đoán lòng dạ nữ nhân, tất cả các nàg đều không xứng.

Nhưng chỉ có nữ nhân ngang bướng ở Vũ Phượng Cung kia là khác. Một nữ nhân như vậy lại khiến cho hắn nguyện ý cùng nàg dây dưa. Nàg rốt cuộc có tư cách gì để cho hắn nguyện ý làm như vậy!

Hắn đã bị nữ nhân chết tiết đang ở Vũ Phượng Cung kia làm cho điên mất rồi.

P/s: Ta lần đầu beta truyện nên có gì sai sót hay khó hiểu thì các bạn ình xin ý kiến nhé.

Thanks

156. Chương 156

Nghĩ đến Niếp Tiểu Thiên nữ nhân chết tiết kia, hắn liền hận đến cắn răng nghiến lợi!

“Hoàng tổ mẫu đã ngủ?” Liếc nhìn Vũ Lạc Thuỷ đang đứng trước mắt một cái, Hoàng Phủ Tấn bình thản mở miệng nói. Mặc dù hắn đối với Vũ Lạc Thuỷ cũng không đến nỗi chán ghét, nhưng hắn đối với những nữ nhân mình không có hứng thú sẽ không bao giờ nhìn quá lâu. Trên thực tế, Vũ Lạc Thuỷ đang đứng trước mắt đây rất biết nghe lời, vừa là nhất đẳng mỹ nhân, so với nữ nhân lúc nào cũng có thể làm cho hắn tức chết đang ở Vũ Phượng Cung kia thì nàg tốt hơn rất nhiều. Chỉ tiếc —— Hắn đối với Vũ Lạc Thuỷ một chút hứng thú cũng không có.

“Vâng, Thái Hoàng Thái Hậu đã ngủ.” Vũ Lạc Thuỷ cung kính hồi đáp, thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt của Hoàng Phủ Tấn, trong mắt Vũ Lạc Thuỷ mang theo nhàn nhạt mất mát.

Thật ra thì nàg có lúc rất hâm mộ Hoàng hậu nương nương. Mặc dù nàg luôn làm hoàng thượng tức giận, nhưng nàg lại có thể dễ dàng khơi mào tính khí của hoàng thượng. Nàg rất ít khi thấy được hoàng thượng ngoài vẻ mặt lạnh như băng thì còn có biểu tình gì khác. Có lúc, nàg thật hy vọng mình có thể giống như Hoàng hậu nương nương có thể làm cho hoàng thượng tức giận tới mức như vậy, sau đó để cho hoàng thượng hung hăng mắng một bữa, ngay cả đánh một trận cũng đều được. Chỉ tiếc, nàg không thể giống như Hoàng hậu nương nương vô pháp vô thiên, huống chi hoàng thượng cũng không chắc chắn sẽ nhìn nàg giống như đã nhìn Hoàng hậu nương nương.

“Ừ, ngươi cũng sớm đi nghỉ một chút đi, trong ngự hoa viên rất lạnh, ngươi một thân nữ nhi, cẩn thận cảm lạnh!” Hoàng Phủ Tấn lãnh đạm mở miệng nói, trên mặt cũng không có một chút biểu tình nào, hắn cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi!

Dù sao tiểu nha đầu này cũng ở bên Hoàng tổ mẫu hầu hạ nhiều năm như vậy, cũng coi như khiến cho hắn hài lòng.

Mà câu nói vô tâm này của hắn lại khiến cho Vũ Lạc Thuỷ kích động quang mang.

“Vâng, hoàng thượng, Lạc Thuỷ tuân chỉ, đa tạ hoàng thượng nhắc nhở!” Vũ Lạc Thuỷ không ngừng hướng Hoàng Phủ Tấn thi lễ, biết hoàng thượng mười năm, nàg chưa từng hưng phấn như ngày hôm nay, những lời mà hoàng thượng vừa nói chẳng phải là đang lo lắng cho nàg sao?

“Ừ!” Vẫn đáng vẻ như cũ lạnh lùng, Hoàng Phủ Tấn vòng qua bên cạnh Vũ Lạc Thuỷ, đi về hướng Vân Tiêu cung.

Tối nay, tất cả hăng hái của hắn cũng đều bị nữ nhân kia phá hư hết.

Vũ Lạc Thuỷ xoay người, nhìn bóng lưng cao ngạo của Hoàng Phủ Tấn, khóe miệng của nàng nâng lên một nụ cười rực rỡ, những đê nén tối nay hết thấy đều đã được giải toả.

157. Chương 157

Hôm sau ——

“Thái Hoàng Thái Hậu, tinh thần người hôm nay nhìn đặc biệt tốt!” Lúc Vũ Lạc Thuỷ giúp Thái Hoàng Thái Hậu thay quần áo, khóe miệng nàng luôn không ngừng cười.

“Đúng vậy, tâm tình gia tâm hôm nay thực rất tốt, tinh thần cũng đặc biệt tốt.” Thái Hoàng Thái Hậu cười ha hả, tâm tình thoát nhìn rất tốt. Tối hôm qua biểu hiện của Tấn nhi thực nằm ngoài dự liệu của bà, nhưng bà cũng đã dự tính cả rồi, bọn chúng hai người vợ chồng son, dù ai cũng xem ai không vừa mắt nhưng ở lâu tất có nhiều chuyện để nói.

“Ha ha, đúng vậy ạ, gặp chuyện tốt, đương nhiên tinh thần cũng sẽ tốt!” Trên mặt Vũ Lạc Thuỷ từ đầu đến giờ luôn luôn cười thật tươi.

Rất ít khi thấy Vũ Lạc Thuỷ nói nhiều như thế, Thái Hoàng Thái Hậu nghiêng đầu nhìn nàng một cái, khẽ nhướn lông mày cười nói: “Lạc Thuỷ, tinh thần của con hôm nay cũng đặc biệt tâm rất tốt nha.”

“Đúng vậy ạ, ha ha ~~” Vũ Lạc Thuỷ vừa giúp Thái Hoàng Thái Hậu mang đồ trang sức, hồi đáp. Những gì tối hôm qua hoàng thượng nói với nàng luôn quanh quẩn bên tai, khiến cho nàng cao hứng mất một đêm không ngủ.

“Nha đầu này cũng sẽ không bởi vì cảm thấy hoàng thượng cùng nha đầu Thiên Thiên bên nhau thật hấp dẫn, cho nên mới cao hứng như thế chứ.” Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng nói.

“Dạ?” Vũ Lạc Thuỷ hơi sững sờ, nụ cười cứng ở trên mặt, nhưng cũng không có kéo dài bao lâu, liền từ khóe miệng nặn ra một nụ cười, “Đúng vậy, hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương nếu thật sự hòa hảo rồi, Thái Hoàng Thái Hậu người nhất định rất vui vẻ, chỉ cần người vui vẻ, Lạc Thuỷ liền vui vẻ.” Vũ Lạc Thuỷ cười đến có chút miễn cưỡng.

Mà Thái Hoàng Thái Hậu không có chú ý tới sắc mặt của Vũ Lạc Thuỷ, nghe nàng nói như vậy, bà càng thêm cao hứng, mặt mày hớn hở. “Nha đầu người càng ngày càng làm cho Ai gia thích. Vừa khéo léo, lại biết nghe lời, còn là một nhất đẳng mỹ nhân, sau này, Ai gia nhất định phải tìm cho người một phu quân tướng mạo đoan chính, văn võ song toàn, mới có thể xứng với Lạc Thuỷ nhà chúng ta!”

Lời của Thái Hoàng Thái Hậu khiến cho tâm Vũ Lạc Thuỷ giống như bị ngàn đao đâm, không cách nào tiếp tục cười nói.

“Thái. Thái Hoàng Thái Hậu, Lạc Thuỷ không lấy chồng!” Nàng khó khăn mở miệng nói.

“Nha đầu này, tại sao lại nói không lấy chồng.” Thái Hoàng Thái Hậu cũng không nghe thấy điều gì không ổn, tiếp tục mở miệng nói: “Người yên tâm đi, Ai gia nhất định tìm cho người một vị hôn phu hoàn toàn xứng với người, ai gia sẽ không đem người tùy tiện gả cho bất kì ai.”

158. Chương 158

“Con không lấy chồng, con không lấy chồng!” Vũ Lạc Thuỷ kích động khóc lên,

“Thái Hoàng Thái Hậu, tại sao lão nhân gia người không hiểu tâm tình của ta, ta không muốn gả, ai ta cũng không muốn gả!”

Nước mắt theo hốc mắt đi ra, nàng cũng không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu, vừa khóc vừa chạy ra khỏi Thanh Âm cung.

Nhìn bóng lưng Vũ Lạc Thủy, Thái Hoàng Thái Hậu hơi sững sờ, lẩm bẩm: “Nha đầu này tại sao lại như vậy, không lấy chồng thì không gả, tại sao lại kích động đến như vậy? Chẳng lẽ nha đầu này. . . . Có người trong lòng rồi?”

Đang lúc Thái Hoàng Thái Hậu sững sờ lẩm bẩm miệng, Hoàng Phủ Tấn từ bên ngoài đi vào, “Hoàng tổ mẫu!”

“A, Tấn nhi, con đến rồi?” Thái Hoàng Thái Hậu phục hồi lại tinh thần, chẳng qua là trong lòng còn mang theo một chút lo lắng.

“Đúng vậy, hoàng tổ mẫu.” Hoàng Phủ Tấn đi lên phía trước, đỡ Thái Hoàng Thái Hậu ngồi xuống, “Hoàng tổ mẫu, thân thể người khá hơn chưa?”

“Ừ, tốt hơn nhiều, nội thương cũng không tái phát nữa.” Thái Hoàng Thái Hậu nâng lên khoe miệng, “Nói thật đúng là phải chịu thua cái đầu tinh quái của nha đầu Thiên Thiên kia, cũng không biết trong đầu con bé đó còn chứa những cái gì, ngay cả thái y cũng chịu bó tay với nội thương của ta, nàng lại có thể chữa lành.” Trong mắt Nói đến Tiểu Thiên, Thái Hoàng Thái Hậu tràn đầy vẻ triu mến, không biết những chuyện đã xảy ra đêm qua, bà liền hào hứng nói về Tiểu Thiên.

Vừa nghe đến Thái Hoàng Thái Hậu nhắc tới Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn sắc mặt liền trầm xuống. Nhớ tới bộ dáng hơi hợt của nàng tối hôm qua, lửa giận không biết từ đâu ùn ùn kéo tới.

“Nàng chẳng qua là mèo mù vớ được chuột chết mà thôi!” Lạnh lùng mở miệng, hắn cũng không biết trong lời nói của mình chứa biết bao nhiêu là sự ngậy thơ.

“Phải không?” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, giả hoạt cười một tiếng, trong nhiều năm qua đây là nàng nhiều lần đầu tiên bà nhìn thấy vẻ mặt ngậy thơ trên mặt của đứa cháu bảo bối của bà.

Cười nhạt, nàng tiếp tục mở miệng nói: “Tấn nhi, ý của con là nói hoàng tổ mẫu là chuột chết?”

Lời của Thái Hoàng Thái Hậu khiến cho Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, thấy nụ cười trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Phủ Tấn đột nhiên cảm thấy cả người không được tự nhiên, nụ cười của hoàng tổ mẫu nụ khiến cho hắn cảm giác có chút mùi vị tính toán.

Hắn vô cùng không tình nguyện mở miệng nói: “Ý của tôn nhi không phải là như vậy.”

159. Chương 159

“Bất quá cũng không sao, dù sao con chuột chết như Ai gia cũng bị con mèo mù Thiên Thiên cứu sống, ha ha

” Thái Hoàng Thái Hậu cười đến mặt rực rỡ, càng như vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn lại càng sụ xuống, tại sao, hắn cảm thấy hoàng tổ mẫu cũng bị nữ nhân Niếp Tiểu Thiên kia làm hư mất rồi!

“Bất quá. . . . Thiên Thiên tối hôm qua bị té thảm như vậy, tối hôm qua chắc cũng sẽ không dễ chịu lắm.” Chỉ nghe Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục mở miệng nói, trong mắt hiển thị lo lắng rõ ràng.

Mà những lời này của bà lại làm cho Hoàng Phủ Tấn đổi sắc mặt, tâm không khỏi chìm xuống.

Tối hôm qua, hắn bỏ lại nàng đi, nàng một mình ở đó có sao không?

“Không cần để ý đến nàng, dù sao cũng không chết được.” Hắn khẩu thị tâm phi mở miệng nói.

Thái Hoàng Thái Hậu liếc Hoàng Phủ Tấn bên cạnh một cái, nhìn ra, cháu trai này của bà, trên mặt đã vẽ đầy lo lắng, nhưng cái miệng nó lại vô cùng cứng rắn thật đúng là để cho lão nhân gia như bà thật sự bất đắc dĩ.

“Tấn nhi, đỡ Ai gia đến Vũ Phượng Cung nhìn con bé ấy một chút!” Thái Hoàng Thái Hậu mở miệng nói.

“Hoàng tổ mẫu, nữ nhân kia tại sao phải làm phiền đến người đi thăm một văn bối như thế chứ?” Hoàng Phủ Tấn nóng nảy, Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân chết tiết đó rốt cuộc có ma lực gì để cho hoàng tổ mẫu thích nàng ta như vậy.

“Do con bé bị thương mà.” Thái Hoàng Thái Hậu trả lời rất bình thản, “Tần nhi, đỡ hoàng tổ mẫu đến đó đi!”

“Tôn nhi không đi!” Hoàng Phủ Tấn cự tuyệt không suy nghĩ chút nào, hắn hiện tại nghĩ đến nữ nhân kia, đã muốn lấy đầu nàng rồi, hiện tại tốt nhất đừng để cho hắn gặp được nàng, nói không chừng cái đó nữ nhân đáng chết thừa dịp có mặt hoàng tổ mẫu, sẽ nhân cơ hội đó để chọc tức hắn.

“Tần nhi, chẳng lẽ con muốn cho Ai gia qua đó một mình sao?”

“Gọi Lạc Thủy đỡ ngài qua đó!”

“Lạc Thủy đi ra ngoài, Ai gia muốn con đi cùng ta!” Thái Hoàng Thái Hậu nói một cách cương quyết.

“Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn bị làm cho không còn cách nào khác, trước mắt là Hoàng Tổ Mẫu hắn tôn kính yêu mến, từ nhỏ đã thương yêu nuôi dưỡng hắn đến giờ, hắn làm sao dám nhẫn tâm làm trái lại ý chỉ của bà.

“Đỡ Ai gia đến đó!” Lúc này Thái Hoàng Thái Hậu hoàn toàn giống như một người không biết lí lẽ, nhưng Hoàng Phủ Tấn không có cách nào.

Cuối cùng, hắn thỏa hiệp, không tình nguyện gật đầu, hắn tiến lên đỡ Thái Hoàng Thái Hậu dậy, “Dạ, Tôn nhi sẽ đi cùng người!”

“Ừ, đây mới là cháu nội ngoan của Ai gia chứ!” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu thoáng qua một ý nụ cười vì gian kế đã thực hiện được.

160. Chương 160

Vũ Phượng Cung bên này, Tiểu Thiên cả đêm không hề ngủ, trời vừa mới sáng, đã không ngồi yên được nữa, từ trên giường bò dậy, kéo cánh tay cùng chân bị trật khớp kia, tựa vào thành giường lần dò bước ra đến cửa.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi là hôn quân, quý hẹp hòi, đừng tưởng rằng không an bài cung nữ cho ta, ta sẽ không có cách để sống, hừ! Bác sĩ vĩ đại họ Niếp như ta không lẽ bị tên hoàng đế cổ lỗ sĩ như ngươi ức hiếp mãi sao?”

Dựa vào vách tường, nàng chân thấp chân cao đi về hướng đại sảnh.

“Thiên Thiên, sao con lại đi ra đây một mình?” Vừa vặn, Thái Hoàng Thái Hậu vừa mới bước chân vào, thấy bộ dạng khó khăn này của Tiểu Thiên, bà tỏ ra đau lòng.

Tiểu Thiên ngẩng đầu, thấy vẻ đau lòng trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu, nhìn lại vẻ âm trầm trên mặt Hoàng Phủ Tấn, khóe miệng nàng khẽ nhếch, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh.

“Hoàng tổ mẫu, Vũ Phượng Cung này chỉ có một mình Thiên Thiên, đương nhiên con phải đi một mình, nếu không người nghĩ người đâu ra để đỡ Thiên Thiên chứ, hoàng thượng ngài nói đúng không?” Vừa nói, vừa cao ngạo nhấc chân, khiêu khích nhìn Hoàng Phủ Tấn.

Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên là hiểu câu nói này của Tiểu Thiên là cố ý nói cho hoàng tổ mẫu nghe, Xú nha đầu đáng chết này lại muốn mượn hoàng tổ mẫu dạy dỗ hắn.

“Trẫm thấy một mình ngươi cũng có thể chiếu cố tốt mình, không cần ai tới!” Cẩn rằng, Hoàng Phủ Tấn dè dặt lửa giận trong lòng, mở miệng nói.

“Nhưng. nhưng người ta bị thương, làm việc thật rất không dễ dàng chứ sao.” Chớp chớp cặp mắt, nước mắt lại một lần nữa bùng lên, đôi mắt dầm lệ nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, dáng vẻ vừa thương tâm vừa ủy khuất như thế của nàng làm cho Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm đau lòng.

“Niếp Tiểu Thiên, người giả bộ!” Hoàng Phủ Tấn nổi đóa, nữ nhân này đang giả vờ trước mặt của hoàng tổ mẫu đúng không? hần hoài nghi, mắt của nàng rốt cuộc làm bằng gì, nước mắt thật đúng là nói đến là đến.

“555

Hoàng thượng khi dễ người khác, ngày thường khi dễ Thiên Thiên thì cũng không sao, hiện tại Thiên Thiên trở nên thảm như vậy, người còn khi dễ ta, người ta nào có giả bộ nha, 555

” Nàng khóc, còn ngoài ý muốn nhào tới trong ngực Hoàng Phủ Tấn, cử động này không chỉ làm cho Hoàng Phủ Tấn kinh hoàng, ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu cũng hoảng hốt.

“Niếp Tiểu Thiên, chớ quẩn ở trên người trẫm!” Hoàng Phủ Tấn không vui rống lên.

“555

Hoàng thượng, ngài nhẫn tâm như vậy sao!” Nàng nằm ở trên người Hoàng Phủ Tấn, sớm cười đến thiếu chút nữa tắt thở, thân thể nhỏ nhắn run rẩy trong mắt của Thái Hoàng Thái Hậu xem ra, cũng là khóc đến rất đau đớn tâm.

161. Chương 161

“Tấn nhi, sao con lại làm thế? Thiên Thiên cũng bị thương, con còn nhẫn tâm la hét con bé như vậy?” Trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu tràn ngập cảm xúc bất mãn.

“Hoàng tổ mẫu, nàng.”

“Hoàng thượng, Thiên Thiên biết ngài không thích Thiên Thiên, Thiên Thiên cũng không muốn quẩn ngài, chẳng qua là, cái chân này thật rất không thuận tiện mà!” Vừa nói, còn đang nắm long bào của Hoàng Phủ Tấn mãnh liệt lau mặt của mình.

“Niếp Tiểu Thiên, người dám cầm y phục của trẫm lau nước mắt!” Hoàng Phủ Tấn thật sự giận đến mức muốn đem nữ nhân chết tiệt này thật xa khỏi tầm mắt của mình, nhắm mắt làm ngơ!

“Hừ hừ! Có bản lĩnh người ở ngay trước mặt hoàng tổ mẫu, đem ta ném ra đi, nếu như người thực sự muốn làm cho lão nhân gia tức chết!” Tiểu Thiên đắc ý nâng khóe miệng lên, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ nghe được hướng về phía bên tai của Hoàng Phủ Tấn nói.

“Niếp Tiểu Thiên, người đừng cho là trẫm không dám!”

“Tốt, người dám, người dám, người ném đi, dù sao ta đã gãy một cái tay, một chân rồi, ta cũng vậy không quan tâm hai món còn lại có gãy tiếp nữa hay không.” Tiểu Thiên nói xong, bộ dáng làm ra vẻ không hề sợ hãi, nàng mới không tin hôn quân này thực có can đảm ngay trước mặt lão thái thái, nữ xuồng tay đem nàng ném ra ngoài.

“Tốt, trẫm sẽ để cho người thử một chút cảm giác bị tàn phế!” Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Tấn cúi người xuống, bế bổng Tiểu Thiên lên.

“A —— Hôn quân, người làm thật sao?” Lần này, Tiểu Thiên luống cuống, không thể nào nha, lão thái thái vẫn rất có lực uy hiếp, tại sao hôm nay hôn quân này thật sự dám xuồng tay với nàng cơ chứ?

“Trẫm không tâm tình đùa giỡn với người!” Mặt Hoàng Phủ Tấn vẫn đen, nữ nhân đáng chết này, lần nào cũng ý vào hoàng tổ mẫu, không hề sợ hãi uy hiếp hần như vậy, nàng thật cho là hoàng đế này như hần dễ dàng chịu uất ức sao?

“Nhưng. Nhưng hoàng thượng, ta, ta chỉ nói đùa mà!” Tiểu Thiên nghẹn miệng, lão thái thái dĩ nhiên cũng đứng giả ngu không để ý tới nàng, đoán chừng cũng là bị khí thế này của hôn quân dọa sợ.

“Phải không?” Hoàng Phủ Tấn cười lạnh một tiếng, “Niếp Tiểu Thiên, lúc mới vừa uy hiếp trẫm, người không phải rất đắc ý sao?”

“Nhưng bây giờ không thể đắc ý, nghĩ đi nghĩ lại, ai lại muốn mình tàn phế chứ!” Cúi đầu, Tiểu Thiên lập tức trở nên đáng hoàng.

Thật là lạ, lão thái thái tại sao vẫn chưa lên tiếng chứ, chẳng lẽ bà thật sự hy vọng đứa cháu lòng dạ hiểm độc này của bà, đem cháu dâu như nàng ném đến tàn phế sao.

162. Chương 162

Tiểu Thiên trả lời làm cho Hoàng Phủ Tấn vừa bực mình vừa buồn cười, hắn phát hiện mình hoàn toàn không có biện pháp gì với nữ nhân này, đôi khi bị một vài lời nói ngây thơ của nàng làm cho không có một chút tính khí.

Thái Hoàng Thái Hậu vẫn không nói gì, cặp mắt vẫn vây quanh vẻ mặt đứa cháu nội yêu quý của mình đang biến chuyển, Tấn nhi lại cười rồi? A, vui thật đó!

Thật ra thì bà hoàn toàn biết nha đầu Thiên Thiên kia đang giả bộ khóc, bắt quá nha đầu này nước mắt thật đúng là nói đến là đến. Con bé này thật sự cho rằng hoàng tổ mẫu như bà đã già nên hồ đồ rồi không nhìn ra nó đang giả vờ hay sao? Chẳng qua bà chỉ muốn nhìn đứa cháu yêu quý của mình đùa giỡn cùng cháu dâu mà thôi.

Nhìn đứa nhỏ Tấn nhi này, bị Thiên Thiên làm cho tính khí lúc lên lúc xuống, phát hiện trò chơi này —— Càng ngày càng vui nhộn.

Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu lộ ra mấy phần mong đợi.

“Người ngược lại nên biết phận mình!” Hoàng Phủ Tấn liếc nàng một cái, lạnh lùng mở miệng nói.

“Vậy. Hoàng thượng, ngài. Có thể cho ta xuống đất hay không?” Nàng e dè nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, sợ đến mức nuốt một ngụm nước bọt, nàng cũng không hy vọng tay chân còn lại của mình cũng bị gãy luôn, đến lúc đó thật đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

“Trẫm.”

“Không được!” Hoàng Phủ Tấn đang không biết nên nói gì, lại bị Thái Hoàng Thái Hậu vượt lên trước một bước,

“Một hoàng hậu lại dám uy hiếp hoàng thượng, không thêm một chút trừng phạt làm sao được?”

“Không phải đâu, hoàng tổ mẫu, ngài.”

Không chỉ là Tiểu Thiên, mà ngay cả Hoàng Phủ Tấn cũng bởi vì lời nói của Thái Hoàng Thái Hậu hơi ngẩn ra, đây hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của hắn. Theo lý thuyết, hoàng tổ mẫu yêu thương nữ nhân này còn không kịp, làm sao có thể lên tiếng muốn trừng phạt nàng chứ.

“Thiên Thiên, người ỷ vào Ai gia sủng ái, ba phen mấy bận chọc giận hoàng thượng, hôm nay lại còn cầm long bào để lau nước mắt, đúng là đại nghịch bất đạo, Tấn nhi, Ai gia không cần biết, con muốn xử trí con bé này thế nào là tùy con, hoàng tổ mẫu tuyệt không nói một câu!” Thái Hoàng Thái Hậu nghiêm mặt, trình trọng một cách lạ thường.

“Hoàng tổ mẫu, trẫm.” Nhìn dáng vẻ cương quyết như thế của Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng Hoàng Phủ Tấn không biết nên làm như thế nào, liếc mắt nhìn Tiểu Thiên mếu máo đáng thương trong ngực đang nhìn mình, lại nhìn vẻ mặt cương quyết không tha của Thái Hoàng Thái Hậu, hắn khó xử nhíu mày.

163. Chương 163

Nếu là trước đây, hắn nhất định không chút nào suy tính, liền đem nữ nhân này ném ra bên ngoài phạt đánh, nhưng bây giờ. Hắn lại phát hiện mình hoàn toàn không thể xuống tay, nhất là thấy bộ dạng đáng thương bị gãy tay gãy chân như thế này của nàng.

Hôm nay Hoàng tổ mẫu làm sao vậy? Ngài không phải luôn luôn bao che cho nữ nhân này hay sao? Hiện tại làm cho hấn có chút khó xử, cớ hồ khó xuống.

“Thế nào? Tấn nhi? Không phải con rất muốn dạy dỗ nha đầu chết tiệt kia sao? Hôm nay hoàng tổ mẫu tuyệt đối không cần con, con muốn xử trí như thế nào cũng được.” Thái Hoàng Thái Hậu nhân lúc lửa cháy đổ thêm dầu lần nữa tăng thêm một câu.

“Trẫm. . . .” Lại nhìn Tiểu Thiên trong ngực mình một lần nữa, đáng chết, thế mà hấn lại không nỗ xuống tay! Trên mặt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy ảo não.

“Hoàng thượng, ngài phải tỉnh táo.” Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Phủ Tấn, e dè nhắc nhở.

“Câm miệng!” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng trợn mắt nhìn nàng, nữ nhân này không an phận một chút nào sao, nàng còn dám nói nhiều!

“A

” Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng nàng rất nghiêm túc cúi đầu.

Hiện tại ngay cả bùa hộ mạng như lão thái thái cũng mất đi, nàng chỉ có thể dựa vào mình, nói thế nào cũng phải đợi đến ngày tay chân mình lành lặn rồi hãy tính tiếp.

“Tấn nhi?” Thái Hoàng Thái Hậu lại một lần nữa mở miệng, trong lòng đã sớm hồi hộp, quả nhiên là cháu ngoan của bà, bà cũng biết tiểu tử này đối với nha đầu đang ôm siết trong ngực kia không thể nào xuống tay được, nếu không bà thực sự cũng sẽ không nói những lời kích thích hấn như thế.

“Hoàng thượng. . . .” Mím miệng, Tiểu Thiên lại một lần nữa đáng thương nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, âm thầm cầu nguyện trong lòng: Ngàn vạn lần đừng đem ta ném ra ngoài nha.

“Hoàng thượng, Tướng gia ở Ngự thư phòng cầu kiến!” Đang lúc này, Phúc Quý chợt xuất hiện ở cửa, để cho trong mắt Hoàng Phủ Tấn chợt sáng lên.

“Ừ, biết rồi, trẫm sẽ đi ngay bây giờ!” Cảm giác được mình giống như được thả lỏng một hơi, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Thiên trong ngực, mở miệng nói: “Trẫm tạm thời bỏ qua cho ngươi, ngoan ngoãn ở đây đợi trẫm!” Nói xong, đem Tiểu Thiên để xuống, thậm chí là bỏ vào trên ghế ở bên cạnh, điểm này làm cho nụ cười trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm sâu.

“Hoàng tổ mẫu, Tôn nhi cáo lui trước.”

“Được rồi, con trước đi đi, công sự quan trọng hơn!” Thái Hoàng Thái Hậu cũng không tiếp tục nữa, dù sao nếu đã biết tiểu tử này đối với nha đầu Thiên Thiên này vẫn có chút đau lòng, như vậy thời gian còn dài mà, không cần phải quá vội vã.

164. Chương 164

“Tôn nhi cáo lui!”

Sau khi Hoàng Phủ Tấn rời đi, trái tim đang treo ngược của Tiểu Thiên rốt cục để xuống, “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thật đúng là quá sợ tên hôn quân này ném mình đến tàn phế mất!”

“Thiên Thiên, làm rất tốt!” Thái Hoàng Thái Hậu đắc ý hướng Tiểu Thiên giơ ngón tay cái lên.

“Cái. . . . Cái gì?” Trong mắt Tiểu Thiên mang theo nghi ngờ rõ ràng, lão thái thái này làm sao vậy, một hồi một mặt, đầu tiên hận không thể thay cháu của bà đem mình ném ra bên ngoài, hiện tại lại trở nên có chút mùi vị tà tà?

“Không có gì.” Thái Hoàng Thái Hậu cười có chút thần bí, nhưng cũng không nói trắng ra, chuyện của những người trẻ tuổi này, thì nên để bọn họ tự đến với nhau, lão nhân gia như bà cũng không cần nhiều chuyện.

“Hoàng tổ mẫu, ngài hôm nay thật kỳ quái.” Mặt Tiểu Thiên đầy phòng bị nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, nàng có cảm giác, cảm thấy lão thái thái này giống như là đang âm mưu gì đó với nàng.

“Không có, không có, không kỳ quái, tâm tình Ai gia hôm nay đặc biệt tốt.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo nụ cười khó nín .

Tiểu Thiên nhìn nụ cười trên mặt của Thái Hoàng Thái Hậu, Tiểu Thiên luôn luôn cảm thấy có điểm lạ, nhưng không thể xác định nguyên nhân.

Ai, tính, tính, không muốn, hiện tại mấu chốt là đem tay chân bị thương này của mình dưỡng cho thật tốt, hiện tại hôn quân là dao thớt, nàng là thịt cá, nếu không dưỡng thương cho thật tốt, nói không chừng về sau thật sự bị hôn quân băm thành thịt nát cũng không có một chút lực sức nào để đánh trả. Hơn nữa, nàng phải về thế kỷ 21, hai dụng cụ dùng để đi lại ăn uống này cũng không thể để bị tàn phế được.

“Thiên Thiên.” Chỉ nghe Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục nói, “Vết thương của nha đầu Đóa Nhi vẫn chưa được tốt lắm, nên để lại chỗ của Ai gia dưỡng thương đi, ta để cho Lạc Thủy tới chăm sóc cho con.”

“Để cho Lạc Thủy tới chăm sóc cho con, vậy Hoàng tổ mẫu thì làm sao bây giờ nha?” Nói thế, nàng cảm giác, cảm thấy dường như khi Lạc Thủy nhìn nàng rất không thoải mái, nhất định là cảm thấy nàng là một dâm phụ, nên Lạc Thủy khinh thường cùng nàng nói chuyện.

“Thân thể của Ai gia đã tốt lắm, Lạc Thủy đưa bé kia tương đối tỉ mỉ, để cho nàng tới chăm sóc cho con, Ai gia mới yên tâm một chút.”

“A, vậy cũng được, cảm ơn hoàng tổ mẫu!” Tiểu Thiên không từ chối nữa, nếu không để cho Lạc Thủy biết, còn tưởng rằng nàng chen ép nàng ấy.

“Ta cũng không cần rồi, chỉ cần người nhanh chóng sinh cho hoàng tổ mẫu một đứa cháu để ẵm bồng là được.” Về mặt Thái Hoàng Thái Hậu cười đến mặt mũi.

165. Chương 165

Mà lời của lão nhân gia lại làm cho Tiểu Thiên bị giật nảy mình, thiếu chút nữa đã nhảy nhồm từ trên ghế: “Không phải đâu, hoàng tổ mẫu, ngài muốn cho con chịu chết sao, con đã cấm sừng cho hần, hần hận con đến mức ngày nào cũng mong lời con ra ngoài để chém đầu, làm sao con còn dám cùng nam nhân khác sinh con gì chứ, không sợ hần sẽ bầy gây cổ con sao.” Tiểu Thiên hoảng sợ nhìn chăm chăm vào bà.

Má ơi, lão thái thái này tám phần là già nua si ngốc nói đây mà.

“Nha đầu này, nghĩ bậy gì thế!” Thái Hoàng Thái Hậu tức giận vỗ đầu của nàng một cái, “Ai gia lúc nào thì bảo con sinh con cùng nam nhân khác chứ, nếu thực sự con có ý nghĩ đó, không cần chờ hoàng thượng chặt đầu của con Ai gia trực tiếp bẻ gãy cổ của con, con giới quá nhỏ, dám nghĩ đến chuyện sinh con cùng nam nhân khác!”

“Không phải là ngài nói muốn con sinh cháu cho bà ẵm bồng sao.” Xoa xoa đầu bị vỗ đau nhói, Tiểu Thiên rất vô tội mở miệng nói.

Chứng si ngốc do tuổi già của bà quả nhiên rất nghiêm trọng, bà vừa bảo mình sinh một đứa cháu cho bà ôm, quay ngoắt lại uy hiếp mình dám hồng hạnh xuất tường sẽ bẻ gãy cổ của mình.

Ai ~ làm nữ nhân đã khó khăn, làm nữ nhân của hoàng gia càng khó hơn, còn lại là nữ nhân hoàng gia mà hoàng đế ghét nhất!

Tiểu Thiên ở trong lòng thở dài rất lớn.

“Ai gia bảo con sinh cháu cho ta, đương nhiên là bảo con cùng Tấn nhi sinh, thật không biết trong đầu nha đầu như con nghĩ lộn xộn cái gì, cháu của Si gia làm sao có thể là do người khác chứ?” Nói xong, Thái Hoàng Thái Hậu còn chưa hết tức liếc nàng một cái.

“Cùng. . . cùng hôn quân sinh?” Tiểu Thiên cả kinh há to miệng, gần như có thể dập đầu xuống đất, để cho nàng cùng hôn quân sinh đứa trẻ, còn không bằng trực tiếp gọi nàng đi tìm chết thì dễ dàng hơn nhiều.

Oaaaaaa, khoan đã, khoan đã, bệnh si ngốc do tuổi già của Thái Hoàng Thái Hậu không phải là nghiêm trọng bình thường rồi, đã đạt đến trình độ bất trị, để cho nàng cùng hôn quân sanh con? Nàng đâu phải bị đần độn chứ?

(Ngay chỗ này ta muốn giải thích cho rõ, hai người vẫn chưa yêu nhau nhá, chỉ mới thăm mến nhau, nhưng ai nấy đều có cái tự ái to đùng, nên ko ai nghĩ sẽ thân cận với đối phương nên chị này mới nghĩ quàng xiên =.=!)

Đừng nói nàng chết cũng không nguyện ý, coi như nàng nguyện ý, hôn quân cũng không nguyện ý, từ ban đầu hôn quân đã bảo nàng rằng, đừng mong dùng thân thể bản thủ của nàng leo lên giường của hắn, nói không chừng khi nàng vừa leo lên giường của hắn, đã hôn quân một cước đạp xuống giường rồi, đến lúc đó thật mất mặt nha. Đến lúc đó, cũng không phải là vấn đề gãy tay gãy chân nữa, đó đã là vấn đề uy hiếp đến tính mạng của nàng rồi nha.

166. Chương 166

Tuy nhiên, suy nghĩ một chút, ý của hôn quân là chê nàng bản thủ, nhưng hắn chạm vào nhiều nữ nhân như vậy, người khác không chê hắn dơ bản thì thôi. Con mẹ nó, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn.

Hừ! Đừng chọc giận nàng nha, nếu không nàng thực sự sẽ tìm nam nhân khác sinh con đó, để cho hôn quân làm một người cha có sẵn luôn.

“Đương nhiên là cùng Tấn nhi sinh, con còn muốn có ý nghĩ khác sao?” Thanh âm của Thái Hoàng Thái Hậu cắt đứt ý nghĩ kỳ lạ của Tiểu Thiên.

“Không. Không phải!” Tiểu Thiên liên tục lắc đầu không ngừng. Nàng mới sẽ không ngu đến mức thừa nhận ý tưởng trong lòng nàng ngay trước mặt lão thái thái đâu.

“Vậy là được rồi, nhanh chóng cùng Tấn nhi sinh một đứa đi!”

“A, a, vâng, hoàng tổ mẫu!” Nuốt một ngụm nước bọt, Tiểu Thiên giống như bè theo gật đầu một cái.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một màn lần trước cùng Hoàng Phủ Tấn ở trên giường, mặt của nàng lập tức đỏ lên như lửa đốt nhịp tim đập rất lợi hại!

Cùng hôn quân sanh con?

Tiểu Thiên không nhịn được rung mình một cái. Trừ phi nàng muốn chết, mới có thể cùng hôn quân sanh con.

Hơn nữa, nếu là cùng hắn sinh, sinh ra một đứa bé có tính tình quái đản giống như hắn liền thảm rồi.

Mấy ngày sau, Tiểu Thiên dị thường an phận dưỡng thương trong Vũ phượng cung, làm nàng thích ý chính là, trừ Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh thoảng tìm đến nàng tâm sự ra, hôn quân chưa bao giờ xuất hiện ở trong Vũ Phượng cung, đây cũng là để cho nàng buông lỏng không nhỏ.

Kể từ đêm kích tình một màn đó, thật ra thì nàng rất sợ gặp lại Hoàng Phủ Tấn, thực sự quá lúng túng a. Dù sao đó cũng là lần đầu tiên của nàng nha, mặc dù đối với thân thể này mà nói đã không phải thế, nhưng nàng vẫn còn là một cô nương trong trắng ngây thơ nha.

Thảm nhất chính là, “Lần đầu tiên” của nàng vẫn chưa đảm nhiệm được “chức vụ” đã bị người cứng rắn cho “Lui” trở lại, đây thực sự là quá mất mặt mà.

“Hoàng hậu nương nương, thuốc tới.” Thanh âm của Vũ Lạc Thủy cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Thiên, nàng ấy dĩ nhiên là phụng mệnh của Thái Hoàng Thái Hậu đến chăm sóc cho Tiểu Thiên.

“Cám ơn!” Nhận lấy thuốc trong tay Vũ Lạc Thủy, nàng lễ phép nói một tiếng cảm ơn. Chẳng biết tại sao, mặc dù Vũ Lạc Thủy biểu hiện đối với nàng rất tôn kính, nhưng nàng luôn là mơ hồ cảm thấy rằng nàng ấy đối với nàng rất có địch ý.

Chẳng lẽ là nàng đa tâm sao?

Bưng thuốc lên uống một hớp, ngoại công của nàng chính là Trung y thế gia, nàng có thể nói là ở trong đồng thuốc bắc lẫn lộn lớn lên, đối với thuốc bắc, nàng ngược lại không hề ghét, cũng không cảm thấy khó uống. Ngay cả khi nàng lớn lên, thuốc bắc đối với việc trị liệu xương cốt có hiệu quả hơn thuốc tây rất nhiều.

Lại một lần nữa bưng lên thuốc uống một hớp.

167. Chương 167

“Hoàng thượng giá lâm——” Ngoài cửa lớn của Vũ Phượng Cung vang lên âm thanh cao vút cộng thêm vài phần ảo lá của Phúc Quý.

“Phốc——” Tiểu Thiên vừa mới uống thuốc vào cứ như vậy phun ra ngoài.

“Khụ...Khụ.....” Tiểu Thiên bị sắc thuốc đỏ bừng cả khuôn mặt, hôn quân này không phải mai danh ẩn tích đến mấy ngày tới sao, tại sao lại xuất hiện.

“Nương nương, ngài thế nào?” Vũ Lạc Thủy bước đến vỗ vỗ lưng Tiểu Thiên, kì quái, tại sao hoàng thượng tới, hoàng hậu lại sợ thành như vậy? Hoàng thượng không phải đối với nàng rất tốt sao?

“Lạc Thủy, mau, nhanh đi ngăn hôn quân lại, đừng cho hắn đi vào.” Tiểu Thiên lo lắng đẩy Vũ Lạc Thủy.

“A! Tại sao?” Trên mặt Vũ Lạc Thủy mang theo vài phần nghi ngờ, hoàng hậu nương nương này cũng thật kỳ quái, bao nhiêu người ao ước được hoàng thượng nhìn đến nàng, nàng thì khác, hoàng thượng tới, nhưng nàng lại bày ra vẻ mặt như gặp phải quỷ.

“Làm càn....Dù sao người chỉ cần đừng để cho hắn đi vào là được.” Tiểu Thiên lại một lần nữa đẩy Vũ Lạc Thủy: “Người, người cứ nói, nói ta chết rồi!” Chợt từ trên ghế đứng lên, nàng cũng không kịp để ý chân phải bị thương kia, sôi nổi nhảy từ trên ghế xuống.

“Nói...nói ngài chết?” Khóe mắt Vũ Lạc Thủy rơi xuống vài hắc tuyến.

“Niếp Tiểu Thiên, nếu người chết thật, ngược lại trăm đã tỉnh tâm” Hoàng Phủ Tấn xuất hiện ở trước cửa, tức giận mở miệng nói, mà thanh âm của hắn khiến cho chân trái Tiểu Thiên vừa giơ lên nhảy lập tức ngưng lại.

Ô oa

tốc độ hôn quân này tiến vào thật là nhanh.

Quay đầu lại chấp nhận, khóe miệng nàng từ từ nặn ra một nụ cười tự cho là vô cùng thiện ý: “Ha ha, hoàng thượng, người mạnh khỏe a, đã lâu không gặp a, ha ha

”

A, nụ cười này thật là giả tạo! Khuôn mặt cũng cương lên. Khó chịu trong lòng của Tiểu Thiên lại tăng thêm một bậc.

Nữ nhân này, nàng không hi vọng hắn tới! Trong lòng Hoàng Phủ Tấn dâng lên một cỗ lửa giận.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, chân gãy của Hoàng hậu nương nương đã hồi phục thế nào?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói.

Hắn phát hiện bản thân mình càng ngày càng không nắm bắt được, Niếp Tiểu Thiên đáng chết này cứ như vậy ở trong Vũ Phượng Cung mấy ngày, hắn đã nhầm mắt làm ngơ rồi, nhiều ngày như vậy, tưởng là mình có thể an tĩnh, không nghĩ tới vẫn không bỏ được nàng, không tự chủ được vẫn đi đến đây.

Nàng lại tốt hơn, thấy hắn xuất hiện, còn dám bày ra bộ dạng khuôn mặt cứng ngắc này.

168. Chương 168

Nhìn thấy nàng bày ra một bộ dạng thần khí, nhìn như thế nào cũng không thấy một chút dấu hiệu gãy tay gãy chân.

Nghe Hoàng Phủ Tấn hỏi như vậy, Tiểu Thiên ôm một bụng khó chịu, tên cầu hoàng đế này mấy ngày nay không nhìn thấy, vừa tới liền nguyên rửa nàng gãy chân.

Bĩu bĩu môi, nàng tức giận mở miệng nói: “Mấy ngày nay lúc Hoàng thượng không tới, chân gãy của Thiên Thiên khôi phục nhanh hơn, nhưng khi hoàng thượng tới, lại bắt đầu đau.”

Như vậy rõ ràng là cố ý châm chọc, Hoàng Phủ Tấn làm sao có thể nghe không hiểu.

Khóe miệng hắn cong lên, bỗng nhiên ghé sát vào nàng, khoảng cách gần gũi của hai người cực kỳ mập mờ, chớp mũi kém một chút liền đụng phải.

“Làm....Làm gì?” Tiểu Thiên mất tự nhiên đầu hơi lùi về phía sau, tên hôn quân này là bị làm sao, không phải ngại nàng bẩn sao? Hắn không có chuyện còn đến gần nàng như vậy làm cái gì?

“Làm gì?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng cười một tiếng: “Người muốn gãy cái chân kia nữa sao, sau đó phụng bồi hai chân cùng nhau dưỡng thương có phải hay không?”

“Hắc!” Tiểu Thiên khinh thường cười lên một tiếng: “Người thật cho rằng ta ăn cỏ lớn lên à?”

“Trẫm chính là cảm thấy như vậy, người ngực lớn nhưng là một nữ nhân gốc không có đầu óc!”

“Người mới ngực lớn nhưng không có đầu óc, vạm vỡ, hôn quân đầu óc ngu si!”

“Niếp Tiểu Thiên, người tin trẫm chặt gãy chân của người hay không?”

“Người chặt gãy chân của ta, người liền phụ trách ta cả đời!”. Nhưng lời Tiểu Thiên vừa thốt lên, không chút nào cảm thấy nó có cái gì không ổn.

Mà những lời này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn cùng Vũ Lạc Thủy cảm thấy hơi sững sờ, đôi mắt càng sâu, Vũ Lạc Thủy thấy Hoàng Phủ Tấn có một tia cười nụ khó có thể nắm bắt được.

Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Người không phải là rất ghét ta sao? Người càng ghét ta, ta liền càng quấn lấy người, ăn cơm cũng quấn lấy người, vào triều cũng quấn lấy người, ngủ cũng quấn lấy người, người cũng các nữ nhân khác ngủ trên giường ta cũng như vậy quấn lấy người, hừ hừ! Ta đây đưa khiến cho tình thần người phân liệt trở thành dừng lại.” Tiểu Thiên nói xong rất đắc ý, không chút nào không chú ý tới lời nói của nàng khiến cho người ta khiếp sợ.

Nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn vẫn tồn tại như cũ, nhưng nó lại chợt lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất, nữ nhân này, mỗi lần nói chuyện đều không biết suy nghĩ! Mà Vũ Lạc Thủy, cả kinh ngay cả con mắt cũng muốn rớt ra.

Ngủ cũng quấn lấy hoàng thượng? Ngay cả....Ngay cả hoàng thượng cùng các nữ nhân... Lên giường cũng muốn dây dưa? Hoàng hậu nương nương này....

169. Chương 169

“Phải không?” Khóe mắt Hoàng Phủ Tấn giương lên, mặt tràn đầy không trừu chọc: “Vậy trẫm cũng muốn nhìn thử một chút, người gãy hai chân rốt cuộc làm sao quấn lấy trẫm.” Vừa nói, liếc mắt nhìn tay Tiểu Thiên, tiếp tục nói: “Lấy tay bỏ sao? Trẫm thật muốn biết một chút về kỹ thuật bỏ của Hoàng hậu nương nương!”

“Người...” Lần này, Tiểu Thiên bị phản bác không nói được, vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng lời nói của chính mình rất đắc ý. Con mẹ nó, gãy hai chân, thật đúng là không thể quấn lấy hôn quân này.

Lần này lại thảm bại!

“Lạc Thủy!” Chỉ nghe giọng ói của Hoàng Phủ Tấn cứng rắn mở miệng gọi.

“Hoàng thượng, có Lạc Thủy!” Nghe Hoàng Phủ Tấn gọi mình liền tiến lên đón.

“Trẫm thấy Hoàng hậu nương nương bản lĩnh rất lớn, một chân cũng có thể hoạt động bình thường, cũng không cần có người chiếu cố.” Hoàng Phủ Tấn mặc dù nói chuyện với Vũ Lạc Thủy, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung chăm chú nhìn trên người Tiểu Thiên, nhìn bộ dạng phách lối đến không nắm bắt được này, hẳn liền ôm một bụng lửa giận.

Mà Tiểu Thiên nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, theo trực giác bắt đầu cảnh giác, tên hôn quân này lại muốn làm gì? Giờ mũi dao lớn giết chết nàng sao?

“Hoàng...Hoàng thượng, việc...việc này không được tốt lắm, thương thể của nương nương vẫn còn chưa khỏi hẳn.” Vũ Lạc Thủy khó khăn nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, rồi lại nhìn Tiểu Thiên.

“Trẫm nói được là được! Trẫm nhìn nàng cùng bình thường không sai biệt lắm.” Hoàng Phủ Tấn bày ra bộ dạng khuôn mặt không thay đổi, lúc nói chuyện, vẫn không quên liếc Tiểu Thiên một cái.

“Nhưng Hoàng thượng, Thái hoàng Thái hậu lão nhân gia người là muốn Lạc Thủy chiếu cố Hoàng hậu nương nương.” Vũ Lạc Thủy cảm thấy khó chịu nhíu mày.

“Trẫm nói không cần, liền không cần!” Hoàng Phủ Tấn nói xong khuôn mặt kiên quyết: “Chỗ Hoàng tổ mẫu, trẫm sẽ cho lão nhân gia người một cái công đạo, nhưng nếu người dám chiếu cố nàng, trẫm coi như người kháng chỉ mà xử trí!”

“Cái gì? Tên bạo quân nhà ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt ta!” Tiểu Thiên rống lớn, tuy nói hiện tại nàng so với lúc trước hoạt động tự nhiên hơn nhiều, nhưng thủy chung vẫn còn đang nửa trạng thái tàn tật, tên bạo quân này, âm hiểm như vậy.

“Gọi trẫm là bạo quân phải không?” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn hơi cong lên, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh:” Trẫm liền độc ác cho ngươi xem! Lạc Thủy!”

“Có, Hoàng thượng!”

170. Chương 170

“Có nghe hay không, chuyện gì cũng để cho nàng tự làm, ngươi tốt nhất cứ làm thiên kim Đại tướng quân!” Hoàng Phủ Tấn nhìn thẳng Vũ Lạc Thủy, một chút cũng không cho nàng có đường để phản kháng.

“Dạ, Hoàng thượng, Lạc Thủy tuân chỉ!” Vũ Lạc Thủy khẽ áp sát thân, trong lòng thở dài. Ai, Hoàng hậu nương nương lại không xong rồi.

Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển sang Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, hảo hảo cố gắng chiếu cố chính mình, trẫm thấy tinh lực ngươi tốt lắm, trong lúc này không chết được.” Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười giễu cợt rất rõ ràng.

Ở trong mắt hắn xuất hiện tia đắc ý cùng vẻ mặt ngây thơ hoàn toàn bị Vũ Lạc Thủy bắt được không bỏ sót chút nào, tâm có hơi ê ẩm.

Có thể làm cho Hoàng Thượng thay đổi nhiều như vậy, diễn hình là sự việc trước mắt động một chút có thể khiến hắn nổi giận đến giờ chân chỉ có Hoàng hậu nương nương.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, không biết bản thân Hoàng thượng có để ý tới hay không.

“Tốt, ta nhất định sẽ cố gắng còn sống, trước khi Hoàng thượng ngài tắt thở, ta nhất định sẽ không chết trước ngài!” Cẩn rằng, Tiểu Thiên mở miệng nói, trong mắt mang theo khiêu khích rõ ràng. Cầu Hoàng đế đáng chết này, lại có thể âm độc như vậy.

“Ngươi nếu còn nguyên rửa trẫm, trẫm hiện tại có thể làm cho ngươi biến mất!”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Thiên lập tức thức thời đem tầm mắt khiêu khích thu về, cúi đầu xuống. Điềm này, làm cho Hoàng Phủ Tấn vốn mang theo tức giận trong mắt mơ hồ hiện lên nụ cười, mà nàng phía dưới lại lấy ra vật gì đó khiến cho Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa tối mặt.

“Hoàng.....Hoàng thượng, ... Thứ này rốt cuộc có hữu dụng hay không?” Tiểu Thiên cầm khối huyết ngọc lơ lửng lúc trước Thái hoàng thái hậu cho nàng, trước mặt Hoàng Phủ Tấn quơ quơ, nuốt một ngụm nước bọt, chậm chạp mở miệng.

Thật ra thì, nàng thật đúng là khó nói, trước mặt hôn quân nàng đem vật quý giá ra, khối huyết ngọc lơ lửng này dường như cũng không có bao nhiêu lực ảnh hưởng, nếu hôn quân bất hiếu, nhưng là ai cầm hắc cũng không có biện pháp.

Tại thời điểm mặt nàng tràn đầy mong đợi nhìn Hoàng Phủ Tấn, Hoàng Phủ Tấn lại thừa dịp nàng nhất thời phản ứng không kịp, đoạt lấy khối ngọc kia trong tay nàng, bất thành linh mở miệng nói: “Hiện tại không dùng được.” Nói xong, xoay người, chuẩn bị rời đi, khoe miệng lại thoáng qua một tia cười yếu ớt.

Nữ nhân này, thật đúng là cá lẩn thiện sợ ác chủ.

171. Chương 171

Vũ Lạc Thuỷ kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Tấn, không nhìn đến Tiểu Thiên đang đứng bên cạnh.

“Hôn quân, đem ngọc trả lại cho ta!” Tiểu Thiên sau khi có lập phản ứng, nhanh chóng nắm ống tay của Hoàng Phủ Tấn không thả.

“Niếp Tiểu Thiên, buông tay!”

“Người đem ngọc trả lại cho ta!”

“Người không buông tay, trăm sẽ đem hai tay của người chặt hết!”

Vừa dứt lời, bằng tốc độ nhanh nhất Tiểu Thiên buông lỏng tay ra, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng nàng buông ra tốc độ thật sự rất nhanh, mau đến độ không kịp để cho người khác phải hít hà.

Khốn kiếp, âm hiểm hèn hạ tiểu nhân! Tiểu Thiên chỉ có thể ở trong lòng tức giận mắng.

“Đừng nghĩ ở trong lòng mắng trăm!” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng trợn mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi ra ngoài.

Mà câu cuối cùng của hắn khiến cho Tiểu Thiên liên tưởng tâm tư trong lòng, không dám quang minh chính đại mắng hắn.

Chẳng lẽ làm hoàng đế đích thực chính là con trời sao? Trong lòng người ta đang nói cái gì hắn cũng biết.

Sau khi ra khỏi Vũ Phụng cung, Phúc Quý đi theo sau lưng Hoàng Phủ Tấn, dọc theo đường đi nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống. Khiếp sợ! Quá kinh hãi! Hoàng thượng hắn thật thay đổi, trở nên ngây thơ đến như vậy, ngay cả đồ của Hoàng hậu nương nương ngài ấy cũng muốn giành!

Còn có trên mặt hoàng thượng từ đầu tới luôn nở nụ cười đã sớm không gặp kia thực khiến hắn cả kinh đến rớt hàm.

Đi theo hoàng thượng từ nhỏ đến lớn, hắn đã bao lâu rồi không thấy người cười tươi như vậy?

Hoàng hậu nương nương nha, mặc dù sự xuất hiện của người đã làm cho hoàng thượng nhớ đến rất nhiều chuyện cũ nhưng nô tài thật sự rất cảm ơn người, đã lâu lắm rồi hoàng thượng mới được vui vẻ như vậy, Phúc Quý ở trong lòng cảm khái nói.

Sau khi đợi Hoàng Phủ Tấn rời đi, Tiểu Thiên đầy bụng lửa giận rốt cục cũng đã có thể phát tiết ra ngoài, hướng về phía ngoài điện rồng lớn, “Hoàng Phủ Tấn người đứng là đồ lưu manh, hèn hạ vô sỉ, dám giành đồ của ta! Cái tên hôn quân nhà người, đại lưu manh!!!”

“Nương nương, bớt giận, ngài không nên mắng hoàng thượng như vậy.” Vũ Lạc Thủy đến gần mong muốn hạ bớt cơn nóng giận của Tiểu Thiên, chỉ sợ nàng nếu đột nhiên tức giận quá đến chỗ hoàng thượng tính sổ thì thực phiền toái.

“Lạc Thủy, ngươi nói xem, làm hoàng đế giống hần có phải rất vô sỉ hay không ? Thừa dịp ta không chú ý liền giành đồ của ta! Hần giành đồ của ta!” Càng nghĩ càng giận quá, thân làm hoàng đế, thế nhưng vô sỉ đến độ cướp đồ của người nhà!

172. Chương 172

“Nương nương, bình thường hoàng thượng sẽ không như vậy.” Vũ Lạc Thủy khéo môi nhếch lên một tia khổ sở.

“Bình thường không như vậy, chỉ có thể nói là hần che dấu thật tốt, nói theo cách khác hần là đồ tiểu nhân, âm hiểm, vô sỉ, nguy quân tử!” Hiện tại thừa dịp Hoàng Phủ Tấn hôn quân kia không có ở đây, tranh thủ mắng hần!

“Nương nương, hoàng thượng chưa bao giờ đối với người khác như vậy.” Vũ Lạc Thủy thở dài ở trong lòng, tại sao vị hoàng hậu nương nương này sao lại cũng không nhìn thấy chứ, nàng chẳng lẽ không cảm thấy hoàng thượng đối với nàng rất đặc biệt sao?

“Vậy thì càng khẳng định hần là đồ tiểu nhân, đối với người khác không như vậy, nhưng đối với ta lại vô sỉ như vậy, hần thật sự rất cảm hận ta, ngươi nói một chút đi, ngươi nói một chút đi, chuyện ta có người đàn ông khác bên ngoài đã là chuyện tám trăm năm trước rồi, hần lại mang thù đến tận bây giờ!” Càng như vậy, nàng đối với Hoàng Phủ Tấn càng thêm cảm thù đến tận xương tủy, NND, nếu để cho nàng biết gian phu là ai, nàng nhất định quăng hôn quân này đi chạy tìm hần!

“Nương nương, này.” Vũ Lạc Thủy bắt đắc dĩ, rồi lại rất hâm mộ, tại sao vị hoàng hậu nương nương này lại có thể to gan đến như vậy, nếu như nàng cũng có lá gan để chọc tức hoàng thượng thì thật là tốt biết bao.

Hoàng hậu nương nương thật đúng là tốt số, dám cảm sùng cho hoàng thượng, hoàng thượng còn có thể nhẫn nhịn nàng như vậy.

Vũ Lạc Thủy rũ mi mắt xuống, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt mát mát.

“Lạc Thủy!” Tiểu Thiên hướng về Vũ Lạc Thủy nghiêm mặt lại, “Không cho phép ngươi nói giúp cho hôn quân!”

“Nương nương, thật ra thì hoàng thượng Ngài ấy là người tốt!”

“Hần là người tốt?” Tiểu Thiên nghe được liền cười thực to, “Lạc Thủy, ngươi thật là một cô gái đơn thuần, hôn quân nếu là người tốt như ngươi nói..., ngươi đời này nhất định chưa từng gặp người xấu.”

“Nương nương, hoàng thượng Ngài thật sự là người tốt!” Vũ Lạc Thủy khó khăn nói những lời này, tóm lại, nàng không thích người khác nói hoàng thượng xấu.

“Lạc Thủy?” Tiểu Thiên chợt giống như là nhìn thấu cái gì, trong mắt mang theo vài phần tìm hiểu.

“Dạ? Nương nương, tại sao người là nhìn ta như vậy?” Vũ Lạc Thủy theo hướng nhìn của Tiểu Thiên mà khẽ chột dạ.

“Ngươi. Tại sao luôn vì hôn quân nói chuyện? Như vậy quả thực đã quá bảo vệ hần rồi? Hình như Thực sự ngươi làm cho ta cảm thấy rất hứng thú nha.” Khóe miệng Tiểu Thiên nâng lên một nụ cười giảo hoạt.

173. Chương 173

“Không có, không có, nương nương, không có gì cả.” Vũ Lạc Thủy liên tục lắc đầu không ngừng, chỉ sợ Tiểu Thiên nhìn ra cái gì.

“Hắc hắc, Lạc Thủy, chớ khẩn trương, nương nương ta đây chẳng qua là chỉ tùy tiện hỏi một chút” Trong mắt Tiểu Thiên thủy chung vẫn mỉm cười.

Oaaaaaa

Thì ra Lạc Thủy nhất định là coi trọng tên hôn quân kia rồi, khó trách lại nói giúp tên hôn quân kia, lại khó trách đối với Chánh cung nương nương như nàng mang theo một chút địch ý, quả nhiên giác quan thứ sáu của nữ nhân rất nhạy, lời này thật là chân lý!

“Hoàng hậu nương nương, thật sự không có gì.” Vũ Lạc Thủy rất muốn giải thích, nhưng lại sợ mình càng muốn giải thích thì lại càng giống như đang che giấu cái gì.

“Ừ, ừ, ta biết, không có gì, thật sự không có gì!” Mặc dù ngoài miệng Tiểu Thiên nói như vậy, nhưng trong lòng rất vui sướng, nếu như là như vậy, mấy ngày dưỡng thương sắp tới của nàng đoán chừng cũng sẽ không nhàm chán.

Bất quá, ánh mắt Lạc Thủy thật rất tốt! Trong lòng Tiểu Thiên len lén tặng thêm một câu.

Từ sau khi Hoàng Phủ Tấn hướng Vũ Lạc Thủy ban mệnh lệnh như vậy, trong Vũ Phượng Cung ngày nào cũng đều xuất hiện những câu đối thoại như vậy——

“Lạc Thủy, tới đây đỡ ta đi ra ngoài một chút.”

“Nương nương, hoàng thượng nói, cái gì cũng phải để cho ngài tự mình làm.”

“.....”

“Lạc Thủy, rót cho ta chén trà đi.”

“Nương nương, hoàng thượng nói, cái gì cũng phải để cho ngài tự mình làm.”

“.....”

Cuối cùng, biến thành cục diện như vậy:” Được rồi, Lạc Thủy, hoàng thượng là lão đại người, ta đâu không lại hấn.”

Mỗi ngày đều là Tiểu Thiên thỏa hiệp.

“Thật xin lỗi, hoàng hậu nương nương, ta không dám kháng chỉ.” Về mặt Vũ Lạc Thủy đầy áy náy nhìn Tiểu Thiên.

“Được rồi, được rồi, vậy người theo ta nói chuyện phiếm, như vậy được chứ. Hôn quân cũng không nói với người ngay cả nói chuyện phiếm cũng không nói cùng ta nha.” Đây mới là ý chính của nàng.

“Tốt, vậy ta bồi nương nương nói chuyện phiếm.” Vũ Lạc Thủy ngồi xuống trước mắt Tiểu Thiên.

Hai tay chống cằm, nàng nhìn Vũ Lạc Thủy, bắt đầu “Vâng, vậy ta bồi nương nương nói chuyện phiếm.” Vũ Lạc Thủy ở Tiểu Thiên trước mặt ngồi xuống.

Hai tay nâng cằm lên, nàng nhìn vũ Lạc Thủy, bắt đầu “Phán xét” chuyện mấy ngày nay quanh quẩn ở trong đầu nàng!

174. Chương 174

“Lạc Thủy, tên hôn quân Hoàng Phủ Tấn thất đức lưu manh kia rốt cuộc có chỗ nào tốt để cho người coi trọng?”

“Nương. Nương nương, ngài đã hiểu lầm.” Vũ Lạc Thủy cả người khấn trương, cũng không phải lo lắng Hoàng hậu nương nương đối với nàng như thế nào, mà là sợ nếu là hoàng thượng biết.

“Lạc Thủy, ta cũng sẽ không ăn người, người sợ cái gì, thiệt là....” Trên mặt Tiểu Thiên mang mấy phần bất mãn, nàng là một Hoàng hậu nương nương vạn phần, vạn phần hào phóng nha!

“Nương nương, không phải vậy, ngài hiểu lầm rồi.”

“Được rồi, được rồi, là ta hiểu lầm.” Tiểu Thiên mang theo vài phần diễn trò gật đầu một cái, nàng quyết định đổi phương thức khác.

“Vậy người ba lần bốn lượt cứ nói hôn quân là người tốt, tại sao ta không nhìn ra được chứ?”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Vũ Lạc Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cần nhắc tới chuyện có liên quan đến Hoàng Phủ Tấn, nàng giống như đặc biệt hăng hái.

“Nương nương, thật ra thì ngài đã hiểu lầm hoàng thượng, hoàng thượng thật sự là người tốt.”

“Ta biết, người đã nói rất nhiều lần.” Tiểu Thiên miễn cưỡng mở miệng nói, thật đúng là nam nhân không hư, nữ nhân không thương, một tên hôn quân hư hỏng như vậy, cô gái ngoan ngoãn Lạc Thủy này thế nhưng lại coi trọng hẳn.

“Ta nhớ vào lần đầu tiên ta vào cung, là sinh nhật Thái Hoàng Thái Hậu, khi đó, cha ta mang theo ta vào cung, lúc ta đang trên đường chạy đến Ngự hoa viên chơi thì bị lạc đường, còn bị tảng đá lớn ở Ngự hoa viên làm cho té trật chân, tay cũng trầy sướt, khi đó, hoàng thượng xuất hiện ở bên cạnh ta, còn giúp ta đem vết thương băng bó kỹ, mang ta đi tìm ta cha, khi đó, hẳn thật rất tốt, rất ôn nhu.” Nói đến đây, gương mặt Vũ Lạc Thủy hơi đỏ lên, cũng không chú ý tới ánh mắt Tiểu Thiên vẫn đang chăm chú nhìn nàng.

“Vậy là chuyện tình bắt đầu từ khi đó rồi? Hôn quân lại còn có thể tốt như vậy? Thật là nhìn không ra.” Tiểu Thiên chống đầu, mở miệng hỏi. Bất quá, mấy ngày trước hôn quân còn giúp nàng băng bó vết thương, chẳng lẽ hôn quân thật sự tốt như vậy?

“Khi đó, hoàng thượng vẫn còn nhỏ.” Vũ Lạc Thủy hồi đáp.

“A, thì ra là các người còn là thanh mai trúc mã.” Tiểu Thiên mở miệng nói, trong lòng không khỏi sung sướng lên một chút.

“Cũng không phải.” Vũ Lạc Thủy lúc này ngượng ngùng giống như một thiếu nữ, sắc mặt khẽ phấp hồng.

175. Chương 175

“Bất quá, Lạc Thủy, dáng dấp người cũng rất tốt, ánh mắt tại sao lại kém như vậy, người nào lại không nhìn, hết lần này tới lần khác coi trọng tên hôn quân kia.”

“Hoàng thượng không hề kém!” Vũ Lạc Thủy bất chợt thốt lên, mới ý thức được mình đã lỡ lời, lập tức mở miệng giải thích, “Nương nương, ta.”

“Ha ha ~~ Lạc Thủy, bị ta phát hiện ra, còn không chịu thừa nhận!” Trong mắt Tiểu Thiên mang theo vài phần cười gian, Lạc Thủy người này thật là đơn thuần, chỉ mấy câu nói như vậy liền đem nàng lừa gạt của nàng lộ ra.

“Nương nương, ta. Ngài đừng hiểu lầm, thật ra thì.”

“Ai nha, Lạc Thủy, người khấn trương làm cái gì nha, mặc dù ánh mắt của người hơi kém, nhưng ta cũng không nên cười người.” Trong mắt Tiểu Thiên cười đến rất rạng rỡ.

“Nương nương, ta.” Vũ Lạc Thủy cắn môi dưới, trên mặt rõ ràng là mang bộ mặt khó xử.

“Thế nào?”

“Ngài. Có thể không nói với hoàng thượng hay không?” Lúc này Vũ Lạc Thủy cũng không có ý định phủ nhận nữa, chẳng qua là không hy vọng hoàng thượng cũng biết nàng thẹn hèn, nếu không, nàng về sau làm sao nhìn mặt hoàng thượng a.

“Đừng nói cho hắn?” Lần này Tiểu Thiên cũng không hiểu: “Thầm mèn hoàng đế, đây chính chuyện là vô cùng thống khổ a, cả ngày thấy hắn cùng tam cung lục viện kia khanh khanh ta ta , người không thấy khó chịu sao?”

“Ha ha, hoàng thượng là hoàng đế nha, cùng hậu phi khanh khanh ta ta cũng là chuyện rất bình thường a.” Vũ Lạc Thủy cười ưc chút khổ sở, hoàng thượng cùng hậu phi khanh khanh ta ta, nàng không khó chịu, khó chịu chính là, hoàng thượng mặc dù cùng vị hoàng hậu nương nương trước mắt này không ngừng đối đầu, lại khiến ở trong mắt nàng đè nén xuống mà không khóc. Bởi vì nàng biết, hoàng thượng đang quan tâm vị hoàng hậu nương nương trước mắt này.

“Người thật là hào phóng, nhìn tên ngựa đực kia cùng nhiều nữ nhân như vậy ở chung một chỗ, người còn muốn như vậy, nếu là ta yêu thích nam nhân như hắn, ta đã sớm từ bỏ.” Tiểu Thiên vẻ mặt không đồng ý nhìn Vũ Lạc Thủy, những nữ nhân cổ đại này thật đúng là bị tam tông tứ đức dạy cho ngớ ngẩn, người trong lòng của mình cùng nhiều nữ nhân như vậy quan hệ, bọn họ lại không so đo.

Vũ Lạc Thủy nhìn bộ dạng căm giận bất bình của Tiểu Thiên, nàng không nhịn được mở miệng nói: “Nương nương, ngài. Không thích hoàng thượng sao?”

Nàng rất muốn biết đáp án này.

176. Chương 176

“Ta?” Tiểu Thiên chỉ chỉ mình, tức giận bĩu môi: “Cho ta xin, ánh mắt của ta mới sẽ không kém giống người vậy đâu.”

Nàng thích tên hôn quân kia? Trừ phi nàng ngốc.

Nhưng là —— tại sao nàng cảm giác được thời điểm mình nói lời này, lại mang theo một chút chột dạ.

“Nương nương.” Trên mặt Vũ Lạc Thủy mang theo một chút bất mãn nho nhỏ.

“Thật ra thì ta cũng không phải nói mất của người kém, nhưng là người ai cũng không nhìn, hết lần này đến lần khác lại đi coi trọng tên hôn quân kia!” Thấy Vũ Lạc Thủy bày ra bộ dạng bất mãn, Tiểu Thiên liên tục giải thích.

Có thể đắc tội tiểu nhân, không nên đắc tội nữ nhân! Đây là chân lý nàng vẫn luôn biết.

“Nương nương, ngài không thích hoàng thượng chút nào sao?” Vũ Lạc Thủy còn chưa từ bỏ mở miệng hỏi.

Không biết tại sao, nàng cảm giác, cảm thấy Hoàng hậu nương nương ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không nhất định nghĩ như vậy.

“Ách.” Câu hỏi của Vũ Lạc Thủy khiến cho Tiểu Thiên hơi ngẩn ra, trong lòng không khỏi chìm xuống.

Nàng thật sự không thích hôn quân kia chút nào sao?

Nếu là thật như vậy, tại sao ngày đó hôn quân nói khiến cho nàng có một cảm giác bị tổn thương, rất đau.

“Nương nương?” Thấy Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, Vũ Lạc Thủy nhẹ nhàng mở miệng kêu. Biểu hiện của Tiểu Thiên như vậy làm cho nàng mang theo một tia bất an nhàn nhạt.

“Ừ?” Bị Vũ Lạc Thủy kéo suy nghĩ về, trên mặt Tiểu Thiên thoáng qua một tia mất tự nhiên, nhưng vẻ mặt mất tự nhiên kia rất nhanh liền trôi qua, khóe miệng nàng nâng lên, cười nói: “Tên hôn quân đó ta không ghét hắn, đã là cực hạn, còn muốn ta thích hắn, trừ phi ngày nào đó mất ta mù, nếu không ta tuyệt sẽ không coi trọng hắn.” Tiểu Thiên nói lời thề son sắt, hoặc cũng nghe như là đang giải thích cho Vũ Lạc Thủy. Nhưng trong lòng nàng lại mang theo một chút khó hiểu, cảm giác giống như là mình đang nguyên rủa mình.

“Nương nương, lời này của ngài nói là thật.” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, tâm Vũ Lạc Thủy dường như thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Lạc Thủy, trước kia người biết ta sao?” Đây mới chuyện hiện tại nàng muốn biết nhất, về phần nàng có thích hôn quân hay không, nàng không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa, tránh cho tự mình tìm phiền não.

“Ta đã thấy ngài một lần, nhưng đêm đó ngài biểu hiện rất kỳ lạ.” Nhớ tới ngày đó trong cung, mình lần đầu tiên nhìn thấy hoàng hậu, trong mắt Vũ Lạc Thủy liên thoáng qua một tia nghi ngờ.

“Nói thử một chút coi.” Trên mặt Tiểu Thiên tràn đầy hứng thú.

177. Chương 177

“Chính là đêm Trung thu năm nay, Thái Hoàng Thái Hậu mời người vào cung ngắm hoa đăng, nhưng mãi không thấy người, Thái Hoàng Thái Hậu không yên lòng, liền kêu ta đi tìm một chút. Khi ta trông thấy người ở phía sau vườn hoa, vốn muốn gọi, lại thấy người mặt mũi hốt hoảng chạy lướt qua bên cạnh ta, như thể không hề nghe thấy ta gọi.” Vũ Lạc Thủy hồi tưởng lại tình cảnh đêm hôm đó, trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ.

” Trung thu năm nay?” Tiểu Thiên xoa cằm, rơi vào trầm tư. Đó không phải là sự tình mấy tháng trước rồi sao?

Chẳng lẽ đêm đó. Tiểu Thiên nhíu mày.

Thật chẳng đỡ được! Không lẽ đêm đó vị hoàng hậu kia trên đường đi lại gặp gian phu ? Tiểu Thiên cả kinh mở to mắt.

Hoàng hậu đó thật là thần kì nha, dám ở trong hoàng cung gặp gỡ gian phu, cũng không sợ bị người khác bắt được. Theo như những gì Lạc Thủy nói, tám phần là vị hoàng hậu kia có tật giết mình, mới có thể vội vã gấp gáp như vậy, ngay cả Lạc Thủy gọi nàng cũng không nghe thấy. Nói như vậy, thì càng thêm xác định rằng, gian phu đó chắc chắn phải là đại quan, còn là đại quan có địa vị rất lớn. Có thể tự do ra vào cung, chức vị chắc chắn không nhỏ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên gật gật đầu khẳng định.

“Nương nương, ngài đang suy nghĩ gì vậy?” Thấy Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, Vũ Lạc Thủy lại mở miệng gọi nàng một lần nữa.

“Không có, không có gì.” Tiểu Thiên nói qua loa.

Giờ nhìn lại, hôn quân kia hoàn toàn cũng không có nghi oan cho nàng. Nói như vậy, hoàng hậu kia quả nhiên là đã hồng hạnh xuất tường.

Mà cũng không đúng nha, khi ấy, hoàng hậu kia vẫn còn chưa được đem gả cho hôn quân, thật ra thì cũng không tính là hồng hạnh xuất tường.

Nhưng mà, dù sao làm lão bà của hoàng đế, nhất định phải là xử nữ!

Thật khác xa các nàng ở thế kỷ 21, rất nhiều người không nhớ được đêm đầu tiên của mình là dành cho người nào.

“Nương nương, Lạc Thủy cầu xin ngài một chuyện được không?” Về mặt Vũ Lạc Thủy trở nên do dự .

“Ừ? Chuyện gì?”

“Ta. Ta muốn, người ngàn vạn đừng nói cho hoàng thượng chuyện tình cảm của ta với ngài ấy, có thể không?”

“Việc này đối với người là không công bằng nha.” Tiểu Thiên bắt đầu đồng tình nâng đỡ Vũ Lạc Thủy .

“Không cần, ta không ngại!” Vũ Lạc Thủy cười cười lắc đầu.

“Người không ngại nhưng ta để ý.” Tiểu Thiên mở miệng nói, người này cũng thật quá dễ nói chuyện đi, loại chuyện tình cảm như vậy, lại không cầu hỏi báo. Nếu là nàng, hôn quân nếu không cho nàng trăm phần trăm hồi báo, hẳn đừng bao giờ vọng tưởng nàng yêu thương hẳn dù chỉ một chút.

178. Chương 178

“Nương nương.”

“Lạc Thủy, chúng ta đều là nữ nhân, người cũng không thể nói chuyện dễ dàng như vậy. Nếu không nói ra thì tên hôn quân kia cả đời cũng không biết tình cảm của người đối với hắn, vậy tuổi thanh xuân của người không phải đã lãng phí một cách vô ích sao?”

“Nương nương, ta không muốn, van cầu ngài đừng nói cho hoàng thượng có được hay không?” Vũ Lạc Thủy nóng nảy, nàng cũng không muốn hoàng thượng nói nàng có ý nghĩ kỳ quái. Hoàng thượng không ghét nàng là được, nàng cũng không trông mong rằng hoàng thượng còn có thể coi trọng nàng.

Nhìn Vũ Lạc Thủy diễm đạm đáng yêu, Tiểu Thiên cũng không nhẫn tâm.

Ồi, tính đi tính lại, chuyện của người ta, nàng cũng không quản, dù sao nàng về sau cũng là phải đi về, nhắm mắt làm ngơ không tốt hơn sao.

“Được rồi, vậy ta sẽ không nói cho hắn.”

“Đa tạ, đa tạ Hoàng hậu nương nương!” Vũ Lạc Thủy cảm kích gật đầu.

“Ừ, nhưng dù gì, người cũng phải đáp ứng ta một điều, đừng gọi ta Hoàng hậu nương nương, ta nghe không thoải mái!” Tiểu Thiên mở miệng nói.

“Cái đó.”

“Cứ gọi ta là Thiên Thiên đi.” Nàng là người rất hiền lành, nên không muốn mang ngôi vị hoàng hậu đi chèn ép một cô gái tốt.

“Không được...”

“Có gì không được.” Gương mặt Tiểu Thiên có vẻ xem thường, “Người là nữ nhi của Đại tướng quân, người cha chết tiết của ta chỉ là Binh bộ Thượng thư mà thôi, hắn còn thuộc về quyền cha người trông nom mà, trừ cái chức danh hoàng hậu chết tiết kia, ta còn không có cao quý bằng người nha!”

“Hoàng.”

“Ừ, người lại gọi ta là hoàng hậu nữa..., ta lập tức chạy đi nói với hôn quân kia rằng người thâm mến hắn!” Tiểu Thiên cắt lời vũ Lạc Thủy, sau đó bắt đầu uy hiếp nàng. Biết được nhược điểm của một người, cái gì cũng nói được. Hừ hừ!

“Được rồi, được rồi, ta không gọi hoàng hậu nữa, người cũng ngàn vạn lần chớ có nói cho hoàng thượng!” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Vũ Lạc Thủy liên tục không ngừng gật đầu đáp ứng.

Nhìn bộ dạng sợ hãi này của Vũ Lạc Thủy, Tiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thở dài nói: “Ồi ~ không biết hôn quân kia đời trước làm chuyện gì tốt, lại có người ngu muội yêu hắn mà không cần hỏi đáp.”

“A ~” Vũ Lạc Thủy cười cười, khoe mắt mang theo một tia buồn bã, thở dài trong lòng.

Hoặc là, không biết chừng kiếp trước nàng đã nợ Hoàng thượng quá nhiều.

Hiện tại, nàng chỉ muốn an tĩnh chờ đợi bên cạnh Hoàng thượng mà thôi, chỉ cần được nhìn hắn mỗi ngày là tốt rồi, nàng không mong chờ gì hơn nữa.

179. Chương 179

Vài ngày sau, Vũ Lạc Thủy vẫn luôn ở trong Vũ Phượng cung hầu hạ Tiểu Thiên, mặc dù Hoàng Phủ Tấn ra lệnh không cho phép nàng hầu hạ Tiểu Thiên. Có thể có người nào đó lại có biện pháp, nếu hôn quân không để cho Lạc Thủy đi chiếu cố nàng, nàng tìm người khác, tỷ như ——

“Nguyệt nhi, mang cho ta chén nước.”

“Dạ, Hoàng hậu nương nương!”

Nguyệt nhi là một những cung nữ trong Vũ Phượng Cung, một cô gái nhỏ rất biết điều.

“Thiên Thiên, nếu hoàng thượng biết, ngài lại gặp họa rồi.” Vũ Lạc Thủy lo lắng nhìn Tiểu Thiên.

“Tại sao?” Tiểu Thiên vô tội chớp chớp mắt.

“Hoàng thượng không phải là hạ lệnh chuyện gì cũng phải do chính ngài làm sao?”

“Sai rồi, những lời này là Hoàng thượng nói với người, không phải là nói với ta.” Tiểu Thiên cắn một miếng điểm tâm.

“Nhưng ý tứ hoàng thượng rất rõ ràng, ngài không cho phép bọn hạ nhân phục vụ người.”

“Thật vậy sao?” Tiểu Thiên cố ý giả bộ không hiểu, “Ta nghe ý tứ của hần chính là, hôn quân không cho phép người phục vụ ta, nhưng không hề không cho phép bọn hạ nhân phục vụ ta.”

Trong mắt Tiểu Thiên mang theo vài phần đắc ý. Hừ! Tên hôn quân đó còn ám chỉ nàng? Lần sau đem hai chữ trò chơi học kỹ một chút đã.

“Thiên Thiên.”

“Không tệ, Niếp Tiểu Thiên, còn học được cách tìm ra sơ hở trong lời nói của trẫm rồi sao?” Hai người đang tán gẫu vui vẻ, thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn từ trên đầu nàng vang lên.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Vũ Lạc Thủy chợt từ trên băng ghế đứng lên.

“Ừc.” Đáng chết, hôn quân này sao lại giống hệt ma quỷ, ẩn ẩn hiện hiện không có một tiếng động. NND, nàng bị điểm tâm làm ghen.

“Thiên Thiên, ngài làm sao vậy?” Chú ý tới sắc mặt không bình thường của Tiểu Thiên, Vũ Lạc Thủy hỏi.

“Ta.” Chỉ chỉ vào cổ họng của mình, nàng khó khăn nói không ra lời.

“Đáng chết, đồ ngốc nhà người còn bị ghen!” Hoàng Phủ Tấn nhanh chóng phản ứng, tiến lên đỡ nàng, vỗ lưng của nàng, động tác êm ái khiến người ta phải khen ngợi.

Hôn quân lưu manh này còn mắng nàng ngu ngốc! Nếu không phải là tên hôn quân này giống ma quỷ từ đâu hiện ra, nàng sẽ ghen sao?

Tốt lắm, nàng hiện tại vì ghen mà nói không ra lời, nàng đành chịu đựng!

“Nương nương, trà người cần đây ạ ..” Nguyệt nhi bưng nước trà tiến vào.

“Mau bưng tới đây cho trẫm!” Nhận lấy trà trong tay Nguyệt nhi, Hoàng Phủ Tấn trong mắt tràn đầy lo lắng, đem nước trà đưa tới miệng Tiểu Thiên, khẩu khí cứng rắn nói: “Mau đem nước trà uống vào.”

180. Chương 180

Nhận lấy nước Hoàng Phủ Tấn bưng tới, uống vài ngụm lớn, cuối cùng nàng cũng đem khối ghen kia nuốt xuống.

“Mẹ nó, thiếu chút nữa là phải đi gặp Diêm Vương ca ca.” Vất vả lắm mới được mở miệng, miệng Tiểu Thiên lại bắt đầu không an phận.

“Sao rồi? Đã khỏe chưa?” Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn vẫn cứng rắn như cũ, nhưng không khó để nhận ra trong khẩu khí của hần lúc này mang theo lo lắng.

“Tên chết tiệt nhà người, tại sao mỗi lần người xuất hiện trước mặt ta, ta nhất định không gặp chuyện tốt!” Khẩu khí giảm nhẹ, Tiểu Thiên giận dữ đi tới.

Nàng cũng không biết nàng cũng tên hôn quân này còn có thể không hợp thể nào? Hôn quân này mỗi lần xuất hiện đều rất đúng lúc, khi thì nàng bị sắc nước, khi thì giống ma quỷ hiện ra, nàng lại bị ghen. Hôm nào đó nhất định phải tìm thầy coi bói thử xem, chắc nàng cùng hôn quân này tám phần là xung khắc quá!

“Niếp Tiểu Thiên, không phải ngươi rất muốn đi gặp người Diêm Vương ca ca sao?” Sắc mặt Hoàng Phủ Tấn một lần nữa tối đen, nữ nhân đáng chết này, lại dám gọi hắn là tên chết tiệt! Hắn thật không nên có lòng từ bi sang đây thăm nàng, lại càng không nên giúp nàng uống nước, lại còn vỗ lưng thuận khí cho nàng, trực tiếp để cho nàng nghẹn chết. Chưa có nữ nhân nào hưởng sự ưu đãi như vậy, nàng tốt số, hưởng thụ xong, lại còn dám chỉ trích hắn.

“Ngươi.” Được rồi, nàng bây giờ còn là nhân sĩ tàn tật, nàng không đấu lại hôn quân này, nàng chịu nhục!

Nàng phải giống như Câu Tiễn, có thể nhịn tới mức nào liền nhịn tới mức đó! Người ta ngay cả phân của Phù Sai cũng có thể chịu đựng mà ăn, nàng còn nhịn không được mấy câu nói của hôn quân này sao?

Hơn nữa, bên cạnh còn có người yêu thương hắn là Lạc Thủy, nàng cũng không thèm cùng hắn so đo.

Đúng nha, thiếu chút nữa quên mất Lạc Thủy. Ngay trước mặt của người ta mắng chửi người mà họ yêu, đó là rất không lịch sự.

Nghĩ như vậy, nàng liền đem tầm mắt chuyển sang Vũ Lạc Thủy, lại thấy trên mặt nàng ấy thoáng tia mắt mát.

Làm thế nào đây?

Tiểu Thiên nhìn mình một chút, rồi lại nhìn chỗ Hoàng Phủ Tấn đứng.

Thật không đỡ được! Hôn quân này tay còn khoắc tay lên lưng của nàng, động tác này cũng rất mập mờ!

Khó trách mặt Lạc Thủy xuống sắc như vậy. Hôn quân này thật là một kẻ phiến toái luôn tạo sự hiểu lầm!

Nàng chợt đứng dậy, vốn định đứng cách xa Hoàng Phủ Tấn, lại bị Hoàng Phủ Tấn từ phía sau lôi trở lại.

181. Chương 181

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi lại muốn đi tới chỗ nào đi? Ngươi đừng quên chân ngươi đang bị thương” Hoàng Phủ Tấn tức giận thanh âm ở sau lưng nàng vang lên mang theo sự tức giận cùng cảnh cáo.

“Ta. Ta biết rồi, ngươi buông tay ra trước.” Tiểu Thiên cả người cảm thấy không được tự nhiên, len lén nhìn về phía Vũ Lạc Thủy.

Mẹ ơi, nàng thật sự không muốn cùng hôn quân này tạo nên sự hiểu lầm gì.

Hôn quân này rốt cuộc bị làm sao vậy, rõ ràng sáng sớm hắn nói nàng đụng vào khiến hắn cảm thấy thật bẩn thỉu, hiện tại tốt hơn, nàng không đụng vào hắn, hắn lại càng đụng càng vui vẻ. Bản thân hắn không biết mình đang tạo nên hiểu lầm gì sao.

Hắn là thờ ơ, lại không biết Lạc Thủy thích hắn mà cũng coi như hắn biết dựa vào tính tình của hắn mà nói, đụng bao nhiêu nữ nhân hắn cũng cảm thấy bình thường.

Nhưng nàng không giống, nàng biết Lạc Thủy thích hắn, biết rất rõ ràng, xem ra nước mắt của Lạc Thủy là do hiểu lầm. Trên mặt Tiểu Thiên mất tự nhiên, Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới, chẳng qua là hắn không hiểu, nữ nhân này tại sao lại trở nên mất tự nhiên như vậy.

Đúng lúc hắn đang buồn bực thì cung nữ đi tới.

“Hoàng hậu nương nương, bữa trưa đã được chuẩn bị xong.”

“Ừ, dọn ra đi đi.” Tiểu Thiên gật đầu đáp.

“Dạ.”

Cung nữ lui ra sau, Tiểu Thiên liếc mắt nhìn bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, tên hôn quân này, không sớm không trễ, hết lần này tới lần khác đúng thời điểm nàng ăn cơm đều tới.

Đang bực tức trong lòng, nàng lại nghe thấy Vũ Lạc Thủy hỏi: “Hoàng thượng, ngài ở chỗ này dùng bữa sao?”

“Hoàng thượng hân không ở dùng bữa nơi này!” Không đợi Hoàng Phủ Tấn mở miệng, Tiểu Thiên đã giúp hân trả lời câu hỏi của Vũ Lạc Thủy.

Thật biết nói đùa nha, nếu để cho hôn quân này lưu lại ăn cơm, bữa cơm này nàng còn có thể nuốt được sao?

Nhìn tên hôn quân này, nàng một chút muốn ăn cũng không có.

Nhìn Tiểu Thiên bộ dạng như rất không muốn lưu hân lại, trong lòng Hoàng Phủ Tấn không khỏi nổi giận.

Nữ nhân này đáng chết, cho dù không thích hân nàng cũng không cần bày ra vẻ mặt không muốn lưu lại hân rõ ràng như thế chứ.

182. Chương 182

Khóe miệng lạnh lùng, hân nhìn về phía Vũ Lạc Thủy đáp: “Không, trẫm sẽ ở lại chỗ này dùng bữa!”

“Người ở nơi này ăn cái gì? Nơi này không có nhiều cơm cho người ăn đâu!” Lời của Tiểu Thiên bật thốt lên, tên này không biết xấu hổ lưu manh hôn quân, hân làm như Vũ Phượng Cung giống như nhà hân vậy, muốn ở chỗ này ăn thì ở chỗ này ăn. Nàng là chủ nhân nơi này còn chưa đồng ý nha.

Không. nhưng, dường như. Vũ Phượng Cung này thật sự là nhà của hân.

Ánh mắt Tiểu Thiên lóe lên chớp chớp cặp mắt, nhìn Vũ Phượng Cung này cảm khái nói.

“Vậy người ăn ít lại một chút!” Hoàng Phủ Tấn tức giận trợn mắt nhìn nàng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng.

“Người ngồi ở đây làm gì?” Tiểu Thiên trừng mắt liếc hân, chưa từng thấy qua hoàng đế nào vô lại như vậy, cũng không muốn mời hân tới ăn, hân ngược lại ngồi được bình thần như vậy.

Vốn tưởng rằng Hoàng Phủ Tấn sẽ đen mặt lại nhìn chằm chằm nàng, sau đó toát ra một câu “Đây là Hoàng cung của trẫm, trẫm ngồi ở chỗ này còn cần nguyên nhân sao?” ..., cũng không hề nghĩ đến, Hoàng Phủ Tấn chẳng qua là khê nhếch khóe miệng lên, trong mắt mang theo một nụ cười làm cho da đầu Tiểu Thiên tê dại, cảm thấy hôn quân hôm nay đến đây để trêu chọc nàng.

“Trẫm ngồi ở chỗ này, đương nhiên là bởi Hoàng hậu nương nương ăn cơm.” Vừa dứt lời, tay của hân liền vòng qua eo nhỏ nhắn của Tiểu Thiên, đem nàng đặt lên trên ghế, nhìn Tiểu Thiên khê nâng khóe miệng lên, “Hoàng hậu nương nương, ngoan ngoan dùng bữa trưa của ngài!”

“Người.”

Tên vô lại này, tên lưu manh này, tên hôn quân này, tên cẩu hoàng đế này! ! !

Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn, ở trong lòng đem tất cả những ý nghĩ nguyên rửa xấu xa nhất đổ lên đầu của Hoàng Phủ Tấn.

Ngoài miệng, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, “Hi hi ~ Cảm ơn hoàng thượng đã nâng đỡ như thế, người có địa vị cao nhất lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp bởi nó thì dùng bữa, nó thì thật sự không dám nhận, hoàng thượng ngài ăn nhiều một chút, hi hi

Hi hi

”

“Hoàng hậu cũng ăn đi.”

Trên mặt của hai người luôn mang theo nụ cười, ai có thể cũng nhìn ra được mùi thuốc súng trong mắt hai người, đậm đặc và lúc nào cũng sẽ xảy ra huyết án.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, xin dùng bữa đi.” Nhìn thấy mùi thuốc súng trong mắt hai người, Vũ Lạc Thủy liên tục không ngừng chen vào, nếu để hai người cứ tiếp tục như vậy, lát nữa sẽ lật bàn mất.

“Ừ, Lạc Thủy, người cũng ăn đi.” Tiểu Thiên đưa tay kéo qua Vũ Lạc Thủy, ngồi vào của mình bên cạnh.

“Vâng.”

183. Chương 183

Bữa cơm này, ba người cũng đều có tâm sự, Tiểu Thiên phát hiện, mình đời này ăn cơm cũng không từng trải qua thống khổ như hôm nay.

Vì yếu thế ở trước mặt hoàng đế, nàng chỉ có thể gấp món ăn trước mắt, chứ không dám lên tiếng gọi Vũ Lạc Thủy giúp nàng gấp món ăn xa hơn một chút đứng lên, vừa nặng lòng không yên.

Đáng chết này hôn quân, hắn tại sao còn chưa đi, ăn cơm lại ăn chậm như vậy.

Tiểu Thiên khó chịu ở trong lòng tăng thêm mấy câu.

Nhìn miếng đùi gà ở đằng xa kia làm cho nàng chảy nước, ánh mắt Tiểu Thiên tràn đầy khát vọng.

Hu

Nguyệt nhi hôm nay làm sao vậy, sao lại đem đùi gà để xa như thế.

Trước mắt đều là những món ăn mà nàng không thích.

Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt đỏ của Tiểu Thiên là Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới, thấy nàng nhìn chăm chăm đĩa đùi gà đằng kia mà nhăn nhó mặt mày, khóe miệng Hoàng Phủ Tấn khẽ nhếch thành nụ cười nhẹ.

Nhìn nàng xới chén cơm, cặp mắt nhìn chăm chăm mấy chiếc đùi gà kia, chảy nước miếng, đoán chừng là muốn ăn, lại không đứng nổi gấp.

Mang theo vài phần bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Tấn lắc đầu một cái, đưa tay gấp một cái đùi gà thả vào trong chén Tiểu Thiên.

Giọng nói mang theo vài phần cứng rắn, “Ăn đi.” Hắn chưa từng nghĩ qua, vì sao một người có địa vị cao như hắn lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp như thế.

Mà động tác của hắn khiến cho Vũ Lạc Thủy ngồi bên cạnh Tiểu Thiên phải cụp mi mắt xuống.

Hoàng thượng chưa từng tự mình gấp món ăn đối với vị phi tử nào, cho dù phi tử hắn sủng ái nhất là Lan Phi cũng không hề có đãi ngộ tốt như vậy.

“Cho. . . . Cho ta sao?” Cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, Tiểu Thiên đã sớm cao hứng chỉ thiếu nhảy lên ôm hôn quân một chút.

Đùi gà, đùi gà, rốt cục đã tới tay.

Nàng gấp đùi gà lên, đang chuẩn bị cắn xuống, lại nghe thanh âm của Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần châm chọc vang lên ở bên tai nàng, “Kiếp sau nếu có đầu thai, xin tay chân dài dài một chút, tiết kiệm người phục vụ người!”

Con bà nó, hôn quân này đang cười nhạo nàng, cười nhạo tay nàng ngắn! Vậy mà vừa rồi nàng mới vừa còn cảm kích hắn nha.

Để đũa xuống, nàng nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Tấn, “Người chê tay ta ngắn?”

“Đã hiểu?” Khóe môi Hoàng Phủ Tấn nhếch lên một nụ cười châm chọc.

“Tên hôn quân này, người chê ta tay ngắn?” Thanh âm Tiểu Thiên cao không nhỏ.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoàng Phủ Tấn miễn cưỡng nhìn Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Thân cao không tới thước rưỡi, người cảm thấy có thể dài ở chỗ nào?”

184. Chương 184

“Người. . . .” Tiểu Thiên bị Hoàng Phủ Tấn nói đến ghen hờn. Cúi đầu liếc mắt nhìn thân thể mình quả thực cao không đến thước rưỡi, đứng ở bên cạnh hôn quân này thật đúng là nhỏ bé.

Chột dạ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, nàng chết cũng không thừa nhận, mở miệng nói: “Ta. . . . Ta vốn là cao hơn thước rưỡi nha.” Vì để cho Hoàng Phủ Tấn càng thêm tin chắc thân thể của mình cao, nàng vẫn không quên tăng thêm một câu, “Còn gần một mét sáu đó.”

Bộ dạng Tiểu Thiên lúc này thật khiến cho Hoàng Phủ Tấn thiếu chút nữa thì bật cười, nữ nhân này, trong người cao hay không còn có thể nghiêm túc như vậy. Lại một lần nữa nhìn nàng một cái, hần vờ cau mày: “Đúng không? Niếp Tiểu Thiên, sự thật đã rõ ràng thế, cao không đến mét rưỡi thì thôi, làm gì có chuyện đúng hay không?”

“Ta. . . .” Tiểu Thiên vốn muốn nói thân thể của mình khi ở hiện đại cao hơn một mét bảy mươi, lại không thể giải thích được sau khi xuyên qua thân thể nữ nhân này cao không đến mét sáu nên để mặc cho hần tận tình trên cơn giận.

Bình thường thì lại không chú ý, hiện tại liếc mắt nhìn xuống, hôn quân này đại khái cao hơn mét tám nha.

NND, xuyên qua cũng không cho nàng cao hơn được chút nào.

Đều do lão Niếp Vân Hạc kia, sinh ra nữ nhi sao lùn như vậy.

Tự biết vấn đề cao thấp này nàng không thể đấu lại với Hoàng Phủ Tấn, nàng không thể làm gì khác hơn là chết không thừa nhận mở miệng nói: “Dù. . . . Dù sao ta cũng cao hơn mét rưỡi nha.” Ghen miệng, nàng chột dạ cúi đầu, xới thêm cơm, đầy bụng không tình nguyện.

Hoàng Phủ Tấn nhìn bộ dạng chột dạ này của Tiểu Thiên lại liếc chết không thừa nhận, trong mắt của hần thoáng qua một tia cười khê, “Vậy thì cố gắng đem cơm ăn nhiều một chút đi, nói không chừng qua một hai năm, thật đúng là có thể cao hơn mét rưỡi!”

Hần không nghe thấy được sự cứng chiu bên trong câu nói của mình.

“Không phải là vừa rồi ngươi còn bảo ta ăn ít một chút sao? Ngươi là tên ngụy quân tử!” Tiểu Thiên không nhận được đối đáp lại.

“Niếp Tiểu Thiên, ngậm miệng, ăn cơm!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn vang lên, nhưng trong mắt nàng cười lại thủy chung dừng lại.

“Ngậm miệng thì làm sao ăn cơm? Chẳng lẽ nhét vào trong lỗ mũi sao?” Ngụ ngốc! Tiểu Thiên ở trong lòng tặng thêm một câu.

“Người. . . .” Hoàng Phủ Tấn bị nàng làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, nữ nhân này, thật đúng là có một chút khe hở nàng liền muốn chui.

Vũ Lạc Thủy nhìn hai người đấu tới đấu đi, trong lòng Vũ Lạc Thủy cũng rất hâm mộ, nàng cũng rất muốn đấu mấy câu, nhưng nàng biết, bất kể nàng cố gắng thế nào, nàng cũng không cách nào chen vào giữa bọn họ được.

Khóe miệng Vũ Lạc Thủy hiện lên nụ cười khổ, một mình buồn bực trong đầu ăn cơm.

185. Chương 185

Sau một thời gian dưỡng thương thật tốt, chân phải Tiểu Thiên trước kia hoàn toàn không cách nào nhúc nhích thì đã có thể hoạt động tự nhiên.

“Ha ha

Cảm giác đi lại được thật tuyệt!” Tiểu Thiên nâng váy, nghênh ngang bày ra đôi chân bước chữ ngũ, đi đi lại lại khắp phòng.

Trước kia chưa bị lệch mắt cá chân, nàng không hề biết đi bộ còn có thể là chuyện hạnh phúc như vậy.

“Tiểu thư, ngài cẩn thận một chút, chân vừa mới lành, không nên vội vàng như vậy.” Đóa nhi dường như thương xót, đã trở lại thay thế Vũ Lạc Thủy, thấy bộ dạng Tiểu Thiên vẫn vui vẻ như cũ, trong lòng nàng cũng nhẹ nhõm phần nào. Kể từ ngày biết tiểu thư ngã bị thương cả tay chân, nàng nằm ở Thanh Âm cung dường như cũng không an tâm.

“Không sao, người nhìn xem, ta bây giờ không phải là khỏe lắm sao.” Tiểu Thiên xem thường.

“Tiểu thư!” Đóa nhi thấy mình thực không có cách gì nói lại vị tiểu thư này.

“Đúng rồi, Đóa nhi, tới ngân khố riêng mang chút tiền tới đây.” Đột nhiên nghĩ gì đó, Tiểu Thiên ngồi xuống một chiếc ghế, nói với Đóa nhi.

“Lấy tiền?” Đóa nhi đột nhiên có linh cảm xấu, “Tiểu thư, người muốn lấy tiền làm gì?”

“Đi tìm Như Mộng.” Nhớ tới mình ở trong cung dường như hơn một tháng, mà lần trước hai vạn lạng bạc đổ vào Tầm Hoan lâu, nàng lại chưa nhìn được kỹ nữ Như Mộng mấy lần thì liền bị tên hôn quân đoạt mệnh kia dùng Hồn Thánh chỉ thúc giục cho gọi về. Ở trong cung một năm liền phải nằm hơn một tháng, lần này nhân dịp vết thương đã lành, chẳng lẽ không nên đi ngắm người ta một chút sao.

“Không. . . . Không phải chứ, tiểu thư, ngài còn muốn đi.” Đóa nhi hoảng sợ nắm tay Tiểu Thiên, chỉ sợ nàng chạy đi thật. Tiểu thư thật đúng là không sợ chết.

“Đúng vậy.” Tiểu Thiên không hề cảm thấy bất ổn liền gật đầu, còn thuận thế đẩy Đóa nhi một cái, “Người nhanh tới phòng chi thu lấy tiền, nếu không đến sẽ bị Lan mục mục kia đuổi tới đây đòi thì thực mất mặt..”

“Nhưng mà, tiểu thư, nếu hoàng thượng biết chúng ta lại tới Tầm Hoan lâu. . . .” Đóa nhi cắn môi, cố gắng khuyên Tiểu Thiên không ra ngoài.

Hình như Hoàng hậu nương nương ở nơi chim không đẻ ra trứng này, trong hoàng cung nhàn nhai hai tháng, sắp mốc meo mất rồi, làm sao có thể vì một câu hai câu của nàng mà thay đổi chủ ý đây.

186. Chương 186

“Đóa nhi, người yên tâm đi, người cho rằng hôn quân kia thật sự rồi rãnh như vậy, ngày ngày nhìn chăm chăm ta không thả đi sao?” Tiểu Thiên cố gắng an ủi nàng, “Tốt rồi, chúng ta tới Tầm Hoan lâu chơi một lát, nhất định chúng ta sẽ trở lại trước khi hoàng thượng biết, được chưa?” Tiểu Thiên nhao nhao muốn thử, nàng bây giờ là khí thế đều toát ra, nàng cũng không muốn đem tuổi thanh xuân tươi đẹp của mình cứ bỏ phí trong hoàng cung như vậy.

“Nhưng người làm sao biết lúc nào hoàng thượng sẽ phát hiện chúng ta?” Đóa nhi vô tội mở miệng hỏi. Tiểu thư này đừng có tưởng rằng nàng là tiểu hài tử dễ gạt.

Vấn đề Đóa nhi nói khiến khóe mắt Tiểu Thiên trầm xuống, mẹ nó nha, Đóa nhi này từ lúc nào đã trở nên thông minh như vậy, thế mà cũng bị nàng ta nắm sơ hở.

“Cái đó. . . .” Gãi gãi đầu, Tiểu Thiên không biết trả lời thế nào.

“Dù sao ta cũng biết khi nào thì hoàng thượng sẽ phát hiện ta.” Tiểu Thiên chơi xỏ, lại đáp một tiếng, “Thôi, người nhanh tới tài vụ tư lấy tiền lẻ rồi còn đi nữa, không sẽ trễ mất.”

“Tiểu thư. . . .”

“Nhanh đi! !” Một câu nói, Tiểu Thiên cắt đứt hy vọng cuối cùng của Đóa nhi.

“Dạ, tiểu thư!” Cúi thấp đầu, Đóa nhi đành chấp nhận đi về hướng tài vụ tư.

Một lúc lâu sau, Đóa nhi mới từ tài vụ tư về tới, lắc lắc đầu, bộ mặt ủ mày chau.

“Thế nào, Đóa nhi? Tiền đâu?”

“Ồ đây, tiểu thư.” Đóa nhi từ trong túi áo móc ra ngân phiếu đưa cho Tiểu Thiên, còn nói: “Tiểu thư, ngài còn muốn đi ra ngoài.”

“Đóa nhi, đổi câu khác đi!”

“Tiểu thư, ngài hãy ở lại trong cung đi.”

Lời của Đóa nhi lại một lần nữa để cho Tiểu Thiên không lời nào để nói, nhưng tiểu nha đầu là càng lúc càng tinh rồi, để cho nàng đổi một câu khác, nàng ta thật đúng là đổi câu, nhưng vẫn là bình mới rượu cũ.

“Đóa nhi, người còn ngăn cản ta nữa, ta liền tức giận, nếu ta tức giận lên thì..., Sau khi ta xuất cung sẽ không trở lại đây nữa đó.” Tiểu Thiên cố ý nghiêm mặt, bắt đầu hù dọa Đóa nhi, nàng biết, chỉ cần nàng không trở về cung, nhất định sẽ đem nha đầu này hù chết.

Quả nhiên ——

“A? Tiểu thư, ngài. Ngài đừng nóng giận, nô tỳ. Nô tỳ không ngăn cản ngài là được.” Đóa nhi vô tội cúi đầu, ối

Coi như nàng muốn ngăn cản, cũng không ngăn cản được, hiện tại liền mong hoàng thượng đừng phát phát hiện là tốt.

187. Chương 187

Thật không hiểu nổi trong đầu tiểu thư nghĩ gì nữa, một cô gái mà lúc nào cũng muốn tới kỹ viện, lại còn bưng bưng hăng hái.

“Ừ, như thế mới ngoan.” Tiểu Thiên hài lòng vỗ vai Đóa nhi. Thấy đáng vẻ khổ não của Đóa nhi, nàng nói: “Như vậy đi, người ở lại trong cung, đừng đi cùng ta, nếu có người đến tìm ta, thì nói ta đang ngủ, ai cũng sẽ không biết.”

“Như vậy được không?”

“Được!” Gật đầu một cái, Tiểu Thiên không cho Đóa nhi chút cơ hội phản bác nào, tiếp tục nói: “Ta đi đây, nhớ nhé, nói ta đang ngủ nha.”

“A, ta biết rồi, tiểu thư!” Cẩn môi, Đóa nhi không tình nguyện gật gật đầu.

Ồi

Tiểu thư to gan như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nhận lệnh.

Từ phía sau cung khi đi ra, Tiểu Thiên chợt cảm thấy tràn đầy không khí mới mẻ.

“Không khí quá chừng ngột ngạt trong hoàng cung đó, cả ngày bị hôn quân làm cho không còn chút nhân khí, lại muốn ta ở nơi quỷ quái đó cả đời, thật đúng là muốn giết chết ta.” Nhìn đường phố phồn hoa tấp nập, Tiểu Thiên miễn cưỡng nói.

Như lần trước, Tiểu Thiên tới một quán trà gần đó thay trang phục, một vị thiếu niên thanh thoát mỹ lệ liền xuất hiện trên đường phố thành Kim Lăng.

“Ồi

” Nhìn phong thái nho nhã của chính mình, mỹ mạo tựa Phan An, Tiểu Thiên thở dài, “Bị hoàng hậu này, trừ vóc dáng bên ngoài hơi thấp, thật đúng là cực phẩm trong cực phẩm, cùng hôn quân kia rất xứng đôi, thật đáng tiếc

” Tiểu Thiên lại thở dài một lần nữa, phe phẩy cây quạt tiến vào Tầm Hoan lâu.

Tiểu Thiên mới vừa bước vào Tầm Hoan lâu, tới cửa, Lan mục mục liền lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười tiến đón, còn giọng nói vui vẻ khiến người ta muốn tự sát, “Ai u, là Quận Vương gia, ngài thật là, hơn một tháng chưa có tới rồi, lão thân cứ tưởng ngài đã chết rồi.” Vừa nói, còn vung cái khăn tay nhỏ, giơ lên trên người Tiểu Thiên.

Ôi trời, bà già này cầm khăn vẩy vẩy thật có ý đó, thật khiến người ta phát sắc.

“Khụ khụ.” Che miệng ho khan vài tiếng, Tiểu Thiên thiếu tự nhiên nói: “Lan mù mù, Như Mộng đâu?”

“Như Mộng ở đây, xin mời Vương gia!” Lão bà dường như đã biết Tiểu Thiên muốn tìm Như Mộng, nghe Tiểu Thiên nói vậy, liền lập tức đưa nàng tới Mộng Yên các trước kia.

188. Chương 188

“Chuyện này Lan ma ma, Bốn vương có thể tự tới đó, người đừng đi theo.” Chịu không nổi mùi phấn son nồng nặc trên người lão bà này, Tiểu Thiên không nhịn được nói.

“Được, được, lão thân đi trước.” Bà ta cũng không dám dài dòng, lập tức thúc thời lui xuống.

“Lạ thật, sao lão bà này hôm nay nói chuyện dễ nghe vậy chứ? Bà ta cũng không hỏi xem ta có tiền hay không, mà dẫn ta tới chỗ Như Mộng ngay. Như Mộng không phải là bảo bối kiếm tiền của bà ta sao?” Nhìn bóng lưng bà ta đi xa dần, Tiểu Thiên nghi hoặc tự hỏi.

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, Tiểu Thiên xoay người, đi về hướng Mộng Yên các.

Mộng Yên các ——

Như Mộng đứng trước cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực ngăn người nhìn ra xa. Dù cho khóe môi khẽ cười, nhưng chẳng khó để nhận ra trong mắt nàng có một tia ưu thương nhân nhật. Đó là một tâm sự khó nói ra.

Đứng ở cửa sổ, Như Mộng trông thấy Tiểu Thiên đi vào trong sân. Đôi môi nở nụ cười lạ lùng, khiến không ai có thể giải thích được.

“Như Mộng cô nương!” Thanh âm của Tiểu Thiên vang lên trước cửa.

Từ trước cửa sổ quay lại, nàng đi tới phía cửa, nhẹ nhàng mở ra.

“Như Mộng yết kiến Vương gia!” Mỉm cười thân mật nói, Như Mộng quay lại bộ dạng ngày đó.

“Như Mộng cô nương chớ đa lễ.”

Đi vòng qua Như Mộng, Tiểu Thiên thấy thật khó hiểu. Nơi đây tuy là thanh lâu, nhưng lại khiến Tiểu Thiên có cảm giác thư thái hiếm có. Đó là một loại cảm giác mà trong hoàng cung không thể có. Đây lí do nàng nhất định phải xuất cung tới nơi này.

“Như Mộng cô nương, người ở nơi này thật thoải mái, so với hoàng. So với nhà của ta, thật sự khiến cho người ta quên đi mọi thứ.”

Tiểu Thiên mới chợt ngập ngừng, Như Mộng đã chú ý, nhưng nàng không biểu hiện gì, chỉ tiếp ý nàng, “Vương gia quá khen, nơi thanh lâu này, sao có thể so sánh với Vương Phủ.”

“Cũng không thể nói như vậy, thanh lâu cũng có nơi không nhuốm bùn. Mộng Yên các của Như Mộng cô nương thực chẳng khác tiên cảnh.”

“Vương gia quá khen.” Như Mộng cười nhẹ, điệu bộ bây giờ của nàng ta khó có thể đem so sánh với một cô gái thanh lâu.

“Như Mộng cô nương, cô nương xem, nhìn cô nương thế nào cũng không giống một nữ tử thanh lâu.” Ngắm nhìn Như Mộng, Tiểu Thiên nói tự đáy lòng, lại khiến sắc mặt Như Mộng bỗng thay đổi, thoáng một nét thiếu tự nhiên.

189. Chương 189

“Thật... Thật sao?” Như Mộng chợt dạ hỏi, ánh mắt chợt lóe lên. Nhưng Tiểu Thiên không hề để ý dù chỉ một chút.

“Đúng vậy.” Tiểu Thiên gật đầu, ” Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, những lời này thật hợp với cô nương.”

“Đa tạ Vương gia khen tặng.” Như Mộng mỉm cười nói. Nghe thấy trong lời nói của Tiểu Thiên không có ý gì khác, nàng ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nữ tử thanh lệ thoát tục như nàng mà lại luân lạc trong phong trần, thật đáng tiếc.” Trong mắt Tiểu Thiên hiện ra vài phần đồng cảm, đáng tiếc là nàng không phải nam nhân, nếu không nàng nhất định lấy Như Mộng. Một cô gái như vậy nên khiến nam nhân đau đớn mới phải.

“Ha ha

” Như Mộng cười khỏ, “Số phận trêu ngươi, không thể thay đổi.” Nghe vậy, lời nói của Như Mộng có chút bất đắc dĩ.

“Đúng vậy.” Tiểu Thiên vì vẻ mặt phiền muộn của Như Mộng mà buồn theo, tâm trạng cũng thay đổi. Nàng vốn cũng không tin chuyện số mệnh, nhưng số mệnh lại trêu đùa nàng như vậy, đem nàng mang đến thời cổ đại này. Không biết đến bao giờ nàng mới được trở về...

Ngự thư phòng ——

Hoàng Phủ Tấn ngồi bên bàn đọc sách phê tấu chương, càng lâu sắc mặt càng thâm trầm, cuối cùng đem tấu chương ném trên đất.

“Nực cười!”

Vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn rất khó chịu, khiến Phúc Quý sợ hãi đến mức lập tức khom người đem sổ tấu chương kia vội vã nhặt lên. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hoàng thượng tức giận đến thế.

Làm ở nội thị, hắn không thể tham gia vào chuyện chính sự, trong tấu chương không biết viết cái gì, nhưng đây là từ một quân khu cách sáu trăm dặm vội gửi về, chắc chắn là có liên quan tới Vũ tướng quân.

“Ngươi sao rồi?” Đoạn Ngự xuất hiện ở cửa Ngự thư phòng, trông thấy Phúc Quý vẫn căng thẳng đứng chôn chân bên cạnh, hắn đoán lão hoàng đế này chắc chắn lại nổi giận.

“Tên Niếp Vân Hạc vô dụng đó, mấy ngày trước trẫm hạ lệnh đưa lương thực giao tới quân khu. Vậy mà đến bây giờ hắn vẫn chưa đưa đến. Trẫm thật không biết nuôi cái đồ vô dụng có ích gì nữa!” Hoàng Phủ Tấn giận đến cắn răng nghiến lợi.

“A ~~ Ra là nhạc phụ ngươi chộc tức ngươi.” Đoạn Ngự cười nhạo báng, nói.

190. Chương 190

Nhạc phụ?

Nghe từ này, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng đen hơn, thiếu chút nữa đã quên mất, Niếp Tiểu Thiên nữ nhân đáng chết đó là do lão già vô dụng kia sinh ra.

Hắn mấy ngày nay không có nhìn thấy nữ nhân đó, hiện tại hắn ngược lại muốn biết, nữ nhân kia đối người cha vô dụng này như thế nào.

“Phúc Quý!”

“Có nô tài!”

“Đến Vũ Phụng Cung gọi hoàng hậu tới cho trẫm.”

“Dạ, hoàng thượng!” Khom người hành lễ, Phúc Quý lui xuống.

“Tấn, Niếp Vân Hạc làm việc bất lợi, nhưng không liên quan đến hoàng hậu, ngươi cũng đừng làm khó nàng.” Đoạn Ngự mặt cười nhẹ mở miệng nói.

“Ngươi khi nào thì bắt đầu quan tâm tới nữ nhân kia vậy?” Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn mang theo vị giấm chua, hoặc là, chính hắn là không hề hay biết.

“Người cũng dừng vì ta đây mà ghen, ta chỉ nói sự thật mà thôi.” Đoạn Ngự cười, vẻ mặt vô hại, bất quá ai cũng nghe được, những lời này là hấn cố ý nói cho Hoàng Phủ Tấn nghe.

“Trầm ghen?” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn không tự chủ được vang lên, nhưng trong lòng lại mang theo một sự chột dạ, “Trầm ghen vì nữ nhân đó sao? Mắt trầm bị mù sao?”

Hoàng Phủ Tấn càng hết sức che giấu, lại càng để cho Đoạn Ngự cảm thấy vị hoàng đế trước mắt này tuy ngoài mặt nói là không quan tâm nhưng trong lòng lại cực kỳ để ý hoàng hậu.

Đang muốn mở miệng, đúng lúc thấy Phúc Quý từ ngoài cửa chạy chậm tới, trên mặt hiện rõ sự bối rối.

“Hoàng hậu đâu?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói, nụ cười trong mắt Đoạn Ngự khiến hấn cảm thấy dị thường chướng mắt, làm hấn vô cùng mất tự nhiên.

“Hoàng thượng, nương nương ngài.” Phúc Quý bối rối nhú mày, xong rồi, Hoàng hậu nương nương lần này đoán chừng không phải chỉ là vấn đề gãy tay gãy chân thôi.

“Nàng thế nào?” Hoàng Phủ Tấn khẩu khí cứng rắn mở miệng nói, nhưng khi nhìn thấy vẻ lo lắng bất an trên mặt của Phúc Quý, trong lòng của hấn không khỏi lo lắng, nữ nhân đó. Sẽ không lại té bị thương đấy chứ.

“Hoàng. Hoàng thượng, nương nương ngài ấy. Nương nương đã đến Tầm Hoan lâu.” Phúc Quý cũng không biết mình có can đảm nhìn mặt hoàng thượng khi thốt lên những lời này, hấn biết, hoàng thượng tiếp theo sẽ nổi trận lôi đình.

Quả nhiên ——

“Cái gì?” sSắc mặt Hoàng Phủ Tấn tối sầm trong nháy mắt, “Nàng còn dám đi đến nơi đó?”

191. Chương 191

Nữ nhân đáng chết, là ngại cuộc sống trôi qua quá thanh thản, muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của hấn đúng không? Một hoàng hậu, thế nhưng động một chút là chạy đến thanh lâu.

“Phải. Hoàng thượng, Đó là nói. Đó là nói nương nương đến tìm Như Mộng.”

“Phốc ——” nhện thật lâu Đoạn Ngự cuối cùng vẫn là không nhện được cười thật to lên tiếng, mặc dù hấn thật rất muốn nhện, dù sao người lãnh đạo trực tiếp vẫn còn đang nổi nóng, nhưng hấn thật sự không nhện được, thế nào. Hoàng cung này lực hút thật kém, để cho vị hoàng hậu nương nương kia ngày ngày chạy tới kỹ viện, cũng không nguyện ý đợi trong hoàng cung.

“Người còn dám cười một lần nữa thử xem!” Mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tối, ánh mắt trực tiếp quét về phía Đoạn Ngự, khiến cho nụ cười trên mặt hấn thu xuống.”

“Tấn, cái đó.” Đoạn Ngự sờ sờ chóp mũi, cứng rắn đem vẻ mặt muốn cười nén xuống.

“Làm gì?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng liếc Đoạn Ngự một cái.

“Không bằng.” Đoạn Ngự nụ cười trên môi lại một lần nữa nâng lên, “Chúng ta cũng đi tìm Như Mộng đi.”

“Cái gì?” Mặt Hoàng Phủ Tấn chìm xuống.

“Người chẳng lẽ không muốn nhìn một chút vẻ mặt vị hoàng hậu nương nương kia gặp lại người trong tình cảnh này sẽ như thế nào sao?” Đoạn Ngự bắt đầu dẫn dụ hấn, hấn biết, thật ra thì vị hoàng đế này rất có hứng thú với hoàng hậu nương nương.

Quả nhiên ——

Hoàng Phủ Tấn nghe hấn vừa nói như thế, sắc mặt trở nên nhu hòa không ít.

“Như thế nào? Người không muốn giáo huấn nàng một chút sao?” Đoạn Ngự lại một lần nữa mở miệng nói, ha ha, hấn giống như đang tìm lí do để Hoàng Phủ Tấn đi tìm Niếp Tiểu Thiên.

Đề nghị của Đoạn Ngự khiến cho Hoàng Phủ Tấn trầm mặc một lúc lâu, lát sau, hắn mới trầm giọng mở miệng nói: “Phúc Quý, thay quần áo cho trẫm!”

“Dạ, hoàng thượng!”

Niếp Tiểu Thiên, trẫm ngược lại thật muốn biết phương pháp ‘tìm vui’ của Lý Tầm Hoan người là thế nào.

Mắt Hoàng Phủ Tấn híp lại, mang theo hơi thở nguy hiểm.

Mà bên cạnh hắn, vẻ mặt của Đoạn Ngự lại giống như đang chuẩn bị xem một vở kịch vui, một thời gian dài không có chuyện gì xảy ra thật chán. Hơn nữa, câu chuyện vui này xuất phát từ người anh em thân thiết nhất của hắn, người thống trị cao nhất thiên hạ, chúa tể của mọi thứ.

192. Chương 192

Thật xin lỗi, Hoàng hậu nương nương, xem ra phải hy sinh người một chút.

Trong mắt Đoạn Ngự thoáng qua một tia cười yếu ớt.

Bao lâu không có gặp phải chuyện tốt như vậy ?

Hoàng Phủ Tấn cùng Đoạn Ngự vừa xuất hiện ở Tầm Hoan lâu, đã thu hút không ít những ánh mắt trừu những cô gái thanh lâu ra, ngay cả những nam tử cũng vì trước mắt xuất hiện hai mỹ thiếu niên mà cảm khái không thôi.

Thật là công tử tuấn tú nha.

Tại chỗ này, tất cả mọi người thăm tặc tặc ngợi khen trong lòng .

Một lãnh nhược băng sương, một ánh mặt trời tiêu sái, tuy nói làm cho người ta cảm giác hoàn toàn ngược lại, rất không cho phép phủ nhận, bọn họ tuyệt đối là mỹ thiếu niên nhất đẳng.

Lan mù mù thấy hai người bọn họ xuất hiện, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó lập tức tiến lên đón, tựa như lúc trước kêu Tiểu Thiên như vậy, uốn éo đến hai người bọn họ bên cạnh, “Ai u, hai vị công tử. . . .”

“Cút ngay, đừng đụng ta!” Lời của Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng phun ra, khiến Lan mù mù phải nhanh chóng thu tay về.

“Tấn, đừng không hiểu phong tình như vậy chứ .” Đoạn Ngự không hề có chút lạnh nhạt nào, trên mặt hắn loại nụ cười gió xuân thoáng chốc phá tan không khí căng thẳng này.

“Lan mù mù, huynh đệ ta đây lần đầu tiên tới Tầm Hoan lâu, không khỏi có chút xấu hổ, người đừng để ý.” Đoạn Ngự cười, trong lòng đã sớm vui sướng ngất trời, vị hoàng đế này, trong hoàng cung hắn là hoàng đế, hại mình không dám khiêu khích hắn, hiện tại nhân cơ hội hắn không tiện bại lộ thân phận, hảo hảo nhạo báng hắn mới được.

“Ngự, người muốn ta đem biểu muội gả cho người có phải không?” Hoàng Phủ Tấn cũng không nổi giận, bởi vì hắn hiểu, những lời này của hắn so với ngôi vị hoàng đế này còn có tính chất uy hiếp hơn rất nhiều.

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Đoạn Ngự liền xẹp xuống, lập tức thức thời lắc đầu một cái. Nói đùa sao, nếu đem Quận chúa điều ngoa kia gả cho hắn, đời này của hắn còn có thể tốt qua sao.

“Vậy thì cảm miệng của người lại!” Hoàng Phủ Tấn trợn mắt nhìn Đoạn Ngự, quả nhiên, hắn cũng không dám nói hơn một câu nữa, ai, tên cầu hoàng đế này cũng thật là âm hiểm, đem hôn nhân đại sự ra uy hiếp hắn.

“Lan mù mù phải không?” Hoàng Phủ Tấn đem tầm mắt chuyển sang người bên cạnh.

“Dạ, công tử, tất cả mọi người gọi lão thân là Lan mù mù.”

“Ừ, dẫn chúng ta đi gặp Như Mộng!”

“Nhưng. . . . Nhưng công tử, Như Mộng hiện tại đang có khách , nàg. . . .” Hoàng Phủ Tấn lập tức đưa ngân phiếu ra để cắt đứt.

“Chỗ này là ba vạn lượng, dẫn ta đến gặp Như Mộng!” Sự nhần nại của Hoàng Phủ Tấn đã đến cực hạn.

“Dạ, dạ, công tử, đa tạ công tử.” Khóe miệng bà ta cười toe toét, cầm lấy ngân phiếu trên tay Hoàng Phủ Tấn, cười khúm núm, “Công tử xin mời.”

“Ừ!”

Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng đáp một tiếng, liên tưởng tới Tiểu Thiên nhìn thấy bộ dáng của hắn, khóe miệng của hắn chợt nâng lên.

Đoạn Ngự đi theo sau lưng Hoàng Phủ Tấn, thấy nụ cười trong mắt của hắn rõ ràng như vậy, sự hăng hái càng thêm dày đặc, hắn đã làm Tể tướng nhiều năm rồi, cũng chưa từng phát hiện chuyện vui đến như vậy nha.

193. Chương 193

Mộng Yên các bên này, Tiểu Thiên nhận lấy trà do Như Mộng đưa tới, uống vài ngụm, trong lòng đột nhiên thoáng qua một trận bất an, nhịp tim không khỏi tăng nhanh.

Kỳ quái, sao cảm giác lại đột nhiên lạnh như vậy nhỉ. Tiểu Thiên rung mình một cái.

Đang lúc nàng có cảm giác bất an ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa của Lan mục mục, thanh âm uốn a uốn éo kia tức giận vang lên lần nữa, “Như Mộng, Như Mộng ngoan của ta, ơi, nhanh, nhanh lên một chút ra ngoài mở cửa, có hai vị công tử tìm ngươi đây.”

Thanh âm uốn éo của bà ta làm cho Tiểu Thiên rung mình một cái trong lòng thầm nghĩ: Mẹ nó, ta đã hiểu sao lạnh như thế rồi, hoá ra là mục mục Lan tới.

Tiểu Thiên cũng không biết, ở ngoài cửa lúc này, có một người so với Lan mục mục này còn kinh khủng hơn đang chờ nàng.

Như Mộng đang muốn đứng dậy mở cửa, lại bị Tiểu Thiên đưa tay chặn lại, bà lão xấu xa này, thật đúng là muốn kiếm gấp đôi tiền, lão nương đã cho bà ta không ít tiền, còn dám mang thêm người khác đến, Con mẹ nó, còn mang đến hai người.

“Vương gia?” Như Mộng mang theo nghi ngờ xoay người lại.

“Như Mộng, đừng đi mở cửa, bà già mẹ đó chính là muốn bắt ngươi đi làm cây rặng tiền, kiếm nhiều tiền, người nghĩ, hai xú nam nhân bên ngoài kia, thế nhưng đi dạo kỹ viện, dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết khẳng định không phải là thứ tốt lành gì, nếu ngươi là để hai con sói kia vào, vậy rất nguy hiểm.”

“Nhưng Vương gia, ngài. Ngài cũng đang đi dạo kỹ viện.” Như Mộng cười khan nhắc nhở Tiểu Thiên, nếu theo lời của nàng nói, đi dạo kỹ viện đều không phải là thứ tốt gì đó..., Vậy ngay cả nàng cũng không phải là đồ tốt gì sao?

“A?” Tiểu Thiên bị lời này của Như Mộng hỏi có chút chột dạ, nàng cười khan sờ sờ đầu, “Cái đó. Ta với bọn họ phải không giống nhau, ta là người tốt.”

“Vương.”

“Như Mộng, mở cửa nhanh lên một chút nha, đừng để cho hai ông ngoại tử chờ.” Lời của Như Mộng bị âm thanh quang quác như vịt của bà ta cắt đứt.

“NND, gà mẹ này muốn tiền, muốn đến điên rồi phải không?” Tiểu Thiên nổi giận từ trên ghế đứng bật dậy, vừa đi vừa mắng: “Như Mộng hôm nay bốn thiếu gia bao, người muốn bao nhiêu tiền, ta.” Cửa vừa mở trong nháy mắt, cổ họng nàng chợt nghẹn lại.

Hôn. Hôn quân? Hắn. Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Ôi da

Ra cửa không đốt hương, ở chỗ này cũng có thể bị hôn quân bắt được.

194. Chương 194

Chợt nâng lên tay phải cản trở mặt của mình, nàng xoay người sang chỗ khác, lừa mình dối người mà nghĩ Hoàng Phủ Tấn không nhận ra nàng .

Đoạn Ngự ngay từ lúc nàng mở cửa liền nhận ra nàng tới, vị hoàng hậu này thật đúng là ở chỗ này.

Mặt của Hoàng Phủ Tấn thì trầm xuống trong nháy mắt khi vừa nhìn thấy Tiểu Thiên , nhưng hần cũng không bắt tấy nàng ngay, mà là trong nháy mắt nàng vừa xoay người , đem chân nhảy đi vào.

Tầm mắt từ đầu đến giờ vẫn chăm chú vào trên người Tiểu Thiên , nhìn bộ dạng lúng túng của nàng , hần muốn nổi giận đồng thời thủy chung lại khó nén nụ cười.

“Lan mù mù, người đi xuống trước đi.” Hoàng Phủ Tấn đưa lưng về phía lão bảo bên cạnh, lãnh đạm mở miệng nói.

“Dạ, dạ, các vị công tử ngồi tạm, lão thân để cho người đưa trà nước tới đây.” Nghiêng người thi lễ lui xuống, bà đem cửa phòng Như Mộng đóng lại.

Như Mộng nhìn Hoàng Phủ Tấn cùng Đoạn Ngự , tầm mắt của Hoàng Phủ Tấn thủy chung chăm chú vào trên người Tiểu Thiên, nhìn ra được, trên mặt hần mang theo rõ ràng tức giận, mà Đoạn Ngự còn lại là vẻ mặt xem kịch vui .

Thần sắc Như Mộng mang theo một chút khác thường, nhưng cũng không biểu hiện ra, vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt như cũ : “Hai vị công tử mời ngồi.”

Thanh âm của Như Mộng kéo Hoàng Phủ Tấn trở lại thực tại.

Tiểu Thiên từ đầu đến giờ vẫn lấy tay che kín mặt, đổi giọng mở miệng nói với Như Mộng : “Như Mộng, người đang có khách , vậy ta đi trước.” Vừa nói, vòng qua bên người Hoàng Phủ Tấn chạy ra ngoài.

“Trở lại cho ta.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, một tay nắm lấy nàng lôi trở lại.

Cúi đầu, Tiểu Thiên không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Vị. Vị công tử này có chuyện gì sao?”

“Không có , chẳng qua là cảm thấy công tử có chút nhìn quen mắt.” Hoàng Phủ Tấn cẩn rắng, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt cúi đầu nhìn như đàn hoàng, lại một chút cũng không thành thật, nàng thật đúng là biết giả vờ nhỉ. Tốt, nếu nàng muốn giả bộ, hần sẽ theo nàng.

“Công. Công tử nhất định là nhận lầm người.” Tay Tiểu Thiên vẫn che kín khuôn mặt của mình, trong lòng âm thầm kêu khổ, hôn quân sao vô duyên vô cớ lại bắt nàng không thả làm cái gì?

Người muốn chơi gái thì chơi gái a, ta đã rất thức thời muốn rút lui mà đem Như Mộng tặng cho hần , hần còn muốn như thế nào nữa.

“Nhận lầm người?” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn khẽ cong lên, nhẹ lắc đầu , “Không hề nhận lầm, các hạ không phải là Lý Tầm Hoan Lý Quận Vương sao?”

Khụ khụ. Câu trả lời của Hoàng Phủ Tấn khiến nàng phải ngẩng đầu lên, Nha Nha , hôn quân này thật nhận ra nàng tới, bất quá may mắn nha, hần không vạch trần nàng ngay trước mặt Như Mộng.

195. Chương 195

“A

Thì ra thật sự là Lý Quận Vương!” Đoạn Ngự bất thành linh chen vào.

“Ha ha

đúng, là ta, thì ra là Bạch đại ca, ha ha

” Cười khan mấy tiếng, nàng đơn giản miễn cưỡng từ khóe miệng mình nặn ra một nụ cười. Tự biết chạy không thoát, Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là làm mặt dày thừa nhận, dù sao hôn quân nếu gọi nàng Lý Tầm Hoan, đoán chừng tạm thời là sẽ không có ý định vạch trần nàng.

Bạch đại ca? Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, cái tên này ở đâu chui ra, nữ nhân đáng chết này lại muốn cho hắn lấy cái tên vợ vãn này đi ra ngoài? Nàng không biết nàng lấy tên Lý Tầm Hoan đó đã đẩy sang cho người khác sao?

“Thì ra là mấy vị công tử biết nhau sao.” Lúc này, Như Mộng đứng lúc chen vào.

“Ừ, biết, biết.” Tiểu Thiên giành ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói: “Vị này là Bạch Thập Nhị, Bạch đại ca, vị này là.” Nàng chỉ vào Hoàng Phủ Tấn bên cạnh Đoạn Ngự, lại gần, hiện tại mới phát hiện nam nhân bên cạnh hôn quân này đơn giản không giống nam nhân bình thường, mới vừa bị hôn quân làm sợ choáng váng nên không chú ý, NND, quả nhiên là vật hợp theo loài, cùng ở chung một chỗ với hôn quân, đều không giống nam nhân bình thường.

Oaaaa, loại nam nhân này không làm trai bao thì quả thật là đáng tiếc nha.

Thấy trong mắt Tiểu Thiên có tia sáng lấp lánh , còn có vẻ mặt hận không ăn được Đoạn Ngự , trong mắt Hoàng Phủ Tấn dâng lên một cơn tức giận.

Mà Đoạn Ngự, bị bộ dáng hận không đem được hắn một ngụm nuốt xuống này của Tiểu Thiên làm cho giật mình, này. Hoàng hậu nương nương này tại sao lại dùng loại ánh mắt đó nhìn hắn, chẳng lẽ nàng không biết tính tình nóng nảy của hoàng đế trưng phu đứng ở bên cạnh sao? Nàng nhìn thì nhìn, cũng đừng nên lộ ra loại vẻ mặt này nhìn hắn nha, đây không phải là kéo hắn xuống nước sao?

“Ồ. Tại hạ là Đoạn Ngự.” Liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn bên cạnh, Đoạn Ngự nuốt một ngụm nước bọt, tự giới thiệu mình.

“Đoạn. Đoàn Dự?” Tiểu Thiên bị cái tên Đoạn Ngự này hấp dẫn, đã sớm quên mất mình bây giờ ở trong hoàn cảnh gì, nàng lúc này có chút hăng hái nhìn chăm chú vào trên mặt Đoạn Ngự, đẩy Hoàng Phủ Tấn ngăn ở trước mặt ra, khiến cho hắn lại một lần nữa tức tối đen mặt.

“Người tên là Đoàn Dự?” Tiểu Thiên ngoài miệng mang theo nụ cười háo sắc càng khiến cho Đoạn Ngự càng nhìn da đầu càng tê dại, lại liếc Hoàng Phủ Tấn bên cạnh một lần nữa , xong rồi, xong rồi, có người muốn nổi điên.

196. Chương 196

“Vâng, tại hạ Đoạn Ngự!” Nhắm mắt, Đoạn Ngự mở miệng nói.

“Oa, thì ra là Đoàn Dự mê người như vậy, đẹp mắt như vậy, người so với Đoàn Dự trong truyền thuyết đẹp mắt hơn nhiều.” Tiểu Thiên đưa tay khoác lên vai Đoạn Ngự, làm cho trong lòng Đoàn Dự âm thầm kêu khổ, Hoàng hậu nương nương này cũng thật quá tùy tiện đi? Nàng thật không thấy hoàng đế lão Đại đang đứng ở đây sao? Nếu nàng muốn phạm tội háo sắc cũng phải tìm thời gian thích hợp a, ngay trước mặt hoàng đế lão Đại liền đối với hắn “Làm loạn”, lần này, chẳng những nàng chết, hắn cũng sẽ chôn theo cùng luôn. Tấn, người nên nhìn cho rõ nha, không phải là ta chủ động , là vị hoàng hậu nương nương này quá chủ động .

Dĩ nhiên, nàng hành động như vậy đã làm cho trong bụng Hoàng Phủ Tấn vốn là đang nổi giận càng thêm giận dữ hơn, nhìn đáng vẻ, cơn lửa giận này lúc nào cũng sẽ làm cho cả tòa Mộng Yên Các tan thành mây khói.

Hoàng Phủ Tấn một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, nữ nhân đáng chết này , sao lại không biết xấu hổ, ngay trước mặt của hắn cùng nam nhân khác thân mật như vậy!

Nàng. Nàng còn dám khoác lên trên vai Ngự! Nữ nhân đáng chết này , còn không mau buông tay!

Hoàng Phủ Tấn giận đến hận không thể đem Tiểu Thiên trực tiếp ném ra từ cửa sổ, nhưng hắn hiện tại không thể tùy tiện bại lộ thân phận.

Được, hân nhin! Trở về mới hảo hảo thu phục nữ nhân này!

Đoạn Ngự lại liếc Hoàng Phủ Tấn một lần nữa , lúc này trong mắt hoàng đế lão Đại có cái cổ lửa thật đã có thể đốt trọi cả Tầm Hoan Lâu .

Khóe mắt của hắn thoáng qua một nụ cười giảo hoạt.

Hắn cũng không lấy tay Tiểu Thiên đang khoác trên vai hắn ra, chẳng qua là người này cũng có chút quá nhỏ bé, hắn nghiêng bả vai cho nàng đặt tay lên, cũng thật sự cực khổ.

Giảo hoạt cười một tiếng, hắn đổi tư thế, mà chính hắn cũng biết động tác tiếp theo của mình nhất định sẽ làm người kia đang giận sẽ càng giận dữ hơn, nhưng lại không thể phát tiết.

Đem tay Tiểu Thiên từ trên vai mình dời đi, hắn ngược lại đưa một tay nắm ở bả vai Tiểu Thiên, ừ, tư thế như vậy thoải mái hơn, nhưng là trong lòng người kia cũng không thư thái, ở trong lòng Đoạn Ngự nghĩ tới, khóe miệng lại khẽ nâng lên.

“Lý vương gia quá khen.” Đoạn Ngự cười, Hoàng Phủ Tấn hỏa khí lại càng lúc càng lớn.

Nắm chắc hai quả đấm, hắn hận không thể tiến thêm một bước nữa để đánh tên Đoạn Ngự này, cái tên tiểu tử đáng chết này, lại dám can đảm ở trước mặt hắn đặt tay lên bả vai nữ nhân Niếp Tiểu Thiên kia!

“Di? Bạch đại ca, làm sao người thoát nhìn giống như rất tức giận vậy.” Thấy trên mặt Hoàng Phủ Tấn mang bộ dạng hận không được đem hắn hung hăng đánh một trận này, trong lòng Đoạn Ngự sớm sung sướng ngất trời.

197. Chương 197

Bạch đại ca?

Tiểu tử này không gọi hắn ngược lại đã sắp quên, cái nữ nhân chết tiết Niếp Tiểu Thiên này rốt cuộc lấy cho hắn cái tên gì thế này, còn có thể thành như vậy.

Bạch Thập Nhị? Nàng ngược lại hạ bút thành văn.

Còn có, tên tiểu tử này hỏi như vậy là có ý gì? Nụ cười trong mắt của hắn như vậy là có ý gì? Tiểu tử này là tự tìm cái chết có phải không?

Hoàng Phủ Tấn tức điên rồi, bình thường bị nữ nhân Niếp Tiểu Thiên này chọc tức, hắn đã đủ tức giận, hiện tại ngay cả tên Ngự tiểu tử này cũng ở đây chọc tức hắn.

Tiểu tử này tuyệt đối là cố ý.

Nghe Đoạn Ngự nói như vậy, Tiểu Thiên cũng len lén liếc Hoàng Phủ Tấn một cái.

Oa không nghĩ được! Quả nhiên hôn quân này thật sự rất tức giận, Nha Nha , khuôn mặt đen thành như vậy.

Hôn quân này, tám phần là thấy nàng lấy tiền của hắn vào kỹ viện, trong lòng khó chịu, chưa từng thấy qua người nào hẹp hòi như vậy, lão Đại một quốc gia, vì tiền mà hắn tức thành như vậy, quả nhiên là gà càng mập càng không thể lấy lông gà ra.

Như Mộng mấy người nhìn trước mắt, khóe miệng của nàng luôn cong lên giống như đang cười.

Thấy không khí không đúng, nàng nâng rượu mở miệng nói: “Ba vị công tử hay là ngồi xuống nói chuyện.”

“Cũng tốt.” Mày Đoạn Ngự giương lên, nhìn Như Mộng một cái, trong lòng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nữ nhân này rất quen thuộc, giống như đã gặp qua ở đâu. Ở trong lòng Đoạn Ngự đặt câu hỏi.

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua là theo bản năng nhìn Như Mộng nhiều hơn một chút.

Nghi ngờ trên mặt Đoạn Ngự Như Mộng cũng chú ý tới, nàng hơi chột dạ cúi đầu, không dám nhìn Đoạn Ngự một cái.

Liên tục rót trà cho ba người bọn họ, ánh mắt Đoạn Ngự dừng lại ở trên người nàng khiến cho nàng cảm thấy rất khẩn trương, nàng cảm giác tim đập rất nhanh.

“Chư vị công tử xin mời dùng trà.” Như Mộng khẩn trương mở miệng nói.

Suy nghĩ của Đoạn Ngự bị thanh âm của Như Mộng kéo trở lại, trên mặt thoáng qua một tia mất tự nhiên.

Hắn làm sao lại nhìn chăm chăm một nữ nhân lâu như vậy, mỹ nữ thiên hạ không phải là đều một dạng sao, giống như đã từng quen biết thì có gì kỳ quái chứ.

“Cám ơn!” Nhận lấy trà trong tay Như Mộng bưng lên uống một hớp, che dấu sự chột dạ của mình.

Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn, mặc dù đầy bụng hỏa khí, nhưng hiện tại nàng cũng không dám phát tác, nếu tùy tiện khiêu khích hôn quân, hắn sẽ trực tiếp ở kỹ viện giết chết nàng cũng nói không chừng, như vậy nàng không phải là bị giết rất oan sao.

198. Chương 198

Nhưng Sau khi hồi cung, hôn quân này có hay không lại gây phiền toái cho nàng. Huhu

đồng dạng là người, người ta thì đang hưởng thụ cuộc sống, tại sao nàng xuyên qua lại làm hoàng hậu, cả ngày luôn nghĩ biện pháp phòng ngừa hôn quân ám toán nàng.

Tính, tính, vẫn là nên thức thời một chút, thừa dịp bây giờ hôn quân vẫn chưa phát tác, trước nên lấy lòng hắn.

Nghĩ như vậy, từ khoe miệng nàng nặn ra một nụ cười, bưng trà qua đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn: “Hắc hắc

Bạch đại ca, người uống trà đi!”

Động tác của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, nữ nhân này lại đang giở trò quỷ gì?

Giương mắt nhìn nàng một cái, nhìn nụ cười lấy lòng trên khuôn mặt nàng, Hoàng Phủ Tấn gần như nhìn ra điều gì.

Nữ nhân này không phải là lo lắng sau khi hồi cung, hắn sẽ chinh nàng chứ?

Hừ! Ngược lại mình lại sợ nàng chinh mình mới đúng.

Hoàng Phủ Tấn trợn mắt nhìn nàng một cái, nhận chén trà từ trong tay nàng, nghiêm mặt mở miệng nói: “Đa tạ, Lý vương gia.”

“Không cần khách khí, phục vụ Bạch đại ca ngài là chuyện nên làm nha, ha ha

” Tiểu Thiên cười nịnh nọt. Hôn quân người, nếu không phải là sợ móng vuốt cẩu của người cất đầu của ta xinh đẹp, ai sợ ai, người cố ý muốn bày ra bộ dạng đáng vẻ hoàn hảo chết tiệt này cho lão nương nhìn.

“Lý vương gia giống như không phục lắm.” Nhìn thấy trên vẻ mặt Tiểu Thiên khó chịu cực kỳ, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói.

“Không có, không có, làm gì có chứ.” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên lập tức bày ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Chúng ta đều là người cùng chung chí hướng, nên kính trọng lẫn nhau nha, có đúng hay không, ha ha

~” Ôi ôi, tại sao mỗi lần nhìn về phía hôn quân này, nàng lại cười không nổi vậy.

“Cùng chung chí hướng? Ai cùng chung chí hướng với người?” Hoàng Phủ Tấn vẫn luôn nghiêm mặt, nữ nhân này cũng quá năng ĩnh.

Không đỡ được! Không đỡ được! Không đỡ được! Vẻ mặt như thế là sao! Thế nhưng lại đối với nàng bày ra bộ dạng khinh thường này.

Đáng giận, hắn thật cho rằng nàng muốn cùng với hắn cùng chung chí hướng, còn không phải là lo lắng hắn vô sỉ đem ngôi vị hoàng đế ra nghiền ép nàng sao, nên nàng mới ở lấy lòng hắn sao? Là lấy lòng, không phải là thật! Hắn lại còn tưởng là thật.

Cúi thấp đầu, nàng khó chịu quát quát miệng, lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nụ cười vẫn như cũ: “Chúng ta đều là đi kỹ viện chơi, chẳng lẽ không phải cùng chung chí hướng sao?”

199. Chương 199

Tức chết người tên hôn quân! Nàng chỉ tới đi dạo kỹ viện mà thôi, hắn còn đuổi giết tới kỹ viện, tới thì tới, còn bày ra mặt thối cho nàng thấy.

Cái tên vô sỉ lưu manh này, mình cũng đi tới kỹ viện chơi, có tư cách gì nói nàng.

“Phốc ——”

Lời nói của Tiểu Thiên khiến cho Đoạn Ngự cuối cùng vẫn là không nhịn được mà bật cười, thậm chí còn không sợ chết chen lời vào: “Đúng, Vương gia nói đúng, chúng ta đều là người cùng chung chí hướng!”

“Người nào cùng chung chí hướng với nàng!” Hoàng Phủ Tấn nổi giận rống lên, nữ nhân đáng chết này, lại đem việc đến dạo kỹ viện đáng chết nói thẳng ra như vậy.

“Người nha!”

“Người nha!”

Tiểu Thiên cùng Đoạn Ngự đồng thời mở miệng, làm ặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tối.

Không phải chứ!

Tiểu Thiên cùng Đoạn Ngự len lén vỗ vỗ tay, bất quá không dám cho hoàng đế lão Đại nhìn thấy, nếu không bọn họ thật là sẽ anh niên táo tợn. (Chết sớm)

“Hai người các ngươi.” Hai người Tiểu Thiên cùng Đoạn Ngự mờ ám hắn là không nhìn thấy, chẳng qua là nhìn hai người bọn họ phối hợp rõ ràng như vậy lại còn bày ra một dáng vẻ vô tội nhìn mình, Hoàng Phủ Tấn hỏa khí thế nào cũng không nén xuống được.

Hắn liền muốn ngay tại chỗ đem đầu hai người đáng vẻ vô tội này lấy xuống.

Đúng, hắn tức giận, hắn quả thật rất tức giận, hai người này thật đáng chết, mới gặp mặt lần đầu tiên, thế nhưng lại thân mật đến loại này!

Hoàng Phủ Tấn cắn răng, lại không thể phát tác.

Chẳng qua là —

Sắc mặt của hắn trong nháy mắt chìm xuống, chân mày khẽ nhíu, hai người bọn họ thân mật mắc mớ gì tới hắn? So hắn lại tức giận, lúc này tại sao phải tức giận như vậy. Hắn vốn là rất ghét cái nữ nhân đáng chết Niếp Tiểu Thiên này, nếu như vậy, nàng thân mật với ai, cùng nam nhân nào thân mật là quyền của nàng? Hắn có lý do gì để tức giận? Hoàng Phủ Tấn tự hỏi mình như vậy.

Chân mày vẫn nhíu chặt, hắn vẫn là không tìm được bất kỳ lý do gì để tức giận!

Đáng chết! Trong lòng Hoàng Phủ Tấn thầm mắng một tiếng.

Không sai, nguyên nhân hắn tức giận, chỉ là bởi vì Niếp Tiểu Thiên là hoàng hậu của hắn, nếu là hoàng hậu của hắn, nên giữ bổn phận, coi như là hắn không muốn nữ nhân này, hắn cũng không cho phép nữ nhân của hắn cùng nam nhân khác thân mật như vậy!

Đúng, đúng, đây chính là lý do khiến hắn tức giận! Trừ cái này, không có nguyên nhân khác. Hoàng Phủ Tấn vì việc mình sinh khí rồi cuộc cũng tìm được một cái lý do rất tốt, nhưng ngay cả là lý do này chính hắn cũng không tin nổi.

200. Chương 200

Như Mộng nhìn hiện trường đang “Khói lửa tràn ngập”, nàng nhắm mắt chen vào, “Hiếm khi các vị công tử ở chung một chỗ, hay là để Như Mộng bêu xấu, vì mấy vị khảy một khúc nhạc được không?.”

Những lời này là Như Mộng nói với ba người họ, nhưng lại không dám nhìn về phía Đoạn Ngự.

Tiểu Thiên nghe được Như Mộng nói vậy, như tìm được cơ thoát thân, nếu cứ tiếp tục trừng mắt nhìn tên hôn quân này không phải sẽ bị ánh mắt của hắn giết chết sao. Đề nghị này của Như Mộng thật tốt ! Tiểu Thiên ở trong lòng hăng hái khen một câu.

Nghĩ như vậy nàng liền vòng qua người Đoạn Ngự ra ngoài, “Tốt tốt, đề nghị của Như Mộng không tệ, nói đến đánh đàn, ta cũng có chút hiểu biết, không bằng để ta đàn ấy vị nghe một bản, như thế nào? Hiếm khi thấy được Bạch đại ca ngồi ở đây, haha

”

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Thiên mang theo sự nịnh hót, tốt nhất là nàng hát, hát đến khi nào mặt tên hôn quân này chuyển biến tốt lên một chút, tươi tắn lên một chút.

Ai ~ ~ Nhưng nàng cũng thật khờ, đáng ra nên để cho Đóa nhi cầm thêm nhiều tiền một chút, sau đó biến mất vô ảnh vô tung để cho tên hoàng đế này muốn cũng không tìm được nàng, bây giờ còn phải lo lắng hôn quân tìm nàng phiền toái sao? Giờ đây nghĩ lại thật sự trách mình quá ngu ngốc.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên ảo não lắc đầu một cái. Hoàng Phủ Tấn thấy bộ dạng này của nàng, sắc mặt của hắn trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Người lại muốn hát ?”.

Nhớ tới lúc nữ nhân này còn ở trong lãnh cung, tiếng hát của nàng giống như bị sét đánh trúng lay động không ngừng, hoặc bài hát “Trắng sáng đại biểu lòng ta” gì đó có vấn đề , nữ nhân này khi nào thì có thể hát ra những ca khúc bình thường.

Thật không thể chịu nổi! Về mặt kia là sao vậy?

Thấy Hoàng Phủ Tấn chẳng thèm nhìn đến bộ dạng của nàng, nàng nhìn cũng biết, hôn quân này lại xem thường nàng.

Cái gì gọi là nàng lại muốn hát? Chẳng lẽ nàng hát rất khó nghe sao? Thật đúng là không biết thưởng thức nghệ thuật.

Vô tội chớp chớp cặp mắt, lửa giận trong đôi mắt tạm thời lui xuống, khóe môi khẽ nở nụ cười vô cùng cứng nhắc

“Ngài không cảm thấy tiếc sao?”

201. Chương 201

“Dạ phải”. Tiểu Thiên cười.

”Vậy Tiểu Vương liền bêu xấu, ô nhiễm lỗ tai của đại gia

”. Nàng tiến đến cổ cầm đang ở bên cạnh, ngồi xuống. Như Mộng ngồi yên lặng lắng nghe.

“Haha, thật bêu xấu, mời các vị ngồi”.

Ngồi xuống, nàng khẽ kích thích dây cầm, nói đến sáng tác dĩ nhiên nàng không thể nhưng sửa đổi thì vẫn có thể. Dù sao đi theo biểu ca lâu như vậy, nói thế nào thì nàng cũng có một chút kinh nghiệm, nghĩ tới đây khóe mắt nàng thoáng lên sự đắc ý.

Đang chuẩn bị cất tiếng hát, thì Hoàng Phủ Tấn chợt lên tiếng

“Đừng hát bài hát lần trước!”.

“Lần....Lần trước?” Tiểu Thiên hơi sững sờ.

“Chính...Chính là bài hát “Trăng sáng đại biểu lòng ta” gì đó.

Hoàng Phủ Tấn trên mặt thoáng lên một tia mắt tự nhiên, bộ dạng ngây thơ này khiến Đoạn Ngự thật muốn cười, nhưng hắn đột nhiên phát hiện lá gan mình vẫn còn rất nhỏ, không thể động một chút là khiêu chiến tính khí của hoàng đế.

“Trăng sáng đại biểu lòng ta? ”Hoàng hậu hát một ca khúc như vậy cho hắn nghe lúc nào? Hắn ngược lại rất mong chờ.

Hôn quân này lại kén chọn làm khó nàng rồi. Lần trước hắn đã không cho nàng hát “Beat it”, lần này lại không cho nàng hát “Trăng sáng đại biểu lòng ta”, hắn thật sự cho rằng, Nàng – Niếp đại tiểu thư chỉ biết hát hai bài này thôi sao.

Khó chịu mở miệng, “Dạ, dạ, Bạch đại ca không thích nghe, tiểu đệ nhất định không hát, lần này đổi một khúc, tự ta sáng tác”.

Nói xong câu này, nàng thấy đặc biệt nặng nề, đến cổ đại này điểm tốt duy nhất có lẽ là đàn hát khác người, Nguyên Sang gì đó giả bộ tài nữ, giả bộ còn sẽ không bị người phát hiện.

“Vậy cũng đừng dài dòng nữa, hát nhanh lên một chút đi”.

Hoàng Phủ Tấn có vẻ không nhận được, nhưng hắn cảm thấy rất hứng thú với câu “Tự sáng tác” của nàng. Bài hát “Trăng sáng đại biểu lòng ta” lần trước cũng không tệ lắm, chẳng qua là khi đó.....Nhớ tới ngày đó ở lãnh cung Tiểu Thiên không có tôn ti cảm ghê đánh hắn, hơn nữa còn nói ra những câu đó, tâm Hoàng Phủ Tấn lại chìm xuống.

202. Chương 202

Đang ngay khi hắn miệng còn sững sờ, Tiểu Thiên trong lòng càng thêm khó chịu, thật không biết tên hoàng đế này là cái gì đầu thai, vẫn dài dòng đều là hắn, bây giờ còn bày ra bộ dạng ngại nàng dài dòng.

Khó chịu gầy gầy dây cầm, thanh âm chói tai khiến suy nghĩ của Hoàng Phủ Tấn trở lại thực tại.

Chỉ thấy sắc mặt nàng thay đổi, điều chỉnh lại dây đàn, bài hát được cất lên, một tiếng đàn trầm buồn êm vang, nàng sửa lại vài chỗ, để cho bài hát càng thêm uyển chuyển, lưu loát. Ngay cả cổ tranh khảy lên, tiếng đàn trở nên càng thêm thê lương.

“Hoa nở hoa tàn, hoa Mãn Thiên, tay vịn cầm dây cung đối với thanh thiên, trông mong cùng người yêu tu cùng vui mừng, chỉ có thể cô tịch chờ thẩm thoát, duyên tới duyên mất duyên không diệt, buồn như nước chảy khi nào đoạn, chuyện cũ như khói cuối cùng không thấy, lòng đang trong gió vô ích quay về, Thanh Phong quất vào mặt, như ẩn như hiện, người ngày xưa dung nhan, phất tay áo đi người đã không thấy, hết thấy giống như mộng cảnh một loại, kim qua thiết mã ra khỏi võ kiềm, nước chảy đá mòn quân cuối cùng không về cách nhìn, tây ngậm phương xa, đã lớn Mạc Cô Yên, một bên tư thủ chung vì cội cút, xin hỏi Minh Nguyệt bao lâu nhưng tròn, nâng cốc độc ảnh say uống vô ích tư niệm, tuyết nhuộm song tẩn, quân vẫn không trở về, chỉ có hồng nhan lệ đầy trời!”.

Bài hát này quả thật rất bi thương, mỗi một lần khi đến cao trào của bài hát, luôn là sẽ động dung, thậm chí có điểm hát không nắm bắt được cảm giác, khóe mắt lóe lệ quang, để cho Hoàng Phủ Tấn trở nên căng thẳng

Chẳng qua là vẻ mặt của nàng như thế còn có bài hát tản ra sự bi thương...Giai điệu cùng lời ca, để lại trong lòng Hoàng Phủ Tấn cảm xúc là lạ, hắn chủ quan bởi vì nàng chẳng qua là muốn mượn bài hát này để nhấn nhủ sự tưởng nhớ đến với tên gian phu.

Càng nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên, lửa giận vì bị cầm chừng thì ít mà sự chua xót trong lòng lại nhiều.

Giống như đã bị sự bi thương của bài hát này bao phủ, Như Mộng lệ đã rơi đầy mặt, thậm chí mang theo chút không thể khống chế được cảm xúc.

Cho đến khi bài hát này ngừng lại, nàng mới mất tự nhiên phục hồi tinh thần, liên tục lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, xấu hổ mở miệng cười

“Vương gia, bài hát này thật khiến người khác rơi lệ.”

“Ha ha, thật ra thì”

Được Như Mộng khen, Tiểu Thiên ngược lại lại có vẻ xin lỗi, nàng đang muốn mở miệng hòa hoãn không khí căng thẳng, thì lại bị Hoàng Phủ Tấn cắt lời.

203. Chương 203

Một chưởng đập vào cái bàn bên cạnh, Hoàng Phủ Tấn từ trên ghế ngồi dậy, tầm mắt hướng tới Tiểu Thiên, lý trí bị lửa ghen cùng vị dấm chua phá hủy mà quên mất mình đang ở đâu, phía dưới kia lời nói bật thốt lên.

Bộ dạng của hắn lúc này khiến cho ba người còn lại phải ngẩn ra.

“Niếp Tiểu Thiên, cái gì gọi là trông mong cùng người yêu chia sẻ niềm vui, chỉ có thể cô tịch chờ thâm thoát? “Người đã nghĩ như vậy thì cần gì phải gả cho trẫm!”

Không nghĩ tới thân phận, cũng không nghĩ tới Như Mộng còn đang ở đây, hắn cứ như vậy quát, đưa chân đá chiếc ghế, rồi mở cửa đi ra, lửa giận kia dọa cho Tiểu Thiên sợ đến ngất người.

“Hắn.....Hắn lại phát bệnh thần kinh à?” Tiểu Thiên chỉ vào cửa rồi nhìn Đoạn Ngự nói.

Tên khốn hoàng đế này thật khó phục vụ a, một ca khúc mà cũng khiến hắn trở thành như vậy. Trông mong cùng người yêu tụ cùng vui mừng, chỉ có thể cô tịch chờ thâm thoát? Ca từ bài hát này đâu có vấn đề gì mà hắn có cần phát tiết như vậy không?

Hơn nữa, nàng lấy chồng cũng đâu có liên quan gì đến hắn ? Ông nội nhà ngươi, cho dù đã gả, cũng là hoàng hậu đó nguyên ý gả cho hắn, nàng là hoàng hậu giả không nói nguyên ý, ngươi nha, tên chết bầm, ghét nàng thì cứ nói thẳng ra, có cần thiết nhiều lần nhắm vào nàng không.

Mỗi lần ca hát cho hắn nghe đều bị hắn mắng, làm nữ nhân của hắn sao lại đáng thương vậy. Phi phi, ai là nữ nhân của hắn, chẳng qua là lão bà của hắn mà thôi, cùng từ ‘nữ nhân’ đó không có quan hệ.

“Ta đoán.....” Tên kia là đang ghen, lần này lại ăn dấm rất mạnh, vị chua rất đủ!

Đoạn Ngự ở trong lòng tăng thêm một câu, khóe miệng khẽ nâng lên.

“Ngươi đoán cái gì?” Không chú ý tới thân phận của mình đã bị lộ, Tiểu Thiên mở miệng hỏi.

“A, không có gì, tính khí của hắn là như thế đấy”.

Đoạn Ngự không có nói thẳng, có một số việc người trong cuộc chưa hiểu người ngoài cuộc đã tường. Không biết vị hoàng hậu này có chú ý hay không, Tấn tiểu tử kia lúc rời đi, khóe mắt thoáng qua, tràn ngập tâm tình bi thương.

Ha ha, thật không nghĩ tới một kẻ lạnh như băng, khinh thường nữ nhân nhưng lại động tình với vị hoàng hậu này.

204. Chương 204

Chẳng qua là vị hoàng hậu này chưa phát hiện mình được hoàng đế coi trọng, nhìn nàng hiện tại bộ dạng khó chịu, chắc trong lòng lại đang mắng Hoàng Phủ Tấn.

“Thì ra ngươi cũng biết tính khí của cậu hoàng đế kém như vậy!”

Lời của Tiểu Thiên vừa thốt lên. Hai người còn lại giật mình.

Lúc Hoàng Phủ Tấn xưng “Trẫm”, Như Mộng chỉ đứng ở một bên nghe, tựa hồ mọi thứ đều nằm ở trong suy đoán của nàng, thân phận thật sự của Tiểu Thiên, của Hoàng Phủ Tấn, Đoạn Ngự tựa như không làm nàng ngạc nhiên.

“Tốt lắm, trước đừng ở chỗ này mắng hấn, nếu không muốn hấn dùng thánh chỉ bắt ngươi trở về, vậy hãy ngoan ngoãn theo hấn trở về. Đi !”.

Vừa nói, một tay nắm lấy Tiểu Thiên từ chỗ ngồi kéo đi, xoay người nói với Như Mộng

“Như Mộng cô nương, chúng ta cáo từ trước!”.

“Vâng, Như Mộng cung tiễn hai vị!”.

Mỉm cười nói, nghiêng người tiễn đưa, vẻ mặt Như Mộng vẫn là sự lạnh nhạt, chẳng qua là khi nhìn Đoạn Ngự kéo tay Tiểu Thiên, trên mặt nàng thoáng hiện lên một tia khác thường.

“Đi thôi!”.

Đoạn Ngự kéo Tiểu Thiên chạy ra khỏi Mộng Yên Các.

Như Mộng nhìn hai người bọn họ đã đi xa, nàng lạnh nhạt ngồi xuống ghế, lẩm bẩm: “Hoàng Phủ Tấn tựa hồ yêu vị hoàng hậu này”.

“ Như vậy cũng tốt, chỉ cần giải quyết vị hoàng hậu kia thì cái gì cũng tốt rồi.” Khóe mắt Như Mộng thoáng lên một tia ánh sáng lạnh.

Đoạn Ngự lôi kéo Tiểu Thiên từ Tầm Hoan lâu chạy đuổi theo, may mắn là Hoàng Phủ Tấn cũng không có đi xa, bọn họ chẳng mấy chốc đã đuổi kịp.

“Tấn, ngươi thật không có tình, bỏ lại Như Mộng cô nương liền đi”. Đuổi kịp Hoàng Phủ Tấn, Đoạn Ngự không nhịn được liền nói.

Hoàng Phủ Tấn dừng bước lại, kiềm chế sự tức giận rồi xoay người lại nhưng khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thiên đang bị Đoạn Ngự nắm lấy, lửa giận của hấn lại bùng lên.

Đoạn Ngự theo tầm mắt của Hoàng Phủ Tấn nhìn mới nhận ra mình vẫn đang nắm tay Tiểu Thiên. Xong rồi! Vội vã buông tay Tiểu Thiên, Đoạn Ngự trong lòng thầm than một câu.

“Thế nào? Nhanh như vậy sẽ trở lại rồi? Không ở lại bồi Như Mộng sao?”

Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng mở miệng nói, mặc dù đầy bụng không phải là cảm giác, nhưng hấn từ Tầm Hoan lâu lúc đi ra, đã ý thức được mình có cái gì không đúng.

205. Chương 205

“Ai cho phép ngươi không giải thích được còn tức giận ?” Tiểu Thiên buồn bực nói.

“Trẫm.” Hoàng Phủ Tấn nhất thời không thể nói lời nào.

Vừa rồi. Hấn dường như phản ứng có hơi thái quá. Tại sao hấn lại quan tâm như vậy khi Niếp Tiểu Thiên nói câu đó :”Trông mong cùng người yêu đoàn tụ vui vẻ, chỉ có thể cô đơn chờ thời gian trôi đi”. Hấn biết sáng sớm Niếp Tiểu Thiên cùng nam nhân khác nói chuyện, hấn cũng tức giận. Ngay cả khi nàng có ý muốn hoãn lễ thành thân hấn cũng muốn giết chết nàng, nếu hoàng tử mẫu không ngăn cản, nữ nhân Niếp Tiểu Thiên này chắc phải đầu thai lại rồi, làm sao đến phiên nàng giận hấn.

Chẳng qua, hấn cảm thấy cơn tức giận của mình đối với nàng dường như đã biến mất. Thấy nàng cùng nam nhân khác vui vẻ, nghe nàng nói tới truyền thuyết kia với gian phu. Hấn không chỉ nổi giận, mà còn có cảm giác vài phần mất mát, còn có ... Còn có tổn thương.

Hấn rốt cuộc bị làm sao ? Thật là bị nữ nhân này làm cho giận điên lên còn là. Vẫn có một vài chuyện không chịu khống chế của hấn đang phát sinh.

Tầm mắt chuyển sang Đoạn Ngự bên cạnh Tiểu Thiên, chỉ thấy bộ dạng phách lóimới vừa của nàng biến mất, lúc này cũng đang đang hoàng cúi đầu.

“Trẫm đi, các ngươi không phải có thể tiếp tục sao? Lý Quận Vương!” Hoàng Phủ Tấn đem ba chữ “Lý Quận Vương” hấn mạnh đặc biệt, khiến Tiểu Thiên theo bản năng lui về phía sau vào bước, cổ co lại càng ngắn hơn.

“Người ta còn không phải là sợ ngươi hẹp hòi kiếm có làm phiền sao?” Mặc dù không dám ngẩng đầu nói chuyện, nhưng nàng cũng chưa yên phận cúi đầu thâm nói.

“Trẫm nghe thấy rồi, Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, khóe mắt thoáng qua một tia cười yếu ớt. Nữ nhân ngu ngốc này, lần nào cũng thích nói thâm, thật khiến người ta không muốn nghe cũng không được.

Hoàng Phủ Tấn vừa nói xong, Tiểu Thiên sợ tới mức không dám hé nửa câu. Thiếu chút nữa nàng quên mất, hôn quân này tuy thô lỗ nhưng rất thính.

“Tấn, đừng như vậy, Hoàng hậu nương nương là nương tử của ngươi, phải biết tương thân tương ái!” Đoạn Ngự không ngừng chen vào liên tục. Trời giáng Hồng Vũ (*) rồi, hấn mới vừa thấy Tấn tiểu tử này cười, mặc dù rất ngắn ngủi, nhưng đúng là hấn đã cười.

“Tương thân tương ái? Cùng nàng?” Hoàng Phủ Tấn vẽ mặt rõ ràng khinh thường, “Trẫm có bao nhiêu nữ nhân trong hậu cung là để trưng bày sao?”

(Câu này hay xuất hiện trong truyện, rgeo mình nhớ có một truyền thuyết xưa khoảng 70 năm 1 lần, có một con chim Hồng hạc to lớn bay ngang qua sẽ đánh rơi những cộng lông đỏ như máu, đầy trời như một cơn mưa, năm đó sẽ là năm mưa may bán đất, mùa màng thuận lợi, còn trong câu này lại mang ý nghĩa là chuyện lạ khó tin)

206. Chương 206

“Ngừng, làm như ta muốn tương thân tương ái với ngươi vậy, gian phu của ta trong truyền thuyết là dựng chuyện sao?” Nàng không ưa bộ dạng này của Hoàng Phủ Tấn nhất, tự ỉnh là cao quý, rồi chẳng thêm ngó ngang tới sống chết của nàng. Tiểu Thiên không chịu nổi nói thêm vào.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi còn dám nói tới cái tên gian phu ngươi đó, trẫm sẽ để cho các ngươi đi tìm Diêm Vương, xuống đó làm vợ chồng!” Nữ nhân đáng chết này, còn dám nói tới cái tên gian phu đó.

” Tại sao ngươi lại có thể nói người có cả ba ngàn cung phi, còn ta không được?”

Nàng dường như đã quên mất, nơi này là thời “Cổ đại”. Nam nhân vốn là có quyền năm thê bảy thiếp, hơn nữa người đàn ông trước mắt nàng không phải là một nam nhân bình thường, mà là người thống trị thiên hạ này.

” Vì cả thiên hạ đều là của trẫm, trẫm muốn nói liền nói!” Hoàng Phủ Tấn nghiêng rằng nói, Niếp Tiểu Thiên này rốt cuộc là loại nữ nhân gì vậy, suy nghĩ thật là ngây thơ, muốn so đo hấn nói sao? Lại còn nghĩ rằng nàng là Hoàng hậu nương nương, còn có thể gọi hơn ba ngàn nam sủng tới phục vụ.

“Vậy ngươi đã nghe qua câu này chưa, nam nhân chinh phục thiên hạ, nữ nhân chinh phục nam nhân! Cho nên, coi như ngươi chinh phục toàn bộ thiên hạ thì sao chứ, chỉ cần ta chinh phục một mình ngươi, thiên hạ kia chính là của ta.” Nói xong, nàng đắc ý nhướng mày.

“Ngươi.”

“Nói thật hay.” Đoạn Ngự len lén hướng nàng đưa ra ngón tay cái.

“Cám ơn.”

Hành động mờ ám của Đoạn Ngự tuy nhỏ, nhưng lại bị Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy.

“Ngự, trẫm thấy ngươi đã chán làm Tể tướng, muốn chuyển đi dọn dẹp đường phố phải không?”

“Không. Không phải vậy.” Đoạn Ngự không ngừng liên tục lắc đầu. Nói đùa sao, để ột Tể tướng phong lưu lỗi lạc như hắn đi quét phố, nếu như bị những cô gái thích hắn thấy được, một đời anh minh của hắn không phải sẽ bị phá hủy sao.

“Không phải thì đừng nghĩ tới việc ở sau lưng trăm giở trò. Còn người nữa.” Hắn đem tầm mắt chuyển sang Tiểu Thiên, “Chờ người có bản lĩnh chinh phục trăm hãy nói.” Vung tay áo, hắn trừng mắt nhìn hai người Tiểu Thiên một cái, xoay người rời đi thẳng.

“Quý hẹp hòi!”

“Quý hẹp hòi!”

Đoạn Ngự cùng Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn đi chưa được mấy bước, trăm miệng một lời cùng nói.

“Nghe thấy rồi!”

Cách đó không xa, thanh âm của Hoàng Phủ Tấn vọng lại, mặc dù không âm vang, lại uy lực mười phần, khiến hai người Đoạn Ngự ngậm miệng.

Dọc theo đường đi, hai người đằng hoàng theo sát sau lưng Hoàng Phủ Tấn không dám nói nửa lời.

207. Chương 207

Cho đến khi vào cửa cung, bọn họ cũng không dám nói một câu. Nhàm chán nhất là với Tiểu Thiên, vẫn cứ như vậy ngậm miệng đi theo sau lưng hôn quân không thể nói chuyện, so với lấy mạng nàng còn khó chịu hơn.

Như mà, mạng nhỏ so nói chuyện dĩ nhiên quan trọng hơn nhiều.

Ai ~~~~~ Nếu là biết cái tên gian phu đó là ai thì tốt, làm nàng dè dặt đợi cả ngày bên cạnh hôn quân này lo lắng hãi hùng. Thời cổ đại này không có thiết bị điện tử, nếu không nàng nhất định phải tìm cái cân thể trọng thử một chút, chắc chắn nàng phải gầy đi vài cân.

Gian phu ơi, gian phu, người rốt cuộc là ai vậy.

Khoan đã. Khoan đã?

Tiểu Thiên chợt nghiêng đầu nhìn Đoạn Ngự đi bên cạnh mình vẫn không nói gì.

Nam, chừng 20 tuổi, tướng mạo đoạn chính, đẹp trai mê người, đương triều Tể tướng, quan cư nhất phẩm, dưới một người, trên vạn vạn người.

Oa không đỡ được! Đoạn Ngự này chẳng phải hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của tên gian phu kia sao? Quan trọng hơn, hắn đối xử với vị hoàng hậu này còn không tệ nha.

Chẳng lẽ Hắn —— Đoạn Ngự, chính là gian phu! !

Tiểu Thiên chợt trợn to hai mắt, giống như là phát hiện một đại lục mới.

Oh my god! Nếu Tể tướng yêu tinh này thật sự là gian phu trong truyền thuyết kia thì..., nàng không phải là rất may mắn sao? Bỏ rơi tên hôn quân thói tỳ khí quái nhân đó, lại có trước mắt cái tên Tể tướng vừa hăng hái vừa hay cười lại thật tốt a. Mặc dù Tể tướng không quyền uy như hoàng đế, nhưng cuộc sống cũng không phải lo.

Nghĩ vậy, khoe miệng Tiểu Thiên lại nâng lên đồng thời mang theo nụ cười mơ ước.

“Này, này, này!” Tiểu Thiên vỗ vỗ Đoạn Ngự bên cạnh, bộ dạng thần thần bí bí.

“Nương nương, có chuyện gì sao?”

“Có.”

” Mời nương nương nói.”

“Cái đó.” Liếc trộm Hoàng Phủ Tấn phía trước một cái, nàng thần bí mở miệng nói: “Cái đó.
. Người là gian phu sao?”

Ồi, vấn đề này thế nào cũng không thể tự nhiên như vậy.

“Gian. Gian phu?” Khóe mắt Đoạn Ngự tối đen, Hoàng hậu nương nương này không giải thích được còn hỏi hử là gian phu làm cái gì? Hử đường đường là đương triều Tể tướng, Kim Lăng đệ nhất tài tử, muốn nữ nhân nào mà không có, hử còn phải đi làm gian phu sao?

“Cái. Cái gì gian phu?”

“Thì. . .” Tựa như sợ bị Hoàng Phủ Tấn nghe được, nàng lại một lần nữa liếc Hoàng Phủ Tấn phía trước một cái, đến gần hử tiếp tục bày ra bộ dạng thần bí, “Chính là. . . Cùng với ta chính là cái tên gian phu kia đó. Người suy nghĩ cẩn thận một chút.”

208. Chương 208

“Khụ khụ. . .” Đoạn Ngự bị những lời này của Tiểu Thiên thiếu chút nữa làm sặc. Hoàng hậu nương nương này thật không ngốc sao, gian phu của mình là ai cũng không biết, còn bắt được người nào liền hỏi người đó? Nếu Tấn cho rằng hử thật sự chính là tên gian phu đó..., hử còn không bị tiểu tử kia hạ lệnh ngũ mã phanh thây sao.

“Nương. Nương nương, ngài đừng hại thần.” Về mặt Đoạn Ngự cay đắng, hướng Tiểu Thiên chấp tay.

“Người. Người thật sự không phải là tên gian phu đó?” Trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua một tia hoài nghi, không thể nào, căn cứ vào suy luận ban đầu của nàng, Đoạn Thừa tướng trước mắt này vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn của gian phu.

“Nương nương, thật không phải là thần.” Đoạn Ngự khổ não nhìn Tiểu Thiên, khó trách Tấn bị nữ nhân ngu ngốc này làm cho tức điên. Nếu hử là Tấn, không chừng đã sớm đem nàng chặt đầu cho bằng được. Giờ hử mới phát hiện tính khí tiểu tử kia cũng thật đáng nể, còn có thể nhẫn nhịn người này đến bây giờ.

“Thật không?” Trong mắt Tiểu Thiên vẫn mang theo một tia không tin tưởng.

“Thật đó, nương nương.” Để Tiểu Thiên thêm xác định điểm này, hử không quên nói thêm một câu: “Nương nương, thần là nhất đẳng dân lành, tuyệt không phải loại gian phu này.”

Sao biết được, Tiểu Thiên nghe hử nói như vậy, lập tức bày ra bộ dạng quỷ cũng không tin tưởng hử, hoài nghi liếc hử một cái, “Người? Nhất đẳng dân lành?”

“Đúng vậy, nương nương.”

“Nhất đẳng dân lành còn đi tìm kỹ nữ!” Tiểu Thiên nói những lời này rất vang, khiến Hoàng Phủ Tấn đi phía trước ở hai người bọn họ chậm lại. Thật ra hai người bọn họ vừa rồi nói gì, hử cũng nghe được rồi, chỉ là không tham dự vào. Hử ngược lại muốn nghe xem nữ nhân này còn có thể nói ra cái gì làm cho người ta tức trào máu.

“Kỹ. Kỹ nữ?” Đoạn Ngự nghe không hiểu ý Tiểu Thiên “Kỹ nữ” này nghĩa là gì. Hoàng hậu nương nương này nói gì cũng làm cho người ta nghe không hiểu nổi.

Nhìn thấu vẻ mặt ngây ngốc của Đoạn Ngự, Tiểu Thiên lớn tiếng giải thích: “Người là dân lành còn đi đến kỹ viện?”

“Cái này.” Đoạn Ngự bị câu hỏi này của Tiểu Thiên làm khó rồi, nhìn dáng vẻ này của Hoàng hậu nương nương, giống như việc hử đến kỹ viện là ác độc tày trời lắm vậy. Hình như nàng quên mất, vừa rồi chính mình bị lão hoàng đế bắt trở về từ kỹ viện.

Hoàng đế phía trước vì Đoạn Ngự kinh ngạc mà hơi nở nụ cười, nữ nhân này. Thấy người khác đến kỹ viện nàng liền giận thành như vậy, dường như quên mất, là ai lợi dụng thời cơ tới kỹ viện.

209. Chương 209

“Nương nương, đến kỹ viện và có phải là dân lành hay không, không phải là một chuyện.” Đoạn Ngự miễn cưỡng trả lời.

“Không phải là một chuyện?” Tiểu Thiên quát, vẫn là bộ dạng không ủng hộ, “Chẳng lẽ người muốn nói, chờ người đem những thứ xấu xa kia làm xong, truyền bá lại cho dân chúng, sau đó người mới nói người là nhất đẳng lưu manh phải không?”

“Nương nương. . . .” Đoạn Ngự thật hối hận, sao hắn đem nàng từ kỹ viện kéo về làm gì, giờ so với bị kéo đến Hình bộ cho phán xử còn phải chịu tội khủng khiếp hơn.

Nụ cười trên mặt Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng rõ ràng, nữ nhân này, xem ra miệng thúí đúng là không buông tha người.

“Nương nương, thần mặc dù phong lưu, cũng không hạ lưu, sao ngài có thể đem ba chữ lưu manh đặt trên đầu thần đây.” Nhắm mắt, Đoạn Ngự còn muốn biện giải ỉn, mặc dù hắn biết cách này không chắc sẽ hữu dụng.

“Là hai chữ!” Tiểu Thiên tức giận nhắc nhở hắn, dù gì hắn cũng là một Tể tướng, ngay cả số cũng không biết đếm. Tên hôn quân Hoàng Phủ Tấn kia ngu ngốc một mình đã đủ, có Tể tướng còn ngu ngốc như vậy, quả nhiên là hôn quân dùng hôn thần mà.

Tiểu Thiên nhắc nhở khiến Đoạn Ngự thật hận không thể đâm đầu mà chết. Hắn làm Tể tướng nhiều năm như vậy, chắc cả đời này cũng sẽ không uất ức như hôm nay. Chẳng những bị vị Hoàng hậu nương nương này phản bác, một câu nói đều nói không lại, còn mất mặt đến ngay cả hai chữ ba chữ cũng không phân rõ.

“Cám. Cám ơn nương nương nhắc nhở.” Đoạn Ngự lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Hắn rốt cục cũng biết thời gian đó vì sao Tấn bị chọc tức thành như vậy, thì ra là, vị Hoàng hậu nương nương này thật sự có bản lĩnh làm người ta tức chết.

“Không cần, thật ra thì dáng vẻ của người trông cũng giống như người tốt.” Tiểu Thiên nói những lời này rất đúng trọng tâm. Loại cực phẩm yêu nghiệt này, nếu thoát nhìn cũng không giống như người tốt, ai còn muốn hắn.

Trên trán Đoạn Ngự lại một lần nữa rơi xuống vài cây hắc tuyến, cái gì mà nói hắn thoát nhìn giống như người tốt, chẳng lẽ trên thực tế hắn không phải là người tốt sao?

“Nương nương, thần thật sự là phong lưu không hạ lưu, ngài nhất định hiểu lầm.” Đoạn Ngự còn chưa chết tâm muốn giải thích, mặc dù, trong lòng hắn đã tức giận muốn ói máu.

Vị hoàng hậu nương nương này ngàn vạn lần nữa cũng không nên nói ra câu nào khiến cho hắn muốn ói máu..., nếu không hắn nhất định sẽ trực tiếp đập đầu chết dưới đất.

210. Chương 210

“Ý của người là nói người chỉ phóng đảng chứ không phải phóng túng sao?” Đoạn Ngự bên này vẫn còn cầu nguyện tiểu cô nãi nãi có thể khẩu hạ lưu tình, vừa mới cầu nguyện xong, nàng thỉnh linh toát ra những lời này để cho hắn có cảm giác miệng tức sùi bọt mép.

Trời ơi!!!! để cho hắn đã chết đi. Tấn, người cười phải hoàng hậu gì thế hả?

Hoàng Phủ Tấn bởi vì những lời này của Tiểu Thiên thiếu chút nữa cười thật to lên tiếng, khoe miệng nhiều lần nâng lên, chẳng qua là, hắn còn kìm được.

Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân gốc này thật đúng là nói cái gì bọn ta dám ra bên ngoài ném, nàng rốt cuộc có biết phóng đảng không phóng túng là có ý gì hay không? Nhưng căn cứ nàng mới vừa nói những lời này, nàng dường như rất hiểu câu phóng đảng chứ không phóng túng này.

Sợ rằng, qua khỏi ngày hôm nay, Ngự cũng không dám tùy tiện vào cung nữa rồi.

“Nương. Nương nương.” Đoạn Ngự quyết định ngậm miệng, vì sinh mạng trẻ tuổi này của mình, hắn quyết không thể ở trước mặt hoàng hậu này nói thêm câu gì nữa, nếu không, kết quả nhất định rất thảm, hơn nữa còn là bị lời của nàng làm cho sặc máu mà chết .

Lúc này đang đi trên đại quảng trường ở hoàng cung, trong ba người, Đoạn Ngự cùng Hoàng Phủ Tấn trao đổi về mặt, bây giờ Đoạn Ngự mặt đen giống như than đủ để có thể nhóm lửa, mà khóe miệng của Hoàng Phủ Tấn, cũng bởi vì vẻ kinh ngạc đó của Đoạn Ngự mà nụ cười vẫn treo nơi khóe miệng.

Cho đến khi——

“Nhưng chuyện phóng đăng không phóng túng này của ngươi so với hôn quân thật tốt hơn nhiều.”

Nhìn bộ dạng của Đoạn Ngự dường như rất khó chịu, Tiểu Thiên vốn muốn mượn những lời này để trấn an một chút tâm tình vừa mới bị tổn thương của hắn, không nghĩ đến làm cho người đang đi phía trước đồng thời giận tái mặt .

Mà Đoạn Ngự bởi vì những lời này nàng nói, thiếu chút nữa bật cười.

Xem ra hắn còn không phải là thảm nhất , còn có một”chuyện phóng đăng không phóng túng tệ hại hơn” .

Mặt Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt đen xì.

Dừng bước lại, hắn xanh mặt, trong ánh mắt lộ ra mấy phần tức giận, xoay người lại.

“Niếp Tiểu Thiên, cái gì gọi là trầm phóng đăng không phóng túng hả?”

“Ồ? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Bộ dạng kinh ngạc này của Tiểu Thiên, làm cho bụng của Đoạn Ngự cũng do cười bị kìm nén đến rút gân, thì ra là lực ảnh hưởng của người kia lại nhỏ như vậy, lại có thể làm cho người ta dễ dàng như vậy liền quên.

Mà câu hỏi này của Tiểu Thiên làm ặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tối.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm vẫn luôn ở nơi này!” Đáng chết, nữ nhân này, đi theo phía sau hắn lâu như vậy, nàng lại dám quên hắn vẫn ở trước mặt của nàng, khó trách nàng cùng Ngự tán gẫu nồng nhiệt như vậy, nói cái gì cũng huych tẹt hết cả ra.

211. Chương 211

“A. Cái đó” Tiểu Thiên cười khan gãi gãi đầu, nói thật, mới vừa rồi cùng tên yêu nghiệt Tể tướng đó tán gẫu do quá nồng nhiệt, nàng thật sự đem chuyện hôn quân đang đi ở phía trước nàng quên mất.

“Cái gì?” Hoàng Phủ Tấn tức giận đáp một tiếng.

“Ngươi vừa rồi có nghe thấy gì không ?” Quả tim nhỏ của nàng đập liên hồi hồi.

“Ngươi —— Nói —— Đi!” Hoàng Phủ Tấn nghiêng răng mở miệng nói, nàng còn có lá gan hỏi.

“Ừ.” Nàng mất tự nhiên chà xát đôi tay nhỏ bé, nghĩ tới câu hỏi mà Hoàng Phủ Tấn mới vừa hỏi ngược lại nàng , nàng cười khan mấy tiếng, gật đầu một cái: “Cái đó, ngươi thật giống như đã nghe được nha.”

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn không nhịn được mà rống lên, dọa cho Tiểu Thiên sợ đến lập tức che lỗ tai lại.

“Ta ở đây.” Bịt lấy lỗ tai, vô tội nháy đôi mắt, nàng nhẹ giọng đáp lại.

“Cái gì gọi là trầm phóng đăng không phóng túng? Hả?”

“Câu nói phóng đăng không phóng túng này có ý là , ý này nói chính là, cái đó.” Tiểu Thiên nhắm mắt, bắt đầu giải thích: “Ngươi có hơn ba ngàn nữ nhân, coi là phóng đăng đi, hơn nữa ngươi lại không thể cùng một nữ nhân phát sinh quan hệ, hơn ba ngàn người, người ít nhất cùng một nữ nhân phát sinh qua cái loại quan hệ đó , đó chính là phóng túng. Từ đó tổng hợp lại, chính là nói sẽ là phóng đăng mà còn phóng

túng luôn.” Tiểu Thiên nuốt một ngụm nước bọt, nhắm mắt giải thích, ôi ~~ thật ra thì nàng không muốn giải thích, nhưng là vào thời điểm hôn quân hỏi câu hỏi này, về mặt rất rất, rất khủng khiếp nha.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn giận đến mức gần như nhảy dựng lên, Đoạn Ngự nghẹn cười, không dám quá can rõ, chẳng qua là trong bụng nghĩ tên kia nhất định sẽ rút gân cho hắn đau thương chừng mấy ngày.

“Ồ đây.” Lại một lần nữa che lỗ tai, Nha Nha , hôn quân này xảy ra chuyện gì a, nàng đã giải thích cho hắn nghe rồi, hắn còn hung dữ đến thế.

“Không tệ, Niếp Tiểu Thiên, ngươi còn giải thích, hửm? Còn giải thích được triệt để như vậy, hửm?” Hoàng Phủ Tấn nghiêng rằng: “Cái gì gọi là hơn ba ngàn nữ nhân, trăm ít nhất cùng một nữ nhân phát sinh quan hệ, hửm? Một lần có hơn ba trăm nữ nhân, trăm là ngựa đực sao? ! ! !” Hoàng Phủ Tấn nói những lời cuối cùng này gần như là hét lớn lên, cũng làm cho người đang nén cười đến thiếu chút nữa học máu Đoạn Ngự rốt cục hoàn toàn không thể nào chịu đựng nổi nữa!

“Ha ha

Tấn, người.” Đoạn Ngự rất không có hình tượng ôm bụng cười thật to, Tấn nhất định là bị vị hoàng hậu này làm cho giận điên lên, hắn thật sự đã đem mình nói thành ngựa đực .

Xong rồi, nếu như Tấn bị tiểu hoàng hậu này tiếp tục làm cho tức giận, khó có thể đảm bảo một ngày nào đó hắn sẽ không điên lên thật.

212. Chương 212

“Ặc, vâng, a! Không, không phải vậy!” Tiểu Thiên lập tức thức thời sửa miệng lại.

Được rồi, nàng thừa nhận, những lời này nàng vừa nói xong thật trái với lương tâm, phải biết, cùng ba trăm nữ nhân kia, còn không gọi là ngựa đực như lời nói..., vậy thì cái gì thích hợp với hắn đây? Nếu là lấy ba trăm để chỉ heo mẹ, cũng cái loại lời nói kia, đoán chừng thịt heo cũng sẽ xuống giá .

Tiểu Thiên nghĩ như vậy, nhịn không được cười phá lên.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn phát hiện mình ngay cả họ và tên nàng cũng gọi rõ ràng, thế nhưng một câu cũng không thể nói được.

Nữ nhân đáng chết này, còn dám cười. Nàng rốt cuộc là nghĩ đến chuyện gì buồn cười, khiến cho nàng dám ở ngay trước mặt của hắn quang minh chánh đại bật cười như thế, hắn dùng đầu gối suy nghĩ một chút cũng biết, nhất định cùng hắn có liên quan.

“Không phải là ngươi mới vừa hỏi ta, ta mới giải thích sao?” Tiểu Thiên rất vô tội hỏi đáp, nếu không phải là hôn quân ngươi hỏi ta, ta sẽ nhắm mắt giải thích sao? Minh đàn không có cách nào hiểu thì cũng coi như xong, nàng có lòng tốt giải thích cho hắn nghe, hắn còn dỗi với nàng như vậy.

“Ha ha

” Đoạn Ngự vẫn cười không ngừng, mà lại càng cười càng lớn hơn, xong rồi, về sau nếu ở lâu cũng đôi vợ chồng này, Đoạn Ngự nhất định là Tể tướng đầu tiên của Kim Lăng thậm chí là người duy nhất trong lịch sử bị hoàng đế hoàng hậu làm cho chết vì cười .

“Người cười cái gì?” Hoàng Phủ Tấn bị Đoạn Ngự cười làm ất tự nhiên, hắn mới vừa hỏi cười đủ chưa? Tiểu tử này lại cười thành như vậy.

“Không có, ha ha

Không có gì. Ha ha

” Trời ạ, hắn thật muốn cười ngạo nghễ.

“Không có cái gì để cười thì im lặng ngay lập tức cho trăm, sau đó rút ra khỏi hoàng cung!”

“Thật? Ta thật có thể đi?” Đoạn Ngự lúc này ước gì Hoàng Phủ Tấn có thể đuổi hấn (Đoạn Ngự) ra khỏi cung lâu rồi, nếu là đến bây giờ hấn (HPT) còn không cho hấn (ĐN) đi, hấn thật sẽ bị hai vợ chồng này làm cho chết cười .

“Lập tức rút ra khỏi hoàng cung!”

“Được, ta đi lập tức, đi lập tức!” Vừa dứt lời, thân ảnh Đoạn Ngự đã đến cửa cung .

Oa không nghĩ được! Đoạn Ngự này chẳng lẽ dùng “Lăng Ba Vi Bộ” ? Tốc độ này cũng thật quá nhanh đi. Bất quá, tám phần là bị bộ dạng bạo quân của hôn quân mặt lạnh này dọa cho sợ .

“Còn người nữa!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay thẳng thừng chỉ vào Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Cùng trầm đến Vân Tiêu Cung!”

“Ta đi với người sao?” Vừa dứt lời, nàng đã nhanh chóng cầm chặt vạt áo của mình, khuôn mặt phòng bị nhìn Hoàng Phủ Tấn.

Oa không thể tin được! Hôn quân lại cười rồi! Kỳ tích!

“Niếp Tiểu Thiên, tư tưởng của người có thể không nên xấu xa như thế hay không!” Nhìn Tiểu Thiên nắm chặt vạt áo của mình, vẻ mặt đề phòng hấn tựa như phòng sắc lang, cơn giận của hấn liền không chỗ phát tiết.

“Ta mới không có xấu xa.” Chột dạ cúi đầu. Được rồi, được rồi, nàng thừa nhận nàng nghĩ đến phương diện đó đó, phải biết, Vân Tiêu Cung là tử cung của hôn quân, nghĩ đến phương diện đó đó thì cảm thấy có chút kì quái, mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng chẳng lẽ trong đầu ngựa đực của hôn quân này có thể thú tính đại phát đối với nàng làm loạn đây hay không. OK, OK, nàng thừa nhận, nàng quả thật nghĩ đến thật xấu xa rồi, bất quá chủ yếu vẫn là trách hôn quân, ai bảo con người hấn vừa nhìn đến thì đã là làm cho người ta muốn đề phòng.

“Trong cái não heo của người lại đang nghĩ đến cái gì?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa vang lên, nữ nhân này mỗi lần nói với nàng cái gì đều nghĩ đi đâu!

“Ta. Ta đang suy nghĩ, cái đó. Hoàng thượng, ngài kêu ta đến Vân Tiêu Cung có chuyện gì không?” Rất nhanh, nàng liền tìm được đề tài.

“Có chuyện!” Không muốn nhiều lời, Hoàng Phủ Tấn đưa tay, kéo Tiểu Thiên qua, bước nhanh về hướng Vân Tiêu Cung.

“Uy, đừng đi nhanh như vậy mà, chân ta ngắn, theo không kịp bước chân của người.” Thiếu chút nữa bị hôn quân này lôi kéo đi làm cho tắt thở, Tiểu Thiên cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói.

Nha, chân của mình dài liền cho rằng chân người khác cũng dài như vậy, đi nhanh như vậy làm gì, được rồi, chân hấn dài, đi nhanh như vậy cũng đúng, nhưng hấn không có việc gì lôi kéo nàng đi cùng làm gì? Hấn đây không phải là nói rõ muốn nàng mệt chết sao?

Lời này của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn dừng bước, trong mắt thoáng qua nụ cười cứng chiu.

Quay đầu nhìn về phía nàng, Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói: “Người không phải nói người dài năm thước sao? Chân còn ngắn sao?”

“Ta.” Tiểu Thiên cúi đầu nhìn hai chân mình một chút, hôn quân này rõ ràng chính là cố ý cười nhạo nàng nha, rõ ràng thân cao chưa tới năm thước, hấn cũng không phải là không nhìn ra, biết rõ còn hỏi.

“Cái đó vốn là thân cao.” Chột dạ nuốt một ngụm nước bọt, lần này, nàng nói rất thành tâm.

“A, vốn là thân cao.” Hoàng Phủ Tấn cười, chẳng những trong mắt có nụ cười, nụ cười ngay khóe miệng cũng rất rõ ràng, cái nụ cười này làm cho Tiểu Thiên tròn tròn mắt.

Mẹ ơi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hôn quân cười phúc độ như vậy đi, kỳ tích, đúng là kỳ tích, thì ra là hôn quân này còn có thể cười, nàng vẫn cho là hôn quân trừ vẻ mặt nghiêm khắc ở ngoài vẫn là nghiêm mặt .

213. Chương 213

Làm bậy nha, nụ cười của hôn quân này nhìn lại đẹp như vậy, khiến người tâm động như vậy. Cha nha, đây chính là con rể trên danh nghĩa bây giờ của người nha, con gái người muốn có bản lãnh đem hân mang tới thế kỷ 21, đứng ở trước cửa bệnh viện của chúng ta, tuyệt đối sẽ gây tai họa đó.

Nhưng là ——

Hôn quân này làm gì đột nhiên cười? Hắc là bày cái mặt thối đến ngán, muốn đổi về mặt? Đáp án dĩ nhiên là NO!

Cái tên hôn quân lưu manh vô sỉ này, hoàn toàn là đang cười nhạo dấp dấp nhỏ bé của nàng, nha, còn không phải là tại cái hoàng hậu thật này dấp dấp quá nhỏ sao, thân thể nàng ở thế kỷ 21 kia cao tới 1m70, ước chừng nhiều hơn năm thước.

Bất quá, hiện tại nàng còn có lời gì hay để nói đây. Tự trách mình xui xẻo quá, xuyên qua lại xuyên vào trên người một nữ nhân thân thể bé nhỏ, hiện tại lại bị hôn quân cười nhạo như thế.

“Ừ, là vốn vậy, vốn là ta thật sự cao năm thước.”

“Nha.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu cười: “Nếu như vậy, vậy người về sau cơm ăn nhiều một chút, nói không chừng còn có thể miễn cưỡng chống được năm thước.” Vừa nói xong lời này thì cũng là thời điểm cách trước cửa Vũ Phượng Cung không xa lắm, trong lời nói lúc này rõ ràng là mang theo cứng chùi nhưng Tiểu Thiên lại không nghe được, nhưng bây giờ nàng lại mơ hồ cảm thấy.

Má ơi, hôn quân này không những đối tính lại còn bị kích thích? Hắc sao lại đột nhiên trở nên ôn nhu như thế, giống như lão công ôn nhu đưa ra giải quyết chung?

“Hiện tại đi nhanh cho lắm, lắm có chuyện hỏi người.” Nói xong, lần nữa kéo tay Tiểu Thiên, hướng phía Vân Tiêu Cung đi tới, nhưng tốc độ dưới chân rõ ràng là chậm đi không ít.

Tiểu Thiên cứ như vậy bị hất dắt đi, lần đầu tiên có một loại cảm giác không bài xích. Tên hôn quân này ngoài miệng luôn nói ghét nữ nhân bắn thủ như nàng, luôn miệng nói không để cho nữ nhân bắn thủ như nàng đụng vào hân, nhưng mỗi lần đều là hân chủ động đến gần nàng.

Đầu tiên là từ nơi ở của Lan Phi tự mình ôm nàng một đường quay trở về Vũ Phượng Cung, tiếp đến là ở trong phòng ngủ “Kích tình đùa giỡn” khiến cho nàng đến nay còn cảm thấy ngượng ngùng dị thường, còn có mấy lần lại không chút tự nhiên nào làm bộ chủ động dắt tay nàng, hôn quân giống như một chút cũng không bài xích cùng nàng ở quá gần.

Len lén liếc mắt nhìn người đang đi bên cạnh nàng Hoàng Phủ Tấn, gò má của hân lúc này có vẻ rất nhu hòa, hôn quân có phải bắt đầu không bài xích nàng hay không?

Tại sao trong lòng nàng lại có một loại cảm giác cao hứng còn mang theo nhỏ nhỏ hưng phấn đây.

Có thể làm chủ hậu cung sao?

Bây giờ trong cung, Phúc Quý đã ôm một đồng tấu chương từ trong ngự thư phòng đem tới, ở trong đại điện Vân Tiêu Cung.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Thấy hai người Hoàng Phủ Tấn đi vào, hân liên tục nghênh đón không ngừng.

“Tấu chương đã lấy tới?” Hoàng Phủ Tấn mở miệng hỏi.

“Vâng, hoàng thượng, tấu chương đều ở trên bàn.”

“Ừ.” Trầm giọng đáp một tiếng, hân đem Tiểu Thiên kéo đến bên bàn đọc sách, lấy ra một phần tấu chương trong đó đưa tới trước mặt nàng, mở miệng nói: “Mở ra xem một chút.”

“Tấu chương?” Kỳ quái, hôn quân này đem tấu chương cho nàng nhìn làm gì? Tiểu Thiên nhận lấy tấu chương trong tay Hoàng Phủ Tấn, cũng không mở ra.

Hôn quân này không nói rằng đem nàng kéo tới Vân Tiêu Cung, lại đưa cho nàng một phần tấu chương để xem, hẳn cũng có chút quá kỳ quá đi.

Chẳng lẽ.

Tiểu Thiên nheo cặp mắt lại, chẳng lẽ hôn quân là muốn kiếm có giết nàng?

Nàng cả kinh trừng lớn đôi mắt, hôn quân này thật là âm hiểm!

Hoàng Phủ Tấn nhìn trên mặt Tiểu Thiên lại thay đổi một lần nữa, chân mày hẳn lại một lần nữa nhíu lại.

Nữ nhân này cả ngày lẫn đêm đều ảo tưởng cái gì thế, cho nàng xem phần tấu chương cũng có thể hiện ra vẻ mặt như thế .

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi lại đang ngây ngốc cái gì?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên, chưa từng thấy qua nữ nhân nào lực chú ý phân tán giống như nàng vậy .

“Hậu cung không phải là không thể tham gia vào chính sự sao?”. Quả tim nhỏ của Tiểu Thiên đập nhanh mở miệng hỏi, nàng cũng không thể bảo đảm hôn quân có phải muốn đợi sau khi nàng xem phần tấu chương này, cho thêm nàng cái tội người trong hậu cung tham gia vào chính sự hay không. Dạng như vậy, may nhờ nàng xem TV rồi, còn biết một chút ít chuyện trong hoàng cung.

“Trẫm để cho người xem người liền xem, dài dòng cái gì?” Hoàng Phủ Tấn không nhịn được rống lên.

“Người. Người sẽ không chờ sau khi ta xem phần tấu chương này, cho ta thêm cái tội là nữ nhân hậu cung tham gia vào việc chính sự chứ?” Tiểu Thiên không nhịn được hỏi ra miệng, không hỏi rõ ràng, nàng chết cũng không xem phần này tấu chương.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên đứng ngay trước mặt mình đôi mắt vô tội chớp chớp.

Nữ nhân này có phải suy nghĩ quá nhiều hay không? Mới vừa rồi nàng do dự không chịu xem phần tấu chương kia, không phải là nghĩ hẳn sẽ lấy cái cớ nữ nhân hậu cung không được tham gia vào chính sự giết nàng chứ.

Nàng ngược lại yêu mạng sống, nghĩ đến chu toàn như vậy! Nghĩ đến đây, trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một nụ cười khổ, đừng phải nữ nhân như vậy, hẳn đành chịu.

214. Chương 214

Miễn cưỡng liếc nàng một cái, Hoàng Phủ Tấn tức giận mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, nếu trẫm muốn giết người như lời ngươi nói..., ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?”

Những lời này hẳn nói xong đã đủ rõ ràng đi.

“Vậy ý của ngươi là nói, ta. Ta xem phần tấu chương này sẽ không có sao ?” Nàng vẫn là không yên lòng hỏi lại, vấn đề đại sự này liên quan đến sinh mạng, mơ hồ là không đ

Cuối cùng, Hoàng Phủ Tấn bị nàng làm cho không có biện pháp, biết nổi giận cũng vô ích, hẳn không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh, gạt đầu một cái, mở miệng nói: “Ừ, trẫm để cho ngươi xem, nói đúng là, ngươi xem cũng không có chuyện gì.”

“Đây chính là khẩu dụ của hoàng thượng, đúng không?”

“Ừ, đúng!” Bình tĩnh, Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa gạt đầu một cái, tính nhẫn nại của hắn đời này đoán chừng ở trước mặt tiểu nữ nhân này cũng bị mài hết.

“Vậy.”

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi rốt cuộc có xem hay không?” Tiểu Thiên đang muốn mở miệng, Hoàng Phủ Tấn rốt cuộc vẫn phải không nhịn được cao giọng rống lên.

“A, a, ta xem, ta xem.” Lập tức trở nên bộ dạng trung thực, nàng mở ra tấu chương xem lại.

May mắn, nàng còn biết nhiều cổ văn như vậy, nếu không tới nơi này mù chữ sẽ mất thể diện thành đồ bỏ đi được rồi.

Sau khi xem xong, mặt nàng nghi ngờ nhìn Hoàng Phủ Tấn bên cạnh: "Phần tấu chương này không phải nói lão già Niếp Vân Hạc kia không cho quân khu đưa lương sao?"

"Ừ, người cảm thấy thế nào?" Hoàng Phủ Tấn nhìn mặt Tiểu Thiên, cố gắng ở trên mặt nàng tìm ra một chút tâm tình, chẳng qua là nàng mới vừa nói câu kia "lão già Niếp Vân Hạc kia" lại làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy một chút kinh ngạc, mặc dù chính Tiểu Thiên ghét Niếp Vân Hạc, nhưng ít nhiều gì nàng cũng cùng họ tên với lão già kia thậm chí lão già kia còn là phụ thân của nàng, tựa hồ có chút không đúng.

"Cái gì thấy thế nào? Hành sự bất lực liền xử trí theo quân pháp." Tiểu Thiên miễn cưỡng mở miệng nói, đem tấu chương ném lên bàn.

"Nhưng ông ta là phụ thân người." Hoàng Phủ Tấn rất bình thản mở miệng nói, cố gắng ở trên mặt nàng tìm ra một chút khẩn trương hoặc là lộ ra vẻ gì khác, chẳng qua là, hấn thất vọng, hấn ở trên mặt nàng cái gì cũng không thấy được.

"Phụ thân ta?" Tiểu Thiên nhướn mày, còn mang theo mấy phần thần sắc khinh bỉ: "Hấn xứng sao?"

"Người rất hận hấn?" Hoàng Phủ Tấn nhàn nhạt mở miệng, trong lúc bất chợt, hấn rất muốn hiểu rõ vị hoàng hậu trước mắt hấn này.

215. Chương 215

"Hận?" Tiểu Thiên hơi sửng sốt, Niếp Vân Hạc đối với nàng mà nói bất quá chỉ là một người xa lạ, là người xa lạ mà thôi, nàng không có quá quen với hấn thì làm sao mà hận hấn, nàng chẳng qua là ghét cái loại người kia mà thôi.

Lắc đầu một cái, nàng cười nhạt, "Không hận, chẳng qua là cùng ông ta không phải thân cho lắm! Sống chết của ông ta không liên quan gì đến ta." Điểm này, nàng ngược lại nói đúng, đối với người cùng nàng không liên quan, nàng không có cần thiết tốn công sức vì bọn họ làm cái gì.

Chẳng qua là, những lời này của nàng lại làm cho Hoàng Phủ Tấn hiểu thành một loại ý tứ khác, hấn thật cho rằng Tiểu Thiên là hận Niếp Vân Hạc, hận ông ta bất công đối với hai mẹ con nàng.

"Nếu như Trẫm muốn tịch thu tài sản cả nhà ông ta và giết kẻ phạm tội?"

"Tùy tiện." Tiểu Thiên trả lời rất mau, không chút suy nghĩ, mà câu trả lời của nàng lại làm cho Hoàng Phủ Tấn kinh ngạc không nhỏ.

Lại chỉ thấy Tiểu Thiên chợt giống như là nghĩ đến cái gì đó mở miệng nói: "Tự ta suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không ổn."

"Nói thế nào?"

"Lão già kia làm không tốt, chịu tội cũng phải đi, tại sao những người trong Thượng Thư phủ phải chịu tội cùng ông ta? Nếu người thật muốn giết, liền giết một mình hấn là được, dù sao thứ người như thế ở lại trên đời cũng là lãng phí lương thực, a, đúng rồi, nếu ông ta nhất định tìm người chôn theo, vậy tìm tiểu thiếp cùng con gái của bà ta là được, dù sao lão già kia thương bà ta như thế, đoán chừng nếu là ông ta ra đi, cũng không yên tâm để cho hai mẹ con bà ấy lưu lại trên đời này, không bằng cùng đi theo ông ta." Lời nói này của Tiểu Thiên có chút độc ác, không có một tia trác ẩn nào, Hoàng Phủ Tấn không hề nghe trong lời nói của nàng có chút gì là giải thích, thậm chí là Tiểu Thiên đã làm ra một phán quyết sinh tử đối với phụ thân.

Hoàng Phủ Tấn sửng sốt, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Thật ra thì, hấn hỏi nàng, chẳng qua trong lúc hứng thú nhất thời muốn hiểu thêm một chút về vị thê tử luôn cùng hấn đối đầu này mà thôi, không nghĩ tới chỉ ngắn ngủi mấy câu nói, lại khiến hấn không nghĩ tới, bất quá chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, lại để nàng biểu lộ hoàn toàn như vậy.

Nàng lạnh lùng như vậy thế nhưng để cho hấn dâng lên nhàn nhạt đau lòng.

“Niếp Tiểu Thiên, nhưng ông ta là phụ thân ngươi.” Hoàng Phủ Tấn chưa từ bỏ ý định mở miệng nói.

“Ta nói ông ta không phải.” Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng nói, hôn quân này lại đang nghĩ gì a, rõ ràng muốn giết lão đầu kia, nàng lại cũng không hề ngăn cản a. Nhưng hiện tại lại giống như hấn không muốn giết, mà là nàng đang ép hấn phải giết vậy.

216. Chương 216

Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, mặt đầy vẻ tò mò nhìn hấn, hỏi: “Kỳ quái, ngươi là quân, hấn là thân, ngươi muốn xử trí hấn như thế nào không phải chỉ cần nói một câu là được sao? Hỏi ý kiến ta làm gì?”

“Trẫm.....”. Vấn đề Tiểu Thiên hỏi làm cho Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, hấn không biết phải trả lời như thế nào. Nàng nói đúng, hấn là hoàng đế, muốn xử trí đại thần như thế nào cũng là do hấn định đoạt, hấn hoàn toàn không cần thiết phải trưng cầu ý kiến của nàng. Coi như Niếp Văn Hạc là cha của nàng, vậy thì sao chứ? Hấn cần gì phải quan tâm suy nghĩ của nàng, mà hấn cũng không có lý do gì để quan tâm đến suy nghĩ của nàng. Chẳng lẽ, ...hấn là bận tâm đến cảm nhận của nàng sao?

Là lo lắng nàng sẽ thương tâm khổ sở sao?

Chẳng qua là, ...nàng thương tâm khổ sở thì liên quan gì đến hấn?

Hoàng Phủ Tấn bởi vì không giải thích được nguyên nhân chuyện này mà nhíu mày.

“Hoàng thượng?”. Thấy Hoàng Phủ Tấn cau mày lo lắng, Niếp Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng kêu lên.

“Ừ?”

“Cái đó.....”, Nàng đưa tay chỉ ra cửa, “ Ta có thể đi được rồi chưa?”

“Niếp Tiểu Thiên”. Về mặt Hoàng Phủ Tấn nghiêm túc, hấn đưa tay đem Tiểu Thiên quay lại đối diện mình, “Nói cho trẫm, ngươi thật sự một chút cũng không quan tâm sinh tử của cha ngươi?”

“A?” Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt đầy phức tạp của Hoàng Phủ Tấn, thậm chí.....nàng ở trong mắt Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy vẻ nhàn nhạt đau lòng.

Đau.....đau lòng?

Ý thức được điểm này, Tiểu Thiên càng thêm ngây ngẩn cả người, tại sao hôn quân vô duyên vô cớ lại xuất hiện vẻ mặt này đối với nàng?

Chớp chớp cặp mắt, gương mặt ngơ ngác “Hoàng thượng, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với ngươi vậy?”

“Trẫm.....” Hoàng Phủ Tấn vẻ mặt có chút mất tự nhiên, ngay cả hấn cũng không biết mình là đang xảy ra chuyện gì?

“A.....ta biết”. Tiểu Thiên làm một bộ bưng bình tĩnh đã hiểu chuyện.

“Ngươi biết?”. trong mắt Hoàng Phủ Tấn hiện ra một tia chột dạ.

“Ngươi không nỡ giết lão đầu kia có phải hay không?” Tiểu Thiên một bên tình nguyện cho là như vậy, vừa nói, vừa còn rất không đồng ý vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Ai nha, ngươi không nỡ xuống tay giết hấn thì nói sớm có phải hay lắm không, làm gì còn phải hỏi ta a, làm cho thật giống như là ta đang ép ngươi giết hấn vậy”.

“Ngươi nói ngươi biết chính là chỉ cái này?” Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ, trong mắt mang theo một tia nhàn nhạt mắt mắt.

217. Chương 217

“Đúng vậy, chẳng lẽ không đúng sao?” Tiểu Thiên chớp chớp cặp mắt.

“Ừ.” Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Hoàng thượng người làm sao vậy?” Nhìn Hoàng Phủ Tấn mang vẻ mặt buồn bực, Tiểu Thiên mở miệng hỏi. Kì quái, hôn quân này là đang xảy ra chuyện gì vậy, nhìn thế nào cũng thấy thật kì lạ.

“Trẫm không có sao, người trở về đi.” Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần giận dữ.

“Ta thật có thể trở về?” Tiểu Thiên ánh mắt sáng lên. Wase, hôn quân này hôm nay nhân phẩm thật tốt nha, nàng cảm tiền của hắn đi dạo kĩ viện, vốn cho là sẽ bị hắn hung hăng giáo huấn một phen, không nghĩ tới hôn quân này lại dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy.

Nhân phẩm đại bộc phát a, chẳng những là hôn quân nhân phẩm bộc phát, ngay cả chính nàng nhân phẩm cũng tuyệt đối bắt đầu bộc phát, nếu không, ông trời làm sao lại sẽ phù hộ nàng không có bị hôn quân mắng đây.

“Có thể” Nhìn trong mắt Tiểu Thiên là bộ dạng mong chờ được rời khỏi, buồn bực trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng tăng thêm mãnh liệt.

Nữ nhân chết tiệt này, rốt cuộc nàng thật sự rất chán ghét ở cùng một chỗ với hắn.

Đáng chết, hắn rốt cuộc là đang giận dữ cái gì chứ? Ở trong lòng Hoàng Phủ Tấn hung hăng mắng một tiếng, “Người rất ghét một chỗ ở chung với trẫm?”

Ngoài dự đoán của mọi người, Hoàng Phủ Tấn bất chợt thốt lên câu nói là Tiểu Thiên lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

“Cái...Cái gì?” không hề nghĩ qua Hoàng Phủ Tấn sẽ hỏi vấn đề như vậy, Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, ngay cả nàng cũng không hiểu Hoàng Phủ Tấn tại sao lại hỏi đến vấn đề này. Dù sao, nàng thích ở cùng một chỗ với hắn hay không tựa như đối với hắn cũng không có gì trọng yếu a.

Khi Hoàng Phủ Tấn ý thức được thì vấn đề của hắn đã bị hỏi thành lời.

Trong lòng hắn cơn giận càng lớn, tức Tiểu Thiên, lại càng tức giận chính mình. Gần đây hắn bị nữ nhân này làm cho càng ngày càng không giống hắn.

“Trẫm nói là người có phải rất ghét cùng trẫm ở chung một chỗ hay không?” Hoàng Phủ Tấn lần này gần như là hét lớn, chỉ vì để che giấu sự chột dạ ở trong lòng.

“Người muốn hỏi thì hỏi đi, làm gì mà phải la lớn vậy chứ?” Không tình nguyện gãi gãi lỗ tai, Tiểu Thiên cau mày mở miệng nói: “Ta nói hoàng thượng, người không cảm thấy vấn đề người hỏi rất kì quái sao. Từ trước tới nay người rất ghét cùng ta ở chung một chỗ, dĩ nhiên, ta cũng không phủ nhận, ta thật ghét ở cùng một chỗ với người” Nói đến đây, nàng cố dừng lại một chút, thấy Hoàng Phủ Tấn vẻ mặt cứng ngắt, nàng cũng không trông nom nhiều như vậy. Gần đây, trong khoảng thời gian này, những ủy khuất đè nén trong lòng nàng giờ trực tiếp xông lên đầu. Nếu hôn quân đã hỏi, nàng cũng liền nói.

Được, ta thừa nhận, ta rất bẩn thỉu!

“Dù sao chúng ta từ lúc bắt đầu đã không vừa mắt, ta cũng biết rõ trong lòng người rất chán ghét ta, cảm thấy ta cùng nam nhân khác có một chân, mặc dù ta không nhớ rõ đây là thật hay giả, nhưng là người đã cảm thấy chúng ta không thể, cho là ta bẩn thỉu, vậy ta thức thời một chút cách xa người ra, người nói có đúng không?” Càng nói, lại càng thấy mình thật rất ủy khuất, thật ra thì nàng cũng không có làm gì sai, coi như nàng là Niếp Tiểu Thiên bây giờ thì thế nào, hồng hạnh xuất tường chính là hoàng hậu thật sự của hắn, cũng không phải là nàng, mỗi một câu nói của hắn đều ngại nàng bẩn thỉu, nói nàng không biết xấu hổ, còn có lần trước ở Vũ Phượng cung, nàng “Lần đầu tiên”.....tính, cái này đừng nói thì hơn, nói ra lại càng thêm giận.

Được rồi, nàng thừa nhận, hôn quân cho tới giờ vẫn còn không biết nàng là linh hồn xuyên qua hoàng hậu của hắn, nàng cũng không cùng hắn so đo những câu nói tức giận của hắn đối với nàng. Nhưng là, nếu như vậy, nàng đã ẩn tránh hắn thật tốt rồi nha. Là chính bản thân hắn động một chút là tới trêu chọc nàng, động một chút là ở trước mặt nàng đột ngột xuất hiện, nàng còn có thể làm sao?

Hiện tại lại càng tốt hơn, dữ dằn như vậy hỏi nàng có phải rất ghét ở cùng một chỗ với hắn.

Những lời này của Tiểu Thiên làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm nghiêm trọng, trong lòng thoáng qua một tia cảm xúc đau lòng không giải thích được.

Bất quá, hắn cũng không có trách lầm nàng, hắn lại đau lòng cái gì? Đã làm sai chuyện, vẫn còn ở trước mặt hắn dùng lí lẽ phản kháng, những lời này cứ như là đang chỉ trích hắn vậy.

“Trẫm có trách lầm ngươi sao?” Hoàng Phủ Tấn mặt lạnh mở miệng hỏi.

Mẹ ơi, hôn quân này vẫn cảm thấy nàng bẩn!

Lạnh lùng cười một tiếng, nàng giương mắt về phía Hoàng Phủ Tấn, che giấu sự đau đớn ở trong lòng, nàng bình tĩnh lắc đầu một cái, “Không có, ngươi không có trách sai ta”

“Ngươi thừa nhận?” nghe ra được những lời này của Hoàng Phủ Tấn mang theo không ít tức giận.

“Ta có thể lựa chọn không thừa nhận sao?” Tiểu Thiên nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ngươi đã nhận định rồi, ta không thừa nhận thì như thế nào?”

Lời của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, hắn cảm thấy được trong mắt của nàng mang theo bất đắc dĩ cùng khổ sở. Điểm này làm cho tim hắn không khỏi căng thẳng.

Đang lúc Hoàng Phủ Tấn sững sờ, Tiểu Thiên lại một lần nữa mở miệng nói: “Hoàng thượng, bây giờ không phải ta ghét hay không ghét ở cùng một chỗ với ngươi, mà là ngươi có ghét ở cùng một chỗ với ta hay không. Mà theo tình huống trước mắt, Hoàng thượng là vô cùng ghét thê tử trên danh nghĩa ta đây, không phải sao?” Tiểu Thiên cười “Tốt lắm, ta đi.”

218. Chương 218

Bỏ lại một câu nói như vậy, cũng không chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, nàng bước nhanh đi ra khỏi ngự thư phòng.

Đi chưa được mấy bước, bước chân của nàng liền chậm lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ sở, ánh mắt âm trầm, trong lòng đè nén khó chịu.

Mà tại Vân Tiêu cung, Hoàng Phủ Tấn bị câu nói cuối cùng của nàng làm cho ngây ngẩn cả người.

Hoàng thượng vô cùng ghét thê tử trên danh nghĩa là ta đây, không phải sao?

Lời của Tiểu Thiên thoáng qua trong đầu Hoàng Phủ Tấn, hắn ở một bên ghé thắt thần ngồi xuống.

Hắn thật ghét nàng sao? Vì “Thê tử trên danh nghĩa” này?

Chân mày khẽ nhíu lại, bóng lưng đơn bạc của Tiểu Thiên lúc rời khỏi Vân Tiêu cung thoáng qua trong đầu óc hắn, lại làm cho trong lòng hắn dâng lên một trận đau lòng.

Vũ Phượng Cung ——

“Tiểu thư, nên dùng bữa tối.”

“Tiểu thư?” Thấy Tiểu Thiên không có phản ứng, Đóa Nhi đưa tay nhẹ nhàng đẩy nàng một cái.

Tiểu thư đã xảy ra chuyện gì nhỉ, sau khi trở về tới giờ vẫn là im lặng, một câu cũng không nói. Cứ ngồi ngây ngô cả một buổi chiều như vậy.

Đây cũng giống như tiểu thư trước kia, nhưng kể từ lúc tiểu thư mất trí nhớ, liên cả ngày nói chuyện không ngừng, hoàn toàn không giống như hôm nay, an tĩnh cả một buổi chiều.

Nghe Quý công công nói, tiểu thư bị Hoàng thượng bắt từ Tầm Hoan lâu trở về, chẳng lẽ tiểu thư đã bị Hoàng thượng mắng nên mới như vậy?

Không đúng, không đúng, như vậy không giống tiểu thư a.

Theo như tình huống thường ngày, cứ coi như là tiểu thư bị Hoàng thượng mắng thì sao, nàng trở lại cũng sẽ nói líu ríu không ngừng, những lời Hoàng thượng nói với nàng hoàn toàn chỉ như gió thoảng bên tai. Nhưng hôm nay tiểu thư thật là kì quái.

“Ừ? Chuyện gì?” Phục hồi tinh thần, Tiểu Thiên mang vẻ mặt mê mang, mới vừa rồi nghĩ đến quá nhập thần rồi, hoàn toàn không nghe thấy Đóa Nhi gọi nàng.

“Tiểu thư, ngài sao thế?” Đóa Nhi vẫn không yên lòng hỏi.

“Ta?” Tiểu Thiên hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười cười, “Ta không sao a.”

“Tiểu thư.”

“Ta không sao nữa, em tìm ta làm gì?” Tiểu Thiên cắt đứt lời Đóa Nhi, câu hỏi mà Đóa Nhi muốn nói tới làm cho trong lòng nàng rất không thoải mái.

Từ Vấn Thiên cung trở về, lòng nàng bị đè nén gay gắt, giống như tim bị một tảng đá lớn đè lại, nặng đến muốn thở không nổi.

Nàng không biết rốt cuộc mình là bị như thế nào? Nàng phát hiện mình càng lúc càng để tâm tới lời nói của Hoàng Phủ Tấn, nhiều lúc lời nói của hắn sẽ hung hăng làm đau nàng, khiến cho ánh mắt nàng cũng muốn rơi lệ.

219. Chương 219

“Tiểu thư?” Thấy Tiểu Thiên lại ngây ngẩn cả người, Đóa Nhi càng ngày càng cảm thấy Tiểu Thiên có cái gì không đúng .

“Ừ?”

“Tiểu thư, ngài rốt cuộc làm sao vậy, có phải hoàng thượng lại mắng tiểu thư không?”

“Hắn.” Vừa nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, tâm Tiểu Thiên lại một lần nữa bị quất một cái, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, nàng miễn cưỡng từ khóe miệng nặn ra một nụ cười , “Không có gì, em tìm ta có chuyện gì?”

Lại tới.

Đóa Nhi thở dài ở trong lòng, mình đã nói nhiều lần, là vị cô nãi nãi này đôi mắt sưng sờ, mới làm ỉn phải lập đi lập lại.

“Tiểu thư, nô tỳ nghĩ ngài nên dùng bữa tối .” Đóa Nhi lại nhấn mạnh một lần nữa.

“À.” Nhẹ nhàng lên tiếng, Tiểu Thiên không nói gì thêm.

À? À là có ý gì. Đóa Nhi nhíu mày, tiểu thư này không phải là bị hoàng thượng mắng cho ngu ngốc đấy chứ.

“Tiểu thư, vậy ngài.”

“Các em ăn đi, ta không ăn.” Tiểu Thiên từ trên nhuyễn tháp đứng lên, nàng bây giờ không có khẩu vị gì.

Còn nói, cái đó nếu không phải do tên quỷ hôn quân làm hại, nếu không phải là hắn, nàng cũng sẽ không buồn bực suốt một buổi chiều .

“Tiểu thư, ngài không ăn cơm làm sao được ạ?” Đóa Nhi nóng nảy, tiểu thư này thể chất nàng cũng không phải là không rõ ràng lắm, mặc dù nói mất trí nhớ, thể trạng của tiểu thư tựa hồ cũng tốt lên rất nhiều, nhưng nàng không thể nhịn đói nha.

“Ai nha, em khẩn trương cái gì, một bữa không ăn cũng sẽ không chết.” Tiểu Thiên có vẻ có chút không nhịn được, những thứ này thân thể cổ nhân còn không kém đến mức đến một bữa cơm không ăn sẽ phải tìm Diêm Vương ca ca đánh cờ so tài a.

“Không phải là nha, tiểu thư, ngài.”

“Đóa Nhi, chính người đi ra ngoài ăn đi, ta không muốn ăn, thật.” Tiểu Thiên dáng vẻ đầy phiền não, đem Đóa Nhi đẩy tới cửa, “Đóa Nhi, tiểu thư ta hiện tại mệt chết đi, buồn ngủ, em muốn ăn cơm tự mình đi ăn, đừng phá ta nữa, biết không?”

“Tiểu thư.”

“Tốt lắm, đi ra ngoài đi.” Tiểu Thiên lấy một tay đẩy Đóa Nhi tới ngoài cửa, đem cửa đóng thật chặt, mi mắt của nàng rũ xuống.

Chậm rãi đi tới bên giường, nàng lật người nằm xuống giường, thật ra thì, nàng bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có.

Trong đầu thoáng qua mình đi đảo Bali nhảy Bungee, ở trên đường đụng phải vị lão bà bà kia.

220. Chương 220

Mệnh Hoàng hậu đó, tiểu cô nương, hảo hảo nắm chắc nha.

“Mệnh Hoàng hậu ?” Tiểu Thiên cười cười tự giễu, đúng vậy, là mệnh hoàng hậu, nhưng là một hoàng hậu xui xẻo, kết hôn ngày thứ nhất liền bị hoàng đế lão công hung hăng đánh cho 30 đại bản, sau đó ném vào trong lãnh cung.

Không chỉ như thế, ngày ngày còn bị kia hôn quân ghen ghét, thật là bản thủ a, không biết xấu hổ a ..., Giống như nàng có đàn diu cũng một người đàn ông là chuyện ác độc nhất trên đời này không thể tha thứ được vậy.

“Số mệnh vị hoàng hậu mệnh cũng thật xui xẻo, nếu chẳng may bị chặt đầu rồi, sẽ đem cầm xuống, ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.” Tiểu Thiên lật người, lần thứ nhất tự nói .

Nàng không phải là không thể đi, chẳng qua là thời cơ chưa đến, còn phải nghĩ kỹ làm như thế nào trở về thế kỷ 21, dù sao đó mới là địa phương vốn thuộc về nàng, ngày ngày cũng sẽ không bị hôn quân này làm tức chết.

Nhớ tới bộ dáng Hoàng Phủ Tấn khi tức giận với nàng, tâm Tiểu Thiên vẫn không tự chủ được chìm xuống.

“Thật đáng buồn, hôm nay rốt cuộc là sao vậy, hôn quân là lạ , ngay cả ta cũng kỳ quái, chẳng lẽ bị hôn quân lây bệnh?” Bờ ngực không khỏi nặng nề, Tiểu Thiên cau mày tự nói , .

Lại lật người một lần nữa, nàng nằm ngang ở trên giường, nhìn trần nhà ngáy ngô bắt đầu hát nghêu ngao, nàng lúc này quả thật không hề buồn ngủ chút nào, theo canh giờ, lúc này ở giờ Bắc Kinh bắt đầu cũng chỉ mới 5, 6 giờ chiều, làm cho nàng buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được.

Cũng không biết mình nhìn chằm chằm trần nhà được bao lâu, mí mắt Tiểu Thiên càng ngày càng nặng nề, cuối cùng vẫn là không có chịu được mí mắt rũ xuống.

“Thiên Thiên? Thiên Thiên?”

Hửm? thanh âm rất quen thuộc.

“Thiên Thiên, con ở đâu, ba mẹ rất nhớ con, Thiên Thiên.”

Mẹ? Là mẹ.

“Mẹ, Thiên Thiên cũng nhớ các người , Thiên Thiên thật là rất muốn đi về nhà, mẹ. . . . hu hu hu
”

“Thiên Thiên. . . .”

“Mẹ, nơi này không tốt chút nào, con muốn về nhà, mẹ ơi. . . .”

“”

“Mẹ, mẹ đang ở đâu? Sao mẹ không nói?”

“”

“Mẹ? Mẹ? Mẹ! ! !” Chợt từ trên giường ngồi bật dậy, Tiểu Thiên phát hiện khóe mắt mình sớm đã đầy lệ nhạt nhòa, nhìn phòng ngủ trống rỗng một người cũng không có, trong lòng Tiểu Thiên chua xót vô cùng, đè nén tiếng khóc.

221. Chương 221

“Mẹ, con thật không thích sống ở chỗ này, con một chút cũng không thích làm hoàng hậu đâu, mẹ, co rất nhớ nhà.”

Đầu tựa vào gối khóc thật lâu, đến khi trong dạ dày co rút đau đớn một trận, nàng mới ngừng lại.

“Ui da——” che dạ dày, Tiểu Thiên tựa đầu vào gối, chân mày nhăn lại bởi vì một trận đau đớn kịch liệt dâng lên từ dạ dày.

“Kỳ quái, sao dạ dày lại đau như vậy?” Nàng lập tức tự nghĩ dạ dày của mình là rất tốt, đi tới nơi cổ đại này chim không đẻ trứng , cũng chưa bao giờ đau đớn kịch liệt như hôm nay, loại đau này có chút vượt quá tưởng tượng của nàng, tựa hồ mấy trăm con kiến gặm nuốt dạ dày của mình, nàng đau đến ngã lộn ở trên giường.

“Ách. . . .” Dạ dày đau đớn càng ngày càng kịch liệt, ngay cả trán cũng từ từ toát ra mồ hôi lạnh, hai tay hai chân nàng của cũng đau đến nhũn ra, tay chân đã lạnh như băng.

“Đóa. . . . Đóa Nhi.” Nàng muốn mở miệng gọi Đóa Nhi, lại phát hiện mình một chút khí lực cũng không có, từ miệng một thanh âm cũng không phát ra được.

“Đau. . . . Đau quá.” Nằm chần trên giường, nàng đau đến toàn thân phát run.

Nàng đã nói nàng xui xẻo mà,cho dù xuyên qua, cũng không cho người ta xuyên tốt một chút , Hoàng hậu này cha không thương, lão công không thương, hiện tại ngay cả dạ dày cũng hành hạ nàng.

Shit! shit! shit! Dạ dày chết tiệt rốt cuộc lúc nào thì mới dừng lại không hành hạ nàng nữa đây.

Đau đến mức này là muốn đem nàng đến Diêm Vương ca ca trình diện có phải không.

“Đóa. . . .” Nàng bây giờ đau đến ngay cả Đóa Nhi cũng không gọi được .

Khóe mắt nước mắt trắng rơi, thấm ướt cả áo gối.

Không. . . . Không được, nếu Đóa Nhi không đi vào, không đợi hôn quân nàng hái đầu nàng, nàng trực tiếp có thể đi trình diện Diêm Vương ca ca.

Cổ hết sức duy trì thêm chút sức lực của mình. Tiểu Thiên từ trên giường lật xuống, bởi vì dạ dày đau đớn chết tiệt kia mà hai chân không có một chút sức lực, lòng bàn chân mềm nhũn, quăng nàng ngã phịch xuống đất.

“Đóa. . . . Đóa Nhi.”

Không biết có phải ông trời già bắt đầu thấy tội nghiệp cho nàng hay không, Đóa Nhi đúng lúc xuất hiện.

Nàng cuối cùng vẫn là không yên lòng Tiểu Thiên, đang ngủ liền tới trước phòng Tiểu Thiên xem một chút, Tiểu Thiên lúc trước không dám ngủ một mình, đều là do Đóa Nhi bồi ở bên người, nàng cuối cùng bởi vì muốn vượt qua bóng ma trong lòng của mình, mới để cho Đóa Nhi ở một căn phòng khác.

222. Chương 222

Đóa Nhi mới vừa đẩy cửa đi vào, đã thấy sắc mặt Tiểu Thiên tái nhợt giống như tờ giấy trắng co rúc ở trên đất, vẻ mặt thống khổ làm cho người ta bận tâm.

“Tiểu thư!” Đóa Nhi vội vào, đem Tiểu Thiên từ trên đất đỡ lên, “Tiểu thư, ngài sao thế?”

“Đóa Nhi, ta. Ta rất đau.” Cấn răng, nàng khó khăn từ trong miệng nặn ra mấy chữ.

“Tiểu. Tiểu thư, nô tỳ đã nói ngài không thể nhịn đói rồi mà.” Sức lực Đóa Nhi yếu ớt, Tiểu Thiên đau đến hai chân nhũn ra hoàn toàn không có một chút khí lực để đứng dậy nổi.

“Người. Người nhanh đi đem Ngự. Ngự y kêu đến a, nếu không Tiểu. Tiểu thư ta thật sự sẽ chết toi đó.”

Đóa Nhi đã bị gì thế? Không thấy nàng đau đến sắp chết sao? Đã thế vào lúc này, lúc này còn tới chỉ trích nàng.

Thì ra nàng ta đã nói đúng, thân thể cổ nhân này thật đúng là quá yếu ớt, một bữa không ăn thật đúng là sẽ chết. Ôi ôi, mau cho nàng không phải chịu đau nữa.

“Dạ, dạ, nô tỳ đi ngay lập tức, tiểu thư ngài ráng nhịn một chút nha.” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Đóa Nhi cuối cùng cũng hồi thần.

Buông Tiểu Thiên ra, nàng vội nhanh chạy ra khỏi phòng.

“Người đâu rồi, người đâu rồi.” Đóa Nhi khẩn trương kêu to ở trong đại sảnh, “Trời ơi

Các tỷ tỷ sao lại đi ngủ sớm như vậy.” Đóa Nhi gấp đến độ bật khóc, người tiểu thư lạnh như băng đang nằm trên sàn nhà, nàng thật đúng là không yên lòng.

Nhưng.

Hiện tại không có thời gian.

Đóa Nhi bước nhanh vội ra khỏi Vũ Phượng Cung.

“Ông trời phù hộ

Tiểu thư, ngài ngàn vạn không thể có chuyện a.” Vừa chạy vừa khóc, Đóa Nhi càng ngày càng sợ, trước kia mỗi lúc tiểu thư đau bụng, nhiều lần cũng bất tỉnh nhân sự, mỗi lần như vậy cũng đem nàng cùng phu nhân hù dọa gần chết, đều do lão gia cùng Nhị phu nhân, không cho tiểu thư ăn cơm, tiểu thư thật sự một bữa cũng không thể nhịn đói.

Mỗi khi nghĩ đến dáng vẻ tiểu thư bị đau bụng hành hạ đến chết đi sống lại, Đóa Nhi khóc đến càng mức nở hờn, tiểu thư thật đáng thương mà.

“Ông trời ơi

~” Lúc nàng bật khóc rất đau đớn, lại mạnh mẽ hướng Thái Y Viện chạy đến, lại đụng phải Hoàng Phủ Tấn vì không ngủ được mà đang tản bộ.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Đóa Nhi dọa cho sợ đến quỳ xuống, “Nô tỳ đáng chết, xin hoàng thượng thứ tội.”

223. Chương 223

“Hãy bình thân.”

“Tạ. Tạ hoàng thượng!” Đứng dậy, Đóa Nhi liên tục không ngừng xoa xoa nước mắt trong khóe mắt .

Hoàng Phủ Tấn thấy Đóa Nhi khóc, trong lòng không khỏi thoáng qua một tia bất an.

Có phải nữ nhân kia lại xảy ra chuyện gì hay không?

“Sao người khóc?” Hắn không nhịn được mở miệng hỏi.

“Tiểu. Tiểu thư. Không ăn cơm chiều, hiện tại đau bụng gay gắt, nô tỳ thật lo lắng cho ngài ấy, Trời ơi

Tiểu Thư.”

“Người còn đứng khóc cái gì, còn không mau đi truyền thái y!” Cả trái tim Hoàng Phủ Tấn bị nhói lên, trong lúc Đóa Nhi vẫn chưa nói hết lời, lớn tiếng cắt đứt lời nàng, bỏ lại một câu nói như vậy, nhanh chóng chạy vọt về hướng Vũ Phượng Cung.

Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân ngu ngốc kia, lúc nào thì có thể để cho người tĩnh tâm một chút, nàng lại dám không ăn cơm!

Nhớ tới Đóa Nhi khóc đến thương tâm như vậy, hắn cũng đoán được Niếp Tiểu Thiên, nữ nhân ngu ngốc kia nhất định đau rất nhiều.

Nghĩ đến đây, cả trái tim liền của hắn bị thót lên tới cổ họng.

Vũ Phượng Cung, Tiểu Thiên một mình co rúc ở trên sàn phòng ngủ , toàn thân nàng đông lạnh nằm trên mặt đất nhìn như khối băng, hơn nữa cơn đau đớn này gần như muốn lấy mạng nhỏ nàng, để cho nàng lúc này hận không được một đao kết thúc chính mình còn thống khoái hơn.

Chưa từng thấy qua hoàng hậu nào xui xẻo giống như nàng vậy , người khác khi làm hoàng hậu cơm no áo ấm, quyền uy sang quý, nàng làm hoàng hậu bị đánh, người khác một bữa không ăn còn có thể làm giảm cân, nàng một bữa không ăn thì chính là muốn tìm chết, sao có sự khác biệt rất lớn khi làm hoàng hậu như vậy chứ???....

“Trời ạ

Đau quá.” Ôm chặt lấy ngực, nàng nhiều lần đau kêu thành tiếng.

Đang lúc này, cánh cửa bị người nặng nề đá văng.

“Niếp Tiểu Thiên!” Thấy Tiểu Thiên cứ đơn bạc co rúc ở trên đất như vậy, trong mắt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy đau lòng.

Bước lên ôm lấy nàng, đi về hướng bên giường.

Cảm nhận được trên người nàng lạnh lẽo giống như là từ trong hầm băng đi ra, tim của hắn liền vô cùng đau đớn.

Hoàng Phủ Tấn bất thành linh ôm Tiểu Thiên, trên người ấm lên trong nháy mắt.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện vào lúc này, trong lòng Tiểu Thiên đột nhiên cảm động, mỗi một lần, thời điểm nàng bất lực nhất, xuất hiện trước mặt nàng luôn là hôn quân này, hôn quân mà nàng hận đến cắn răng nghiến lợi.

Nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, như suối trào, mang theo vài phần ủy khuất, lại thêm mấy phần cảm động lạ thường.

224. Chương 224

Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên thả vào trên giường, đưa tay kéo chăn đắp lên trên người nàng, hẩn đem Tiểu Thiên dựa vào hướng mình.

“Nhìn một lát nữa, ngự y rất nhanh sẽ đến.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay ôm nàng, ở bên tai nàng ôn nhu nói.

“Hoàng. Hoàng thượng, ta. Ta đau quá.” Càng như vậy, nước mắt của nàng càng chảy tràn lợi hại hơn, mà nước mắt của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn càng thêm đau lòng, loại tâm bị đau đớn như thế này là lần đầu tiên, cảm nhận hẩn hoàn toàn đau giống như nàng vậy .

“Ừ, trăm biết, người nghe lời, nhìn một lát nữa, ngự y sẽ đến rất nhanh mà.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, lau lệ trên mặt nàng, mày nhíu lại rất chặt.

Nhìn về phía ngoài cửa, hẩn nổi giận mắg: “Đáng chết, ngự y sao vẫn chưa đến đây!”

Tiểu Thiên khẽ ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Phủ Tấn tức giận, trên mặt rõ ràng khẩn trương, điểm này để cho tâm nàng khẽ động, nhìn lại tư thế nằm của mình lúc này, bị Hoàng Phủ Tấn ôm thật chặt vào trong ngực, cảm giác như thế khiến cho nàng vô cùng an tâm.

“Ôi.” Dạ dày lại một lần nữa hung hăng quất một cái, nàng đau đến kêu rên lên tiếng.

“Thế nào? Rất đau sao?” Hoàng Phủ Tấn nắm tay Tiểu Thiên lạnh như băng, trong mắt mang theo vài phần đau lòng.

“Người. Người không phải là nói. Nói nhảm sao? Nếu không đau..., ta. Ta có thể có dáng vẻ giống như quý thể này sao?”

“Cũng đau thành như vậy, còn múa mếp khua môi.” Hoàng Phủ Tấn không thềm so đo với nàng, dáng vẻ nàng như thế này, vẻ mặt thống khổ đã sớm để cho hẩn phải khó chịu đau lòng .

“Hoàng. Hoàng thượng, ta có. Có thể chết hay không?”

“Sẽ không!” Hoàng Phủ Tấn đổi tư thế, đem Tiểu Thiên ôm rất chặt, “Người bị trăm đánh 30 đại bản cũng có thể vui vẻ, còn có thể làm ra cái loại gì đó, hát khó nghe như vậy, hiện tại chẳng qua là đau bụng mà thôi, làm sao có thể chết được chứ.” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, hướng về phía nàng ôn nhu nói, cố gắng trấn an tâm tình bất an của nàng.

“Bài hát đó mới. Mới không khó nghe.” Mặc dù dạ dày đau gần như muốn nứt cái mạng của nàng, Tiểu Thiên còn không nhìn được phản bác.

Bài hát đó là thần tượng Michael của nàng hát đó, đều là kinh điển.

“Được, được, không khó nghe, vậy người liền nghe lời của trăm rág nhìn một lát, chờ cho khỏe hẩn rồi hát bài hát đó nữa, có được không?” Hoàng Phủ Tấn chưa bao giờ biết, mình còn có thể ôn nhu thành như vậy, khẩu khí cứng chịu tự nhiên đến ngay cả chính hẩn đều chưa từng cảm giác được.

225. Chương 225

“Ừ.” Tiểu Thiên gật đầu một cái, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn một lần nữa, nói: “Hoàng thượng, nếu. Nếu ta chết, người nhất định sẽ rất cao. Cao húng , như vậy cũng. Cũng sẽ không còn ai chọc giận người nữa.”

“Niếp Tiểu Thiên, trăm nói người sẽ không chết, sẽ không phải chết!” Mặt Hoàng Phủ Tấn chìm xuống , “Nếu người muốn chết, trừ phi là trăm muốn giết người, nếu không người sẽ sống được lâu trăm tuổi.”

“Vậy. Người sẽ phải bị. Bị ta chọc giận đến đoản mệnh .”

“Mặc kệ trăm!” những lời này của Hoàng Phủ Tấn bật thốt lên, tiểu nữ nhân này tại sao làm cho hẩn đau lòng muốn thay nàng chịu sự đau đớn này, trở mắt nhìn bộ dạng nàng ở trước mặt mình khó khăn không có một chút thể lực như vậy, tim của hẩn liền nhói lên khó chịu.

Trên vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn bày ra bộ dạng nghiêm túc để cho Tiểu Thiên không nói gì thêm, nàng không hiểu tình cảm hôn quân này rốt cuộc đối với nàng là thế nào ?

Bởi vì mình là lão bà của hắn, cho nên hắn khẩn trương sao? Không thể nào, hậu cung của hôn quân này nhiều nữ nhân như vậy, cũng coi như là lão bà của hắn đi, hắn cũng khẩn trương, hắn sẽ thêm tới đây sao?

Hơn nữa, hôn quân này cho tới bây giờ cũng không có nhìn nhận nàng là lão bà, thường ngày hắn không ngại nàng bẩn thỉu cũng đã quá tốt rồi.

Nàng hiện tại cái gì cũng không hiểu, cũng không muốn hiểu về cái vấn đề này.

Chỉ vì trong dạ dày nàng co rút đau đớn một lần nữa làm cơ thể đau nhói yếu ớt.

“Ách.” Che dạ dày, lần này, Tiểu Thiên đau càng thêm lợi hại, thật giống như là muốn nàng bắt đấm dĩ phải chết, nàng làm bác sĩ đã nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua một người nào dạ dày có thể đau đến gần như sắp chết a.

Vị hoàng hậu thật này cũng thật là đáng thương a, thân thể nàng rốt cuộc là cái gì thế.

“Niếp Tiểu Thiên, người sao vậy? Người mau nói cho trẫm, người sao rồi.” Thấy Tiểu Thiên đau đến cả người co rúc ở trong ngực mình, Hoàng Phủ Tấn khẩn trương ngay cả hốc mắt đều đỏ. Tại sao nàng đau thành cái bộ đáng này chứ?

“Hoàng.” tựa như lúc trước, nàng liền một lời cũng không nói ra được, ngay cả, so lúc trước còn đau hơn, tay của nàng lại một lần nữa đau đến lạnh như băng.

“Niếp Tiểu Thiên, người mau trả lời trẫm đi, Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn ở bên tai nàng khẩn trương kêu lên, nhìn Tiểu Thiên đau đến ngay cả lời nói đều không nói ra, mặt Hoàng Phủ Tấn liền biến sắc.

226. Chương 226

“Ta. Đau.” Thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn rõ ràng khẩn trương, mặc dù Tiểu Thiên không biết là nguyên nhân gì, chẳng qua là không muốn làm cho Hoàng Phủ Tấn sợ, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng từ trong miệng nói ra hai chữ .

“Tiểu Thiên, nàng ngoan nhé, cố chống đỡ một lát, ngự y sẽ tới ngay .” Trong lúc vô tình, Hoàng Phủ Tấn đã đổi xưng hô, đến hắn cũng chưa từng phát hiện, mà Tiểu Thiên cũng chưa nhận thấy được.

“Được.”

“Cái đám ngự y đáng chết này sao lại chậm như vậy!” Hoàng Phủ Tấn khẩn trương quá thành nỗi giận, đám ngự y đó nếu còn không qua đây, hắn nhất định sẽ hái đầu của bọn họ.

“Hoàng. Hoàng thượng, ta. Ta nhất định. Sắp chết. Ôi ”

“Đứa ngốc này, ai nói nàng sẽ chết chứ.” Lúc này Hoàng Phủ Tấn so với nàng còn khẩn trương hơn, hắn rất sợ, thời điểm này hắn cũng chưa từng thấy một người đau bụng bộ dạng sẽ bị hành hạ chết đi sống lại như vậy.

“Ta. Ta còn tưởng rằng ta sẽ bị người làm bất tỉnh. Hôn quân Không Không nghĩ tới là bị đau sắp chết Dạ dày Đau đến sắp chết .”

“Trẫm nói nàng sẽ không chết, có nghe không?” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn vang lên, nhưng ngay sau đó lại mềm nhũn ra, “Được được, nàng ngoan ngoan nhé, đừng nói trước rủi như thế, tin tưởng trẫm, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Nói xong, đưa tay lên trán lau mồ hôi giúp nàng, thấy mặt nàng tràn đầy thống khổ, trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng khó chịu .

“Ách.” Dạ dày lại một lần nữa hung hăng quất một cái, “Hoàng. Hoàng thượng, ta rất. Rất đau, Trời ơi~~ Làm sao bây giờ, hoàng. Hoàng thượng.” Nàng nắm tay Hoàng Phủ Tấn thật chắc, chỉ có như vậy, nàng mới có thể cảm nhận được an tâm.

Lòng ngực đau đớn làm cho nàng cảm giác mình cách cái chết càng ngày càng gần.

“Thiên Thiên, trầm ở chỗ này, nàng đừng sợ.” Hiện tại, Hoàng Phủ Tấn trấn an tâm tình bất an của nàng, hần phát hiện mình cái gì đều không làm được, khẩn trương, sợ hãi chiếm cứ cả trái tim của hắn, “Thiên Thiên, không có chuyện gì, tin tưởng trầm, không có chuyện gì đâu mà.” Hoàng Phủ Tấn nắm chặt hai tay của nàng, lòng bàn tay đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Ngự y! Ngự y!” Hoàng Phủ Tấn hướng về phía ngoài cửa rống lên, “Đáng chết, sao còn chưa tới!”

Hoàng Phủ Tấn nóng nảy, đời này cũng chưa qua một lần khẩn trương như hôm nay vậy

Hắn bị bộ dạng đáng vẻ này của Tiểu Thiên làm cho tay chân luống cuống.

227. Chương 227

“Ách. Hoàng thượng, ta.” Bị dạ dày hành hạ đau đến chết đi sống lại, Tiểu Thiên cảm giác được khí lực của mình càng lúc càng yếu dần, nhưng trận đau đớn kia lại giống như mãnh thú gặm thức ăn ở dạ dày nàng.

Đúng lúc này, ngự y cuối cùng đã bị Đóa Nhi lôi tới.

“Thần đến chậm, xin hoàng thượng thứ tội!” Ngự y run rẩy đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, quỳ xuống.

“Còn dài dòng cái gì, mau đến chẩn trị hoàng hậu.” Hoàng Phủ Tấn cả giận.

“Dạ, dạ” Run rẩy đứng thẳng người, ngự y đi về hướng Tiểu Thiên, hần làm ngự y nhiều năm như vậy, mặc dù biết hoàng thượng tính khí không tốt, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt hoàng thượng như hôm nay, loại tức giận giết người này, hơn nữa là vẻ mặt khẩn trương như thế, ban đầu Thái Hoàng Thái Hậu nội thương phát tác hoàng thượng cũng chưa từng xuất hiện đáng vẻ như hôm nay.

Đưa tay bắt mạch Tiểu Thiên, thần sắc của hắn hơi sững sờ, điểm này, làm cho tâm Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa nhói lên.

“Sao rồi?”

“Hoàng thượng, xin cho thần cho nương nương ngừng đau trước.” Nhìn bộ dạng Tiểu Thiên đau đến chết như vậy, ngự y cũng không dám do dự nhiều, lấy ngân châm trong hòm thuốc ra, cẩn thận đâm vào dạ dày Tiểu Thiên cùng huyết Bách Hội.

Mắt thấy vẻ thống khổ trên mặt Tiểu Thiên từ từ giảm bớt, sắc mặt cũng bắt đầu từ từ chuyển biến tốt, tất cả mọi người cảm giác thở nhẹ một hơi.

“Nương nương, ngài cảm thấy thế nào?” Ngự y mở miệng hỏi.

“Ừm, tốt hơn nhiều.” Tiểu Thiên miễn cưỡng từ khóe miệng nở ra một nụ cười nhàn nhạt .

Ai ~~ Ngự y nếu đại giá trễ một chút, nàng có thể trực tiếp đi tìm ngự y của Diêm vương gia để chữa bệnh rồi.

Quả nhiên là thầy thuốc của hoàng đế, cứ cầm mấy cây châm, đâm mấy cái như vậy, bụng nàng đang đau liền dừng lại ngay.

“Ngự y, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, dạ dày của hoàng hậu tại sao lại đau thành như vậy?” thanh âm trầm thấp của Hoàng Phủ Tấn vang lên ở bên cạnh Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhìn Hoàng Phủ Tấn nhíu chặt mày mang trên mặt mấy phần lo lắng.

Là nàng bị đau mắt đến mờ hay là hôn quân bị lương tâm cắn rứt, bắt đầu quan tâm tới lão bà xui xẻo là nàng?

Nhớ tới lúc trước ngự y vẫn chưa đến, trong lòng của nàng cảm giác mơ hồ đã nhận được mấy phần tâm quý.a

228. Chương 228

Vừa rồi, lúc đang đau đớn, nàng không chú ý, bây giờ nhớ tới, những hình ảnh kia không ngừng hiện lên ở trong đầu của nàng khiến nàng tâm động, hôn quân ôm nàng, lau nước mắt cho nàng, lời nói nhỏ nhẹ an ủi nàng, tâm tình bất an khi nàng bị cơn đau hành hạ, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, cố gắng để cho nàng an tâm, mỗi một màn đều không ngừng tái diễn thoáng hiện ở trong đầu nàng, để cho trên mặt nàng thoáng qua từng trận đỏ ửng.

“Hồi hoàng thượng, nương nương không phải đau bụng bình thường, ở trong sách thuốc, được gọi là dạ dày gai (Tác giả: PS: đây là tác giả nói đại, các đồng chí đừng coi là thật), là một loại bệnh chứng cực kỳ hiếm thấy, theo thần hiểu rõ, trong mười vạn người, hoặc giả chỉ có một người có bệnh như vậy.”

“Không phải là xui xẻo như vậy chứ.” Cơn đau đã ngừng, Tiểu Thiên nói chuyện trở nên thoải mái hơn, nghe thái y nói như vậy, nàng không nhịn được mở miệng nói.

Nha Nha, nàng cũng quá xui xẻo đi, xuyên qua đã bị lão cha không thương, lão công không thương, hoàng hậu đã đủ xui xẻo rồi, không nghĩ tới loại bệnh lạ mười vạn phần mới có một này, nàng cũng đụng phải.

“Đúng vậy, nương nương, loại bệnh này là một loại tật bệnh di truyền cực kỳ hiếm thấy.”

“Vậy nói như thế, cha ta cùng mẹ ta cũng có ?”

“Có khả năng này, bất quá cũng có thể chỉ có ngài có, Thượng thư đại nhân cùng phu nhân không nhất định sẽ có.” Thái y trả lời rất chuyên nghiệp.

“Trời ạ, bệnh di truyền này còn là loại bệnh di truyền ẩn tính nữa sao.”

“Di truyền ẩn tính ?” Thái y có chút không biết Tiểu Thiên đang nói cái gì.

“Ai nha, người không hiểu đâu.” Tiểu Thiên hiện tại đoán chừng là buồn bực thật muốn chết, tất cả xui xẻo của cuộc đời nàng nói không chừng đều tập trung ở chỗ này hết rồi.

“Chẳng lẽ loại bệnh này không cách nào trị tận gốc sao?” Hoàng Phủ Tấn nhìn đáng vẻ khổ não trên mặt Tiểu Thiên, hắn không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe Hoàng Phủ Tấn hỏi như thế, thái y nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng, hắn lấy can đảm gạt đầu một cái.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bệnh này của nương nương nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nương nương chỉ cần để ỉnh ăn uống bình thường, là được bình yên vô sự, nhưng một khi dẫn tới dạ dày đau, sẽ đau đến như vạn con kiến ăn mòn, thống khổ không chịu nổi, cho nên nương nương ngàn vạn lần không thể đói bụng.” Vừa nói, thái y theo bản năng nhìn Tiểu Thiên một cái.

229. Chương 229

“Con mẹ nó, xui xẻo quá đi.” Tiểu Thiên không nhịn được thấp giọng mắng, hoàng hậu này đoán chừng đời trước làm chuyện thất đức quá nhiều, hoặc chính là Niếp Tiểu Thiên nàng đời trước làm chuyện thất đức nhiều.

Xác suất mười vạn phần có một cũng để cho nàng đụng phải, còn là “Tuyệt chứng” Nàng có muốn trị cũng không trị hết, muốn chết chết không xong , NND, một người cả đời đói bụng chết không quan hệ gì, còn nhìn đến một hai bữa, có giống nàng như vậy, đói một bữa liền đau đến mất cả mạng sống là sao chứ???

Còn có, cái gì gọi là "Dạ dày gai", bệnh bao tử, nàng làm bác sĩ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua loại bệnh di truyền này, Nha Nha, còn là một loại bệnh di truyền ẩn tính nữa, nếu nàng trở lại 21 thế kỷ đi, bệnh di truyền lịch sử này nói không chừng là một phát hiện kinh người.

Thật không biết nàng là xui xẻo hay là vận khí thật không tốt, loại bệnh quỷ quái này nàng còn có thể bị đựng phải, nếu thời cổ đại có thể mua vé số..., nàng lập tức chạy đi mua, nói không chừng còn có thể lập tức thành một phú ông gia tài bạc vạn nha ...

"Niếp Tiểu Thiên, người dám không ăn cơm!" Tiểu Thiên đang suy nghĩ bị một tiếng rống giận dữ của Hoàng Phủ Tấn cắt đứt, "Trẫm không nuôi nổi người sao? Người lại dám không ăn cơm!"

"Ta. Ta." Tiểu Thiên đành hoảng hốt nuốt một cái, hôn quân này bản tính đã trở lại.

Ai

Vậy mà ban nãy nàng còn cảm kích hẳn muốn lấy thân báo đáp đây.

Phi phi! Lấy thân báo đáp, những lời này tuyệt đối không thể nói lung tung! Lời trẻ dại không tính! Lời trẻ dại không tính!

Nha, gả cho hôn quân này, đời trước nàng đã "Tạo nghiệp" rồi, nếu lại lấy thân báo đáp mà nói..., đời này của nàng còn có thể sống nữa sao?

Thật không biết hôn quân này là ai, âm tình bất định, vừa bắt đầu ôn nhu như vậy, ôn nhu thiếu chút nữa làm cho nàng cảm động, hiện tại nàng vừa mới khỏe lại không được mấy phút, hôn quân này lại mắng nàng.

Không ăn cơm liên quan gì đến hẳn, bị dạ dày đau hành hạ đến chết đi sống chính là nàng cũng không phải là hẳn, hẳn sao lại phung phí sức lực!

Khó chịu bĩu bĩu môi, Tiểu Thiên cúi đầu, mặt đáng vẻ bức bối.

"Người còn không phục lắm có phải không?" Cơn giận của lại Hoàng Phủ Tấn dâng trào, nữ nhân chết tiệt này, ăn cơm không ăn, mắng nàng còn dám ra bộ dạng không phục này.

"Không có. Không có mà." Mặc dù nàng quả thật không phục lắm, nhưng, đánh chết nàng cũng không thừa nhận.

"Không có? Trẫm xem người trong lòng rất khó chịu!"

230. Chương 230

"Cái đó..., Người có cần thiết phải rống to như vậy không?" Nàng gãi gãi đầu, vẻ mặt hận không thể đi tìm) chết, hôn quân này khi còn bé bà vú tuyệt đối là Big Mac, cho hẳn uống nhiều sữa, mới có thể để cho thanh âm của hẳn có lực xuyên thấu như vậy.

"Trẫm không nuôi nổi người sao?" Thanh âm Hoàng Phủ Tấn vẫn không hề giảm lại chút nào, nữ nhân này lại dám không ăn cơm. Nhớ tới bộ dạng nàng đau bụng bị hành hạ đến chết, cơn tức giận của hẳn lại tới, lửa giận thay thế vẻ khản trương cùng lo lắng lúc trước, hẳn lúc này chỉ hận không đem đầu nữ nhân chết bầm này chẻ đôi ra, xem thử bên trong đầu nàng là đang chứa cái gì.

TMD, hôn quân này lại quát nàng. Nàng có trêu chọc hẳn sao?

Cũng không phải là nàng gọi hẳn tới nha, giả trang làm người tốt được một lúc, giờ thì lại hiện nguyên hình rồi.

Ai bảo hẳn tới, nàng cũng không có xin hẳn a.

Được rồi, được rồi. Nàng thừa nhận, ngay tại thời điểm hôn quân xuất hiện, nàng thật cao hứng, rất cảm động, nhưng hôn quân này sao lại không thể kiên trì đây.

Hẳn không thể làm người tốt tới cùng sao?

Tiểu Thiên trong lòng khó chịu gay gắt, làm người khó khăn, làm nữ nhân càng khó hơn, làm nữ nhân gả cho hôn quân tính tình so với Trương Phi còn nóng nảy hơn, lại còn không biết cuộc sống của mình dưới mắt hắn còn được bao lâu thì lại càng khó khăn hơn.

Ai, ai, ai, làm người xui xẻo giống nàng như vậy, cũng coi là một loại trải nghiệm cuộc sống của người xui xẻo đi.

“Nuôi.....Nuôi được rất tốt, nhất định nuôi được rất tốt, lượng cơm ta ăn không lớn lắm, nhất định là nuôi được rất tốt” Nhìn lửa giận trên mặt Hoàng Phủ Tấn đủ lớn để đem nàng đốt trụi, Tiểu Thiên lập tức thức thời gật gật đầu.

Nhìn Tiểu Thiên bộ dáng thành thành thật thật, khẩu khí Hoàng Phủ Tấn liền trở nên mềm nhũn, tận lực khắc chế tâm tình của mình, hẩn nhẹ giọng hỏi: “Tại sao không ăn cơm?”

“Hửm?” Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn, nàng không hề nghĩ qua Hoàng Phủ Tấn sẽ hỏi như thế, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Tại sao nàng không ăn cơm? Cái này phải nên nói như thế nào mới đúng? Bởi vì nàng bị hôn quân làm cho không có tâm tình? Còn là bị lời nói của hôn quân đâm cho bị thương?

Ta khinh! Nếu là nói những lời như vậy, không chừng còn làm cho hôn quân hiểu lầm nàng là yêu thâm hẩn lâu rồi, nói không chừng còn không biết cái đuôi rồng còn vểnh lên tới đâu. Càng thêm không làm được chính là, hôn quân này nói không chừng còn vụng trộm cười nhạo nàng “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga” đó.

231. Chương 231

“Niếp Tiểu Thiên!” Thấy nàng lại ngây ngẩn cả người, Hoàng Phủ Tấn tính khí lửa bạo lại nổi lên, ảnh hưởng của hẩn đối với nàng có phải là quá nhỏ rồi, để cho nữ nhân này động một chút là bỏ rơi hẩn, động một chút là thất thần.

“Cái đó.....” Nàng nuốt một ngụm nước bọt.

Chuyện gì đã xảy ra a, nàng cũng chỉ là một bữa không ăn thôi mà, hẩn hỏa khí làm gì mà tuôn lớn vậy. đời này hẩn không thể nói chuyện bình thường một chút sao? Còn dám nói đây chính là biểu hiện bình thường nhất của hẩn?

Haylà, ngày nào đó hẩn mà không hướng nàng hò hét, ngày đó không chừng đúng là không bình thường, huống chi, nàng thật đúng đã thấy vẻ mặt không bình thường của hôn quân hẩn mấy lần- cũng chính là thời điểm hẩn ôn nhu.

Nhìn bộ dạng lửa hỏa này của hôn quân, giống như là muốn đem Vũ Phượng Cung này thiêu hủy đi.

Vũ Phượng Cung của nàng nếu như bị hẩn đốt, nàng không phải là phải ngủ ngoài Ngự hoa viên sao? Nàng cũng không trông cậy vào hôn quân này có lương tâm mà đem Vân Tiêu Cung nhường lại cho nàng ở.

“Trả lời trẫm!” Niếp Tiểu Thiên đáng chết, thế nhưng lại trước mặt hẩn thất thần.

“Bởi vì..... Bởi vì cái đó..... Ta cũng không biết” Đàng hoàng cúi đầu, nàng không dám nhìn thẳng Hoàng Phủ Tấn một cái, tay len lén bưng kín lỗ tai, nàng biết hôn quân này lại bắt đầu muốn rống giận.

Quả nhiên———

“Niếp Tiểu Thiên!”

“Có mặt!” Nha, nguy hiểm thật, may nhờ nàng tự nhiên biết trước đem lỗ tai bịt kín lại, nếu không, lỗ tai này nói không chừng sẽ bị hôn quân này rống cho điếc a.

“Người.....” Hoàng Phủ Tấn tức giận muốn học máu. Hẩn ban đầu tại sao lại đồng ý cưới nữ nhân này, hiện tại thì tốt rồi, cùng nàng chung đụng càng lâu, hẩn lại càng phát hiện mình đối với nữ nhân này là càng ngày càng không có biện pháp.

“Hoàng thượng, ngài đừng cứ mãi rống lên với ta vậy chứ” Tiểu Thiên làm bộ vô tội trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, vì ngăn cản cái cổ kia lại muốn rống nàng, nàng lập tức trước khi hấn kịp mở miệng giành nói trước: “Dạ dày của ta vừa mới không đau, ngài cũng không thể làm cho trái tim ta bị rống đến bệnh chứ. Nếu không người có thể phải phụ trách ta cả đời, như vậy đối với người, đối với ta đều không tốt, cuối cùng vẫn là người tương đối thảm.” Những lời cuối cùng này của Tiểu Thiên là cố nói cho Hoàng Phủ Tấn nghe.

Dù sao hôn quân này ghét nàng, nếu hấn biết là hấn đem nàng rống cho đến nỗi bị bệnh, hấn phải chịu trách nhiệm cả đời....., Đoán chừng, hấn coi như rất muốn rống, cũng phải cố nén lại.

232. Chương 232

“Người, nữ nhân này.....” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, lại nhìn thấy nàng một bộ dạng thiện lương vô tội, hỏa khí của hấn cũng không có cách nào tăng lên.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ mấy cái, hấn cũng không có mắng nàng nữa.

“Người xem người nha, cười lên thật dễ nhìn” Nhìn Hoàng Phủ Tấn cười, Tiểu Thiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ai da, thật là nguy hiểm. Hôn quân này nếu còn tiếp tục hưởng nàng rống, không khéo ngày mai sẽ là tang lễ của nàng a.

Bất quá hôn quân này đúng là tâm tình bất định, vừa mới còn một bộ hận không thể thiêu rụi Phương Vũ cung của nàng, hiện tại lại cười.

Bậy bạ quá, cười mà cũng phải đẹp mắt như vậy sao? Không phải rõ ràng hấn đang câu dẫn nữ nhân sao?

Khó trách bình thường muốn nghiêm mặt. dù sao hấn nghiêm mặt đã có nhiều nữ nhân như vậy si tình, nếu là cười nhiều, nói không chừng hấn sẽ bị một bầy nữ nhân kia đè chết.

Nha , hấn thật đúng là không thể cười nhiều!

Hoàng Phủ Tấn bởi vì những lời giống như khen ngợi của nàng mà không khỏi nhếch khóe miệng lên, chẳng qua là nhìn bộ dạng của nàng một lát liền cau mày, một lát lại có dáng vẻ khinh thường, hấn suy đoán nữ nhân này lại đang nghĩ đến linh tinh cái gì nữa đây.

“Người lại đang có mưu đồ quỷ gì đây?” Ngồi vào bên cạnh nàng, Hoàng Phủ Tấn không nhịn được mở miệng hỏi.

“Ta.....” Tiểu Thiên đang muốn trả lời, lại thấy trước mặt thái y cùng Đóa Nhi một bộ dáng muốn cười mà không dám cười, ghen đến đỏ mặt.

Hai người kia đừng phải chuyện gì tốt mà cười đến như vậy?

Không phải là bởi vì hôn quân mắng nàng, bọn họ lại có chút hả hê mà cười như thế. Hai người này thật là quá đáng a, thấy Hoàng Hậu nương nương nhà bọn họ bị Hoàng đế tiểu tử của bọn họ rống đến muốn ngã bệnh, bọn họ lại còn đứng đó mà cười.

Hai người kia a, thật là..... loại hành vi này nhất định phải đánh phủ đầu trước mới được.

“Đóa Nhi, người cùng Ngự Y đi xuống trước, ta cùng Hoàng thượng có chuyện bí mật cần nói” Tiểu Thiên uyển chuyển gọi Đóa Nhi bọn họ ra ngoài, nhưng mà những lời nói này lọt vào tai người bên cạnh lại là vô cùng mập mờ.

Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ, nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên một cái, mà Đóa Nhi cùng ngự y tự mình là thông minh, cho là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương cần có một chút chuyện phụ thê tư mật, tất cả đều thức thời gật đầu rời đi.

“dạ, Thần cáo lui”

“Nô tì cáo lui”

Nói xong, hai người nhìn nhau mập mờ cười một tiếng, lui ra ngoài.

233. Chương 233

Đợi sau khi Đóa Nhi cùng Ngự Y đi xuống, Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, mở miệng hỏi: “Người muốn cùng Trầm nói chuyện bí mật gì?”

“Thật ra thì cũng không phải là bí mật nữa” Dạ dày không đau, Tiểu Thiên xem ra đóng miệng một buổi chiều, giờ lại bắt đầu nhiều chuyện.

“Được, vậy người nói xem cái bí mật mà người vừa bảo không còn là bí mật nữa rốt cuộc là cái gì?” Hoàng Phủ Tấn ngồi bên cạnh nàng, một bộ dạng rất chi là hăng hái hỏi.

“Chính là.....” Đối tư thế, nàng đem mình chuyển qua bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, cùng hắn tham thảo một vấn đề mà nàng cảm thấy thập phần hứng thú.

“Ừ, người cứ nói.”

“Hoàng thượng, người có nhớ ta từng nói hay không, con người người đáng đẹp như vậy, đơn giản là hiện tại muốn buộc tất cả nam nhân đi tự sát sao?” Nói đến đây, nàng vẫn có chút nổi giận, ngay tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy yêu nghiệt này, nàng còn thật sự khen hắn một câu, tiểu tử này lại vẫn mang nàng háo sắc, còn muốn mang nàng kéo đi ngũ mã phanh thây!

Nghĩ lại một chút, lúc ấy mình thật là mạng lớn, chứ vô duyên vô cớ bị hôn quân này phanh thây, thật là vô tội oan uổng a.

“Ừ, người thật sự đã từng nói như vậy.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, lúc ấy nữ nhân này ở trước mặt hắn không chút nào suy nghĩ nói ra, phản ứng duy nhất của hắn chính là cảm thấy nữ nhân này thật không biết xấu hổ, nhưng bây giờ nghe, lại làm cho hắn có một cảm giác khác thường kì lạ.

“Người nói một người đàn ông nhìn đẹp mắt như người vậy làm gì?” Tiểu Thiên mặt không đồng ý nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Mang đến cho nữ nhân chơi sao? Ta cảm thấy cũng không cần phải như vậy a, người là Hoàng đế nha, có quyền có tiền, tùy tiện đứng trong một đám người, cho dù người có xấu xí, là nữ nhân đều sẽ chọn người, đúng không? Người nói, người có cần thiết phải nhìn đẹp mắt như vậy nữa không? Có quyền, có thế, có tiền, có sắc, người chiếm hết toàn bộ, người nói người như vậy, nam nhân khác làm thế nào để sống? Người không phải là buộc bọn họ tự sát là cái gì?” Tiểu Thiên một hơi quở trách hắn, hi vọng hôn quân này có thể có chút áy náy, có chút khiêm tốn, không ngờ lại gặp một Hoàng Phủ Tấn thô bạo.

“Niếp Tiểu Thiên, cái gì gọi là trẫm có cần phải lúc nào cũng đẹp mắt như vậy? Đáng đẹp mắt không lẽ là lỗi của trẫm sao?” Hoàng Phủ Tấn hung hăng vỗ một cái vào đầu của nàng, trong mắt lại thoáng qua một tia cười khó nín.

Nữ nhân này lại hào hiệp trượng nghĩa quở trách hắn như vậy, lại là bởi vì đáng đẹp mắt như vậy? Hắn thực sự là lần đầu tiên nghe được có người nữ tử vì bộ dáng đẹp mắt của hắn mà chỉ trích hắn.

234. Chương 234

Vuốt vuốt đầu bị Hoàng Phủ Tấn đánh có chút đau, nàng tiếp tục nói: “Mặc dù nguyên nhân không hoàn toàn do người, nhưng người lại là nguyên nhân trực tiếp khiến bọn họ tự sát, may mắn là người cả ngày lẫn đêm đều ở trong cung, trong cung ngoài người ra cũng chưa có nam nhân nào khác, nếu không sẽ làm cho hoàng cung thấy chất đầy đồng, người biết không?”

Bộ dáng thập phần nghiêm túc này của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn bật cười: “Có cần khoa trương như vậy không?”

“Người xem người kia, thế mà còn cười được.” Tiểu Thiên mặt bất mãn nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Hoàng thượng”. Vì càng muốn theo sát Hoàng đế biểu đạt quan điểm của mình, Tiểu Thiên càng dựa vào gần Hoàng Phủ Tấn, “Hoàng thượng, người không biết khi người nở nụ cười lực sát thương so với khi người hung

hàng muốn giết người càng lớn hơn sao? Lúc người cười, nam nhân tự sát, nữ nhân thì bị nụ cười của người giết chết”.

“Vậy sao người còn sống tốt như vậy?” Hoàng Phủ Tấn che miệng ho nhẹ mấy tiếng, trong mắt khó nén nụ cười, nữ nhân này, thật đúng là có bản lĩnh làm người ta không thể tức giận khó trách Hoàng tổ mẫu thích nàng như vậy, xem ra cũng không hẳn là không có lý do.

“Ta à?” Nhắc tới chuyện này, Tiểu Thiên lộ ra vẻ mặt tương đối đắc ý, “Định lực của ta tương đối tốt, hơn nữa, số lần mà hôn quân người cười với ta cũng không nhiều, mà coi như có cười, cũng là nụ cười nhạt báng khi dễ, cái này bản chất cũng không giống nhau, ta làm sao dễ dàng bị mê đắm như vậy chứ? Chẳng lẽ ta lại dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc hấp dẫn sao?”

“Theo tình hình trước mắt mà thấy, quả thật không dễ!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy nụ cười, ngược lại hẳn muốn nghe thử xem nữ nhân này còn có thể nói ra được chuyện gì. Vậy mà còn tự nói mình không dễ dàng bị sắc đẹp hấp dẫn? Không biết là ai nguyện ý bỏ ra hai vạn lượng trên người một nữ nhân vậy nhỉ?

“Đó là đương nhiên” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên càng thêm đắc ý, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, nàng lại bày ra một bộ dạng thập phần nghiêm túc, “Nhưng hoàng thượng nè, may nhờ con người của người khuyết điểm còn nhiều hơn so với ưu điểm, nhất là tính khí của người không phải người bình thường có thể chấp nhận được, âm tình bất định, khí trời thay đổi cũng không nhanh bằng người trở mặt nha.....”

“Niếp Tiểu Thiên, người nói Trẫm đã quá dễ dãi với người rồi có phải không?” Hoàng Phủ Tấn nghiêm mặt, nữ nhân này thật đúng là được voi đòi tiên, xem ra thật đúng là không thể cấp cho nàng sắc mặt dễ nhìn được mà.

235. Chương 235

“Không. Không phải là mới nói một câu sao.” Nàng vô tội rụt cổ nhìn hướng Hoàng Phủ Tấn, trong lòng vô cùng khó chịu. Người này à, lúc khen hẳn giống như vuốt mông ngựa cười híp mắt, vừa nói đến khuyết điểm của hẳn, hẳn liền trưng ra bộ mặt đen thui, rõ ràng là ngụy quân tử, chỉ cho người ta khen hẳn chứ không cho phép người ta nói hẳn.

“Được, vậy người nói tiếp đi.” Hoàng Phủ Tấn hai tay vòng ngực tựa vào đầu giường nhìn về phía nàng.

“Thật có thể nói sao?” Mắt Tiểu Thiên lập tức sáng lên.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn nhú mày, nhìn nàng hai mắt tỏa sáng khi nói đến khuyết điểm của hẳn, tựa hồ hẳn là một trượng phu có nhiều tội ác tày trời đang chờ nàng phê phán, “Vừa nói đến khuyết điểm của Trẫm, người sẽ vui vẻ có phải không?”

“Ta.” Cắn môi dưới, Tiểu Thiên rất muốn trả lời đúng vậy, nhưng căn cứ vào tình hình bạo quân trước mắt, sắc mặt có thể như có mưa to bão lớn bất cứ lúc nào, nàng đành làm trái lương tâm lắc đầu một cái.

“Người không phải là rất muốn nói sao?” Nhìn nàng bày ra vẻ mặt thống khổ khi làm trái lương tâm, trong mắt Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa lộ ra nụ cười.

“Người lại không để cho ta nói.” Nàng khó chịu bĩu môi, thấp giọng lầu bầu.

“Trẫm cho người nói!”

“Thật.” Tiểu Thiên kích động muốn bò dậy, nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt cảnh cáo của hẳn, nàng đành bất đắc dĩ thu lại cảm xúc, “Được, ta không nói”.

Tên ngụy quân tử này, ngoài miệng để cho nàng nói, trong ánh mắt lại rõ ràng mang theo cảnh cáo.

“Thật không nói sao?” Hoàng Phủ Tấn nhướng mày, nhìn nàng bày ra bộ dạng rất không tình nguyện, hẳn rất muốn cười, nhưng vẫn đem nụ cười ỉn trở về.

Tiểu Thiên vốn định gật đầu, nhưng cuối cùng, nàng còn chưa chết tâm, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn đưa ra một ngón tay, mở miệng nói :” Ta có thể nói thêm một câu nữa hay không? Chỉ một câu nữa thôi.” Nha nha, câu sau mới là trọng điểm. Tiểu Thiên nghĩ trong lòng, đối phó với hôn quân tâm tình bất định chỉ có hướng dẫn hần từng bước mới được.

“Được , người nói thử xem.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu đồng ý. Hần cũng rất muốn biết nếu nàng ” Nói thêm câu nữa” có thể nói cái gì đây.

236. Chương 236

Nhìn Hoàng Phủ Tấn đồng ý, nàng lại sức lực dồi dào, dứt khoát trực tiếp ngồi vào bên cạnh, nắm lấy cánh tay hần, mặt chân thành, mà nhìn động tác thân mật như vậy lại của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn khẽ nhú mồm, dù sao ở trong lòng hần vẫn rất để ý đến gút mắc trước kia. Hần thừa nhận, hần rất để ý đến tên gian phu truyền thuyết kia, hơn nữa hần còn phát hiện mình càng ngày càng bắt đầu để ý nàng.

Mà Tiểu Thiên chủ động gần sát hần như vậy làm hần nghĩ nàng có thể đối với người đàn ông nào cũng sẽ thân mật, tùy tiện như vậy hay không. Hần vốn nên tức giận, nhưng không được, Tiểu Thiên bắt lấy cánh tay hần như vậy làm hần thế nào cũng bài xích không được.

“Hoàng thượng.” Tiểu Thiên lên tiếng, thấy Hoàng Phủ Tấn khẽ nhú mồm, nàng dường như cũng ý thức được cái gì, liếc mắt nhìn tay của mình, nàng thức thời đưa tay thu về, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng.

Mà Hoàng Phủ Tấn rõ ràng chú ý đến hành động của nàng, hần nghiêng đầu nhìn hai mắt của nàng, trên mặt nàng thể hiện sự lúng túng làm trong lòng hần thoáng qua một tia đau lòng, nhưng cũng không nói gì.

“Nói đi.” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn mềm hần xuống.

Thu thập hết sự lúng túng bất chợt vừa rồi, nàng lại khôi phục bộ dạng thường ngày, “Hoàng thượng, là như vậy, về vấn đề chúng ta mới thảo luận vừa rồi, ta cuối cùng cũng rút ra một kết luận rất quan trọng, kết luận này người nhất định phải nghe rõ, hơn nữa phải nhớ kỹ, biết không?”

“Được, người nói xem.”

“Hoàng thượng, bộ dạng đẹp trai không phải là lỗi của người, điểm này ta thừa nhận, nhưng bộ dáng đẹp trai mà lại đi ra ngoài chơi bởi sẽ là sai lầm của người rồi, đúng không?”

“Niếp Tiểu Thiên! Trẫm đi ra ngoài chơi bởi lúc nào?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên.

“Không phải là hôm nay sao.” Tức giận liếc hần một cái, Tiểu Thiên bật thốt lên, trí nhớ hôn quân này sao thế, cũng không phải hôm nay là người nào đó đi dạo kỹ viện, còn mang theo một đương triều Tể tướng cùng đi, đi thì đi thôi, còn đem nàng bắt trở về. Nàng rốt cục phát hiện hôn quân một khuyết điểm —— chính là tuổi còn trẻ, trí nhớ lại bị thoái hóa nghiêm trọng!

“Hôm nay trẫm rất phiêu diêu sao?” Hoàng Phủ Tấn đen mặt lại, nếu không phải là nàng ngày ngày nghĩ đến chuyện đi kỹ viện, hần sẽ đi kỹ viện đem nàng mang về sao?

237. Chương 237

“Người không nhận tội mình đã ra ngoài chơi bởi? Người không nhận tội mình chơi bởi còn mang theo Tể tướng đi dạo kỹ viện!” Tiểu Thiên từ trên giường đứng lên, bộ dạng oai phong này đột nhiên làm nàng có cảm giác cao cao tại thượng, ngay cả không khí cũng trở nên mát mẻ. “Người cũng không xem đó là địa phương nào, đó là nơi nam nhân tập trung, nữ nhân kiếm tiền. Người mà đứng ở đó, nam nhân nhìn chỉ muốn tự sát, nữ nhân nhìn lại muốn dùng thân báo đáp người, cái đó ta không có ý kiến, dù sao hậu cung ba nghìn rồi có thêm các cô nương Tầm Hoan lâu cũng không sao, nhưng nơi đây còn có nam nhân nha, người đến nơi đó rủi xảy ra án mạng thì sao? Người không giết người nhưng người lại vì người mà chết...”.

“Niếp Tiểu Thiên, người nói có phải quá khoa trương không!” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng, chuyện khoa trương như vậy nàng càng nói lại càng hăng, hẳn hiện tại đang hoài nghi nữ nhân này rốt cuộc là đang khen hắn hay là đang chê hắn đây!

“Không hề khoa trương!” Tiểu Thiên lập tức phản bác lời Hoàng Phủ Tấn.. “Dù sao về sau, bất kể thế nào người cũng không được phép ra khỏi cung.”

“Niếp Tiểu Thiên, đây mới là câu người muốn nói?” Hoàng phủ Tấn nheo mắt. Nghe được những lời này của Tiểu Thiên, hắn đã hiểu, nữ nhân này nói từ này tới giờ mục đích chính là không muốn hắn ra khỏi cung bắt nàng về.

Hắn biết nữ nhân này một chút cũng không chịu an phận mà.

“Câu... gì?” Nuốt một ngụm nước bọt, Tiểu Thiên trong mắt thoáng qua tia chột dạ. Ô oa

Hôn quân này sao mới nói một câu mà đã nhìn ra mục đích của nàng rồi.

“Câu gì? Người cứ nói đi!”

“Người... Người đừng nhìn ta như vậy chứ sao.” Tiểu Thiên rụt cổ không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn.

” Không tệ a, Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay ra túm lấy nàng vào ngực, “Lần này thông minh không nhỏ a?”

“Không phải là thay đổi, là vẫn luôn như vậy!” Nuốt một ngụm nước bọt, Tiểu Thiên chớp cặp mắt mở miệng nói.

“Câm miệng!”

“A!” Nàng lập tức che miệng lại.

Hoàng Phủ Tấn nghiêm mặt, mặc dù rất muốn cười nhưng hắn vẫn nhịn lại. Đối phó với nữ nhân này không thể quá hiền lành được, nói nàng thông minh nàng dám nói mình vẫn luôn như vậy, da mặt cũng thật quá dày đi.

238. Chương 238

“Người không muốn trầm xuất cung, trầm xuất cung sẽ cắt đứt chuyện tốt của người là đến Tầm Hoan lâu đúng không?”

“Đúng vậy!” Nàng gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại ý thức được mình lỡ miệng, nàng lại lập tức lắc đầu “Không phải vậy, hoàng thượng!”

“Không phải vậy?” Hoàng Phủ Tấn lật một cái, đem Tiểu Thiên đè ở phía dưới, hai tay chống hai bên, đem nàng giam cầm giữa hai tay mình, mắt nhìn xuống nàng.

“Không... Không phải thế.” Tiểu Thiên nhìn tư thế hai người bây giờ, nàng khẩn trương nuốt nước miếng. Má ơi! bây giờ là như thế nào a? Hôn quân muốn làm gì?

Sẽ không, sẽ không. Tỉnh táo! Tỉnh táo! Hôn quân đối với nàng không có chút lay động hay hứng thú. Nàng cũng không thể như lần trước để hắn chiếm tiện nghi a!

Lần này, nàng nhất định phải chống lại ánh mắt đầy mị lực giết người của tên hôn quân này.

“Hoàng... Hoàng thượng, ngài đổi lại tư thế có được không?” Nàng hỏi một cách vô tội.

“Không thể!” Nữ nhân này, còn dám cùng hắn cò kè mặc cả! Hoàng Phủ Tấn cúi đầu nhìn nhìn tư thế của mình một chút, quả thật có chút mờ ám quá.

“Vậy... Vậy ngài tiếp tục nằm như vậy đi, ta...Ta sẽ dời đi chỗ khác!” Vừa nói liền muốn động dậy thân từ phía dưới Hoàng Phủ Tấn ra ngoài.

“Không cho phép nhúc nhích!” Vừa mới dời đi chưa được mấy cái liền bị lời nói cứng rắn của Hoàng Phủ Tấn cắt đứt.

Mỹ nhân này thật không biết nghĩ cái gì, để cho hắn tiếp tục nằm, nàng dời ra ngoài? Đem hắn thành cái gì? Ngu ngốc sao?

“Cái đó... Hoàng thượng, ngài không cảm thấy chúng ta như vậy rất kì quái sao?” Liếc mắt nhìn tư thế hai người bây giờ, nàng vô cùng “hảo tâm” nhắc nhở hắn.

“Không kì quái!” Hoàng Phủ Tấn trả lời, nhìn cặp mắt nàng không an phận chuyển động khắp nơi, hắn biết nàng đang rất khẩn trương. Thật ra không chỉ mình nàng, hắn đã thân mật qua nhiều nữ nhân nhưng bây giờ, e hèm, hình như cũng cảm thấy rất khẩn trương.

Cho dù hắn hiện tại vẫn giả bộ rất trấn định trước mặt nữ nhân phía dưới này.

“Hoàng... Hoàng thượng, ngài... Ngài có lời gì cứ nói.” Tiểu Thiên đem tầm mắt chuyển dời đi nơi khác cũng không có gan nhìn Hoàng Phủ Tấn lấy một cái.

Má ơi

như bây giờ còn “kích tình đùa giỡn” hơn màn ngày đó khiến nàng khẩn trương, trên lưng cũng toát mồ hôi.

239. Chương 239

“Niếp Tiểu Thiên, nói một hơi dài, ý của ngươi là không muốn cho trẫm xuất cung có đúng không?” Hoàng Phủ Tấn nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm khiến cho Tiểu Thiên rung mình một cái.

“Thật ra ta là vì dân chúng của ngươi đó.”

“Nói thật!” Hoàng Phủ Tấn thanh âm vang lên.

“Thực. Lời nói thật chính là, chính là hoàng thượng ngài quá đẹp trai, vừa ra cung sẽ tạo thành khủng hoảng.”

“Còn không nói thật!”

“Đây chính là lời nói thật nha.” Lần này, nàng chết cũng không thừa nhận ở trước mặt hôn quân, nàng không ngu a, nếu thừa nhận, về sau còn có thể đến Tầm Hoan lâu lâu lỏng sao?

“Không tệ a, Niếp Tiểu Thiên, càng ngày càng thông minh rồi ?”

“Cảm. . . Cảm ơn hoàng thượng khích lệ!”

“Ai khen ngươi !”

“Ngươi a.” Tiểu Thiên trả lời rất vô tội, chơi xỏ lá là sở trường của nàng, là sở trường mà không sử dụng thật tốt, không phải thành ” Sở đoản đặc biệt ” sao? Vóc người không đẹp, cũng không thể đem sở trường của mình để đó không sử dụng nha.

“Niếp Tiểu Thiên.” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn chợt thoáng qua một tia cười quỷ dị, thanh âm êm ái khiến cho Tiểu Thiên không tự chủ được mà rung mình một cái, mặt đỏ ửng phòng bị nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn.

Chỉ thấy hắn đưa tay qua, nghịch tóc nàng mềm mại, bóng loáng như tơ, mang theo vài phần trêu đùa.

“Hoàng. Hoàng thượng, ngươi đừng. Đừng động thủ động cước.” Nha , hôn quân này định câu dẫn nàng!

“Sai rồi, Thiên Thiên, trẫm chỉ động thủ, vẫn chưa động cước.” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn vẫn luôn treo nụ cười làm cho Tiểu Thiên cảm thấy nụ cười âm trầm vô cùng, nụ cười này để cho nàng cảm thấy so với hôn quân nổi giận lúc còn kinh khủng hơn gấp trăm lần.

“Nhưng. . . .” Má ơi, hôn quân này tuyệt đối là có ý trêu đùa nàng, NND, thì ra hôn quân này còn có loại bản lãnh này, nếu là cùng nàng đến thế kỷ 21 mở sòng bạc, hắn tuyệt đối có thể trở thành đại nguyên soái kiếm ra bá bạc lớn nha.

“Tầm Hoan lâu rốt cuộc có chỗ nào hay mà làm cho ngươi để ý như vậy ??”

“Như Mộng a.” Bị Hoàng Phủ Tấn làm cho cả thần kinh cũng treo ngược, Tiểu Thiên khẩn trương ngoan ngoãn nói ra ý nghĩ thật của mình.

“Niếp Tiểu Thiên, Như Mộng là một phụ nữ!” Tay Hoàng Phủ Tấn ngừng lại, tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Thiên, hắn hiện tại thật hoài nghi, nữ nhân dưới người hắn có thể đúng như theo lời nói bị đồng tính hay không, thế nhưng nàng ta lại cảm thấy hứng thú đối với một nữ nhân như vậy!

240. Chương 240

Hôn quân là thí sinh tốt nhất!

“Nhưng nàng là nữ nhân xinh đẹp a.” Tiểu Thiên không nghe được ý tứ trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn, nàng rất vô tội mở miệng nói. Nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Như Mộng đang bị chà đạp ở Tầm Hoan lâu, nàng liền đau lòng gay gắt!

Ai, nếu nàng là đàn ông thì đã sớm đã đem Như Mộng cưới về làm lão bà nha.

Đáng tiếc, lắc đầu một cái, nàng mặt ảo não, sao nàng lại không phải là nam nhân. Nếu không, lúc xuyên qua tới cho nàng là một nam nhân có tiền cũng được a, tựa như hôn quân này vậy.

Eh? Đợi đã? Hôn. Hôn quân?

Tiểu Thiên lập tức đem tầm mắt chuyển sang Hoàng Phủ Tấn, trong mắt lộ ra những tia sáng lấp lánh, độ cong khóe miệng không ngừng khuếch đại.

Trong mắt nàng đột nhiên xuất hiện ánh sáng dĩ nhiên là bị Hoàng Phủ Tấn thu hết vào mắt, nữ nhân này mới vừa còn một bộ dạng ảo não, lại không biết như đi vào cõi thần tiên nơi nào, hiện tại bày ra bộ dạng này rõ ràng có thể coi là bộ dáng tính kẻ với hắn, cặp mắt Hoàng Phủ Tấn hí láp lại.

Nữ nhân này lại muốn giở trò quỷ gì.

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Tiểu Thiên kích động lắc lắc cánh tay Hoàng Phủ Tấn, cũng không còn để ý hiện tại mình đang nằm ở phía dưới Hoàng Phủ Tấn, nàng đang cao hứng chỉ thiếu điều nhảy lên thôi.

Đúng vậy, nàng không thể cưới Như Mộng, nhưng có người có thể cưới mà, người này vừa có quyền lại có thế, vóc người lại đẹp, dáng vóc càng thêm tuấn tú, cùng Như Mộng thật đúng là xứng đôi a, nam nhân trước mắt này tuyệt đối là thí sinh cưới Như Mộng tốt nhất.

Con mẹ nó, lúc trước sao mình lại đem tên hôn quân tốt như thế này mà quên mất nhỉ?

“Làm gì?” Hoàng Phủ Tấn tức giận đáp một tiếng, tay từ trên mặt nàng dời ra, nữ nhân này chỉ cần bị một chuyện khác hấp dẫn, như vậy tay hắn đang trên chộc nàng sẽ không thể thu hút sự chú ý của nàng nữa.

“Hoàng thượng, người gần đây có nghĩ tới chuyện muốn lập phi tử hay không?” Tiểu Thiên cứ nằm ở phía dưới Hoàng Phủ Tấn như vậy, cùng Hoàng Phủ Tấn đối mặt nhìn nhau, bộ dạng cùng vẻ mặt đầy mong đợi làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy không vui.

“Người hỏi chuyện này làm gì?” Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía nàng, lạnh lùng mở miệng nói.

“Nhất định có, đúng không?” Tiểu Thiên cũng không có trả lời vấn đề của hắn, trực tiếp giúp Hoàng Phủ Tấn trả lời, “Hoàng thượng, người không cảm thấy hậu cung nữ nhân quá ít sao, người cần phải đi tìm a, cũng không cần quá nhiều, một là đủ rồi, hoàng thượng, ta giới thiệu cho người một người có được hay không?”

241. Chương 241

“Người rốt cuộc muốn nói gì?” Hoàng Phủ Tấn mặt khê chìm xuống.

“Chính là muốn người tái giá với một nữ nhân khác” Tiểu Thiên mang vẻ mặt chờ mong. Oa, trời ạ, Tên cực phẩm hôn quân trước mặt nàng lại không nghĩ ra.

Nàng cao hứng, không hề nhìn ra vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn đang rất không vui.

“Người muốn trăm lập Như Mộng làm phi?” Trong lòng Hoàng Phủ Tấn không khỏi tức giận, thanh âm lạnh như băng.

Nữ nhân đáng chết này, nói nhiều như vậy, rốt cục là nói đến chuyện này.

“Đúng vậy, người cũng có ý nghĩ này nha.” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên càng thêm cao hứng đâm lao phải đâm theo lao, “Ta biết trong lòng người cũng muốn như vậy mà, ta muốn giới thiệu cho người một nữ nhân chính là Như Mộng!”

Đáng chết! Niếp Tiểu Thiên! Nàng lại bảo hần đi cưới nữ nhân khác!

Hoàng Phủ Tấn tức giận từ trên người nàng lật người ngồi dậy, không ai chú ý tới vẻ mặt đầy khoe mắt hần.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, làm sao vậy.” Nàng vẫn không hề nhìn thấy vẻ tức tối trên mặt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên còn liên tục hỏi không ngừng .

“Niếp Tiểu Thiên, trăm hỏi một lần nữa, người muốn trăm lập Như Mộng làm phi?”

“Đúng. Đúng vậy a.” Hoàng Phủ Tấn trong mắt lạnh như băng Tiểu Thiên cuối cùng là chú ý tới, nuốt một ngụm nước bọt, nàng gật đầu một cái.

Xảy. Xảy ra chuyện gì? Hôn quân dường như rất tức giận?

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, vốn định đè nén, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được rống lên, “Chuyện của trăm không cần người quan tâm!”

“Không phải, hoàng thượng à, ta không có quản chuyện của người, ta cảm thấy Như Mộng cô nương kia tốt hơn Thủy Linh nhiều, người xem nàng, vừa ra giá thì đã 2 vạn lượng bạc đó, người nghĩ đi, điều này rõ là có nhiều người muốn nàng ta, người xem, nói thế nào chúng ta cũng là vợ chồng , ta đương nhiên là phải giới thiệu trước cho người, đúng không?”

Hồngбет. Nguy rồi, sắc mặt của hôn quân tại sao càng ngày càng khó coi vậy? Không thể nào, loại cực phẩm mỹ nữ giới thiệu cho hần, hần còn mặt đen cái gì ? Không phải là cũng cảm kích ông trời để cho hần cưới như vậy là quá tốt sao?

“Niếp Tiểu Thiên, trăm nói, chuyện của trăm không cần người lo!” Hoàng Phủ Tấn cả giận, tâm chìm xuống , nữ nhân đáng chết này , tại sao lại dễ dàng đem hần giao cho nữ nhân khác, nàng lại có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy!

Từ trên giường lật người xuống, hần định rời đi, lại bị nữ nhân này chọc tức vị hoàng đế này như hần mà.

242. Chương 242

“Uy, uy, uy, hoàng thượng, đừng đi mà, chuyện của ta vẫn chưa nói xong mà.” Tiểu Thiên liên tục không ngừng theo sát sau lưng Hoàng Phủ Tấn, thật vất vả mới có cơ hội ở cùng hôn quân một chỗ , sao nàng lại có thể bỏ qua như vậy.

“Niếp Tiểu Thiên, muốn trăm lập Như Mộng làm phi, người đừng có mơ!” Hoàng Phủ Tấn càng nói lại càng nổi giận, hần bây giờ thậm chí có một xung động muốn bóp chết nữ nhân trước mắt này.

“. Tại sao?”

“Bởi vì.” Hoàng Phủ Tấn cũng không biết nên trả lời thế nào, tóm lại, hần không thích nữ nhân này đem hần giao cho người khác, “Bởi vì trăm không muốn lập nàng ta làm phi!”

“Không muốn lập nàng ấy làm phi?” Tiểu Thiên suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông, đẹp như vậy, mang nữ nhân cho hần, sao hần lại không muốn chứ?

Không muốn lập Như Mộng làm phi, chẳng lẽ.

“A

ta biết rồi.” Tiểu Thiên làm ra dáng vẻ như chột hiểu.

“Người biết?” Trên mặt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia mắt tự nhiên, rồi lại mang theo một tia hơi nhỏ xao động, cho đến khi Tiểu Thiên nói xong, để ặt của hắn đen toàn tập.

Chỉ thấy Tiểu Thiên đưa tay, vỗ vỗ bả vai Hoàng Phủ Tấn, nói: “Người không muốn lập nàng ấy làm phi, là muốn lập nàng ấy làm hậu có phải không? Ai, sao ta lại không nghĩ ra chứ, nữ nhân đẹp như vậy, chỉ cho nàng làm phi quả thật ủy khuất cho nàng. Người sớm nói, người sớm nói, ta sẽ hiểu, yên tâm đi, ta cũng không phải là người hẹp hòi, người muốn lập nàng làm hậu có đúng không? Không sao, ta không ngại, ta đây không làm hoàng hậu có thể để cho nàng.”

Tiểu Thiên nói rất rộng rãi, vốn tưởng rằng Hoàng Phủ Tấn sẽ cảm kích nàng, tha thứ nàng, cùng ủng hộ, nhưng không có nghĩ đến mặt Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng đen, đến cuối cùng đã không có cách nào, chỉ có thể dùng “mặt Bao công ” để hình dung hắn.

Sao. Chuyện gì xảy ra? Hôn quân tại sao lại xuất hiện loại vẻ mặt này? Có phải nàng nói sai cái gì?

A, đúng rồi, nhất định là, lo lắng hoàng tử mẫu bên kia giao phó không tốt , chuyện này còn không đơn giản sao!

Nuốt một ngụm nước bọt, nàng không nhìn Hoàng Phủ Tấn trên mặt lộ ít gân xanh, tiếp tục nói: “Hoàng thượng, người yên tâm đi, nếu người lo lắng hoàng tử mẫu sẽ phản đối, ta sẽ nói chuyện cùng lão nhân gia, dù sao ta đây không thích hợp làm hoàng hậu, không bằng đem tặng cho người thích hợp, không phải là tốt hơn sao? Ngài nói đúng không? Đỡ cho người cả ngày nhìn ta không vừa mắt, thậm chí còn chê ta chướng mắt.”

243. Chương 243

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng không nói gì, mỗi một câu của nàng cũng làm cho lòng hắn mang theo một trận mát mát, ánh mắt dần dần lạnh như băng.

Chỉ thấy hắn lạnh lùng cười một tiếng, trong tiếng cười mang theo vài phần bi thương, “Trẫm thật nên cảm tạ ông trời, đã cho trẫm một hoàng hậu tốt như vậy.”

“Đúng, đúng, những lời này của người cuối cùng cũng nghe giống tiếng người.” Nàng không nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn đầy vẻ bi thương, nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, nàng liên tục không ngừng lên tiếng phụ họa nói, “Hoàng thượng, cho nên người về sau ngàn vạn lần không thể bởi ta không là hoàng hậu liền đối xử với ta không tốt, dĩ nhiên, mặc dù người cho tới bây giờ cũng chưa từng đối tốt với ta, nhưng, người cùng Như Mộng – chuyện tốt này là ta tạo thành , cho nên người. Người về sau nên đối. đối tốt với ta 1 chút.” Nàng rốt cục cũng chú ý tới vẻ lạnh như băng trong mắt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên nhắm mắt nói câu cuối cùng kia, cuối cùng lá gan nhỏ bé của nàng cũng nói xong.

“Phải không?” Hoàng Phủ Tấn cười chua xót một tiếng, tầm mắt chuyển sang Tiểu Thiên, “Vậy người nói cho trẫm biết, trẫm báo đáp cho người như thế nào đây, hỡi Hoàng hậu nương nương?”

“Ừm?” Tiểu Thiên bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà ngây ngẩn cả người, càng thêm bởi vì vẻ bi thương rõ ràng trong mắt Hoàng Phủ Tấn , nàng trong lúc nhất thời đọc không hiểu ý tứ trong mắt của hắn, cũng không hiểu hắn tại sao lại xuất hiện vẻ mặt như thế.

“Trẫm nói trẫm nên làm gì để báo đáp người đây?” Hoàng Phủ Tấn tiến lên một bước để sát vào nàng, dọa cho nàng sợ, theo bản năng lui lại mấy bước.

“Ta.” cái nhìn kia trong mắt Hoàng Phủ Tấn ... Thần sắc của hắn làm cho nàng sợ hãi, làm cho nàng không biết nên nói gì.

“Niếp Tiểu Thiên, trẫm chưa từng biết hoàng hậu của trẫm còn có thể hào phóng đến như vậy, chẳng những tìm nữ nhân cho trẫm, còn hơn thế nữa ngay cả ngôi hoàng hậu cũng có thể đem nhường lại.” Hoàng Phủ Tấn mỗi một câu nói, liền tiến tới gần Tiểu Thiên một bước, cho đến khi đem nàng ép tới góc tường.

“Ta. . . .” Tiểu Thiên thế nhưng phát hiện nàng lúc này thậm chí ngay cả một câu phản bác đều nói không ra được, chỉ vì vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn lúc này làm cho nàng không khỏi bị thương.

Lại chỉ thấy khoe miệng Hoàng Phủ Tấn khê nhếch lên đầy giễu cợt, trong mắt còn mang theo vài phần khinh bỉ, “Thế nào? Gấp như vậy muốn đem ngôi hoàng hậu nhường lại, là muốn cùng người yêu của nàng bên nhau, nàng sợ cô đơn lắm sao?” Hoàng Phủ Tấn giận đến bắt đầu không kiềm chế được lời nói, cũng không để ý những lời nói ra này có thể tổn thương người khác.

244. Chương 244

Tiểu Thiên bởi vì những lời này của hắn mà ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn rõ ràng khinh bỉ cùng giễu cợt, lòng của nàng hung hăng tức giận.

Cắn môi dưới, nàng cố gắng để mình thoát nhìn không sao, ngay cả đáng vẻ, nhưng, nước mắt ở trong hốc mắt kìm nén không để trào ra.

Hít sâu một hơi, nàng bình tĩnh nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Ta ngày ngày luôn nghĩ tới có thể cùng người ta yêu bên nhau, ta còn xứng làm hoàng hậu của người sao?” Lời này của Tiểu Thiên rõ ràng mang theo mùi vị giận dỗi, “Không phải là ta hào phóng, mà là ta cảm thấy ta nên thức thời một chút nhường lại ngôi hoàng hậu này, tặng một nữ nhân tốt cho hoàng thượng, về phần ta. . . .” Nàng nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn lần nữa, lạnh lùng cười một tiếng, “Là muốn cùng người yêu bên nhau, còn cô đơn chờ đợi là chuyện của ta.”

Nói xong, nàng vòng qua Hoàng Phủ Tấn, chuẩn bị rời đi, hiện tại hai người đứng tư thế tạo cho nàng có cảm giác bị áp bách.

Huống chi, câu nói mới vừa rồi Hoàng Phủ Tấn, làm cho lòng nàng không có kịp sự chuẩn bị!

Hôn quân đáng chết này, trong tiềm thức của hắn, hoàn toàn nghĩ nàng muốn cùng ở người khác, nếu như vậy, nàng, ngôi vị hoàng hậu này còn có ý nghĩa gì nữa.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, dùng sức giữ nàng lại, bởi lửa giận trong lòng khó có thể áp chế mà gia tăng, Tiểu Thiên đau đến mức nhíu mày, nhưng nàng vì trong lòng tức giận, mà quật cường không chịu mở miệng.

Hoàng Phủ Tấn trên tay một dùng sức, đem nàng hướng bên cạnh mình lôi tới, tay bóp chặt cầm nàng, hốc mắt bởi vì tức giận mà phồng hồng.

“Người rất cô đơn phải không?” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng cười một tiếng, tay nâng cầm nàng, một cái tay khác vòng ở hông của nàng, để cho nàng một chút phản kháng cũng không có.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi định làm gì?” Bị Hoàng Phủ Tấn ôm vào trong ngực, Tiểu Thiên không vui nhíu mày.

“Trẫm muốn làm gì?” Hoàng Phủ Tấn tay ôm Tiểu Thiên ngang hông mỉm cười nói, để cho nàng cùng mình càng gần sát, hai người chóp mũi khoảng cách không tới một tấc, chỉ cần hai người hơi động, sẽ đụng phải, hơi thở nóng giữa hai chóp mũi.

“Người không phải là rất cô đơn sao? Trẫm đáp ứng ngươi, như thế nào?” Hoàng Phủ Tấn trong mắt lạnh đi, dùng phương thức trừng phạt bá đạo hôn lên môi nàng, đôi môi lạnh như băng, giống như chưa từng có cảm giác ấm áp.

245. Chương 245

“Hoàng Phủ. Ngó” nàng vừa lúc muốn mở miệng, Hoàng Phủ Tấn đưa đầu lưỡi tiến vào trong miệng của nàng, đầu lưỡi quấn quanh ở chung một chỗ, để cho trong lòng nàng run lên bần bật, khẩn trương không biết phải làm sao.

“Buông. Buông ra!” Ngày đó, ở trong ngự thư phòng, phát sinh một màn kia lại một lần nữa, thoáng hiện ở trong đầu của nàng, dọa cho nàng sợ đến tim đập rộn lên, hôm nay, Hoàng Phủ Tấn so với ngày đó, càng khiến cho nàng cảm thấy kinh khủng hơn. Nàng không biết mình rốt cuộc đắc tội với tên hôn quân này ở đâu, chẳng qua là, nàng sợ hãi không biết phải nói làm sao..., cái loại cảm giác đó khiến nàng cảm giác bị khi dễ, làm nhục.

Cho dù nàng rất muốn đem Hoàng Phủ Tấn đẩy ra, nhưng hấn bá đạo, một tay giữ hông nàng, lực đạo càng ngày càng siết chặt, nàng càng giãy dụa, dục hỏa phía dưới của Hoàng Phủ Tấn lại càng nóng.

“Niếp Tiểu Thiên, đừng phản kháng trầm, ngươi không có bản lĩnh đó đâu!” Hoàng Phủ Tấn buông môi của nàng ra, nhưng bên tay đang giữ hông nàng thì không hề có dấu hiệu buông ra.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Bị Hoàng Phủ Tấn cho làm cho nổi giận, Tiểu Thiên hướng về phía hấn, rống lên, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Về mặt nàng như vậy khiến Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ, nhưng cũng không kéo dài bao lâu.

“Trầm muốn thế nào?” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn khẽ nhếch lên, cho dù là cười, nhưng cũng không làm cho người ta thấy bất cứ tia cảm tình nào, cười mang theo hơi lạnh thấu xương, “Hoàng hậu của ta rộng lượng như vậy đến ngôi hoàng hậu cũng có thể đem nhường lại, trầm không phải là nên báo đáp người sao? Để trầm an ủi người một chút không để người phải cô đơn chờ đợi nữa”.

Những lời này, Hoàng Phủ Tấn nói rất hung ác, rất làm người ta đau đớn, nhưng mỗi lần nghĩ đến nữ nhân này đáng chết như thế, đối với ngôi vị hoàng hậu chẳng thêm ngó tới, lại nghĩ đến nàng tất cả đều vì tên gian phu đó, lý trí của hấn đã bị lửa ghen thay thế !

Cúi người, ôm lấy nàng, thô lỗ đem nàng ném lên giường, lúc này Hoàng Phủ Tấn đã sớm bị lửa giận cướp lấy tất cả lý trí.

Tiểu Thiên bởi vì hành động như vậy của Hoàng Phủ Tấn hù dọa ngậy ngấn cả người, dập đầu đến ván giường, đau đến nàng nhúm mày, vốn định đứng dậy, lại bị Hoàng Phủ Tấn đè lên giường.

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi làm gì?” Bị Hoàng Phủ Tấn đè, ở phía dưới không thể nhúc nhích, Tiểu Thiên hô lên thất thanh .

246. Chương 246

“Trầm muốn người thị tẩm!” Giọng nói cứng rắn, tay Hoàng Phủ Tấn thô lỗ xé y phục Tiểu Thiên ra, tựa như lần trước như vậy, không hề có chút ý định thương hoa tiếc ngọc.

“Tránh ra, ta không muốn thị tẩm!” Tiểu Thiên cố gắng muốn đẩy ra Hoàng Phủ Tấn, nhưng hôm nay khí lực Hoàng Phủ Tấn, tựa hồ so thường ngày lớn hơn rất nhiều, nàng làm sao cũng đẩy không ra.

“Cũng không phải do người!” Lúc này, y phục của Tiểu Thiên đã bị Hoàng Phủ Tấn xé thành từng mảnh, chỉ còn lại một cái yếm che thân thể, “Niếp Tiểu Thiên, nam nhân khác người cũng phục vụ, trầm là trượng phu của người, người không phải cũng nên phục vụ trầm sao?”

(QH: Anh này luôn nói như thế, ai dám yêu mới lạ....)

“Hoàng Phủ Tấn, ngươi không phải là chê ta bản thủ sao? Người không phải là chê ta ai cũng có thể làm chồng sao, tại sao người còn không buông tha ta, tại sao không phế bỏ ta!” Nàng nổi giận kêu lên, đầy bụng ủy khuất vào lúc này thổ lộ hoàn toàn, nước mắt của nàng tràn đầy khuôn mặt.

Hoàng Phủ Tấn một chút cũng không có để ý tới, “Phế bỏ người?” Hấn cười một tiếng lạnh như băng, “Muốn đi tìm tên gian phu đó hay sao? Niếp Tiểu Thiên, trầm người nói cho biết, trầm không muốn người,

nam nhân khác cũng đừng hòng lấy được, cho dù chết, cũng phải chết ở trước mặt trẫm, ta không muốn giống như phụ hoàng”

Vừa nói đến chuyện này, hận ý trong hân càng thêm tăng, thống hận đối với hân mẫu thân toàn bộ đều dời đến trên người Tiểu Thiên, hân thô bạo giữ chặt của hai tay Tiểu Thiên, những nụ hôn lại rơi xuống một lần nữa. Hân thống hận toàn bộ nữ nhân muốn tái giá giống như mẫu thân của hân, hân giữ chặt 2 tay Tiểu Thiên, một lần nữa hôn nàng.

Trong đầu thoáng qua, tất cả đều là hình ảnh mười năm trước kia, để cho hân muốn quên rồi lại vẫn không có cách nào quên được.

Phụ hoàng tự sát ngay trước mặt của hân, mà mẫu hậu của hân lại cùng nam nhân khác chạy trốn, nữ nhân không biết xấu hổ, có thai cùng nam nhân khác, nữ nhân đều là dê tiện, nam nhân cũng sẽ đối xử dê tiện như vậy!

Càng nghĩ tới, lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng thêm cháy hừng hực, cho dù, trong mắt của hân vẻ mặt này khó nén nhưng đau đớn rõ ràng đã bán đứng hân.

Tiểu Thiên bởi những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà ngừng phản kháng, nàng đem tầm mắt chuyển sang Hoàng Phủ Tấn, cho dù hân lúc này có nhiều hung ác, có nhiều thô bạo, nhưng vẻ đau đớn trong mắt hân lại khiến nàng đau lòng.

Hoàng Phủ Tấn cứ như vậy hôn nàng, bá đạo không để người khác kháng cự, giống như là đang phát tiết một cảm xúc đè nén nơi đáy lòng hân đã lâu, ngay lúc này muốn bộc phát ra, ngay cả, bên trong những nụ hôn này, Tiểu Thiên cũng có thể ném được ổi đau đớn khi bị bỏ rơi.

Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, chỉ có thể ngây ngốc để cho Hoàng Phủ Tấn hôn, cho đến khi khóe miệng của nàng ném mùi vị mặn mặn, nàng mới phục hồi tinh thần, khiến cho nàng kinh ngạc, Hoàng Phủ Tấn thể nhưng lại khóc, khóc ở trước mặt nàng

247. Chương 247

Tiểu Thiên không biết lúc này mình còn có thể làm những gì, nếu dùng những nụ hôn như vậy thật sự có thể xoa dịu đau đớn mà hân đã chịu đựng mười năm qua, nàng phát hiện mình thật sự cảm tâm tình nguyện, để cho hân hôn, nàng muốn đưa tay, vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của hân.

“Ách.” Có lẽ là bởi vì khăn trương, vì không ăn cơm, nàng vốn là đã đỡ đau bụng nhưng vào lúc này lại đau, đau đến nàng kêu rên lên tiếng.

Điểm này, Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới.

Lý trí trở lại, hân thấy thống khổ trên mặt Tiểu Thiên, tim của hân lại nhói lên một lần nữa.

Mới vừa rồi, mình tại sao lại mất đi lý trí như thế, quá mức. Ngay cả thiếu chút nữa cường. cường bạo nàng.

Thấy Tiểu Thiên thống khổ co rúc ở trên giường, lòng Hoàng Phủ Tấn mềm xuống, lật người ngồi cạnh nàng, mặc dù rất không tự nhiên, nhưng khẩu khí cứng rắn mở miệng nói: “Người làm sao vậy?”

“Không có. Không có sao.” Nàng quật cường không cầu cứu hân, nàng cắn môi, lắc đầu một cái.

“Thế nào? Có phải dạ dày lại đau?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn lại trở nên nhu hòa, nhìn thân thể nàng co rúc nằm ở trên giường, Hoàng Phủ Tấn mất đi lý trí vào lúc này lại trở lại bình thường, đau lòng lại một lần nữa thay thế lửa giận.

“Không. Chuyện không liên quan người.” Tiểu Thiên quật cường đẩy tay Hoàng Phủ Tấn đưa tới, cho dù lúc này đau bụng nàng lại một lần nữa chảy lệ, nàng khóc càng thêm bởi vì câu nói kia của Hoàng

Phủ Tấn “Trẫm không muốn ngươi, nam nhân khác cũng đừng hòng lấy được, cho dù chết, cũng phải chết ở trước mặt trẫm.” , Hắc không muốn nàng, lại càng không nên trối nàng ở bên người làm gì?

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi đừng ý thế làm cho trẫm tức giận!” Mặt Hoàng Phủ Tấn lạnh đi, mặc dù khẩu khí cứng rắn không có bất cứ tia cảm tình nào, nhưng ánh mắt lo lắng đã bán đứng hắn lúc này.

Tiểu Thiên không hề chú ý tới, nàng chỉ biết là Hoàng Phủ Tấn xem thường nàng, xem thường những ả dâm phụ !

“Hoàng. Hoàng Phủ Tấn, ngươi bây giờ. Hiện tại, ngươi không muốn ta, cho dù ta chết, cũng muốn chết ở trước mặt của ngươi, quả. Quả nhiên là. Miệng vàng lời ngọc, ta. Ách.” Đáng chết, ước gì người đau chết không phải là nàng!

248. Chương 248

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi, tên ngu ngốc này!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay lau cho nàng bởi vì đau đớn mà toát ra mồ hôi lạnh, đem nàng từ trên giường bế lên, “Trẫm đưa ngươi đi tìm thái y, chờ hắc tới đây, không biết phải chờ tới lúc nào.” Vừa nói, ôm lấy nàng hướng cửa chạy ra.

“Hoàng. Hoàng Phủ Tấn, ta không muốn. Không cần ngươi phải lo, ngươi. Ngươi, tên khốn kiếp này! 555

” Rốt cục nàng không nhịn được cứ khóc mãi, đầy bụng ủy khuất, mặt tràn đầy nước mắt, “Ngươi. Ngươi tại sao nói ta bần thủ, ngươi. Tại sao mắng ta là gian phụ, ngươi. Chính ngươi còn. Còn không phải là cùng. Cùng nhiều người như vậy có. Có quan hệ, còn. Còn không dừng lại một. Một quan hệ!”

“Ngươi, tên ngu ngốc này, bệnh thành như vậy, vẫn còn muốn chỉ trích trẫm!” Hoàng Phủ Tấn ôm nàng, chạy thẳng về hướng Thái Y Viện, đầu nữ nhân này rốt cuộc làm bằng gì, tựa hồ mắng chửi người đối với nàng mà nói so mạng nhỏ còn quan trọng hơn.

“Ngươi. Ngươi mới. Ngu. 555

Đau chết đi.” Thật sự là đau đến không có cách nào, nàng nắm cánh tay Hoàng Phủ Tấn khóc.

(555 = hu hu)

“Đừng sợ, sắp đến rồi.” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói.

“Ta. không cần ngươi. Ngươi, cái tên hôn quân này. !” Mặc dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Tấn không buông.

“Còn dám nói chuyện!”

“Ta. Ta. Ngươi, tên hôn quân này, lại. Lại. Đối với ta dữ như vậy, đợi. Chờ ta tốt hơn, ta sẽ. Sẽ đi tìm tên gian. Gian phụ gì đó!”

“Ngươi dám!” Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo, hắc ngược lại muốn nhìn xem nàng có gan đi tìm tên gian phu đó không!

“Ta. Ta sao lại ko dám!”

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi không câm miệng, trẫm đem ngươi ném xuống đất, không mang ngươi đi tìm ngự y nữa!” Nhìn nàng trong ngực, hắc tức giận đến giơ chân, cho dù đau thành như vậy, còn muốn làm hắc tức, Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời bất đắc dĩ, thật không biết nên làm sao với nàng nữa.

“555

Ngươi thật ước độc!” Nghe Hoàng Phủ Tấn vừa nói như thế, nàng lập tức đưa tay nắm thật chặt cánh tay Hoàng Phủ Tấn không buông, nàng cũng không muốn bị đau chết thật a, “Ta là thê tử duy nhất của ngươi, làm sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?”

Vừa nói đến quan hệ này, Tiểu Thiên ngay cả lời nói đều ko kiêng dè.

Mà Hoàng Phủ Tấn bởi vì câu nói kia của nàng “Thê tử duy nhất ” mà không tự chủ khoe miệng nhếch lên, mặc dù bị nàng làm tức gần chết, nhưng chỉ bởi một câu nói này của nàng , tức giận trong lòng hấn đường như kìm lại.

249. Chương 249

Cúi đầu nhìn nàng, Hoàng Phủ Tấn mang theo cương chiều mở miệng nói: “Vậy thì ngoan ngoãn đừng nói chuyện, trầm mang người đi tìm thái y!”

Động tác dưới chân Hoàng Phủ Tấn thủy chung không hề chậm lại, mà là càng thêm nhanh một chút.

“Được.” Nàng nghe lời gật đầu, nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, nàng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nàng đau đến mức sắp mất nửa cái mạng, bây giờ không phải là lúc cùng hôn quân tức giận, mặc dù nàng còn rất giận hấn, nhưng không thể lấy mạng nhỏ ra để đùa giỡn.

Dạ dày co rút đau đớn, nàng tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn , cắn chặt môi dưới, trong dạ dày cảm giác đau đớn tăng lên khiến cho nàng dựa vào Hoàng Phủ Tấn chặt hơn chút nữa, đôi môi bị nàng cắn, mang theo chút máu nhàn nhạt sưng đỏ.

Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, nhìn tiểu nữ nhân tựa vào ngực hấn an tĩnh dị thường, hấn đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ.

Nhìn nàng hiện tại an phận tựa vào trong ngực hấn như vậy, đoán chừng là thật sự lo lắng hấn sẽ đem nàng bỏ ở nơi này.

Tên ngu ngốc này! Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua vẻ cương chiu, nở nụ cười.

Lo lắng dạ dày nàng vô cùng đau đớn, tốc độ dưới chân Hoàng Phủ Tấn vẫn không hề chậm lại, rất nhanh, liền đến Thái Y Viện .

“Thái y! Toàn bộ ra hết đây cho trầm!” Thanh âm của hấn đánh thức thái y, hấn lúc này bẩm sinh là một vị hoàng đế khí thế ảnh hưởng quá lớn, Hoàng Phủ Tấn rống lên để cho tất cả thái y ở Thái Y Viện lập tức tỉnh lại, căng thẳng mặc quần áo tử tế, liền xuất hiện ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn .

“Hoàng. Hoàng thượng!” Thái y nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện ở cửa, kinh ngạc, không nghĩ tới hoàng thượng sẽ đích thân đến Thái Y Viện .

“Lo lắng làm gì? Mau tới đây xem cho hoàng hậu!” Hoàng Phủ Tấn hướng về phía cửa thái y rống lên.

Cảm giác người trong ngực tự nhiên an tĩnh, Hoàng Phủ Tấn lo lắng không thôi.

“Niếp Tiểu Thiên?” Hấn nhẹ giọng kêu.

Trong ngực hấn, Tiểu Thiên một chút phản ứng cũng không có.

“Niếp Tiểu Thiên?” Thấy không có đáp lại, trái tim Hoàng Phủ Tấn nhói lên.

“Niếp Tiểu Thiên, người làm sao vậy?” Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng lay lay nàng, vẫn như cũ không có phản ứng.

Lúc này, Hoàng Phủ Tấn mới chú ý sắc mặt nàng tái nhợt tựa vào trong ngực hấn, nhắm mắt, đã hôn mê.

Nàng đau đến hôn mê!

“Thiên Thiên! Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cả trái tim nhói lên, sợ hãi, bao phủ toàn thân của hấn, hấn ôm nàng, hai tay mang theo run rẩy.

“Hoàng. Hoàng thượng.”

“Các người đều là những tên vô dụng, còn đứng ngây ra đó làm gì!” Hốc mắt Hoàng Phủ Tấn khẽ phiếm hồng, hướng về phía thái y rống lên.

“Hoàng thượng, xin để thần xem mạch cho nương nương !” Nói chuyện là thủ lĩnh của Thái Y Viện, thái y Lý Tĩnh, hần lấy can đảm đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, cũng không chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, liền đưa tay kéo tay Tiểu Thiên, nâng lên bắt mạch .

Hoàng Phủ Tấn nhìn chằm chằm sắc mặt Lý Tĩnh không nói gì, một lúc lâu sau, cho đến Lý Tĩnh buông lỏng tay Tiểu Thiên , hần mới mở miệng hỏi: “Như thế nào?”

“Hoàng thượng, xin chớ lo lắng, nương nương chẳng qua là không nào nhận được cơn đau dạ dày nên mới bất tỉnh , cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Không có gì đáng lo ngại?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn trầm xuống , “Đau đến hôn mê, còn nói cũng không có gì lo ngại!”

“Hoàng thượng xin bớt giận!” Lý Tĩnh cùng đám người quỳ xuống, “ Bệnh đau dạ dày này không thuốc nhưng chỉ cần nương nương ăn cơm đúng giờ, không để cho dạ dày co rút, liền không có gì đáng ngại, nếu như nương nương không phối hợp ăn cơm ..., Thần quả thật không thể chữa.” Lý Tĩnh không biết lá gan mình lớn đến mức nào nói ra lời này, khi hần nói xong toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hoàng Phủ Tấn cũng biết chuyện này không thể trách thái y, chẳng qua là mình mới vừa rồi thật sự có chút khẩn trương hơi quá, hần chưa từng nghĩ tới tâm tình của mình sẽ vì nữ nhân này mà mất bình tĩnh, thấy nàng té xỉu trong ngực thì hần cảm thấy thân thể mình đang run rẩy .

“Các người đứng lên đi.” Thanh âm của hần đã nhẹ rất nhiều.

“Tạ. Tạ hoàng thượng!” Thái y xoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, mới từ dưới đất đứng lên.

“Hoàng thượng.” Lý Tĩnh lại một lần nữa mở miệng nói: “Thần sẽ giảm đau cho nương nương trước, chờ sau khi nương nương tỉnh lại ăn cơm xong thì sẽ không việc gì .”

“Ừ.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, đem Tiểu Thiên ôm vào trong Thái Y Viện , đem nàng đặt để lên giường, hần ngồi xuống bên cạnh nàng .

Một lúc lâu sau, thái y xoa xoa mồ hôi lạnh ở trán, mở miệng tâu: “Hoàng thượng xin yên tâm, nương nương đã không sao.”

“Ừ, lui ra đi.” Hoàng Phủ Tấn khoát tay áo, đột nhiên cảm thấy nhất thời cơ thể bỗng trên nên vô lực.

250. Chương 250

“Hoàng. Hoàng thượng.” Lý Tĩnh do dự không dám nói lời nào, dù sao hoàng đế vẫn còn ở nơi này, hần nào dám cứ như vậy chạy về đi ngủ a.

“Chuyện gì?”

“Ngài. Không bằng ngài đi nghỉ ngơi đi, thần sẽ để nữ thái y tới đây chăm sóc nương nương.”

“Không cần, các người đi xuống nghỉ ngơi đi, trẫm ở đây chăm sóc hoàng hậu là được rồi.” Hoàng Phủ Tấn cự tuyệt, để tên ngu ngốc này một mình ở đây, hần một chút cũng không an tâm .

“Hoàng thượng, ...” Lý Tĩnh có chút khó khăn, nào có một quân vương tự mình đợi ở bên trong Thái Y Viện, thái y bọn họ, sao có thể bỏ lại chủ tử mà đi nghỉ ngơi .

“Trẫm bảo các người đi xuống có nghe không?” Hoàng Phủ Tấn có vẻ không nhận được.

“Dạ, dạ, thần tuân chỉ!” Lý Tĩnh liên tục không ngừng chấp tay.

Xoay người lui xuống, đi chưa được mấy bước, Lý Tĩnh lại ngừng lại.

“Hoàng thượng.”

“Lại có chuyện gì?” Hoàng Phủ Tấn không nhận được nhú mày.

“Hoàng thượng, nương nương sau khi tỉnh lại, cần phải ăn cơm ngay!”

“Ừ, trẫm biết.” Hoàng Phủ Tấn giơ tay, mở miệng lên tiếng.

Cuối cùng, Lý Tĩnh cùng mấy tên thái y không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, lui xuống.

Trong lòng cũng rất buồn bực, chưa từng thấy hoàng thượng đối xử với nương nương như vậy, hơn nữa vị nương nương này vừa vào cung liền bị hoàng thượng cho vào lãnh cung, ngày ngày đem hoàng thượng giận đến giờ chân Hoàng hậu nương nương.

Nhất là Lý Tĩnh, hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương ở giữa tranh đoán hẳn nhiều lần thấy, lần trước ở cung Thanh Âm của Thái Hoàng Thái Hậu thiếu chút nữa đánh nhau, nếu như không phải là Thái Hoàng Thái Hậu che chở, Hoàng hậu nương nương thiếu chút nữa làm quỷ dưới đao rồi.

Nhưng hôm nay, hành động của hoàng thượng khiến cho đám thái y ... Hoàng thượng tự mình ôm Hoàng hậu nương nương tới Thái Y Viện, tự mình lưu lại chăm sóc nàng, hẳn là Thiên Tử, người có địa vị cao như vậy lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp, đợi ở bên trong Thái Y Viện, điều này làm sao ko khiến cho bọn họ kinh ngạc.

Khẩn trương trong mắt hoàng thượng đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ, cả hậu cung này, hơn ba ngàn hậu phi, chưa từng có nữ nhân nào được hưởng đãi ngộ như thế này.

Thái y lui xuống đi ra cửa, Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, thấy Tiểu Thiên hôn mê sắc mặt tái nhợt làm đau lòng người, còn có miệng kia bởi vì chịu đựng đau đớn mà cắn ra máu, đôi môi khê mang theo sưng đỏ, Hoàng Phủ Tấn lòng khẩn một chút, tay lướt qua đôi môi nàng bị cắn rách nát, hẳn đau lòng nhứt mảy.

251. Chương 251

Đưa tay kéo chăn đắp cho nàng, Hoàng Phủ Tấn ngồi ở bên người nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Cho tới bây giờ hẳn cũng chưa bao giờ nghiêm túc ngắm nhìn hoàng hậu của hắn, thời gian trước kia cùng nàng chạm mặt, không phải dùng để gây gỗ, thì chính là bị nàng làm cho hắn tức giận muốn giết nàng, hôm nay, mới phát hiện vị hoàng hậu này thật đúng là một tiểu mỹ nhân, lông mày nhỏ nhắn cong cong lá liễu, làn da trắng nõn làm cho người ta không nhận được muốn đưa tay bẹo một cái, tiểu bì chóp mũi vào lúc này hơi nhũn, còn cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào, bị nàng cắn khê có hơi sưng hồng, làm cho người ta không nhận được muốn hôn một cái.

Khó trách nữ nhân này lại thích đến Tầm Hoan lâu, lại luôn nói mình không khuynh thành, thì cũng khuynh quốc, còn quả thật có điểm về thùy mị.

Hoàng Phủ Tấn nhìn không được bật cười, nữ nhân ngu ngốc này còn dám nói hắn sẽ thú tính đại phát, đối với nàng làm ra chuyện gì.

“Mắt Trẫm có kém như vậy sao?” Hắn hướng về phía Tiểu Thiên còn đang hôn mê nhẹ giọng mở miệng nói, trong mắt đều là ôn nhu.

Nàng vẫn như cũ cau mày ngủ mê man, Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng, trong lúc nhất thời thất thần.

Hắn hiểu, tại sao kể từ sau khi cưới nữ nhân ngốc nghếch này, tâm tình của mình luôn bị nàng làm ảnh hưởng, loại cảm giác này tới quá nhanh, khiến hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Nó làm cho hắn tức giận đến nỗi muốn giết nàng, còn nàng vẫn ương ngạnh đến bây giờ còn chưa bị hắn chém, nàng ăn vạ hắn ý thế hiếp người, nhiều lần còn dám đánh hắn, hẳn thật đúng là chưa từng thấy qua nữ nhân có lá gan lớn đến như vậy.

Nàng còn dám cầm cái ghế đập hắn! Dưới gầm trời này đoán chừng chỉ có nàng mới có thể làm ra những việc người bình thường không dám làm.

Hắn kim lòng không được, cúi xuống, khuôn mặt Tiểu Thiên đôi môi khê sưng đỏ khiến hắn không cách nào kháng cự.

Hôn nhẹ lên môi nàng, động tác của hắn liền ngừng lại, trong đôi mắt thoáng qua một tia nhàn nhạt mắt mát, “Niếp Tiểu Thiên, trong lòng của người có phải vẫn muốn ở bên bên gian phu đó?” Hắn nhìn Tiểu Thiên hôn mê, thấp giọng hỏi.

Hắn có thể lựa chọn không ngại sao? Hắn là một người đàn ông, người thống trị của một quốc gia, sao hắn có thể cho phép trong lòng nữ nhân của hắn có nam nhân khác chứ.

Lúc này, hắn thừa nhận, hắn rất để ý tên gian phu đó, vô cùng, vô cùng để ý.

252. Chương 252

Rời môi của nàng, Hoàng Phủ Tấn ngồi thẳng người, trong mắt thoáng qua một tia ảo não.

Ở trước mặt nữ nhân này, hắn một chút tự chủ cũng không có.

“Ách. . . .” Vang lên bên tai tiếng kêu rên của Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn cả kinh nghiêng đầu, chỉ thấy Tiểu Thiên ánh mắt hơi mở ra.

Khi nàng thấy Hoàng Phủ Tấn thì trong mắt của nàng thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Hoàng thượng?” Tại sao hôn quân lại ngồi ở bên cạnh nàng? Liếc mắt nhìn chung quanh, nàng thấy vô cùng xa lạ, đây không phải là Vũ Phượng Cung, càng không phải là Vân Tiêu cung, kia. Nơi này là nơi nào

“Người đã tỉnh?” Hoàng Phủ Tấn thanh âm mang theo chút cứng rắn, chẳng qua là trong lòng khi nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn mới có thể thở phào một cái.

“Nơi này là nơi nào?” Đây mới là chuyện nàng muốn biết, nàng nhớ mình đau bụng không chịu nổi, cuối cùng đang ở trong ngực hôn quân hôn mê, chuyện sau đó.

“Thái Y Viện.” Hoàng Phủ Tấn trả lời rất đơn giản, Tiểu Thiên nghe xong, tựa hồ không nhận được.

“Ừm” Gật đầu một cái, nàng không nói gì thêm, tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, mới có một đêm thôi, nàng lại cảm giác như đã trải qua rất nhiều, còn cả cảm giác sanh ly tử biệt, bên cạnh hôn quân, nhu tình của hắn, hắn cứng chiu, hắn thô bạo nàng nhưng mang theo vài phần đau đớn, mỗi một mặt nàng thấy qua, hiện tại nàng không rõ rốt cuộc ai mới chính là Hoàng Phủ Tấn.

Thấy Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không giống như bình thường hắn vẫn thấy, những lúc trước ở Vũ Phượng Cung đã trải qua đau đớn như vậy, thái y đã làm cho nàng đỡ đau, có thể tỉnh lại, nhưng bây giờ, nàng lại trầm mặc, trầm mặc không giống như Niếp Tiểu Thiên hắn vẫn biết, hắn không thích thấy bộ dạng nàng trầm mặc, không thích nhìn bộ dạng không vui của nàng.

Đột nhiên nghĩ đến thái y trước khi đi nói, Hoàng Phủ Tấn đưa tay đỡ nàng dậy, nhẹ giọng hỏi: “Dạ dày còn đau không?”

“A?” Tiểu Thiên bởi vì Hoàng Phủ Tấn cử động như vậy sững sốt một chút, ngay sau đó lắc đầu một cái, “Không đau.”

Nha, hãy kết thúc đi, nàng lập tức đi tự sát, đau dài không bằng đau ngắn. Hắn muốn mạng người, nếu trải qua nhiều lần đau đớn thế này, đoán chừng ngay cả linh hồn nàng cũng bị mất.

253. Chương 253

“Có đói bụng không?”; Lắc đầu một cái, nàng vốn muốn nói là không đói bụng, nhưng ngay sau đó nghĩ đến, không làm sao xua được cơn đau dạ dày đang hành hạ, cái mạng nhỏ này của nàng làm sao có thể chịu nổi.

Nghĩ tới đây, nàng lại liều mạng gật gật đầu, “Đói, đói, ta rất đói!”

“Được, vậy người chờ một chút, trầm sẽ cho người mang đồ lên cho người ăn.” Hoàng Phủ Tấn ở bên cạnh nàng đứng lên, đi ra ngoài cửa, lại bị Tiểu Thiên kéo lại.

“Không cần, hoàng thượng!”

“Người không phải đói bụng sao?” Hoàng Phủ Tấn không vui nhíu mày, nữ nhân này nếu dám nói một đằng làm một nẻo, hẳn hiện tại liền đem nàng đi chém.

“Ừh.” Gật đầu một cái, nàng tiếp tục nói: “Nhưng đã trễ thế này, gọi bọn hạ nhân rời giường nấu đồ cho ta ăn, giống như không được tốt.”

Hoàng Phủ Tấn bởi những lời này của Tiểu Thiên hơi ngẩn ra, hẳn cho tới nay chưa bao giờ lo lắng những chuyện như thế này, khi hắn - ý thức được, bọn hạ nhân làm những chuyện này vốn là chuyện đương nhiên, cần gì phải lo lắng.

“Đừng nói nhảm nữa, trầm đi gọi bọn họ.” Nói xong, liền hất tay Tiểu Thiên, lại một lần nữa làm bộ rời đi.

“Uy, uy, hoàng thượng!” Biết mình kéo không được hắn, nàng không thể làm gì khác hơn là cả người từ trên giường nhảy xuống, đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, trách hắn: “Người người này thật ngang ngạnh, tất cả nói đánh thức người ta không xong.”

“Niếp Tiểu Thiên, người rót cuộc muốn không ăn!” thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên.

“Muốn, muốn!” Liên tục không ngừng gật gật đầu, nhưng nàng ko muốn làm khó bọn họ, “Nhưng hoàng thượng, lúc này gọi bọn họ lên thật không tốt, người ta cũng là buồn ngủ nha, có phải hay không?”

“Trầm kêu bọn họ, ai dám không lên!”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn khiến Tiểu Thiên lộ vẻ bất đắc dĩ. Hôn quân này thật chẳng biết điều chút nào cả.

“Hoàng thượng, ta không thể ích kỷ như vậy, biết không? Tại sao khi ta muốn ăn cơm, các nàng lại phải rời giường lúc trời lạnh để nấu đồ cho ta, người suy nghĩ một chút đi, nếu là người, nửa đêm canh ba, khí trời lạnh như vậy bị người đánh thức, người trong lòng thoải mái không?”

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên không nói gì, hẳn thế nào cũng không hiểu cái tiểu nữ nhân này trong đầu rốt cuộc đang nghĩ gì? Nàng là hoàng hậu, gọi người làm rời giường nấu đồ cho nàng ăn có cái gì không đúng, nàng còn đặt mình vào hoàn cảnh người khác thay bọn họ nghĩ.

Nói là nàng quá thiện lương chẳng phải sao?

254. Chương 254

Về điểm này, hẳn ngược lại một chút cũng không nhìn ra được.

Chẳng qua là, hắn chưa từng nghĩ tới, nàng, một hoàng hậu thế nhưng vì bọn hạ nhân mà suy nghĩ, chẳng qua là, nàng hiện tại nghiêm túc như vậy như vậy, tựa hồ thật không muốn hắn đi gọi bọn hạ nhân rời giường nấu cơm.

“Không gọi các nàng rời giường, ai nấu đồ cho người ăn?” Cuối cùng, hắn từ trong miệng lạnh lùng nói.
@_@ *Người nhìn gì chẳng lẽ lại là ta*

“Ách. . . .” Điểm này nàng ngược lại không nghĩ qua, dù sao nàng nghĩ, mọi người đều bình đẳng, mặc dù nàng cũng rất muốn những hạ nhân kia rời giường nấu ít đồ cho nàng đỡ đau dạ dày, dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn a, nhưng, nàng không có lý do gì gọi người ta nửa đêm canh ba vì nàng mà họ không ngủ được, mặc dù địa vị bây giờ của nàng là Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng, nhưng nàng không có thói quen được người khác hầu hạ như vậy.

Nhưng cái dạ dày này Không nhét ít đồ ăn vào, thật sự khiến nàng không chịu nổi.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng nàng khẽ cắn răng, lắc đầu một cái, ” hoàng thượng, ta không ăn, dù sao trời cũng sắp sáng, đợi các nàng rời giường rồi hãy nấu đi.”

Nàng nghĩ, dù sao cũng chỉ mấy canh giờ nữa thôi, đoán chừng cái dạ dày sẽ không vô nhân đạo hành hạ nàng, lại cho nàng đau đớn không thôi chứ!

“Niếp Tiểu Thiên, người nói cái gì?” Mặt Hoàng Phủ Tấn bởi những lời này của nàng mà tối đen, đáng chết, nữ nhân này, bởi vì không muốn đánh thức những cung nữ kia, liền lấy cái mạng nhỏ của mình ra nói giỡn, nàng thấy những đau đớn này còn không đủ hay sao?

“Ta. Ta nói, ta trễ. Ăn trễ một chút thôi mà!” Hôn quân này, mới kiên trì không lâu bản tính cũ lại xuất hiện.

Xem ra vẫn là bị bệnh thì tốt hơn, ngã bệnh thật còn có thể được sự đồng tình, ngay cả hôn quân loại cực kỳ tàn ác này bạo quân cũng sẽ vào lúc nàng ngã bệnh cũng có tâm đồng tình, ôn nhu hơn một chút, một khi nàng trở về bình thường, hôn quân cũng khôi phục bình thường, nói cách khác hẳn lại khôi phục về mặt tàn bạo vốn có của bạo quân!

“Ai cho phép người ăn trễ một chút hả!” Hoàng Phủ Tấn rống lớn, nha đầu chết tiệt này, lại lấy chính mạng nhỏ của mình ra nói giỡn, “Trẫm đi gọi các nàng rời giường!”

“Ta không muốn ăn nữa!” Tiểu Thiên nắm chặt lấy tay Hoàng Phủ Tấn, thậm chí còn dùng chân quần chặt người hắn.

255. Chương 255

Tư thế lúc này của nàng làm cho người ta không biết nên khóc hay cười, tựa như một con gấu túi, cả tay chân quần bên người Hoàng Phủ Tấn, để cho cả người hắn đều không thể nhúc nhích.

Điều này làm cho người nào đó dễ khóc dễ cười, trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một nụ cười.

“Niếp Tiểu Thiên, người xuống ngay cho trẫm!” Hắn cố ý trợn mắt lên mở miệng nói, nữ nhân này thật là, tự nhiên lại nhảy lên người hắn.

“Vậy. Vậy người đừng đi gọi các nàng rời giường!” Tiểu Thiên đáng thương nhìn Hoàng Phủ Tấn, chớp cặp đen nhánh, tay chân lại càng dẩy dụa chặt, chỉ sợ Hoàng Phủ Tấn đem một giường đẩy nàng xuống.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, phát hiện mình quả thật không có biện pháp nào, nhìn dáng vẻ bây giờ, nữ nhân này cố ý không để cho hắn đi gọi những cung nữ kia rời giường.

Nhưng dạ dày nàng nếu không ăn, sẽ lại đau một lần nữa. Hắn không muốn phải nhìn nàng bị đau bụng hành hạ nữa rồi lại một lần nữa bất tỉnh đi.

Cuối cùng, hắn bắt buộc phải nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Người xuống mau, trẫm không đi là được chứ gì.”

“Thật sao?”

“Ừ, thật, nhanh lên, trẫm đi nấu cho người ăn!” Hoàng Phủ Tấn chưa từng nghĩ tới, mình sẽ nói câu này, tùy như vậy ý, ngay cả chính hắn đều chưa từng chú ý tới những lời này của hắn khiến Tiểu Thiên vô cùng chấn động.

Tiểu Thiên nghe Hoàng Phủ Tấn nói những lời này, cả người ngây ngẩn, có thể nói, nàng thấy giờ xuất hiện một tên người ngoài hành tinh còn ko khiến nàng kinh hãi như bây giờ.

Có. Có phải hay không nàng nghe lầm? Nàng nhất định bị đau khiến cho thần kinh thất thường rồi, nhất định là, hôn quân nói nấu cho nàng ăn? Xong rồi, xong rồi, lỗi tai xảy ra vẫn đề, bên tai bị dạ dày làm cho nghe lầm rồi.

Một cái tay gãi gãi lỗ tai, nàng không dám tin lại một lần nữa nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, lạnh run mở miệng nói: “Hoàng. Hoàng thượng, ta. Ta mới vừa không nghe rõ ràng, người nói cái gì?”

“Trẫm nói trẫm đi nấu cho người ăn!” Tức giận liếc nàng một cái, nàng trong mắt xuất hiện bất trí tin là chuyện gì xảy ra?

Trời! Nàng không có nghe lầm, lần này tuyệt đối không có nghe lầm! Hôn quân thật sự đã nói sẽ nấu cho nàng ăn!

Má ơi, trời sập nữa, đất sụt nữa, ngày tận thế lại tới nữa

256. Chương 256

“Người.....người làm?” Nàng không dám tin lặp lại lần nữa.

Mẹ ơi, lại không nói hôn quân này là thiện tâm đại phát hay là bị quỷ ca ôn nhu nhập thân rồi, dù sao tính khí hôn quân vốn là âm tình bất định, nhưng mấu chốt chính là, hôn quân làm cho nàng ăn? Phải biết rằng, vị lão đại này luôn được cung nữ thái giám hầu hạ từ nhỏ cho tới lớn nha. Đoán chừng hắc đả lớn như thế này, ngay cả phòng bếp đi hướng nào, mặt mũi ra sao còn không biết. Những thứ gạo củi dầu muối tương dấm trà, hắc biết không? Cái gì đó mà hắc làm ra có thể ăn không? Nàng cũng không muốn đồ ăn lão đại làm ra trực tiếp làm cho nàng ăn xong rồi nôn tại chỗ nha.

Trực tiếp cố gắng nuốt thì cũng không có gì để nói đi, kinh khủng hơn chính là, đến lúc đó ăn xong lại sống không được mà chết cũng không xong, không thì làm cái dạ dày của nàng đau trở lại, làm cho nàng thêm một lần nữa đau đến chết đi sống lại, lúc đó nàng thực sự không có cách nào lẩn lộn.

Nghĩ tới đây, nàng hung hăng rung mình một cái, trong mắt xuất hiện lo lắng hoảng sợ.

Hoàng Phủ Tấn nhìn vẻ mặt Tiểu Thiên không ngừng biến đổi, lúc thì kinh ngạc, lúc thì khổ não, cuối cùng lại bày ra cho hắc thấy là một ánh mắt hoảng sợ, cứ như là hắc đi làm độc dược cho nàng ăn vậy.

“Niếp Tiểu Thiên, vẻ mặt này của ngươi là có gì đây?” Sưng mặt lên không vui, Hoàng Phủ Tấn mở miệng hỏi.

Âm thanh Hoàng Phủ Tấn khiến cho Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nàng mới vừa rồi vẫn còn hoảng sợ, “Hoàng.....Hoàng thượng, ngài biết làm sao?” Nàng lấy dũng khí hỏi cái vấn đề này, nàng thề, nàng tuyệt đối không phải đang hoài nghi năng lực của Hoàng đế lão đại!

Được rồi được rồi, nàng thừa nhận, nàng đúng là hoài nghi năng lực của hắc, những thứ khác không nói, còn năng lực nấu cơm, nàng thực đúng là có chút hoài nghi. Hắc là Hoàng đế nha, đây là một thân phận như thế nào a, không hề tầm thường, tuyệt đối sẽ không thể như một thân phận có thể biết nấu cơm.

“Trẫm dĩ nhiên.....” Âm thanh Hoàng Phủ Tấn bị chặn lại trong cổ họng.

Niếp Tiểu Thiên nói lời này khiến hắc suy nghĩ lại vấn đề, nói thật, hắc ngay cả ngự thiện phòng là hình dạng gì cũng không biết, càng không cần phải nói đến chuyện xuống bếp.

Hắc vừa nãy là nghĩ gì a, làm sao lại cùng nữ nhân này nói mình đi nấu cho nàng ăn? Là lo lắng cho bệnh tình của nàng đến hồ đồ rồi?

Khó trách nữ nhân này lại trưng cái vẻ mặt hoảng sợ đó ra cho hắc xem, khó trách nàng còn không ngừng lạnh run, nàng đang hoài nghi năng lực của hắc.

Đáng chết nữ nhân ngu ngốc này, thế nhưng lại dám hoài nghi năng lực của hắc!

257. Chương 257

“Trẫm dĩ nhiên sẽ làm được!” Cuối cùng, ngay trước mặt Tiểu Thiên hắc cho ra một đáp án như vậy. Hắc cũng không tin, đường đường là một Hoàng đế, thiên hạ còn quản được, xá gì một bữa cơm?

Hắc làm sao có thể để nữ nhân này xem thường.

“Thật.....thật sao?” Tiểu Thiên vẫn không yên lòng nuốt một ngụm nước bọt, mở miệng hỏi.

Lão thiên a, xin tha thứ cho nàng, nàng thật sự hoài nghi năng lực của vị Thiên tử này, dù sao mạng nhỏ quan trọng hơn, nàng không muốn “ngủm” vì một bữa cơm nha.

“Người mau buông ra, đừng có đeo lên người Trẫm nữa!” Tức giận liếc cái người còn đang dùng cả tay chân “treo” trên người mình, nàng ngược lại còn bám chặt hơn nữa, “Trẫm đến phòng bếp!” Hắn nói những lời này xong có chút mất tự nhiên.

“A, a, được!” Gật đầu một cái, nàng buông lỏng hai chân quấn trên người Hoàng Phủ Tấn cùng với hai tay đang quấn lấy cổ hắn, trèo từ trên người Hoàng Phủ Tấn xuống.

“Tốt lắm, người chờ ở đây đi!” Lại lạnh lùng nhìn nàng một cái, Hoàng Phủ Tấn xoay người rời đi.

“Khoan đã!” Cuối cùng, Tiểu Thiên vẫn là không yên lòng kéo Hoàng Phủ Tấn lại.

“Đang làm gì đó?”

“Hoàng thượng, hay là ta đi cùng với người nha!” Nói thật, nàng thật rất lo lắng hôn quân này, trước không nói liệu hắn có khả năng nấu cơm không, đến lúc không làm được lại đem phòng bếp của Thái Y viện đốt đi, nàng chắc chắn sẽ bị những thái y ở đây thống hận một thời gian thật dài a.

“Niếp Tiểu Thiên, người vẫn cứ hoài nghi Trẫm?” Hoàng Phủ Tấn nheo mắt lại, nữ nhân này trong mắt rõ ràng lo lắng hắn sẽ đốt phòng bếp Thái Y viện.

“Không có, tuyệt đối không có!” Đầu Tiểu Thiên lập tức dao động giống như trống bỏi, vì để cho Hoàng Phủ Tấn tin tưởng nàng không có xem thường hắn, Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Hoàng thượng, là như vậy, ta cảm thấy cái này.....Một mình ta đợi ở đây rất đáng sợ, chỉ muốn đi cùng ngài” Nàng thuận miệng tìm lí do.

“Phải không?” Hoàng Phủ Tấn mặc dù không quá tin tưởng lời nàng nói, nhưng nhớ đến trước kia nàng không dám ngủ một mình, hắn cũng bán tín bán nghi.

“Dạ, đúng vậy Hoàng thượng, ngài để cho ta đi cùng với ngài nha.” Tiểu Thiên trong mắt mang theo thỉnh cầu, nàng cũng không hi vọng lão đại này đem muối thành đường, dấm thành rượu,..... Lúc đó không nói ăn xong liệu có “ngủ” không, nhưng đau bụng là chắc chắn.

258. Chương 258

Hoàng Phủ Tấn trầm mặc nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu một cái, “Được, người đi cùng Trẫm”.

“Vâng, vâng, cảm ơn Hoàng thượng, cảm ơn Hoàng thượng.” Thấy Hoàng Phủ Tấn đồng ý, Tiểu Thiên mặt mày hớn hở.

“Đi thôi!” Miễn cưỡng nhìn nàng một cái, Hoàng Phủ Tấn xoay người, đi tới phòng bếp.

Bởi vì cả tòa Thái Y viện rất lớn, kích thước tương đương với bệnh viện Trung ương ở thế kỉ 21. Vì vậy, phòng bếp Thái Y viện cách gian phòng Tiểu Thiên vừa ở một khoảng khá xa.

Dọc theo đường đi, Tiểu Thiên đi sau lưng Hoàng Phủ Tấn không nói gì, nàng nhìn chăm chú vào bóng lưng cao to của hắn. Ở nơi này, trong bóng đêm, bóng lưng hắn mang theo nhàn nhạt cô tịch, ánh trăng kéo dài bóng lưng làm cho cả người hắn thoát nhìn càng thêm cô tịch, càng khiến người đau lòng.

Tên hôn quân này thật ra cũng không phải rất xấu, nhìn chuyện tối nay xem, tất cả mọi người đều đi ngủ, hắn đường đường là một Hoàng đế lại tự mình tới chiếu cố nàng, thậm chí còn tính toán tự nấu đồ ăn cho nàng. Mặc dù nàng không biết hắn làm rốt cuộc có ăn được hay không, nhưng ít nhất hắn cũng có lòng không phải sao?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tiểu Thiên không tự chủ được nâng lên.

“Hắt xì.....” đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, Tiểu Thiên không nhịn được rung mình một cái, theo lỗ mũi nhột nhột hắt hơi.

Cúi đầu liếc mắt nhìn mình, nha, dĩ nhiên lại mặc một lớp áo rất phong phanh, trong thời tiết như thế này, không phải là không thể đem nàng chết rét.

Mới vừa lúc theo hôn quân đi ra, một chút cũng không cảm thấy lạnh. Hiện tại phản ứng mới thấy, mùa đông ở cổ đại thật đúng là lạnh hơn bình thường, mỗi trận gió đều lạnh vào tận xương tủy.

Đưa hai tay chà xát cánh tay, cố gắng làm ỉn ấm áp một chút, đang định đi về phía trước, đúng lúc này, nàng cảm thấy trên người đột nhiên ấm áp, trên vai nàng bỗng dưng xuất hiện thêm một chiếc áo khoát, trên y phục còn lưu lại nhiệt độ của Hoàng Phủ Tấn, bất chợt nàng cảm giác được cả người ấm lên.

Giương mắt, nàng đối mặt với ánh mắt hơi trách cứ của Hoàng Phủ Tấn.

“Hoàng.....”

“Đừng để mình bị đông lạnh, Trẫm không có thời gian phục vụ ngươi!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn mang theo tức giận ngắt lời Tiểu Thiên, tay tự nhiên vươn ra, kéo vấy nàng chặt một chút.

259. Chương 259

“Ngươi cũng chưa từng phục vụ ta à.” Tiểu Thiên nói rất vô tội, những lời này của hôn quân cứ như hấn là lão đại, lại còn phải thường phục vụ nàng. Chẳng qua những cử chỉ của Hoàng Phủ Tấn làm lòng nàng có chút ấm áp, khoe miệng cũng không tự chủ giương lên.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đen mặt lại, nha đầu chết tiệt này tới chỗ nào cũng muốn cùng hấn mạnh miệng.

“Đi thôi, Hoàng thượng, ta đói bụng!” Lập tức dời đề tài, nàng bước lên, kéo Hoàng Phủ Tấn đi về phía trước. Hiện tại, chỗ dựa duy nhất của nàng cũng chỉ có hôn quân này, lúc này cũng không thể đắc tội hấn.

Hoàng Phủ Tấn nhìn đôi tay nhỏ bé đang dắt hấn, mềm mại, nhu nhu, nắm lên rất có cảm giác, trong lúc nhất thời khiến cho Hoàng Phủ Tấn thất thần, cho đến khi thanh âm Tiểu Thiên vang lên, kéo lại suy nghĩ của hấn.

Đáng chết, hấn rốt cuộc bị gì? Thế nhưng lại đơn giản vì một nữ tử dắt tay mà thất thần.

“Hoàng.....Hoàng thượng, này.....Nơi này chính là phòng bếp của Thái Y viện?”

“Ừ.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, hấn không cách nào giải thích ánh mắt tối sầm của Tiểu Thiên lúc này, chẳng lẽ phòng bếp cũng có vấn đề sao?

Có được đáp án khẳng định của Hoàng Phủ Tấn, mắt Tiểu Thiên cũng không chớp.

Oa, ông trời à, đây thật là phòng bếp sao? Thái Y viện này cũng quá là phô trương đi? Nhìn cách trang hoàng một chút, nha, so với khách sạn 5 sao còn tốt hơn, thì ra làm thầy thuốc ở cổ đại lại thoải mái như vậy, “Cỗ này so với bệnh viện trung ương cấp bậc là khác xa nhau, ngay cả phòng ăn bác sỹ cũng không thể sang như vậy?” Tiểu Thiên kinh ngạc, không tự chủ đem lời trong lòng nói ra.

Hoàng Phủ Tấn mặc dù không hiểu Tiểu Thiên đang nói linh tinh cái gì, dù sao nữ nhân này bình thường cũng làm một chút chuyện khiến hấn không hiểu, chẳng qua có một chuyện hấn xác định được, chính là, nữ nhân này tựa hồ rất hài lòng với phòng bếp của Thái Y viện.

“Phòng bếp này có gì đặc biệt sao?” Hoàng Phủ Tấn nhìn phòng bếp trang hoàng xa hoa một cái, trong mắt mang theo nhàn nhạt nghi ngờ, một phòng bếp nhỏ nhỏ tại sao có thể làm cho nàng xuất hiện vẻ mặt như thế?

Tiểu Thiên liếc hấn, hôn quân này, hấn cũng không biết những khó khăn của dân gian, “Lão đại, ngươi là Hoàng đế, còn là một Hoàng đế giàu đến rủng rỉnh, dĩ nhiên nhìn không ra phòng bếp này có gì đặc biệt.”

260. Chương 260

Trời, phòng bếp đơn giản này có thể đủ cho cả một hộ dân bình thường ở. Trong lòng Tiểu Thiên thâm nghĩ.

Nhìn ra trong mắt Tiểu Thiên có phần bất mãn, Hoàng Phủ Tấn cũng lười không để ý tới, “Nhìn đủ chưa? Muốn ăn cái gì nói nhanh một chút, Trầm không có thời gian cùng ngươi hao tổn!”

“Tùy ngươi đi.” Nhìn trong phòng bếp bày món ăn, nhiều tới mức có thể làm một nhà cơm miễn phí. Cuối cùng, nàng còn nói, “Nấu tô mì đi, không cần làm thức ăn khoa trương.”

“Ừm.” Lạnh lùng đáp một tiếng, Hoàng Phủ Tấn đi tới trước bếp lò, chọn vài món thức ăn, động tác tay đột nhiên dừng lại.

Trong mắt của hắn thoáng qua một tia mắt tự nhiên! Đáng chết, mì này nấu thế nào? Hắn ảo não như vậy.

Tiểu Thiên đứng bên cạnh hắn, nhìn hắn đột nhiên cau mày, trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp: “Hoàng thượng, sao ngươi lại dừng?”

Tiểu Thiên vừa hỏi, vẻ mặt tự nhiên trên mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm rõ ràng, hắn làm Hoàng đế nhiều năm như vậy, không chuyện gì có thể làm khó được hắn, giờ hắn lại bị một bát mì làm khổ sở.

“Hoàng thượng?” Nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên Hoàng trên mặt Phủ Tấn, Tiểu Thiên đột nhiên hiểu được gì đó.

Hôn quân này. Không phải là không biết làm sao. Ha ha ~ Vui thật nha, rốt cục để cho nàng tìm được nhược điểm của tên hôn quân này .

Khóe miệng của nàng không ngừng cong lên, mà lại càng lúc càng lớn, thấy mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm mặt tự nhiên .

“Ngươi cười cái gì?” Hoàng Phủ Tấn nghiêm mặt mở miệng nói.

“Không có, không có gì.” Đè nén không để phải cất tiếng cười to, Tiểu Thiên che miệng, lắc đầu một cái, đơn giản chỉ cần nàng nén cười.

Thì ra tên hôn quân này còn có thể đáng yêu như thế, ha ha

cười ngạo rồi, hôn quân này thật đáng yêu, đúng là làm cho người ta thích vô cùng. Đáng tiếc, nàng biết, đáng yêu kéo dài không được bao lâu, hôn quân này lại khôi phục bản tính, loại bản tính cực kỳ tàn ác !

Quả nhiên ——

“Sao ngươi còn cười!” Hoàng Phủ Tấn rống lớn rồi ra ngoài, thấy trong mắt Tiểu Thiên khó nén nụ cười, hắn liền nổi giận trong bụng. Đáng chết, hắn lại bị nữ nhân này cười nhạo, chỉ bởi vì một bát mì!

Ngón tay siết chặt, bào ngư nát bấy!!!!

261. Chương 261

Tiểu Thiên xoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn trong tay hắn ôi bào ngư!!!, nàng trong lòng cho nó mặc niệm vài phút.

“Không. Không cười.” Thức thời lắc đầu một cái, nàng cũng không hy vọng kết quả nàng sẽ giống như con bào ngư mặc hắn bóp chặt trong tay, bóp nát bấy! Nhưng. Nhưng hôn quân này thật. Thật sự đáng yêu nha.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi còn cười!” Hoàng Phủ Tấn mặt đen thui.

“Hoàng. Hoàng thượng, cẩn thận, đừng lộn xộn !” Nhìn Hoàng Phủ Tấn giận đến muốn cầm đao, Tiểu Thiên lập tức thức thời ngậm miệng lại, ôi mẹ ơi, không cười là được chứ gì, hôn quân này lại còn muốn động đao a.

“Đi nhóm lửa đi.” Hoàng Phủ Tấn mặt đen lại, ném con bào ngư ở trong tay, đáng chết, mì này rốt cuộc nấu thế nào???

“A, a, dạ, Hoàng thượng!” Nàng lập tức gật gật đầu, đi tới trước bếp lò, nắm công cụ bắt đầu nổi lửa.

Cái phòng bếp này phải nói là có khuyết điểm đi, khuyết điểm duy nhất là phải thổi lửa để nấu một tô mì. Thật vất vả đem lửa nhóm lên, nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn thủy chung nhìn chăm chăm những gia vị trước mắt đến gần cả người.

“Hoàng thượng, lửa cháy rồi, có thể bắt đầu nấu.” Nàng mở miệng nhắc nhở hắn, nàng rất muốn biết, tên hôn quân này rốt cuộc làm thế nào nấu một tô mì.

Nàng từ lò bếp sau đi ra, đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, cố làm vô tội mở miệng nói: “Hoàng thượng, ngài mau làm đi, ta chết đói.”

Hừ hừ! ta xem ngươi làm sao nấu. Ngươi không phải là rất phách lối sao? Ngươi nấu đi, ngươi nấu đi!

Tiểu Thiên trong mắt mang theo khiêu khích rõ ràng, để cho Hoàng Phủ Tấn nheo lại cặp mắt.

“Niếp Tiểu Thiên!” Ném món ăn trong tay sang một bên, hắn một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, cúi đầu, nhìn về phía nàng, trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo, “Còn dám để cho Trẫm thấy ánh mắt khiêu khích này, Trẫm đem ngươi cùng nấu!”

“Dạ, dạ, Hoàng thượng, ta sai rồi, ta thật sai rồi.” Nuốt một ngụm nước bọt, nàng rút cổ, đành hoàng thừa nhận sai lầm, hôn quân này đích thực thực tính có thể đạt tới 0.8 trở lên, một khi hắn thẹn quá thành giận, không làm được thì sẽ đem nàng ném vào nồi, nàng hiện tại ngàn vạn không thể lấy chính mình làm thí nghiệm, đi khảo nghiệm sự nhẫn nại của hắn.

262. Chương 262

Thấy sắc mặt Hoàng Phủ Tấn khẽ chuyển biến tốt, Tiểu Thiên từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn chạy ra ngoài, “Ha ha, Hoàng thượng, ngài là Hoàng thượng nha, làm sao có thể nấu được.”

Nói thật, nàng thật đúng là không dám để cho hôn quân nấu, còn nữa, hôn quân nấu xong, nàng có thể không ăn sao? Nếu nàng không ăn, không biết hắn sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với nàng đây.

Nghĩ như vậy, nàng lập tức vọt tới trước bếp lò, bắt đầu động thủ.

Hoàng Phủ Tấn cũng không phản đối, cũng không mở miệng, chẳng qua là đứng bên cạnh nàng nhìn nàng bận rộn, lại muốn nổi lửa, lại muốn chạy đến nấu mì, nhìn thân ảnh nhỏ bé ở trước mặt hắn không ngừng lúc ẩn lúc hiện, trên trán toát ra một chút mồ hôi hột, lại dần hơi thở nhẹ.

“Dừng lại!” Hoàng Phủ Tấn ở cạnh nàng nhất thời giữ nàng lại.

“Có chuyện gì sao? Hoàng thượng?”

“Lau mồ hôi đi, nếu không gió thổi vào sẽ lại bị cảm đó.” Vừa nói vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, hành động như vậy của hắn làm Tiểu Thiên đột nhiên có cảm giác giống một đôi vợ chồng bình thường, khóe miệng của nàng lại một lần nữa ở trong lúc lơ đãng khẽ nâng lên.

“Ngươi lại cười cái gì?”

“Không có, không có gì.” Nàng chợt dạ lắc đầu một cái, trên mặt thoáng qua một tia đỏ ửng, chẳng qua là nụ cười trên mặt vẫn không biến mất.

“Đừng cười ngây ngô nữa, nấu nhanh lên một chút đi, Trẫm cũng đói bụng.” Tức giận đẩy nàng một cái, Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói.

“Ngươi. . . . Ngươi cũng đói bụng?” Tiểu Thiên liếc Hoàng Phủ Tấn một cái, hắn có ý gì, không phải là muốn nàng làm cho hắn một phần chứ.

“Ừ, Trẫm đói bụng, nấu nhanh đi!” Hoàng Phủ Tấn ngồi xuống ghế.

“Ngươi đói bụng tại sao muốn ta đi nấu?”

“Bởi vì Trẫm không biết nấu!” Hoàng Phủ Tấn bật thốt lên, chợt ý thức được lỗ miệng, trên mặt thoáng qua rõ ràng mất tự nhiên.

Tiểu Thiên che miệng cười. Hôn quân này, rốt cục cũng thừa nhận.

“Niếp Tiểu Thiên, đừng cười, nấu nhanh đi!” Hoàng Phủ Tấn rống lớn, đáng chết nữ nhân này, hắn không phải đã đối với nàng quá tốt rồi chứ.

263. Chương 263

Hắn thật không nên quá thiện tâm đưa nàng tới Thái Y Viện, sớm biết như vậy, không bằng để cho nàng đau chết ở Thái Y Viện, không đến phiên nàng ở đây cười nhạo hắn.

“A, a, dạ, ta nấu, ta lập tức nấu!” Thấy con cọp nổi đóa, Tiểu Thiên lập tức thu nụ cười trên mặt, nhưng nét cười trong mắt lại không thể xóa đi.

Hoàng Phủ Tấn tức giận, nhưng cũng không có cách nào, hắn cũng không thể đem nữ nhân gốc này ném ra khỏi phòng bếp.

Cuối cùng, hắn bắt đắc dĩ thở dài, ngồi vào một bên, nhìn Tiểu Thiên qua lại bận rộn.

Nhìn nàng nấu mì, động tác rất thuần thục, giống như đã làm rất nhiều lần.

Hắn đột nhiên phát hiện, ngồi nhìn nàng bận rộn, cảm giác thật thoải mái, một loại cảm giác giống như gia đình dân chúng bình thường.

Ý thức được bản thân đột nhiên xuất hiện ý tưởng kì quái, Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì thế này?

Hắn không biết mình sống sót bao lâu, cho đến Tiểu Thiên kia đắc ý ghé vào tai hắn.

“Được rồi, Hoàng thượng, đã có thể ăn.” Tiểu Thiên đứng trước mặt Hoàng Phủ Tấn, nhìn hắn đột nhiên thất thần, cũng không biết hôn quân này đang có ý đồ gì.

Hoàng Phủ Tấn phục hồi tinh thần lại, trong mắt thoáng qua một tia mất tự nhiên, “Làm xong rồi?”

“Ừ, đã làm xong.” Tiểu Thiên bưng đến trước mặt Hoàng Phủ Tấn, “Hoàng thượng, người nếm thử xem tài nấu nướng của ta như thế nào?”

Nàng ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn ngồi xuống, đột nhiên rất mong đợi Hoàng Phủ Tấn đánh giá xem thức ăn nàng làm.

Hoàng Phủ Tấn nhìn bộ dạng mong đợi của nàng, lại nhìn tô mì trước mặt thoát nghe mùi vị không tệ, đưa tay nhận lấy chiếc đũa Tiểu Thiên đưa tới, gấp một miếng, động tác ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên một cái.

Thật không nghĩ tới này nha đầu chết tiệt kia tài nấu nướng thật đúng là không tệ, hắn cho rằng nữ nhân này trừ cả ngày nàng cãi cọ, đánh giết, hoặc là đi dạo chơi kỹ viện ở ngoài, sẽ không có ưu điểm gì.

Nhưng tô mì này lại khiến cho hắn không khỏi động tâm.

Nghĩ tới đây, hắn nhíu mày, hắn ngu sao? Hắn đời này chẳng phải chưa từng ăn qua những món ngon do ngự trù nấu, tại sao hắn lại động tâm? Chân mày Hoàng Phủ Tấn lại nhíu lại một lần nữa.

Nhìn mày Hoàng Phủ Tấn nhíu chặt như vậy, trong lòng Tiểu Thiên thoáng qua một tia nhàn nhạt mắt mát, nhưng biểu hiện cũng không rõ ràng.

264. Chương 264

“Uy, uy, mặc dù tài nấu nướng của ta không được như ngự trù, nhưng người cũng không cần nhíu mày như vậy, khó ăn lắm sao?” Thu hết cảm giác mát mát vào lòng, Tiểu Thiên nhíu mày.

Hoàng Phủ Tấn bị nàng kéo trở lại, nghe được trong lời nói Tiểu Thiên mang theo nhàn nhạt mất mát, Hoàng Phủ nhìn nàng không nói gì, hần suy đoán, không biết nữ nhân trước mắt này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Được rồi, được rồi, ăn không ngon, thì ăn không ngon, dù sao ta thừa nhận ta làm không bằng ngự trù.” Cúi đầu, Tiểu Thiên thừa nhận, khẩu vị tên hôn quân này tám phần là bị bọn ngự trù nuông chiều rồi, tuy nói tài nấu nướng của nàng không được như ngự trù nhưng không đến mức kém đến nỗi để cho hôn quân này cau mày vậy chứ.

Hừ! Đáng chết, nói gì cũng là nấu đồ cho nàng ăn, cuối cùng, không chỉ muốn chính nàng nấu, còn phải phục vụ hần-Hoàng để lão Đại, nấu cho hần ăn.

Nhìn bộ dạng cực độ khó chịu này của nàng, Hoàng Phủ Tấn tức giận mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, Trẫm có lúc nào nói đồ người làm ăn không ngon không?”

“Vẻ mặt người” Tiểu Thiên vốn là muốn nói nhìn vẻ mặt của hần cũng đủ để biết, nhưng ngay sau đó nàng phát hiện, “Người. Ý của người là nói ta nấu ngon ?” Khóe miệng Tiểu Thiên vì thế mà hơi cong lên.

Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy trên mặt nàng tràn đầy nụ cười, trong lòng hần cũng không khỏi vui vẻ.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười ôn hòa, hần hướng về phía Tiểu Thiên gật đầu một cái, “Ừm, ăn rất ngon.”

“Thật. Có thật không?” Tiểu Thiên có chút không dám tin, hôn quân thế nhưng khen đồ của nàng làm ngon?

Đây là lần đầu tiên hôn quân khen nàng đó nha. Tiểu Thiên

trong mắt thoáng qua nụ cười khó nén, khóe miệng Hoàng Phủ Tấn giương lên. Nữ nhân gốc này vì một câu khích lệ đơn giản, liền cao hứng thành như vậy.

Có phải nên nói rằng —— Nàng rất quan tâm đến cái nhìn của hần hay không?

Nghĩ tới đây, trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một nụ cười.

“Ừ, thật!” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa nhìn về phía nàng, gật đầu tán thành.

Oa ha ha

Oa ha ha

~ hôn quân khen nàng, lần này nàng đã thành công rồi, ngay cả cái tên chỉ biết rống nàng, mắng nàng, ngày ngày nghĩ tới chém nàng cũng bắt đầu khen nàng.

265. Chương 265

“Đừng đứng cười ngây ngô nữa, mau tới đây ăn đi!” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc nàng một cái, đưa tay kéo nàng qua, ngồi vào bên cạnh mình, “Còn cười, không ăn liền sẽ đau chết.” Hoàng Phủ Tấn vỗ vỗ đầu nàng, nha đầu chết tiệt này, khen nàng mấy câu liền cao hứng thành như vậy.

Hần không biết, trong lòng mình lúc này đối với vị Hoàng hậu này có bao nhiêu ôn nhu, bao nhiêu cưng chiều.

“A, a, được.” Lúc này Tiểu Thiên, tâm tình thật tốt dị thường, giống như là tìm được chỗ dựa.

Cầm lên chiếc đĩa ăn vài miếng, Tiểu Thiên hài lòng gật đầu một cái, “Ừ, mùi vị quả thật không tệ.” Nàng rất thưởng thức tài nấu nướng của mình. Phải nói nàng thật đúng là không có ưu điểm gì, người ta làm thầy thuốc bộ dạng đều lạnh lùng, ai giống bộ dạng “Hộ lý” như nàng, đừng nói là Thiên Sứ, không xưng là ma quỷ đời trước cũng coi là nàng tích đức.

Theo lời nói của phụ mẫu, chính là, không nghĩ ra nàng còn có thể làm thầy thuốc, hơn nữa còn là bác sĩ chút danh tiếng .

Cái này có thể nói là người cực phẩm, là cực phẩm thông minh đi. Hắc hắc ~~ đây là tự giải thích với bản thân mà thôi.

Vì vậy, ở trên người nàng duy nhất có thể tìm được một ưu điểm là tài nấu nướng đoán chừng có thể được xưng tụng chữ “Được”.

Hoàng Phủ Tấn nhìn bộ dạng say mê của nàng, tựa hồ đối với mình thật rất hài lòng.

Cuối cùng, hắn không nhịn được mở miệng nói: “Người trước kia đều là ăn đồ mình nấu?” Mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn hỏi vấn đề này, mang theo một tia nhàn nhạt đau lòng.

“Đúng vậy a.” Ăn thêm một hộp nữa, Tiểu Thiên hàm hồ trả lời, “Người cho rằng giống như lão đại người, ngày ngày một đồng người làm vậy quanh phục vụ người, ta không có phúc như vậy!”

Tiểu Thiên vừa ăn, vừa trả lời rất chân thật, mặc dù gia đình nàng điều kiện không tồi, còn là thuộc gia đình bác sĩ có truyền thống, nhưng cũng không có tiền mà ngày ngày cả đám người giúp việc vây quanh phục vụ nàng.

Nhưng câu trả lời của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn lại hiểu thành một loại ý nghĩa khác.

Hắn biết Niếp Vân Hạc đối với nàng hai mẹ con như thế nào, đối với Niếp Vân Hạc mà nói, nữ nhi như nàng làm chuyện gì cũng phải tự tay, nghĩ tới, ánh mắt hắn lại mang theo một tia nhàn nhạt khổ sở.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Phủ Tấn nổi cơn tức giận, lão già Niếp Vân Hạc này, lại đối xử với nàng như vậy!

266. Chương 266

Liếc mắt lần nữa nhìn bàn ăn đầy thức ăn ngon của Tiểu Thiên, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn trở nên nhu hòa.

Kìm lòng không đành đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Thiên, hắn ôn nhu mở miệng nói: “Khó trách người làm đồ ăn ngon như vậy.”

Hắn không nói nhiều, càng không nói Niếp Vân Hạc đối đãi với nàng như thế nào, chỉ trong tiềm thức của hắn, hắn không muốn làm nàng thương tâm.

Cử chỉ cứng chiu của Hoàng Phủ Tấn làm cho tâm Tiểu Thiên chợt lạc quan một chút, nàng mỉm cười không nói, đầu rũ thấp xuống chút.

Hôn quân này hôm nay thật là không được bình thường.

Che dấu khấn trương cùng ngưỡng ngừng trong lòng, nàng nường mắt, khôi phục cái bộ dáng thường ngày kia, “Hắc hắc

Hoàng thượng, vậy chúng ta.” Nói đến đây, nàng chợt ý thức được mình lỡ miệng nói, liền lập tức đổi cách nói khác, “Hoàng thượng, người có nghe nói qua một câu nói như vậy hay không, muốn bắt được tâm nam nhân, đầu tiên phải bắt được dạ dày nam nhân.”

Nói những lời này, nàng chớp chớp cặp mắt rất đặc ý đối với Hoàng Phủ Tấn.

Mà những lời này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, hắn không hiểu lúc này Niếp Tiểu Thiên tại sao phải nói ra những lời như vậy.

Nàng biểu đạt quá trực tiếp, nếu là nữ nhân khác, ngay cả chưa mở lời hắn lập tức phát tay áo rời đi, hoặc là nói, nếu giống như trước kia, hắn nhất định sẽ không chút suy tính mắng nàng không biết xấu hổ, ngay cả thêm những lời nói khó nghe hắn cũng nói ra. Nhưng bây giờ, khi Tiểu Thiên ở trước mặt hắn, nếu như trực tiếp nói ra lời như vậy thì hắn trừ khiếp sợ, một chút cũng không bài xích, ngay cả đáy lòng phần nhiều cũng là vui sướng.

“Người nói như vậy là có ý gì?” Hoàng Phủ Tấn không nhịn được hỏi ra lời, hắn rất muốn biết đáp án của Tiểu Thiên, trong đáy lòng hắn mong chờ một loại đáp án.

Hoàng Phủ Tấn hỏi vấn đề như vậy làm Tiểu Thiên giương mắt mèo nhìn, vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn không để cho nàng nhìn ra tâm tình của mình. Nàng cũng không biết mình nói những lời này khiến cho Hoàng Phủ Tấn nghĩ đến loại ý nghĩa khác. Hoặc là nói, cho dù Hoàng Phủ Tấn thật nghĩ đến những ý nghĩ khác, trong lòng hắn sẽ nghĩ nàng có ý gì? Chẳng qua là, trong tiềm thức của nàng, vẫn cảm thấy Hoàng Phủ Tấn đối với nàng chán ghét cực kỳ. Vì vậy, nàng chủ quan đem vấn đề như vậy hỏi ngược lại Hoàng Phủ Tấn.

Mặc dù những lời này chỉ là nói đùa, cũng không hề cố ý cho Hoàng Phủ Tấn nghe, nhưng Hoàng Phủ Tấn lại không cho đáy lòng của nàng chìm xuống, cũng không có biểu hiện ra một chút.

267. Chương 267

Dù sao nàng cũng phải trở về, ở chỗ này, ngàn vạn không thể bị phiền toái những chuyện không cần thiết, nếu không về sau người khổ là mình. Nàng lần nữa muốn trốn tránh một số việc trong lòng mình, đây cũng là nguyên nhân rất trọng yếu. Nàng không thể ngây thơ đem hết thảy lý tưởng hóa như vậy, thực tế luôn tàn khốc, nàng không thuộc về nơi này, hướng chi, Hoàng Phủ Tấn cũng không thuộc về nàng, không phải sao?

Cho dù, bây giờ nàng đối với tâm tình mình tựa hồ cũng không có chút gì nắm chắc.

Đáng chết, tối nay nàng rốt cuộc bị làm sao thế này, sao lại trở nên đa cảm như vậy.

Đuổi ra khỏi đầu, nàng xua đi những thứ khiến trong lòng không khỏi nặng nề, nàng giương mắt, nhếch miệng lên, bày ra một bộ dạng rất tùy ý, “Ý của ta rất đơn giản, nói đúng hơn, một nữ nhân nếu muốn lấy được tâm người đàn ông, đầu tiên trước phải vững vàng nắm được dạ dày của hắn mới được. Dĩ nhiên, ta mới vừa làm mì sợi cho ngài ăn, thuần túy chỉ là bởi vì ngài đói bụng, vừa bởi vì ta không dám phản kháng mệnh lệnh của ngài, chỉ có hai loại nguyên nhân này, đối với ngài và dạ dày một chút quan hệ cũng không có nhưng ngài ngàn vạn chớ bởi vì những lời này mà khi dễ ta!”

Lời cố ý giải thích này của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn tối sầm mặt, “Người nói những lời này là có ý gì?”

“Hả?” Tiểu Thiên hơi sửng sốt, tại sao hôn quân lại hỏi như thế, nàng giải thích còn chưa đủ rõ ràng hay sao mà hắn không hiểu?

“Ý của người là nói người đối với Trẫm không có hứng thú?” Hoàng Phủ Tấn tự nhiên hỏi ra ngoài như thế, ngay cả hắn cũng không biết, tại sao mình vì lời giải thích của nữ nhân này mà tức giận mọc lan tràn, vì sao hắn phải vì nữ nhân này mà cảm thấy hứng thú?

“Ách.” Nàng nên trả lời đây như thế nào.

Hôn quân hỏi vấn đề, tài nghệ thật đúng là cao, loại vấn đề này độ khó còn cao hơn nữa nàng làm sao trả lời.

Nếu nàng thành thật nói mình một chút cũng không có hứng thú với hắn, không phải nói móc tên này mị lực không đủ sao? Vậy nàng không phải là muốn chết sao?

Tiếp theo, nếu nàng dối lương tâm nói mình đối với hôn quân có hứng thú, hôn quân này không chừng còn sẽ cười nhạo nàng thế nào đây? Nói không chừng lại giống như lần trước, toát ra một câu rằng đừng dùng thân thể bẩn thỉu của nàng leo lên giường của hắn ..., nàng cũng sẽ không ngu như vậy, vô duyên vô cớ bị hôn quân làm nhục một phen.

268. Chương 268

Nguy rồi, nên làm sao mới có thể trả lời hôn quân vấn đề này để vẹn toàn đôi bên đây. Nàng khó hiểu nhíu mày.

Nhìn dáng vẻ khổ não của Tiểu Thiên cau có không thôi, tâm Hoàng Phủ Tấn chìm xuống, thật ra thì không cần hỏi, hắn cũng biết trong lòng nàng là loại đáp án gì.

“Trả lời câu hỏi này thật khiến cho người thật khó khăn sao?” Cuối cùng, hắn mở miệng hỏi không phải từ tâm mình.

“Này.” Nói thật, nàng thật rất khó khăn a, không nghĩ tới tài nghệ của hôn quân này còn có thể hỏi ra vấn đề cao như vậy. Chẳng qua là —— Trong mắt hôn quân vừa thoáng qua vẻ mất mát rồi biến mất lại đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ hắn.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Hôn quân lại không phải người ngu, làm sao có thể coi trọng nàng chứ? Tiểu Thiên ở trong lòng hoàn toàn hủy bỏ khả năng này.

Phải biết, hôn quân đối với nàng như “Cừu nhân” đây chính là lịch sử, hơn nữa “Ân oán” giữa bọn họ mà nói..., còn phải nói mất một khoảng thời gian dài.

Càng đừng nói đến nàng và hôn quân trong khoảng thời gian này thuộc về “Ân oán hào môn”, điểm quan trọng nhất, cũng chính là hôn quân kiêng kỵ nhất, chính là vị hoàng hậu kia, cũng chính là nàng bây giờ, làm cho hắn đội nón xanh, nữ nhân như vậy, hôn quân làm sao có thể coi trọng? Trừ phi hôn quân này bị ngốc, hơn nữa lại ngốc không phải nhẹ.

Cuối cùng, nàng cũng kết luận thật lâu, mới cho ra một đáp án hài lòng, “Hoàng thượng, thật ra thì ta đối với ngài cảm giác có hứng thú hay không, cái này đối với ngài mà nói một chút cũng không quan trọng mà? Ngài nghĩ đi, đầu tiên, nếu ta nói là đối với ngài không có hứng thú đi, nói thế nào ngài cũng là hoàng đế, lời này nếu để truyền ra ngoài, sẽ có nhiều điều mất thể diện. Tiếp theo, giả như ta nói ta đối với ngài cảm thấy hứng thú đi, với ngài cũng không cần thiết? Dù sao ngài đối với ta cũng không hứng thú, vậy ta mất thể diện, hơn nữa, hậu cung hơn ba ngàn nữ nhân, tất cả đều muốn tranh thủ tình cảm của ngài, chỉ cần Hoàng thượng ngài gật đầu một cái là được, ta nào có tinh lực cùng thời gian tranh giành ngựa đực với nhiều nữ nhân phải không?”

“Niếp Tiểu Thiên!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên, mặt đen hơn phân nửa.

“Được rồi, được rồi, ngài đừng rống lên, ta không gọi ngài ngựa đực là được, ta chỉ là thói quen mà thôi.” Bị Hoàng Phủ Tấn rống lỗ tai liền ngứa ngáy, nàng gãi gãi lỗ tai, bất mãn nhíu mày.

Hôn quân này, một ngày không rống nàng, hắn là có nhiều khó chịu nha.

269. Chương 269

Thói quen? Nàng còn dám nói đây là thói quen? Nếu nàng cứ theo thói quen này khi sứ thần ngoài quốc đến, nàng cứ mở miệng ngậm miệng gọi hắn là ngựa đực thì gương mặt hoàng đế này của hắn phải ném ở chỗ nào?

Càng làm cho hắn tức giận còn không phải là cái này, mà là, nghe khẩu khí của nữ nhân chết tiết này, tựa hồ đối với hắn một chút cũng không quan tâm, không chỉ riêng điểm này mà thôi, nàng lại đem quan hệ giữa bọn họ nói tùy ý như vậy, hắn tức, tức đến muốn nổ tung, nhưng đồng thời đang tức giận, lại xen lẫn một chút mất mát không dễ dàng phát giác.

Cuối cùng, hắn không bùng phát cơn giận, nhìn Tiểu Thiên một cái, khóe miệng của hắn lộ ra nhàn nhạt khổ sở, trong mắt của Tiểu Thiên, khổ sở, như vậy không nên xuất hiện từ trên mặt Hoàng Phủ Tấn hắn, lại càng sẽ không xuất hiện trước mặt Niếp Tiểu Thiên nàng.

Điểm này đồng thời cũng làm cho Tiểu Thiên mờ mịt, tâm tình lại trở nên trầm trọng.

Chỉ nghe khẩu khí hắn mang theo giễu cợt mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, không tệ a, càng ngày càng hiểu biết nhỉ, người nói không sai, người đối với trẫm có hứng thú hay không quả thật không quan trọng, quan trọng là.” Hoàng Phủ Tấn khề nhếch môi, lạnh lùng đưa tay nâng cằm nàng lên, vẻ mặt lạnh lùng mở miệng nói, “Quan trọng là, trẫm đối với người có hứng thú hay không, chỉ tiếc.” Động tác trên tay hắn ngừng lại, thu tay về, nhìn về phía cặp mắt kính ngọc của Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Chỉ tiếc trẫm đối với người một chút hứng thú cũng không có.”

Mặc dù đây đã là đáp án Tiểu Thiên đã sớm dự liệu được , nhưng khi Hoàng Phủ Tấn ở trước mặt nàng, dùng vẻ mặt cười nhạo lại khinh thường, lại chính miệng nói ra như vậy, tâm Tiểu Thiên vẫn mang theo nỗi đau mơ hồ, đau đến ngay cả chính nàng đều chưa từng nhận thấy được.

“Đương nhiên .” Miễn cưỡng từ khóe miệng nặn ra nụ cười, nàng đón nhận đôi mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Tấn, mở miệng cười nói.

Có lẽ nàng không biết, nụ cười nàng bày ra lúc này rất khó coi.

Giữa hai người lần nữa trầm mặc, bọn họ nhìn vào mắt lẫn nhau không nói gì, không khí lưu chuyển một hơi thở ai cũng không hiểu.

Cho đến thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn vang lên lần nữa, “Không cần nói nữa, mau ăn mì cho xong, trầm cũng không phụng bồi.”

Có lẽ là bởi vì lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết, Hoàng Phủ Tấn không muốn chờ ở trong phòng bếp nữa, hẳn thật không dám bảo đảm cơn giận của mình có thể đem nữ nhân ngốc không biết điều trước mắt này trực tiếp ném vào bếp lò phía dưới làm củi chum hay không.

270. Chương 270

Bỏ lại câu nói kia, hẳn liếc Tiểu Thiên một cái, bỏ lại nàng một mình ở lại trong phòng bếp, xoay người rồi đi thẳng.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn nhảy ra khỏi ngưỡng cửa kia một khắc, Tiểu Thiên cũng không mở miệng lưu hấn lại, ngay cả nàng không biết nên mở miệng thế nào, lại không biết có lý do gì lưu hấn ở lại.

Cổ trăn tỉnh tỉnh thần, nàng khổ sở nâng khóe miệng lên, cầm lên chiếc đũa, tiếp tục ăn mì, lại cảm giác được ánh mắt ê ẩm, ăn vào miệng cũng trở nên vô vị.

“Mì này sao lại biến vị rồi?” Nàng cau mày tự nói , lần nữa gấp vài ngụm nhét vào trong miệng, nhưng nàng làm thế nào cũng không thể nuốt xuống, ở khóe miệng, nàng ném đến một chút mùi vị mặn mặn, xen lẫn trong sợi mì, để cho nàng nhai thật khổ cực, rất khổ cực!

Sau khi Hoàng Phủ Tấn đi không bao lâu, Tiểu Thiên cứ ngồi đó một mình ăn như bị tra tấn , từng miếng từng miếng đem mì trước mặt nhét vào trong miệng, cho dù ăn một chút mùi vị cũng không có, nàng vẫn nhắm mắt ăn xong một ngụm cuối cùng.

Cũng không biết mình ăn bao lâu, cho đến khi ngoài cửa vang lên thanh âm kinh ngạc của thái y.

“Hoàng. Hoàng hậu nương nương!” Lý Tĩnh vừa đi vào phòng bếp, liền thấy Tiểu Thiên một mình ngồi ngơ ngác ngồi đó ăn mì, hẳn liên tục không ngừng chạy vội tới trước mặt Tiểu Thiên.

“Thần đáng chết, để cho nương nương phải vất vả .” Lý Tĩnh quỳ xuống ở trước mặt Tiểu Thiên, vẻ mặt khổ não.

Thanh âm của Lý Tĩnh làm cho suy nghĩ vòng vo của Tiểu Thiên quay trở lại, lúc này, nàng mới phát hiện ngoài phòng trời không biết khi nào đã sáng choang.

Nhìn chén mì vừa được giải quyết hết, nàng tự giễu cười cười, “Ô mì này thật đúng là nhiều, làm ta ăn đến mấy canh giờ.”

Trong đầu lại một lần nữa thoáng qua vẻ mặt lãnh đạm lại mang theo giễu cợt của Hoàng Phủ Tấn lúc rời đi còn có câu nói đó “Trầm đối với ngươi một chút hứng thú cũng không có” , lòng của nàng lại một lần nữa co chặt lại.

“Thế nào? Tâm lại bắt đầu đau.” Ôm ngực, nàng lại một lần nữa nhúu mày.

Nhìn Lý Tĩnh đang trước mặt quỳ , “Thái y không cần tự trách, Bỏ cung có thói quen tự mình làm đồ ăn.” Đột nhiên không có tâm tình, nàng vô lực từ trên ghế đứng lên, giọng nói bình thản mở miệng nói.

“Đa tạ nương nương.” Lý Tĩnh xoa xoa mồ hôi lạnh, từ trên đất đứng lên.

“Ừ, Bồn cung đi về trước, tối hôm qua đa tạ thái y cứu giúp!” Nàng hướng Lý Tĩnh lễ phép gập đầu một cái.

271. Chương 271

“Nương nương ngài đừng làm vi thần phải hổ thẹn, đây chính là chức trách của vi thần.”

“Ừ.” Không quan tâm đến lời khách sáo của thái y, nàng vòng qua thái y đi tới cửa.

“Thần cung tiễn nương nương!” Đi tới cửa, Tiểu Thiên nghe được thanh âm thổi phào một cái thật to của Lý Tĩnh, nàng buồn cười nâng lên khóe miệng, vị hoàng hậu này như nàng có khùng bố như vậy sao? Phải thổi phào giống như đưa tiễn được ôn thần vậy, so với tên hôn quân đó, nàng là một người tốt đó nha.

Hôn quân? Hai chữ này để i mắt Tiểu Thiên lại rũ xuống một lần nữa.

Đi ra khỏi Thái Y Viện không bao lâu, gió lạnh bên ngoài mang theo chút thấu xương, Tiểu Thiên nghiêng đầu, theo bản năng đem y phục trên người kéo chắc, mới phát hiện trên người của mình từ đầu tới đuôi cũng khoác áo long bào đó của Hoàng Phủ Tấn.

Bất đắc dĩ thở dài, nàng lắc đầu một cái, tiếp tục đi về hướng Vũ Phượng Cung.

Lúc đi ngang qua ngự hoa viên, nàng đụng phải Vũ Lạc Thủy từ Thanh Âm cung ra ngoài.

“Đúng không.” Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, “Lạc Thủy, là người sao? Sao người dậy sớm như thế?”

“Thiên Thiên?” Vũ Lạc Thủy thấy Tiểu Thiên, cũng kinh ngạc không nhỏ, “Sao người sáng sớm liền đến ngự hoa viên vậy?”

“A, ta mới từ Thái Y Viện về.”

“Thái Y Viện?” Vũ Lạc Thủy khẩn trương nhìn nàng một cái, “Người làm sao vậy?”

”Không có gì, chỉ là đau dạ dày một chút, ha ha

” nghĩ đến căn bệnh bao tử tỉ lệ chính xác chỉ có mười vạn phần có một , nàng đã cảm thấy mất mặt, đoán chừng là đời này chắc cũng chỉ xui xẻo đến mức này mà thôi.

“Vậy bây giờ tốt chút nào chưa? Sao chỉ mình người đến Thái Y Viện vậy?” Vũ Lạc Thủy hỏi xong những lời này, mới chú ý tới long bào trên người của Tiểu Thiên, nàng dĩ nhiên là nghĩ tới điều gì, tâm hơi trầm xuống.

“Ách.” Tiểu Thiên cũng chú ý tới mi mắt rũ xuống của Vũ Lạc Thủy, nàng đột nhiên nghĩ đến long bào trên người mình, trong lúc nhất thời nàng không biết trả lời như thế nào, nàng sợ Vũ Lạc Thủy sẽ hiểu lầm.

“Là hoàng thượng đưa người đi à.” Vũ Lạc Thủy miễn cưỡng từ khóe miệng nặn ra một nụ cười nhẹ, nàng không muốn để cho Tiểu Thiên thấy khổ sở trong mắt nàng.

272. Chương 272

“Cái đó.” Tiểu Thiên gãi gãi đầu, có chút lúng túng, cảm thấy, cảm thấy mình giống như phạm phải mười điều ác nhất trên đời vậy

“Lạc Thủy, người đừng hiểu lầm, thật ra là bởi vì ngày hôm qua ta. Chính là Hoàng Phủ Tấn hấn.” Đáng chết, nên nói như thế nào đây, cũng không thể nói Hoàng Phủ Tấn nửa đêm canh ba còn ở lại trong Vũ Phượng cung của nàng, sau đó còn ra phát hiện cái loại “Kích tình” gì đó, làm cho nàng đau bụng vào”Bệnh viện” đi?

“Thiên Thiên, người đừng khẩn trương nữa, người theo ta giải thích cái này làm gì nha?” Vũ Lạc Thủy đưa tay, đem y phục của nàng kéo chắc một chút, “Người mau trở lại Vũ Phượng Cung đi, khí trời lạnh như vậy, còn mặc ít như thế!” Giọng nói của Vũ Lạc Thủy mang theo mấy phần trách cứ.

“Lạc Thủy, ta.” Thấy Vũ Lạc Thủy đối với nàng tốt như vậy, Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy đau lòng, luôn có cảm giác tựa như là mình đoạt nam nhân của nàng ấy, “Lạc Thủy, thật ra thì ta cùng Hoàng Phủ Tấn hẳn.”

“Thiên Thiên, ta thật không có sao mà, người nhanh lên một chút, trở về đi thôi.” Vũ Lạc Thủy cắt đứt lời nói của Tiểu Thiên..., nàng biết Tiểu Thiên cảm thấy mình hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ, nhưng, hành động của hoàng thượng trong lòng nàng càng rõ ràng hơn so với ai khác, nếu là hoàng thượng trước kia, tuyệt sẽ không nửa đêm canh ba tự mình đưa một nữ nhân đến Thái Y Viện, coi như nếu có vị phi tử nào thật sự ngã bệnh, nhiều lắm là sẽ kêu người truyền thái y thôi, sao lại giống như tối hôm qua vậy, tự mình đưa Hoàng hậu nương nương đến Thái Y Viện chứ, nàng không cần suy nghĩ cũng biết, hoàng thượng là có bao nhiêu khẩn trương với vị hoàng hậu này.

“Lạc Thủy.” Tiểu Thiên cắn môi dưới, gương mặt đau lòng, nhưng ngay sau đó lại tựa như nghĩ đến cái gì, đem long bào trên người cởi ra, “Lạc Thủy, thật ra thì bộ y phục này là ta cứng rắn lột từ trên người hoàng thượng xuống, hiện tại người giúp ta trả lại cho hắn đi, ta đi trước đây.” Nói xong, cầm quần áo nhét vào tay của Vũ Lạc Thủy, vòng qua nàng, định rời đi, nàng ở trước mặt Vũ Lạc Thủy rất khẩn trương.

Hoặc giả không phải là bởi vì long bào trên người, càng thêm bởi vì trong lòng nàng tồn tại những ý nghĩ kia, nàng ở trước mặt Vũ Lạc Thủy có vẻ có chút chột dạ.

Càng nhìn thấy Vũ Lạc Thủy cố gắng gượng cười vui, nàng lại càng đau lòng, tên ngu ngốc Lạc Thủy này a, rõ ràng thích Hoàng Phủ Tấn, tại sao lại phải đè ép như vậy, còn phải khắp nơi thay nàng suy nghĩ, không biết Hoàng Phủ Tấn đời trước tích đức gì, thế nhưng gặp phải một cô gái tốt như Lạc Thủy vậy, quá đáng hơn chính là, hôn quân đó một chút cũng không biết tâm ý của Lạc Thủy.

273. Chương 273

Vũ Lạc Thủy làm sao lại không biết những lời này của Tiểu Thiên đích thực giả dối, Thiên Thiên ngốc này, ngay cả nói láo cũng không biết cách nói, nàng đem y phục từ trên người hoàng thượng lột xuống, nếu thực sự hoàng thượng không muốn..., nàng lột xuống được sao? Nàng suy đoán, đoán chừng y phục này là hoàng thượng tự mình cởi ra cho nàng ấy.

Thấy Tiểu Thiên muốn vội vã rời đi, Vũ Lạc Thủy đưa tay giữ nàng lại, “Thiên Thiên, người đem y phục này cởi ra, trở về nhất định sẽ cảm lạnh, mau phủ thêm đi.”

“Không cần, Lạc Thủy, ta không thích mặc y phục của hôn quân mà!” Tiểu Thiên nhú mày, đẩy y phục Vũ Lạc Thủy đưa tới, mặc dù nàng hiện tại đông lạnh sắp chảy nước mũi, nhưng nàng lần này chết cũng không mặc quần áo của Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên Thiên.”

“Ai nha, Lạc Thủy, người đừng kéo ta nha, y phục này người mau cầm đi trả lại cho Hoàng Phủ Tấn đi, hắt xì ——” Nha Nha, thật đáng chết mà, nhảy mũi thì không thể nhịn một chút được sao.

“Người xem người kia, cũng nhảy mũi rồi, còn không chịu mặc vào đi.” Vừa nói, Vũ Lạc Thủy đem y phục chuẩn bị phủ lên người của Tiểu Thiên.

“Không muốn mà, ta không muốn mặc, hắt xì ——”

“Thiên Thiên.”

“Lạc Thủy, người mau buông tay ra.” Vừa nói, một tay đẩy ra đôi tay đang níu lấy cánh tay của mình ra, bất ngờ, mất trọng tâm, ngã nhào tới trước, cả người rơi vào một bờ ngực kiên cố.

“Ừa. Hôn quân!” Tiểu Thiên mở to mắt, thấy là Hoàng Phủ Tấn thì nàng thét chói tai thành tiếng, hôn quân này sao lại xuất hiện lúc này.

Nhìn sắc mặt xanh mét của hắn vào lúc này có vẻ rất là kinh khủng, tựa như hận không cần nàng vài ngụm vậy.

Lập tức từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn bắn ra ngoài, nàng cẩn thận lui về phía sau mấy bước, đang muốn động thân chạy trốn, lại bị một tiếng gầm của Hoàng Phủ Tấn lên cho gọi lại.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi dám chạy thử xem!” Thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn không có một tia nhiệt độ nào vang lên ở sau lưng nàng.

Vũ Lạc Thủy thấy vẻ muốn giết người trên mặt Hoàng Phủ Tấn, nàng đồng tình nhìn Tiểu Thiên một cái.

“Hoàng thượng, ngài gọi ta?” Nuốt một ngụm nước bọt, nàng khổ não xoay người lại.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi là ngại cuộc sống ngươi quá dài có phải hay không!” Tiếng rống giận của Hoàng Phủ Tấn vang lên lần nữa, sắc mặt xanh mét ở trong gió rét này làm cho người ta càng thêm cảm thấy rét lạnh.

274. Chương 274

Đáng chết, nữ nhân này, làm hại hắn từ sau khi rời Thái Y viện trở về, mấy canh giờ không chợp mắt được. Nhịn cả một đêm, cuối cùng vẫn không nhịn được, đi xem nàng một chút, không hề nghĩ tới, ở trong ngự hoa viên, nữ nhân này lại để cho hắn nhìn thấy chính nàng ngay trong gió lạnh mà cõi bỏ y phục, nàng cứ như vậy mà không sợ lạnh chết sao?

Còn có, y phục của hắn làm cho nàng khó chịu vậy sao, cứ như thế, không thể chờ đợi nổi đã đem y phục cởi xuống.

Nhất là câu nói kia: “Ta không thích mặc y phục của hôn quân” Lại càng làm cho hắn giận đến sắc mặt tái xanh. Hắn thật sự đáng ghét vậy sao? Nàng ghét hắn đến mức ở nơi gió rét lạnh thấu xương này liều mạng, không sợ chết mà đem y phục cởi bỏ xuống.

“Không... Không phải như vậy!” Lời của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên lắc đầu như trống bỏi, nàng thật là ngốc mà, cái gì cũng có thể ngại, chính là không nên ngại mạng mình quá dài, nếu không ông trời sẽ trừng phạt a.

“Lạc Thủy!” Hoàng Phủ Tấn lớn tiếng rống lên gọi Lạc Thủy đến, tầm mắt lại thủy chung vẫn chăm chú vào Tiểu Thiên.

“Hoàng thượng, có Lạc Thủy!” Vũ Lạc Thủy cầm theo long bào lập tức xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

“Dem y phục tới đây!” Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, bàn tay lại hướng Vũ Lạc Thủy, trong mắt tức giận vẫn đang không ngừng tăng lên. Thấy vậy, Tiểu Thiên càng ngày càng chột dạ đem cổ rút lại.

Mụ mụ a, sắc mặt lúc này của hôn quân sao mà lại khủng bố như vậy a?

“Hoàng thượng.” Vũ Lạc Thủy cầm quần áo đưa tới trên tay Hoàng Phủ Tấn, nhìn vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn lúc này, nàng đoán chừng, hoàng thượng đại khái đã bị Tiểu Thiên làm cho giận đến điên lên rồi.

“Niếp Tiểu Thiên, không thích mặc y phục của trẫm phải không?” Hoàng Phủ Tấn cầm lấy quần áo thành một nắm, đặt ở trước mặt Tiểu Thiên, “Thà bị chết rét cũng muốn cầm quần áo trả lại cho trẫm phải không?” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn chậm rãi vang lên, nghe thấy được câu này của hắn mặc dù rõ ràng mang theo tức giận, nhưng trong lời nói vẫn kèm theo mấy phần bị thương. Tiểu Thiên không biết có nghe được hay không, nhưng đứng ở một bên Vũ Lạc Thủy, cũng là đã hiểu rõ ràng.

“Ừ, ừ!” Bị vẻ mặt giết người này của Hoàng Phủ Tấn dọa đến ngây ngốc, Tiểu Thiên lập tức đành hoàng gật gật đầu.

“Thiên Thiên. . . .” Vũ Lạc Thủy thấy nàng gật đầu, liên tục không ngừng đưa tay lôi kéo góc áo nàng, cố gắng nhắc nhở nàng. Đứa ngốc này cũng không phải là không nhìn thấy hoàng thượng tức giận đến vậy sao, nàng còn dám thành thật mà gật đầu như thế.

275. Chương 275

Nhờ sự nhắc nhở của Vũ Lạc Thủy, Tiểu Thiên lập tức thức thối thời lắc đầu một cái, má ơi, nhưng lại mới vừa bị hôn quân hù dọa cho sưng sốt, nàng vẫn thành thật mà gật đầu.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi không cần gật đầu rồi lại lắc đầu, không muốn mặc phải không? Vậy thì đem vứt bỏ cũng tốt lắm!” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn nói xong đặc biệt nặng, đâm thẳng đến tâm Tiểu Thiên, nàng mơ hồ nghe ra trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn có mang theo một sự mất mát.

Theo từng lời của Hoàng Phủ Tấn buông xuống, chỉ thấy hắn ở trước mặt Tiểu Thiên, đem long bào cầm trong tay xé thành hai mảnh, hướng sau lưng ném một cái, đẩy Tiểu Thiên ra, sải bước rời đi.

“Hoàng thượng!” Vũ Lạc Thủy kinh sợ, hoàng thượng lại đem long bào xé thành hai nửa cứ như vậy mà ném, đây chính là long bào a, là đại biểu cho thân phận hoàng đế – long bào a, hắn lại vì hoàng hậu chọc cho giận lên, cứ như vậy mà đem long bào xé nát ném xuống đất.

Nhặt lên long bào dưới đất, Vũ Lạc Thủy mang vể mặt phiền muộn mà đứng lên, nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Tấn rời đi mang theo tức giận, lại mơ hồ lộ ra mấy phần mất mát, nàng vô lực mà thở dài.

“Thật đáng sợ a. Lạc Thủy, hắn giống như rất tức giận nha. Một món đồ như long bào vậy mà hắn cũng xé!” Tiểu Thiên cũng bị sự tức giận như vậy của Hoàng Phủ Tấn hù dọa ngây ngẩn cả người. Nàng cũng không nghĩ tới Hoàng Phủ Tấn sẽ bởi vì nàng không mặc y phục của hắn liền tức giận đến như vậy.

“Tiểu Thiên, hoàng thượng, ngài ấy.” Vũ Lạc Thủy vốn muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, không có nói ra.

“Tiểu Thiên, ngươi đem y phục khoác lên mà về Vũ Phượng Cung trước đi, cứ như vậy sẽ bị lạnh.” Vũ Lạc Thủy cầm y phục, khoác lên trên người Tiểu Thiên, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhưng mà, Lạc Thủy, y phục này.” Nàng cúi đầu, liếc mắt nhìn long bào trên người, rất muốn nói, y phục này bị hôn quân xé thành như vậy rồi, muốn nàng làm sao mặc đây, khắp nơi đều có gió lùa a.

“Tiểu Thiên, trước liền mặc lại rồi đi đi, tránh cho bị cảm lạnh, đây chính là long bào của hoàng thượng, chống lạnh cũng không tệ lắm.”

Rách như vậy mà còn chống lạnh nha? Tiểu Thiên ở trong lòng xuất hiện thêm một câu hỏi, nhưng cũng không bác bỏ ý tốt của Vũ Lạc Thủy, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, “Được rồi, vậy ta đi trước nha.” Dem long bào khoác lên trên người, nàng xoay người thở dài.

Xem ra thật đúng là nàng có tiềm lực làm nữ hoàng, động một chút là mặc long bào, mặc dù mỗi lần đều là do tên hôn quân kia cởi ra mặc cho nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng của nàng bất giác trầm hẳn xuống, trong mắt mang theo vài phần mê mang, hôn quân kia, hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Ai

276. Chương 276

Lúc nàng trở lại Vũ Phượng Cung, đã thấy Đóa Nhi lo lắng đi qua đi lại ở cửa. Thấy nàng xuất hiện, cặp mắt lập tức sáng lên, chạy vội về hướng nàng.

“Tiểu thư, ngài đi đâu thế, buổi sáng nô tỳ đến phòng ngài không tìm được ngài, hù chết nô tỳ a.” Đóa Nhi khăn trương đến sắp khóc.

“Ai nha, Đóa Nhi, em đừng động một chút là khóc nha, tiểu thư ta chẳng qua là cùng hoàng thượng đến Thái Y Viện một chút.”

“Đến Thái Y Viện? Tiểu thư, ngài có sao không?” Đóa Nhi lập tức khăn trương lên.

“Hiện tại không sao. Đóa Nhi chúng ta vào đi thôi, bên ngoài lạnh lắm.” Vừa nói, vừa lôi kéo long bào trên người lại. Nàng không muốn nhắc lại chuyện tối hôm qua, nó đã phát sinh ra một ít chuyện dài dòng, cứ xem như chỉ là một lần diễn sai rồi đùa giỡn đi, không có ý nghĩa gì.

Hôn quân tối hôm qua ở trong phòng bếp, nhu tình cùng cương chiều đối với nàng khi đó đã để cho trong lòng nàng mang theo một loại hơi chua xót.

“Dạ, tiểu thư.”

Trở lại phòng, Tiểu Thiên đem long bào trên người cởi xuống, nhận lấy y phục mà Đóa Nhi đưa tới mặc lên. Nàng nhìn long bào trên tay bỗng chốc trở nên ngây ngô.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Đóa Nhi thấy Tiểu Thiên như vậy, nhẹ nhàng đẩy nàng một cái. Tiểu thư là đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay đều rất khó hiểu.

“Hừm?” Tiểu Thiên giương mắt, lạnh lùng nhìn Đóa Nhi.

“Tiểu thư, ngài sao thế?”

“Không có gì.” Nàng lắc đầu một cái, đem long bào trên tay giao cho Đóa Nhi, mở miệng nói: “Y phục này đã hỏng, mang ném đi.”

“Hả. Tiểu thư, đây chính là long bào a.” Đóa Nhi cả kinh trừng lớn cặp mắt, ném long bào, không phải là tử tội sao.

“Cũng đã hỏng, ném hay không ném có quan hệ gì, để lại cũng chiếm diện tích.” Tiểu Thiên không nhin được mà nhú mày.

“Nhưng, tiểu thư.”

“Được rồi, mau cầm đi ném đi, cái này chính là do hoàng thượng vứt bỏ không cần tới, chúng ta giữ lại làm gì.” Tiểu Thiên càng ngày càng không nhin được.

“Dạ, dạ, nô tỳ cầm đi vứt bỏ là được.” Thấy Tiểu Thiên giận dữ, Đóa Nhi cũng không còn dám nói chuyện nữa. Nói thật ra, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư nhà nàng phát hỏa với nàng. Đã xảy ra chuyện gì với tiểu thư, hôm nay thật kỳ quái nha.

Lắc đầu một cái, Đóa Nhi làm sao cũng nghĩ không thông, cuối cùng, không thể làm gì hơn là cầm long bào đi ra ngoài.

“Chờ một lát!” Đóa Nhi vừa đi đến cửa, Tiểu Thiên lại lên tiếng gọi nàng lại.

“Tiểu thư?”

Chỉ thấy Tiểu Thiên đang nhú mày, cắn môi dưới, bộ dạng trầm tư suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, nàng mới giương mắt nhìn về phía Đóa Nhi, tới bên cạnh Đóa Nhi, cầm lấy long bào, “Cứ để lại cho ta đi”

“Tiểu thư, ngài không phải nói mang cái này đem ném sao?” Mặt Đóa Nhi ngơ ngác, tiểu thư hôm nay thật kỳ quái.

“Không ném nữa, đưa cho ta đi.” Tiểu Thiên cầm lấy long bào xoay người đi, mới vừa đi mấy bước, bước chân lại ngừng lại, xoay người nói với Đóa Nhi: “Đi lấy một ít kim chỉ tới đây.”

“Tiểu thư, lấy kim chỉ làm cái gì?”

“Vá y phục.” Tiểu Thiên đơn giản đáp một tiếng.

“Tiểu thư, những việc nặng này hãy để cho nô tỳ làm đi.”

“Không cần, nhanh đem kim chỉ đến cho ta đi.” Tiểu Thiên hướng nàng phát phát tay, rồi hướng tới một bên ghế ngồi xuống.

“Dạ, tiểu thư.” Đáp một tiếng, Đóa Nhi xoay người đi ra ngoài. Tiểu thư này, thật là càng ngày càng kỳ quái.

Sau khi Đóa Nhi đi, Tiểu Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn long bào bị Hoàng Phủ Tấn xé thành hai nửa, còn có cả lúc hắn mang theo tức giận rời đi, nhìn bóng lưng cô tịch kia, làm cho tâm của nàng có chút khấn trương.

“Thật là một bạo quân xấu xa!” Dem long bào thả lên trên bàn, Tiểu Thiên bất mãn nói.

Không bao lâu, Đóa Nhi liền cầm kim chỉ bước vào.

“Tiểu thư, thứ mà người muốn đây.”

“Ừ, đưa cho ta.”

Nhận lấy kim chỉ từ trong tay Đóa Nhi, Tiểu Thiên liền kéo lại long bào trên bàn, chuẩn bị vá lại.

“Tiểu thư, cái này, cho dù long bào vá lại có tốt lắm, hoàng thượng cũng sẽ không mặc đâu?” Đóa Nhi không nhìn được mở miệng nói.

Vấn đề của Đóa Nhi nói ra làm cho Tiểu Thiên mới vừa đâm mũi kim thứ nhất vào liền ngừng lại.

Nàng hơi ngẩn ra, thật ra thì Đóa Nhi không nói nàng cũng biết, dù cho long bào này được vá tốt đi chăng nữa thì Hoàng Phủ Tấn cũng là không thể nào mặc lại, chẳng qua là nàng không muốn đem long bào Hoàng Phủ Tấn cứ như vậy mà ném đi, trong lòng nàng mang theo một cảm giác nhàn nhạt khó chịu.

“Ta vá tốt cũng không phải là cho hoàng thượng mặc, ta chỉ là tiện mà luyện tay một chút thôi.” Tiểu Thiên có chút ‘khẩu thị tâm phi’ trả lời. (miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo)

“A, là như vậy a, nhưng mà tiểu thư à, trước kia công phu khâu thêu của ngài rất lợi hại nha, tại sao còn phải luyện?” Đóa Nhi mang theo gương mặt ngây thơ hỏi.

“A? Cái này. Cái đó.” Tiểu Thiên bỗng thấy chột dạ, lúc nào thì nàng công phu thêu thùa lợi hại vậy. Cho dù có, cũng chỉ là lúc giải phẫu cho bệnh nhân vá lại vết thương mà thôi, cái này cũng được cũng gọi là thêu thùa sao?

277. Chương 277

“Đã lâu không thêu thùa, ta quên mất rồi, hay là cứ luyện lại đi.” Nàng tùy tiện tìm lấy có.

“A, như vậy a, tiểu thư, vậy ngài cứ luyện từ từ đi, nô tỳ đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng cho người.” Đóa Nhi cũng không hoài nghi nhiều, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Đóa Nhi ra ngoài, Tiểu Thiên cầm long bào bị Hoàng Phủ Tấn xé rách lên, bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

“Vá lại như thế nào mới dễ nhìn một chút đây.”

“.”

“Hay là vá dựng thẳng đi.”

“.”

“Không được, vá dựng thẳng lại có thể quá khó nhìn hay không?”

“.”

“Hay là vá vượt qua đi.”

“.”

“Nếu không thì sẽ dùng cách khâu giải phẫu vá vết thương đi.”

Nàng tự nhủ một mình, cầm long bào trước sau mà suy nghĩ, tựa hồ vá thế nào đều không phù hợp ý của nàng, vá thế nào cũng cảm thấy sẽ làm cái long bào này trở nên khó coi a.

Nàng —— Thật rất quan tâm long bào này. Hoặc là nói, nàng rất quan tâm đến người mặc bộ long bào này.

Chẳng qua là, nàng vẫn không hiểu rõ ràng được điểm này.

“Được, được, cứ vá như vậy là được rồi, dù sao hôn quân cũng không mặc!” Cuối cùng, Tiểu Thiên không nhìn được gãi gãi long bào trong tay, cầm kim đâm.

“A ——” trong Vũ Phượng cung truyền ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, dọa cho bọn cung nữ thái giám sợ hãi mà chạy vào.

“Nương nương, ngài có sao không?” Dẫn đầu xông vào là Đóa nhi, trên mặt của nàng mang theo hoảng sợ rõ ràng.

“Ta bị kim đâm vào tay.” Thấy sau lưng Đóa Nhi có rất nhiều cung nữ cùng thái giám bị tiếng kêu của mình dọa cho sợ mà chạy vào, trên mặt Tiểu Thiên thoáng qua vẻ lúng túng, dường như nàng lúc đó hơi lớn tiếng một chút.

“Nương nương, để nô tỳ xem tay của ngài một chút đi.” Trên mặt Đóa nhi mang theo vài phần lo lắng mà bước thẳng tới.

“Không sao, không sao nữa rồi.” Tiểu Thiên ngượng ngùng cười cười. Ai, những cổ nhân này thật đúng là dễ hư, lại là còn cổ nhân có thân phận cao quý, không phải chỉ là bị châm trúng mấy cái thôi sao, mọi người cũng không cần khẩn trương giống như là nàng đã một chân bước vào quan tài vậy.

Nhìn Đóa Nhi cùng cung nữ thái giám đối mặt nhìn nhau, Tiểu Thiên phát phát tay, “Đóa nhi lưu lại, các người cũng đi xuống đi.”

“Dạ, nương nương.”

Đội những người này lui xuống hết, mặt Tiểu Thiên trở nên thần bí, đem Đóa Nhi kéo lại một bên, “Đóa nhi, người nói thử xem, cái long bào này vá thế nào cho khá hơn một chút?”

278. Chương 278

“A?” Đóa nhi sờ sờ đầu, “Nương nương, ngài muốn đem long bào này vá lại?”

“Đúng vậy.”

“Nương nương, y phục này cũng bị xé thành hai nửa rồi, ngài còn vá cái này làm gì nhỉ?”

“Ta.” Nắm long bào trên tay, Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Đóa nhi nhìn vẻ mặt tự nhiên trên mặt Tiểu Thiên, liền xấu xa cười một tiếng, đẩy Tiểu Thiên một cái, “Hắc hắc

Nương nương, ngài không phải là không bỏ được, không đành lòng đem y phục hoàng thượng đi vứt nha.”

Giống như là bị Đóa nhi nói trúng tâm sự, trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua một vẻ khẩn trương, trên mặt rõ ràng chột dạ, “Mối. Mối không phải đâu.”

“Phải không?” Đóa nhi nhìn Tiểu Thiên, nói xong mặt có vẻ mập mờ, “Nhưng, nương nương à, nếu không phải như vậy, ngài tốn công vá cái y phục rách rưới này làm gì a, dù sao hoàng thượng cũng không mặc. Còn nữa, người xem, ngài vá y phục này, bị kim đâm vào tay mình nhiều như vậy. Như vậy là như thế nào a, ngài nói đúng không?” Nói đến đây, Đóa nhi lần nữa mập mờ đưa mắt nhìn.

Bị Đóa nhi nói thế, Tiểu Thiên then quá hóa giận, sắc mặt phỉếm hồng, “Người, nha đầu chết tiệt kia, nương nương ta có phải đối với em tốt quá rồi không, em dám nhạo báng ta như vậy.” Nàng cố ý lấy thân phận hoàng hậu, muốn chặn miệng Đóa nhi lại.

“Dạ, dạ, nương nương, nô tỳ biết sai rồi.” Đóa Nhi mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng nụ cười trong mắt lại thủy chung không hề giảm đi, “Nô tỳ cáo lui trước, ngài từ từ vá cái này long bào này đi nhá.”

Nói xong, che miệng cười cười, xoay người chuẩn bị lui ra.

“Khoan, khoan đã.” Tiểu Thiên không ngừng đưa tay kéo Đóa Nhi lại, thần sắc có vẻ chần chừ.

“Nương nương, ngài còn có cái gì phân phó?” Đóa Nhi xoay đầu lại.

“Cái đó.” Nàng do dự nên mở miệng như thế nào, nói không chừng Đóa Nhi xú nha đầu này lại nhạo báng nàng nữa, ngay cả, Đóa Nhi nhạo báng sẽ làm nàng chột dạ nha.

Do dự một lúc lâu, nàng mới khẽ cắn răng, cầm long bào đã được nàng may một nửa trong tay, còn vì vậy mà ngón tay bị đâm mấy lỗ, nhìn về phía Đóa Nhi, do dự mở miệng nói: “Cái đó. Như vậy vớ có được không?”

Còn nói mình không quan tâm.

Đóa Nhi che miệng ho nhẹ mấy tiếng, nhìn Tiểu Thiên, gật đầu một cái, “Được, rất được, nương nương tự tay vá y phục cho hoàng thượng, nhất định là rất được, rất được a.” Trong mắt Đóa Nhi khó nén nụ cười.

Nương nương đang làm một chuyện rất “Quan trọng”!

“Người nha, nha đầu chết tiệt kia, muốn nương nương ta cho đại hình phục vụ có phải hay không?”

“Hắc hắc

nô tỳ không dám nữa, nương nương, ngài vớ thật sự rất tốt, tiếp tục cố gắng a, nô tỳ cáo lui.” Vừa nói, vừa nghẹn cười, cũng không đợi được Tiểu Thiên mở miệng, liền chạy ra ngoài. Ngoài cửa, truyền đến âm thanh Đóa Nhi cười to.

“Xú Đóa Nhi này, bình thường đã đối đãi với nàng ấy thật sự là quá tốt rồi.” Nghe được tiếng cười của Đóa Nhi vang lên ở ngoài cửa, Tiểu Thiên không vui mở miệng nói. Lại lần nữa liếc mắt long bào trong tay một cái, trong mắt của nàng thoáng qua một nụ cười, “Vớ lại như vậy, quả thật nhìn rất tốt.” Vừa nói, vừa mang bộ dạng tự hào, tiếp tục cầm kim lên bắt đầu vá tiếp.

Hôm đó, trong Vũ Phụng cung, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương một lần, lại một lần, chỉ là không có người nào đi vào quấy rầy Hoàng Hậu nương nương của các nàng nữa, bởi vì các nàng biết, nương nương là đang làm một chuyện rất “Quan trọng” nha.

“Tiểu thư, tay của ngài thế nào, để cho nô tỳ xem một chút đi.” Đóa Nhi cuối cùng vẫn không nỡ bỏ mặc mấy tiếng kêu thảm thiết thê lương của Tiểu Thiên. Nàng đi vào từ ngoài cửa, tiểu thư này đã ở trong phòng ngủ một ngày, chính là vì vá long bào mà hoàng thượng hoàn toàn không mặc nữa.

“Hu hu hu

Đóa Nhi, người xem nè!” Tiểu Thiên đưa ra ngón tay bị đâm chảy máu lỗ chỗ. Nha, nha, trước kia lúc giải phẫu, tay của nàng thế nhưng lại linh hoạt, không hề thất bại, ngay cả thịt người nàng cũng có thể vá tốt như vậy. Tại sao vớ một bộ y phục liền đem năm ngón tay của mình phá hư mất rồi. Y phục của hôn quân quả nhiên không đơn giản, người bình thường thật đúng là vá không tốt.

Thấy Tiểu Thiên đưa ra năm ngón tay đáng thương nhìn mình, Đóa Nhi lắc đầu cười cười, “Tiểu thư, nô tỳ là lần đầu tiên thấy ngài đối với một chuyện nghiêm túc như vậy.” Trong lời nói của Đóa Nhi mang theo ý tứ sâu xa, tiểu thư này tựa hồ rất quan tâm long bào của hoàng thượng nha, ha ha, nói không chừng về sau liền bắt đầu quan tâm hoàng thượng rồi. Tốt nhất là đừng cùng hoàng thượng kêu đánh kêu giết nữa!

“Lời này của người có phải nói, tiểu thư ta lúc nào cũng làm việc không chăm chú sao?” Tiểu Thiên nhìn Đóa Nhi, trên mặt không ủng hộ, lời của nha đầu này là có ý gì, chẳng lẽ bình thường nàng làm việc gì cũng không có trách nhiệm?

“Dạ, dạ, dạ, tiểu thư làm chuyện gì cũng nghiêm túc như vậy, nhất là vá bộ y phục này.” Đóa Nhi che miệng trên cười nói.

279. Chương 279

“Như vậy là được.” Tiểu Thiên không nghe được ý tứ trong lời nói của Đóa Nhi, nghe Đóa Nhi nói như vậy, nàng hài lòng gật đầu, nhìn long bào trên tay và được một nửa, nàng thả vào đầu giường, “Đóa Nhi, bằng bó mấy ngón tay cho ta một chút đi.”

Đem năm ngón tay đưa đến trước mặt Đóa Nhi, Tiểu Thiên càng nhìn càng cảm thấy mình đáng thương, nàng không có chuyện làm hay sao, càng không nên vá mồm y phục rách rưới đó, làm ỉn có nguy cơ mắc “Bệnh phong” nguy hiểm này.

“Dạ, tiểu thư, nô tỳ đi lấy được cao tới đây.” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Đóa Nhi lập tức chạy đến hộp tủ lấy thuốc.

Tiểu Thiên nhìn năm ngón tay mình khê rỉ ra máu đỏ, lại nhìn lại long bào trên giường một cái. Ở trong lòng nàng thở dài, chỉ mới một ngày mà thôi, nàng lại cảm giác quan hệ giữa mình cùng hôn quân kia xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, tựa hồ có chút tình cảm vốn không nên phát sinh, trong lòng lại đối với hắn lại từ từ phát sinh, nàng muốn ức chế nó, lại phát hiện đã có chút lực bất tòng tâm.

Nàng phát hiện mình —— Tựa hồ bắt đầu thật thật để ý tới hôn quân.

Không, không thể, tại sao có thể như vậy? Tiểu Thiên bởi vì ý nghĩ chính mình mà sợ hết hồn, không ngừng liên tục lắc lắc đầu, ý nghĩ trong lòng này khiến cho nàng thực bất an.

Hoàng Phủ Tấn là người trong lòng của Lạc Thủy, nàng không thể có gì đó với hắn được. Đúng, không thể, nàng. Nàng phải trở về, trở lại thế kỷ 21.

Tiểu Thiên ở trong lòng cảnh cáo chính mình, nhưng mà.

Phía dưới “nhưng mà.....” nàng không dám nghĩ tiếp nữa, nàng cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ có lúc không quả quyết như thế.

“Tiểu thư, ngài đang suy nghĩ gì đấy?” Đóa Nhi sau khi lấy thuốc trở về, thấy Tiểu Thiên giống như lúc trước ngây ngẩn cả người.

“Hửm? A? Không có, không có gì.” Nàng không nói nhiều, mặc dù nàng hình như đã ý thức được, mình đang cố ý tránh né chuyện gì.

“Nha.” Đóa Nhi mang theo vài phần lo lắng gật đầu, mặc dù trong lòng nàng cũng biết Tiểu Thiên có tâm sự, nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao mấy ngày nay tiểu thư luôn là lạ.

“Tiểu thư, trước tiên để nô tỳ bằng bó tay cho người đi.”

“Ừ, được.” Vô tâm đáp lại một tiếng, nàng vươn tay, để cho Đóa Nhi tùy ý hành động, mà chính nàng, lại một lần nữa không tự chủ được lại bắt đầu ngây ngô suy nghĩ.

280. Chương 280

Từ sau lần Hoàng Phủ Tấn xé long bào, Tiểu Thiên đã có một khoảng thời gian không gặp Hoàng Phủ Tấn, mặc dù làm cho Tiểu Thiên thoải mái không ít, nhưng cũng mang theo mất mát rõ ràng.

Nhìn hoàng cung kín cổng cao tường, mi mắt của nàng rũ xuống, đến bây giờ nàng cũng không dám tin tưởng, lời lão bà bà kia thể nhưng trở thành sự thật rồi, nàng thật sự trở thành hoàng hậu của một nước, mặc dù là không được yêu thương, thể nhưng cuộc sống cũng trôi qua an nhàn, ăn uống không lo.

Chẳng qua là —— thế giới tự do lại ở bên ngoài, trong hoàng cung khi trong này thực sự không thể cho nàng tự do.

Nếu có thể ngày ngày ra ngoài dạo chơi, thật là tốt biết bao.

Tiểu Thiên suy nghĩ như vậy, trong mắt lại mang theo vài phần ước mơ.

Chợt, nàng ánh mắt sáng lên, từ trên ghế đứng lên, “Bao lâu không đi Tầm Hoan Lâu rồi a?”

Từ sau lần trước bị hôn quân kéo trở về, cũng là một khoảng thời gian dài không có gặp Như Mộng rồi, không biết nàng thế nào rồi.

Đúng, thừa dịp trong khoảng thời gian này hôn quân không nhớ tới nàng, nàng muốn thừa cơ mà đến Tầm Hoan Lâu vui đùa một chút, hai vạ hai đưa kia vào người Như Mộng, mỗi lần nàng cũng không phải đợi qua hơn một canh giờ.

Nghĩ như vậy, nàng liền bước nhanh đi ra khỏi viện.

“Tiểu thư, ngài muốn đi đâu vậy?” Đóa Nhi ở phía sau sốt ruột hỏi.

“Tầm Hoan Lâu!” Bỏ lại ba chữ này, Tiểu Thiên đã biến mất khỏi tầm mắt Đóa Nhi, gấp đến mức Đóa Nhi muốn dậm chân.

“Ai nha, tiểu thư này làm sao lại dạy mãi lại không sửa, Tầm Hoan Lâu này rốt cuộc có lực hút gì nha.” Đóa Nhi đi qua đi lại, chấp tay trước ngực nhìn lên trên trời, “Hi vọng Phật Tổ Bồ Tát phù hộ, hoàng thượng ngàn vạn lần đừng phát hiện tiểu thư đi Tầm Hoan Lâu nha.”

Mộng Yên Cắc ——

“Mạn Yên, người tính toán như vậy sao?” Nói chuyện không phải là ai khác, chính là lão bản nương Tầm Hoan Lâu – Lan mục mục. Nàng lúc này, bộ dạng yêu nghiệt thường ngày đã bớt đi, lại có vẻ nghiêm túc.

Mà trong miệng Như Sương chính là người mà ngày ngày Tiểu Thiên nhớ thương – hoa khôi Ách chủ bài của Tầm Hoan Lâu – Như Mộng.

“Ừ.” Như Mộng, a, không, phải gọi Mạn Yên. Chỉ thấy khóe miệng của nàng mang theo nụ cười nhạt làm cho người ta khó mà giải thích.

“Mạn Yên, người suy nghĩ kỹ đi, hoàng cung cũng không phải là nơi đơn giản, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu.”

“Nhũ nương, ta biết hoàng cung là nơi nào, chẳng qua là ——” trong mắt Mạn Yên lại một lần nữa thoáng qua vẻ đắc ý, “nếu ta đoán không sai, Hoàng Phủ Tấn đối với vị hoàng hậu kia có tình cảm cũng không phải là đơn giản.”

281. Chương 281

Nhớ tới ngày đó Hoàng Phủ Tấn đối với Hoàng Hậu liều mạng hô lên câu kia: “Người đã có người trong lòng của người, cần gì phải gả cho trẫm”, ngày đó, Hoàng Phủ Tấn thế nhưng bởi vì một ca khúc kia của hoàng hậu mà giận đến hoàn toàn không để ý tới việc mình đã bị bại lộ thân phận, có thể nghĩ, Hoàng Phủ Tấn có rất nhiều quan tâm đến vị hoàng hậu kia .

Như vậy cũng tốt, để cho nàng càng thêm đắc ý trong lòng, Hoàng Phủ Tấn không quan tâm nhưng Hoàng Hậu nương nương tựa hồ đối với danh kỹ thanh lâu nàng lại có hứng thú đặc biệt. Cho dù hoàng đế giận dữ đến mức ra thánh chỉ bắt nàng, nàng ta còn chưa biết sống chết thế nào lại lần nữa tìm đến nàng, ngay cả nàng cũng hoài nghi vị hoàng hậu kia có thể có đồng tính chi thích hay không. (muốn bảo Tiểu Thiên nhà ta là ô môi a. ta ghét con nhỏ này)

“Mạn Yên, người nghĩ đến việc lợi dụng hoàng hậu?” Lan mục mục nhìn về phía Mạn Yên, mở miệng hỏi.

“Đối tượng tốt như vậy, không hảo hảo lợi dụng một chút, không phải là rất lãng phí sao?” mắt Mạn Yên lóe lên, “Hơn nữa, ta nghe nói, vị trí Hoàng Hậu an bài trong cung cho ta tựa hồ cũng không tệ lắm.”

Khóe môi Mạn Yên nhếch lên thành nụ cười lạnh, nhưng đằng sau nụ cười này, lại ẩn theo rõ ràng đau thương, đau thương này chỉ có nàng biết, Lan mục mục còn không hiểu.

“Nhưng, Mạn Yên, vị hoàng hậu kia là một người tốt, người thật nhẫn tâm lợi dụng nàng sao?”

“Chuyện này.” Mạn Yên bị câu hỏi này của Lan mục mục làm khó rồi, nói thật, nàng thật không muốn lợi dụng vị hoàng hậu đơn thuần này. Nhưng =ngày đó nàng trong lúc vô tình nhìn thấy khối tơ vàng huyết ngọc “Như trẫm đích thân tới” trên người nàng kia thì nàng liền suy đoán người trước mắt này không

tầm thường. Cho đến khi thánh chỉ Hoàng Phủ Tấn tới đây, nàng mới lớn mật suy đoán nàng ta là nữ nhân của Hoàng Phủ Tấn. Chẳng qua là nàng không nghĩ tới, nàng ấy không chỉ là nữ nhân của Hoàng Phủ Tấn, thậm chí còn là hoàng hậu của một nước.

Một hoàng hậu lại đi dạo kỹ viện? Đây là cơ hội hiếm có đến bậc nào. Không phải là nàng muốn lợi dụng nàng ta, mà là chính nàng ta đưa tới cửa. Nếu đã đưa tới cửa, tại sao nàng có thể lãng phí đây.

Huống chi, điểm quan trọng nhất là, Hoàng Phủ Tấn rất quan tâm vị Hoàng Hậu này của hắn, tin tức này là từ chính người bên cạnh Hoàng Hậu nói cho nàng biết, hẳn là tin tức xác thực.

Đây mới là lí do trọng điểm nàng muốn lợi dụng vị Hoàng Hậu kia.

Thật xin lỗi, Hoàng Hậu nương nương, ta không muốn lợi dụng người, chẳng qua là —— ta không có cách nào khác.

Trong lòng Mạn Yên lộ ra bất đắc dĩ khó nén, mi mắt bởi vì đau thương trong lòng mà rũ xuống.

“Nhũ nương, vị Hoàng Hậu này là hy vọng duy nhất chúng ta có thể đến gần Hoàng Phủ Tấn.”

282. Chương 282

“Như Mộng, Như Mộng.” Đúng lúc này, bên ngoài Mộng Yên Các vang lên âm thanh của Tiểu Thiên.

Mà âm thanh này khiến cho khóe miệng Mạn Yên đặc ý nâng lên, “Người xem, vừa nói đến nàng ta, nàng ta đã tới rồi.”

Đi đến cửa, nàng mở ra, điều khiến nàng kinh ngạc chính là, Tiểu Thiên hôm nay không nữ giả nam trang, mà là trực tiếp mặc một bộ nữ trang mà tiến vào.

Hơi ngẩn ra, Mạn Yên ngay sau đó mở miệng nói: “Ngài là. . . .” Nàng cố ra vẻ nghi ngờ hỏi.

“Như Mộng, ta đổi cách ăn mặc một tí người đã không biết nha.” Tiểu Thiên đứng ở trước mặt Mạn Yên, trừng mắt nhìn.

“Người là. . . . Hoàng Hậu nương nương?” Nàng cố làm ra vẻ mặt hoảng sợ vội che miệng.

“Ha ha, là ta, là ta.” Tiểu Thiên cười khan mấy tiếng, vốn là lúc ra cửa, nàng tính toán giả trang thành nam nhân tới. Nhưng là đột nhiên nhớ tới ngày đó Hoàng Phủ Tấn ở trong phòng Như Mộng cuối cùng hô lên câu nói kia. Nàng đoán chừng, bằng thông minh của Như Mộng, cũng có thể suy đoán ra thân phận của nàng rồi. Khuê danh Hoàng Hậu mặc dù không phải là tất cả mọi người ai cũng biết, nhưng vừa ở bên hoàng đế, vừa họ Niếp, hơi dùng đầu óc suy xét một chút, cũng đoán được nàng chính là Hoàng Hậu.

Nghĩ như vậy, nàng liền cứ ăn mặc như vậy tới, dù sao lần này nàng tới tìm Như Mộng, cũng không phải là tới “chơi gái”, bất quá, lúc nàng mặc nữ trang tiến vào, thật ra khiến tất cả nam nhân trợn tròn mắt. Nguyên nhân nha, đoán chừng lại cho là Tầm Hoan Lâu lại xuất hiện tân “Hoa khôi”, Tiểu Thiên như vậy giải thích, ai

ai kêu đáng đáp của nàng nếu không khuynh quốc, thì cũng khuynh thành chứ.

“Dân nữ Như Mộng ra mắt Hoàng Hậu nương nương.” Mạn Yên cố làm ra vẻ hoảng sợ quỳ xuống ở trước mặt Tiểu Thiên.

“Ai nha, đã nói rồi, ở chỗ này không cần lễ gì a.” Tiểu Thiên đưa tay đem Mạn Yên đỡ lên, nhìn Lan mục mục bên cạnh mở miệng nói: “Lan mục mục, người ra ngoài đi trước đi, ta có việc tìm Như Mộng thương lượng.”

“Dạ, Hoàng Hậu nương nương, lão thân xin cáo lui.” Lan mục mục lại một lần nữa khôi phục thành bộ dạng lão bản ngày thường, cười vô cùng chân chó lui đi ra ngoài.

Đợi sau khi Lan mục mục đi, Mạn Yên nghiêng đầu về hướng Tiểu Thiên, mặt mờ mịt mở miệng hỏi: “Nương nương tìm Như Mộng có chuyện gì?”

Vấn đề Như Mộng vừa nói ra, chỉ thấy Tiểu Thiên vẻ mặt thần bí đem Như Mộng kéo thẳng đến một bên, thần thần bí bí mở miệng nói: “Như Mộng, người muốn tiến cung không?”

283. Chương 283

“Tiến cung?” Hai chữ này khiến cho Mạn Yên khản trương một trận trong lòng, lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh.

“Đúng vậy, vào cung đó.” Tiểu Thiên cấp cho Mạn Yên một ánh mắt khẳng định, “Người xem, Lan mù mù này ngày ngày bắt người làm công cụ kiếm tiền, phải phục vụ nhiều nam nhân như vậy, người a, suy nghĩ một chút là thấy vào cung tốt hơn nhiều, người xem đi, hôn quân kia tính khí là thói một chút xú, nhưng người ta cũng là có tiền có thế, hơn nữa đáng đáp cũng không phải tầm thường, phải không?”

“Ý của nương nương là” Mạn Yên mặc dù là ngoài mặt còn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm khản trương vô cùng.

Vì sao hết thấy nàng đều thuận lợi như vậy. Lần này, vị Hoàng Hậu này lại vẫn ngây thơ muốn nàng vào cung, đây là cơ hội mà nàng nằm mộng cũng muốn có được a, tiếp xúc Hoàng Phủ Tấn với khoảng cách gần như vậy, không phải là có thể dễ dàng đạt tới mục đích sao.

“Chính là để cho người làm phi tử của hoàng thượng a.”

“Hoàng. Hoàng Thượng ngài ấy đồng ý sao?” Mạn Yên làm ra vẻ không dám tin. Về mặt Hoàng Phủ Tấn ngày đó nàng cũng không phải là không nhìn thấy, Hoàng Phủ Tấn quan tâm vị hoàng hậu này bao nhiêu, người sáng suốt tất nhiên sẽ nhìn thấy, hắn không thể nào đồng ý.

“Hắn nha.” Điểm này, thật ra khiến cho Tiểu Thiên nhú mày, hôn quân ngày đó hình như là không có nói đồng ý, nhưng hắn cũng không có nói không đồng ý nha. Như Mộng là cô gái xinh đẹp như vậy, là nam nhân ai cũng sẽ thích đi, hôn quân nhất định sẽ đồng ý .

“Ừ, hoàng thượng đồng ý.” Tiểu Thiên gật đầu một cái, tự tiện quyết định thay cho Hoàng Phủ Tấn.

Đáp án của Tiểu Thiên làm cho Như Sương kinh ngạc không nhỏ, Hoàng Phủ Tấn làm sao có thể đồng ý chứ, chẳng lẽ ngày đó Đoạn Ngự đã nhận ra nàng, mới có thể có ý tương kế tựu kế sao?

Nếu là như vậy, nếu như nàng đáp ứng vị hoàng hậu này vào cung, không phải là đưa mình vào miệng cọp sao.

Nhưng , đây là một cơ hội hiếm có, làm sao nàng có thể cứ như vậy bỏ qua?

Trầm mặt một lúc lâu, chân mày nàng ta cau thật chặt, giống như đang quyết định một việc gì khó khăn lắm, một lúc lâu sau, nàng khẽ cắn răng nhìn về phía Tiểu Thiên, lòng bàn tay đã sớm tiết ra mồ hôi lạnh: “Vây....Vây Như Mộng cảm ơn hoàng hậu trước.”

“Không cần khách khí thế, dù sao giúp người chính là ta giúp chính mình, chỉ cần người vào cung, đoán chừng hôn quân cũng sẽ quần quýt lấy người , đến lúc đó muốn ta làm cái gì thì làm cái đó, ha ha

” Nghĩ tới cuộc sống tự do về sau, Tiểu Thiên cao hứng cười.

284. Chương 284

Nhìn Tiểu Thiên có bộ dạng cười đến hưng phấn, ngược lại nàng lại bắt đầu đồng tình với Hoàng Phủ Tấn, vị Hoàng Hậu này thật không biết là quá đơn thuần hay quá ngu ngốc, đối với ý định của nàng, Hoàng Phủ Tấn làm sao lại không nhìn ra được chứ.

Thật đúng là vị Hoàng Hậu đơn thuần khả ái, nàng cho rằng chỉ cần Như Mộng tiến cung, Hoàng Phủ Tấn sẽ chuyển dời sự chú ý ra khỏi nàng chăng? Tiểu hoàng hậu này suy nghĩ cũng quá đơn giản đi, hoặc là nói, nàng xem mị lực của Như Mộng nàng đây quá lớn rồi!

Ngự Thư Phòng ——

Hoàng Phủ Tấn đang duyệt tấu chương được một nửa thì động tác trên tay ngừng lại.

“Phúc Quý, bảo Ngự Thiện Phòng nấu tô mì đem tới đây.”

“Dạ, Hoàng Thượng!”

Nhận được khẩu dụ của Hoàng Phủ Tấn, Phúc Quý lập tức lui xuống.

Không bao lâu sau, Phúc Quý liền bưng một chén mì ngự trù chế biến tỉ mỉ trở lại Ngự Thư Phòng.

“Hoàng Thượng, đã nấu xong.”

“Ừ.” Hoàng Phủ Tấn nhàn nhạt đáp một tiếng, thả ra bút lông trong tay, từ long ý đứng lên, đi tới bên cạnh bàn.

Thật ra thì hắn cũng không đói, nhưng lại đột nhiên muốn ăn.

Cầm chiếc đũa, gấp lên ăn một miếng, động tác trên tay hắn bỗng ngừng lại.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua tình cảnh ở Thái Y Viện mấy ngày trước, tiểu nữ nhân kia mang theo nụ cười đắc ý đứng trước mặt hắn. Chỉ bởi vì một câu khích lệ của hắn liền cao hứng cười đến cong cả lông mày, nhưng nữ nhân ngu ngốc kia lại khinh thường y phục của hắn như thế, nàng đối với hắn lại khinh thường như thế, nghĩ tới đây, mi mắt Hoàng Phủ Tấn rũ xuống.

Kể từ sau hôm hắn đem long bào xé, hắn cũng chưa từng đi tìm nàng, hắn không muốn lại bị nữ nhân kia chọc tức thêm lần nữa. Mà nữ nhân kia cũng không xuất hiện ở trước mặt hắn lần nào nữa, thật ra hắn cho tới bây giờ cũng không trông cậy vào việc nữ nhân này sẽ đích thân đến tìm hắn, trừ phi hắn lại đem thị nữ của nàng hạ lệnh đánh.

Mấy ngày nay không biết nàng ở trong Vũ Phượng Cung làm gì nhỉ.

Thả chiếc đũa trong tay xuống, Hoàng Phủ Tấn đưa mắt nhìn về phía Phúc Quý, mở miệng nói: “Hoàng hậu mấy ngày nay ở Vũ Phượng Cung đã làm những gì?”

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài nghe nói mấy ngày nay nương nương vẫn ở trong khuê phòng làm cái gì đó rất quan trọng.”

“Đối với nàng mà nói thì có chuyện gì quan trọng chứ?” Hoàng Phủ Tấn trầm tư nhíu mày, còn có chuyện gì có thể nói là chuyện rất quan trọng với nàng nhỉ.

285. Chương 285

“Đúng vậy, Hoàng Thượng. Nô tài nghe bọn hạ nhân ở Vũ Phượng Cung kia nói nương nương ở trong phòng cả ngày, sau đó lại sẽ truyền ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết của nương nương, nhưng Đóa Nhi cũng nói bọn họ không nên quấy rầy nương nương, cho nên, nô tài cũng không biết nương nương làm gì ở trong phòng.”

“Tiếng kêu thê lương thảm thiết?” Chân mày Hoàng Phủ Tấn nhíu càng thêm chặt một chút, nữ nhân ngu ngốc kia lại đang giở trò quỷ gì đây.

Trầm mặc thật lâu sau, Hoàng Phủ Tấn nhìn Phúc Quý mở miệng nói: “Đến Vũ Phượng Cung truyền Hoàng Hậu tới đây.”

“Dạ, Hoàng Thượng!” trong mắt Phúc Quý thoáng qua một tia kinh ngạc, Hoàng Thượng mấy ngày nay một mực ở Ngự Thư Phòng cùng Vân Tiêu Cung qua lại, ngay cả nơi ở của những nương nương khác không hề đến, xem chừng có thể nguyên nhân đều là vì Hoàng Hậu nương nương này a.

Xem ra, hoàng thượng đối với Hoàng Hậu nương nương đúng là đã động lòng rồi.

Phúc Quý lui xuống, Hoàng Phủ Tấn lại nhíu mày, lẩm bẩm: “Trẫm không bị sao chứ, kêu nàng đến làm gì?”

Chẳng qua là, trong tiềm thức của hắn lại vô cùng vô cùng muốn gặp nàng. Chỉ là mấy ngày không gặp, hắn lại có cảm giác tựa như mình đã thật nhiều năm chưa nhìn thấy nữ nhân ngu ngốc kia.

Cũng không biết hắn sống sót bao lâu. Đến thời điểm thấy bước chân của Phúc Quý từ ngoài cửa, hắn mới phục hồi lại tinh thần.

“Hoàng Thượng, nương nương ngài” Phúc quý khó khăn nhú mảy, vị Hoàng Hậu nương nương cũng đủ xui xẻo, toàn chọn đúng thời điểm Hoàng Thượng tìm nàng lại đi chạy đến Tầm Hoan Lâu.

Nhìn vẻ mặt Phúc Quý, Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên là đã nhìn ra, còn nữa, phía sau hắn không thấy xuất hiện thân ảnh của nữ nhân kia, Hoàng Phủ Tấn cũng đoán được chuyện gì.

“Nàng lại chạy đến Tầm Hoan Lâu?” Có thể nghe thấy được trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn mang theo ẩn nhẫn tức giận.

“Này. . . .” Cuối cùng Phúc Quý cũng gạt đầu một cái, Hoàng Hậu nương nương a, ngài nên tự cầu nhiều phúc đi.

“Niếp Tiểu Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn không nhịn được lửa giận, từ trên ghế hất tức giận đứng bật dậy, “Nữ nhân chết tiệt này, lại đi đến Tầm Hoan Lâu!”

Đột nhiên nghĩ đến nữ nhân này ngày đó ở trong Vũ Phượng Cung đã nói, nàng nói muốn hắt lạt Như Mộng làm phi, ngay cả vị trí Hoàng Hậu cũng không tiếc mà nhường lại. Lần này nàng đến tìm Tầm Hoan Lâu thì ra là vì nguyên nhân như vậy!

Nghĩ tới đây, cơn giận của hắn càng lớn, “Phúc Quý, bảo Kinh Diêm Doãn đóng cửa Tầm Hoan Lâu! Để trẫm xem nàng còn có thể đi đâu được!”

286. Chương 286

“Hoàng thượng, chuyện này. . . .”

“Còn không mau đi!” Càng nghĩ càng nổi giận, hắn trực tiếp đem bát mì trên bàn hất xuống đất.

“Dạ, dạ, nô tài lập tức đi.” Phúc Quý bị hành động của Hoàng Phủ Tấn dọa sợ, lập tức lui xuống.

Phúc Quý đang lui xuống, ở cửa lại vang lên âm thanh rất ít khi xuất hiện ở Ngự thư phòng trong khoảng thời gian gần đây, “Thế nào? Vị Hoàng Hậu kia lại chọc người tức giận?”

Thanh âm của Đoạn Ngự vang lên ở cửa ngự thư phòng.

Thấy chính là Đoạn Ngự, Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng liếc hắn một cái, mở miệng nói: “Chịu tiến cung rồi?”

“Cái này. . . .” Đoạn ngự gãi gãi đầu, coi như hắn đã một thời gian thật dài không có tiến cung, còn không phải là sợ đụng phải vị Hoàng Hậu nương nương kia sao. Suy nghĩ kỹ một chút cũng thấy vị Hoàng Hậu nương nương kia thật sự quá lợi hại, chẳng những đem Tấn giận đến mức đóng cửa Tầm Hoan Lâu, mà ngay cả đương triều Tể tướng là hắn cũng bị dọa cho sợ đến mức một thời gian dài không dám vào cung.

“Người rất sợ nàng?” Trên mặt Hoàng Phủ Tấn có một nụ cười, tên ngu ngốc kia rõ ràng là đương triều nhất phẩm mà lại bị dọa sợ đến mức một thời gian dài như vậy không dám vào cung.

“Cái đó. . . .” Bị Hoàng Phủ Tấn nói trúng tâm sự, Đoạn Ngự lúng túng sờ sờ đầu, “Tấn, không đề cập tới cái này nữa.” Hắn cố gắng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, người thật sự sẽ đem Tầm Hoan Lâu đóng cửa?”

“Người cứ nói đi?” Mặt Hoàng Phủ Tấn chìm xuống lại một lần nữa.

“Không cần khoa trương như vậy chứ.” Mặt Đoạn ngự khổ não nhìn Hoàng Phủ Tấn, nếu là đem Tầm Hoan Lâu đóng cửa, Tể tướng hắn về sau biết đi nơi nào phong lưu a.

“Thế nào? Lo lắng ỉn không có chỗ phong lưu sao?” Hoàng Phủ Tấn tức giận liếc hắn một cái, tiếp tục nói: “Chính người có thể mở một gian.”

“Thật có thể không?”

“Người nói đi?” Cặp mắt Hoàng Phủ Tấn nheo lại, hơi thở mang theo vài phần nguy hiểm. Tiểu tử này nếu dám mở kỹ viện, nữ nhân ngu ngốc kia còn không đi vào sao.

“Cái này còn là. . . . Sau này hãy nói, sau này hãy nói đi.” Đoạn Ngự nuốt một ngụm nước bọt, Hoàng đế lão Đại lâu như thế tại sao không có thay đổi, vẫn là khủng bố như vậy a.

Hoàng Hậu nương nương, chúc người nhiều may mắn, ngàn vạn lần không nên bị hôn quân này làm cho gục ngã. Đoạn Ngự ở trong lòng tăng thêm một câu.

287. Chương 287

Tầm Hoan Lâu ——

“Nhanh lên một chút, Hoàng thượng có ý chỉ, từ hôm nay, mọi kinh doanh của Tầm Hoan Lâu đều phải dừng lại. Tất cả mọi người ra ngoài cho Bốn quan, trể nải Bốn quan sẽ bắt người!” Kinh Diêm Doãn dẫn đầu đoàn binh lính, quan phục màu đỏ như lửa xuất hiện ở trong Tầm Hoan Lâu. Lần này Hoàng thượng tự mình hạ lệnh đóng cửa lâu, hẳn nhất định phải đem chuyện này làm cho thật chu đáo, lưu lại cho Hoàng thượng một ấn tượng tốt.

Trong Tầm Hoan Lâu có chút ít khách làng chơi nghe thấy nói Hoàng thượng ra lệnh, còn nữa, không đi sẽ bắt người, bọn họ đương nhiên là chen lấn xô đẩy mà xông ra bên ngoài, sợ mình động tác chậm chạp sẽ là kẻ bị bắt lại a.

Không bao lâu, trong Tầm Hoan Lâu chỉ còn lại các cô nương.

“Quý công công, hiện tại nên làm cái gì đây?” La Túc nghiêng người ở trước mặt Phúc Quý mở miệng hỏi.

“La đại nhân, ngài có thấy Hoàng hậu nương nương không?” Phúc Quý một mực muốn tìm bóng dáng của Tiểu Thiên, vị Hoàng hậu nương nương này thật đúng là làm cho người ta tâm tình bất an a, làm Hoàng thượng giận đến tím mặt hạ lệnh đóng cửa kỹ viện.

“Không có, Quý công công, nương nương thật ự ở chỗ này sao?” La Túc có chút không thể tin được, nương nương là mẫu nghi một nước, còn là thiên kim của Thượng Thư, làm sao có thể tới kỹ viện đây.

“Ai

nương nương tới nơi này không chỉ là một lần.” Phúc Quý bắt đắc dĩ thở dài, mỗi lần nương nương tới kỹ viện, sẽ luôn bị Hoàng thượng bắt được, xem ra vận khí của nàng cũng thật là không tốt .

Trong lúc Phúc Quý đang cảm thấy đang không biết nên làm như thế nào, lại có thanh âm không vui của Tiểu Thiên vang lên ở cầu thang trên lầu, “Là ai càn rỡ như vậy, muốn phong bế lâu này?”

Nghe thấy thanh âm của Tiểu Thiên, Phúc Quý cùng La Túc đồng thời ngẩng đầu lên.

“Nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

“Vi thần thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

Phúc Quý và La Túc cùng lúc hành lễ.

“A? Hoàng hậu nương nương ở chỗ này sao? Vị cô nương kia là Hoàng hậu nương nương ư?”

Thấy Phúc Quý và La Túc, hai người đối với Tiểu Thiên hành lễ như vậy, hiện trường lại xôn xao một mảnh.

“Phúc Quý?” Nhìn thấy Phúc Quý, Tiểu Thiên kinh ngạc không ít, Ông trời của con ơi, đừng nói với nàng, chuyện phong lâu này, người đứng đằng sau chính là hôn quân nha.

Tiểu tử kia, mấy ngày không thấy hẳn có động tĩnh gì, nàng mới đến Tầm Hoan Lâu, hẳn liền lại có phản ứng a.

288. Chương 288

“Hoàng hậu nương nương, ngài cùng nô tài hồi cung đi, nơi này giao cho La đại nhân.” Sau khi Phúc Quý nói xong câu đó với Tiểu Thiên, liền xoay người nói với La Túc: “La đại nhân, chuyện đóng cửa Tầm Hoan

Lâu giao lại cho ngài.”

“Dạ, Quý công công!”

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng .Cầu quan!

“Đợi chút!” Tiểu Thiên không vui lên tiếng, “Bổn cung có chấp thuận cho các người phong lâu sao?”

Nha, nha, lần này phong lâu, Như Mộng về sau làm thế nào sống qua ngày a, nếu hôn quân vẫn không có ý định lập Như Mộng làm phi thì làm sao bây giờ.

“Nương nương, vi thần là phụng ý chỉ của hoàng thượng, xin ngài đừng làm khó dễ vi thần .” La Túc chấp tay với Tiểu Thiên, bên này lại đối với thuộc hạ mở miệng nói: “Động tác nhanh lên một chút, Bổn quan còn phải báo cáo với Hoàng thượng đó.”

“Dừng tay!” Tiểu Thiên cả giận, bước nhanh từ trên lầu đi xuống, đi tới bên cạnh La Túc, cả giận nói: “Hôm nay nếu người dám đóng cửa Tầm Hoan Lâu, Bổn cung liền nghiền xương của người!”

“Thật xin lỗi, Hoàng hậu nương nương, đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, thần không dám kháng chỉ.” La Túc không sợ hãi mà trả lời. Mặc dù nàng là Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, nhưng dù sao Hoàng thượng vẫn lớn nhất, hần làm sao có thể vì Hoàng hậu mà cãi lệnh Hoàng thượng chứ.

“Người.” Tiểu Thiên giận đến nghiêng răng, chẳng qua sau lưng cầu quan này còn có Hoàng đế làm chỗ dựa, hần mới dám ở trước mặt nàng làm càn như vậy.

“Phong lâu!” La Túc không để ý tới vẻ tức giận trên mặt Tiểu Thiên, hạ lệnh với thuộc hạ.

“Người.” Giận đến mức hàm răng nghiêng ken két vang dội, Tiểu Thiên hận không đem đầu La Túc chém xuống.

“Ai nha, nương nương, trước tiên ngài cùng nô tài hồi cung đi, Hoàng thượng bây giờ đang rất giận dữ.” Phúc Quý gấp đến độ dậm chân, cũng không kịp để ý lễ tiết, đưa tay kéo Tiểu Thiên đi, cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, đã đem nàng kéo ra khỏi Tầm Hoan Lâu.

“Cầu quan, lần sau nếu bị ta bắt được, ta hảo hảo xử lý hần!” Dọc theo đường đi, Tiểu Thiên vẫn còn tức, nàng cho dù thế nào cũng là Hoàng hậu nha, hần lại dám ở trước mặt nàng mà hạ lệnh phong lâu, còn nói là nhận lệnh của tên hôn quân kia, nàng đi dạo kỹ viện hay không liên quan gì đến chuyện của hần, hần cứ phải bắt buộc nàng, không cho nàng làm bất cứ thứ gì.

Càng nghĩ càng không phục, nàng thấy bất mãn, trong lòng lửa giận phừng phừng cháy.

“Nương nương, ngài cũng đừng nghĩ tới việc xử lý La đại nhân làm gì, ngài nên nghĩ tới việc ngài phải làm sao mới không bị Hoàng thượng xử lý đi.” Về mặt đồng tình, Phúc Quý nhìn sang khuôn mặt Tiểu Thiên đang khó chịu bên cạnh. Vị Hoàng hậu nương nương này, thật đúng là không biết cái gì quan trọng mà, sao nàng lại không quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình vậy, lúc hần đi ra ngoài, sắc mặt Hoàng thượng thật không tốt tí nào.

289. Chương 289

Nghe Phúc Quý nói như vậy, đầu Tiểu Thiên lóe lên.

Oa, quên khuấy đi mất! Thiếu chút nữa thì quên mất hôn quân không chỉ phong lâu, mà lại còn bảo Phúc Quý mang nàng về, không phải là muốn thu thập nàng sao.

Oh my god!

Nàng không biết đối phó với hôn quân thế nào đây.

Nghĩ tới đây, trong mắt Tiểu Thiên xuất hiện vẻ kinh hoàng, nàng lập tức nắm lấy Phúc Quý bên cạnh mở miệng nói: “Phúc Quý, Phúc Quý, Hoàng thượng rất tức giận sao?”

Nếu hôn quân tức giận, nàng sẽ không đi về, nàng không phải người ngu a.

“Nương nương, trong đầu ngài cũng đừng nghĩ tới việc không trở về cung, nếu không nếu ngài bị hoàng thượng bắt lại được thì càng thảm.” Nhìn thấu ý định của Tiểu Thiên, Phúc Quý lập tức ngăn cản mọi ý tưởng bỏ trốn của nàng.

“Ta mới. Mới không có nghĩ như vậy a.” Thật đáng buồn, đúng thật là Hoàng đế có khả năng đem nàng bắt trở lại.

Ai

chấp nhận đi, dù sao trốn cũng không được, hi vọng hôn quân sẽ không mất nhân tính như vậy, sẽ không nghĩ biện pháp hành hạ nàng.

“Nương nương, vậy ngài đi nhanh lên đi, tiếp tục trễ nải, không chừng Hoàng thượng đã đem cả Ngự thư phòng thành một đồng lộn xộn.”

“A, a, được!” Nghe Phúc Quý nói như vậy, động tác dưới chân Tiểu Thiên nhanh hơn rất nhiều, nàng quả thật có chỗ lo lắng hôn quân kia sẽ đem nàng tiêu diệt.

Càng nghĩ như vậy, tốc độ dưới chân nàng lại càng mau, nhiều lần, nàng muốn trực tiếp dùng Lăng Ba Vi Bộ mang theo Phúc Quý cùng chạy về, nhưng như vậy tựa hồ quá lộ liễu. (chiêu điều điểm ?!.)

Ngự thư phòng ——

“Uy, lần này người tính dạy dỗ vị Hoàng hậu kia thế nào?” Đoạn Ngự trên mặt hứng thú tựa vào bên bàn đọc sách với Hoàng Phủ Tấn cười hỏi.

Hoàng Phủ Tấn giương mắt, nhìn nhìn bộ dạng Đoạn Ngự lúc này vẻ mặt có chút hả hê, hẩn lạnh lùng mở miệng nói: “Người rất muốn biết?”

“Không muốn, không muốn.” Đoạn Ngự lắc đầu một cái, dù sao hiện tại không vội, chỉ cần hẩn an phận đợi ở chỗ này, không bị hoàng đế lão Đại đuổi đi..., ắt hẳn sẽ nhìn thấy hẩn dạy dỗ vị hoàng hậu kia thế nào rồi, không phải sao?

Đoạn Ngự nghĩ như vậy, trong mắt lại có chút hả hê xuất hiện lần nữa.

Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên là đoán được ý tưởng trong lòng Đoạn Ngự, hẩn liếc nhìn một cái, mở miệng nói: “Làm sao người còn không đi?”

“Đừng nóng vội nha, hai huynh đệ chúng ta thật lâu không có ngồi chung với nhau, muốn cùng người chơi lâu một lát không được sao.” Đoạn Ngự còn đồ cười.

” Lúc vào triều, sao người không đến?” Hoàng Phủ Tấn tức giận bẻ gãy lời nói dối của hẩn, “Đừng tưởng rằng trẫm không biết người đợi ở chỗ này là muốn làm gì.”

290. Chương 290

“Tấn, đối với ta người đừng luôn lãnh khốc như thế nha, huynh đệ chúng ta là cùng một thể, người như vậy, sẽ làm tâm của ta rất tổn thương.” Đoạn Ngự bày ra một bộ dạng bị thương nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn.

“Người đừng ở trước mặt trẫm bày ra loại vẻ mặt ghê tởm này, muốn đợi liên đợi đi.” Hoàng Phủ Tấn miễn cưỡng liếc hẩn một lần nữa.

Tiểu tử này, không hiểu sao hẩn đối với chuyện này lại có hứng thú như vậy.

Lúc hai người bọn họ đang có một cuộc trò chuyện không mấy hợp nhau, Phúc Quý liền mang theo Tiểu Thiên đi vào.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương tới.”

Hoàng Phủ Tấn cùng Đoạn Ngự đồng thời giương mắt, mặt của hai người hoàn toàn xuất hiện hai loại vẻ mặt bất đồng .

Mây Đoạn Ngự nhích lên, nhìn Hoàng Phủ Tấn bên cạnh một cái, lại nhìn sang Tiểu Thiên phía sau Phúc Quý tiến vào.

Tiểu hoàng hậu này rất thức thời nha, thế nhưng trở nên thành thật như thế, nhưng cùng với người ngày đó nói hấn phong lưu chứ không hạ lưu thật khác rất xa.

“Đã trở lại?” Hoàng Phủ Tấn liếc nhìn, ngoài mặt thoát nhìn đằng hoàng, đoán chừng trong lòng hấn đã đem nữ nhân này mắng cả mấy trăm lần. Hấn bình tĩnh hỏi, về mặt điềm đạm làm cho Tiểu Thiên không nhìn ra một tia cảm xúc .

“Vâng, vâng, đã trở lại.” Thấy Hoàng Phủ Tấn lên tiếng, nàng lập tức thức thời gật gật đầu, ai~, tại sao không khí trong Ngự thư phòng này làm cho người khác cảm thấy ngột ngạt đè nén như vậy.

Đều là do hôn quân này, không nên đem Tầm Hoan Lâu đóng cửa làm gì. Việc này đối với hấn có ích lợi gì sao, địa phương thu thuế tốt như vậy cũng không có, kĩ viện lại đóng cửa, hấn sẽ có thể làm cho trị an rung chuyển đây.

Hôn quân đáng ghét!

Nhìn vẻ không phục rõ ràng trên mặt Tiểu Thiên, giọng nói Hoàng Phủ Tấn vẫn rất bình thản, cho dù mơ hồ mà mang theo mấy phần lửa giận, “Có lời gì muốn nói cùng trẫm sao?”

“Có!” Lời này của Hoàng Phủ Tấn vừa nói ra, nàng đã nằm trước bàn đọc sách của Hoàng Phủ Tấn rồi, tốc độ nhanh đến mức đủ làm cho hai người Đoạn Ngự cùng Hoàng Phủ Tấn cũng hơi ngẩn ra.

“Được, trẫm cho người cơ hội nói.”

“Hoàng thượng, người đóng cửa kĩ viện, không phải là buộc nam nhân đi cường gian (QJ) sao?” Nàng nói xong còn rất vô tội, chớp cặp mắt to, nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Tấn.

“Phốc ——” Câu giải thích vô tội này của nàng làm cho Đoạn Ngự bên cạnh Hoàng Phủ Tấn không giữ chút hình tượng nào bật cười. Ngay đến cả Hoàng Phủ Tấn cũng bối vì những lời này của nàng mà khóe miệng hơi co quắp.

Cái nữ nhân ngốc này, thật đúng là cái gì cũng nói ra bên ngoài được a.

291. Chương 291

“Người cười cái gì, ta đây vốn là nói rất nghiêm túc đó.” Thấy Đoạn Ngự không nể mặt mà bật cười, Tiểu Thiên trừng mắt liếc hấn một cái.

“Dạ, dạ, thần biết sai rồi, thần cảm thấy những lời nương nương nói quả thật rất nghiêm túc!” Đoạn Ngự lập tức thức thời gật đầu, cố gắng không để ỉnh cười thật to, hấn rất mong đợi tiếp theo nàng có thể nói ra cái gì để cho hấn cười đây.

Không như Đoạn Ngự, Hoàng Phủ Tấn có vẻ lãnh đạm hơn rất nhiều. Mặc dù chính hấn cũng vì những lời này của Tiểu Thiên mà không nhịn được nâng khóe miệng lên.

Che miệng ho nhẹ mấy tiếng, Hoàng Phủ Tấn khôi phục lại bộ dạng bình thường, mở miệng nói: “Trẫm đóng cửa kĩ viện thì cùng những nam nhân Cường gian (QJ) có quan hệ gì?” Hoàng Phủ Tấn nói xong hai chữ ‘Cường gian (QJ)’ cũng cảm thấy không được tự nhiên, tại sao nữ nhân này lại nói thoải mái như vậy.

“Đương nhiên là có quan hệ, quan hệ cũng rất lớn a!” Nghe thấy Hoàng Phủ Tấn hỏi như thế, Tiểu Thiên càng thêm nghiêm túc, vẻ mặt giống như xảy ra đại sự vậy.

“Người tránh ra.” Nàng tiến lên, đẩy Đoạn Ngự đang đứng cạnh Hoàng Phủ Tấn ra , ngồi xuống ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, động tác rất tự nhiên, không chú ý đến có gì đó không đúng.

Lần này nàng nhất định phải nói cho hôn quân này hiểu, để cho hấn chớ đem kĩ viện mà ngừng hoạt động.

“Hoàng thượng, cái kỹ viện này là có quan hệ đến quốc gia đại sự a, ngài biết không?” Tiểu Thiên nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, vẻ mặt rất nghiêm túc!

“Quốc gia đại sự?” Hoàng Phủ Tấn bởi vì những lời này của nàng mà nhú mào, nữ nhân chết tiết này, thật đúng là chuyện gì cũng thích gắn với quốc gia đại sự.

“Đúng vậy a.” Gật đầu một cái, nàng lấy hơi, tiếp tục nói: “Hoàng thượng, ngài a, ngài mà đem kỹ viện đóng cửa, bao nhiêu dự vọng của nam nhân không có chỗ phát tiết a. Bọn họ đi dạo kỹ viện, nhất định là bởi vì thê tử bọn họ không thỏa mãn được bọn họ nha. Nhà người có tiền còn dễ nói, bọn họ còn có tiểu thiếp, phải không? Về phần ngài, thì càng thêm không cần lo lắng, hơn ba ngàn nữ nhân để giải quyết. Nhưng ngài phải suy nghĩ một chút về những nam tử có cuộc sống bình thường bên ngoài a, bọn họ không cưới nổi tiểu thiếp, mà thời điểm dự vọng không có nơi để phát tiết, dĩ nhiên chỉ có thể đi kỹ viện. Người thật tốt, câu nói đầu tiên là đóng cửa kỹ viện. Người suy nghĩ một chút đi, không phải là người buộc bọn họ đi cường gian (QJ) thì là cái gì?”

Lúc Tiểu Thiên nói tới chỗ này, Đoạn Ngự đã vì nén cười mà sắp tắt thở đến nơi. Hắn hỏi hận, hắn thật không nên ở lại chỗ này. Hiện tại thì tốt rồi, buồn cười lại không dám cười, nhưng mà không cười, hắn thật sự sẽ chết mất.

292. Chương 292

Mặt Hoàng Phủ Tấn bởi vì câu nói này của nàng mà càng ngày càng đen. Cái gì gọi là loại nam nhân có dự vọng mà không chỗ phát tiết? Nàng ngược lại rất hiểu a.

Còn nữa, cái gì mà hắn cũng không cần lo lắng, hậu cung hơn ba ngàn nữ nhân để hắn giải quyết? Nàng xem hắn là cái gì? Hắn trong miệng nàng nói chính là loại nam nhân lạm chuyện giao hoan sao? Vừa nghĩ tới nữ nhân này nói hắn như vậy, hắn liền nổi giận trong bụng.

Thấy Hoàng Phủ Tấn chỉ là mặt đen lại nhưng lại không có phản ứng, Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Hoàng thượng, người nghĩ a, nếu bọn họ đi cường gian (QJ) rồi, trị an liền rối loạn a. Trị an rối loạn, lòng dân liền sợ hãi. Xã hội sẽ rung chuyển bất an. Làm một hoàng đế, lòng của dân là trời. Nếu ngay cả lòng dân cũng mất đi, vị hoàng đế là ngài còn có tác dụng gì sao? Hoàng thượng, nước có thể nâng thuyền nhưng cũng có thể lật thuyền. Ngài có lẽ phải hiểu rõ rằng đây chính là vấn đề rất quan trọng đó, đây mới thật là liên quan đến thiên hạ đại sự.”

”Ha ha ha

~~” Đoạn Ngự cuối cùng vẫn là không nhịn được mà bật cười. Hắn đang ôm bụng cười, không có chút hình tượng nào, đưa tay lên chỉ Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Đúng. Thật xin lỗi a, Hoàng hậu nương nương, thần. Thần không phải cố ý muốn ngắt. Ngắt đứt lời của người. Thật sự là. Khụ.” Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hoàng Phủ Tấn, Đoạn Ngự lập tức ngậm miệng, vẻ mặt cười thật to cũng bị hắn thu ngay về.

“Khụ.” Che miệng ho nhẹ mấy tiếng, Đoạn Ngự giơ ngón tay cái với Tiểu Thiên, “Nương nương, ngài phân tích rất có đạo lý. Nếu đem kỹ viện đóng cửa, quả thật xã hội sẽ có biến cố lớn. Hoàng thượng, ngài phải suy nghĩ kỹ càng!”

“Được, trẫm sẽ đem biểu mội gả cho người.” Hoàng Phủ Tấn đột nhiên thốt ra những lời này, khiến cho nụ cười trên mặt Đoạn Ngự lập tức thu về, trong mắt rõ ràng mang theo hoảng sợ, chợt lắc đầu một cái.

Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng liếc hắn một cái, quay đầu lại nhìn Tiểu Thiên, bình thản mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, phân tích không tệ.”

“Đúng vậy.” Không nghe được trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn có ẩn nhẫn tức giận. Thấy Hoàng Phủ Tấn “khen” nàng như vậy, nàng càng thêm hưng phấn, “Vậy hoàng thượng, về chuyện đóng cửa kỹ viện.”

“Người đừng mơ!” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng cắt đứt nàng, “Tầm Hoan Lâu suốt đời này cũng đừng nghĩ có thể khai trương một lần nữa!”

Xem ra là không thương lượng được rồi!

“Người, người, người. Cầu hoàng đế!” Tiểu Thiên giận đến trợn mắt, hôn quân này đã nói như vậy mà sao lại không hiểu chút nào vậy.

Câu “Cầu hoàng đế” này khiến cho Đoạn Ngự đang đứng bên cạnh lập tức toát ra mồ hôi lạnh, Hoàng hậu này thật đúng là lớn mặt a.

Bất quá, khiến hấn kinh ngạc chính là, Hoàng Phủ Tấn thể nhưng không hề nổi giận, cứ chỉ là một vẻ mặt lạnh như băng như vậy, “Trẫm ngược lại rất muốn biết, trẫm đóng cửa một kỹ viện, làm thế nào lại khiến cho xã hội rung chuyển bất an, thế nào khiến trẫm mất đi lòng dân!”

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền? So sánh này của nàng cũng có chút hợp lí! Nữ nhân này, mặc dù có thời điểm thoát nhìn thật ngây ngốc, nhưng ngược lại mấy lời nói xong cũng có chút đạo lý.

‘Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền’? Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia cười yếu ớt.

Thấy lời của mình không thay đổi được chút nào ý của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên cảm thấy bất đắc dĩ. Cuối cùng, nàng còn chưa hết hi vọng hỏi: “Hoàng thượng, chúng ta thương lượng một chút đi được không, về cái này.”

“Không thương lượng!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn không có một nụ cười, lạnh lùng ngắt lời nàng. Nữ nhân này còn muốn thương lượng?

”Hoàng thượng

” nàng nằm ở ngực Hoàng Phủ Tấn, thanh âm nũng nịu khiến người ta không nhịn được mà lạnh run lên.

“Khụ.” Thanh âm của Đoạn Ngự lần nữa lại vang lên, trên trán của hấn cũng đã toát ra mồ hôi lạnh. Vị hoàng hậu này thậm chí ngay cả làm nũng cũng đều đem ra hết, nàng thể mà lại đi làm nũng với nam nhân lạnh như băng này?

Hấn ho khan lại bị Tiểu Thiên ột cái nhìn xem thường. Công nhận chính nàng cũng cảm thấy mình rất ghê tởm, sao lại đi làm nũng với tên hôn quân không khác gì núi băng này.

Mặt Hoàng Phủ Tấn vẫn lạnh nhạt như cũ, mặc dù vào thời điểm Tiểu Thiên làm nũng với hấn, hấn cũng có một chút xúc động muốn cười.

“Được rồi. Chuyện của Tầm Hoan Lâu cũng không cần ngươi nghĩ tới!” Nụ cười trong mắt biến mất, Hoàng Phủ Tấn trở lại đáng vẻ lạnh lùng mở miệng nói.

”A

” Ngay cả tuyệt chiêu làm nũng cũng không đối phó được với hôn quân này, Tiểu Thiên cuối cùng không còn cách nào khác đành tạm thời chấp nhận.

Hoàng Phủ Tấn đứng lên, nàng không tình nguyện mở miệng nói: “Vậy các ngươi cứ làm việc tiếp, ta đi đây!”

“Cứ đi như vậy?” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn bật thốt lên, ngay cả chính hấn cũng không chú ý tới khẩu khí của hấn thủy chung lại mang theo một chút luyến tiếc.

“Nếu không thì ở đây làm gì?” Tiểu Thiên xoay đầu lại, vẻ mặt đầy nghi vấn, nàng không đi, chẳng lẽ còn lưu lại bồi chuyện bọn hấn a.

293. Chương 293

Ở lại làm gì? Hoàng Phủ Tấn nhướng mí mắt, nhìn về phía Tiểu Thiên, trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Thật ra thì hấn cũng không hề nghĩ chính mình sẽ dễ dàng bật thốt lên câu nói ấy như vậy.

‘Thật đúng là hai vợ chồng ngốc!’

Đoạn Ngự ở trong lòng âm thầm tặng thêm một câu. Hai người kia, một người không hiểu lòng mình, một người không biết người ta đối với mình có lòng, cứ tiếp tục như vậy, hai người bọn họ tới lúc nào mới có thể tiến triển đây.

Đoạn Ngự bắt đầu dĩ lắc đầu một cái.

Hoàng Phủ Tấn đang sững sờ, Vũ Lạc Thủy từ cửa ngự thư phòng tiến vào sắc mặt mang theo chút nghiêm trọng. Khi nàng đi vào, thấy bên trong có mấy người nữa đang đứng thì hơi ngần ra, ngay sau đó đi lên phía trước.

“Hoàng thượng!” Vũ Lạc Thủy kêu lên một tiếng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Hoàng tổ mẫu thế nào?” Hoàng Phủ Tấn giương mắt, nhìn thấy trên mặt Vũ Lạc Thủy chau mày ủ dột liền thấy lo lắng.

“Hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu không sao.” Thấy thần sắc Hoàng Phủ Tấn khẩn trương, Vũ Lạc Thủy lập tức lắc đầu giải thích. Thực ra nàng tới là muốn truyền lại lời nói của Hoàng Thái Hậu mà... với nàng là rất khó a, nàng làm sao mà nói cho Hoàng thượng đây?

“Vậy người tới đây có chuyện gì?” Nghe thấy Thái Hoàng Thái Hậu không có làm sao, trong lòng Hoàng Phủ Tấn thoáng buông lỏng chút. Chẳng qua, Vũ Lạc Thủy vẫn làm hắn cảm thấy tựa như có chuyện gì phát sinh.

“Hoàng thượng, chuyện này.” Vũ Lạc Thủy cắn môi dưới, không biết nên mở miệng thế nào, nàng biết nàng mà nói ra nhất định sẽ làm hoàng thượng khiếp sợ, sau đó cực độ tức giận, sau nữa thì.

“Hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu nàng xin ngài bỏ qua quá khứ!” Cuối cùng, Vũ Lạc Thủy đành đổi loại phương thức biểu đạt.

Nhưng bộ dạng và vẻ mặt nàng vẫn làm Hoàng Phủ Tấn cảm thấy nàng giống như đang che giấu điều gì.

“Lạc Thủy, rốt cuộc là có chuyện gì?” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn chìm xuống.

“Hoàng thượng, cái đó.” Vũ Lạc Thủy nhúm mày càng chặt, nàng thật không biết nên nói thế nào mới có thể để cho hoàng thượng nghe lọt tai một chút.

“Lạc Thủy!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn lần này to hơn, nhận ra được sự không thoải mái rõ ràng trên mặt hắn, cũng hơi lộ ra mấy phần lửa giận.

“Hoàng thượng.” Đầu Vũ Lạc Thủy cúi xuống càng thêm thấp.

Tiểu Thiên nhìn vẻ mặt Vũ Lạc Thủy, nàng cũng rơi vào trầm tư, Lạc Thủy làm sao vậy, nói còn ấp a ấp úng? Chẳng lẽ. Nàng chuẩn bị thổ lộ cùng hôn quân?

Ha ha

Lạc Thủy a, rốt cuộc ngươi cũng quyết định, kiên cường dũng cảm nói ra nhanh một chút a!

294. Chương 294

“Lạc Thủy?” Sự nhẩn nại của Hoàng Phủ Tấn đã đến cực hạn, về điểm này, Vũ Lạc Thủy cũng nghe ra.

“Đúng vậy a, Lạc Thủy, có chuyện gì nói mau đi, đừng ấp a ấp úng như vậy.” Tiểu Thiên không ngừng thúc giục, còn tựa như cố gắng chọc tức Vũ Lạc Thủy, nàng đang cho là Vũ Lạc Thủy tới để tỏ tình với Hoàng Phủ Tấn.

Đoạn Ngự hình như cũng nhận thấy Vũ Lạc Thủy có cái gì đó không đúng, “Lạc Thủy, rốt cuộc có chuyện gì, nếu ngươi không nói, hoàng thượng sẽ nổi giận đó.”

Vũ Lạc Thủy nhìn ba người ba vẻ mặt bất đồng, Hoàng Phủ Tấn không bình tĩnh, Tiểu Thiên hưng phấn, Đoạn Ngự mờ mịt.

Cuối cùng, nàng khê cần rằng, rũ mắt xuống mở miệng nói: “Hoàng thượng, Thái hậu cùng Quốc vương nước Hạo Nguyệt tới, hiện bọn họ đang ở Thanh Âm Cung, Thái Hoàng Thái Hậu xin ngài hãy bỏ qua quá khứ.”

Vũ Lạc Thủy không biết mình lấy đầu ra dũng khí để truyền đạt hết đoạn văn này, nàng chỉ biết là tin tức như thế đối với hoàng thượng mà nói, là đả kích tương đối lớn .

Quả nhiên ——

Hiện trường mấy người, trừ Tiểu Thiên ra, thì những người còn lại, Hoàng Phủ Tấn, Đoạn Ngự, ngay cả Phúc Quý, vẻ mặt nhất thời đều cứng lại. Nhất là Hoàng Phủ Tấn, sau khi nghe thấy Vũ Lạc Thủy truyền lại lời xong, trong ánh mắt của hắn lạnh như băng, khiến cho Tiểu Thiên cùng với tất cả mọi người rùng mình một cái. Bao gồm cả Đoạn Ngự luôn cả lơ phất phơ, vào lúc này khóe mắt cũng cụp xuống.

“Tấn.” Đoạn Ngự mở miệng định nói, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Ai cho phép bọn họ tới quấy rầy Hoàng tổ mẫu ?” Vào thời khắc này thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn vang lên, không có chút nhiệt độ nào. Cả trong ngự thư phòng vốn rất ấm áp, lúc này cũng lạnh giống như một tòa hầm băng.

“Phúc Quý, phái người đuổi bọn họ đi!” Thanh âm vang lên Hoàng Phủ Tấn lần nữa, thủy chung lạnh như băng khiến người ta phải run rẩy.

“Hoàng thượng, chuyện này.”

“Sao?” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn rất kinh khủng.

“Tấn, người đừng như vậy, nói thế nào, bọn họ cũng coi là khách của Thái Hoàng Thái Hậu.” Đoạn Ngự không nhận được mở miệng nói, thật ra thì hắn rất hiểu tâm tình của Hoàng Phủ Tấn.

“Khách? Bọn họ xứng sao?” Khóe miệng Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng nói một câu, “Phúc Quý, còn không mau đi!”

“Hoàng thượng!”

“Tấn!”

Đoạn Ngự đưa tay kéo Hoàng Phủ Tấn.

“Các người làm cái gì vậy? Phúc Quý, người có phải muốn kháng chỉ hay không?” Hoàng Phủ Tấn xanh mặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Phúc Quý, “Được, người không đi phải không? Trầm tự đi!”

Nói xong, hất tay Đoạn Ngự, sải bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng!

295. Chương 295

“Tấn!” Không biết Hoàng Phủ Tấn sẽ làm ra chuyện gì đối với đôi mẫu tử kia, Đoạn Ngự quỳnh lên, cũng không kịp nhiều lời, liền đi theo Hoàng Phủ Tấn chạy đi ra ngoài.

Ngay sau đó, Vũ Lạc Thủy cũng đi theo bọn họ chạy đi.

“Kỳ quái, mấy người này sao lại như thế này a, làm sao mà đều kỳ lạ như vậy.” Tiểu Thiên gãi đầu, nhìn về phía cửa Ngự thư phòng không một bóng người, tự đứng lên nói.

Thái hậu cùng Quốc vương Hạo Nguyệt quốc này chẳng lẽ cùng hôn quân kia có cừu oán sao? Hắn làm gì mà thống hận bọn họ như vậy, giống như người ta là kẻ thù giết cha hắn không bằng.

Còn nữa, cái tên Nguyệt Khê kia rất quen tai nha, dường như đã nghe qua ở đâu.

Tiểu Thiên giơ tay, đặt lên cằm mình, cố gắng hồi tưởng lại mình đã ở nơi nào nghe thấy cái tên này.

Nguyệt Khê? Hạo Nguyệt quốc? Thật sự rất quen thuộc a.

Chờ. một chút? Nguyệt. Nguyệt Khê! ! !

Trong mắt Tiểu Thiên hiện lên tia hoảng sợ không thua gì lúc nàng xem phim kinh dị.

Nguyệt Khê, nàng không phải là vị Hoàng hậu mà trong miệng lão thái thái nhắc tới, là mẫu thân của hôn quân, người mà đã đi theo nam nhân khác sao?

Oa, sao lại như vậy! Nguyệt Khê Hoàng Hậu này thật đúng là tên cướp a, chẳng những đi theo nam nhân khác, bây giờ còn dám mang theo đứa con của tên nam nhân kia tới nơi này tìm con. Bà ta thật sự là nữ nhân không biết thẹn. Tiểu Thiên bắt đầu cảm thấy bội phục khi bà ta đến đây, nữ nhân như vậy, quả nhiên quá mạnh mẽ.

Khó trách khi hôn quân nghe thấy tên của bà ta, ánh mắt liền trở nên lạnh băng như vậy. Giống như là gặp kẻ thù giết cha, thì ra vị Nguyệt Khê Thái hậu này đúng là kẻ thù giết cha mà, gián tiếp giết cha hử!

“Không biết hôn quân sẽ làm ra loại sự tình gì đối với bọn họ đây.” Nghĩ như vậy, nàng cũng chạy theo ra khỏi ngự thư phòng.

Thật ra, nàng vẫn lo lắng cho Hoàng Phủ Tấn hơn. Ở trong cung hiện tại chính là mẫu thân thân sinh mà hửn hận mười năm nay. Ít nhất vào hiện tại, ngoài Thái Hoàng Thái Hậu ra, người mẫu thân kia chính là thân nhân duy nhất của hửn. Nhưng lòng hửn lại rất thông hận bà ta, có thể trong lòng bà ta cũng hiểu được. Kỳ thật Hoàng Phủ Tấn là một người rất yếu ớt, nhất là về mặt tình cảm. Cho dù biểu hiện của hửn lãnh đạm ra sao, tuyệt tình cỡ nào, cũng vẫn là có tia đau đớn lộ ra trong ánh mắt bán đứng hửn.

Nghĩ vậy, trong lòng Tiểu Thiên mang theo một chút đau xót, vì Hoàng Phủ Tấn mà đau lòng.

296. Chương 296

Thanh Âm Cung ——

“Nguyệt Khê, uống trà trước đi.” Thái Hoàng Thái Hậu có vẻ bình tĩnh rất nhiều, nữ nhân trước mắt này là con dâu bà, cũng là đầu số gây nên cái chết của con bà. Nhưng quan trọng là, nàng ta vẫn là mẫu thân thân sinh của Tấn nhi.

“Cám ơn mẫu hậu.” Nguyệt Khê theo thói quen xưng hô mà gọi một tiếng, nhưng lập tức lại ý thức được có chỗ không đúng, liền sửa miệng lại: “Đa tạ Thái Hoàng Thái Hậu!”

“Mẫu hậu, nhi thần đói bụng!” Ngồi ở bên cạnh Nguyệt Khê chính là Quốc Vương Hạo Nguyệt quốc tiểu Dương Hi mười tuổi, trên mặt hửn mang theo nét trẻ con của tiểu hài tử mười tuổi.

“Hi Nhi, con trước tiên hãy kiên nhẫn một chút?” Nguyệt Khê rất câu nệ, bà ta thậm chí cũng không dám nói nhiều.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thấy hai mẫu tử Nguyệt Khê, lắc lắc đầu, thở dài, nhìn hai thị nữ bên người mở miệng nói: “Chuẩn bị thức ăn cho vị tiểu Hoàng Thượng này.”

“Vâng, thưa thái hậu.”

Thị nữ đang chuẩn bị lui ra lại bị âm thanh lạnh như băng ở cửa đánh gãy.

“Không được đi!”

Âm thanh này làm cho thân mình Nguyệt Khê cứng đờ, bà cố gắng quay đầu lại, tươi cười trên mặt mang theo vài phần cứng ngắc: “Tấn. . . . Tấn nhi.”

“Câm miệng!” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng lại vang lên lần thứ hai, hửn từ bên ngoài cửa bước vào: “Trẫm là hoàng đế, một thái hậu nước láng giềng như ngươi mà cũng dám xưng hô với trẫm như vậy?”

“Tấn nhi, không được vô lễ.” Trong lời nói của Thái Hoàng Thái Hậu mang theo vài phần trách cứ. Kỳ thật trong lòng bà cũng hiểu được, trong lòng đứa nhỏ Tấn nhi này rất là khó chịu.

“Hoàng Tổ Mẫu, về sau đừng để ột số người hạ tiện rảnh rỗi đến quấy rầy ngài!” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng, hửn thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Nguyệt Khê một cái cũng không có.

“Tấn nhi.” Nguyệt Khê đang muốn mở miệng nói gì, lại bị thanh âm không hề có tình cảm của Hoàng Phủ Tấn lần thứ hai ngắt đứt .

“Người đâu, đem hạ nhân này dẫn ra ngoài cho trẫm.”

“Tấn nhi!”

“Tấn!”

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Đoạn Ngự đi theo phía sau hần cùng lúc bước vào bởi vì mệnh lệnh của hần mà ngại ngần cả người.

Cùng lúc đó, Tiểu Thiên vừa bước tới cửa cũng bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà chân trước tới thu nhanh trở về.

“Tấn nhi, con nghe mẫu hậu nói.”

“Người cầm miệng lại cho trẫm, mẫu hậu của trẫm sớm đã chết, người không xứng là mẫu hậu của trẫm!” Hoàng Phủ Tấn xoay người lại, nhìn về phía Nguyệt Khê thái hậu, lại liếc mắt nhìn người trốn trong lòng Nguyệt Khê - Dương Hi. Ánh mắt hần càng trở nên lạnh như băng. Tiểu Thiên lúc này mới khôi phục lại, nhận thấy ở trong mắt hần lại một lần nữa bắt đầu chột lóe lên một tia đau đớn.

Cho dù đã ngại trang thật lạnh, nhưng vẫn nhìn thấy được trong mắt hần...

“Tấn Nhi...”

“Người sao lại có thể không có phép tắc mà xưng hô với trẫm như vậy, trẫm lập tức chém đầu của người!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng nhìn, nắm chặt hai tay không có chỗ phát tiết, nhận ra được, lúc này hần đang rất thống khổ.

“ Người... Người làm gì mà đối với mẫu hậu hung dữ như vậy!” Tiểu Dương Hi mới mười tuổi vẻ mặt khờ dại, hần không hề biết nguyên nhân, chỉ biết vị đại ca ca trước mặt này không thể hung hăng đối với mẫu hậu như vậy. Tuy rằng hần mới mười tuổi, nhưng lúc này đã bị tức giận trong mắt Hoàng Phủ Tấn dọa cho hoảng sợ.

Tiểu Thiên đã bị âm thanh non nớt này hấp dẫn.

Nhìn xem, tiểu tử này, còn nhỏ thế mà đã tuấn tú như vậy, khi trưởng thành có phải là giống như hôn quân là mặt hàng cực phẩm không.

Dù có ngại trang thật sự lạnh, nhưng vẫn là thấy được ánh mắt hần.....

Ánh mắt hần lộ ra vài phần tính tình trẻ con, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác quen thuộc. Đúng, cảm giác quen thuộc này là đến từ Hoàng Phủ Tấn.

Hần cùng Hoàng Phủ Tấn có vài phần giống nhau. Quả thật là hai huynh đệ cùng một mẹ sinh ra.

Lại nhìn lại Nguyệt Khê thái hậu, mị lực không thể chê, khó trách hoàng đế hai quốc gia đều yêu thương bà ta, khó trách tiên hoàng bởi vì bà rời đi mà tự sát. Bà thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc, cho dù đã có đứa con lớn như vậy là Hoàng Phủ Tấn, nhưng vẫn là một nữ nhân xinh đẹp a.

Khó trách Hoàng Phủ Tấn lại anh tuấn như vậy, xem ra là do mẫu thân mỹ mạo của hần di truyền lại.

“Nếu người không muốn trẫm dùng phương thức như vậy đối đãi với người, người hãy theo mẫu hậu của người, lập tức rời khỏi tầm mắt của trẫm.” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, nhìn thấy thân đệ đệ mười tuổi cùng với mình giống nhau như đúc này, ánh mắt hần bắt đầu lạnh đến mức khiến cho người ta run rẩy.

“Người...Mẫu hậu.” Tiểu Dương Hi bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Tấn dọa, trốn trong lòng Nguyệt Khê, có một chút hoảng sợ.

“Hi Nhi ngoan, đừng sợ, mẫu hậu ở đây.” Nguyệt Khê ôm tiểu Dương Hi, ôn nhu trấn an hần, ở trong mắt Hoàng Phủ Tấn lại càng thêm chói mắt.

“Như thế nào? Sao còn chưa dứt?”

“Tấn Nhi. Nguyệt Khê thái hậu là khách của Ai gia, sao con lại đem khách của Ai gia đuổi đi?” Lúc này, Thái Hoàng thái hậu cuối cùng cũng mở miệng.

“Hoàng Tổ mẫu, nữ nhân như vậy không xứng bước vào Thanh Âm Cung của ngài!” Khóe môi Hoàng Phủ Tấn nhếch lên một tia châm chọc.

“Tấn Nhi, khách nhân của Ai gia đương nhiên chỉ có Ai gia mới có thể đuổi, con ngồi lại ở nơi này của Ai gia trong chốc lát, được không?”

“Tôn nhi không rảnh! Hoàng Tổ mẫu cứ tự nhiên!” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn không kiên trì đuổi hai mẫu tử Nguyệt Khê nữa, mà xoay người, mang theo tức giận rời đi.

Lúc bước qua cửa, hắn dừng chân lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Thiên đứng ở trước cửa, rất nhanh liền rời đi.

297. Chương 297

“Ngự, con đi theo Tấn nhi đi, Ai gia cùng Nguyệt Khê thái hậu tâm sự một chút.”

“Vâng, vi thần cáo lui.” Kỳ thật, Thái Hoàng Thái Hậu không nói, Đoan Ngự cũng đang định đi. Tiểu tử kia phỏng chừng vài ngày này sẽ không dễ chịu cho lắm.

Tiểu Thiên đứng ở cửa, không biết có nên bước vào hay không, người ngồi bên trong cũng được xem như mẹ chồng cùng em chồng của nàng. Nàng hiện tại lại không biết tiếp đón cái người gọi là mẹ chồng kia như thế nào nữa.

“Thiên Thiên? Con cũng đến đây.” Thái Hoàng Thái Hậu thấy Tiểu Thiên đứng ở cửa, vội vàng kêu nàng lại: “Thiên Thiên, bước vào cùng Hoàng Tổ Mẫu tâm sự một chút đi.”

“Được, được.” Gật gật cái đầu, trên mặt Tiểu Thiên có chút xấu hổ.

“Thiên Thiên, vị này chính là Nguyệt Khê thái hậu Hạo Nguyệt quốc.”

“Nga, xin. Chào.”

Tiểu Thiên hướng Nguyệt Khê khoát tay áo hành lễ. Má ơi, sao lại có cảm giác so với gặp cha mẹ còn muốn khủng bố hơn.

“Chào.” Nguyệt Khê nhìn Tiểu Thiên khẽ gật đầu.

“Nguyệt Khê, Thiên Thiên là Hoàng Hậu của Tấn nhi.”

“À.” Nguyệt Khê không có lòng dạ nào mà lên tiếng, hiện tại bà gấp đến mức không còn tâm trí để ý đến chuyện gia đạo của Tấn Nhi, mà quốc sự của bọn họ mới là quan trọng nhất.

Về điểm này, Tiểu Thiên tự nhiên cũng đã nhìn ra.

“Mẫu. Thái Hoàng Thái Hậu.” Nguyệt Khê do dự mở miệng nói: “Về chuyện quốc gia của con mượn binh lực ngăn địch.”

“Nguyệt Khê!” Thái Hoàng Thái Hậu hơi bất mãn bẻ gãy lời nói của nàng: “Chuyện mượn dùng binh lực này, hay là ngươi đi hỏi Tấn nhi đi. Ai gia không có khả năng làm chủ được, ngươi lâu như vậy mới tới, lần này hãy cùng Ai gia tâm sự một chút đi.”

Thái Hoàng Thái Hậu biểu hiện ra vẻ trong lòng bất mãn.

“Vâng, Thái Hoàng Thái Hậu muốn tán gẫu chuyện gì?” Nguyệt Khê trong lòng tuy gấp rút, nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài.

“Hãy nói về Tấn nhi đi.” Thái Hoàng Thái Hậu uống một ngụm trà, bình thản mở miệng nói.

“Được, vậy. Vậy nói về Tấn nhi đi.” Trên mặt Nguyệt Khê hiện lên một tia mắt tự nhiên.

Chỉ thấy Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thoáng qua Nguyệt Khê, nhưng chỉ mở miệng nói: “Đứa nhỏ Tấn nhi kia quả thật rất có tài, năm ấy mười tuổi đã đăng cơ lên làm hoàng đế, còn đem quốc gia thống trị cường đại như vậy, Nguyệt Khê, người muốn biết Tấn nhi từ năm mười tuổi tới bây giờ sống như thế nào không?”

“Thái Hoàng Thái Hậu, ngài có thể nói một ít chuyện trọng yếu không?” Nguyệt Khê vẫn là vội vàng mà ngắt lời nói của Thái Hoàng Thái Hậu. Trong lòng bà ta cho Hạo Nguyệt quốc gấp đến độ lo lắng nếu lại một lần nữa không mượn được binh, quốc gia như vậy sẽ xong rồi, vậy Hi Nhi của bà ta không phải là mang danh quốc vương mất nước sao.

298. Chương 298

Tiểu Thiên cũng nhận ra được, Nguyệt Khê một chút cũng không nghĩ tới việc muốn nói chuyện về Hoàng Phủ Tấn. Có lẽ, bà ta gấp gáp là bởi vì nước Hạo Nguyệt gì đó, cùng với tiểu hoàng đế nằm trong lòng ngực bà ta mà làm nũng kia.

Nghĩ vậy, trong lòng Tiểu Thiên không tránh khỏi nổi lên một trận lửa giận, mắt mày nhăn lại, chịu đựng không nói nữa câu.

“Chuyện quan trọng?” Thái Hoàng Thái Hậu liền nhếch mi: “Người nói chuyện quan trọng là chỉ cái gì? Chuyện Tấn nhi không thể xem chuyện quan trọng sao?” Nghe được lời nói kia, trong lòng Thái Hoàng Thái Hậu cũng bắt đầu nổi lên lửa giận.

“Mẫu hậu, ngài cũng biết, Nguyệt Khê lần này tới là tìm các người xin giúp đỡ, có thể người muốn ta cùng người nói một ít chuyện này nọ. Nhưng Tấn nhi hiện tại là hoàng đế, hấn tài giỏi thế nào là chuyện của hấn, nhưng chuyện quốc gia của ta đang gấp rút, nếu không có binh lực, Hi Nhi hấn sẽ mang tội danh làm mất nước đó.” Nguyệt Khê nóng nảy, lời nói trong lòng bật thốt ra, lại lập tức làm cho tính tình đang tốt của Thái Hoàng Thái Hậu cũng trở nên xấu hơn.

Đang muốn mở miệng, lại bị Tiểu Thiên kia vì đã quá tức giận đánh gãy ý định.

Chỉ thấy nàng tức giận đứng bật dậy từ trên ghế, chỉ vào Nguyệt Khê mắng chửi một chút: “Bà rốt cuộc là loại nữ nhân gì vậy, cái gì gọi là Hoàng Phủ Tấn tài giỏi thế nào đều là chuyện của hấn, bà đừng quên, hấn cũng là con của bà, là đứa con bị bà bỏ rơi hơn mười năm!”

“Người.”

“Bà xem, bà cùng gian phu sinh đứa mang trên lưng tội danh hôn quân mất nước là chuyện của bà, quốc gia của bà có tiêu tủng cũng là chuyện của bà, Hoàng Phủ Tấn hấn không cần phải... giúp bà cái gì, bà cũng không có tư cách đến nhờ hấn trợ giúp! Mang theo con của bà quay trở về Hạo Nguyệt quốc của bà đi!” Nàng nói xong, đá văng ghế bên người ra, nhanh chóng rời đi.

Nàng quả thật chưa gặp qua nữ nhân nào lại có thể có trái tim sắt đá đến như vậy, làm cho nàng tức đến không có chỗ phát tiết. Bây giờ nàng mới chú ý đến, mới cảm nhận được hương vị đau lòng của Hoàng Phủ Tấn.

Tiểu Thiên sau khi mang theo tức giận mà rời khỏi, lời nói đã khiến vài người ở đây ngẩn ra. Nguyệt Khê, Thái Hoàng Thái Hậu, còn có cả Vũ Lạc Thủy, đều bị động tác cũng như lời nói của Tiểu Thiên làm cho kinh hãi.

Nhất là Thái Hoàng Thái Hậu, bà tuy rằng đã thấy qua tính tình của nha đầu Tiểu Thiên kia, nhưng đây lại là lần đầu tiên thấy nàng giận dữ như vậy, thậm chí lần này nàng giận dữ là bởi vì Tấn Nhi, nha đầu kia là đau lòng vì Tấn Nhi.

Nghĩ vậy, trong mắt Thái Hoàng Thái hậu hiện lên một tia vui mừng.

299. Chương 299

Mà Vũ Lạc Thủy lại hiểu được, Thiên Thiên nàng. tựa hồ thật để ý cảm nhận của Hoàng Thượng.

Trong lòng. Nàng ấy đang đau xót cho Hoàng Thượng!

Mi mắt Vũ Lạc Thủy khép xuống, Thiên Thiên nha, người có hiểu được trái tim mình lúc này không vậy.

Sau khi Tiểu Thiên từ Thanh Âm Cung đi ra, trong đầu óc đều là ánh mắt chột lóe ra đau đớn của Hoàng Phủ Tấn, làm cho lòng nàng co rút rất chặt.

“Nương.... Nương nương!” Phúc Quý lo lắng chạy tới nghênh đón, nhìn bộ dạng hần chạy tới mức đầu chảy đầy mồ hôi, phỏng chừng là có liên quan đến Hoàng Phủ Tấn

“Chuyện gì vậy, Phúc Quý?”

“Hoàng thượng, ngài ấy..... Ngài ấy ở trong Vũ Nhi Đình uống rượu, nô tài khuyên như thế nào đều không được, người xem Hoàng thượng...”

“Đoạn Ngự đầu, Đoạn Ngự không phải đi cùng hần sao? Sao lại để cho hần uống nhiều rượu như vậy?” Tiểu Thiên vừa hỏi, vừa đi theo Phúc Quý hướng tới Vũ Nhi Đình.

“Thừa tướng bị Hoàng thượng đuổi đi, nô tài không còn cách nào, đành phải kêu nương nương đến. Nương nương, ngài đi khuyên nhủ Hoàng thượng đi, đừng để người uống nhiều rượu.”

“Ta đi xem trước!” Bước chân Tiểu Thiên nhanh hơn một chút, trong đầu óc toàn là ánh mắt thông khổ của Hoàng Phủ Tấn.

Không bao lâu sau, hai người đã tới bên ngoài Vũ Nhi Đình.

Tiểu Thiên đứng ở xa xa, nhìn thấy bóng dáng Hoàng Phủ Tấn cô tịch ngồi trong đình, ngửa đầu uống từng ngụm, từng ngụm rượu, mùi rượu lạnh lẽo trong không khí giá rét có vẻ càng thêm lạnh đến xương.

Ánh mắt nàng hiện lên tia đau lòng cùng xót xa, nhắc chân đi vào bên trong đình.

“Hoàng thượng.” Tiểu Thiên ngồi vào bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, nhìn đến trên bàn đầy các bình rượu còn vạt áo của Hoàng Phủ Tấn thì lại bị cồn làm ướt nhẹ, trên mặt hần đỏ bừng mang theo mùi rượu, bị cồn làm cho hai mắt đầy sương mù, lộ ra đau đớn rõ ràng.

Hoàng Phủ Tấn không để ý đến tiếng kêu của Tiểu Thiên, mà lại một lần nữa bưng bầu rượu lên, uống từng ngụm từng ngụm.

“Hoàng thượng, ngài...” Phúc Quý vốn định ngăn Hoàng Phủ Tấn uống tiếp, lại bị Tiểu Thiên chặn lại.

“Nương nương, này.....”

“Để cho hần uống đi. Uống rượu, có lẽ sẽ giúp trong lòng thoải mái một chút.” Tiểu Thiên nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Hoàng Phủ Tấn, trong lòng lại hiện lên tia đau lòng.

“Nhưng mà, nương nương, Hoàng thượng uống như vậy.....”

“Không có việc gì, ta chắc chắn sẽ lo tốt.” Tiểu Thiên trước đánh gãy lời nói của Phúc Quý, tiếp tục nói: “Người đi xuống đi, ta sẽ chăm sóc Hoàng thượng.”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Lo lắng liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, Phúc Quý bắt đầu lắc đầu, lui xuống.

300. Chương 300

Sau khi Phúc Quý lui xuống, Tiểu Thiên vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, nhìn hần uống từng ngụm từng ngụm rượu. Vẻ mặt thống khổ trên mặt hần làm cho nàng cảm thấy thật là khó chịu, tâm rất đau.

Nàng cũng không biết Hoàng Phủ Tấn hét lên đã bao lâu, thẳng đến khi Hoàng Phủ Tấn cuối cùng chịu không được bật khóc, đem suy nghĩ của Tiểu Thiên kéo về.

Chỉ thấy hần cầm lấy bình rượu, thân mình không ngừng run rẩy, nước mắt ở hốc mắt trào ra.

“Hoàng... hoàng thượng.” Tiểu Thiên bị nước mắt của Hoàng Phủ Tấn làm cho ngây ngẩn cả người. Bình thường Hoàng Phủ Tấn trừ bỏ bộ dạng lạnh như băng bên ngoài, thì chính là tính tình nóng nảy trầm lặng muốn giết người rất thối kia, nhưng hiện tại, nàng lại thấy hắn thống khổ đến như vậy.

Nam nhi không rơi lệ, chính là chưa động đến chỗ thương tâm!

Những lời này chính là dùng để hình dung Hoàng Phủ Tấn lúc này đi, nàng khó có thể tưởng tượng được từ năm mười tuổi đến nay tâm tình của Hoàng Phủ Tấn rốt cuộc đã thống khổ đến mức độ nào.

Càng nghĩ như vậy, nàng đối với thái hậu Nguyệt Khê kia càng chán ghét, thậm chí là thập phần chán ghét.

“Hoàng thượng.” Tiểu Thiên giơ tay lên, cầm bàn tay to đã sắp lạnh lẽo của Hoàng Phủ Tấn, trong âm thanh mang theo một chút đau lòng.

Hoàng Phủ Tấn nhướng mắt, nhìn thấy Tiểu Thiên trước mắt, hắn vươn tay, một tay ôm lấy Tiểu Thiên vào ngực, ôm thật chặt.

Tiểu Thiên không đẩy hắn ra, nàng cảm nhận được thân hình Hoàng Phủ Tấn bắt đầu run nhiều hơn, cũng có thể cảm nhận rõ tâm tình của Hoàng Phủ Tấn lúc này, đau lòng của hắn lúc này.

“Hoàng thượng.” Nàng duỗi tay ra, quay lại ôm Hoàng Phủ Tấn, không nói gì, chính là để cho hắn cứ lặng lẽ ôm như vậy. Hắn thật sự cần phát tiết một chút, mười năm nay, áp lực của hắn cũng đủ vất vả rồi.....

Sau một hồi lâu, nàng mới nghe được âm thanh Hoàng Phủ Tấn nghẹn ngào vang bên tai nàng: “Tại sao bà ấy lại quay trở lại, tại sao lại đem theo đứa con kia xuất hiện trước mặt trẫm, nữ nhân không biết xấu hổ kia, bà ấy đã đi mười năm rồi, còn trở về làm gì?” Hoàng Phủ Tấn có vẻ rất thống khổ, nhớ tới lúc Nguyệt Khê ôm tiểu hoàng đế kia nói “Đừng sợ, có mẫu hậu ở đây.” Hắn liền cảm thấy tâm càng đau hơn.

“Trẫm cũng là con trai của bà ấy, trẫm cũng cần giúp đỡ, rất sợ hãi, lúc trẫm mười tuổi tại sao bà ấy không ở bên cạnh trẫm, vì sao, nếu bà ấy đã đi rồi, lại quay trở lại làm gì, bà ấy còn tới làm gì?” Hoàng Phủ Tấn càng nói càng kích động, đến cuối cùng, thậm chí tới mức “tê tâm liệt phế”.

Tiểu Thiên không nói gì, chỉ nghe hắn phát tiết. Hoàng Phủ Tấn phải chịu thống khổ làm cho lòng nàng cũng thấy đau đón theo.

301. Chương 301

“Thiên Thiên, trẫm rất khổ sở, trẫm rất khổ sở.” Lúc này Hoàng Phủ Tấn bắt lực như một tiểu hài tử, hắn ôm Tiểu Thiên, phát tiết thống khổ trong lòng của mình.

“Vâng, ta biết.” Thanh âm của Tiểu Thiên cũng mang theo vài phần nghẹn ngào, khóe mắt bắt đầu rơi lệ.

Nàng cứ để cho Hoàng Phủ Tấn ôm vào ngực như thế, cảm nhận được hơi thở của hắn, cảm nhận được đau đớn của hắn.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một chút hình ảnh làm nàng cảm thấy quen thuộc, một chút đoạn tình cảm mà nàng không thể bắt được.

Kỳ lạ, những hình ảnh này là gì? Vì sao nàng chưa từng trải qua, nhưng lại dị thường quen thuộc như vậy.

Nam nhân nằm trên giường cùng nàng kia là ai?

Trong đầu của nàng lại một lần nữa hiện lên một số đoạn ngắn hình ảnh theo từng mảnh nhỏ, nàng muốn làm cho những hình ảnh này dừng lại, nhưng lại phát hiện những hình ảnh này trôi qua quá nhanh, từng mảnh nhỏ lẻ, như thế nào lại cũng không hoàn chỉnh.

Tên nam nhân kia rốt cuộc là ai? Tiểu Thiên nhíu mày, chẳng lẽ nàng thật sự có gian phu, vì sao trong đầu nàng lại có đoạn trí nhớ như vậy. Chẳng lẽ nào trong đầu nàng còn giữ lại trí nhớ của vị Hoàng hậu trước kia.

Vì sao trong lòng nàng lại đau như vậy, như là bị ngàn châm đâm vào tận đáy lòng?

Tên gian phu kia là ai?

Suy nghĩ của Tiểu Thiên cuối cùng bị tiếng Hoàng Phủ Tấn đang nôn mửa thống khổ làm cho đứt đoạn.

Nàng cảm giác được mình bị Hoàng Phủ Tấn đẩy ra. Lúc nàng định thần lại, mới nhìn thấy được Hoàng Phủ Tấn một bên tay chống cây cột trong đình, một bên ho khan nôn mửa, gió lạnh như băng thổi ngay yết hầu hần, làm cho hô hấp của hần cũng trở nên khó chịu hơn, càng như vậy, hần càng thêm ho khan nhiều hơn.

“Hoàng thượng, chúng ta trở về đi, đừng hét lên.” Tiểu Thiên tiến lên, giúp đỡ Hoàng Phủ Tấn đang khó chịu mà ho khan, hướng phía bên ngoài đình rời đi.

Lúc này đây, Hoàng Phủ Tấn không phản đối, chỉ là để Tiểu Thiên nâng lên, nghiêng ngả lão đảo đi về phía trước.

Vũ Phượng Cung ——

“Tiểu Thư, hoàng thượng ngài ấy...” Đóa Nhi giúp Tiểu Thiên đỡ Hoàng Phủ Tấn uống say đến không biết gì đi vào, kinh ngạc không ít.

Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng trong bộ dạng không chịu nổi như vậy.

“Đóa Nhi, đừng quá ngạc nhiên, nhanh đi đem nước nóng lại đây.”

“Dạ, dạ, nô tỳ đi ngay.” Bị Tiểu Thiên làm cho tỉnh lại, Đóa Nhi mới lấy lại tinh thần, vội vàng lui xuống.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?” Khi Tiểu Thiên đem Hoàng Phủ Tấn đặt nằm xuống trên giường, mới nhìn thấy hần đã say đến bất tỉnh nhân sự, chỉ là mày nhíu chặt khiến cho thoạt nhìn hần rất khổ sở, làm tâm người ta rất đau.

302. Chương 302

“Thật là một hoàng đế điên loạn!” Tiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đưa tay nghịch chân mày đang khóa chặt của hần, bên trong khẩu khí trách cứ vẫn mơ hồ mà mang theo một tia đau lòng.

“Tiểu thư, nước ấm tới rồi.” Lúc này, Đóa Nhi bưng nước ấm đã chuẩn bị xong đi vào.

“Ừ, để ở kia đi.” Chỉ vào bên cạnh cái băng ngồi, Tiểu Thiên mở miệng nói, sau đó giơ tay lên với Đóa Nhi, “Đóa Nhi, em tới đây một chút, giúp ta cởi áo khoác hoàng thượng xuống, cũng đã ướt đầm, cảm lạnh sẽ không tốt.” Trong lời Tiểu Thiên nói mang theo nhàn nhạt lo lắng.

“Dạ, tiểu thư.” Đóa Nhi che miệng cười đi tới, nàng là lần đầu tiên thấy tiểu thư quan tâm hoàng thượng như vậy nha.

Chẳng qua là nụ cười trên mặt Đóa Nhi, Tiểu Thiên không hề thấy. Tất cả chú ý của nàng cũng đều đang đặt trên người Hoàng Phủ Tấn.

Dưới sự giúp đỡ của Đóa Nhi, Tiểu Thiên đem áo khoác ướt trên người Hoàng Phủ Tấn cởi xuống, lại đắp thêm cho hần vài lần chăn.

“Tiểu thư, còn có phân phó gì không ạ?”

“Ách. . . .” Nhìn Hoàng Phủ Tấn một lần nữa, Tiểu Thiên lắc đầu một cái, “Không có, em lui xuống trước đi.”

“Dạ, vậy nô tỳ cáo lui trước. Tiểu thư ngài có gì dặn dò cứ gọi nô tỳ.”

“Ừm.” Tiểu Thiên gật đầu.

Đợi Đóa Nhi đi xuống, nàng cầm lấy khăn lông trong chậu rửa mặt, nhúng qua nước ấm, nhẹ nhàng lau cho Hoàng Phủ Tấn.

Nhìn hần bởi vì uống rượu mà mặt phỉm hồng, trên khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn luôn mặt ủ mày chau, nhận ra được, hần tuy là ngủ thiếp đi, nhưng vẫn còn rất thống khổ.

Lần đầu tiên thấy khuôn mặt lúc ngủ của Hoàng Phủ Tấn, lại là khiến lòng người đau như thế này.

Đưa tay cởi áo trong của Hoàng Phủ Tấn ra ,để mùi rượu thoát bớt ra, nàng cầm lấy khăn ẩm lần nữa lau.

Nhớ tới mới vừa rồi ở trong lương đình, Hoàng Phủ Tấn ôm nàng chặt như vậy, trong lòng tràn đầy không vui đều thể hiện rõ ràng trước mắt nàng, hoặc giả, đây mới thật sự là Hoàng Phủ Tấn đi.

Bề ngoài lãnh khốc, thật ra thì nội tâm so với ai khác cũng yếu ớt, chỉ cần hơi động một tí, cũng sẽ khiến cho hần yếu ớt không chịu nổi.

Mỗi một mặt của Hoàng Phủ Tấn nàng gần như đều gặp, lãnh khốc , tàn nhẫn, ôn nhu, thô bạo, hơn nữa lần này là khổ sở, hần đều ở trước mặt nàng biểu hiện hoàn toàn như vậy.

Đối với Hoàng Phủ Tấn mà nói, nàng đối với hần có phải là đặc biệt hay không?

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên ngậy ngốc bật cười. Nàng thật đúng là ngớ ngẩn, đã là lúc nào mà còn có thể xuất hiện ý tưởng không giải thích được như vậy.

Nàng chẳng qua là vận khí có chút tốt, mới có thể gặp được phải nhiều mặt của hôn quân như vậy, những thứ lãnh khốc, thô bạo kia, người khác còn mong chờ không phải nhìn thấy đó chứ. Nàng chứng kiến qua, lại vẫn cao hứng muốn cười, phát hiện mình thật đúng là có khuynh hướng ngược đãi cuồng. (tức là chị ấy thích bị anh ngược đãi ấy ạ. Nhưng có điều mình thấy anh có ngược đãi chị đâu nhỉ, thương không kịp ấy chứ.)

303. Chương 303

Một lần lại một lần đổi lại khăn lông trên tay, nàng cảm giác được mồ hôi lạnh trên trán Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, tay trong lúc lơ đãng đụng phải trán của hần, mới phát hiện cái trán hần nóng như lửa.

“Phát sốt rồi?” Tiểu Thiên bỗng giật mình, hướng ngoài cửa hô lên, “Đóa Nhi, Đóa Nhi!”

“Tiểu thư, ngài tìm nô tỳ?” Ngoài cửa, Đóa Nhi nhanh chóng vọt vào.

“Nhanh đi truyền thái y, hoàng thượng phát sốt rồi.”

“A? A, a, nô tỳ lập tức đi ngay!”

“Hoàng thượng, sao người lại phát sốt rồi?” Tiểu Thiên hướng về phía Hoàng Phủ Tấn đang ngủ mê man, nhẹ giọng kêu.

“Ách.” Trên giường Hoàng Phủ Tấn chợt ngồi dậy, lại một lần nữa ới đầy đất, bởi vì trong dạ dày cũng không có bao nhiêu thức ăn, bây giờ Hoàng Phủ Tấn gần như là ở vào trạng thái vô lực.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Tiểu Thiên đưa tay vỗ nhẹ lưng Hoàng Phủ Tấn, cau mày.

Sau khi ới xong, ý thức Hoàng Phủ Tấn mới từ từ khôi phục, rượu cũng tỉnh khá tốt, hần mở to mắt, đối mặt với ánh mắt mang theo vài phần đau lòng của Tiểu Thiên.

“Niếp Tiểu Thiên?” Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ, ngay sau đó trầm giọng mở miệng nói: “Sao người ở chỗ này?”

Hôm nay một màn kia ở Thanh Âm cung lại một lần nữa hiện lên ở trong đầu hần, để cho tâm của hần chìm xuống .

Điểm này, Tiểu Thiên cũng chú ý tới, thật ra thì nàng rất rõ ràng, hoàng đế thiếu niên này, chỗ sâu nhất đáy lòng hần, còn rất quan tâm việc mẫu hậu rời hần đi mười năm. Chẳng qua là, hần không dám biểu lộ ra, hần sợ, sợ bị cự tuyệt, cho nên chỉ có dùng vẻ lãnh mạc vô tình nguy trang chính mình.

“Hoàng thượng, người đang bị sốt, nằm xuống trước đi.” Tiểu Thiên không trả lời vấn đề Hoàng Phủ Tấn hỏi.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, đây là lần đầu tiên hần thấy trong mắt Tiểu Thiên có vẻ mặt này, là một loại đau lòng.

Nàng tại sao lại muốn ở trước mặt hắn hiện ra vẻ mặt như vậy? Là đồng tình sao? Là đồng tình hắn bị mẹ ruột vứt bỏ mười năm, là người đáng thương sao?

“Niếp Tiểu Thiên, đừng ở trước mặt trẫm bày ra vẻ mặt như thế, trẫm không cần một nữ nhân như người tới đồng tình!” Hoàng Phủ Tấn mặt đen lại, đi xuống giường, mới vừa đi mấy bước, trước mắt liền tối sầm, hắn theo bản năng dừng bước.

Vỗ vỗ trán, cảm giác người không thăng bằng khiến hắn khó chịu nhíu mày.

304. Chương 304

Tiểu Thiên nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tên hôn quân này đến bây giờ còn cật lực.

Đi tới bên cạnh đỡ hắn, Tiểu Thiên tức giận mở miệng nói: “Người bây giờ đang phát sốt, bên ngoài có gió lớn như vậy, nếu người muốn chết cứ đi ra, bất quá người một đứa con trai cũng không có. Muốn chết, trước hết để cho phi tử nào đó sinh cho người một người con trai thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, sau đó người cũng có thể đi chết.”

Lời của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, ngay sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Thiên, lạnh nhạt mở miệng nói: “Niếp Tiểu Thiên, người đang nguyên rửa trẫm!”

“Ta nào có nguyên rửa người, là ta đang nhắc nhở người.” Tiểu Thiên nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, đỡ hắn đi về hướng bên giường. Lần này Hoàng Phủ Tấn không đẩy nàng ra nữa, mà là lẳng lặng để nàng đỡ đi đến bên giường, nữ nhân này hôm nay sao lại không giống nàng trước kia.

Chờ đến thời điểm ngồi xuống, hắn mới tức giận mở miệng nói: “Lúc nào thì người bắt đầu để ý sự sống chết của trẫm vậy?”

Khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần tức giận.

“Nếu người không cưới ta, ta mới mặc kệ, nhưng bây giờ ta là thê tử của người, người chết, vậy ta phải thủ tiết rồi, người xem tuổi ta còn trẻ”

“Niếp Tiểu Thiên, người lại đang nguyên rửa trẫm!” Lời của Tiểu Thiên bị thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn cắt đứt, nhưng hắn chưa từng chú ý tới, trong mắt của hắn vào lúc này có một nụ cười thần nhiên.

“Vậy người hãy sống tốt hơn một chút, đừng để cho ta thật sự nguyên rửa người chết.” Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, thấy hắn lúc này mặc dù lạnh như băng, nhưng trên mặt lại bớt đi đáng vẻ thống khổ lúc trước, trong lòng âm thầm thở phào một cái.

“Người, nữ nhân này.”

“Ngự y sao vẫn chưa tới đây?” Hoàng Phủ Tấn đang muốn mở miệng, liền bị thanh âm lo lắng của Tiểu Thiên cắt đứt, nhìn nàng thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa, trong ánh mắt mang theo vội vàng làm cho khóe mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia cười yếu ớt.

“Hoàng thượng, hay là để cho ta xem cho người một chút đi.” Cuối cùng, Tiểu Thiên vẫn quyết định tự mình xem bệnh cho hắn, mặc dù nói trình độ Trung y của nàng chỉ là gà mờ, bất quá nói thể nào thì nội thương của hoàng tử mẫu nàng còn trị được, hôn quân chẳng qua là phát sốt mà thôi, cũng không làm khó được nàng đâu nhỉ.

Nghĩ như vậy, nàng thực tự nhiên kéo bàn tay lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn qua, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mạch của hắn, vẻ mặt rất nghiêm túc, cực kỳ giống một đại phu y thuật inh.

305. Chương 305

Hoàng Phủ Tấn bởi vì hành động như vậy của Tiểu Thiên mà hơi sửng sốt, nhưng cũng không hề làm gì phản đối. Chẳng qua là nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên, trong mắt mang theo vài phần mê man. Nữ nhân

này cùng với nữ nhân hung hãn lúc nào cũng muốn cắn hấn là một chút cũng không giống. Ở trong mắt của nàng, hấn thấy được sự quan tâm, là thật sao? Mười năm nay, loại ánh mắt quan tâm này, trừ bỏ thấy ở trong mắt hoàng tổ mẫu, thì nữ nhân ngốc này chính là người thứ hai.

Không biết nữ nhân này hôm nay biết chuyện của mẫu hậu hấn, sẽ có ý nghĩ như thế nào đối với hấn đây? Thật sự chẳng qua chỉ là đồng tình sao?

Hoàng Phủ Tấn cứ lo lắng nhìn Tiểu Thiên như vậy, cho đến khi nghe thấy thanh âm nàng thở phào nhẹ nhõm vang lên, “May quá, chẳng qua là hàn khí xâm lấn do gió rét mới dẫn đến phát sốt.” Nói như vậy, nàng ngước mắt, đối mặt với ánh mắt đánh giá của Hoàng Phủ Tấn, lòng của nàng thoáng qua một chút khấn trương, một chút mất tự nhiên, trên mặt thoáng qua nhàn nhạt đồ ửng.

“Người bị sốt đến ngu sao? Làm gì nhìn chằm chằm ta như vậy?” Tiểu Thiên khấn trương cúi đầu, trong lòng giống như có mấy trăm con nai đang chạy loạn.

Khó có thể thấy được biểu tình khấn trương ở trên mặt Tiểu Thiên, sao lại dẫn đến bộ dạng ngượng ngùng này. Hoàng Phủ Tấn khoe miệng nâng lên, nở một nụ cười nhu hòa, đưa tay nghịch qua sợi tóc hơi rối của nàng, ánh mắt của hấn trở nên ấm áp, “Trẫm chẳng qua là tò mò, hoàng hậu của trẫm còn biết y thuật.”

Chỉ là một động tác của Hoàng Phủ Tấn như thế, đã làm ặt Tiểu Thiên đỏ và nóng như lò lửa, hơn nữa trong câu này, lời nói hấn mang theo ôn nhu cùng cưng chiều như thế, nhanh chóng khiến nàng hận không được tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Này. Hôn quân này tám phần là bị nóng sốt đến nổi ngây ngốc luôn rồi?

Trước kia đối với nàng ôn nhu mà nói đã là quá khứ, dù sao khi đó nàng ngã bệnh nha, bệnh nhân là nhất, rất dễ dàng chiếm được đồng tình. Nhưng bây giờ không giống nhau, bây giờ là hôn quân ngã bệnh nha, sao hấn lại đối với nàng xuất hiện bộ dáng ôn nhu làm cái gì?

Coi như cần có ôn nhu, thì cũng nên là nàng đối với bệnh nhân là hấn mới phải chứ?

“Cái đó.” Nàng khấn trương gãi gãi đầu, tận lực để mình thoát nhìn bình tĩnh một chút, “Ta trước kia cũng biết chút ít y thuật, làm sao người cũng chưa có thắc mắc qua?” Nàng hỏi rất trực tiếp, cũng quả thật không có phát hiện vấn đề của nàng có cái gì không ổn.

Trước kia? Hoàng Phủ Tấn hơi sững sờ, đột nhiên nhớ tới, nội thương của hoàng tổ mẫu cũng là nàng nói cho hấn biết, khi đó hấn nên nhận thấy nàng biết y thuật mới đúng. Chẳng qua là hấn đã sớm quên mất, khi đó sớm bị người này làm cho giận điên lên, hấn làm gì còn có thời gian đi để ý những thứ này.

306. Chương 306

“Trẫm trước không có chú ý.” Cuối cùng, lời Hoàng Phủ Tấn nói ra làm cho người ta nghe rất dễ dàng nhìn ra mập mờ đáp án.

“Vậy người bây giờ bắt đầu chú ý ta?” vấn đề này Tiểu Thiên không chút suy tính chút nào liền hỏi ngay. Thời điểm đã nói ra khỏi miệng, mới ý thức được chính mình làm sao lại như vậy, không khỏi không được tự nhiên.

Không chỉ là nàng, ngay cả Hoàng Phủ Tấn cũng bởi vì những lời này của nàng mà giật mình, hấn là hiện tại bắt đầu chú ý nàng?

Lời này có thể nói rõ cái gì? Nói rõ hấn thật để ý đến nàng sao? Thật đã xem nàng là thê tử của mình, là hoàng hậu của hấn.

Mới vừa nghe qua câu kia “Trẫm”, quả thật mang theo vài phần mập mờ.

Trong đầu, hấn đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hoa mưa ở trong đình, hấn ôm nha đầu này, không có chút hình tượng nào còn khóc ở trước mặt nàng. Nỗi đau đớn trong lòng bị đè nén mười năm nay trước mặt nàng không chút nào cất giữ trút hết ra ngoài. Ở trước mặt bất kỳ người nào hấn cũng có thể lãnh khốc không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, không ai biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, hấn cũng không cần thiết để những thứ râu ria kia cho người khác biết. Nhưng là, tại sao, hấn lại ngu ngốc ở trước mặt

nàng biểu hiện được chân thật như vậy, ngay cả trong lòng chính mình bất lực nhất, khó khăn nhất cũng bỏ qua mọi mặt đều ở trước mặt nàng hoàn toàn biểu hiện ra.

Tiểu Thiên thấy Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, làm nàng càng thêm thẹn chỉ muốn chui xuống đất. Ma ma a, nàng làm sao lại hỏi ra như vậy “Thảm tuyệt nhân hoàn” lỡ nói ra ngoài rồi, không phải là để cho nàng mất mặt rồi sao?

Tầm mắt của nàng nhìn qua lại (du tẩu) ở trong phòng ngủ, cố gắng tìm được một loại đề tài nói chuyện để có thể hóa giải lúng túng bây giờ.

“Cái đó.”

Khi nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, cửa sổ phòng liền bị Hàn Phong cho làm ở ra, gió lạnh thấu xương theo đó mà thổi vào. Mặc dù bên trong đã có lò sưởi, nhưng Hàn Phong vẫn chính là không khỏi làm cho người ta nhịn không được mà rung mình một cái.

Lập tức từ trên giường đứng lên, nàng chạy đến, đem cửa sổ đóng kỹ, xoay người, nhưng nghĩ đến cái gì đó lại chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, tự nhiên đưa tay kéo chặt Hoàng Phủ Tấn lúc trước bị nàng cởi váy ra, mở miệng nói: “Hoàng thượng, người của ngươi bây giờ vẫn còn nóng rần, không thể lại bị nhiễm lạnh. Ta đi trước nói cho bọn hạ nhân chuẩn bị một chút canh gừng cho ngươi uống.” Nói xong, nàng cũng không có cảm giác mình có động tác có gì không ổn, liền xoay người tính đi ra ngoài, nhưng lại bị Hoàng Phủ Tấn từ phía sau kéo vào trong ngực.

307. Chương 307

“Hoàng. Hoàng thượng?” Tiểu Thiên bởi vì động tác của Hoàng Phủ Tấn mà lại lần nữa ngây ngẩn cả người. Mặc dù nói mình cùng Hoàng Phủ Tấn “tiếp xúc thân mật” như vậy đã không phải là lần đầu tiên, nhưng hôm nay như thế lại làm cho nàng có cảm giác khẩn trương đồng thời mang theo nhịp tim không rõ.

“Thiên Thiên.” mặt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy nhu tình mà vươn tay. Tiểu Thiên bởi vì khẩn trương mà gương mặt đã phỉếm hồng, bất chợt, nụ hôn của hắn chiếm lấy môi đỏ của nàng.

Không giống chút nào như mấy lần trước, Hoàng Phủ Tấn lần này hôn nàng rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, lại còn mang theo một chút nổi lòng không muốn xa rời ở trong đó.

Hắn dùng đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, Tiểu Thiên bởi vì có chút khẩn trương nên đôi môi khẽ run, lướt qua nàng mang theo hương vị ngọt ngào cùng mềm mại.

Mà Tiểu Thiên, đã sớm bị Hoàng Phủ Tấn hù dọa, hôn nàng như vậy làm cho ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần. Nếu là trước kia, nàng đã sớm hung hăng đem hắn đẩy ra, sau đó chỉ vào chóp mũi hắn mắng hắn cầm thú, còn hận không đem được hắn hung hăng đánh một trận ném ra ngoài.

Nhưng lúc này đây, nàng lại không có làm gì. Chỉ vì ở trong mắt nàng thấy được Hoàng Phủ Tấn quen thuộc có một chút đau đớn. Đau đớn như vậy làm nàng không nhẫn tâm đem hắn đẩy ra, nỗi đau này cũng làm cho lòng của nàng vô cùng đau đớn.

Nhắm mắt lại, mắt của nàng ngấn vài giọt lệ, đúng là Hoàng Phủ Tấn đang đau lòng, một nam nhân một mực làm bộ lãnh khốc, thật ra khi yếu ớt lại làm cho người khác thấy đau lòng.

Nàng cố gắng đáp ứng nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn, nhưng tâm lại nhói lên một cảm giác đau .

Tay không tự chủ được chạm dần vào bả vai Hoàng Phủ Tấn, nàng cảm nhận được trong nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn có chút đau đớn. Càng làm cho nàng lưu tâm, mà ở khúc miệng nàng lại nếm được vị mặn nhàn nhạt .

Lòng của nàng hạ xuống, mở mắt ra, trong mắt Hoàng Phủ Tấn rõ ràng có lệ quang.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Tấn buông nàng ra, để cho nàng có một thời gian thở dốc .

“Hoàng. Hoàng thượng.” Tiểu Thiên đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt Hoàng Phủ Tấn, lòng của nàng nhói lên.

“Thiên Thiên, trầm phát hiện hoàng hậu của trẫm khi làm thê tử thật đúng là có vẻ ngoài của một thê tử tốt.” Bỏ qua đau đớn trong lòng, khóe miệng Hoàng Phủ Tấn nâng lên một nụ cười có vẻ ôn nhu, đưa tay cầm tay nhỏ bé của Tiểu Thiên đang đặt trên vai hắn, trong hai tròng mắt hắn thâm thúy mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Khụ.” Trong lúc bất chợt, cổ họng của hắn đột nhiên không thoải mái, làm cho hắn khó khăn ho khan.

“Hoàng thượng, người sao rồi?” Hoàng Phủ Tấn mới vừa rồi như vậy đối với nàng đã để cho nàng thấy sợ hãi, nàng đưa tay vuốt vuốt lưng Hoàng Phủ Tấn, nhú mào.

Một lúc lâu sau, hắn mới ngừng ho khan lại.

308. Chương 308

“Trẫm không sao.” Nhìn thấy khăn trương trong mắt Tiểu Thiên, trong lòng Hoàng Phủ Tấn mang theo một chút vui sướng, hắn nâng khóe miệng lên, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, mang theo vài phần cưng chiều trong mắt.

“Hoàng thượng, người xem người đi, mồ hôi lạnh cũng đã làm y phục ướt hết rồi, nên đem y phục đổi đi thôi.” Vừa nói xong, cũng không chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, nàng liền chủ động cởi y phục của hắn.

Mới vừa đưa tay, nàng đột nhiên ý thức được cái gì, tay đặt trên vạt áo của Hoàng Phủ Tấn ngừng lại, mặt trong nháy mắt trở nên hồng đến không ngờ.

Má ơi, nàng lúc nào thì trở nên “tùy tiện” như vậy rồi, lại như vậy đi cởi y phục của nam nhân? Chẳng khác nào là muốn mời hắn, nhưng nàng không phải là người tùy tiện a.

Nuốt một ngụm nước bọt, nàng chột dạ ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn, đôi mắt ý cười trong ánh mắt Hoàng Phủ Tấn.

“Thế nào lại dừng lại?” Hoàng Phủ Tấn cố tình giả vờ không biết mở miệng hỏi, nhìn thấy mặt nàng phỉếm đỏ ửng, đột nhiên tâm tình hắn thật tốt, ngày nay âm mai cũng ở đây lúc này dần dần tiêu tán ra.

“Cái đó.” Nàng cau mày ảo não, vẻ mặt như đã làm sai chuyện gì, “Hoàng thượng, người. Cái đó. Hay là người tự mình cởi đi.”

“Tự mình cởi?” Hoàng Phủ Tấn lông mày nâng lên, đưa tay vuốt nhẹ cằm của nàng, tà tà cười một tiếng, “Thiên Thiên, trầm mới vừa còn khen người là thê tử tốt hiểu lễ nghĩa, mà bây giờ người lại để cho trẫm mình tự mình cởi quần áo?”

“Vậy người không phải sẽ không tự mình cởi?”

“Nhưng là trầm hiện tại trong người nóng rần nên cháy sạch không còn chút khí lực nào.” Hoàng Phủ Tấn cười đến có chút vô tội, mà những lời này của hắn lại mang theo mùi vị trên người rõ ràng.

Tiểu Thiên bởi vì những lời này của hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nàng cả kinh há to miệng ra.

Này thật là Hoàng Phủ Tấn? Hắn. Hắn thế nhưng sẽ ở trước mặt nàng chơi đùa nàng.

Nhìn thấu kinh ngạc trong mắt Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn cũng bởi vì chính mình mới vừa rồi nói những lời này mà ngượng ngùng cả người. Hoàng Phủ Tấn hắn từ khi nào thì bắt đầu ở trước mặt nữ nhân mà bắt đầu trên người như vậy.

Chẳng qua là —— hắn phát hiện, chính mình thích ở trước mặt nữ nhân ngu ngốc này trên người nàng.

“Đừng lo lắng, mau giúp trầm đem y phục cởi xuống.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay đem nàng gần đến hơn mình, mở miệng nói.

“Khí lực người kéo ta đều có, làm sao mà không có khí lực cởi quần áo?” Khó chịu bĩu bĩu môi, Tiểu Thiên bất mãn nhìn Hoàng Phủ Tấn. Người này tám phần là bị Phúc Quý phục vụ nhiều quá, ngay cả cởi quần áo cũng muốn sai khiến người khác.

309. Chương 309

“Niếp Tiểu Thiên, mau cởi ra!” thanh âm Hoàng Phủ Tấn vang lên, nhưng lại cùng ngày thường bất đồng, hẳn lúc này, trong mắt khó nén nụ cười vẫn còn đó.

“Ta mới không.” Tiểu Thiên vốn định mở miệng cự tuyệt, nhưng khi nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn thật đúng là mồ hôi lạnh đã thấm ướt đầm áo dính vào trên người hắn, trán lại không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, nàng không muốn cùng hắn tranh chấp nữa, người này tính khí cố chấp, có lẽ không có mấy người gánh vác được, nàng hiện tại nếu không giúp hắn đem y phục cởi bỏ, đoán chừng hắn đến ngày mai cũng không có ý định cởi quần áo ra.

Cuối cùng, nàng cắn răng một cái, cởi đi, cởi đi, cởi y phục dần ông mà thôi, nàng khẩn trương sức lực cái gì, nàng cũng đã xem trên TV, những thứ như quần lót được mặc trên thân thể người mẫu, nàng cũng không phải là không có xem qua. Nghĩ như vậy, trong lòng nàng được trấn an rất nhiều, mở to mắt, hướng Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái.

“Được rồi, ta sẽ cởi.”

Không nghĩ tới Tiểu Thiên sẽ dễ dàng như vậy đáp ứng, Hoàng Phủ Tấn đầu tiên là hơi ngẩn ra, ngay sau đó, khóe miệng của hắn hài lòng nâng lên, thoáng qua khóe mắt hắn nhu tình chưa bao giờ thấy xuất hiện.

“Ừ, trầm phát hiện Thiên Thiên so trước kia thông minh hơn.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, vỗ vỗ đầu Tiểu Thiên, mặc dù lúc này hắn bối vì nóng rần lên mà người không thẳng bằng, dưới chân không vững, nhưng mà đứng ở trước mặt nữ nhân ngọc, hẳn lại tiêu hao không ít sức lực.

Khẽ cắn răng, Tiểu Thiên đưa tay, lần nữa đưa đến trước ngực Hoàng Phủ Tấn. Mặc dù trong lòng không ngừng nghĩ chính mình là nữ nhân đến từ thế kỷ 21 để an ủi mình. Nhưng nàng phát hiện, đến gần ngực Hoàng Phủ Tấn một chút, tim của nàng liền nhảy dồn dập, thậm chí ngay cả cặp tay nhỏ bé kia cũng không ngừng run rẩy.

Kỳ quái, thật là kỳ quái, hoàn toàn không giống nàng nha. Một người da mặt dày đến ngay cả kỹ viện cũng có thể đi vào thế nhưng chỉ vì cởi y phục cho nam nhân mà bị dọa cho sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Hoàng Phủ Tấn nhìn nữ nhân trước mắt này, vóc dáng so với mình thật là nhỏ. Mặc dù bàn tay nhỏ bé của nàng đang hoạt động trên áo hắn, thế nhưng đầu lại thấp gần tới mức sắp đập đầu xuống đất rồi.

Đứa ngọc này thế mà lại xấu hổ! Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua vẻ cứng chiều.

Nhìn trên trán nàng do khẩn trương mà toát ra mồ hôi lạnh, Hoàng Phủ Tấn đưa tay, lau đi mồ hôi trên trán nàng, mang theo chút mùi vị trên cột mở miệng nói: “Tiên Thiên, nếu như ngươi còn đổ mồ hôi lạnh như vậy, trầm không ngại giúp người đem y phục cởi bỏ.”

310. Chương 310

“A?” Vốn đang khẩn trương, cả người cũng thiếu chút nữa co quắp tới đất nên Tiểu Thiên bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà cả người thiếu chút nữa bắn ra, đầu của nàng dao động tựa như trống như trống bỏi, “Không. Không cần, tự ta sẽ cởi.” Nhưng ngay sau đó lại ý thức được câu nói của chính mình có chút không ổn, nàng lại liên tục không ngừng lắc đầu một cái, “A, không. Không phải là, ta. Ta không cởi.”

Cảm giác những lời này của mình nghe rất không được tự nhiên, nhưng Tiểu Thiên bây giờ không nghĩ ra làm như thế nào để giải thích.

Càng thấy bộ dạng khấn trương của Tiểu Thiên, nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng sâu, “Tốt lắm, chó khấn trương, không cưỡi cũng không cưỡi, không quan hệ.”

Hoàng Phủ Tấn nói những lời này xong lại rất mập mờ, càng làm cho Tiểu Thiên càng thêm thẹn đến muốn chui xuống đất.

“Ta. Ta không có khấn trương.”

Má ơi, làm sao lại khấn trương thành cái bộ dạng này a, chẳng qua là một người đàn ông mà thôi, chẳng qua là nam nhân này đáng dấp hơi đẹp trai một chút xíu mà thôi a, cũng không phải là đời này chưa từng thấy qua nam nhân, nàng làm gì khấn trương như vậy nha, 555

Có cảm giác mình giống như đem một con sói mang về nhà.

Nhìn Tiểu Thiên cúi thấp đầu, bộ dạng mặt ảo não, hơn nữa tư thế hai người bọn họ đứng lúc này, Hoàng Phủ Tấn trong mắt thoáng qua vẻ ôn nhu, “Được, không khấn trương, không khấn trương.”

Càng nhìn nàng như vậy, tâm tình Hoàng Phủ Tấn lại càng tốt, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt cúi đầu, hai tay run rẩy cởi quần áo, Hoàng Phủ Tấn trở lại suy nghĩ bọn họ thành thân đêm đó.

Nhớ khoảnh khắc hấn vén lên khăn voan hồng của nàng, một tiểu nữ nhân ôn nhu cúi thấp đầu ngồi ở trước mặt hấn, một câu cũng không dám nói, khi đó. Trong mắt hấn trên người của nàng không có một chút nào làm cho hấn hứng thú a, Niếp Tiểu Thiên cùng những nữ nhân hậu cung khác là giống nhau, hấn chẳng qua chỉ là nghe theo hoàng lệnh của tổ mẫu, cưới tiểu nữ nhân này.

Cho đến khi——

Nghĩ tới đây, mi mắt Hoàng Phủ Tấn rũ xuống. Cho đến khi hấn cùng nàng động phòng, mới phát hiện dưới thân hấn, nữ nhân này đã không còn là xử nữ. Khi đó, hấn chỉ nghĩ đến chính là hấn đã cưới một hoàng hậu dâm phụ mà ai cũng có thể lấy làm chồng, cùng người mẫu hậu không biết xấu hổ kia là giống nhau.

Trong cơn giận dữ, hấn đem nàng ném xuống giường, hấn thấy đầu nàng đụng vào góc bàn, hấn hỏi nàng gian phu là ai, nhưng nàng lại ngậm miệng không đáp, cho đến khi hấn hạ lệnh để cho nàng bị đánh, tất cả tựa hồ cũng thay đổi.

311. Chương 311

Trong mắt hấn, Niếp Tiểu Thiên bây giờ không còn là tiểu nữ nhân giả bộ ôn nhu yếu ớt trước mặt hấn nữa. Nàng sẽ vì bản thân mình mà phản kháng, vì tôn nghiêm của mình mà đi theo hấn, ngay cả, nhiều lần, đến trực tiếp lớn mặt vùng tay với hấn.

Nàng nói mình mất trí nhớ, chẳng lẽ một người mất trí nhớ, bản tính sẽ trở nên thay đổi lớn như vậy sao? Hoặc đúng hơn mà nói, đây mới thật sự là Niếp Tiểu Thiên.

Nhưng mà, hiện tại, việc bây giờ mới là nàng thật sự đã không còn quan trọng. Từ trước đến giờ nàng chỉ ở trước mặt hấn phách lối, nhưng có lúc lại biết làm cho người ta dở khóc dở cười, lại không thể không thán phục tiểu nữ nhân này được. Thế nhưng lại để cho hấn thấy được một mặt như vậy của nàng, ngưỡng chừng như vậy, thanh thuần như vậy mà động lòng người.

“Hoàng thượng, người. Người hạ tay xuống.” Tiểu Thiên đầu vẫn cúi thấp không dám nâng lên. Mặc dù khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, cũng đã biết hấn là nam nhân ‘tứ sắc khả xan’, nhưng vẫn là không nghĩ tới, dáng người của hấn thế nhưng lại đạt đến loại trình độ này, sau khi tháo bỏ xuống áo trong, vóc người cân xứng không có chút nào bỏ sót hiện ra ở ngay trước mắt nàng, làm nàng nhìn thấy mà phải nuốt nước miếng.

Má ơi, dáng vóc người này, người này thật giống người mẫu lẫn vào a, không phải là cướp chén cơm người ta sao.

Còn có mấy khối cơ bụng.

Hắn bình thường rất cuộc là vận động gì a, lại luyện được cơ bụng như vậy, được. Giống như có tám khối đi.

Không biết sờ. Sờ vào cảm giác sẽ thế nào.

“Muốn sờ sao?” Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang ánh cười mở miệng hỏi.

Thì ra là tiểu hoàng hậu của hắn không phải là đồng tính, mà là cả nam lẫn nữ đều ăn sạch. Nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng thêm rõ ràng.

“Ừ, ừ.” Nghe thấy Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Tiểu Thiên sớm cao hứng không kìm được, đang muốn đưa tay, lại đột nhiên ý thức được cái gì, động tác trên tay ngừng lại.

Nàng giương mắt, đối mặt với hai tròng mắt hài hước của Hoàng Phủ Tấn.

Đáng chết, hôn quân này dám đùa giỡn nàng.

“Không sờ thử sao?” Thấy nàng dừng lại, trong mắt mang theo một chút bất mãn, Hoàng Phủ Tấn không nhìn được trêu nàng, nữ nhân ngốc này, nhìn chăm chăm thân thể một người đàn ông lại đi nhìn lâu như vậy, còn có thể nghĩ như vậy vào không phải là không phải là, nếu là nam nhân khác, nàng có thể hay không cũng như vậy?

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Tấn trong lòng hơi ê ẩm.

312. Chương 312

“Ta. Ta mới không thèm sờ.” Đau lòng thu tay về, Tiểu Thiên ‘khẩu thị tâm phi’ nói. Ô oa ~ cơ hội “sờ” tốt như vậy dĩ nhiên mà bỏ lỡ như thế.

Về sau nhất định phải hảo hảo đòi lại mới được.

“Lần này không sờ, về sau cũng không có cơ hội đâu.” Hoàng Phủ Tấn đột nhiên có tâm tình, bắt đầu trêu đùa đến nàng.

“Ta cũng không phải là không có cơ hội!” Nàng phát hiện ra định lực của mình còn có thể cường đại thành như vậy, dưới sự hấp dẫn “sắc đẹp”, nàng còn có thể bình tĩnh như thế. Nhưng mà nàng không bảo đảm mình thật có thể kiên trì bình tĩnh, nếu như hôn quân này còn tiếp tục lời “trêu đùa” tới suy nghĩ của nàng.

“Khụ.”

Đang lúc nàng ảo não, tiếng Hoàng Phủ Tấn khó khăn ho khan lần nữa vang lên, đem suy nghĩ của Tiểu Thiên kéo trở lại.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn ho đến khó khăn như vậy, Tiểu Thiên không nhịn được nóng nảy, “Ai nha, hoàng đế này, là người nóng đến ngu dốt đúng không, y phục cũng cởi hết, lại còn như vậy, có muốn làm cái gì thì trước tiên cũng phải đem thân thể dưỡng tốt lên chứ.” Trong lời nói của Tiểu Thiên mặc dù mang theo trách cứ, lại khó nén tâm tình lo lắng.

Hoàng Phủ Tấn không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn nàng bởi vì lo lắng mà cau mày, khóe miệng của hắn cũng không tự chủ được nâng lên.

“Trẫm không phải là muốn cho người nhìn lâu một lát sao.” Hắn lần nữa không nhịn được cười trêu nói, hiện tại mới phát hiện chỉ có ở trước mặt tiểu nữ nhân này, mới có thể không có chút nào băn khoăn vứt bỏ tất cả, chỉ là Hoàng Phủ Tấn, trượng phu của nàng, mà không phải Lãnh Diện quân vương cao cao tại thượng đó.

Tiểu Thiên giương mắt, nhìn Hoàng Phủ Tấn mang trên mặt nụ cười du côn kia, nàng tức giận liếc hắn một cái, đưa tay đỡ hắn ở trên giường ngồi xuống, “Đúng vậy, đúng vậy, hoàng thượng ngài tốt nhất, ngài liền giữ lại chờ khi ngài hết sốt hãy để ta xem đi.”

Câu này của Tiểu Thiên chỉ là nói đùa nhưng lại làm cho trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng thêm thoải mái.

“Được, trầm giữ lại cho người xem.” Hắc khê cười hồi đáp.

Tiểu Thiên không nói gì thêm, mặc dù ngoài mặt đáng vẻ của nàng nhìn như rất bình tĩnh, thật ra thì trong lòng đã sớm khẩn trương đến không cách nào suy nghĩ, hắc nói giữ lại cho nàng nhìn là có ý gì, chẳng lẽ nói về sau hắc còn ngày ngày giống như một gã điên lột sạch sẽ đứng ở trước mặt nàng để cho nàng ngắm sao? Cái loại hình ảnh cấp hạn chế.

Không thể nghĩ, ngàn vạn lần không nên nghĩ nữa.

Nghĩ tới đây, nàng theo bản năng lắc đầu một cái.

313. Chương 313

Hoàng Phủ Tấn phối hợp với động tác của Tiểu Thiên, nàng kéo qua chân đạp lên trên người của hắc, trong mắt của hắc luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Hoàng thượng, chân đạp kín rồi, người cũng đừng lộn xộn, người muốn chết không quan hệ gì, nhưng người cũng đừng hại ta phải thủ tiết.” Đem chân mên đạp kín người Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên còn tức giận mở miệng nói.

Những lời này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn vừa bực mình vừa buồn cười, hắc kéo Tiểu Thiên đến ngồi xuống bên cạnh mình, mở miệng hỏi: “Niếp Tiểu Thiên, lúc nào thì từ trong miệng người có thể nói ra điều mà trầm nghe lọt tai một chút!”

“Hiện tại là có thể a.” Tiểu Thiên nghiêng đầu, đối với Hoàng Phủ Tấn giả hoạt chớp chớp cặp mắt, không chút nào chú ý tới tay nhỏ bé của mình lúc này bị Hoàng Phủ Tấn cầm.

“Hiện tại?” Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: “Vây nói ra cho trầm nghe một chút xem.”

“Được.” Tiểu Thiên tà tà cười một tiếng, ghé sát vào bên người Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Hoàng thượng, ngài thật là một người tốt, còn là một rất người tốt.”

Khoảng cách gần như thế, lại có vẻ mặt vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu như thế của nàng, làm cho Hoàng Phủ Tấn trong lúc nhất thời thất thần.

Trong lòng thấy phức tạp hơn, tim đập nhanh hơn. Đây chính là hoàng hậu mà hắc vừa gặp liền muốn giết chết đây sao? Lúc này hắc cảm thấy thật may mắn khi thời điểm máu chốt đó hoàng tổ mẫu đã xuất hiện, nếu không. Hoàng Phủ Tấn không dám nghĩ tiếp, bây giờ hắc cũng thấy ghét chính mình trước đó đã nhẩn tâm, thậm chí là đã ném nha đầu này xuống giường rồi rời đi.

“Hoàng thượng, những lời này nghe lọt tai sao?” thanh âm Tiểu Thiên tiều bi ở bên tai Hoàng Phủ Tấn vang lên, đem suy nghĩ của hắc kéo trở lại.

“Ừ, nghe so với trước lọt tai hơn nhiều.” Hoàng Phủ Tấn cười yếu ớt gật đầu một chút.

“Nhưng là.” Tiểu Thiên đột nhiên nhú mày, tựa hồ thoát nhìn rất khó nói (củ kết).

“Nhưng mà cái gì?” Hoàng Phủ Tấn không nhịn được mở miệng hỏi.

“Nhưng là muốn ta nói nhưng lời trái với lương tâm, là rất khó khăn nha.” Cúi đầu, khóe mắt Tiểu Thiên thoáng qua một tia cười xấu xa, thân thể nhỏ bé vào lúc này hơi run rẩy.

Câu trả lời này của nàng lại làm ặt Hoàng Phủ Tấn đen lại, nhìn bộ dạng này của nàng tựa hồ rất đắc ý, Hoàng Phủ Tấn cuối cùng cũng chỉ cười.

Đột nhiên đưa một tay tay ra bắt lấy nàng kéo vào trong ngực của mình, khóe mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia cười xấu xa, “Nói lời trái với lương tâm? Ý của người là nói trầm không phải là một người tốt rồi?”

(thôi muội không đủ trình độ edit đầu tỷ ơi, muội beta thui, muội mà edit thì toàn chém á, muội edit tiếp thôi, từ chương 315 trở đi đó nha tỷ :D)

314. Chương 314

Hoàng Phủ Tấn giọng nói rất bình thản, tựa hồ ở cùng Tiểu Thiên thảo luận một món việc không thể bình thường hơn, chẳng qua là hấn cử động như vậy hãy để cho Tiểu Thiên khẩn trương phải không biết làm sao.

Mặc dù đối với cho hấn cử động tối nay mà nói, hấn hành động bây giờ đã coi là tương đối bình thường, nhưng là tại sao, mỗi lần cùng hấn khoảng cách gần tựa vào cùng nhau thời điểm, cũng sẽ để cho nàng khẩn trương phải ngay cả nói chuyện cũng cảm giác sẽ đầu lười thất.

“Hoàng. Hoàng thượng, người người không thoải mái, hay là trước nghỉ ngơi đi.” Nói xong, nàng liên tục không ngừng mà nghĩ từ Hoàng Phủ Tấn trong ngực trốn ra được, làm gì cả người cũng bị Hoàng Phủ Tấn thật chắc giam cầm trong ngực, không cách nào nhúc nhích.

“Hoàng. Hoàng thượng, để. Buông tay nữa.” Cảm giác được lòng bàn tay của mình lần nữa toát ra mồ hôi lạnh, Tiểu Thiên nhắm mắt mở miệng nói, tầm mắt thủy chung không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái.

“Không thả!” Theo thoại âm rơi xuống, Hoàng Phủ Tấn một lật người đem Tiểu Thiên đè ở phía dưới, hấn to lớn trên người vào lúc này không có chút nào bỏ sót xuất hiện ở Tiểu Thiên trong mắt, thấy phải nàng theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng lời của bật thốt lên.

“Hoàng thượng, thân người tài thật là tốt.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Tấn khước miệng nhất câu, cúi người, ở nàng bên mép rơi xuống vừa hôn, mở miệng nói: “Trẫm còn có những khác ưu điểm người nghĩ biết không?”

Mặc dù nàng bình thời là chậm chạp điểm, nhưng cũng nghe được ra Hoàng Phủ Tấn những lời này trung cất dấu mập mờ thành phần, mặt của nàng xoay đỏ lên.

“Không. Không muốn biết, tạ. Cám ơn hoàng thượng.” Má ơi, nàng rốt cuộc đang nói cái gì nha, không có sao cám ơn hấn làm gì a. 555

khẩn trương hơi quá.

“Không muốn biết?” Hoàng Phủ Tấn khước miệng độ cong càng lớn, xem ra người này thật thật khẩn trương, hấn đưa ra ngón trỏ, mang theo trêu đùa mùi vị, xẹt qua Tiểu Thiên đôi môi, vẽ mặt mang theo điểm một cái vô tội, “Nhưng là người cảm thấy trẫm không phải là người tốt, trẫm trong lòng rất không thoải mái, tổng nên để cho người biết một cái trẫm những khác ưu điểm không phải sao?”

“Không. Không cần nữa, hoàng thượng.” Tiểu Thiên khẩn trương mà nghĩ từ Hoàng Phủ Tấn phía dưới lật lên, có mấy lần trước thiếu chút nữa bị “Mạnh bạo” trải qua, lần này nàng nhưng nhất định phải đem trận địa cho bảo vệ a, nếu không. Nếu không nàng cần phải thất thân.

Ô oa

tại sao nàng cảm giác hiện tại tình huống này rất hoàng rất bạo lực nhỉ?

315. Chương 315

Nàng khẩn trương phải cả người ở Hoàng Phủ Tấn phía dưới không ngừng giãy dụa, cố gắng muốn chạy trốn cách đây để cho nàng hít thở không thông hoàn cảnh, làm gì một chút dùng cũng không có, ngay cả, nàng phát hiện mình càng như vậy, tay liền bị Hoàng Phủ Tấn bắt phải càng chặt.

“Thiên Thiên, chớ lộn xộn .” Hoàng Phủ Tấn nhíu mày, thanh âm vào lúc này có vẻ khàn khàn .

Hấn lại bị cái này tiểu nữ nhân nâng lên khó có thể ức chế dục hỏa. Mới vừa chẳng qua là vì dọa một chút nàng mà thôi, nhưng hấn thể nào cũng không nghĩ tới, này tiểu nữ nhân chẳng qua là như vậy hơi nhỏ động tác thể nhưng nâng lên hấn lớn như vậy dục vọng, cái loại đó hoàn toàn đến từ nội tâm khát vọng, hấn phát hiện mình vào lúc này thật rất muốn nàng, rất muốn rất muốn!

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ như thế muốn một nữ nhân.

Tiểu Thiên bởi vì Hoàng Phủ Tấn những lời này mà ngừng giãy dụa, nàng giương mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn cặp mắt, Hoàng Phủ Tấn trong mắt lửa nóng để cho Tiểu Thiên tâm chột căng thẳng, nàng tựa hồ học đã hiểu Hoàng Phủ Tấn trong mắt ý tứ.

Nàng mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn.

“Hoàng thượng, người. . . .” Nàng cố gắng muốn tìm cá đề tài tới hóa giải hai người lúc này lúng túng lại mập mờ không khí, rồi lại không biết nên nói những gì.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn đưa tay, nghịch qua nàng Lưu Hải, tay dừng lại ở trán của nàng, trong mắt mang theo nhân nhạ áy náy, “Thiên Thiên, đau không?”

“Ừ?” Tiểu Thiên hơi sững sờ, ngay sau đó nghĩ tới mình trán kia hơi nhỏ vết sẹo, đây là nàng mới vừa xuyên qua đêm đó phát hiện mình trán bị thương, đoán chừng là cái đó thật hoàng hậu ngày đó bị Hoàng Phủ Tấn ném ra thời điểm, đụng vào góc bàn a, khi đó nàng còn đặc biệt hận cái hôn quân này phá hủy người ta nghiêng nước nghiêng thành dung mạo, chẳng qua là vào giờ phút này, nàng thậm chí ngay cả một câu trách cứ lời của đều nói không ra miệng.

Thấy Hoàng Phủ Tấn trong mắt lóe lên áy náy, nàng hướng về phía hấn, khẽ nâng lên khóe miệng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Không đau.”

“Thiên Thiên. . . .” Hoàng Phủ Tấn ánh mắt mang theo chút mê ly, nụ hôn của hấn rơi xuống Tiểu Thiên trán thượng vết thương nhỏ sẹo, “Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi? Tiểu Thiên bởi vì Hoàng Phủ Tấn câu này đầy côi lòng áy náy lời của mà ngây ngẩn cả người, nàng chưa từng có nghĩ tới Hoàng Phủ Tấn cao như vậy cao tại thượng đế vương sẽ cùng nàng nói xin lỗi.

Nàng giương mắt, đối mặt Hoàng Phủ Tấn đầy côi lòng áy náy ánh mắt, nàng hiện tại bắt đầu mê mang , bây giờ Hoàng Phủ Tấn đối với nàng rốt cuộc là như thế nào tâm tính? Tại sao hấn sẽ đối với nàng ra vẻ một chút hấn sẽ không dễ dàng biểu lộ tình cảm giặc?

316. Chương 316

Hấn đối với nàng thỉnh thoảng hung, thỉnh thoảng nhu, nhất là tối nay Hoàng Phủ Tấn để cho nàng càng ngày càng không hiểu.

Hấn thích nàng? Hoặc là. Hấn. Hấn yêu nàng?

Tiểu Thiên bởi vì ý tưởng kinh người như vậy của mình mà sợ hết hồn.

Mình làm sao vậy, rõ ràng đã thông báo với bản thân không nên chạm vào những thứ mà mình không nên chạm, nhưng lại càng ngày càng không cách nào khống chế mình.

Người nam nhân trước mắt này, một lần lại một lần để cho nàng nhịp tim, lại để cho nàng đau lòng.

Nàng biết mình tâm đã không cách nào như nàng chỗ trống, nàng sợ mình thật sẽ yêu người nam nhân trước mắt này, nàng trăm phương ngàn kế mà nghĩ né ra hấn, ngay cả không tiếc đem nữ nhân khác cứng rắn kín đáo đưa cho hấn, bao gồm Lạc Thủy cùng Như Mộng, không phải là như hấn theo như lời, nàng hào phóng như vậy, mà là, nàng thật sợ yêu một đế vương! .

Không phải là nàng ngu, nàng ngu ngốc, mà là nàng đã sớm thấy rõ tim của mình nhưng lại không thể không đi trốn tránh.

Nếu như có thể, nàng sẽ nghĩa vô phản cố đi yêu một người, yêu một người bình thường, cho dù là ở nơi này cổ đại đều được, chỉ cần hấn là một người bình thường là tốt rồi.

Chỉ tiếc, hấn không phải là một người bình thường, hấn là một đế vương, một phải có ba nghìn hậu cung đế vương, nàng cái gì cũng có thể không so đo, duy chỉ có không làm được cùng nhiều nữ nhân như vậy chia sẻ một người đàn ông.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại một lần nữa chắc xuống.

“Thiên Thiên, ngươi làm sao vậy?” Thấy được Tiểu Thiên trong mắt lóe lên đau đớn, Hoàng Phủ Tấn tâm chìm hạ xuống, động tác trên tay cũng ngừng lại.

“Thật xin lỗi, hoàng thượng, mời để cho xuống.” Thừa dịp Hoàng Phủ Tấn buông nàng ra làm miệng, nàng đẩy ra Hoàng Phủ Tấn, từ trên giường bò dậy.

“Thiên Thiên, ngươi làm sao vậy?” Hoàng Phủ Tấn kéo nàng, lại một lần nữa hỏi.

“Không có, không có sao, hoàng thượng.” Chưa bao giờ phát hiện mình tâm sẽ giống như giờ phút này sao đau, nàng đem tầm mắt chuyển sang ngoài cửa sổ, ánh mắt lại chưa xót phải khó chịu.

“Thiên Thiên.”

“Hoàng thượng, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài trước!” Tiểu Thiên mau hẩn một bước cắt đứt hẩn, nàng hết sức nhìn được không để cho nước mắt chảy xuống, nhưng là tâm lại càng phát ra đau đớn .

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cởi bỏ trên người đi xuống giường , mau nàng một bước giữ nàng lại, hẩn thấy được khóe mắt nàng lóe lệ quang, còn có trong mắt một ít nhanh chóng rồi biến mất đau đớn.

“Nói cho trẫm, ngươi rốt cuộc thế nào?” Hoàng Phủ Tấn đem nàng giam cầm vào trong ngực, tại sao bọn họ mới vừa còn tiến triển được thuận lợi như vậy, đến bây giờ lại. Nàng trong mắt thoáng qua đau đớn vậy là cái gì?

317. Chương 317

“Ta. Ta không sao, thật sự.” Mặc dù nàng không muốn khóc trước mặt Hoàng Phủ Tấn nhưng nước mắt cứ từ trong hốc nước mắt tuôn ra.

“Ngươi đang khóc mà còn nói không sao?” Hoàng Phủ Tấn thanh âm rất nhẹ, đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng” Nói cho trẫm biết được không? Ngươi rốt cuộc cảm thấy như thế nào?”

“Ta.” Hoàng Phủ Tấn ôn nhu nhìn nàng khiến cho nàng không cách nào kháng cự, nàng yêu hẩn cũng muốn được yêu hẩn. Mãi suy nghĩ nàng bỗng nhiên lơ đãng đem tâm hồn bay đi đâu mất.

Nàng không dám thừa nhận, thật không dám! Nàng không thể ở trong hậu cung mà cùng nhiều nữ nhân như vậy tranh giành một mình hẩn.

“Ta.” Nàng nhú mảy, không biết trả lời như thế nào.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên mặt ủ mảy chau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, hẩn đột nhiên nghĩ tới điều gì.

Mắt của của hẩn cụp xuống, thanh âm trầm thấp mở miệng:“Ngươi vẫn còn nhớ đến hẩn?”

“Cái gì?” Tiểu Thiên bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà mang theo chút mê mang.

Trong miệng Hoàng Phủ Tấn nói “Hẩn” là chỉ người nào? Tiểu Thiên trong mắt mang theo mộng lung, nhưng ngay sau đó nàng tựa hồ suy nghĩ đã rõ ràng.

Trong mắt của nàng thoáng qua một nụ cười khổ, đúng vậy a, thiếu chút nữa đã quên rồi, Hoàng Phủ Tấn rất quan tâm điều đó, nhưng ngay cả chính nàng cũng không biết kẻ nào là gian phu.

Như vậy cũng tốt, có vị gian phu kia tồn tại, có thể giữa nàng và Hoàng Phủ Tấn sẽ bớt đi một chút dây dưa không cần thiết.

Sự khổ sở trong ánh mắt nàng lại bị Hoàng Phủ Tấn hiểu lầm thành sự bất đắc dĩ, gả cho hẩn là một việc bất đắc dĩ nàng phải làm. Không giống như những lần trước, Hoàng Phủ Tấn cũng không nổi giận, cũng không mở miệng làm nhục nàng, mà là khổ sở kéo tay của nàng buông ra, gương mặt lên, nhìn Tiểu Thiên, giọng nói dị thường bình tĩnh mở miệng nói: “Nếu như vậy, ban đầu tại sao ngươi còn gả cho trẫm?”

“Ta. Ta không biết.”

Điểm này nàng thực sự không biết vì sao hoàng hậu lại muốn như vậy. Trong lòng rõ ràng đã có người đàn ông khác tại sao lại gả cho hoàng đế.

Có thể nàng ấy không dám kháng chỉ, dù sao hoàng hậu trước là một người nhất gan. Cha nàng hoàn toàn không thương nàng. Nàng hoàn toàn cũng không có tư cách phản kháng và năng lực.

Nếu không, nàng đoán nàng ấy cũng sẽ không gả cho Hoàng Phủ Tấn.

Nếu nàng ấy không gả cho Hoàng Phủ Tấn..... Chính mình cùng hần sẽ không có cơ hội quen biết. Nàng làm sao có thể yêu hần nhưng lại không dám thừa nhận như tình trạng hiện tại đây.

318. Chương 318

Trong đầu lần nữa lại thoáng qua những hình ảnh cùng với những lần trước giống nhau. Nàng thấy mặt hoàng hậu nhưng nhìn thế nào cũng không thể thấy mặt nam nhân kia, chỉ sợ một mắt đều tốt. Hơn nữa, tại thời điểm xuất hiện những hình ảnh này, tâm của nàng rất đau, cảm giác làm người ta hít thở không thông kèm theo những đau đớn. Nàng tin chắc trong đầu óc mình có trí nhớ của vị hoàng hậu trước, vì nam nhân kia mà đau lòng. Nam nhân kia đến tột cùng là người nào? Hiện tại nàng đang tính có hay không nên phản bội Hoàng Phủ Tấn?

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng không nói gì, trên mặt nàng lộ ra một chút bất đắc dĩ làm cho hần muốn được nghe lời giải thích lại thành cam chịu.

Hần khổ sở lắc đầu một cái, trong lòng có mất mát chưa bao giờ có, giống như là có bảo bối gì đó đột nhiên bị người trộm đi, trong lòng cảm thấy trống trơn.

“Trẫm biết.” Hoàng Phủ Tấn chẳng qua là đơn giản đáp một tiếng, buông nàng ra xoay người hướng bên giường đi tới, khóe mắt mang theo chút khổ sở.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Tiểu Thiên rất muốn nói cho hần biết, trong lòng nàng người nàng muốn không phải gian phu kia, nhưng lời nói mới đến khóe miệng lại cứng rắn mà nuốt trở lại.

“Khụ.” Hoàng Phủ Tấn che miệng lại một lần nữa ho khan, không biết là có hay không bởi vì trong lòng đau thương mà khiến cho hần hít thở không thông, lúc này hần có vẻ vô cùng khó chịu, sắc mặt vốn đang nóng rần mà đỏ lên thì lúc này lại càng có vẻ thêm tái nhợt.

“Hoàng thượng.” Thấy Hoàng Phủ Tấn lần nữa ho khan, Tiểu Thiên lập tức chạy tới, thiếu chút nữa nàng đã quên Hoàng Phủ Tấn đang bị phát sốt rồi, tên ngu ngốc này tự nhiên lại đem thân thể trần truồng từ trong chăn bỏ ra ngoài.

“Người đi nghỉ ngơi đi.” Hoàng Phủ Tấn hất tay của Tiểu Thiên đưa tới, giọng nói mang theo vài phần mùi vị tức giận.

“Ta.” Cẩn môi dưới, nàng không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Ta. Ta không yên lòng về người.” Cuối cùng, nàng nói ra những lời này ở ngay trước mặt Hoàng Phủ Tấn, trên mặt rõ ràng mất tự nhiên.

Những lời này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn trong lòng thấy kinh ngạc, hần ngẩng đầu nhìn Tiểu Thiên, trong một lúc nhất thời mê mang.

“Người. Khụ.” Vốn định mở miệng, lại một lần nữa bị tiếng ho khan khó khăn cắt đứt.

“Hoàng thượng, người. Người làm sao vậy?” Tiểu Thiên giơ tay ra, vỗ vào lưng Hoàng Phủ Tấn, chân mày lại một lần nữa cau chặt.

319. Chương 319

“Hoàng thượng, ta đi xem xem ngự y có tới không.” Tiểu Thiên xoay người, muốn đi ra ngoài, song lại bị Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa từ phía sau kéo trở lại.

“Không cần.”

“Hoàng thượng.”

“Không cần, người không phải là đại phu sao? Người ở nơi này là được rồi.” Bỏ qua những phiền muộn lúc trước, hần cười cười đem Tiểu Thiên kéo đến bên cạnh mình.

Mà lời của Hoàng Phủ Tấn lại làm cho Tiểu Thiên lại một lần nữa khóa chặt chân mày, nàng hiện tại càng ngày càng không biết rõ trong lòng Hoàng Phủ Tấn rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Coi như nàng trì độn, nhưng biểu hiện tối nay của Hoàng Phủ Tấn đã làm cho nàng càng khó hiểu.

Càng làm khó nàng khi Hoàng Phủ Tấn không truy cứu chuyện trong lòng nàng vẫn nghĩ tới gian phu, từ trước tới nay Hoàng Phủ Tấn rất để ý chuyện này, nhưng tối nay. Nàng thấy sự khổ sở trong mắt hần cùng sự mất mát, thế nhưng lại nhìn không ra một tia tức giận.

Hoàng Phủ Tấn nhìn ra trên mặt Tiểu Thiên có nét giống như bị làm khó, trong lòng của hần thoáng qua một tia không vui, “Người yên tâm đi, trầm sẽ không như vậy đối với người.”

Trong giọng nói tràn đầy vẻ ghen tức.

Lời nói này khiến cho Tiểu Thiên ngẩng đầu lên nhìn về phía hần, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Tốt lắm, đừng lo lắng, hiện tại trầm là bệnh nhân, người là đại phu, người phải chiếu cố trầm.” Hoàng Phủ Tấn vỗ vỗ đầu của nàng, đối với nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười .

Nếu Hoàng Phủ Tấn cứ nói như vậy, nếu như nàng vẫn tiếp tục nhăn nhó, thì có vẻ có chút làm kiêu.

Cuối cùng, nàng gật đầu một cái, ngồi xuống nghiêm chỉnh ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn.

“Niếp Tiểu Thiên, người chừng nào thì lại bắt đầu sợ trầm như vậy rồi?” Hoàng Phủ Tấn trên mặt cố làm ra vẻ không vui, chỉ là không khí hòa giải giữa hai người quá đè nén cùng lúng túng.

Vấn đề Hoàng Phủ Tấn nói làm cho Tiểu Thiên mở to mắt nhìn hần, một lúc lâu sau, nàng chợt bật cười.

“Hoàng thượng, người còn hung hăng hơn bình thường một chút.” Hiểu dụng ý của Hoàng Phủ Tấn khi làm như vậy, Tiểu Thiên phối hợp mở miệng nói.

Hoàng Phủ Tấn cũng bởi vì những lời này của nàng mà mỉm cười, gơ tay về phía nàng bảo “Tới đây”

“Hử?”

“Bên ngoài quá lạnh, người đến bên cạnh trầm.” Hoàng Phủ Tấn không e dè mở miệng nói.

“A, được.” Tiểu Thiên rất tự nhiên gật đầu một cái, thật ra thì nàng cũng không cần tị hiềm cái gì, dù sao bây giờ nhìn lại, hai người nói thế nào đều là hai vợ chồng, nằm chung ở trên một cái giường cũng coi là bình thường đi.

Chỉ cần hần không yêu nàng là tốt rồi, mà thật ra thì như bây giờ không phải là rất tốt sao? Sẽ không giống như trước đây, động một chút là cãi nhau, càng sẽ không quá mức thân mật.

Chỉ cần không yêu là tốt rồi. Chỉ cần không yêu!

320. Chương 320

Hoàng Phủ Tấn bởi vì nàng khinh địch như vậy đáp ứng hần, mà thấy sững sốt một lúc lâu, hần hiện tại tại thật không hiểu tiểu nữ nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, trong lòng nàng rõ ràng nghĩ tới một người đàn ông khác, vậy mà lại đối với trượng phu là hần lại không bài xích, cũng không cự tuyệt.

Liệu hần có thể lý giải rằng nàng là người ‘tân khả phu nữ nhân’ sao? Ai muốn liền cho?

Hoàng Phủ Tấn lập tức hủy bỏ cái ý nghĩ này, mặc dù bây giờ hần còn chưa hiểu rõ nữ nhân này, nhưng có thể khẳng định, trong tay hần, nữ nhân này không phải người lần trước mà hần kêu là dâm phụ.

Tiểu Thiên ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Tấn có ý định rời đi, nhưng hình như là nghĩ đến điều gì đó, từ trên giường đứng lên, “Hoàng thượng, người chờ một chút!”

Lưu lại một câu nói như vậy, nàng chạy chậm ra mở cửa phòng ngủ chạy ra ngoài.

Một lúc lâu sau, cũng không thấy Tiểu Thiên quay trở lại, trong lòng Hoàng Phủ Tấn có chút mất mát.

“Xem ra nàng còn chưa thích cùng trẫm ở chung một chỗ.” Hoàng Phủ Tấn khổ sở than một tiếng, kéo qua tấm chăn chuẩn bị nằm xuống, lúc này bên ngoài lại có người nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, thấy Tiểu Thiên cẩn thận bưng một chén canh gừng đi vào.

Thấy nàng, Hoàng Phủ Tấn không tự chủ được nhoen miệng cười.

“Hoàng thượng, người uống cái này trước, có thể chống lạnh.” Tiểu Thiên bưng canh gừng đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói tiếp: “Đóa Nhi không biết đã xảy ra chuyện gì, đi tìm ngự y bây giờ còn chưa đến.”

Giọng của nàng mang theo vài phần trách cứ.

“Thiên Thiên, người vừa mới đi nấu cho trẫm cái này ?” Hoàng Phủ Tấn nhận lấy canh gừng canh gừng trong tay Tiểu Thiên, trong mắt mơ hồ toát ra ý cười .

“Đúng vậy a. Bọn hạ nhân đều ngủ rồi, cũng không thể bảo các nàng.” Tiểu Thiên gật một cái, tự nhiên đưa tay lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán Hoàng Phủ Tấn, hành động như vậy của nàng làm cho ý cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng sâu .

Nhưng nghĩ tới trong lòng nàng còn nghĩ tới người đàn ông khác, ý cười trong mắt hần liền lập tức mất đi

“Hoàng thượng, người uống nhanh a, đừng lo lắng .” Thấy Hoàng Phủ Tấn sững sốt, Tiểu Thiên mở miệng nhắc nhở.

Không có nói nhiều, Hoàng Phủ Tấn đưa canh gừng trong tay uống hết.

“Như thế nào, uống có ngon không?” Nháy cặp mắt, Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn hỏi.

“Một chén canh gừng có thể có mùi vị gì?” Hoàng Phủ Tấn cố làm ra vẻ tức giận liếc nàng một cái, thật ra thì trong lòng cao hứng muốn ôm nàng vào trong ngực .

321. Chương 321

Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, khoe mắt Tiểu Thiên thoáng hiện lên một tia mất mát, nhưng biểu hiện này cũng không hiện ra quá rõ ràng. Chẳng qua là không vui oán giận nói: “Hoàng thượng, ta dù sao cũng là lần đầu tiên phục vụ nam nhân, thế mà người một chút thể diện cũng không giữ cho ta.”

Hoàng Phủ Tấn nhìn dáng vẻ bất mãn của nàng, hần cũng chỉ bình thản cười cười, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, “Tối đây, bồi trẫm tâm sự.”

“Được.” Cởi giày ra, nàng ngồi xuống bên cạnh Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn giang tay, ôm Tiểu Thiên vào trong lòng, tựa như đã hạ một quyết tâm rất lớn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu như Nếu như trẫm cho người cơ hội lựa chọn lần nữa, nếu trẫm không phải là hoàng đế, hiện tại để cho người chọn, người lựa chọn làm hoàng hậu của trẫm, hay là lựa chọn. lựa chọn làm vợ người kia?” Vấn đề mà Hoàng Phủ Tấn hỏi, dường như khiến hần mất rất nhiều dũng khí, hần chưa từng nghĩ mình sẽ sợ mất đi thứ gì, mặc dù trong lòng hần đoán được Tiểu Thiên có thể cho hần đáp án mà hần không hề muốn, nhưng cuối cùng hần vẫn lấy hết dũng khí để hỏi.

Vấn đề của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Tiểu Thiên phải ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy chân mày của Hoàng Phủ Tấn đang nhíu chặt lại, mang theo ánh mắt trù trừ. Lòng của nàng chợt trùng xuống, ánh mắt như thể vốn dĩ không nên xuất hiện ở một đế vương, không phải sao? Nhất là một hoàng đế như Hoàng Phủ Tấn.

Vấn đề này đối với hần có ý nghĩa như thế nào?

Nàng coi như có ngu đi chẳng nữa, cũng nhận ra ý tứ của Hoàng Phủ Tấn trong câu hỏi này, nàng cũng mơ hồ cảm giác rằng Hoàng Phủ Tấn thích nàng, có khi đã vượt ra khỏi thích, nhưng hấn là hoàng đế, có thể (hoặc giả) dễ dàng thích một người là bình thường, nhưng nàng và hấn không giống nhau. Nàng hoặc là yêu liền yêu hết mình, hoặc là ngay cả một chút cũng không thương yêu gì.

Vấn đề của Hoàng Phủ Tấn khiến cho nàng thật khó trả lời. Trên thực tế, nàng đối với gian phu kia một chút ấn tượng cũng không có, nhưng mỗi khi trong đầu xuất hiện những hình ảnh kia, lòng nàng lại nhói đau. Nàng cũng không biết, mình yêu Hoàng Phủ Tấn là phản bội người nam nhân kia, hay là trong lòng mình giả bộ yêu người nam nhân kia mà phản bội Hoàng Phủ Tấn.

Cuối cùng nàng không trả lời, cũng không biết phải trả lời như thế nào, chẳng qua là đổi sang cách nói khác, “Hoàng thượng, người quên sao? Ta cũng không hoàn toàn nhớ người là ai vậy kia?”

Nếu như.....

“Nếu như một ngày nào đó người nhớ ra thì làm sao đây?” Hoàng Phủ Tấn hỏi vấn đề này có chút vội vàng, còn mang theo một phần mong đợi, rồi lại rất sợ câu trả lời của nàng.

Thiên Thiên mi mắt rũ xuống, ánh mắt của Hoàng Phủ Tấn khiến cho nàng do dự, nàng không phải là nên vứt bỏ tất cả, nếu nàng bỏ qua tư tưởng “một chồng một vợ”, thật sự thương yêu hấn? Nào có sợ hấn là một hoàng đế, mà là sợ hơn ngàn nữ nhân vây quanh hoàng đế.

Hoặc nếu thật có thể như vậy, nhưng là nàng thật sự không làm được.

Quyết tuyệt tình (Quyết tuyệt) mà nhắm mắt lại, trong lời nói của nàng lộ ra sự bất đắc dĩ, “Nếu như người không phải là hoàng đế, thì ta có thể cho người biết đáp án.”

Nàng nghĩ, nàng nói xong đã đủ hiểu chưa, có lẽ không có ai biết, thời điểm nàng đang nói ra những lời này, trong lòng rất rất đau.

“Nếu như trẫm không phải là hoàng đế, người mới cho trẫm biết đáp án?” Hoàng Phủ Tấn bởi vì câu trả lời của nàng mà dâng lên một cổ lửa giận.

“Trẫm không phải là hoàng đế người liền cho trẫm đáp án?” thanh âm Hoàng Phủ Tấn không tự chủ vang lên, “Rốt cuộc là đáp án như thế nào mà muốn trẫm không phải là hoàng thượng mới có thể nói? Có phải không nói như vậy là vì người lo lắng trẫm sẽ giết tên nam nhân kia!” Hoàng Phủ Tấn càng nói càng kích động.

Mà Tiểu Thiên cũng vì những lời này của hấn mà mi mắt lại một lần nữa rũ xuống.

Xem ra hấn vẫn không hiểu, Tiểu Thiên trong lòng thở dài.

Mang theo vài phần giận dữ, Tiểu Thiên nhắm mắt lại, ngả đầu vào ngực hấn gật đầu một cái, “Xem như thế đi, ai bảo người là hoàng đế cơ chứ.”

Trong lời nói của nàng ẩn chứa sự bất đắc dĩ cùng sự khổ sở.

Hoàng Phủ Tấn, thì ra người thật sự ngu ngốc, còn không phải là loại người dần dần đi. Nếu như trong lòng ta nghĩ đến người nam nhân kia, người cho là ta sẽ dễ dàng, tùy tiện như vậy để cho người ôm ở trong ngực sao? Nếu như trong lòng ta là người nam nhân kia, ta sẽ không vì người đau lòng mà để ỉnh cũng đau lòng sao? Nếu như trong lòng ta nghĩ đến người nam nhân kia, người cho là ta sẽ bởi vì gặp lại người sắc mặt tái nhợt mà gấp đến độ dậm chân sao? Nếu như.

Tiểu Thiên không nghĩ tiếp nữa, chẳng qua từ khóe mắt trượt xuống một giọt lệ.

Câu trả lời của nàng khiến cho tâm Hoàng Phủ Tấn một lần nữa thất vọng, hấn không nổi giận, cũng không tức giận. Lúc này tính khí đế vương thường ngày của hấn lại hoàn toàn ít đi, hấn cười khổ một tiếng, đưa tay từ trên vai Tiểu Thiên thu trở lại, “Thì ra trong mắt người, trẫm lại là một tên bạo quân cực kỳ tàn ác.”

322. Chương 322

“Hoàng thượng.....”

“Được lắm, ngủ đi, đáp án của người xem ra trẫm không lấy được.” Hoàng Phủ Tấn khước miệng mang theo một nỗi khổ sở, “Thân phận hoàng đế của trẫm là điều không thể thay đổi được.”

Hắn quay lưng lại, nằm xuống bên cạnh Tiểu Thiên, không nói thêm lời nào nữa.

Lời nói của Hoàng Phủ Tấn hiện rõ sự bất đắc dĩ, Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhìn Hoàng Phủ Tấn ở sau lưng mình, lúc này lại có vẻ rất cô độc.

Nàng đưa tay, đem chân đắp trở lại trên người Hoàng Phủ Tấn, không nói thêm câu nào, nằm bên cạnh hắn, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Chỉ là, hai người lại không có chút buồn ngủ nào.

Giữa hai người là sự trầm mặc, mỗi người đều cau mày ôm tâm sự của mình.

Hoàng Phủ Tấn quay lưng về phía nàng mở mắt ra, hành động đắp chăn cho hắn của Tiểu Thiên khiến hắn vui mừng. Nhưng mà, trong lòng hắn cũng hiểu được, trong lòng nữ nhân đang nằm bên cạnh hắn lại là người nam nhân khác.

Hoàng Phủ Tấn, người rốt cuộc là làm sao vậy?

Tại sao người lại trở nên mềm yếu như vậy, tại sao trong lòng nữ nhân của người có nam nhân khác, người lại chịu đựng như vậy, tại sao người không đành lòng động thủ với nàng.

Hoàng Phủ Tấn càng nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng lại càng lớn, nhưng lại không có chỗ phát tiết, hắn thừa nhận, hắn không hạ thủ với nàng được.

Mà Tiểu Thiên nằm ở bên cạnh, cũng bởi vì không ngủ được mà mở mắt, hai người đen đui như vậy quay lưng mà ngủ, trong lòng nàng so với ai khác cũng không có nại. ?!

Thật ra mọi chuyện đều đơn giản, chỉ cần nàng tiếp nhận những nữ nhân trong hậu cung của Hoàng Phủ Tấn, như vậy nàng có thể nghe theo trái tim hảo hảo yêu Hoàng Phủ Tấn. Chỉ tiếc, nàng không giống đám nữ nhân kia, việc chia sẻ người đàn ông mình yêu với đám nữ nhân kia, nàng không làm được, cho nên nàng không thể thành nữ nhân hậu cung, như vậy, nhất định giữa nàng và Hoàng Phủ Tấn là hữu duyên vô phận.

Cuối cùng, nàng cười chua xót, nàng vẫn cho là mình có thể hoàn toàn không dính tới chuyện tình yêu như thế này, cùng lắm thì nàng thì nàng là hoàng hậu, ăn uống miễn phí, nghĩ đến biện pháp trở lại thế kỉ 21, đáng tiếc, cuối cùng nàng vẫn bại bởi mình, bại bởi trái tim của chính mình.

Thì ra, nói đơn giản hơn so với làm.

Mặc dù lòng đầy tâm sự, nhưng mi mắt của nàng càng ngày càng nặng, cũng không biết qua bao lâu, nàng liền từ từ ngủ thiếp đi.

323. Chương 323

Lúc Tiểu Thiên lần nữa tỉnh lại, là bị thanh âm tuyệt vọng của Hoàng Phủ Tấn đánh thức.

“Mẫu hậu, đừng đi, mẫu hậu.....” Trong giấc mộng Hoàng Phủ Tấn thoát nhìn rất không giúp, hắn nắm chiếc chăn, đuôi mày khóa rất chặt.

Tiểu Thiên bị thanh âm này của hắn đánh thức, chợt ngồi dậy, nàng nhìn thấy cặp mắt đang nhắm lại của Hoàng Phủ Tấn, thanh âm tuyệt vọng rõ ràng mang theo sự ghen ngào, hắn lúc này giống như đang bị đẩy vào vực sâu vạn trượng, muốn bắt một cành cây có thể làm cho hắn không bị rơi xuống vực sâu nữa, là như vậy không giúp.

“Hoàng thượng.” Tiểu Thiên đưa tay, nắm lấy bàn tay đã lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn, hốc mắt hơi đỏ lên.

“Phụ hoàng, không muốn a, phụ hoàng, người không thể chết, phụ hoàng, nhi thần không có mẫu hậu rồi, không thể không có phụ hoàng nữa, phụ hoàng, phụ hoàng!” Hoàng Phủ Tấn bị cơn ác mộng đánh thức, cả

người từ trên giường ngồi dậy, trong mắt mang theo sự đau đớn, tuyệt vọng cùng hoảng sợ từ tận đáy lòng, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân của hắn.

“Hoàng thượng, người không sao chứ, hoàng thượng?”

Hoàng Phủ Tấn chậm rãi xoay đầu lại, hình ảnh chân thật trong cơn ác mộng khiến hắn run rẩy.

“Hoàng thượng?..”

“Thiên...Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn xoay người lại, đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, như lúc ở trong lương đình vậy, ôm thật chặt.

“Hoàng thượng, người có tâm sự gì có thể cùng Tiểu Thiên nói, không cần phải để trong lòng được không?” Nhìn Hoàng Phủ Tấn thống khổ như vậy, Tiểu Thiên tâm thất lại, nước mắt muốn tranh nhau tuôn ra ngoài.

“Thiên Thiên, trẫm rất hận phụ hoàng cùng mẫu hậu, tại sao bọn họ không để ý đến cảm nhận của trẫm dù chỉ một chút. Trẫm là nhi tử của bọn họ, bọn họ tại sao lại tàn nhẫn như vậy, khụ.....” Nói một hơi đầy kích động, Hoàng Phủ Tấn khó khăn ho khan, nước mắt theo chớp mũi hắn nhỏ xuống cổ của Tiểu Thiên, khiến cho thân thể nàng cứng lại.

“Hoàng thượng, người đừng khổ sở, người còn có hoàng tổ mẫu, còn có.....còn có ta.” Hai tay Tiểu Thiên vòng qua eo Hoàng Phủ Tấn, ôm hắn thật chặt, giống như muốn hắn cảm nhận được sự tồn tại của mình, không để hắn cảm thấy tuyệt vọng cùng cô độc.

Câu trả lời của Tiểu Thiên khiến cơ thể Hoàng Phủ Tấn cứng lại, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn trong mắt nàng lóe lệ quang, tim của hắn đập nhẹ một cái, “Còn.....Còn có người nữa?”

324. Chương 324

“Ừ, còn có ta.” Tiểu Thiên gật đầu khẳng định với Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên Thiên.....” Lúc này Tiểu Thiên làm cho tim Hoàng Phủ Tấn lại đập nhẹ lần nữa, cặp mắt đầy sương mù của hắn lộ ra mấy phần cảm kích, run rẩy nắm lấy cằm của Tiểu Thiên, nụ hôn của hắn lúc này nhẹ nhàng rơi xuống.

Lần này, Tiểu Thiên không hề cự tuyệt, mà là chủ động phối hợp với nụ hôn của hắn.

Màn che lúc này nhẹ nhàng buông xuống, hồng trong màn lụa, Hoàng Phủ Tấn buông Tiểu Thiên ra, nàng lúc này, ánh mắt bởi vì nụ hôn mà trở nên mê ly, mang trên mặt nhàn nhạt đồ ỉn, da thịt trắng nõn lộ ra, trên mặt hơi ngượng ngùng, nhìn nàng lúc này đặc biệt động lòng người.

“Thiên Thiên.....” Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần khàn khàn, toàn thân cứ như có một ngọn lửa, trong mắt mang theo sự khát vọng.

“Ừ?” Tiểu Thiên giương mắt, nhìn Hoàng Phủ Tấn, nàng liền hiểu được ý tứ trong mắt hắn, ngượng ngùng cúi đầu.

“Trẫm....” Hoàng Phủ Tấn vươn tay thử thăm dò, cởi chiếc váy của nàng ra, khiến cho thân thể Tiểu Thiên cứng lại thân thể lui về phía sau.

Hoàng Phủ Tấn biết nàng cự tuyệt, tay của hắn ngừng lại, cười khổ một tiếng, thu tay lại.

“Hoàng thượng!” Tiểu Thiên đưa tay kéo hắn lại, sắc mặt trong nháy mắt hồng vô cùng, tai cũng đỏ ửng, có lẽ vì nụ hôn kia, nàng lúc này là thẹn muốn chết, có cảm giác là mình muốn mời hoàng đế, nàng phát hiện mình càng ngày càng tùy tiện, như vậy mà đi mời một người đàn ông.

Động tác và vẻ mặt của nàng lúc này, Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên là hiểu, khóe miệng hắn không kìm được mà nâng lên, đưa tay đem nàng đặt từ từ lên giường, hắn nghiêng người nằm ở bên người nàng, vươn tay cởi nút áo trên áo nàng, đem áo trong của nàng nhẹ nhàng cởi xuống.

Lúc này trên người Tiểu Thiên chỉ chừa lại chiếc yếm cùng quần lót, ngượng ngùng cúi thấp đầu không dám nhìn Hoàng Phủ Tấn.

Hồng trong màn lụa, da thịt nàng trắng nõn lúc này bị phản xạ càng thêm động lòng người.

Khóe môi Hoàng Phủ Tấn mang theo một nụ cười nhu hòa, cúi người, tay nghịch qua làn da bóng loáng, hôn lên đôi môi run rẩy của nàng, ôn nhu cười một tiếng, “Hoàng hậu của trẫm không chỉ khuynh thành, mà còn rất khuynh quốc.”

325. Chương 325

“Người đến bây giờ mới phát hiện ra sao?” Tiểu Thiên ôm bả vai Hoàng Phủ Tấn, tà tà cười một tiếng, đáp lại nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn.

Ngay từ lúc ở Tầm Hoan Lâu, Đóa Nhi đã nói qua với nàng, tiểu thư nhà nàng dung mạo không tính là khuynh quốc, cũng là khuynh thành. Không phải là nàng tự khen mình mà là vị hoàng hậu này quả thật có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không phải sao?

Giảo hoạt chớp mắt một cái, trong mắt của nàng tràn đầy ý cười.

“Thiên Thiên. . . .” tay Hoàng Phủ Tấn trên người nàng ngừng lại, thanh âm bởi vì dục hỏa mà trở nên khàn khàn, hần nhìn về phía nàng, giống như là đang trưng cầu ý kiến của nàng.

Tiểu Thiên nhìn hần, nhìn trong mắt hần dục hỏa có khó thể kìm nén nhưng vẫn cố nhịn chờ câu trả lời của nàng, trong lòng của nàng lại trào lên một tư vị cảm kích.

Hần là một hoàng đế, nếu hần muốn thân thể của một nữ nhân là chuyện vô cùng dễ dàng, hơn nữa, nàng lại là vị thê tử sớm đã không còn tấm thân xử nữ, lần đầu tiên của nàng có lẽ đã trao cho tên gian phu kia, ngay cả, ở đêm tân hôn, chẳng lẽ là hoàng hậu không cùng hần có sinh hoạt vợ chồng sao?

Nhưng mà tối nay, Hoàng Phủ Tấn xem nàng như lần đầu tiên mà đối xử, mặc dù đối với nàng mà nói, lần này đúng là lần đầu tiên, có không đúng với vị hoàng hậu này, nhưng ít nhất trong mắt Hoàng Phủ Tấn hoàng hậu đã không còn lần đầu tiên.

Nàng không nghĩ Hoàng Phủ Tấn sẽ tôn trọng nàng như vậy, đem nàng đặt ngang hàng cùng với nữ nhân của hần, mà không phải chỉ là một nữ nhân trong hậu cung của hần.

Nàng thản nhiên cười, hướng về phía hần gật đầu một cái, đưa tay cởi yếm của bản thân, đem thân thể của mình không chút che dấu phô bày trước mặt Hoàng Phủ Tấn, gương mặt bởi vì ngượng ngùng mà đỏ ửng.

“Thiên Thiên. . . .” Bởi vì nàng gật đầu đồng ý mà trong mắt Hoàng Phủ Tấn hiện lên vẻ cực độ hưng phấn.

Tiểu Thiên nhìn hần, khóe miệng nâng lên một đường cong, tay ôm cổ Hoàng Phủ Tấn, đem hần hướng tới sát bên cạnh mình, ghé sát vào tai hần, xấu xa cười một tiếng, “Hoàng thượng, người cũng có thể cho là ta câu dẫn người”

“Không sợ, trẫm nguyện ý!” Hoàng Phủ Tấn bởi vậy mà khóe miệng cũng nhếch lên, cúi người, hôn lên mỗi tấc da thịt của Tiểu Thiên, hần chưa từng nghĩ có ngày mình vì lấy lòng được một nữ nhân mà mà trong lòng cảm động.

Đang lúc này trong đầu hần đột nhiên lướt qua cái gì đó mà hần cảm thấy dị thường quen thuộc, từng đoạn ngắn lóe lên làm cho hần khiếp sợ.

Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao hình ảnh ấy lại xuất hiện trong tâm trí hần, nữ nhân dưới thân hần rốt cuộc là ai ?

Tại sao hần một chút ấn tượng cũng không có, huống chi, mặt nữ nhân này hần như thế nào cũng không rõ, cho dù hần dùng cách nào cũng không cách nào nhớ được, cũng không cách nào bắt lấy được, chỉ biết là cặp mắt kia làm hần cảm thấy rất quen thuộc.

326. Chương 326

Trong lúc bất chợt, hình ảnh kia trong nháy mắt biến mất, hắn thấy Tiểu Thiên nằm phía dưới sắc mặt đã trở nên ửng đỏ.

Hoàng Phủ Tấn bỏ qua luôn hình ảnh không giải thích được kia, ánh mắt của hắn một lần nữa nhu hòa trở lại, trong mắt tràn đầy vẻ ôn nhu.

Đưa tay nghịch khuôn mặt của nàng, nụ hôn của hắn lại một lần nữa rơi xuống.

Nhắm mắt lại, Tiểu Thiên cảm giác được tay của Hoàng Phủ Tấn ở trên người của nàng tru du, mang theo chút thăm dò, thân thể của nàng lại một lần nữa cứng lại.

Đúng vậy, nàng khấn trương, thật khấn trương, đây là lần đầu tiên của nàng a, mặc dù lần đầu tiên này nói ra không tài nào giải thích được, nhưng đây thật sự là lần đầu tiên của nàng .

Tay của Hoàng Phủ Tấn liên tục di chuyển trên người nàng, Tiểu Thiên cũng biết tới nay lần đầu tiên của nàng trao cho nam nhân cũng đồng thời chứng minh nàng đã vô tình yêu hắn. (Tiểu linh: cái này em chém bừa)

Nhưng vào lúc này, trong đầu nàng liên tục thoáng qua những hình ảnh. Những hình ảnh này nàng chưa từng nhìn qua nhưng cảm giác quen thuộc khiến nàng đau. Vẫn như trước không tài nào thấy rõ một người nam nhân kia.

Bất chợt, tâm nàng thật đau (TL: e nghĩ để là tâm hay hơn). Nước mắt không ngừng chảy ra. Những hình ảnh quen thuộc tựa như một bộ phim điện ảnh, một lần lại một lần chạy trong đầu nàng, một lần chạy, tâm nàng lại một lần đau, nước mắt cũng không cầm được mà tuôn ra như suối.

Chợt thấy Hoàng Phủ Tấn trên người ra, nàng từ trên giường ngồi dậy, co rúc thân mình, cả người phát run. Lúc này, nàng đã rơi lệ đầy mặt. Vì sao tâm lại đau đến vậy?

“Thật.... Thật xin lỗi, Hoàng Thượng, thật xin lỗi, ta...” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, đối với Hoàng Phủ Tấn nói xin lỗi. Nàng càng khóc càng thêm lợi hại, nước mắt “tứ ngược địa dũng” ra ngoài.

Lúc này, Hoàng Phủ Tấn dục hỏa khó chịu nhìn lại thời điểm quan trọng nhất, toàn thân hắn đều cực kỳ khó chịu. Dục hỏa đốt người làm hắn hận không làm gì được mà phải cắn chặt răng cố nén nhịn (TL: e không dịch thoát ý được) Thấy Tiểu Thiên đột nhiên khóc đến như vậy. Trong mắt nàng còn thoáng qua những hình ảnh hắn quen thuộc rồi biến mất thay vào đó là đau đớn. Lòng hắn đau nhói. Hắn lại nghĩ rằng Tiểu Thiên nghĩ về cái kia “gian phu”, thấy có lỗi với người kia nên tại thời điểm quan trọng mới đẩy hắn ra.

327. Chương 327

Mặc dù trong lòng hắn rất mất mát nhưng khi nhìn nàng khóc thương tâm đến vậy, khuôn mặt lại áy náy, Hoàng Phủ Tấn lại không đành lòng trách cứ nàng. Bất đắc dĩ ôm nàng vào lòng, hắn cúi đầu nhìn nàng: “Không sao, đừng khóc.”

“ Hoàng..... Hoàng Thượng, thật xin lỗi, ta thật, thật không phải là.... không phải là muốn đẩy người ra, ta.....” Nàng thút thít muốn mở miệng giải thích với Hoàng Phủ Tấn, giải thích cái hình ảnh kia làm nàng đau lòng nên mới đẩy hắn ra nhưng nàng không biết phải giải thích như thế nào. Liệu hắn có tin lời nàng không. Nghĩ tới đây, lời nói sắp ra khỏi miệng lại bị nàng nuốt trở lại.

“Được, trầm biết ngươi không muốn đẩy trầm ra” Hoàng Phủ Tấn vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình đối với nữ nhân lại độ lượng đến vậy. Thê tử của mình trong lòng nghĩ đến nam nhân khác, bởi vì nghĩ rằng mình phản bội người kia mà đẩy trượng phu ra. Hắn biết rõ như vậy, nhưng hắn vẫn chịu đựng để dục hỏa thiêu chết, không đành lòng trách cứ nàng lại còn ôn nhu an ủi nàng.

Hoàng Phủ Tấn ơi là Hoàng Phủ Tấn xem ra người bị cái tiểu nữ nhân trong ngực nắm giữ rồi.

Hoàng Phủ Tấn ở trong lòng thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Hoàng Thượng, ta.....” Tâm tình hơi ổn định một chút, Tiểu Thiên chớp đôi mắt bị nước lấp đầy. Hai tròng mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, cắn môi dưới, gương mặt áy náy.

“Ngoan, đừng khóc.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, lau nước mắt trên mặt nàng, đưa tay lấy y phục của Tiểu Thiên bị ném một bên khoác lên người nàng, ôn nhu mở miệng nói: “Đem y phục mặc vào, đừng để bị lạnh.

Hoàng Phủ Tấn hành động như vậy làm cho Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người. Mặc dù nàng chưa trải qua, nhưng cũng hiểu nam nhân phải chịu dục hỏa đốt người là rất thống khổ thể nhưng hắn lại không một chút trách cứ nàng.

“Hoàng thượng...”

“Đừng nói chuyện, đem y phục mặc vào đã” Hoàng Phủ Tấn lần nữa không cho nàng nói, hướng nàng cười trấn an.

“Ừ!” Cắn môi dưới, nàng gật đầu, phối hợp cùng Hoàng Phủ Tấn đem quần áo mặc vào.

“Tốt lắm, hiện tại khuya lắm rồi, ngủ đi.”

“Được” Nghe lời nằm xuống giường, nàng kéo chăn qua, nghĩ tới tối nay phát sinh một loạt chuyện.

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng lại một lần nữa sững sờ, mi mắt của hắn rũ xuống, nằm xuống bên cạnh nàng. Hắn tự nhiên đem Tiểu Thiên ôm trong ngực.

328. Chương 328

Lần này, Tiểu Thiên không cự tuyệt. Trong lòng nghĩ đến, nếu như không phải trong đầu của nàng tự nhiên xuất hiện những hình ảnh kịch tính kia thì có lẽ nàng cũng Hoàng Phủ Tấn sẽ có lần đầu tiên. Còn nữa, Hoàng Phủ Tấn, đến tối nay, vừa mới thôi, nàng mới xem như thật sự hiểu rõ người đàn ông này. Hắn thật ra chỉ có cái mặt bên ngoài lạnh lùng. Mặc dù hắn là hoàng đế, phải có quyền uy cao nhất nhưng thực ra hắn cũng rất yếu ớt, yếu ớt tới mức làm cho người ta đau lòng. Bất quá, bởi vì hắn là hoàng đế cho nên không thể để người khác biết hắn đau lòng. Vì hắn là hoàng đế cho nên hắn chỉ có thể ngồi ở đó mà giả vờ lạnh lùng. Long bào kết hợp với diễn xuất của hắn tạo nên một hoàng đế lạnh lùng, tàn nhẫn.

Thật ra mọi người đều không biết làm hoàng đế thật sự khó chịu, cho dù là hữu ý cũng phải giả bộ vô tình.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên lại một lần nữa đau lòng đến nhúm mày, cả người không tự chủ nhích tới gần Hoàng Phủ Tấn.

Cử động của nàng khiến Hoàng Phủ Tấn kinh ngạc, môi khẽ nhếch lên, càng thêm ôm chặt nàng hơn nữa.

Tiểu nữ nhân này đã vô tình đem tâm của hắn trộm đi, trộm một chút cũng không còn.

“Hoàng Thượng, người có thoải mái hơn không?” Một lúc lâu sau, bên tai hắn truyền đến âm thanh lo lắng của Tiểu Thiên.

Điểm này khiến trong lòng Hoàng Phủ Tấn thoải mái hơn một chút. Ít nhất, hắn còn biết được rằng tiểu nữ nhân trong ngực hắn vẫn có chút để ý đến hắn. Cho dù vậy nhưng hắn biết trong lòng nàng, hắn dù như thế nào cũng không bằng được nam nhân kia.

“Ừ, tốt hơn nhiều, có Tiểu Thiên tự tay nấu cho trẫm canh gừng, trẫm uống rồi còn không tốt được sao?” Hoàng Phủ Tấn cười trêu nói: “Hơn nữa, Thiên Thiên không phải nghĩ rằng bản thân nấu canh gừng uống rất ngon sao?”

Nghe được sự nhạo báng trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên có chút không vui đẩy hắn một cái: “Không phải ban đầu người nói canh gừng không có mùi vị sao?”

“Trẫm sợ đem người khen lên tận trời, tìm không được lại nữa.” Hoàng Phủ Tấn nở nụ cười, đem Tiểu Thiên một lần nữa ôm lại trong lòng.

“Cái tên hôn quân này, nói chuyện chính là một tiểu nhân đáng chết!” Cố ý nghiêm mặt, lại lần nữa giả bộ đẩy Hoàng Phủ Tấn, nhưng bên này lại để bản thân dựa chắc vào Hoàng Phủ Tấn.

Nàng phát hiện tựa vào Hoàng Phủ Tấn bên cạnh cảm giác rất ấm áp, rất an toàn, chỉ tiếc, nàng không thể thương hấn cũng không thể làm cho hấn yêu nàng.

Chỉ cần như vậy là tốt rồi, chỉ sợ ngày nào đó hấn chán nản nàng, cũng có lý do lừa người, lừa bản thân rằng nàng cùng Hoàng Phủ Tấn cho tới bây giờ cũng chưa có chân chính bắt đầu, cũng có thể cùng người khác nói, hấn là hoàng đế cùng bao nhiêu nữ nhân có quan hệ cũng không liên quan đến nàng.

329. Chương 329

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt nàng cứng lại, hiện tại mới phát hiện, lúc thức dậy mà mâu thuẫn thật rất kinh khủng. Một bên thì hi vọng mình cùng Hoàng Phủ Tấn chỉ cần duy trì khoảng cách không quá xa mà cũng không quá gần là tốt rồi, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc hấn ôm nữ nhân khác trong ngực, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Đều nói mập mờ làm cho người ta chịu hết ủy khuất, không tìm được chứng cứ có yêu mình không.

Nhưng là, mập mờ lại có thể hoàn hảo bảo vệ trái tim của mình không bị tổn thương, ít nhất mèo khen mèo dài đuôi, kia cao ngạo tự ái sẽ được bảo vệ không bị chà đạp.

Thật ra, hiện tại nàng cùng Hoàng Phủ Tấn đang ở giữa giai đoạn mập mờ, trong lòng lẫn nhau đều hiểu, nhưng ai cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Bọn họ đều là sợ chính mình bị thương.

Nàng đang sưng sờ thì cảm giác được tay mình bị Hoàng Phủ Tấn đứng bên cạnh nắm thật chặt, hai người ai cũng không nói gì.

Đêm tối rất yên tĩnh, bên trong tấm cung chỉ còn lại tiếng hít thở vững vàng của hai người.

Không biết qua bao lâu, hai người họ cũng dần dần ngủ say.

Khi Tiểu Thiên tỉnh lại, đã là buổi sáng của ngày hôm sau, mở mắt ra, nàng phát hiện bên cạnh mình trống rỗng, chỗ hấn tối qua nằm đã lạnh như băng.

Trong lòng bỗng có cảm giác mất mát khó hiểu, nàng đứng dậy, chính mình mặc quần áo cẩn thận đi xuống giường .

Trong lúc vô tình nhìn thấy long bào được nàng vá đến một nửa. Vì nó mà tay nàng bị kim đâm không biết bao lần, khiến nàng tức giận vứt nó ở một bên, nàng đưa tay cầm lấy nó, không giải thích được nở nụ cười.

Chợt nghĩ nếu Hoàng Phủ Tấn mặc cái áo “khất cái” này lên triều..., có thể hay không đem hù dọa những đại thần kia, bất quá, nếu là ở thế giới của nàng, “khất cái trang” lại là một loại trào lưu lớn a.

Nghĩ như vậy, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ.

“Tiểu thư, ngài tỉnh chưa?” Ngoài cửa vang lên thanh âm của Đóa Nhi.

“Ừ, đã tỉnh, vào đi.” Tiểu Thiên ở bên trong trả lời.

Lúc này, Đóa Nhi đẩy cửa đi vào, trên mặt mang nụ cười có chút xấu xa.

“Tiểu thư, để nô tỳ chải tóc cho ngài.”

“Được.” Nhìn chính mình trong gương, làn mi cong cong, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào, mắt to đen nhánh, sống mũi thẳng.

330. Chương 330

Trong đầu thoáng qua câu nói tối hôm trước của Hoàng Phủ Tấn, nàng không tự chủ được mà bật cười.

Mẹ ruột của Hoàng đế kia đúng lúc có ý tìm đến nàng?

“Tiểu thư, nghĩ đến cái chuyện tốt gì mà cười như vậy a?” Đóa Nhi mặt cười xấu xa ghé sát vào bên tai Tiểu Thiên, trong ánh mắt lộ ra mấy phần mập mờ.

Thanh âm của Đóa Nhi đem Tiểu Thiên từ suy nghĩ kéo trở lại, trên mặt thoáng qua một hồi đỏ ửng, những hình ảnh kích tình tối hôm qua cùng Hoàng Phủ Tấn lần nữa thoáng hiện lên ở trong óc của nàng.

“Tiểu thư, ngài tối hôm qua cùng hoàng thượng hẳn.”

“Không có gì, chúng ta không có gì!” Bởi vì trong lòng chợt dạ, Đóa Nhi vừa hỏi, Tiểu Thiên lập tức lên tiếng ngắt lời nàng.

“Tiểu thư, ngài làm sao lại khẩn trương như vậy, nô tỳ chẳng qua là tùy tiện hỏi một chút mà thôi.” Đóa Nhi cười đến càng thêm mập mờ .

“Ta. Ta nào có khẩn trương.” Nụ cười trong mắt Đóa Nhi khiến cho Tiểu Thiên càng thêm chợt dạ, nàng nhìn Đóa Nhi, cố gắng nói sang chuyện khác, “Ngược lại người, ngày hôm qua không phải là bảo người đi gọi ngự y sao? Tại sao kêu cả đêm cũng không có kêu đến?”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Đóa Nhi ngược lại cười đến lợi hại hơn chút, nàng hai tay khoác lên vai Tiểu Thiên, cười trêu nói: “Nô tỳ không phải là nghĩ tới tiểu thư ngài cũng biết y thuật sao, chiếu cố hoàng thượng sẽ không có có vấn đề đi.”

“Người, cái nha đầu chết tiệt kia, nếu là hoàng thượng thật sự có chuyện xảy ra thì sao bây giờ?” Tiểu Thiên bị Đóa Nhi nói, sắc mặt làm cho càng thêm sắc mặt đỏ hồng, mỗi một câu của Đóa Nhi cũng đều nhắc nhở nàng tối hôm qua bọn họ đã phát sinh những chuyện kia.

“Hắc hắc, tiểu thư, ngài rất khẩn trương lo cho hoàng thượng sao?” Đóa Nhi xấu xa hướng Tiểu Thiên trừng mắt nhìn.

“Kia. Đó là khẳng định nha, hoàng. Hoàng thượng là vua của một nước, ta. Ta dĩ nhiên là không hy vọng hắn có chuyện .” Tiểu Thiên chợt dạ đảo tròn mắt, cố gắng kiềm chế.

”A

nguyên lai là như vậy a.” Rất rõ ràng, Đóa Nhi cũng không hoàn toàn tin tưởng lời Tiểu Thiên nói, tiểu thư này, rõ ràng chính là quan tâm đến hoàng thượng a, nhưng lại làm một bộ dạng khẩu thị tâm phi nha.

“Dĩ. Dĩ nhiên.” Tiểu Thiên chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

Tiểu Thiên không biết nói gì nữa, Đóa Nhi nha đầu này càng ngày càng không biết lớn nhỏ.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Nguyệt nhi, “Nương nương, Thái hậu nước Hạo Nguyệt cầu kiến.”

“Thái hậu nước Hạo Nguyệt? Nàng tới tìm ta làm cái gì?” Tiểu Thiên chân mày chau lại, nói thật, nàng một chút cũng không thích cái vị Thái hậu đó, mặc dù nói, vị Thái hậu này coi như là bà bà của nàng trên danh nghĩa (mẹ chồng a), nhưng nàng lại đối với nàng một chút hảo cảm cũng không có. Vị Thái hậu này quá ích kỷ, nàng chỉ muốn bảo vệ quốc gia nàng bây giờ, cùng với cái tiểu nhi tử bây giờ. Không hề có để ý đến Hoàng Phủ Tấn. Nghĩ đến lời nói của nàng lúc trước ở Thanh Âm Cung kia, còn có thoáng qua tuyệt vọng trong mắt Hoàng Phủ Tấn, làm cho trong lòng Tiểu Thiên dâng lên một cỗ lửa giận khó có thể ức chế.

331. Chương 331

“Nguyệt Nhi, nói với nàng ta, ta còn đang ngủ, không rảnh gặp nàng.” trong lòng Tiểu Thiên không vui hồi đáp.

“Nhưng mà, nương nương.”

“Hoàng hậu, người không phải là chưa thức chứ?” thanh âm Nguyệt Nhi bị những lời này của Nguyệt Khê Thái hậu ngắt quãng.

Trên mặt Tiểu Thiên tràn đầy vẻ không nhin được.

Nàng đã nói nữ nhân này là một cường nhân, đầu tiên là cùng nam nhân khác trốn. Bây giờ quốc gia gặp nạn, không chút xấu hổ mang theo đứa con trai kia tới nơi này tìm nhi tử bị mình vứt bỏ không để ý mười năm mà nhờ giúp đỡ. Hiện tại, nếu nàng đã nói con dâu không muốn gặp nàng ta, lý do bày ra rõ ràng như vậy, nàng còn có ý tứ mở miệng nói chuyện.

Nàng thật sự nên bội phục da mặt của nữ nhân này.

Được, nàng ta muốn gặp nàng chứ gì? Vị hoàng hậu kia sẽ tới nói cái này cái kia bà bà a.

(Nàng kia vị hoàng hậu này sẽ tới sẽ sẽ nàng cái này nếu nói bà bà).

“Đóa Nhi, đi mở cửa để cho nàng tiến vào.” Tiểu Thiên khoe miệng giương lên, đối với Đóa Nhi mở miệng nói.

“Dạ, tiểu thư.” Đóa Nhi đi đến, mở cửa ra.

Hai nữ nhân cứ như vậy mà đứng mặt đối mặt, đồng dạng cùng là nhất quốc chi hậu, lại có sự khác biệt rõ ràng về thân phận.

Tiểu Thiên hơi nháy mắt, đối với Nguyệt Khê Thái hậu làm tư thế muốn mời, “Thái hậu mời vào!”

“Đa tạ!” Nguyệt Khê Thái hậu cũng lãnh đạm đáp một tiếng, giơ chân lên, liền đi vào.

Trên thực tế, nàng ta cũng rất không thích đứa con dâu trước mắt này, nói thế nào nàng cũng phải coi mình là bà bà, thế nhưng ngày đó ở Thanh Âm Cung nàng con dâu này lại ngay trước mặt của nhiều người như vậy làm nhục nàng.

Nếu không phải là Thái Hoàng Thái Hậu nói chỉ có nàng nói mới có thể giúp cho Tấn Nhi mượn binh..., nàng ta thế nào cũng không chịu tới. Vì Hi Nhi, nàng ta nhất định phải làm mặt dày tới đây, tuyệt đối không thể để cho nhi tử mình bị mang tiếng xấu mất nước.

Tiểu Thiên nhìn vẻ mặt tự cho là đúng của Nguyệt Khê Thái Hậu, cảm thấy lại càng thêm chán ghét, nữ nhân này vậy mà lại là mẫu hậu của Hoàng Phủ Tấn?

Nàng ta —— hoàn toàn là một chút cũng không xứng! (cái đoạn này toàn là nàng với nàng nên ta để ‘nàng’ là T.Thiên còn ‘nàng ta’ là N.Khê thái hậu nha mọi người ^^)

“Đóa Nhi, Nguyệt nhi, tất cả các người lui ra!” tầm mắt Tiểu Thiên dừng lại ở trên người Nguyệt Khê, đối với hai người Đóa Nhi bên này mở miệng nói.

“Dạ, nương nương!”

“Dạ, tiểu thư!”

Hai người Đóa Nhi không yên tâm nhìn các nàng một cái, tiện tay đóng cửa lại, lui xuống.

Sau khi hai người Đóa Nhi lui xuống, Tiểu Thiên mới bắt đầu nhìn thẳng Thái hậu bà bà.

“Ngồi!” Bình thân nói một tiếng, trên mặt Tiểu Thiên không mang theo bất cứ tia cảm tình nào. Đối với nàng mà nói, thân phận vị Thái hậu này thuần túy chỉ là một Thái hậu nước láng giềng mà thôi.

332. Chương 332

“Ừ!” Có lẽ là tại thói quen cao cao tại thượng, Nguyệt Khê ở trước mặt Tiểu Thiên cũng không hề có tư thế của một Thái hậu nước yếu hơn, ngược lại, để cho Tiểu Thiên cảm thấy bà ta là ở trước mặt nàng bày ra một bộ dạng khoan dung đối với nàng.

Ánh mắt Tiên Hoàng không biết có làm sao không, nữ nhân như vậy mà cũng để ý, thậm chí còn vì nàng mà tự sát. Cho tới bây giờ, nàng thật đúng là không có thấy bất kỳ ưu điểm gì ở Nguyệt Khê Thái hậu này trừ xinh đẹp ra.

Cũng không có so đo nhiều cái gì, Tiểu Thiên ở ngay trên ghế chính giữa ngồi xuống.

“Tìm ta có chuyện gì?” Tiệp tay tự rót ình một chén trà, nàng uống một ngụm trà rồi hỏi, giọng nói cứng rắn như giữa nữ nhân trước mắt này cùng nàng một chút quan hệ cũng không có. Bất quá —— trên thực tế, giữa các nàng quả thật một chút quan hệ cũng không có.

Nếu Thiên Thiên cũng đã hỏi thẳng như vậy, Nguyệt Khê cũng không có ý định quanh co lòng vòng, nàng khẽ cắn răng, giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Thiên Thiên. . . .”

“Thái hậu, Bồn cung đang là hoàng hậu, gọi là Thiên Thiên, Bồn cung không quen lắm, dù sao hai quốc gia chúng ta cũng không phải hữu hảo gì, mà Bồn cung ——” nói đến đây, khóe miệng Tiểu Thiên giương lên, “Mà Bồn cung cùng Thái hậu càng không phải là quá thân thiết.”

Nàng nghĩ, những lời nói này cũng đủ khiến nàng ta hiểu ra, Nguyệt Khê Thái hậu này muốn cùng nàng lôi kéo tình cảm, sợ rằng rất khó. Nếu nàng chỉ là Thái hậu của một nước láng giềng, thì nàng còn có thể đối với nàng ta khách khí một chút. Nhưng là ngày hôm qua những lời nói mà nàng ta nói ở trong cung làm cho nàng đến bây giờ nghĩ đến còn thấy rất khó chịu.

Mà câu này của Tiểu Thiên rõ ràng thể hiện không có quan hệ gì cùng nàng ta khiến cho Nguyệt Khê không vui nhứt mảy, giống như là lòng tự ái bị giẫm đạp vậy.

Bất quá, nếu nàng ta có chuyện cầu xin nàng, nàng ta không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

“Hoàng hậu, ta lần này tới là muốn người nói giúp Tấn nhi cho ta mượn binh.” Nguyệt Khê Thái Hậu rất trực tiếp nói, thấy được, những lời này của nàng ta rõ ràng mang theo một chút sự mất kiên nhẫn.

“Mượn binh?” Tiểu Thiên cố làm như không biết, làm một bộ dạng trạng thái mê man, ngay sau đó che miệng cười cười, “Thái hậu thật hài hước, Bồn cung cũng không có đánh giặc, làm sao biết mượn cái gì binh của Hoàng Thượng? Binh lực của Hoàng Thượng cũng là dùng quân lương một ngày một ngày nuôi lên, cũng không thể để cho ta tùy tiện nói chơi.”

“Người. . . .” Trên mặt Nguyệt Khê Thái Hậu rõ ràng không vui, còn Tiểu Thiên trên mặt đang cười nhạt, cả hai vẻ mặt tạo ra sự đối lập khác biệt.

333. Chương 333

Đề nén lửa giận trong lòng, Nguyệt Khê nhìn về phía Tiểu Thiên, giọng lạnh như băng, nói: “Hoàng hậu, người đừng giả bộ ngu được không?”

“Giả bộ ngu?” Tiểu Thiên cười khê một tiếng, “Thái hậu, lời này, Bồn cung không hiểu rõ cho lắm.”

Nàng mở miệng đã tự xưng “Bồn cung” như vậy, rõ ràng muốn cùng Nguyệt Khê vạch rõ giới hạn. Điểm này, Nguyệt Khê dĩ nhiên cũng không phải không biết.

Chờ biểu hiện của Tiểu Thiên, nàng tiếp tục nói: “Hoàng hậu biết rõ, người muốn mượn binh Tấn nhi là ta, người cần gì phải cùng ta nửa ngu nửa khùng đây?”

“Nha.” Tiểu Thiên cố ý làm ra bộ dạng chợt hiểu ra vấn đề, vỗ vỗ trán nói: “Thiếu chút nữa đã quên rồi, Thái hậu tới triều ta mượn binh, tránh cho quốc gia ngài diệt vong, nhi tử của ngài không mang tiếng xấu là vua mất nước. Thái hậu ngài thật đáng được xưng tụng là một vị hảo mẫu hậu!” Tiểu Thiên nói những lời này, rõ ràng mang theo ý vị châm chọc làm cho Nguyệt Khê ngày càng tức giận.

Nàng hoài nghi cả Thái Hoàng Thái Hậu, gọi nàng tìm đến hoàng hậu, có phải hay không cố ý làm nhục nàng.

“Hoàng hậu nương nương quá khen.” Cố nén biểu hiện sinh động kia, Nguyệt Khê cắn răng mở miệng nói.

Tiểu Thiên nhìn bộ dạng Nguyệt Khê, trong lòng đã sớm muốn bay nhảy một phen .

“Thái hậu, nếu ngài muốn tìm hoàng thượng mượn binh, vậy thì đi tìm hoàng thượng a, người tìm Bồn cung có ích lợi gì? Bồn cung không thể điều động binh lực, trong tay cũng không có binh phù. Binh quyền đều ở trong tay hoàng thượng, Thái hậu tại sao không đi tìm hoàng thượng?”

“Tấn nhi hần. . . .” Nguyệt Khê chân mày nhíu lại, nghĩ tới làm thế nào mở miệng, “Nếu như ta đi tìm Tấn nhi, hần là tuyệt đối sẽ không đáp ứng việc mượn binh.”

“Phải không? Thái hậu cũng cảm thấy mình thua thiệt hoàng thượng sao?” Nói đến đây, Tiểu Thiên ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng Nguyệt Khê, hy vọng có thể tìm trong mắt nàng chút cảm giác áy náy. Đáng tiếc, nàng sai lầm rồi, trong mắt Nguyệt Khê, không có lấy một tia hối tiếc.

“Hoàng hậu, người đừng quá đáng quá, đừng quên, Bồn cung là bà bà người!” Nguyệt Khê rút cục vẫn phải phát tiết cơn giận, chẳng qua nàng không biết những lời này rõ ràng tự rước lấy mùi vị nhục nhã.

“Bà bà?” So với Nguyệt Khê, Tiểu Thiên lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, tầm mắt nàng thủy chung dừng trên mặt Nguyệt Khê, cười khê một tiếng, nói: “Thái hậu quả nhiên hài hước, Thái hậu nhi tử ngài không phải là tiểu hoàng đế mười tuổi sao? Bồn cung làm sao lại có trưởng phu là tiểu hoàng đế như vậy?”

Nàng ý tứ hoàn hảo như vậy?

“Niếp Tiểu Thiên, người đừng quá đáng!” Thanh âm Nguyệt Khê càng thêm vang dội.

“Người cầm miệng cho ta, nói đến quá đáng, ta so với người, còn kém xa!” Tiểu Thiên cũng nổi giận, ánh mắt lạnh như băng lộ rõ vẻ tức giận.

Đại sảnh —————

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!” Một mực ở đại sảnh chờ Tiểu Thiên, Đóa Nhi thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện, không ngừng tiến lên đón.

“Hoàng hậu còn đang ngủ?” Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo ý cười, nha đầu thật đúng là xứng với danh thực heo, ngủ từ lúc hần hạ triều vẫn chưa chịu rời giường.

“Hồi hoàng thượng, tiểu thư, nàng đã tỉnh.” Đóa Nhi cau mày, không biết trả lời như thế nào, thật ra chuyện Nguyệt Khê Thái hậu, nàng cũng mơ hồ nghe nói một chút, bà ta là mẹ đẻ hoàng thượng, lại vứt bỏ hoàng thượng hơn mười năm không để ý, hiện tại, hoàng thượng khẳng định rất hận đi. Nếu để cho hần biết tiểu thư cùng Nguyệt Khê Thái hậu ở bên trong nói chuyện với nhau, không biết hoàng thượng muốn trừng phạt tiểu thư thế nào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy Đóa Nhi trên mặt khổ não, Hoàng Phủ Tấn trầm giọng mở miệng nói, “Hoàng hậu đâu?”

“Hồi hoàng thượng, tiểu thư ở trong phòng ngủ.” Đóa Nhi trong lòng thầm kêu khổ, Nguyệt Khê Thái hậu thật đúng là muốn đem nhà tiểu thư hại thảm.

Hoàng Phủ Tấn không hỏi nhiều, nhìn vẻ mặt Đóa Nhi cũng biết phòng ngủ kia có cái gì làm cho người ta khó diễn tả.

Hần nhắc chân lên, trực tiếp hướng phòng ngủ đi tới.

Vừa tới cửa, liền bị thanh âm tức giận của Tiểu Thiên truyền tới làm cho dừng bước.

“Người ý tứ nói hai chữ bà bà, ta cũng không có ý tứ tốt nghe, người có tư cách gì làm bà bà của ta!” Theo những lời này, bên trong truyền đến thanh âm cái ly bị đánh nát.

Bà bà?

Hoàng Phủ Tấn, bởi vì Tiểu Thiên nhắc tới hai chữ này mà ngây ngẩn cả người.

Nữ nhân kia ở chỗ này? Nàng tìm đến Thiên Thiên làm cái gì?

Vốn định đẩy cửa đi vào, nhưng ngay sau đó động tác trên tay hần lại ngừng lại. Hần muốn nghe một chút xem bọn họ đang nói cái gì.

Bên trong cửa, Nguyệt Khê, bởi vì Tiểu Thiên cử động làm té cái ly, hơi sững sốt một chút, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, trên mặt nàng bị tức giận thay thế.

“Ta mười năm không có Tấn nhi bên cạnh, Thái Hoàng Thái Hậu thế lại để cho hần cười người chanh chua như người làm hoàng hậu, xem ra bà ta già nên hồ đồ rồi!” Trong cơn giận dữ, Nguyệt Khê nói ra, mang theo ý bất kính, càng làm Tiểu Thiên tức giận.

334. Chương 334

Hít sâu một hơi, nàng đè ép lửa giận trong lòng, khoe miệng khẽ nhếch, nhìn về phía Nguyệt Khê, mở miệng nói: “Xem ra Thái hậu đối với mình mười năm trước, những chuyện như vậy còn rất tự hào có phải hay không?”

“Người.”

“Nói ta là người chanh chua phải không?” Tiểu Thiên khoe miệng mỉm cười nói, “Điểm này hoàng thượng biết rất rõ, bất quá người chanh chua có thể so với gian phụ thật tốt hơn nhiều. Tiên hoàng cũng nguyên ý cười người, hoàng thượng tại sao lại không thể cười ta?” Tiểu Thiên nói những lời khó nghe này xong, nàng thật bội phục sự nhẫn nại của mình, nếu như lúc trước, nàng sớm đã đem lão bà này ném ra ngoài cửa sổ rồi.

“Người.”

“Người cái gì người, người thật đúng là hảo ý tứ làm mặt dày, đem chuyện mình mười năm trước rồi đi mang ra, người còn có mặt mũi trách cứ Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng người quên rồi, vì người mà con trai của hoàng tổ mẫu mới chết!”

Nói đến đây, Tiểu Thiên ngày càng tức giận, nàng tức giận tới mức đứng hằn lên, “Người biết mấy năm này Tấn sống thế nào sao? Mười tuổi! Năm đó hần mới mười tuổi! Phụ hoàng hần ngay trước mặt hần tự sát, đều là vì người. Hần chỉ mười tuổi, phải gánh vác cả giang sơn Kim Lăng vương triều, người biết đứa trẻ mười tuổi bình thường đang làm gì không? Ta lấy nhi tử bây giờ của người làm ví dụ, mười tuổi, cho dù là làm hoàng đế, cũng có người là mẫu hậu giúp đỡ, tìm đến Tấn ca ca này mượn binh, hần cái gì đều không cần lo nghĩ, người có nghĩ tới hay không? Tấn mười tuổi, người nào ở bên cạnh hần giúp hần, người nào sẽ thay hần khẩn trương lo hần bị mang tiếng là vị vua mất nước, một đứa trẻ mười tuổi phải gánh vác đại giang sơn, người có nghĩ tới hay không, hần phải chịu đựng những gì? Được! Người ý tứ hoàn hảo làm mặt dày, còn tìm hần mượn binh, người ý tứ hoàn hảo bày ra Nguyệt Khê Thái hậu cao cao tại thượng, ở trước mặt ta chỉ trích? Mười năm trước người không có bên cạnh hần, lúc đó quốc gia gặp nạn, nay nhi tử người gặp nạn, người liền bắt đầu nghĩ đến hần?”

Càng nói càng nổi giận, đến cuối cùng, nàng ngay cả động thủ cũng muốn, định cho Nguyệt Khê mấy cái tát. Haizzzz, tính cách như nàng mà không phát uy, nàng thật cho nàng chỉ là mèo bệnh a.

Cầm chén trà uống vài ngụm, nàng trong lòng hạ hỏa đôi chút.

Ngoài cửa, Hoàng Phủ Tấn nghe lời dạy dỗ Nguyệt Khê của Tiểu Thiên mà ngây ngẩn cả người, khoe mặt nhàn nhạt ướn.

Đây chính là Thiên Thiên của hần, hoàng hậu của hần, vợ của hần, cái này hần không cần nói mà nàng có thể hiểu rõ như vậy.

335. Chương 335

Nguyệt Khê bị Tiểu Thiên chỉ trích mà ngây ngẩn cả người, biểu hiện trên mặt cứng ngắc sững sờ tại chỗ, nhìn Tiểu Thiên không nói nên lời.

Trên thực tế, nàng nói đúng, không sai, từ mười năm trước, nàng sau khi rời đi, trong lòng nàng tất cả đều là, Hi nhi, về phần Tấn nhi.

Nàng quả thật không suy tính Tấn nhi là sống thế nào, nàng cho là có phụ hoàng hần, có Thái Hoàng Thái Hậu hần, hần là thái tử điện hạ cao cao tại thượng, nàng thế nào lại lo lắng hần là hài tử mười tuổi có thể có ý kiến gì.

Nhưng nàng thể nào cũng không nghĩ tới, nàng mới rời Kim Lăng một tháng, liền truyền ra tin tiên hoàng băng hà, càng làm cho nàng không nghĩ tới chính là, tiên hoàng băng hà, nguyên nhân lại là vì nàng.

Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Người ngày hôm qua ở trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu nói, ta không đem người từ trong cung ném ra, là chừa cho người chút thể diện. Cái gì mà hoàng đế, hắc sủng thể nào là chuyện của hắc, đừng quên, hắc trừ là hoàng đế bên ngoài, hắc và nhi tử người đều giống nhau, gọi người hơn mười năm là mẫu hậu - nhi tử!”

Haizzz, lão bà hôm nay thực vui vẻ, đem nàng giận điên lên, thật muốn đem cả thùng băng tới đây mới có thể cho nàng hạ hỏa.

“Nói xong rồi sao?” Đang không ngừng phát tiết hỏa khí của mình, Nguyệt Khê lạnh lùng nói ra câu này, càng làm Tiểu Thiên như bị dội một gáo nước lạnh. Nguyệt Khê nói tiếp “Nói xong đến phiên ta nói, Tấn nhi là nhi tử của ta, là ca ca của Hi nhi, hiện tại chúng ta gặp nạn, hắc xuất binh có cái gì không đúng sao?”

“Hắc, ha ha!” Tiểu Thiên nghe Nguyệt Khê nói những lời này mà cuồn cuộn hai tiếng, tầm mắt của nàng chuyển qua Nguyệt Khê, mở miệng nói: “Thái hậu, ta đây cả đời chưa từng bội phục người nào, bất quá, người hôm nay đã khiến ta bội phục sát đất rồi, da mặt dày coi như vậy còn không tự biết rõ.”

Vừa nói, khóe miệng nàng nhếch lên châm chọc, “Hiện tại gặp nạn liền nghĩ đến Tấn là nhi tử người? Mười năm trước người đi đâu vậy, mười năm trước làm sao người không có suy nghĩ người còn có một nhi tử là Tấn?”

“Người. . . . Người đừng lôi chuyện mười năm trước mà nói có được không?” Nguyệt Khê có vẻ không nhận được.

“Thẹn quá hóa giận phải không?” Tiểu Thiên một lần nữa trở lại chỗ ngồi, uống một ngụm trà, mở miệng nói: “Vậy chuyện mười năm trước ta không đề cập nữa, vậy thì nói hiện tại.”

336. Chương 336

Đổi tư thế, Tiểu Thiên đem chân vắt chéo, tiếp tục nói: “Muốn mượn binh phải không?”

Thấy Tiểu Thiên rốt cục nhắc tới chỗ mấu chốt, Nguyệt Khê trong mắt mang theo vài tia sáng, trừng trừng trong chớp lát, nàng đối với Tiểu Thiên gật đầu một cái, “Thái Hoàng Thái Hậu nói chỉ có người mới có thể làm Tấn nhi mượn binh, ta hi vọng người. . . .”

“Đừng suy nghĩ.” Tiểu Thiên những lời này vô tình cắt đứt lời nói của Nguyệt Khê..., trên mặt không có bất kỳ biểu hiện nào.

“Hoàng hậu. . . .”

“Muốn ta nhờ hoàng thượng mượn binh cho người?” Tiểu Thiên lạnh lùng cười một tiếng, “Là người ngu, vậy thì người cảm thấy ta là nữ nhân thiện lương?”

Nguyệt Khê không nói gì, chẳng qua trong mắt lộ ra mấy phần chán ghét, nàng không nghĩ con dâu thoát nhìn thuần lương như thế này mà lại khó dây dưa như vậy.

Nàng mới đầu còn tưởng rằng, chỉ cần nàng tự mình đến cầu xin nàng, nàng nhất định sẽ giúp, ít nhất, vị hoàng hậu này thoát nhìn là tinh khiết đến cỡ nào, mà bây giờ, biểu hiện của nàng đã làm Nguyệt Khê hoàn toàn hủy bỏ ấn tượng đầu tiên của mình với Tiểu Thiên.

Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Trước không nói hoàng thượng rốt cuộc có nghe ta hay không. Cứ coi như hoàng thượng nghe ta thật, người cho rằng ta sẽ ăn no rồi việc đi thay người khuyên hoàng thượng mượn binh sao? Làm nữ nhân ngây thơ đến như thế cũng coi là ít có rồi, không biết nam nhân cũng thích nữ nhân không có đầu óc?” Nói đến đây, Tiểu Thiên đột nhiên ngắt người, nàng nói những lời này thể nào lại giống như bảo mình không có đầu óc sao?

Trong mắt thoáng qua một tia mắt tự nhiên.

“Niếp Tiểu Thiên, coi như Bốn cung thể nào cũng không bằng, nếu vậy thì với bà bà người, nói chuyện hãy tôn trọng một chút.” Nguyệt Khê cả giận, tuy nói mình đi cầu nhi tử mượn binh, nhưng làm sao có thể để cho con dâu làm nhục nàng như vậy.

Nàng là Thái hậu nước Hạo Nguyệt, còn là mẹ ruột Kim Lăng vương triều hoàng đế, nàng lại dám làm nhục nàng như vậy.

“Tôn trọng? Đối với người sao?” Tiểu Thiên lạnh lùng cười một tiếng, “Những điều khó nghe hơn ta còn chưa nói ra.”

Ánh mắt lạnh lẽo, Tiểu Thiên tiếp tục nói: “Người nghe cho ra, Kim Lăng vương triều hoàng đế là trưởng phu ta, ta sẽ không để cho hắn đi giúp người nào không đáng để giúp như vậy, càng sẽ không để hắn tự nguyện lao tâm tổn khí đi giúp người.” Vừa nói, nàng lạnh lùng áp sát mặt vào Nguyệt Khê, khòe miệng khê nhếch, “Người —— hoàn toàn không xứng!”

337. Chương 337

“Người.”

“Tốt lắm, ta mới vừa rời giường, bụng cũng đã đói, Thái hậu, xin thứ lỗi, trở về đi, Bốn cung muốn dùng đồ ăn sáng. Ta nghĩ —— không lẽ Thái hậu cũng muốn cùng Bốn cung cùng nhau ăn cơm sao?”

“Người.”

“A, dĩ nhiên, coi như Thái hậu nguyện ý, Bốn cung cũng không nguyện ý!” Vừa nói, cô ý tỏ ra khách khí với Nguyệt Khê, nhếch môi mỉm cười, trong lòng đắc ý không thôi.

Đem đức hạnh bà bà chỉnh cho thành bộ dạng này, nàng nếu ở 21 thế kỷ đựng phải bà bà như vậy, không biết nàng còn có thể ngồi ở nhà đợi chồng hay không.

Lệnh trực khách rõ ràng, Nguyệt Khê há lại nghe không hiểu sao, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu nói, hoàng hậu là hy vọng duy nhất nàng có thể mượn binh. Cuối cùng nàng khê cắn răng, nhắm mắt mở miệng nói: “Hoàng hậu, giúp ta khuyên nhủ Tấn nhi đi.”

“Không thể nào!” Tiểu Thiên không cần suy nghĩ liền cự tuyệt ngay, lão bà này, nàng làm nhục nàng như vậy, nhưng nguyện ý vì tiểu nhi tử, còn có thể ăn nói khép nép cầu xin nàng. Có thể vì tiểu nhi tử đó, tại sao không thể vì Tấn suy nghĩ một chút, chỉ sợ có một Hi nhi là tốt rồi.

Càng như vậy, Tiểu Thiên lại càng tức giận, nàng thừa nhận, nàng không phải là nữ nhân thiện lương, càng sẽ không đối với Nguyệt Khê mà đại phát động tâm.

“Hoàng.”

“Thái hậu, người đừng uống khí hao tâm, ta không biết giúp người khuyên hoàng thượng thế nào, người nếu còn ình tự trọng..., xin thứ thời ra ngoài đi. Đừng để ta cho người mời người ra ngoài.” Tiểu Thiên nói xong những lời cay độc này, biết đã đến lúc sử dụng võ lực.

“Niếp Tiểu Thiên, người.” Nguyệt Khê tức giận từ trên cái ghế ngồi đứng lên, vươn tay run rẩy chỉ vào Tiểu Thiên, nói không nên lời.

“Như thế nào?” Tiểu Thiên khòe miệng lạnh lùng khê nhếch, “Muốn mắng ta chanh chua phải không? Nếu như người không đi, ta liền cho người xem. Người muốn tự mình đi hay là muốn ta cho người mời đi ra?”

“Người.” Mặc dù lửa giận đầy bụng, Nguyệt Khê rốt cục vẫn là thức thời kìm nén. Hiện tại nàng thấy người con dâu này lợi hại, lại có thể quyết tuyệt thành như vậy.

“Còn không đi?” Lòng mày giương lên, Tiểu Thiên khòe miệng thủy chung mang theo ý cười nhạt.

Tự biết tiếp tục lưu lại là không còn thú vị, Nguyệt Khê cũng không có ý ngây ngô nữa. Nàng hướng Tiểu Thiên, lạnh lùng mở miệng nói: “Người dựa vào Tấn nhi, đời này không nhận thức ta đây là mẫu hậu, nếu không ta xem ngôi vị hoàng hậu này còn có thể thế nào?”

338. Chương 338

“A ! ! ! Người uy hiếp ta?” Tiểu Thiên nghe nàng nói những lời này mà càng cảm thấy buồn cười, nàng khoanh tay nhìn Nguyệt Khê, mặt mày dựng lên, “Thái hậu à, người không cảm thấy người nói những lời này là tự chuốc lấy nhục sao? Bất quá cũng tốt, ta cũng rất muốn biết, Thái hậu là thế nào mà để cho vị hoàng hậu này ta không giữ được. Nói thật, ta thật rất mong đợi. Vậy bây giờ, Thái hậu có nên đi hay không?”

“Người.”

“Thái hậu, người đừng ép ta phải đánh rồi, ta không muốn làm dơ bẩn tay của mình.”

“Niếp Tiểu Thiên, người.”

“Ta không ngại nói cho người biết, ta ngay đến hoàng thượng cũng đã cầm cái ghế ngồi đập qua, người cũng không nên cho là ta không dám đối với Thái hậu nước láng giềng động thủ!” Nói xong, ánh mắt nàng lóe lên tia lạnh lẽo. Hơn nữa, nàng lại đem “Nước láng giềng” ba chữ đặc biệt nhấn mạnh, dụng ý rất rõ ràng, nàng hoàn toàn dập tắt mọi hi vọng của Nguyệt Khê!

“Niếp Tiểu Thiên, chớ đem những lời nói như vậy mà cự tuyệt.” Nguyệt Khê cắn răng, nếu không phải nha đầu chết tiệt kia là hoàng hậu, nàng còn có thể nhịn nàng đến bây giờ sao.

“Quân đâu, đem Nguyệt Khê Thái hậu tiễn khách cho bốn cung!” Nụ cười trên mặt Tiểu Thiên đột nhiên vụt tắt, ánh mắt trong chốc lát trở nên lạnh như băng.

“Không cần, tự ta đi!” Không muốn tự rước lấy nhục nữa, nàng tay áo, xoay người, mở cửa, đi ra ngoài.

Mà ngoài cửa, Hoàng Phủ Tấn thấy Nguyệt Khê mở cửa thì trong nháy mắt đã nhanh chóng dời đi, Nguyệt Khê lúc ra cửa cũng không thấy hắn.

Đợi Nguyệt Khê rời đi, Hoàng Phủ Tấn mới từ chỗ tối đi ra, nhìn bóng lưng Nguyệt Khê, ánh mắt hắn trầm xuống.

“Thật chướng khí, sáng sớm đã đụng phải nữ nhân thối tha như vậy, đem toàn bộ tâm tư lão nương ta phá hư.” Bên trong cửa, Tiểu Thiên ngồi xổm người xuống, dọn dẹp cái ly lúc trước mình vì tức giận mà ném vỡ, không chú ý tới Hoàng Phủ Tấn đang đứng ở cửa, dọn dẹp vụn thủy tinh trên đất, tiếp tục lầm bầm: “Thật không ngờ vì nữ nhân kia mà ném vỡ cái ly, thật lãng phí tư nguyên.” Càng nói càng khó chịu, Tiểu Thiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, bụng đầy buồn bực.

Cuối cùng, nàng thở dài, tiếp tục dọn dẹp vụn thủy tinh, tầm mắt của nàng xuất hiện một vật khác.

Long. Long giày?

Tiểu Thiên chợt ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng!”

339. Chương 339

Hoàng Phủ Tấn xuất hiện khiến Tiểu Thiên kinh ngạc không thôi, trên tay run lên, không cẩn thận vụn thủy tinh đâm vào ngón tay, bất thành linh bị đau đến nhú máu, Tiểu Thiên trên tay đã tuôn ra một chút máu.

“Thế nào mà còn mạo hiểm như vậy!” Hoàng Phủ Tấn ngồi xổm xuống, khẩu khí mang theo vài phần trách cứ, đưa tay nàng kéo lên, trong mắt hắn mang theo vài phần khẩn trương, “Mau tới đây, trẫm băng bó cho người.”

Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn đang khẩn trương, khóe miệng nàng không kìm được nâng lên, bật cười.

Tiếng cười của nàng làm Hoàng Phủ Tấn quay qua nhìn về phía nàng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Như vậy còn cười được?”

“Không có a, ta cao hứng!” Trong mắt của nàng tràn đầy nụ cười, khoe miệng tự tiểu phi tiểu.

Thật ra như vậy cũng tốt vô cùng, nàng chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Hắn làm hoàng đế của hắn, nàng làm hoàng hậu của nàng, hắn tiếp tục có hậu cung ba nghìn, nàng.

Nàng rốt cục vẫn không nói được nữa, hắn tiếp tục có hậu cung ba nghìn, nàng. Nàng làm thế nào có thể giải thích tâm tình của mình lúc này.

Tấn, nếu người không phải hoàng đế, thật tốt biết bao. Tiểu Thiên mi mắt rũ xuống, ở trong lòng thở dài.

“Khàn ——” suy nghĩ bị đau đớn trên tay kéo trở lại, Tiểu Thiên không nhịn được kêu một tiếng, trên tay của nàng lúc này đã bị Hoàng Phủ Tấn quần một tầng lụa trắng bó.

“Hoàng thượng, thủ nghệ không tệ nha.” Bỏ qua suy nghĩ trong, nàng hướng về phía Hoàng Phủ Tấn, khoe miệng giương lên.

“Về sau đừng làm việc mạo hiểm như vậy.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, điểm một cái vào trán của nàng, ngay sau đó lại kéo tay nàng, mở miệng hỏi: “Trên tay người thế nào nhiều như vậy vết thương?”

“A? Cái đó.” Nàng gãi đầu không biết trả lời thế nào, loại này “chiến tích vẻ vang” này đừng bảo phải nói ra đi, nói ra cũng thấy thật có lỗi với tổ tông. Đây chính là tác phẩm nàng đích thân dùng “giải phẫu” đem vá, nếu như bị Tấn phát hiện long bào thành thế kia, còn không bị hắn cười ngạo mới lạ.

Nghĩ tới đây, mắt nàng len lén liếc Hoàng Phủ Tấn bên cạnh một cái rồi lại quay qua bàn trang điểm để long bào kia, nàng khổ não thở dài.

Về mặt Tiểu Thiên đều bị Hoàng Phủ Tấn thu hết vào mắt, hắn theo tầm mắt nàng nhìn qua, long bào bị Tiểu Thiên đặt trên bàn trang điểm lọt vào tầm mắt.

340. Chương 340

Đây không phải là long bào mà nhất thời tức giận đem xé toang ném trong ngự hoa viên sao? Người này không phải là đem nó vá được rồi?

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Tấn trong mắt lóe ra rõ ràng nụ cười, hắn tự tay cầm long bào lên xem, quả nhiên, phía trên bị hắn xé rách có vài đường châm, mặc dù không thể nói là đẹp, nhưng trong lòng Hoàng Phủ Tấn, so với bất kì ai cũng vá thật đẹp.

“Cái này là người vá?”

”Ha ha

” nàng cười khan mấy tiếng, đưa tay giật long bào lại, “Cái đó. Hoàng thượng, ta. Ta đang chuẩn bị vứt đây.”

Chột dạ cầm long bào xoay người sang chỗ khác, nét mặt của nàng tràn đầy ảo não.

Mặt ảo não chếp miệng lắc đầu, lại cảm giác mình bị người từ phía sau ôm vào lòng.

Mặc dù tối hôm trải qua một chuyện thế nào, Hoàng Phủ Tấn làm như vậy cũng không đáng nói nhưng Tiểu Thiên đích lưng cương trực.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Nàng chuyển mắt, cố gắng hóa giải tình thế lúng túng này, nhưng nghĩ mãi cũng không ra được

“Thiên Thiên, vá tốt như vậy, tại sao phải ném?” Hoàng Phủ Tấn thanh âm ôn nhu nói khẽ bên tai nàng, đem nàng ôm chặt hơn nữa.

“Vá. Vá thật tốt?” Tiểu Thiên nghe Hoàng Phủ Tấn nói những lời này mà chột xoay đầu lại, trong mắt khó có thể che giấu nụ cười.

“Ừ, vá rất khá.” Hoàng Phủ Tấn gật đầu cười một cái, thấy Tiểu Thiên câu khích lệ này của hắn mà vui vẻ như thế, tâm tình sau khi thấy mẫu hậu cũng giãn ra một hai phần.

“Nhưng là.” Mặc dù Hoàng Phủ Tấn khen nàng như vậy, nhưng nàng cũng biết hắn đang an ủi nàng, nàng cũng không phải không tự biết rõ, y phục này nếu coi là vá tốt, những nữ công không phải là nhân vật cấp đại sư sao?

“Không có nhưng là, Thiên Thiên vá chính là tốt nhất.”

341. Chương 341

Hoàng Phủ Tấn cầm bàn tay dày đặc vết kim châm của Tiểu Thiên, nhìn nàng với ánh mắt nhu hòa

“Ai cũng không vá tốt bằng Thiên Thiên.”

Hoàng Phủ Tấn ánh mắt nhu hòa như thế, thanh âm dịu nhẹ như thế khiến cho Tiểu Thiên không nhịn được tim đập nhanh.

Nàng chậm rãi nâng tầm mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, hơi nháy nháy mắt, nở nụ cười, “Thì ra là tên hôn quân nhà ngươi trừ đánh tiếng kêu giết ở ngoài, còn có thể nói những lời buồn nôn như vậy” Cố gạt hình ảnh Hoàng Phủ Tấn thâm tình khỏi đầu, nàng cố giả như thoải mái mà mở miệng nói.

Lúc này Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng để nàng khó có thể kháng cự, nàng lo lắng mình ngày nào đó sẽ không thể tự kiềm chế, đem tâm hoàn toàn giao cho Hoàng Phủ Tấn, mặc dù, nàng biết, nàng bây giờ đã cách đây một bước không xa.

Nàng muốn thoát khỏi ngực Hoàng Phủ Tấn, lại làm Hoàng Phủ Tấn ôm càng chặt vào ngực, lực đạo so với vừa rồi càng thêm chặt.

“Hoàng thượng, người.” Tiểu Thiên vốn định mở miệng bảo Hoàng Phủ Tấn buông tay, lại trực tiếp đối mặt với ánh mắt dị thường nghiêm túc của hắn.

“Thiên Thiên.”

“Ừ?” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, nhịp tim không tự chủ được tăng nhanh, nàng sợ, sợ nghe được chuyện Hoàng Phủ Tấn muốn nói ra, nàng cảm giác một khi tường thành mỏng manh này bị xuyên phá rồi, nàng cùng Hoàng Phủ Tấn giữa sẽ duyên tận thế .

Đừng nói, ngàn vạn lần đừng nói! Tiểu Thiên nhìn thẳng vào ánh mắt Hoàng Phủ Tấn, mang theo vài phần thỉnh cầu.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, nâng mặt Tiểu Thiên lên, trong mắt mang thâm tình làm người ta khó rời bỏ, “Ta yêu ngươi.” Những lời này, hắn biết từ lâu, lại không biết phải mở miệng thế nào, cũng chưa từng nghĩ rằng hắn ở trước mặt nàng lại nói tự nhiên như vậy.

Rốt cục vẫn phải nói ra. Tiểu Thiên bất đắc dĩ nhắm mắt lại, khóe miệng mang theo vài phần khổ sở.

“Hoàng thượng, người xem Gia cô nương đi đâu rồi, tìm ta luyện đối bạch?” Dè ép tình cảm trong lòng làm nàng hít thở không thông, đau đớn, nàng cố ra vẻ thoải mái mà mở miệng hỏi.

Vấn đề của nàng làm Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, Tiểu Thiên phản ứng như thế có chút ngoài dự liệu của hắn, hắn cho là nàng sẽ hờ hững tiếp nhận, không nghĩ nàng lại ở trước mặt hắn giả vờ ngây ngốc.

342. Chương 342

“Thiên Thiên, trầm diện nói cho người biết, người đừng ở trước mặt trầm giả bộ ngu!” Hoàng Phủ Tấn trong giọng nói mang theo vài phần kích động, bởi vì trong mắt Tiểu Thiên ánh lên một tia đau đớn rồi rất nhanh chóng liền biến mất. Nhưng hắn vẫn biết, hắn thật không hiểu, trong mắt nàng rốt cuộc là bởi vì sao mà hiện lên đau đớn!

“Hoàng. Hoàng thượng, người đừng nói đùa!” Lúc này Tiểu Thiên mang theo rõ ràng cường nham cười vui mùi vị, cho dù ở cổ giả bộ trấn định, thanh âm của nàng còn là mang theo rõ ràng run rẩy.

Giùng giằng từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn đi ra, nhưng lại bị hấn giữ chặt hai cánh tay, không thể nhúc nhích.

“Niếp Tiểu Thiên, trầm lúc nào đùa với người rồi, người rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?” Hoàng Phủ Tấn lúc này đã nổi giận, hấn thật không hiểu ý tứ Tiểu Thiên.

Nàng đang trốn tránh cái gì? Tiểu Thiên khéo mắt thoáng qua một tia khổ sở, ánh mắt cũng thay đổi là sự chua xót.

Ta là đang trốn tránh người a, bởi vì người là hoàng đế! Mà ta lại không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy chung một trượng phu!

Tiểu Thiên ở trong lòng sớm đã hét lên, nhưng đều nói không ra miệng, nước mắt đã tạt trong hốc mắt đảo quanh.

“Thiên Thiên, người nói cho trầm, người rốt cuộc đang trốn tránh cái gì, người nói cho trầm!” Hoàng Phủ Tấn kích động lay mạnh thân thể của nàng.

“Ta. Ta không có trốn tránh cái gì.” Nàng đem tầm mắt chuyển sang nơi khác, hết sức không để ý ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn mắt không chế để nước mắt chảy xuống.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn ôm nàng vào lòng, mạnh mẽ đến độ khiến người ta thở không nổi, “Thiên Thiên, trầm thật không hiểu người rốt cuộc tại sao trốn tránh trầm, trầm cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu được, ở trước mặt người, trầm không muốn làm hoàng đế, chỉ muốn là trượng phu của người, chỉ muốn mỗi ngày có thể ôm người an nhàn tự tại, trầm trong lúc vô tình đã yêu người, người có hiểu hay không?”

Hoàng Phủ Tấn lần này như thế trực tiếp tỏ tình để cho Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, nếu như những lời nói này không phải là của một hoàng đế, thật là tốt biết bao a.

Ở trước mặt người, trầm không muốn làm hoàng đế, chỉ muốn là trượng phu của người. Ở trước mặt người, trầm không muốn làm hoàng đế, chỉ muốn là trượng phu của người.

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn không ngừng lẩn quẩn ở trong đầu Tiểu Thiên, khiến cho lệ của nàng không thể không chế bất giác chảy xuống.

Hoàng thượng, người lại có hiểu hay không, ta không muốn làm nữ nhân của hoàng đế, một chút cũng không muốn, nếu người sau này thay lòng thì bảo ta biết làm sao đây?

343. Chương 343

“Hoàng thượng, cảm ơn người đã yêu ta.” Tiểu Thiên quyết liệt đẩy ra Hoàng Phủ Tấn, thế nhưng nước mắt vẫn không thể không chế nổi.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, sự việc này và tưởng tượng của hấn có chút không giống nhau!

“Hoàng thượng, ta không thương người! Một. Một chút cũng không!” Nàng khó khăn nói ra những lời này trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

“Niếp Tiểu Thiên, người thật cho là trầm là người ngu sao? Người cho rằng trầm không nhìn ra người đối với trầm có tình cảm?” Không thể chịu được nữa, Hoàng Phủ Tấn nóng nảy, hấn biết trong lòng Tiểu Thiên đang trốn tránh những thứ gì, nhưng tại sao nàng lại không nói ra.

“Hoàng. Hoàng thượng, ta thật. Thật. Thật một chút cũng. không yêu người, thật. Thật xin lỗi.” Nàng miễn cưỡng để ý nói xong những lời này.

“Trầm không tin!” Hoàng Phủ Tấn một tay lấy Tiểu Thiên kéo vào trong ngực, cúi đầu nhìn nàng, gấp đến độ đã có vầng mù quanh mắt, “Niếp Tiểu Thiên, trầm nếu tin lời của người, trầm đúng là ngu mà, người nói cho trầm, người rốt cuộc đang trốn tránh những thứ gì!”

“Hoàng. Hoàng thượng, ta van cầu ngươi, không. Không muốn ngươi yêu ta, không. Không muốn, ngươi yêu ai cũng có thể, chính là không nên yêu ta, ngươi. Ngươi có Ailann phi a, còn có hậu cung nhiều như vậy phi tần, còn có Lạc Thủy a, nàng yêu ngươi đã lâu, hoàng thượng, ta. Ta cầu xin ngươi, không nên yêu ta, không nên. Ngò!”

Nàng bị Hoàng Phủ Tấn bá đạo mà hôn, nàng cảm giác được Hoàng Phủ Tấn hôn còn mang theo mơ hồ tức giận còn có nhàn nhạt trừng phạt đối với nàng cùng bất đắc dĩ.

Một lúc lâu sau, hân mới nuốt tiếc mà buông nàng ra, “Trẫm có thể lựa chọn yêu các nàng, nhưng là yêu không được, ngươi đã không để cho trẫm yêu ngươi, tại sao còn cướp đi tâm của trẫm!”

“Hoàng. Hoàng thượng.” Hoàng Phủ Tấn mỗi một lời nói đều làm cho Tiểu Thiên đau lòng.

“Niếp Tiểu Thiên, ngươi nhanh lên một chút nói cho trẫm, ngươi rốt cuộc là bán khoản cái gì, ngươi nói cho trẫm, tại sao trốn tránh trẫm như vậy, tại sao?”

Cuối cùng, Hoàng Phủ Tấn cả giận, thanh âm cũng không khỏi tự chủ vang lên, mang theo đầy bụng vội vàng cùng bất đắc dĩ, hân hướng về phía Tiểu Thiên rống lên, tiểu ngu ngốc này rốt cuộc có chuyện gì không hài lòng với hân, rốt cuộc nàng đang trốn tránh những thứ gì.

344. Chương 344

Nguyên tưởng rằng nàng là bởi vì trong lòng đã có gian phu mới lần nữa cự tuyệt hân, lần nữa đem hân giao cho nữ nhân khác, nhưng là, hiện tại, hân rõ ràng cảm giác được, nha đầu này là yêu hân, hân rất xác định điểm này, nhưng vì cái gì trốn tránh hân, rốt cuộc là tại sao?

“Bởi vì ngươi là hoàng đế, ngươi là hoàng đế!” Cuối cùng, Tiểu Thiên còn là không chế không được rống lên, nước mắt càng thêm chảy dài, “Bởi vì ngươi là hoàng đế, ngươi phải có ba nghìn hậu cung, trượng phu của hơn ba nghìn nữ nhân, mà ta, không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy có một trượng phu, ngươi hiểu chưa? Ta không thể ích kỷ để cho ngươi trở thành của một mình ta !” Kích động đẩy ra Hoàng Phủ Tấn, nàng khóc chạy ra ngoài.

Nàng vừa nói ra khỏi miệng, nàng cho là mình có thể chịu đựng, bởi vì hân là hoàng đế, phải có ba nghìn hậu cung là chuyện đương nhiên, nàng không muốn chính mình ra dạng “Cố tình gây sự” làm lý do để cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy nàng là ích kỷ, là ở cố tình gây sự, cho nên, nàng đơn giản nghĩ chỉ cần mình chịu đựng không nói ra miệng, nhưng là nàng là cô gái của 21 thế kỷ, là chế độ “Một chồng một vợ” chế độ hun đúc con gái, nàng không thể nhẫn nhịn bị cùng nhiều nữ nhân như vậy chia xẻ một trượng phu, nhưng bởi vì nam nhân nàng yêu là hoàng đế, là ở cái triều đại này chuyện hoàng đế phụ tình nữ nhân chính là phổ biến, không chỉ là bởi vì hân là hoàng đế, hân còn có giang sơn, có sự nghiệp thống nhất đất nước, hân muốn nhiều nữ nhân như vậy vì hân sống chết, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng không nói ra miệng, nàng không thể ích kỷ như vậy, nhưng là Hoàng Phủ Tấn buộc nàng giao ra trái tim buộc nàng đem nguyên nhân thống khổ nói ra miệng.

Hoàng Phủ Tấn bởi vì Tiểu Thiên chạy đi lúc cuối cùng để lại câu nói kia, hân ngây ngẩn cả người, sững sốt một lúc lâu sau, hân bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cười khổ mấy tiếng, “Cái nha đầu này, hóa ra là vì nguyên nhân này. Thiên Thiên, ngươi thật đúng là ngốc đến không thể ngốc hơn, lòng trẫm cũng cho ngươi rồi, vẫn còn ở đây coi trọng hậu cung sao? Ngươi chưa cùng bất kỳ nữ nhân nào phải có một trượng phu, trẫm chẳng qua là trượng phu của một mình ngươi.”

Nhìn phòng ngủ trống rỗng, Hoàng Phủ Tấn cười khổ một tiếng, “Thì ra là trẫm thật cưới phải một hoàng hậu ngốc!”

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, hân nhắc chân lên đi ra ngoài, hân muốn đi nói cho cái tiểu ngu ngốc đó, hân phải nói cho nàng hay hậu cung từ nay chỉ có nàng, chỉ có Hoàng hậu nương nương, một mình ngươi!

345. Chương 345

Tiểu Thiên từ Vũ Phượng Cung chạy ra, nước mắt cũng chưa có dấu hiệu dừng lại, nàng đã nói ra, thật ngay trước mặt Hoàng Phủ Tấn nói ra.

Nguyên tưởng rằng nàng nói xong tất cả, nàng sẽ nhẹ nhõm đi rất nhiều, cũng không có nghĩ đến trong lòng lại càng thêm đau, đau đến không thở nổi.

Nàng đem nguyên nhân nói rõ ràng như thế rồi, Hoàng Phủ Tấn sẽ bỏ qua đi, hắn như thế nào lại vì nàng mà buông tha cho này cả hậu cung, hoặc giả, từ nay về sau, Hoàng Phủ Tấn sẽ không tìm đến nàng nữa. Bất quá như vậy đối với nàng mà nói không phải là dễ dàng sao?

Khổ sở từ khóe miệng cố nặn ra nụ cười nhàn nhạt, nàng xoa xoa khóe mắt nước mắt, nghĩ biện pháp trở lại 21 thế kỷ, mới là việc chân chính nàng nên làm lúc này.

Chỉ cần nàng đi về, ở Kim Lăng vương triều tất cả những gì nàng trải qua tất cả chẳng qua một giấc mộng lạ lùng thôi, sau khi trở về, mộng cũng nên tỉnh, nàng cùng Hoàng Phủ Tấn không còn gì dây dưa nữa.

“Thiên Thiên? Người làm sao vậy?” Vũ Lạc Thủy xuất hiện ở sau lưng Tiểu Thiên, nhìn nàng rõ ràng đã khóc, mang trên mặt mấy phần nước mắt, nàng mang theo vẻ mặt nghi ngờ mở miệng hỏi.

“Lạc Thủy?” Nhìn thấy vũ Lạc Thủy, Tiểu Thiên trên mặt thoáng qua một tia mắt tự nhiên, ngay cả mang theo một chút chột dạ.

“Thiên Thiên, làm sao người khóc?”

“Không có, không có sao.” Nàng lắc đầu một cái, đối với vũ Lạc Thủy nặn ra một nụ cười.

“Thiên Thiên, người thật không có chuyện gì sao?” Vũ Lạc Thủy vẫn là không yên lòng hỏi.

“Ừ, không có sao.” Nàng gạt đầu một cái, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mình, lại liếc thấy Hoàng Phủ Tấn từ xa đi tới, nàng một khấn trương, đem Lạc Thủy kéo đến bên cạnh mình, “Lạc Thủy, ta đang muốn đi tìm hoàng tổ mẫu nói chuyện phiếm đầu rồi, chúng ta cùng đi chứ.”

“A, được.” Vũ Lạc Thủy không biết Tiểu Thiên tại sao đột nhiên xuất hiện vẻ khấn trương, nàng ngây ngốc gạt đầu, đi theo nàng cùng nhau hướng Thanh Âm cung phương hướng đi tới.

Cách đó không xa, đuổi theo ra tới Hoàng Phủ Tấn thấy Tiểu Thiên như thế vội vàng lôi kéo vũ Lạc Thủy hướng Thanh Âm cung mà đi, hắn nghĩ, nàng chắc sợ nhìn thấy hắn đi, bất quá cũng không sao, nếu nàng sợ như vậy hắn liền cho nàng thời gian, dù sao, hắn cũng quyết định, này Kim Lăng vương triều hậu cung, sẽ bởi vì nàng mà từ đó lục cung không phi .

Cuối cùng, hắn không có đuổi theo, mà là cười khổ lắc đầu một cái, hướng một hướng khác mà đi.

346. Chương 346

Tiểu Thiên đi theo Lạc Thủy đến Thanh Âm cung xong vẫn không dám ra ngoài, vũ Lạc Thủy hỏi nàng nguyên nhân, nàng cũng không còn dám nói. Thiên Thiên cảm thấy thật có lỗi với Lạc Thủy.

Mà làm nàng thở phào nhẹ nhõm chính là, Hoàng Phủ Tấn thật không có xuất hiện thêm nữa, cũng không có đến tìm hoàng tổ mẫu.

Điểm này để cho Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng mang theo nhàn nhạt mất mát, có phải hắn đã quyết định không rồi sao. Người nam nhân nào sẽ ngu như vậy? Vì một thân cây mà buông tha cho cả cánh rừng, huống chi hắn còn không phải là một người nam nhân bình thường, mà là một hoàng đế.

“Thiên Thiên, người mấy ngày nay rốt cuộc là thế nào nha, luôn là núp ở trong phòng không ra, còn đổ thừa cùng ta ngủ.” Nhịn vài ngày sau, nàng còn là không nhịn được mở miệng hỏi.

“Vậy ta không muốn ở trong Vũ Phượng cung ngủ, tìm người ngủ chứ sao?” Tiểu Thiên tùy tiện tìm lý do.

“Thiên Thiên, người có phải hay không đang sợ nhìn thấy người nào?” Cuối cùng, Vũ Lạc Thủy ở bên người nàng ngồi xuống, trong lòng đau khổ mở miệng hỏi.

Rất rõ ràng, nàng trong miệng nhắc tới cái này “Người nào” chỉ chính là Hoàng Phủ Tấn.

”A? Không có, không có sợ nhìn thấy người nào a, ta sẽ sợ người nào a, ha ha

” nàng chợt dạ gãi đầu cười khan mấy tiếng, không dám nhìn Vũ Lạc Thủy.

“Thiên Thiên, thật ra thì ta hiểu được người rất quan tâm hoàng thượng.” Mặc dù những lời này nói xong rất khó khăn, nhưng Vũ Lạc Thủy vẫn là nói ra khỏi miệng, nàng không muốn thừa nhận điểm này, nhưng là có một số việc nàng cũng không muốn trốn tránh nữa, nàng yêu hoàng thượng là sự thật, nhưng là hoàng thượng không thương nàng, chỉ sợ chẳng qua là liếc nhìn nàng một cái cũng không có, nàng không muốn cưỡng cầu cái gì, chỉ cần hoàng thượng ở cạnh tốt là được.

Tiểu Thiên bị Vũ Lạc Thủy những lời này dọa cho sợ đến ngẩng đầu lên nhìn nàng, khẩn trương mở miệng nói: “Lạc Thủy, người đừng hiểu lầm, ta. Ta không có.”

“Thiên Thiên, người đừng giả bộ với ta nữa, người biết không người thực chất không có khả năng nói dối, chỉ cần có cái gì tâm sự, cũng sẽ hoàn toàn biểu lộ ở trước mặt người khác, ngày đó thấy người ở trong ngự hoa viên khóc đến thương tâm như vậy, nếu như không phải là bởi vì hoàng thượng, còn có ai sẽ làm người khóc thành như vậy?”

“Ta.” Lần này, nàng bị Vũ Lạc Thủy phản bác không còn lời nào để nói.

“Thiên Thiên, người. Người có phải hay không yêu hoàng thượng?” Vũ Lạc Thủy cố nén trong lòng khổ sở, khó khăn hỏi lên.

347. Chương 347

“Ta.” Tiểu Thiên cắn môi dưới, ánh mắt áy náy nhìn Vũ Lạc Thủy, nặng nề gật gật đầu, “Thật xin lỗi, Lạc Thủy, thật xin lỗi.”

Nàng yêu thật khổ cực, vừa là người mình yêu, vừa là người yêu của bạn tốt, hơn hết, hẳn lại là hoàng đế, nàng không thể tiếp nhận một cái thân phận như thế a.

“Thiên Thiên!” Vũ Lạc Thủy bắt đầu nhìn nàng lắc đầu một cái, đem nàng ôm vào trong ngực, “Người làm gì thế sao lại nói xin lỗi với ta a, hoàng thượng vốn là không phải của ta, huống chi hẳn là trượng phu người a, người thương hẳn cũng là lẽ thường, thật là ngốc, tại sao phải nói xin lỗi với ta đây?” Mặc dù Tiểu Thiên ở trước mặt nàng thừa nhận điểm này, trong lòng của nàng dĩ nhiên là rất khó chịu, nhưng có một số việc không thể cưỡng cầu, nhất là yêu hoàng thượng, huống chi, nàng cũng mơ hồ cảm giác được hoàng thượng đã đem lòng yêu Thiên Thiên rồi.

Nhưng là, nàng đồng thời cũng cảm giác được trong lòng Thiên Thiên còn có một tầng nguyên nhân khác khiến nàng trốn tránh hoàng thượng.

“Thiên Thiên, nguyên nhân khiến người trốn tránh hoàng thượng là gì?”

Câu hỏi của Vũ Lạc Thủy lại một lần nữa khiến cho lòng Tiểu Thiên bối rối, nàng ngẩng lên nhìn Lạc Thủy, khó khăn mở miệng nói, thanh âm khàn khàn, “Lạc Thủy, hẳn là hoàng đế, hẳn là hoàng đế.” Nói đến đây, một tầng sương đã phủ lên đôi mắt nàng .

“Hoàng đế, cái thân phận này không tốt sao?” Vũ Lạc Thủy không hiểu được suy nghĩ của Tiểu Thiên. Tại sao thân phận hoàng đế này lại làm nàng để ý như vậy, bao nhiêu nữ nhân mong chờ có thể được hoàng đế đem lòng thương yêu, đừng nói là toàn bộ nữ nhân rồi. Tại sao Thiên Thiên lại để ý đến thân phận hoàng đế như vậy a?

“Lạc Thủy, người không hiểu, ta không muốn cùng nhiều nữ nhân tranh giành tình cảm của hẳn.”

“Nhưng hoàng thượng chỉ yêu mình người a.”

“Lạc Thủy, hần là hoàng đế, hần không thể chỉ thích mỗi ta, người hiểu chưa?” Tiểu Thiên mặt nghiêm túc nhìn Vũ Lạc Thủy, tiếp tục nói: “Hần là hi vọng của tất cả nữ nhân trong hậu cung, bao nhiêu nữ nhân được tuyển chọn vào cung cũng chỉ mong có được một tiếng cười của quân vương, ta không thể ích kỷ như vậy để cho hần chỉ thuộc về mình ta.”

“Nhưng. . . .” Vũ Lạc Thủy không biết còn có thể nói gì, trên thực tế nàng thật không hiểu Thiên Thiên rốt cuộc là nghĩ như thế nào, hoàng đế toàn tâm toàn ý yêu nàng, đối với nàng mà nói chẳng lẽ còn không phải là tốt nhất sao?

348. Chương 348

Ngự thư phòng ——

“Uy, Tấn, người mấy ngày nay tâm tình thoát nhìn tựa hồ rất tốt nha.” Đoạn Ngự tựa vào bên cạnh bàn của Hoàng Phủ Tấn, bộ mặt hăng hái nhìn nụ cười trên mặt Hoàng Phủ Tấn.

Người này mấy ngày nay cũng không biết bị cái gì kích thích, tâm tình lại tốt như vậy.

Hoàng Phủ Tấn bởi vì lời của Đoạn Ngự mà ngẩng đầu lên, ngây ngốc hỏi: “Trẫm thật biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

“Phốc ——” Đoạn Ngự bị bộ dạng ngây thơ lại khôi hài của Hoàng Phủ Tấn làm cho bật cười.

“Người cười cái gì?” Hoàng Phủ Tấn mang trên mặt vẻ bối rối.

“Tấn, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên gặp người như thế này. Như vậy.”

“Cái gì?”

“Tốt như vậy. Chơi thật khá.” Đoạn Ngự nghẹn cười, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn.

“Chơi thật khá?” Hoàng Phủ Tấn mặt đen lại, hần bình thường là không phải là đối với Đoạn Ngự quá dễ dãi rồi sao, thế nhưng Đoạn Ngự lại dùng từ “chơi thật khá” để hình dung hần. Bất quá —— hần mấy ngày nay tâm tình rất tốt, cũng không thềm cùng Đoạn Ngự so đo.

Chẳng qua là.

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia giảo hoạt: “Ngự, trẫm đem biểu muội gả cho người đi.”

“Không cần, không cần!” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, nụ cười trên khóe miệng Đoạn Ngự lập tức mất đi, cái tên hôn quân hèn hạ vô sỉ lại định đem chuyện này ra uy hiếp hần ư?

Hoàng Phủ Tấn từ long ý đứng lên, đi tới bên cạnh Đoạn Ngự, khóe miệng lạnh lùng một câu, “Lần sau còn dám nói trẫm chơi thật khá, trẫm lập tức hạ chỉ tử hôn!”

“Hảo, ta không nói, không bao giờ nữa nói.” Đoạn Ngự lập tức lắc đầu một cái, tiểu tử này tâm tình tốt như vậy lại vẫn còn muốn cùng hần so đo cái này, hần chẳng lẽ quên, cả mẫu hậu cùng đệ đệ còn ở lại trong cung đó sao.

“Người bây giờ không sao chứ?” Hần đang buồn bực thì Hoàng Phủ Tấn lại buông ra một câu như vậy.

“Ừ? A, không sao.”

“Tốt lắm, vậy người có thể đi a!” Hoàng Phủ Tấn vòng qua hần đi tới cửa, bây giờ còn có nhiều chuyện quan trọng hơn chờ hần đi làm đây.

“Uy, uy, uy, Tấn, làm sao người có thể như vậy, mỗi lần gọi ta tới thương lượng xong chuyện người liền đuổi ta đi hả?” Đoạn Ngự bày ra một vẻ mặt bị thương đi theo sau lưng Hoàng Phủ Tấn.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn về phía hần, mở miệng nói: “Người nghĩ ở lại chỗ này sao? Vậy thì tự nhiên a.”

Bỏ lại một câu nói này, trong mắt hần mang theo ý cười đi về phía Thanh Âm cung.

349. Chương 349

Đoạn Ngự đứng tại chỗ, nhìn Hoàng Phủ Tấn bóng lưng lúc này, không còn vẻ nặng nề thường ngày, khoe miệng của hắn nâng lên nhất mạt thoải mái nụ cười, cười lẩm bẩm: “Tiểu tử này, thoát nhìn tựa hồ. Xuân tâm nhộn nhạo?”

Nói đến đây, hắn khoe mắt nụ cười càng sâu hơn.

Thanh Âm cung ——

“Thiên Thiên, ngươi nha đầu này rốt cuộc cũng chịu đi ra?” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Tiểu Thiên, trong mắt lộ ra mấy phần nụ cười.

Nha đầu này mấy ngày nay vẫn núp ở Thanh Âm cung, là ở ẩn núp Tấn nhi.

Nghe Lạc Thủy nói nha đầu kia yêu Tấn nhi rồi, làm thế nào đều không thừa nhận ở trước mặt Tấn nhi, còn nói cái gì bởi vì hắn là hoàng đế.

Thật ra thì về cái ý nghĩ này của Thiên Thiên, Thái Hoàng Thái Hậu cũng là cảm động lây, năm đó nàng cùng hoàng gia gia Tấn nhi Thái tổ thái hoàng còn không phải là giống như bọn họ như bây giờ sao.

Năm đó, bà thế nào đều không nguyện làm hậu, không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy phải có một trượng phu, chẳng qua là bà không nghĩ tới, Thái tổ thái hoàng thế nhưng sẽ vì bà, giải tán cả hậu cung, từ đó lục cung không phi, ba nghìn giai lệ chỉ độc sủng, cũng chịu mình bà.

Vì vậy, nhìn Thiên Thiên bây giờ ý định của nàng rất rõ ràng, cũng bởi vì như thế, mấy ngày nay nàng cùng Tấn nhi có chuyện, bà vẫn không có dính vào.

Chẳng qua là —— bà cũng không xác định, Tấn nhi hắn sẽ vì Thiên Thiên mà buông tha cho cả hậu cung sao?

Nhưng, trước mắt xem ra, Hoàng Phủ Gia nam nhi đều là loại si tình, Thái tổ thái hoàng, Tấn nhi phụ hoàng cũng vậy, về phần Tấn nhi. Đoán chừng cũng sẽ không ngoại lệ.

”Ha ha

ở trong buồn chán, muốn tìm hoàng tử mẫu trò chuyện một chút.” Nàng cười khan hướng bên người Thái Hoàng Thái Hậu ngồi xuống.

Thật ra thì nàng ra ngoài, chủ yếu vẫn là bởi vì nàng đã nghĩ đến rất rõ ràng, mấy ngày nay Hoàng Phủ Tấn vẫn không có xuất hiện, quyết định của hắn, nàng nghĩ nàng đã biết rồi, nếu hắn cũng đã quyết định, nàng còn ẩn núp hắn làm cái gì, tiếp tục trốn ở đó, ngược lại có chút cảm giác tự mình đa tình.

“Ừ, ừ, tốt, tốt, tốt,...” Thái Hoàng Thái Hậu hài lòng nói liên tục mấy chữ tốt, kéo qua nàng ngồi vào bên cạnh mình, mở miệng nói: “Tấn nhi đứa bé kia mấy ngày nay không biết có chuyện gì xảy ra, mà không tới xem Ai gia một chút, vậy thì nha đầu này có lòng.” Thái Hoàng Thái Hậu những lời này nói xong có chút cố ý.

350. Chương 350

Quả nhiên, Tiểu Thiên vừa nghe đến Thái Hoàng Thái Hậu nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, mắt của nàng giác liền rũ xuống, trầm mặc một lúc lâu sau, nàng mới từ khoe miệng miễn cưỡng nặn ra một chút nụ cười , “Nhưng. Có thể là hoàng thượng gần đây tương đối bận.”

Nàng như vậy cho Thái Hoàng Thái Hậu giải thích, cũng giống như là tự cấp mình giải thích.

Nàng hiện tại rất ghét của mình không quả quyết, bên này không hy vọng Hoàng Phủ cơ tìm đến nàng, trong lòng lại thỉnh thoảng hi vọng hắn có thể xuất hiện ở trước mặt nàng, nhưng khi hắn xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng có thể nói gì.

“Ừ, cũng có có thể.” Thái Hoàng Thái Hậu ý vị thâm trường nhìn Tiểu Thiên một cái, mở miệng nói: “Tần nhi đứa bé kia gần đây nói gì phải nhanh lên một chút sinh con trai, đoán chừng mấy ngày nay ở cũng đợi ở đâu đùa giỡn phi tử đi.”

Vừa nói, Thái Hoàng Thái Hậu theo bản năng nhìn Tiểu Thiên một cái, nhìn nàng trong nháy mắt trầm xuống sắc mặt, trong mắt nàng nụ cười sâu hơn, “Thiên Thiên, người nói Tần nhi sinh ra nhi tử sẽ phải giống như Tần nhi một dạng, trưởng thành chính là tuần mỵ nam tử?”

“Ừ, nhất định là.” Nàng cường nham cười vui gật gật đầu

“Ừ, Ai gia cảm thấy Lan Phi đứa bé kia đáng đáp không tệ, nếu là nàng cùng Tần nhi sinh ra hài tử, khẳng định rất đẹp, người cảm thấy thế nào?”

“Dạ, kia. Kia rất tốt a.” Ánh mắt của nàng ê ẩm, thì ra là hán mấy ngày nay không có xuất hiện ở Thanh Âm trong cung đầu, ngay cả đến xem hoàng tử mẫu thời gian cũng không có, thì ra là hán thật như vậy “Bận rộn”, vội vàng cùng người ta sanh con.

“Người cũng cảm thấy tốt a?” Thái Hoàng Thái Hậu nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nha đầu này, rõ ràng hay là yêu Tần nhi, tại sao như vậy cố chấp, không nên kiên trì nguyên tắc của mình, làm nữ nhân của đế vương thật khó khăn như thế sao?

Thái Hoàng Thái Hậu hỏi ra cái vấn đề này đồng thời, cũng ở đây trong lòng ỉn một cái đáp án, năm đó bà không phải giống như Thiên Thiên như bây giờ sao.

Không phải là làm nữ nhân của đế vương khó khăn, mà là làm một nữ nhân yêu đế vương khó khăn, càng khó hơn chính là làm một nữ nhân bị đế vương yêu.

Ba nghìn giai lệ độc sủng, cũng chịu, không phải là tất cả nữ nhân đều chịu đựng nổi, nàng năm đó đã từng nghĩ như vậy qua, nhưng Thái tử thái hoàng vẫn là vì nàng dứt khoát bỏ qua cả hậu cung.

351. Chương 351

“Thiên Thiên, Tần nhi nói rất đúng, người thật là một hoàng hậu hào phóng, Tần nhi cưới người, thật đúng là phúc khí.” Thái Hoàng Thái Hậu lại một lần nữa đổ dầu vào lửa tăng thêm một câu.

“Hoàng thượng hán. Hán quá khen ngợi ta.” Tiểu Thiên trong mắt thoáng qua một tia khổ sở, đúng vậy a, nàng đúng là hoàng hậu hào phóng , hào phóng đến cứng rắn mà đem người mình yêu đưa cho người khác.

Đang lúc này, Nguyệt Khê Thái hậu cũng đúng lúc này đi tới, thấy Tiểu Thiên, nàng động tác dưới chân dừng lại, nhưng cũng không có kéo dài bao lâu, liền tiếp tục nhắc chân lên, đi tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu.

“Thái Hoàng Thái Hậu.” Nàng khẽ nghiêng thân, hành lễ nói.

“Không cần đa lễ rồi, ngồi đi.” Thái Hoàng Thái Hậu lãnh đạm mở miệng nói, nếu không phải là nữ nhân này là mẫu hậu của Tần nhi, Thái Hoàng Thái Hậu là nàng cũng sẽ không lòng từ bi đến bây giờ còn chứa chấp nàng.

Nguyệt Khê đến ghé bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu ngồi xuống, nhìn về phía Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Hoàng hậu rốt cục cũng chịu đi ra sao?” Trong lời nói của nàng mang theo rõ ràng châm chọc.

Khi nàng nói những lời này Tiểu Thiên gương mặt nhìn về phía bà ta, bà ta lộ rõ vẻ chán ghét trên mặt khiến Tiểu Thiên không khỏi nhú mày, khóe miệng giật giật, nàng mở miệng nói: “Thái hậu cũng ở đây, cũng không có tính toán trở về Hạo Nguyệt đi? Nước không thể một ngày không có vua, Thái hậu cùng tiểu hoàng thượng ngày ngày đợi ở Kim Lăng cũng không phải là biện pháp, các người còn thờ ơ nữa, nói thế nào thì Thái Hoàng Thái Hậu lòng từ bi chứa chấp các người, nhưng là Hạo Nguyệt dân chúng làm sao bây giờ?”

Tiểu Thiên lời của mang theo rõ ràng sự chanh chua cùng châm chọc, nói đến miệng độc, nàng không thể tự bội phục chính mình.

“Người.”

“Còn trông cậy vào mượn binh?” Tiểu Thiên một bước cắt đứt lời nói của Thái Hậu, “Vậy thì đi cầu hoàng thượng đi, ngày ngày canh giữ ở Thanh Âm cung có ích lợi gì, hoàng thượng gần đây bề bộn nhiều việc, cũng không thời gian tới nơi này.” Cuối cùng những lời này Tiểu Thiên nói xong có chút giận dỗi.

Khi nàng nói xong câu đó, thanh âm của một người khiến nàng phân tâm ở bên ngoài Thanh Âm cung điện vang lên.

“Hoàng thượng giá lâm ——” đây là thanh âm quen thuộc của Phúc Quý phải, không thể quen thuộc hơn nữa, là một tiếng kêu khiến tâm Tiểu Thiên rung động, thân thể không ngừng run rẩy.

“Kìa, Tấn nhi không phải là tới sao?” Nguyệt Khê khoe miệng lạnh lùng nói, mặt mày hớn hở, đặc ý nhìn về phía Tiểu Thiên, bà cho là Tiểu Thiên thay đổi vẻ mặt, là bởi vì bà ta cuối cùng nói cho Tiểu Thiên ngậm miệng.

352. Chương 352

“Thái hậu hãy suy nghĩ tốt một chút làm thế nào mượn được binh của hoàng thượng nha.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, nàng tính né ra chỗ khác, hiện tại nàng không biết đối mặt thế nào với Hoàng Phủ Tấn. Vừa đi chưa được mấy bước, liền đụng phải Vũ Lạc Thủy từ trong phòng ra ngoài.

“Thiên Thiên, người đi chỗ nào gấp như vậy a?”

“Không có, không có đi đâu.” Nàng lắc đầu một cái, “Lạc Thủy, ta đi vào trước.”

“Thiên Thiên, người lại tránh hoàng thượng?” Vũ Lạc Thủy giữ nàng lại, người này thật đúng là.

“Không. Không phải là.” Tiểu Thiên làm khó lắc đầu một cái, Hoàng Phủ Tấn rất nhanh liền tiến vào, nàng thật rất muốn nhìn thấy hắn, nhưng là lại rất sợ nhìn thấy hắn.

“Thiên Thiên, ở chỗ hoàng tổ mẫu ở nhiều ngày như vậy, còn không trở về sao?” Hoàng Phủ Tấn mang theo thanh âm cứng chiu ở phía sau của nàng vang lên, khiến lưng của Tiểu Thiên thẳng đơ lại.

Nàng không dám quay đầu lại, kể từ sau ngày đó, nàng làm như thế nào tự nhiên ứng đối được với Hoàng Phủ Tấn.

Mà Nguyệt Khê nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn xuất hiện, ánh mắt lần nữa sáng lên, kể từ ngày đó bị hoàng hậu đuổi ra Vũ Phụng Cung, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi tìm Tấn nhi, nhưng Tấn nhi lại kiên quyết không nhận nàng, nàng biết Tấn nhi cũng rất nhớ mẫu hậu là nàng, chỉ cần hắn có thể để nàng lại gần hắn, nàng nhất định có biện pháp khiến hắn mượn binh, chẳng qua là lần này, nàng đã sai lầm rồi.

Từ trên ghế đứng lên, nàng bước nhanh đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, “Tấn. Tấn nhi.”

Hoàng Phủ Tấn không để ý đến nàng, mà là giơ chân lên, nhảy vào ngưỡng cửa, một cái cũng không có nhìn nàng, liền vòng qua nàng hướng Tiểu Thiên phương hướng đi tới.

“Thiên Thiên.”

“Hoàng thượng, đã lâu không gặp a.” Nàng xoay người, gương mặt cười gượng gạo nhìn Hoàng Phủ Tấn.

“Ừ, là đã lâu không gặp.” Hoàng Phủ Tấn hai tay vòng ngực nhìn về phía nàng, nhìn nàng bộ dáng bây giờ thật khắt trương, Hoàng Phủ Tấn trong mắt thoáng qua một tia cười nhạt, “Như thế nào, Hoàng hậu nương nương, lúc nào thì chịu trở về Vũ Phụng Cung đây?”

“Ta. Ta đây lúc này đi.” Lúng túng nuốt một ngụm nước bọt, nàng chỉ chỉ cửa, nàng hiện tại nếu là đợi ở chỗ này mà nói nữa... thật muốn uất ức mà chế .

353. Chương 353

Hoàng Phủ Tấn nhìn nét mặt là lạ thế nào của nàng. Hắn không phải là vôi vàng sinh nhi tử sao? Hôm nay nghĩ như thế nào tìm đến nàng?

Hiện tại nàng không thêm nghĩ những thứ này nữa, quan trọng nhất giờ chính là rời đi ra ngoài phạm vi tầm mắt Hoàng Phủ Tấn mới được.

Nàng cúi đầu, bước nhanh vòng qua Hoàng Phủ Tấn bên cạnh, tính toán rời đi.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay giữ nàng lại tay cánh tay.

“Hoàng thượng còn có việc sao?”

“Trẫm.” Hoàng Phủ Tấn đang muốn nói chuyện, lại bị thanh âm của Nguyệt Khê phía sau cắt đứt.

“Tấn nhi, người.”

“Trẫm nói qua bao nhiêu lần, nếu còn gọi không có tôn ti nữa, trẫm liền hái đầu người xuống!” Hoàng Phủ Tấn thanh âm lạnh như băng cắt đứt lời nói tiếp theo của Nguyệt Khê.

“Tấn. Tấn nhi.”

“Người nghe rõ trẫm, trẫm đến bây giờ còn để cho người ở lại trong cung, hoàn toàn là không muốn làm phật lòng hoàng tổ mẫu, người đừng suy nghĩ nhiều quá, nếu như không phải là có hoàng tổ mẫu, người ngay cả vào cung cửa cũng không có tư cách.” Hoàng Phủ Tấn ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng Nguyệt Khê, khóe miệng châm chọc giương lên, “Muốn mượn binh phải không? Được.”

Hoàng Phủ Tấn những lời này để cho Nguyệt Khê mắt sáng lên, “Thật?”

“Chờ Hạo Nguyệt bị đập bằng, trẫm sẽ phái binh dọn dẹp tàn cuộc, người yên tâm đi.” Hoàng Phủ Tấn lời quyết tuyệt như thế khiến cho lòng Nguyệt Khê trầm xuống, tuyệt vọng.

“Người thật không có ý định giúp ta?” Nguyệt Khê còn ôm tia hi vọng cuối cùng, mở miệng hỏi.

“Trẫm cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới phải khởi binh giúp người.” Nhiệt độ trong mắt Hoàng Phủ Tấn thủy chung không có tăng lên, “Người có phải muốn tiếp tục tại nơi đợi, vậy thì đợi đi, nhưng ta không muốn làm dơ Thanh Âm cung này, nơi hoàng tổ mẫu ở chịu không được người mang nam nhân đi vào!”

“Tấn nhi!” Lúc này, Thái Hoàng Thái Hậu thanh âm đúng lúc vang lên, tuy nói đây tất cả đều là Nguyệt Khê đáng đời, nhưng dù sao nàng vẫn mẫu thân, là mẹ ruột Tấn nhi, bị con trai làm nhục, còn quả thật có điểm nói không được.

“Hoàng tổ mẫu!” Hoàng Phủ Tấn quay đầu nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, khẽ gật đầu, ánh mắt cũng nhu hòa xuống.

“Tấn nhi, làm sao người có thể nói như vậy chứ?!” Thái Hoàng Thái Hậu khẩu khí mang theo vài phần trách cứ.

354. Chương 354

Bị nhi tử làm nhục cảm giác không dễ chịu đi?

“Hoàng tổ mẫu, trẫm nói chuyện như vậy đã coi là khách khí.”

“Tấn nhi!” Bất mãn trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm rõ ràng hơn, “Nguyệt Khê là mẫu hậu của con!”

“Bà ta không xứng!” Giống như là vì phát tiết đau đớn trong lòng bị đè nén mười năm, Hoàng Phủ Tấn bởi vì những lời này của Thái Hoàng Thái Hậu mà rống lớn ra ngoài, đưa tay chỉ vào Nguyệt Khê, hốc mắt đỏ lên, “Nữ nhân không biết xấu hổ này có tư cách gì làm mẫu hậu trẫm, bà ta ngay cả rách giày cho trẫm, trẫm cũng cảm thấy bẩn thỉu!”

“Tần nhi.”

“Hoàng tổ mẫu, con của ngài, phụ hoàng của trăm đều là bị nữ nhân này hại chết.” Nói đến đây, tức giận trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng gia tăng, “Trăm không tha thứ được giống như ngài, bà ta cũng đừng mong từ trăm mượn được bất cứ thứ gì.” Nói đến đây, hắn xoay người nhìn về phía Nguyệt Khê, cắn răng nghiến lợi mở miệng nói: “Người nghe đây, mang theo con của người trở về nước Hạo Nguyệt, chờ trên lưng nhi tử người mang tiếng xấu mất nước chi quân, trăm sẽ thay người đi nhật xác!” Nói xong, bỏ lại một câu nói như vậy, hắn vung tay áo, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cũng mục đích quên mình Thanh Âm cung, hắn sải bước nhảy ra khỏi Thanh Âm cung.

Trong lúc hắn rời đi, nỗi đau trong mắt hắn xoay người rồi biến mất trong nháy mắt Tiểu Thiên không hề bỏ sót chút nào.

Thái Hoàng Thái Hậu sững sốt, Nguyệt Khê sững sốt, Tiểu Thiên cùng Vũ Lạc Thủy cũng sững sờ theo.

“Như thế nào, bị nhi tử nói đến thế, cảm giác cũng không dễ chịu phải không?” Thái Hoàng Thái Hậu nói giọng bình thản lại xen lẫn bất đắc dĩ vang lên ở bên tai Nguyệt Khê, cũng đồng thời kéo suy nghĩ của mọi người trở về.

Nguyệt Khê cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị nhi tử làm nhục thành như vậy, bà ta cố nén nước mắt trong mắt, cắn môi dưới, đối với Thái Hoàng Thái Hậu khẽ nghiêng người thi lễ, “Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê cáo lui!” Nói xong, xoay người rời đi.

Tiểu Thiên nhìn về phía Nguyệt Khê lúc này, đột nhiên cảm thấy bà ta trở nên đáng thương.

Tuy nói trong đầu bà ta chỉ toàn đứa con trai nhỏ kia của bà ta, nhưng đây cũng phải lỗi lầm gì quá lớn, chỉ có thể bà ta quá thiên vị mà thôi.

Mấy ngày nay, bà ta vì mượn binh, chẳng những bị một đứa con dâu như nàng làm nhục, ngay cả ngay trước mặt của nhiều người như vậy bị con trai ruột của mình làm nhục thành như vậy, suy nghĩ một chút, thật sự quá đáng thương, nhưng bà ta vì không muốn con trai bé bỏng của mình trên lưng mang tiếng xấu mất nước chi quân, còn có thể nhẫn thành như vậy, không biết có nên nói người mẹ này thật vĩ đại hay không.

355. Chương 355

Bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, trong lòng nàng vẫn có chút không yên lòng về Hoàng Phủ Tấn, nhắc chân lên, đi tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, “Hoàng tổ mẫu, Tiểu Thiên cáo lui trước.”

“Ừ, được, được, con đi đi.” Thái Hoàng Thái Hậu đối với Tiểu Thiên gật đầu một cái, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Tiểu Thiên cũng không để ý đến nụ cười mập mờ rõ ràng trong mắt của Thái Hoàng Thái Hậu, nàng xoay người đi ra ngoài.

Về mặt Hoàng Phủ Tấn lúc rời đi đã làm cho tâm của nàng mơ hồ đau lòng.

Mới ra Thanh Âm cung không được bao lâu, lúc nàng đi ngang qua điện Thần Võ nghe được mấy đại thần nói chuyện, “Trương đại nhân, gần đây có chỗ nào để đi không?”

“Ai, Tầm Hoan lâu cũng đóng, còn có chỗ nào để đi chứ, Như Mộng cô nương cũng không biết đi nơi nào.”

“”

“”

“Như Mộng?” Tiểu Thiên bởi vì quan viên nhắc tới hai chữ Như Mộng mà ngừng lại, kể từ ngày Tầm Hoan lâu đóng cửa, nàng thiếu chút nữa liền quên mất Như Mộng.

Không biết nàng trong khoảng thời gian này đi nơi nào.

“Phải là gọi Mạn Yên đi.” Tiểu Thiên sắc mặt nặng nề tự nói.

Thật ra thì nàng sớm đã hoài nghi tới thân phận Như Mộng , bởi vì ngày đó Hoàng Phủ Tấn ở tại phòng nàng ta bại lộ thân phận, biểu hiện của Như Mộng quá mức trấn định, hoàn toàn không giống như dân chúng bình thường nhìn thấy hoàng đế, vẻ mặt thản nhiên đó giống như đã biết thân phận của Hoàng Phủ Tấn và Đoạn Ngự vậy.

Nàng ngay cả liên tưởng đến, Như Mộng tồn tại khẳng định cùng Hoàng Phủ Tấn có liên quan. Chẳng qua là, lúc ấy nàng không có vạch trần Như Mộng, chỉ vì nàng nhìn thấy đau đớn trong mắt Như Mộng, nàng cảm giác, cảm thấy trên người Như Mộng mang theo chút bí mật, có lẽ có chút liên quan đến Hoàng Phủ Tấn.

Nàng lúc ấy chẳng qua là suy đoán Như Mộng có lẽ là một nữ nhân mà Hoàng Phủ Tấn đã từng biết, mà làm hoàng đế Hoàng Phủ Tấn đã quên mất Như Mộng, hơn nữa đau đớn trong mắt Như Mộng để cho trong lòng Tiểu Thiên mang theo chút trắc ẩn. Cũng bởi vì như thế, mặc dù trong lòng nàng không thể nào thoải mái, nhưng vẫn nghĩ tới việc muốn cho Hoàng Phủ Tấn lập Như Mộng làm phi.

Cho đến ngày đó, khi nàng lấy hoàng hậu thân phận đi tìm Như Mộng, thấy lá thư tiếng huyên văn (PS: chính là Anh văn nữa, ha ha) trên bàn, vừa bắt đầu, nàng cũng chỉ là tò mò liếc mắt một cái, nhưng nội dung phía trên lại làm cho nàng cả kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng, may nhờ nàng lúc ấy cố giả bộ trấn định, mới không bị Như Mộng nhìn ra, đoán chừng Như Mộng lúc ấy cũng khinh thường cho là không ai có thể xem hiểu những chữ Tịch Huyền kia, mới có thể như thế quang minh chính đại mà đem lá thư này bỏ lên trên bàn đi.

356. Chương 356

“Như Mộng nàng rốt cuộc là ai? Tại sao muốn giết Tấn?” Tiểu Thiên dừng bước lại, cau mày lẩm bẩm.

Một lúc lâu sau, nàng mới chợt ngẩng đầu lên, “Không được, nhất định phải tìm được Như Mộng trước.”

Nàng luôn có cảm giác Như Mộng là bị bức bách , nếu không nàng có thể trực tiếp nói cho Hoàng Phủ Tấn, sau đó đem Như Mộng bắt lại là được.

Nghĩ như vậy, nàng tính toán không đi tìm Hoàng Phủ Tấn trước, hiện tại tìm được Như Mộng tương đối quan trọng hơn.

Mới vừa chạy không được mấy bước, liền đụng phải Đoạn Ngự đang định xuất cung.

“Hoàng hậu!” Đoạn Ngự kinh ngạc không nhỏ, “Người lại muốn xuất cung!”

“Ừ, ta tìm Như Mộng có việc gấp, đây chính là đại sự liên quan đến hoàng thượng!” Bỏ lại một câu nói như vậy, nàng cũng không chờ Đoạn Ngự mở miệng, liền vọt ra khỏi cửa cung.

“Đại sự liên quan đến Tấn?” Đoạn Ngự không nghĩ quá nhiều, ngược lại giả hoạt nở nụ cười, ” Hoàng hậu này không phải là sẽ nghĩ đem Như Mộng gả cho Tấn chứ?”

Lắc đầu một cái, hất đi ra khỏi cửa cung.

Tiểu Thiên đi tới trên đường cái, thì ra là Tầm Hoan lâu hiện tại đã bị niêm phong kín mít.

“Không biết Như Mộng đi đâu rồi?” Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Tầm Hoan lâu nói lẩm bẩm .

Đang lúc này, bên cạnh nàng đột nhiên thoáng qua một người , tốc độ nhanh làm cho Tiểu Thiên kinh ngạc không nhỏ, “Tìm Như Mộng, đi theo ta.”

Vừa dứt lời, người kia đã cách nàng thật xa .

Người nọ biết nàng muốn tìm Như Mộng? Nàng ta cùng Như Mộng là quan hệ như thế nào?

Trong lòng Tiểu Thiên kinh ngạc không nhỏ, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm suy nghĩ cái này, vì đuổi theo người kia, nàng không thể làm gì khác hơn là dùng Lăng Ba Vi Bộ một thời gian thật dài cũng không có dùng qua, nhưng làm nàng kinh ngạc chính là, cho dù là Lăng Ba Vi Bộ, nàng cũng rất khó khăn đuổi theo người kia.

” Khinh công thật lợi hại!” Tiểu Thiên không nhịn được thở dài nói.

Khi nàng thật vất vả mới đuổi kịp người kia, đang ở khúc quanh, đã mất đi bóng dáng người nọ.

“Nữ nhân kia là ai?” Tiểu Thiên nhíu mày, mới vừa rồi ở sau lưng nàng đuổi theo nàng ta, nàng đã cảm thấy bóng lưng kia rất quen thuộc, thật sự rất quen thuộc, cảm giác mình ngày ngày đã thấy người ấy vậy, “Thanh âm của nàng ta cũng rất quen thuộc.”

Nàng mở to mắt nhìn bốn phía một lần nữa, lúc này mới phát hiện địa giới nơi này rất kỳ quái, giống như là đã đến một quốc gia khác, mà một mảnh đất có điểm giống như là cửa khẩu giữa hai nước.

357. Chương 357

“Nơi này là đâu? Người kia dẫn ta tới nơi này làm gì?” Nàng nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh tự nói , tầm mắt quay một vòng, nàng mới nhìn thấy trên tảng đá lớn kia có viết hàng chữ bằng tiếng Anh: “Duke Hill?” Trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua kinh ngạc khó nén , “Nơi này là biên giới giáp nước Tịch Huyền !”

Nàng ở chung quanh lục lọi thật lâu, mình mới vừa rồi mình đã đuổi theo người kia tới, hoàn toàn cũng không hề chú ý địa hình cùng lộ tuyến chung quanh , hiện tại muốn đi về sợ rằng khó khăn.

Dựa vào trong trí nhớ lộ tuyến, Tiểu Thiên vây quanh trong đó một con đường đi vài bước, chung quanh lại chợt toát ra mấy Hắc y nhân ra ngoài, để cho Tiểu Thiên kinh ngạc không nhỏ.

“Is there any—thing I can do for you, queen?” Cầm đầu người lông mày giương lên, hướng về phía trước mặt thần kinh căng thẳng Tiểu Thiên mở miệng nói. (phiên dịch: có gì cần giúp một tay sao? Hoàng hậu nương nương?)

Xem ra bọn họ thật là hướng về phía nàng tới. Tiểu Thiên khé miệng nhất câu, che dấu trong mắt khẩn trương, làm ra một bộ nhẹ nhõm bộ dạng , hai tay vòng ngực nhìn trước mắt này bang Hắc y nhân, cười nói: “I wan—na go home! can help me?” (phiên dịch: ta muốn về nhà, có thể giúp ta sao?)

“go home?” Cầm đầu lần nữa thiêu mi, hướng về phía chung quanh mấy người nở nụ cười, mà mấy người kia cũng phụ họa tiếng cười của hắn, cười đến rất bí ối.

Đang lúc này, cầm đầu dùng vô cùng cứng rắn Hán ngữ mở miệng nói: “Có thể giúp người, hoàng hậu làm như thế nào báo đáp chúng ta đây?”

“Mấy vị muốn Bồn cung thế nào báo đáp đây?” Mi mao nhất thiêu, Tiểu Thiên cố giả bộ trấn định mở miệng nói, nhìn mấy người này cười đến như vậy bí ối cũng biết bọn họ đang suy nghĩ gì.

Quả nhiên —— cầm đầu chính là cái kia nghiêng thân đi tới Tiểu Thiên bên cạnh, đưa tay khoác lên Tiểu Thiên trên vai, chỉ một ngón tay ôm cầm của nàng, mở miệng nói: “Cùng chúng ta cả đêm, như thế nào?”

Trong bụng cảm giác được một hồi ghê tởm, Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn người kia, che miệng cười khẽ một tiếng, “Bồi các người?”

“Như thế nào?” Cầm đầu nhảy lên lông mày, trên mặt vẻ mặt bí ối thủy chung không có đổi qua!

“Chỉ sợ các người đời trước làm chuyện tốt còn chưa đủ!” Theo lời này âm rơi xuống, Tiểu Thiên tay thượng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa tay đem cầm đầu áo đen trở tay khê bốp, một ném qua vai, té ngã trên đất.

358. Chương 358

Hiển nhiên, đám Hắc y nhân kia bị động tác như thế của Tiểu Thiên làm kinh hoàng, bọn họ không hề nghĩ qua Tiểu Thiên sẽ có thân thủ như vậy.

Bọn họ mang theo hoảng sợ ánh mắt nhìn Tiểu Thiên.

“Như thế nào? Còn muốn ta cùng ngươi một đêm sao?” Lạnh lùng cười một tiếng, Tiểu Thiên miễn cưỡng vỗ vỗ hai tay, chuẩn bị tìm đường trở về. Lại chỉ nghe được phía sau nàng tên Hắc y nhân kia lớn tiếng ra lệnh: “Bắt lấy nàng ta!”

Theo tiếng ra lệnh này, đám Hắc y nhân kia liền vọt lên.

Thấy thế, Tiểu Thiên kinh ngạc không nhỏ, dùng Lăng Ba Vi Bộ làm động tác đơn giản nghiêng người, tránh thoát những người đó công kích, khóe miệng khê cong, “Muốn bắt ta, sợ rằng rất khó.”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Tiểu Thiên liền mượn lực gió mà vùng vẫy xông đến, đánh ấy người kia ứng phó không kịp.

Nói giỡn sao, khi nàng xuyên đến đây, nếu nói nhin, nàng chỉ có thể nhin thua người đầu tiên đó là Hoàng Phủ Tấn, chứ bọn người này đương nhiên nàng thừa sức ứng phó rồi.

Nhưng mặc dù võ công của Tiểu Thiên không tệ, nhưng cũng khó có thể địch lại nhiều người, sau khi giao chiến mấy hiệp, Tiểu Thiên có chút lực bất tòng tâm, mặc dù cuối cùng là thắng, nhưng trên tay bị đao của Hắc y nhân chém mấy nhát, “Đáng chết sau này sẽ tính sổ với các ngươi.”

Bỏ lại một câu với đám áo đen nằm ngổn ngang trên đất, Tiểu Thiên che vết thương, lần theo đường đi trong trí nhớ tìm đường đi trở về.

Làm nàng cảm thấy kỳ quái đó là, nữ nhân lúc trước cái đó mang nàng tới Công Tước sơn thể nhưng không hề xuất hiện căn nàng, mặc dù không cùng nữ nhân kia giao thủ, nhưng nàng rất rõ ràng, võ công của nữ nhân kia tuyệt đối ở trên nàng.

Đợi sau khi Tiểu Thiên rời đi, mấy tên Hắc y nhân trên đất mới từ trên đất bò dậy.

Khóe miệng nâng lên một nụ cười, tên Hắc y nhân cầm đầu nghiêng đầu hướng về phía thuộc hạ bên cạnh mở miệng nói: “Đi, đi nói cho tiểu thư tất cả mọi chuyện đều đã ở trong lòng bàn tay.”

“Dạ, thống lĩnh!”

Men theo đường đi trong trí nhớ, Tiểu Thiên đã trở về đến thành Kim Lăng, lúc này trời đã tối hơn phân nửa.

Vũ Phượng Cung ——

“Hoàng hậu đi nơi nào các ngươi thế nhưng không biết!” Hoàng Phủ Tấn mặt lạnh, tầm mắt quét về phía đám cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất, trong mắt lộ ra cơn tức giận.

Hắn tìm Thiên Thiên một buổi chiều rồi, gần như đem trọn kinh thành Kim Lăng này lật ngược cả lên, nhưng vẫn không tìm được nàng.

359. Chương 359

“Hoàng thượng thứ tội, nương nương kể từ khi đến Thanh Âm cung vẫn chưa trở về, nô tỳ thật không biết.” Đóa Nhi quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Tấn run rẩy nói.

Biết từ trong miệng mọi người hỏi không ra được gì, Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vô lực ngồi xuống, chống đầu, trong mắt lộ ra mấy phần vô lực, “Thiên Thiên, ngươi đã đi đâu?” Nghe được, trong lời nói của hắn mang theo rõ ràng một cảm giác bất đắc dĩ.

Thiên Thiên, ngươi thật sự có ý định rời khỏi trẫm? Cứ âm thầm rời đi như vậy? Ngay cả một câu nói từ biệt cùng trẫm cũng tiết kiệm sao?

Đột nhiên, Hoàng Phủ Tấn từ trên ghế đứng bật dậy, “Người đâu, chuẩn bị ngựa!”

Không được, hắn nhất định phải tìm được nàng!

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn lộ ra một sự kiên định: Thiên Thiên, trẫm sẽ không để cho ngươi rời đi, trẫm cũng quyết không cho phép ngươi rời khỏi trẫm, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, trẫm cũng phải đem ngươi tìm trở về, dù mất thiên hạ, trẫm cũng không thể mất ngươi.

Trong lúc hần vừa lảo đảo vừa chạy chạy ra khỏi Vũ Phượng Cung, vừa lúc đụng phải Tiểu Thiên từ bên ngoài trở về, trên mặt nàng lúc này mang theo vẻ mệt mỏi khó nín .

“Hoàng. Hoàng thượng.” Thấy Hoàng Phủ Tấn, nàng đem cánh tay bị thương ý thức bỏ vào sau lưng, mới vừa rồi lúc vừa vào cung, nghe bọn thị vệ nói cả thành Kim Lăng cũng náo loạn không ngừng, hoàng thượng vì tìm kiếm tung tích của Hoàng hậu nương nương , gần như sắp đưa cả tòa thành Kim Lăng lộn ngược cả lên, nghe Hoàng Phủ Tấn khẩn trương với nàng như vậy, trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua một tia cảm động cùng thoải mái.

Cho dù là hoàng đế thì như thế nào, cho dù hần đã có ba nghìn hậu cung thì như thế nào, hiện tại, nàng chỉ biết là. Nàng là thê tử của hần, thê tử duy nhất, nàng chỉ biết là nàng thương hần, mà hần cũng yêu nàng, như vậy là đủ rồi. Hư danh hoàng thượng hay hoàng hậu gì thì cũng sẽ ném qua một bên đi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Thiên cả trái tim cũng rộng mở, sự mệt mỏi mỗi khi cùng Hắc y nhân giao đấu cũng vơi đi rất nhiều.

“Thiên. Thiên Thiên?” Hoàng Phủ Tấn thật không dám tin, sững sốt một lúc lâu sau, hần mới đưa tay, ôm thật chặt thiên hạ của hần vào trong ngực, “Thiên Thiên, người đã trở lại, trẫm tìm người rất lâu, trẫm thật sợ người sẽ thật sự rời xa trẫm. Thiên Thiên, trẫm đã cho là trẫm đã mất người rồi, không thể tìm về được nữa rồi, người biết không? Trẫm mất đi thiên hạ, cũng không cho phép mình mất người .”

360. Chương 360

Hoàng Phủ Tấn ngay trước mặt nhiều người như vậy nói ra những lời này, trong lời nói còn mang theo sợ hãi cùng vô lực, Tiểu Thiên trong lòng cũng hạ xuống quyết tâm, ngay sau đó thoải mái nâng lên khóe miệng.

“Hoàng thượng, Thiên Thiên đã trở lại, Thiên Thiên về sau muốn cùng hoàng thượng ở chung một chỗ, Thiên Thiên nơi đó sẽ không đi.” Tiểu Thiên tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn.

Ba mẹ, thật xin lỗi, tha thứ cho Thiên Thiên ích kỷ, tha thứ Thiên Thiên không trở về chăm sóc các người . Khóe mắt nàng xẹt qua một tia phiến muộn.

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn khóe miệng kìm lòng không được nâng lên, giống như là lấy được một lá thư bảo đảm.

“Thiên Thiên, người thật là hoàng hậu tốt của trẫm!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm thật chặt vào trong ngực, thoạt nhìn rất thỏa mãn.

“Người trước kia tại sao không phát hiện ra ta là một hoàng hậu tốt bụng, đáng yêu đây?” Tiểu Thiên tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn, cười đến hạnh phúc.

“Dạ, đều là lỗi của trẫm, trước kia không có phát hiện Thiên Thiên tốt.” Hoàng Phủ Tấn cười đem Tiểu Thiên ôm càng chặt hơn một chút, cái gì cũng không muốn so đo nữa, hần chỉ cần trong ngực là người con gái hần yêu thương là tốt rồi.

“Vậy người về sau phải yêu ta thật nhiều mới được.” Tiểu Thiên từ trong ngực hần ngẩng đầu lên, cười đến rạng rỡ.

“Được, trẫm về sau sẽ chỉ yêu một mình Thiên Thiên !” Hoàng Phủ Tấn đưa tay chạm nhẹ chóp mũi Thiên Thiên, trong mắt tràn ngập sự cưng chiều.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, đưa tay lau đi vết bẩn trên mặt nàng, nhẹ nhàng mắng yêu: “Người xem người hôm nay chạy đi đâu, khiến ặt bẩn như vậy, đi vào đem mặt lau đi một chút.”

“A, Được.” Nghe lời gật gật đầu, Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện, yêu một người cảm giác sẽ tốt như vậy.

Hoàng Phủ Tấn đưa tay, kéo tay nàng qua chỗ hần, chợt tay có cảm giác ẩm ướt , kinh ngạc kéo tay của nàng lên , nhìn trên tay nàng vết thương bị đao quệt rất nhiều, trong mắt của hần khó nín được sự khẩn trương, “Thiên Thiên, người bị thương như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể bị thương nhiều như vậy?” Hoàng Phủ Tấn kéo nàng qua, nhìn ra được, trong mắt hần mang theo sự hoảng sợ.

“Không sao, không có sao nữa đâu.” Tiểu Thiên mất tự nhiên mà thu tay lại, lại bị Hoàng Phủ Tấn kéo lại.
“Thiên Thiên, người rốt cuộc đã gặp chuyện gì?” Tiểu Thiên càng che giấu như vậy, Hoàng Phủ Tấn lại càng thấy lo lắng.

361. Chương 361

“Thật ra thì. Thật ra thì cũng không có gì, là ta trong lúc đi tìm Như Mộng, đụng phải mấy lưu manh, đã đánh với chúng một trận.” Tiểu Thiên trực tiếp bỏ qua chuyện người mang nàng đi Công Tước Sơn là các cô gái kia, nàng không muốn làm cho Hoàng Phủ Tấn lo lắng.

“Người lại đi tìm Như Mộng?” Hoàng Phủ Tấn nghe Tiểu Thiên nói những lời này thì vẻ mặt chùng xuống. Nhưng hần đột nhiên sắc mặt lại trầm xuống Tiểu Thiên không để ý tới, nàng tiếp tục nói: “Hoàng thượng, chuyện này rất quan trọng, nhưng liên quan đến người. . .”

“Người còn muốn để cho trầm lập nàng làm phi?” Hoàng Phủ Tấn nói ra những lời này trông thực bình tĩnh, nhưng nghe được, trong lời nói của hần mang theo ẩn nhẫn tức giận, điểm này Tiểu Thiên cũng nghe ra, nàng vội vàng muốn giải thích.

“Không phải vậy, hoàng thượng.”

“Niếp Tiểu Thiên!” Mắt Hoàng Phủ Tấn đỏ lên cắt đứt lời nói của Tiểu Thiên..., “Tại sao đến bây giờ người vẫn còn muốn đem nữ nhân khác cứng rắn kén cho trầm?”

“Không phải vậy.”

“Người đã cảm thấy không muốn trầm yêu người, vậy thì trả lại cho trầm, tại sao người cứ muốn đem trầm giao cho nữ nhân khác!” Giận đến mức đem cánh tay Tiểu Thiên đang nắm lấy mình hất ra ngoài, hần tức đến mù quáng, xoay người đi ra ngoài, không nghĩ tới, cho đến tận bây giờ, tên ngu ngốc này vẫn còn nghĩ tới muốn đem nữ nhân khác kén cho hần.

“Hoàng thượng, người hãy nghe ta nói a, ta.” Tiểu Thiên nóng nảy, liên tục không ngừng kéo Hoàng Phủ Tấn lại, muốn giải thích, nhưng lại vẫn bị Hoàng Phủ Tấn cắt đứt.

Hần cười khổ xoay người nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt mang theo vài phần khổ sở, “Người không cần làm khó, trầm buông tay!”

“Hoàng. Hoàng thượng.” Tiểu Thiên bối vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà ngắc ngứ cả người, hần mới vừa nói gì? Hần buông tay? Hần nói buông tay là có ý gì?

“Niếp Tiểu Thiên, người không muốn yêu trầm, thì vẫn có nữ nhân muốn, người không cần làm khó, trầm buông tay!” Hoàng Phủ Tấn khổ sở cười một tiếng, đẩy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thiên đang nắm lấy tay hần, quyết tuyệt xoay người rời đi.

“Buông. Buông tay! A ~” Sau khi Hoàng Phủ Tấn đi, Tiểu Thiên chán nản ngồi vào bên cạnh trên ghế, khổ sở cười một tiếng, “Hần. Hần nói buông tay?” Tiểu Thiên mang nụ cười cứng ngắc trên mặt, nước mắt lại không nén được đã ra khỏi hốc mắt.

362. Chương 362

“Hần. Hần nói buông tay?” Nước mắt Tiểu Thiên đã rơi đầy trên mặt, cả người ngơ ngác ngồi ở trên ghế tự nói, đôi môi mang theo run rẩy khe khẽ.

“Tiểu thư.” Đóa Nhi đi tới bên cạnh Tiểu Thiên, nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng Đóa Nhi cũng không chịu nổi, giữa hoàng thượng cùng tiểu thư tại sao lại không thể thuận lợi một chút nhỉ, mới vừa xem bọn hần có chút tiến triển, sao lập tức lại, lại thành bộ dáng này.

”Hu hu hu

hắn nói buông tay, hắn nói buông tay. . . .” Tiểu Thiên khổ sở ôm Đóa Nhi lên tiếng khóc lớn lên, giống như là muốn phát tiết hết ra ngoài, nàng khóc so với lúc này còn lợi hại hơn chút.

Hắn tại sao có thể như vậy, không nghe nàng nói xong đã như vậy bỏ lại nàng, tại sao có thể cứ như vậy dễ dàng nói với nàng buông tay, hắn tại sao không cho nàng một cơ hội giải thích. Mới vừa còn nói về sau chỉ thích một mình nàng, tại sao mới biết như vậy, tất cả liền thay đổi, chẳng lẽ yêu có thể nói dễ dàng như vậy, nói yêu liền yêu, nói không thương liền không yêu nữa sao?

“Tiểu thư, người chó ngửi nhiều quá, hoàng thượng chỉ tức giận mà nói vậy thôi, tiểu thư đừng khóc có được hay không?” Đóa Nhi thanh âm cũng mang theo vài phần ghen ngào, ai

tiểu thư cũng thật là đáng thương, từ nhỏ đã thích hoàng thượng, chờ thật vất vả mới được gả cho hoàng thượng, lại bị hoàng thượng vô duyên vô cớ đánh ba mươi đại bản ném vào lãnh cung, khiến nàng mất trí nhớ, tất cả liền thay đổi theo những rồi lại lần nữa yêu hoàng thượng, những tưởng hoàng thượng yêu nàng, nhưng lại bị hoàng thượng vô tình bỏ lại, tại sao con đường tình cảm của tiểu thư lại gian nan như vậy ? có phải vì đối tượng là một quân vương hay không?

“Đóa Nhi, ta yêu hắn, thật sự thương hắn, ta không bỏ được hắn, hắn tại sao có thể nói buông tay liền buông tay.” Tiểu Thiên ôm Đóa Nhi, khóc đến đau đớn tâm can, nàng vẫn biết yêu một người sẽ rất đau khổ , nhất là yêu một đế vương, cho nên đối với hắn là lần nữa trốn tránh, nhưng đợi đến khi nàng không thể buông tay nữa, nàng lại bị đả thương, bị hiểu lầm mà không giải thích được, thậm chí ngay cả một cơ hội để giải thích cũng không có.

“Tiểu thư. . . .” Đóa Nhi nhú mày, nàng còn có thể nói được cái gì, không tính việc nàng chỉ là một người làm, chuyện của chủ nhân nàng không được xen vào, huống chi, người đem tiểu thư nhà nàng bỏ lại lại là một đế vương, nàng còn có thể nói gì, trách thì trách tiểu thư nàng số mệnh không tốt đi.

363. Chương 363

Đôi lông mày trầm mặc, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Đoạn Ngự, mở miệng nói: “Đem bút trả lại cho trẫm!”

“Tần. . . .”

“Trẫm nói đem bút trả lại cho trẫm!” Giống như là vì quyết định tựa như, Hoàng Phủ Tấn đối với Đoạn Ngự rống lên.

Nhìn bộ dạng hắn thế này đoán chừng nói cũng không thông, cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là đem bút đưa trả lại cho Hoàng Phủ Tấn, giống như là chưa từ bỏ ý định mở miệng nói: “Tần, người nếu đã viết ra, cũng đừng hối hận.” Đoạn Ngự nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Tấn, hắn rõ ràng nhìn ra được Hoàng Phủ Tấn sẽ không đổi ý.

“Trẫm tuyệt không hối hận!” Đoạn lấy bút trong tay Đoạn Ngự, Hoàng Phủ Tấn nhấc tay chuẩn bị viết lên thánh chỉ , cũng đang lúc này, hắn cau mày lộ vẻ do dự, trong đầu thoáng qua nụ cười thường ngày vẫn nở trên môi Tiểu Thiên, còn có thời điểm hắn bất lực nhất, thống khổ nhất nàng vẫn ở bên cạnh hắn, hắn thật cứ như vậy phế bỏ nàng sao?

364. Chương 364

“Người nào lại chọc tới hắn?” Đoạn Ngự tựa vào cửa ngự thư phòng, hai tay vòng ngực nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, hỏi Phúc Quý.

“Tướng gia, hoàng thượng như vậy, trừ Hoàng hậu nương nương ra, còn có thể là ai chứ?” Nói đến đây, Phúc Quý lại một lần nữa bất đắc dĩ thở dài, hoàng thượng tối hôm qua sau khi từ nơi của Hoàng hậu nương nương trở về, liền cả đêm không có ngủ, mặt tối sầm, ở ngự thư phòng từ tối hôm qua đến tận bây giờ Ai

Hoàng hậu nương nương này, trước kia đem hoàng thượng chọc giận đến phát điên còn chưa đủ, hiện tại đợi đến khi động tâm hoàng thượng, sao nàng lại vẫn còn chọc tức hoàng thượng đến thành như thế này? Chẳng lẽ nàng không biết hoàng thượng rất quan tâm nàng sao?

“Hoàng hậu?” Đoạn Ngự nhướn mày lên, mang trên mặt một chút nghi ngờ, gần đây tình cảm hai vợ chồng này rất tốt a, làm sao lại.

Đưa tay để xuống, hần đứng thẳng người, đối với Phúc Quý ngoắc ngoắc tay, “Người đi cầm kim sang được tới đây.” Vừa nói, vừa đi về hướng Hoàng Phủ Tấn.

“Hoàng hậu lại làm gì người vậy?” Đoạn Ngự đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, khoe miệng mơ hồ mang theo nụ cười.

Câu hỏi của Đoạn Ngự làm cho thân thể Hoàng Phủ Tấn cứng đờ, ánh mắt càng thêm lạnh, hần nhướn mắt nhìn về phía Đoạn Ngự, mở miệng nói: “Nàng không làm gì trẫm, chẳng qua là hoàng hậu của trẫm hào phóng đến mức luôn đem nữ nhân khác kín đáo đưa cho trẫm!” Nói đến đây, khoe mắt của Hoàng Phủ Tấn rõ ràng có cảm xúc mất mát thoáng qua.

Đoạn Ngự nhìn, nụ cười trên mặt thu lại hoàn toàn, trên mặt hoàn toàn ít đi vẻ mặt nhìn có chút hả hê mới vừa rồi, nhìn ra được, trong lòng Tấn cũng không hơn gì.

“Tấn.” Hần đang muốn mở miệng, lại bị Hoàng Phủ Tấn bị câu nói khổ sở sau đó của hần cắt đứt.

“A!” Hoàng Phủ Tấn cười khổ một tiếng, “Như vậy cũng tốt, nếu trẫm yêu nàng không cần, trẫm cũng có nữ nhân muốn.”

“Tấn, người không phải nói thật chứ?” Tiểu tử này đã bị chọc tức đến hồ đồ rồi, rõ ràng quan tâm hoàng hậu, lại nói ra lời như vậy.

“Ngự, là nàng không cần, không phải là trẫm không cho!” Hoàng Phủ Tấn kích động từ long y đứng bật dậy mắt trong nháy mắt đỏ ửng, “Nàng lại dám đi tìm Như Mộng, muốn trẫm lập Như Mộng làm phi, nàng lần nữa đem tấm lòng của trẫm ném ra ngoài cửa cửa, nếu nàng hào phóng như vậy, trẫm sẽ thành toàn cho nàng!”

“Như Mộng?” Đoạn Ngự bởi vì lời này của Hoàng Phủ Tấn hơi sửng sốt, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện mặt mê hoặc.

365. Chương 365

“Tấn, người bình tĩnh một chút, ta ngày hôm qua ở cửa cung đụng phải hoàng hậu, là nghe nàng nói đi tìm Như Mộng có việc gấp, còn nói là liên quan đến đại sự của người, có thể hay không giữa hai người có cái gì hiểu lầm?” Đoạn Ngự cố gắng muốn cho Hoàng Phủ Tấn tỉnh táo lại.

“Hiểu lầm?” Hoàng Phủ Tấn cười khổ một tiếng, “Nàng đi tìm Như Mộng, theo lời trẫm về đại sự trừ muốn trẫm lập Như Mộng làm phi, ngoài ra còn có cái gì là đại sự nữa?”

“Này.” Đoạn Ngự trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, tóm lại chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, lần đầu tiên hần nhìn thấy Như Mộng đã cảm thấy rất quen thuộc, nhưng là nhất thời không nghĩ ra, “Tấn, người trước hết dừng tức giận, hãy tìm hoàng hậu hỏi rõ ràng một chút đi.”

“Không cần, trẫm để nàng tự do!” Hoàng Phủ Tấn mi mắt rũ xuống, khoe mắt thoáng qua một tia đau đớn, đi tới bàn đọc sách bên cạnh, cầm bút lông lên, nghĩ tại trên thánh chỉ viết chữ.

Thấy thế, Đoạn Ngự mau bước thêm một bước đem bút trên tay hần đoạt lại, “Tấn, người làm gì?”

“Đem bút trả lại cho trẫm!” Hoàng Phủ Tấn khẩu khí rất bình thản, gương mặt nhìn về phía Đoạn Ngự, lãnh đạm mở miệng nói.

“Tấn, phế hậu chính là việc đại sự, người rõ ràng yêu nàng, tại sao muốn phế như vậy? Người biết, người một khi phế nàng, người nhất định sẽ hối hận!”

Lời của Đoạn Ngự nói trúng tim đen Hoàng Phủ Tấn, trên mặt của hắn xuất hiện một tia do dự, cau mày trầm mặc, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Đoạn Ngự, mở miệng nói: “Đem bút trả lại cho trẫm!”

“Tấn.”

“Trẫm nói đem bút trả lại cho trẫm!” Giống như là vì quyết định tựa như, Hoàng Phủ Tấn đối với Đoạn Ngự rống lên.

Nhìn bộ dạng hần thể này đoán chừng nói cũng không thông, cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là đem bút đưa trả lại cho Hoàng Phủ Tấn, giống như là chưa từ bỏ ý định mở miệng nói: “Tấn, người nếu đã viết ra, cũng đừng hối hận.” Đoạn Ngự nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Tấn, hắn rõ ràng nhìn ra được Hoàng Phủ Tấn sẽ không đổi ý.

“Trẫm tuyệt không hối hận!” Đoạn lấy bút trong tay Đoạn Ngự, Hoàng Phủ Tấn nhấc tay chuẩn bị viết lên thánh chỉ, cũng đang lúc này, hắn cau mày lộ vẻ do dự, trong đầu thoáng qua nụ cười thường ngày vẫn nở trên môi Tiểu Thiên, còn có thời điểm hắn bất lực nhất, thống khổ nhất nàng vẫn ở bên cạnh hắn, hắn thật cứ như vậy phế bỏ nàng sao?

366. Chương 366

Nhưng là, nàng rốt cuộc thương hắn hay không? Hắn ở trước mặt nàng như vậy trực tiếp biểu lộ tình cảm của hắn, trực tiếp theo sát nàng thừa nhận là hắn yêu nàng, mà nàng đây? Lại là đem hắn lần nữa đẩy ra, lại nói hắn là hoàng đế, nàng không muốn cùng nhiều nữ nhân như vậy tranh giành tình cảm, thời điểm hắn quyết định vì nàng dứt khoát phế đi cả hậu cung thì nàng lại nghĩ tới đem nữ nhân khác kín đáo đưa cho hắn, chẳng lẽ tình yêu của hắn đối với nàng mà nói cứ như vậy, nàng muốn an bài cho ai liền an bài sao?

Ánh mắt thu lại, lực đạo nắm bút nặng chút, trầm mặc một lúc lâu sau, hắn là đang trên thánh chỉ viết xuống ý chỉ phế hậu.

“Tấn.” Đoạn Ngự còn muốn cố gắng ngăn cản hắn, lại bị thanh âm lạnh như băng của hắn cắt đứt.

“Phúc Quý!” Hắn hướng về phía ngoài cửa kêu một tiếng.

Lúc này, Phúc Quý phụng mệnh Đoạn Ngự đi lấy kim sang được vừa hay đến trước cửa ngự thư phòng, nghe Hoàng Phủ Tấn gọi hắn, liền liên tục không ngừng chạy vào.

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Đoạn Ngự, trong mắt Hoàng Phủ Tấn rõ ràng mang theo sự kiên định, Phúc Quý sửng sốt, hắn chỉ cảm thấy có chuyện gì tựa như muốn phát sinh.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Phúc Quý căng thẳng đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, chờ hắn lên tiếng.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn ném thánh chỉ trong tay về phía hắn, “Đem thánh chỉ này tới Vũ Phượng Cung!”

“Dạ, hoàng thượng.” Phúc Quý hai tay run run nhặt thánh chỉ rơi trên đất, mở ra vừa nhìn đã cả kinh

“Hoàng. Hoàng thượng,. bẩm Hoàng thượng mong ngài nghĩ lại.”

Hắn là hoàng thượng thể nhưng tính toán phế hậu lại không nói cùng Thái Hoàng Thái Hậu bởi lão nhân gia không đồng ý rồi, chính là trong lòng hoàng thượng cũng không bỏ được a, hắn đi theo hoàng thượng nhiều năm như vậy, hoàng thượng cho tới bây giờ cũng chưa có quan tâm cô gái nào như vậy, hắn thể nào nhẫn tâm đem Hoàng hậu nương nương phế đi đây.

“Thể nào? Ngay cả một hoạn quan như người cũng tính toán can thiệp vào việc của trẫm sao?” Hoàng Phủ Tấn ánh mắt lạnh lẽo, làm cho người đối diện cũng phát run.

“Nô tài không dám!” Phúc Quý ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn quỳ xuống.

“Vậy thì nhanh đi tuyên chỉ!” Hoàng Phủ Tấn lần nữa thúc giục Phúc Quý, sợ rằng nếu có chậm trễ quyết tâm của hắn sẽ bị đánh suy sụp.

“Dạ, dạ, nô tài đi ngay ạ!” Phúc Quý cầm thánh chỉ trong tay, xoay người sang chỗ khác, động tác dưới chân lại chậm trễ rất nhiều, hi vọng Hoàng Phủ Tấn có thể thay đổi chủ ý.

367. Chương 367

Thời điểm đi tới cửa, Hoàng Phủ Tấn vẫn không có gọi lại hắn, đang lúc hắn bắt đầu chuẩn bị đi tuyên thánh chỉ, thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn lần nữa vang lên, “Đứng lại”

“Hoàng thượng, ngài. . . .” Trong mắt Phúc Quý liền hiện lên tia hưng phấn, hắn cao hứng xoay người lại nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn từ long ỷ đứng lên, trên mặt mang vẻ mặt tự nhiên đi tới hướng Phúc Quý, đem thánh chỉ cầm trở lại, “Không cần đi.”

“Dạ, dạ, nô tài tuân chỉ, nô tài tuân chỉ!” Lần này, Phúc Quý trả lời không chần chờ chút nào.

Là hắn biết, hoàng thượng vẫn không nỡ bỏ Hoàng hậu nương nương, thật tốt quá, cái thánh chỉ này thật không cần hạ xuống a.

Thấy Hoàng Phủ Tấn đem thánh chỉ cầm trở lại, Đoạn Ngự trên mặt cũng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo tiểu tử này còn không có bất tỉnh quá mức, nếu là thật phế, nhìn hắn về sau còn có thể không hối hận, hắn thấy hoàng hậu mặc dù thoát nhìn thật dễ nói chuyện, nhưng tính khí nếu là quật cường, cùng Tấn ngược lại có liều mạng.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đoạn Ngự mơ hồ có nụ cười.

Hoàng Phủ Tấn nhướng mắt, thấy nụ cười trên mặt Đoạn Ngự, hắn mắt tự nhiên nhìn về phía nơi khác, bên này giọng nói có chút cứng nhắc mở miệng nói: “Tìm trầm có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút người cùng hoàng hậu gần đây tiến triển được như thế nào?” Đoạn Ngự nở một nụ cười trào phúng.

Hoàng Phủ Tấn vừa nghe, sắc mặt thoáng chốc đen lại, nắm chặt thánh chỉ trên tay, hắn trầm giọng mở miệng nói: “Nếu như người bây giờ không muốn trầm đem người đuổi ra... Liền tự mình cút ra ngoài.”

“Ừ, Tấn, đừng như vậy chứ. . . .” Đoạn Ngự vốn định tiếp tục cười trêu Hoàng Phủ Tấn, nhưng hắn lại thấy ánh mắt lạnh như băng kia đành ngưng ngừng đem nụ cười trên mặt thu về, “Thật ra thì, là có một chút việc.”

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng mở miệng hỏi.

“Nước Tịch Huyền bên kia có động tác.”

“Phải không?” Lời của Đoạn Ngự khiến cho khóe miệng Hoàng Phủ Tấn nhếch lên, “Nhìn dáng dấp, động tác của bọn họ so với tướng tượng của trầm chậm rất nhiều, trầm đợi bọn họ đã nửa năm.”

“Tấn, ta xem bọn họ lần này tựa hồ rất có lòng tin, chúng ta phải cẩn thận thì hơn.” Đoạn Ngự không nhịn được nhắc nhở.

“Ừ, trầm biết, chuyện điều binh liền giao cho người phụ trách.” Hoàng Phủ Tấn không có bao nhiêu ý định đáp lại nói, nước Tịch Huyền đối với hắn mà nói, cho tới bây giờ thì không phải là đối thủ, chỉ bằng bọn họ cũng muốn cùng Hoàng Phủ Tấn hắn tranh đấu?

368. Chương 368

“Được, chuyện này liền giao cho ta đi, chính người cũng muốn cẩn thận một chút, trong cung nói không chừng có gian tế.” Đoạn Ngự vẫn là không yên lòng nhắc nhở.

“Ừ, biết.”

“Vậy ta đi về trước.” Đoạn Ngự không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một lần nữa, “Nhớ đem tay hạ xuống, máu chảy quá nhiều, hoàng hậu nhà các người cần phải thủ tiết.” Đoạn Ngự còn là không nhịn được trêu nói, nhìn Hoàng Phủ Tấn đem thánh chỉ cầm chặt như vậy, cũng biết hắn có quan tâm nhiều đến Tiểu Thiên.

Nói xong, cũng không đợi Hoàng Phủ Tấn mở miệng, hắn liền cười nhảy ra khỏi ngự thư phòng.

Sau khi Đoạn Ngự đi, Hoàng Phủ Tấn bởi vì câu nói cuối cùng kia làm ngây ngẩn cả người.

“Ta là thê tử của ngươi, nếu là ngươi chết, ta cũng muốn thủ tiết”

Trong đầu thoáng qua thời điểm ngày đó ở Vũ Phượng Cung, Tiểu Thiên đỡ hấn, đối với hấn lời nói kia mặc dù mang theo nhàn nhạt mùi vị nguyên rửa, nhưng cái cảm giác kia...cảm giác ngọt ngào làm thế nào cũng không thể che giấu.

Đêm đó còn phát sinh một loạt chuyện.

Nhớ tới đêm đó, mặc dù cuối cùng giữa bọn họ không có gì cả phát sinh, nhưng hấn vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng mà.

Thiên Thiên, tại sao ngươi lại muốn đem nữ nhân khác kín đáo đưa cho trẫm?

Nghĩ tới đây, mi mắt Hoàng Phủ Tấn rũ xuống, liếc mắt nhìn thánh chỉ trên tay, hấn cười khổ một tiếng, đem thánh chỉ xé thành hai nửa.

Bên này,Tiểu Thiên tới hôm qua ôm Đóa Nhi khóc mết, đến giờ Tỵ mới tỉnh lại, Đóa Nhi cũng không có ý định đánh thức nàng.

Chói mắt, ánh mặt trời chiếu vào bên trong, khiến cho nàng chua xót, cặp mắt càng thêm khó chịu .

Đưa tay cản trở ánh mặt trời, nàng lười biếng từ trên giường bò dậy.

Lực đạo trên tay khiến vết thương khẽ mang theo đau đớn, nàng không nhịn được kêu rên lên tiếng, “Ách.”

Giơ tay lên, phát hiện trên tay mình đã bị bọc mấy tầng cát trắng, trong đầu chợt thoáng qua tình cảnh đêm trước.

“Ngươi không cần làm khó, trẫm buông tay”.

Lời của Hoàng Phủ Tấn không ngừng quanh quẩn ở trong đầu của nàng, đâm vào hai mắt của nàng làm đau.

Thì ra là nói buông tay là chuyện đơn giản như vậy.

Trước một giây thì hoạn nạn cùng chia, sau một giây liền bỏ lại nàng ngoan tâm ly khứ.

”Buông tay? A

” Nhìn ánh nắng tràn vào phòng, nàng cười khổ một tiếng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, nàng ngược đầu, chịu đựng không để cho nước mắt chảy xuống, nhưng nàng phát hiện thật khó.

369. Chương 369

“Tấn, buông tay đối với ngươi mà nói thật dễ dàng như vậy sao?” Đưa tay lau giọt nước mắt, nàng xem hướng ngoài phòng lẩm bẩm.

“Tiểu thư, ngài tỉnh chưa?” Ngoài cửa, vang lên thanh âm của Đóa Nhi, đem suy nghĩ Tiểu Thiên kéo trở lại.

Liên tục không ngừng xoa xoa nước mắt trên mặt, nàng hít sâu một hơi, hướng ra bên ngoài nói: “Ừ, tỉnh, vào đi.”

Nghe được thanh âm của Tiểu Thiên, Đóa Nhi đẩy cửa đi vào, thấy Tiểu Thiên sưng đỏ hốc mắt, bộ dạng rõ ràng vừa mới khóc, nét mặt của nàng hơi sững sờ, trong mắt mang theo đau lòng.

“Tiểu thư, ngài.”

“Ta không sao.” Tiểu Thiên mau nói cắt ngang lời Đóa Nhi, nàng không hy vọng lời của Đóa Nhi để cho nàng khó chịu .

“Vây. Tiểu thư, nô tỳ trước phục vụ ngài rửa mặt nhé.” Biết Tiểu Thiên không muốn nói, Đóa Nhi cũng không có tính toán nói cái gì nữa tránh cho nàng thương tâm ..., không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không biết gì cả, phục vụ Tiểu Thiên rửa mặt.

“Ừ, được.” Gật đầu một cái, nàng nhận lấy khăn lông Đóa Nhi đưa tới tùy tiện lau mấy cái sau đó đi tới trước bàn trang điểm, cầm lược tùy tiện chải, cũng không có trang điểm, thậm chí ngay cả búi tóc cũng không có tâm tình, liền xoay người đi ra ngoài, hiện tại, nàng cũng đang là người “Thất tình”, vừa mới yêu một người, không yêu nhau được mấy ngày, liền bị vô tình “Bỏ rơi” rồi, không chỉ có như thế, người bỏ rơi nàng còn là lão công của nàng.

Nói, cũng thật xui xẻo, “Nói yêu thương” còn không có mấy ngày liền bị quăng, Niếp Tiểu Thiên nàng cũng coi là ít có a.

Tiểu Thiên tự giấu nghĩ như vậy, để tình tâm cảm thấy trấn an chút.

Hiện tại nàng thật nên đi ra ngoài, nếu không nhất định sẽ phát bệnh a.

Còn có Như Mộng, còn có cô gái ngày hôm qua mang nàng đến Công Tước sơn, người kia cho nàng cảm thấy quen thuộc như vậy, bóng lưng, thanh âm cũng làm cho nàng quen thuộc vô cùng.

Nàng cũng tốt tình tâm lại suy nghĩ một chút, nữ nhân kia rốt cuộc là người nào.

Nghĩ như vậy, nàng chạy tới cửa phòng ngủ.

“Tiểu thư, ngài đi đâu vậy?” Thấy thế, Đóa Nhi không yên tâm mở miệng hỏi.

“Không có đi đâu, ta chỉ là đến ngự hoa viên đi một chút, muốn làm chút chuyện.” Không muốn làm cho Đóa Nhi lo lắng, Tiểu Thiên chỉ có nói vậy cho nàng biết, tránh cho Đóa Nhi đợi không thấy nàng lại chạy đi tìm.

370. Chương 370

“Tiểu. Tiểu thư, ngài. Ngài thật không có chuyện gì sao?” Đóa Nhi ngập ngừng, không yên tâm hỏi.

Nói thật, nàng thật đúng là lo lắng tiểu thư nhà nàng sẽ nghĩ không ra a.

Nhìn thấy Đóa Nhi lo lắng, Tiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng, mở miệng nói: “Người yên tâm đi, chẳng qua là bị nam nhân quăng mà thôi, trên đời này ai chẳng trải qua thất tình, ta sẽ không ngu phải đi tự sát.”

“Tiểu thư.”

“Được rồi, em yên tâm đi, ta chỉ là đi ra ngoài đi một chút có chút chuyện, bảo đảm chờ một lát sẽ trở lại.” Tiểu Thiên không nhịn được cắt đứt lời của Đóa Nhi ..., nha đầu ngốc này trong đầu thật không biết đang suy nghĩ gì, làm sao lại nghĩ nàng sẽ đi tự sát chứ.

Niếp Tiểu Thiên nàng là ai, sẽ bởi vì bị một người đàn ông vứt bỏ bỏ chạy đi tự sát sao? Muốn thật như vậy thì từ khi bị đánh rồi phải vào lãnh cung nàng đã tự sát rồi a.

“Tiểu thư, ngài cẩn thận một chút nha.” Nhìn ra trong mắt Tiểu Thiên là không bình tĩnh, Đóa Nhi cũng không còn dám nói gì nữa, hơn nữa, thoạt nhìn tiểu thư tựa hồ thật sự cũng không có chuyện gì.

“Ừ, biết rồi.” Tiểu Thiên hướng về phía Đóa Nhi gật đầu một cái, xoay người, trong nháy mắt khoe mắt lại rũ xuống, trong mắt thoáng qua một tia bi thương, chẳng qua là lúc này, trừ chính nàng, ai cũng không biết trong lòng nàng khổ.

Nhấc chân lên, nàng vô lực đi ra khỏi Vũ Phượng Cung.

Hôm nay khí trời rất tốt, nói đơn giản một chút, chính là trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng, ở nơi này rét lạnh trong ngày mùa đông, làm cho người ta khó có cảm giác ấm áp.

Tiểu Thiên đi trên đường nhỏ ở ngự hoa viên, không một chút nào muốn cảm thụ ánh mặt trời kia.

Cúi thấp đầu, nàng chau mày, trong miệng càng không ngừng lẩm bẩm: “Kỳ quái, nữ nhân kia rốt cuộc là ai?”

Nàng cố gắng nhớ lại hồi ức ngày đó, bóng lưng cùng thanh âm của nữ nhân kia, càng nghĩ càng quen thuộc, càng nghĩ thì càng cảm thấy nữ nhân kia cách nàng rất gần, nhưng thế nào cũng không nhận ra là ai.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng cau mày, vừa đi vừa suy nghĩ, bởi vì nghĩ đến quá nhập thần, nhiều lần thiếu chút nữa bị vấp đá té trật chân, nàng đang chăm chú nghĩ đến sự việc kia, lại không cẩn thận đụng vào một bờ ngực kiên cố.

371. Chương 371

Va chạm này kéo suy nghĩ của Tiểu Thiên trở lại, nàng ngẩng đầu lên, lại đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Phủ Tấn.

Hoàng Phủ Tấn trong lòng buồn bực từ khi xé toang thánh chỉ kia, vì muốn phát tiết tâm tình bị đè nén một chút, liền từ ngự thư phòng đi ra, nghĩ tại trong ngự hoa viên tùy tiện đi một chút, có lẽ là nghĩ đến quá nhập thần, hắn cũng không có nhìn thấy Tiểu Thiên từ bên này đi tới, cho đến khi Tiểu Thiên tiến dụng vào trong ngực hắn, hắn mới phục hồi tinh thần lại, thấy trong ngực chính là nữ nhân làm hắn giận đến thiếu chút nữa sẽ phế nàng rồi lại không đành lòng phế bỏ, trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hắn thấy đôi mắt Tiểu Thiên rõ ràng sưng lên, giống như là khóc thật lâu lưu lại .

Nàng khóc? Là bởi vì hắn muốn thả tay sao?

Hoàng Phủ Tấn trong đầu đột nhiên thoáng qua ý nghĩ như vậy, mà chính là hình thức ý tưởng để cho hắn nhú mày.

Đáng chết, hắn thế nhưng đến bây giờ còn đối với nữ nhân ngọc này còn có ý nghĩ như vậy, hắn thật là muốn nàng đến phát điên rồi.

Tiểu Thiên nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn cũng kinh ngạc không nhỏ, trải qua nhiều chuyện như vậy, khi đối mặt với Hoàng Phủ Tấn nàng không biết nên dùng tâm tình gì nữa, thật ra thì nàng rất muốn giải thích, thật rất muốn nói cho hắn biết, nàng đi tìm Như Mộng cũng không phải là vì muốn cho hắn lập nàng ta làm phi, mà là.

“Hoàng.” Tiểu Thiên đang muốn mở miệng, lại bị thanh âm kiều mỹ mang theo hưng phấn ở đằng sau cắt ngang.

”Hoàng thượng

” Thanh âm Lan Phi ở Tiểu Thiên sau lưng vang lên, để cho Hoàng Phủ Tấn cùng Tiểu Thiên đồng thời đem tầm mắt chuyển sang nàng, chỉ thấy Lan Phi nàng mặt hưng phấn chạy tới hướng Hoàng Phủ Tấn, “Nô tì ra mắt hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

Nhìn ra được, hưng phấn trên mặt Lan Phi thủy chung không có đổi qua.

“Không cần đa lễ.” Tiểu Thiên rõ ràng không vui, Nha Nha , tiểu thiếp này không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác đợi đến khi nàng muốn cùng Tấn giải thích lại xuất hiện, nàng tới thật là kịp thời.

Hoàng Phủ Tấn cũng nghe ra trong lời nói của Tiểu Thiên mang theo tia chán ghét, hắn đem tầm mắt chuyển sang Tiểu Thiên thấy bộ mặt nàng khó chịu, trong mắt của hắn thoáng qua một tia vui mừng.

Đưa tay đỡ Lan Phi đang quỳ gối, Hoàng Phủ Tấn ôn nhu mở miệng nói: “Ái phi không cần đa lễ.”

372. Chương 372

Có lẽ là Hoàng Phủ Tấn lần đầu tiên đối với nàng ôn nhu như thế, cũng là lần đầu tiên tự tay đem nàng đỡ dậy, Lan Phi trong mắt khó nén thần sắc thụ sủng nhược kinh.

“Thần. Nô tì đa tạ hoàng thượng ưu ái.”

“Ái phi cần gì phải nói cảm ơn, người cùng trầm là phu thê mà.” Hoàng Phủ Tấn lúc nói lời này, tầm mắt quét qua Tiểu Thiên, thấy lúc nàng nghe được câu này mi mắt rũ xuống, tâm tình của hắn đột nhiên giãn ra, nhưng đồng thời vẫn là không yên lòng nhìn Tiểu Thiên một cái.

Hắn thấy được ánh mắt Tiểu Thiên mang theo tia bi thương, tim của hắn như có ai bóp nghẹt, có phải hắn có chút quá mức hay không? Hắn chỉ muốn trêu tức nàng mà thôi, chỉ là muốn để cho nàng biết, thật ra thì nàng là rất quan tâm hắn, không sai, hắn làm được, hắn đúng là thấy trong mắt nha đầu này có chút khổ sở, nhưng này chính là ngay cả hắn cũng đau lòng.

Hắn chợt cảm giác hắn đã sai rồi.

Không muốn diễn nữa, Hoàng Phủ Tấn đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị thanh âm trầm thấp của Tiểu Thiên cắt đứt.

Chỉ thấy trong mắt nàng đã xóa sạch tâm tình bị thương, gương mặt đối với Hoàng Phủ Tấn hai người mở miệng nói: “Hoàng thượng cùng Lan Phi ở chỗ này phu thê ân ái, nô tì không thích hợp ở chỗ này quấy rầy hai vị rồi, nô tì cáo lui.” Nói xong, giận dỗi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!” Hoàng Phủ Tấn giữ nàng lại, nhìn bộ dạng bất mãn này, hắn cuối cùng ôm một tia hi vọng mở miệng nói: “Người thật không quan tâm trầm cùng nữ nhân khác phu thê ân ái?”

Lời của Hoàng Phủ Tấn để trong mắt Tiểu Thiên một hồi chua xót, nàng không quan tâm? Nàng có thể không quan tâm sao? Nhưng là, nàng quan tâm thì có ích lợi gì?

Hất tay Hoàng Phủ Tấn, nàng đưa lưng về phía hắn, cười khê một tiếng, “Hoàng thượng nói lời này, ngài là hoàng thượng ân ái với ai đều là ngài định đoạt mà, như lời mà ngài nói..., có vẻ ta rất keo kiệt? Hoàng thượng ngài không phải khen ta là một hoàng hậu hào phóng sao? Ta hào phóng đến ngay cả Như Mộng cũng có thể cứng rắn kín đáo đưa cho ngài, như thế nào lại quan tâm hoàng thượng cùng ngài tiểu thiếp vợ chồng ân ái đây. Hoàng thượng ngài nói đúng không?”

Tiểu Thiên lời của mang theo ý vị giận dỗi rõ ràng, lại làm ặt Hoàng Phủ Tấn lần nữa chìm xuống.

373. Chương 373

“Đúng, người nói rất đúng.” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, tức tối mặt nhìn Tiểu Thiên, “Trầm vẫn khen hoàng hậu của trầm hào phóng, người quả nhiên không để cho trầm thất vọng.” Hoàng Phủ Tấn nhìn thẳng cặp mắt Tiểu Thiên.

“Ta nào dám để cho hoàng thượng thất vọng đâu, nhưng ta không muốn lại bị hoàng thượng ném vào trong lãnh cung.” Mặc dù trong lòng rất khó chịu, Tiểu Thiên vẫn quật cường nhìn lại Hoàng Phủ Tấn.

Lan Phi nhìn Hoàng Phủ Tấn cùng Tiểu Thiên, khẩu khí hai người nghe rất bình tĩnh, nhưng nàng ta cũng không dằn, mùi thuốc súng ở giữa Đế - Hậu thật nồng, nàng ta cũng nghe được lúc này hoàng thượng rất tức giận.

Mặc dù trong lòng nàng ta nhìn có chút hả hê, nhưng khuôn mặt Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng, nàng ta vẫn không nhịn được rung mình một cái.

Cúi đầu, khoe miệng của nàng ta nâng lên tạo thành nụ cười. Lần này hoàng hậu còn không chết sao?

Nàng nhớ hoàng hậu đáng chết này ngày đó dám lừa hoàng thượng rồi bị ném vào lãnh cung.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Tấn cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Hoàng hậu yên tâm đi, nếu hoàng hậu có thể hào phóng như vậy, trăm sao có thể nhẫn tâm đem người biếm lãnh cung chứ? Dưới gầm trời này, nữ nhân hào phóng giống như hoàng hậu đúng là rất khó tìm !”

“Cám ơn hoàng thượng khích lệ!” Tiểu Thiên khoe miệng thủy chung bình thản cười yếu ớt, “VẬY NÔ TÌ SẼ KHÔNG QUẬY RẦY HOÀNG THƯỢNG CÙNG LAN PHI PHU THÊ ÂN ÁI RỒI, NÔ TÌ CÁO LUI!”

Nàng xoay người, định rời đi.

“Đứng lại!” thanh âm lạnh như băng lần nữa vang lên, theo lời này âm rơi xuống, Hoàng Phủ Tấn một tay đưa, một tay kéo nàng vào trong ngực, vòng tay qua hông của nàng, ôm quá chặt chẽ, chặt đến để cho Tiểu Thiên không thở nổi.

“Người.”

“Trẫm thấy hoàng hậu hào phóng như vậy, không biết nàng muốn báo đáp ra sao?” Hoàng Phủ Tấn tay chế trụ Tiểu Thiên, lực đạo trên tay kia bởi vì tức giận mà từ từ gia tăng, đau đến nỗi Tiểu Thiên nhũu mày.

“Không dám muốn hoàng thượng báo đáp, chỉ cần hoàng thượng ngài buông tay là tốt rồi!” Quạt cường không chịu cùng Hoàng Phủ Tấn thỏa hiệp, trong mắt của nàng mơ hồ hàm chứa lệ quang.

” Nếu Trẫm nhất định phải báo đáp thì sao đây?” Ánh mắt lạnh lẽo, Hoàng Phủ Tấn nói thề đồng thời nụ hôn bá đạo cũng đi theo rơi xuống, ngay trước mặt Lan Phi, cứ như vậy không có dấu hiệu nào ngừng lại.

374. Chương 374

Hoàng Phủ Tấn hành động kinh ngạc, có chút hể hê nhìn Lan phi bên cạnh, đồng thời, khiến hấn càng thêm kinh ngạc chính là nụ hôn của hấn làm Thiên Thiên có chút đau.

Nàng thủy chung bị Hoàng Phủ Tấn ôm chặt vào ngực, nhìn ánh mắt tức giận của Hoàng Phủ Tấn, lại không chút thương tiếc hôn trừng phạt nàng, vành mắt nàng càng thêm đỏ.

Người không cần làm khó, trẫm buông tay! Người không cần làm khó, trẫm buông tay! Người không cần làm khó, trẫm buông tay!

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn không ngừng nổi lên trong đầu nàng, cộng thêm hấn vừa rồi mới cùng Lan Phi thân mật, làm trong lòng nàng nhói lên, ngày đó ủy khuất cộng với lúc này tức giận cùng nhau bùng lên.

Hấn ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho nàng, tại sao bây giờ lại thô lỗ hôn trừng phạt nàng như vậy?

“Pang ——”

Tiếng tát tay kinh người vang lên, làm Lan Phi ở bên cạnh bị dọa cho sợ đến xanh mặt, dưới chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất.

Này. Này Hoàng hậu nương nương điên rồi sao? Nàng lại dám động thủ đánh hoàng thượng?

Hoàng Phủ Tấn thấy Tiểu Thiên hành động như vậy cũng sửng sốt một lúc lâu, hấn không nghĩ Tiểu Thiên sẽ giận đến mức trước mặt phi tử khác cho hấn một tát tay, hấn càng không nghĩ tới, rõ ràng đã nói muốn thả tay hấn, lại vì bộ dạng ra vẻ không sao cả này của nàng mà giận đến hôn nàng, không chút nào thương hương tiếc ngọc hôn nàng.

Làm hoàng đế, gặp phải tình huống như vậy, hấn đáng ra phải tức giận, cái này đánh nàng nữ nhân là sẽ không có ngày thật tốt qua không phải sao?

Nhưng khi hấn thấy mắt nàng lóe lên lệ quang thì lại đau lòng không thôi

“Hoàng Phủ Tấn!” Thừa dịp Hoàng Phủ Tấn lơ đãng không chú ý, Tiểu Thiên chợt đẩy hấn ra, “Nếu dám nói buông tay, thì cũng đừng nên nuốt lời, cũng đừng gặp mặt ta! ! !” Câu này, nàng gần như hô lên, nước mắt không thể nén nổi nữa tuôn trào ra, xoay người chạy ra ngoài.

“Nếu dám nói buông tay, thì cũng đừng nên nuốt lời?”

Hoàng Phủ Tấn che gò má nóng lên, lo lắng tự nói, trong đầu thoáng qua hình ảnh Tiểu Thiên thương tâm chạy đi trong nước mắt, tim lại nhói lên.

Không lẽ theo như lời Ngự nói, nàng ngày đó tìm Như Mộng còn có chuyện khác sao?

Nhưng là, nàng đi tìm Như Mộng còn có thể có chuyện gì?

Nhiều lắm, Hoàng Phủ Tấn trầm mặc không nói, một lúc lâu sau, hắn mới xoay người rời đi. Hắn không đi tìm Tiểu Thiên. Hiện tại, có một số việc, hắn cần làm rõ.

375. Chương 375

Lúc Hoàng Phủ Tấn rời đi, Lan phi đứng dậy, lo lắng không thôi, không ngừng gọi hắn lại, trong mắt mang ý rõ ràng, “Hoàng thượng, ngài muốn đi sao?”

“Ừ.”

“Hoàng thượng.”

“Trẫm có chuyện, chớ làm phiền trẫm!” Không nhận được nhiều lắm, Hoàng Phủ Tấn không vui hất tay Lan phi ra, sải bước rời đi.

Đi chưa được mấy bước, mắt hắn mờ mờ, trong lòng bất đắc dĩ chưa đi được ngay.

Tại sao Thiên Thiên lại không giống những nữ nhân khác trong hậu cung, đối với hắn trăm theo ngàn thuận, thỉnh thoảng mà nghĩ của hắn nhớ tới hắn đây?

Nhưng là.

Nếu Thiên Thiên như vậy, hắn còn có thể muốn có nàng không? Hắn còn có thể bắt trị mà yêu nàng sao?

Vô lực thở dài, cõi lòng hắn đầy tâm sự hướng ngự thư phòng đi tới.

Thanh Âm cung ——

“Thái Hoàng Thái Hậu.”

“A, Nguyệt Khê a.” Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở giữa đại sảnh, gương mặt nhìn Nguyệt Khê Thái hậu một cái, miên cưỡng mở miệng nói.

“Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê muốn cầu ngài một chuyện.” Nguyệt Khê tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, do dự mở miệng nói.

Nghe Nguyệt Khê nói như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu mi mắt giương lên, nhìn về phía Nguyệt Khê, một lát sau, bà mới lười biếng mở miệng nói: “Nguyệt Khê, nếu là chuyện mượn binh, người cũng đừng nói nữa, nếu Tấn nhi không ượng, Ai gia là tuyệt đối không can thiệp vào việc của nó.”

“Nguyệt Khê biết.” Nguyệt Khê Thái hậu vô lực gật đầu một cái. Thần thiếp

“A? Vậy người đi cầu Ai gia chuyện gì?” Thái Hoàng Thái Hậu lần nữa giương mắt, hôm nay Nguyệt Khê Thái hậu tựa hồ bình tĩnh hơn thường ngày rất nhiều.

“Thái Hoàng Thái Hậu, ta muốn.” Cẩn cẩn môi dưới, Nguyệt Khê không biết nên mở miệng thế nào, bộ dạng thoát nhìn tựa hồ vô cùng khó khăn.

Điểm này, Thái Hoàng Thái Hậu cũng chú ý tới.

“Nếu như không phải chuyện mượn binh, có chuyện gì người hãy nói thẳng ra đi.” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn về phía Nguyệt Khê, mở miệng nói.

“Thái Hoàng Thái Hậu, ta muốn. Ta muốn đến hoàng lăng lay tế tiên hoàng.”

“Cái gì?” Thái Hoàng Thái Hậu bị yêu cầu này của Nguyệt Khê làm cho kinh ngạc, bà từ chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt Nguyệt Khê, mở miệng nói: “Người muốn đi lạy tể tiên hoàng?”

“Đúng vậy, Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê cúi thấp đầu xuống, thần sắc trong mắt mang theo vài phần khó giải thích.

376. Chương 376

“Nguyệt Khê, người phải biết, Tấn nhi nhất định không đồng ý cho người đi hoàng lăng lạy tể tiên hoàng.” Thái Hoàng Thái Hậu nói ra điểm quan trọng nhất.

“Cái này ta biết, cho nên ta.” Cẩn mật dưới, Nguyệt Khê nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, quỳ xuống, “Thái Hoàng Thái Hậu, xin ngài cho phép ta đi lạy tể tiên hoàng một lần được không?” Trong mắt nàng lóe lên lệ quang.

Thái Hoàng Thái Hậu thật sự khó có thể phân biệt nàng rốt cuộc thật lòng hay là toan tính, chẳng qua, nàng ta yêu cầu lạy tể tiên hoàng, cũng không phải là yêu cầu vô lý.

Chỉ nghe Nguyệt Khê tiếp tục nói: “Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê năm đó rời đi, hại tiên hoàng hân. Nguyệt Khê tự biết thẹn với tiên hoàng, xin Thái Hoàng Thái Hậu chấp thuận cho Nguyệt Khê đi hoàng lăng lạy tể tiên hoàng, Nguyệt Khê van xin ngài, Thái Hoàng Thái Hậu!”

Cứ như vậy vừa nói, trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu nàng không ngừng dập đầu.

“Nguyệt Khê, người cầu xin là làm khó Ai gia, hoàng lăng không có thánh chỉ của Tấn nhi không vào được.” Thấy Nguyệt Khê như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu cũng có vẻ khó xử trả lời.

“Nhưng, Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê biết ngài có thể tùy ý xuất nhập hoàng lăng.” Nguyệt Khê Thái hậu giương mắt nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, trong mắt mang theo vài phần hi vọng cùng cầu xin.

“Người muốn Ai gia len lén dẫn người đến sao?” Thái Hoàng Thái Hậu trực tiếp hỏi.

“Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê van xin ngài, cầu xin ngài dẫn Nguyệt Khê đi có được hay không?” Vừa nói, Nguyệt Khê Thái hậu nước mắt tuôn trào, vốn là tuyệt sắc giai nhân, kết hợp với bộ dạng diêm dâm đáng yêu này, thật sự khó có thể làm người ta cự tuyệt

Ai

khó trách tiên hoàng vì Nguyệt Khê mà tự sát, ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thấy Nguyệt Khê như vậy cũng không nhịn được đau lòng.

Còn nghĩ đến Nguyệt Khê lúc trước nhiều lần bị Tấn nhi làm nhục, nghĩ tới quả thật cũng đáng thương, nếu nàng ta muốn gặp tiên hoàng, vậy bà liền dẫn đi, chỉ cần không để Tấn nhi biết là được rồi

“Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê van xin ngài, để Nguyệt Khê qua đi, Nguyệt Khê van xin ngài.” Thấy Thái Hoàng Thái Hậu dao động, Nguyệt Khê lại một lần nữa không ngừng dập đầu.

Được rồi, người đừng dập đầu nữa, đứng lên đi, Ai gia dẫn người đi là được.” Thái Hoàng Thái Hậu tiến lên đem nàng đỡ dậy, bình thần mở miệng nói.

“Tạ. tạ ơn, tạ ơn Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê xoa xoa khóe mắt đầy nước mắt, từ trên đất đứng lên.

377. Chương 377

Thanh Âm cung ——

“Nguy rồi, Thái Hoàng Thái Hậu rốt cuộc ở đâu, đến bây giờ cũng không thấy xuất hiện?” Vũ Lạc Thủy ở cửa gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài điện.

Sáng sớm hôm nay đã nhìn thấy Thái Hoàng Thái Hậu rồi, bình thời, bọn cung nữ không có ai trông nom, Thái Hoàng Thái Hậu có lúc thường một mình tìm một chỗ an tĩnh mấy canh giờ, trước lúc mặt trời lặn trước nhất định sẽ trở về Thanh Âm cung, cho nên, hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu không có ở đây, nàng cũng không chú ý gì cả, cũng không hoài nghi gì, nàng cho là Thái Hoàng Thái Hậu lại đang ở nơi vắng vẻ nào rồi.

Nhưng bây giờ đã là Dậu rồi, Vũ Lạc Thủy không khỏi khẩn trương, cái này không giống tác phong của Thái Hoàng Thái Hậu a, phải biết, hoàng thượng là rất khẩn trương lão nhân gia người, nàng không thể nào ở trước mặt trời xuống núi còn không trở lại Thanh Âm cung, càng làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ chính là, Nguyệt Khê Thái hậu cùng tiểu hoàng đế cả ngày cũng không thấy, nàng hoài nghi Thái Hoàng Thái Hậu mất tích cùng Nguyệt Khê Thái hậu có quan hệ rất lớn.

“Có biết Thái Hoàng Thái Hậu đi đâu hay không?” Vũ Lạc Thủy nắm một cung nữ hỏi, mặc dù, nàng hiểu hỏi cũng sẽ không ra kết quả gì.

“Nô tỳ không biết!” Cung nữ mặt mờ mịt lắc đầu một cái.

Buông tay cung nữ tay ra, Vũ Lạc Thủy càng thêm khẩn trương, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu Thái Hoàng Thái Hậu xảy ra chuyện gì, hoàng thượng không phải sẽ giết nàng chứ.

Thái Hoàng Thái Hậu, Lạc Thủy van xin ngài, mau trở về đi.

Vũ Lạc Thủy hai tay để trước ngực, không ngừng cầu nguyện, hi vọng Thái Hoàng Thái Hậu có thể xuất hiện trước mặt nàng.

Nhưng nàng càng ngày càng thất vọng, thậm chí là đến mức tuyệt vọng.

Giờ Dậu đã qua, giờ Tuất cũng đã qua hơn phân nửa, Thái Hoàng Thái Hậu vẫn không xuất hiện trong Thanh Âm, chán nản ngồi vào ghế, Vũ Lạc Thủy đã khẩn trương đến sắc mặt tái nhợt, lại mù quáng vò đầu.

“Không được, lần này nhất định phải nói cho hoàng thượng biết, để ngài đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu!” Quyết định, Vũ Lạc Thủy từ trên ghế đứng bật dậy, bước nhanh chạy về hướng ngự thư phòng.

Ngự thư phòng ——

“Cái gì? Cả ngày nay không thấy Hoàng tổ mẫu?” Hoàng Phủ Tấn từ long ỷ đứng lên, sắc mặt tái xanh, nhưng có thể nghe được, khẩu khí hằn rõ ràng mang theo ý tức giận.

378. Chương 378

Vũ Phượng Cung ——

“Đóa Nhi, bên ngoài có chuyện gì vậy?” Bây giờ bị làm cho không cách nào ngủ, càng thêm bởi vì hôm nay cùng Hoàng Phủ Tấn phát sinh chuyện không vui khiến cho nàng hoàn toàn là ngủ không yên, cuối cùng, nàng từ trên giường bò dậy, đi ra khỏi phòng ngủ.

“Tiểu. Tiểu thư.” Thấy Tiểu Thiên ra ngoài, Đóa Nhi làm khó nhú mày.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấu vẻ chần chừ trên mặt Đóa Nhi, Tiểu Thiên bất an hỏi.

“Thái Hoàng Thái Hậu đã. Đã biến mất, hoàng thượng phái tất cả cấm vệ quân ở khắp thành tìm kiếm Thái Hoàng Thái Hậu!”

“Cái gì? Thái Hoàng Thái Hậu không thấy! ! !” Tiểu Thiên sợ hãi kêu lên tiếng, trong mắt lại có rõ ràng thần sắc hoảng sợ, “Tại sao có thể như vậy?”

Nàng cảm giác rằng một loạt chuyện phát sinh tựa như là đã được an bài .

Nàng bị dẫn tới Công Tước sơn, lại được thả trở lại, ngay sau đó, Thái Hoàng Thái Hậu lại tự nhiên biến mất không giải thích được, nàng cảm giác tựa như có người ở sau lưng thao túng, mà nhất cử nhất động của nàng luôn giống như là có người đang theo dõi.

“Kỳ quái, Hoàng tổ mẫu làm sao lại vô duyên vô cớ biến mất?” Tiểu Thiên cau mày, xoa cằm tự nói.

Theo tình huống trước mắt, Hoàng tổ mẫu là không thể nào ở trong hoàng cung.

Nhưng là hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm như vậy, nếu như là có thích khách giữa ban ngày ban mặt mang Thái Hoàng Thái Hậu đi, đó là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, Hoàng Phủ Tấn nuôi đám thị vệ kia cũng không phải là ăn cỏ lớn lên, như vậy chính là ——

Thái Hoàng Thái Hậu tự bà đi ra ngoài.

Nhưng.

Rốt cuộc là người nào có biện pháp để cho Thái Hoàng Thái Hậu cam tâm tình nguyện đi ra ngoài mà không làm bà đem lòng sinh nghi, thậm chí ngay cả thị vệ cũng không hề nhìn thấy?

Tiểu Thiên rất muốn để ý, nhưng là thế nào đều không thể làm rõ, nàng quả thật không nghĩ ra vấn đề mấu chốt rốt cuộc ở nơi nào.

Đang lúc này, một thân ảnh quen thuộc thoáng qua mi mắt của nàng, để cho Tiểu Thiên giật mình.

Bóng lưng này rất quen thuộc, gần đây mới thấy qua. Không đúng, phải nói, là thân ảnh này ngày ngày đều thấy mới đúng.

Đây là nữ nhân ngày đó mang nàng đến Công Tước sơn, cái bóng lưng kia nàng thế nào cũng không quên được.

Nàng làm sao sẽ xuất hiện ở trong cung, như thế nào lại để cho nàng quen thuộc như vậy?

Tiểu Thiên nhìn chằm chằm cái bóng lưng kia sững sốt một lúc lâu, chợt, nàng chợt ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo tia hoảng sợ, “Là nàng! Lại là nàng! Thì ra là nàng vẫn ở nơi này!” Tiểu Thiên hướng về phía cái bóng lưng kia cả kinh lên tiếng!

379. Chương 379

“Nguyệt Nhi, là nàng!” Tiểu Thiên đang ngồi chợt đứng lên, khó trách bóng lưng của nữ nhân kia lại quen thuộc như vậy, thanh âm cũng làm cho nàng quen thuộc, thì ra là nàng thật ngày ngày đều ở nơi này, nàng ấy quang minh chính đại như vậy, dù nàng khinh thường đến thế nào cũng không nghĩ tới là Nguyệt Nhi.

Từ lúc Tiểu Thiên giật mình, Nguyệt Nhi đã từ đại môn Vũ Phụng Cung ngoặt đi ra ngoài.

“Nguyệt Nhi, người đứng lại!” Tiểu Thiên vừa nói vừa dùng Lăng Ba Vi Bộ đuổi theo.

Bởi vì ngày đó giao thủ, Tiểu Thiên cũng biết Nguyệt Nhi có khinh công không kém, muốn đuổi kịp nàng tuyệt không phải chuyện dễ, nhưng nàng còn là đem hết toàn lực đi theo sau lưng Nguyệt Nhi, nàng hoài nghi Thái Hoàng Thái Hậu mất tích nhất định cùng Nguyệt Nhi có liên quan.

“Nguyệt Nhi, người đứng lại đó cho ta!” Thật vất vả đuổi theo Nguyệt Nhi, thanh âm Tiểu Thiên mang theo nhàn nhạt thờ ơ.

Ngoài nàng dự liệu chính là vào lúc đó, Nguyệt Nhi quả thật ngừng lại.

Nét mặt của nàng ta thoát nhìn rất trấn định, không hề có một tia thất kinh

Chỉ thấy nàng quay đầu lại, khóe môi nhếch lên cười nhạt, lúc này Nguyệt Nhi thoát nhìn càng giống như là một sát thủ máu lạnh đứng ở trước mặt Tiểu Thiên. Hai tay nàng vòng ngực nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt mang theo ý cười đắc ý, “Hoàng hậu nương nương, khinh công không tệ a.”

“Người cũng không kém chứ sao.” Tiểu Thiên cười nhạt, hai người lúc này thoát nhìn không hề giống là địch nhân, càng giống như là hai bằng hữu đang tán gẫu.

“Nô tỳ cảm ơn Hoàng hậu nương nương khen ngợi.” Nguyệt Nhi mỉm cười nói vuốt cằm, làm ra bộ dáng nha hoàn.

“Không cần đa lễ.” Tiểu Thiên cười nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Không biết cô nương xưng hô như thế nào? Hay vẫn nói là Nguyệt Nhi sao?”

Nghe Tiểu Thiên hỏi như thế, lông mày Nguyệt Nhi nhảy lên, ngay sau đó cười một tiếng, “Nương nương tại sao lại nói thế?”

“À?” Tiểu Thiên khoe miệng khe câu, mặt mày nhảy lên, nhìn về phía Nguyệt nhi, “Xem ra Nguyệt nhi cô nương rất hiểu suy nghĩ của Bổn cung!”

“Đó là đương nhiên, Hoàng hậu nương nương, Nguyệt Nhi là trợ thủ tốt đây.” Nói đến đây, trong mắt Nguyệt Nhi không thiếu vẻ đắc ý.

Không sai, chính là người ở bên cạnh hoàng hậu trong miệng Như Mộng nói nàng an bài ngày đó.

380. Chương 380

Dường như ông trời giúp đỡ nàng ta, nàng ta mới vào trong cung làm cung nữ, liền được phân phối đến bên cạnh hoàng hậu, nàng ta lại phát hiện Hoàng Phủ Tấn đối với vị hoàng hậu này có tình cảm, như vậy, sẽ để cho nàng ta càng thêm dễ dàng biết tin tức của Hoàng Phủ Tấn .

Mặc dù có thời điểm nàng ta cảm thấy lợi dụng vị hoàng hậu này là không đúng, nhưng. Không có vị hoàng hậu này, các nàng ta làm sao có thể đối phó Hoàng Phủ Tấn đây.

Làm sao lại để cho nàng ta biết mình ích kỷ chỉ để ý đến Thái hậu chính là mẫu thân Hoàng Phủ Tấn, làm sao lại thành công lợi dụng đến nàng chứ.

Nghĩ như vậy, trong mắt Nguyệt Nhi thoáng qua vẻ đắc ý rõ ràng.

Mà câu nói kia của Nguyệt Nhi làm cho Tiểu Thiên xụ mặt xuống.

Sơ qua, nàng mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo, “Thái Hoàng Thái Hậu ở đâu?”

“Thái Hoàng Thái Hậu?” Nụ cười trong mắt Nguyệt nhi càng thêm rõ ràng, “Tin tức về Thái Hoàng Thái Hậu, hay là người hỏi về Thái hậu Nguyệt Khê?”

“Nguyệt Khê?” Lần này, Tiểu Thiên càng thêm kinh ngạc không nhỏ, chẳng lẽ Thái hậu cũng không thấy rồi? Mới vừa rồi Đóa Nhi không có nói nàng ngược lại không nghĩ tới điểm này, nếu như chuyện Thái Hoàng Thái Hậu mất tích cùng Thái hậu Nguyệt Khê có liên quan, thì chuyện lần này càng thêm nghiêm trọng.

Nếu Hoàng Phủ Tấn biết là mẫu thân của mình bắt cóc Hoàng tổ mẫu, hẳn phải chịu đựng thống khổ như thế nào đây? Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên nhú mày lại.

Tiểu Thiên đang sững sờ, thanh âm khinh thường của Nguyệt Nhi lại vang lên lần nữa, “Tốt lắm, nương nương còn phải nghĩ tới giúp hoàng thượng làm thế nào tìm được Thái Hoàng Thái Hậu đi, nô tỳ cũng không phụng bồi.” Nói xong nàng ta xoay người chuẩn bị rời đi, hiện tại, sứ mạng của nàng ta ở lại trong cung cũng đã hoàn thành, là thời điểm cần phải trở về.

“Đứng lại!” Lời nói xong, Tiểu Thiên đã đến bên cạnh Nguyệt Nhi, động tác mau lẹ làm Nguyệt Nhi trong lòng cả kinh, lúc này tay Tiểu Thiên đã đến

bên cạnh bả vai Nguyệt Nhi, tay Nguyệt Nhi ôm vai phải nghiêng người một cái hất tay Tiểu Thiên ra. “Nói, Thái Hoàng Thái Hậu rốt cuộc ở nơi nào?” Tiểu Thiên đang cùng Nguyệt Nhi giao thủ trầm giọng mở miệng nói.

“Đừng hỏi ta, lời này ngươi nên đi hỏi Thái hậu Nguyệt Khê thì hơn” Nguyệt nhi trả lời có chút gấp, mặc dù nàng ta cũng đã biết hoàng hậu biết võ công nhưng không ngờ động tác của hoàng hậu nhanh như vậy, nhanh đến nỗi nàng ta khó có thể tiếp chiêu.

381. Chương 381

Giao đầu một chút, Tiểu Thiên cũng đã nhìn ra, mặc dù Nguyệt Nhi khinh công không tệ nhưng võ công cũng không lợi hại. Nàng còn tưởng rằng Nguyệt Nhi có võ công lợi hại không kém.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, muốn bắt Nguyệt Nhi là chuyện dễ dàng, chẳng qua là —— nàng ta có thể nguyện ý khai ra Thái Hoàng Thái Hậu ở nơi nào sao?

Mặc dù Thái Hoàng Thái Hậu mất tích nhất định là cùng Thái hậu có liên quan, nhưng là nàng dám khẳng định, Nguyệt Nhi nhất định biết Thái Hoàng Thái Hậu ở nơi nào.

Nguyệt Khê, tốt nhất người đừng làm gì quá đáng với Thái Hoàng Thái Hậu, nếu không người sẽ phải chịu sự thống khổ!

Ở trong lòng Tiểu Thiên nghĩ như vậy nhưng nàng khó có thể tưởng tượng Hoàng Phủ Tấn khi biết chuyện này sẽ nghĩ như thế nào nữa.

Nàng suy nghĩ, tinh thần cũng đi theo không tập trung lại.

Thừa dịp nàng sơ hở, Nguyệt Nhi phi thân nhảy lên, đá một cước vào ngực nàng, cảm giác được chiêu của Nguyệt Nhi, Tiểu Thiên mới chợt phục hồi tinh thần lại, mặc dù đã né tránh, nhưng vẫn là bị Nguyệt Nhi đá thương trên bả vai, đau đớn truyền đến, cánh tay nàng không thể xuất thủ.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không rảnh bồi ngài, cáo từ!” Khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh đắc ý, Nguyệt Nhi tung người nhảy một cái, biến mất trong màn đêm.

“Đáng chết!” Che bả vai, Tiểu Thiên thấp giọng mắng một tiếng, trong lòng không khỏi trách cứ mình. Cũng trách chính mình sơ suất quá, Nguyệt Nhi ngày ngày ở trước mặt nàng, nàng thế nhưng không nghĩ tới nàng ấy chính là do Như Mộng an bài!

Nói như vậy, Như Mộng biết được chuyện của Hoàng Phủ Tấn, hơn nữa Như Mộng sớm đã biết thân phận nàng là hoàng hậu. Nói như vậy, Như Mộng sớm đã có chủ ý?

Nhưng bây giờ vấn đề quan trọng hơn là, chủ ý của các nàng ta cũng là do Thái hậu sắp đặt. Người đó vì tiểu nhi tử có thể ích kỷ tới trình độ nào nàng không dám tưởng tượng, nàng chẳng qua là không hy vọng hành động của Nguyệt Khê không làm Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn tuyệt vọng. Dù sao, bà ấy còn là mẫu hậu của Tấn a.

Thật ra thì, nàng vẫn tương đối lo lắng cho Hoàng Phủ Tấn. Mặc dù hai người mấy ngày nay náo loạn không vui nhưng dù sao hẳn cũng là người nàng yêu, nàng thế nào nhẫn tâm thấy hẳn khổ sở?

Thanh Âm cung ——

“Như thế nào, có tìm được Thái Hoàng Thái Hậu hay không?”

“Hồi bẩm. Hồi hoàng thượng, còn. Vẫn không có.” Cẩm quân thống lĩnh xoa xoa trán đã đầy mồ hôi lạnh, căng thẳng hồi đáp.

382. Chương 382

“Vẫn không có? ! ! !” Hoàng Phủ Tấn thanh âm lạnh như băng không tự chủ vang lên, trong ánh mắt mang theo sát khí.

“Hoàng. Hoàng thượng, thần. Thần đáng chết!”

“Người không nên chết.” Hoàng Phủ Tấn cắn răng, sát khí trong mắt chợt lóe rồi biến mất tuyệt vọng, “Dán cáo thị, Thái hậu nước Hạo Nguyệt bắt cóc Thái Hoàng Thái Hậu, trong vòng ba ngày, ba vạn đại quân Kim Lăng san bằng Hạo Nguyệt quốc!”

“Hoàng thượng!” Lam Hữu bị Hoàng Phủ Tấn ra lệnh như vậy cả kinh ngẩng đầu lên, đừng nói hai nước giao chiến nhân dân khổ, huống chi, ai cũng biết Nguyệt Khê Thái hậu là mẫu thân hoàng thượng, hoàng thượng làm như vậy, cùng giết mẹ có cái gì khác nhau? Nếu để dân chúng biết, hoàng thượng sẽ phải mang tiếng xấu bất hiếu. Huống chi, hiện tại Nguyệt Khê Thái hậu mặc dù cùng Thái Hoàng Thái Hậu mất tích, nhưng không thể xác định Thái Hoàng Thái Hậu mất tích cùng Thái hậu có liên quan a, hoàng thượng như vậy đường đột xuất binh mà nói..., sẽ làm dân chúng oán trách.

Xem ra, hoàng thượng là bị chuyện Thái Hoàng Thái Hậu mất tích làm cho hồ đồ.

“Hoàng thượng, xin nghĩ lại a!”

“Trẫm đã nghĩ rất kĩ, trẫm muốn cho người nước Hạo Nguyệt nhất xác Nguyệt Khê Thái hậu, trẫm nhất định phải làm cho con trai của bà ta mang tiếng xấu mất nước trên lưng!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn không có một tia nhiệt độ, chính là tràn đầy sát khí không chút tình cảm nào.

“Hoàng thượng.”

Lam Hữu đang muốn nói gì, chợt từ bên ngoài một con phi tiêu bay vào trong ngự thư phòng, trực tiếp bay về phía Hoàng Phủ Tấn.

“Người đâu, bắt thích khách!” Chỉ nghe thanh âm Lam Hữu sợ hãi vang lên, trong hoàng cung này đề phòng nghiêm ngặt, lại vẫn có thể có người như thế lặng yên không một tiếng động xông tới mà không có người phát hiện, may nhờ hoàng thượng am hiểu võ công, tránh được phi tiêu công kích, nếu không.

Lam Hữu không cảm tưởng đi xuống, cũng không có chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, hắn liền đứng lên, đuổi theo thích khách.

Mà Hoàng Phủ Tấn lúc này so với Lam Hữu có vẻ bình tĩnh rất nhiều, mục tiêu hoàn toàn cũng không phải là hắn.

Nhìn mảnh giấy trên phi tiêu, Hoàng Phủ Tấn mặt lạnh, đưa tay rút phi tiêu ra, đem giấy trắng lấy xuống.

Xanh mặt, đem tờ giấy từ từ mở ra, trên xuống viết chằng chịt ký tự làm cho sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tối.

383. Chương 383

“Đáng chết, trên đây viết cái gì? ! ! !” Tức giận đến mức vò nát mảnh giấy trong tay, rồi ném tới trên mặt đất, sát khí trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng thêm mãnh liệt.

Mà đứng ở một bên, Phúc Quý thấy vẻ mặt này của Hoàng Phủ Tấn, sớm đã khẩn trương không biết làm sao, tâm lý càng thêm lo lắng nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn.

Đầu tiên là theo Hoàng hậu nương nương náo loạn mâu thuẫn lớn như vậy, bây giờ ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu cũng mất tích, những chuyện liên tiếp này nếu cứ tiếp tục xảy ra, hoàng thượng nhất định sẽ tức chết.

Nơm nớp lo sợ mà ngồi xổm xuống, hắn nhặt lên trang giấy bị Hoàng Phủ Tấn ném xuống trên mặt đất, hai tay run rẩy đem trang giấy nọ mở ra, văn tự bên trong cũng đồng thời làm cho Phúc Quý nhú mày.

Tịch Huyễn văn?

Thích khách này vốn là người của Tịch Huyễn sao địa? Cái này cũng làm cho Phúc Quý tuyệt vọng theo, cả trong hoàng cung này ai sẽ hiểu Tịch Huyễn văn cho dù Thái Hoàng Thái Hậu mất tích có liên quan đến người của Tịch Huyễn quốc, nhưng những chữ viết trên này ai có thể hiểu chứ?

Ôi

vậy phải làm sao bây giờ đây?

Phúc Quý bất đắc dĩ mà phe phẩy đầu, cũng không dám nói lời nào.

Đột nhiên, hắn như là nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhấc chân đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, đem tờ giấy đưa tới trước mặt hắn, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương biết xem thứ này.”

“Thiên Thiên?” Câu này của Phúc Quý nhắc tỉnh, làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm giác được đột nhiên bắt được hy vọng rồi, hắn thiếu chút nữa quên rồi, tên kia từ ngày đầu tiên lúc gặp mặt hoàng tổ mẫu, chính là dùng Tịch Huyền văn nói chuyện, bây giờ, trên dưới cả hoàng cung này, cũng chỉ có Thiên Thiên có thể hiểu được trên này viết gì mà thôi.

Không thể quản giữa bọn họ đang có chuyện mâu thuẫn không thoải mái, bây giờ an nguy của hoàng tổ mẫu mới là trọng yếu nhất, càng huống chi, mâu thuẫn của hắn và Thiên Thiên, vốn không là chuyện gì lớn.

Nghĩ như vậy, hắn cầm lấy trang giấy trong tay, chạy vội ra ngự thư phòng.

Mà Tiểu Thiên bên này, mới vừa theo Nguyệt Nhi thủ bị thương ở vai phải, đang chuẩn bị chạy về hướng Vũ Phụng cung, trong đầu nghĩ đến tất cả đều là chuyện Thái Hoàng Thái Hậu mất tích.

“Các nàng ta rốt cuộc mang hoàng tổ mẫu đi nơi nào? Mà mục đích các nàng ta mang đi hoàng tổ mẫu lại là cái gì?” Ôm vai phải, Tiểu Thiên cúi đầu đầu cau mày tự nói.

Đi chưa được mấy bước, liền đụng phải Hoàng Phủ Tấn đang dậm đầu chạy tới vốn định đi tìm nàng.

384. Chương 384

Ách..... Bị thể tới hung hăng của Hoàng Phủ Tấn đụng vào làm đau vết thương ở vai phải khiến nàng kêu lên một tiếng.

Thiên Thiên? Thấy Tiểu Thiên, mặt của Hoàng Phủ Tấn ngẩn ra, thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia lo lắng,

“Nàng làm sao vậy?”

Thanh âm của Hoàng Phủ Tấn trong lúc này vô tình nhu hòa xuống, mà dạng thanh âm nhu hòa lại làm cho trong lòng Tiểu Thiên thêm khó chịu.

Không phải nói hay lắm, muốn thả tay sao? Tại sao ở trước mặt nàng bày ra vẻ mặt như vậy?

Buông lỏng vai tay phải, nàng sửa sang lại suy nghĩ, thật vất vả mới đem nước mắt trực trào ra nuốt trở về, khóe miệng nàng nặn ra một nụ cười nhạt, ngược mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, nàng lắc đầu một cái, nói “Không sao.”

“Thiên Thiên.....”

“Hoàng tổ mẫu còn chưa tìm được sao?: Trước khi Hoàng Phủ Tấn định nói thêm, Tiểu Thiên liền nhanh chóng cắt đứt lời của hắn, nàng không muốn cùng Hoàng Phủ Tấn kể thêm một ít chuyện tình khiến cho nàng phải khó chịu.

Nghe Tiểu Thiên nhắc tới chuyện của Hoàng tổ mẫu, Hoàng Phủ Tấn nhớ lại mục đích của chuyến đi này, cùng chuyện của Thiên Thiên hay là trước mắt để qua một bên đi, hiện tại quan trọng nhất chính là việc mất tích của Hoàng tổ mẫu.

“Thiên Thiên, trầm tìm nàng có chuyện!” Đưa tay đem Tiểu Thiên kéo đến gần, hành động của hắn khiến cho Tiểu Thiên bất mãn nhíu mày.

Thoát ra khỏi tay của Hoàng Phủ Tấn, nàng nhàn nhạt mở miệng nói: “Chuyện gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Tiểu Thiên, trong lòng Hoàng Phủ Tấn có cảm giác khó chịu, nhưng cũng không muốn so đo nhiều như vậy, đem tờ giấy cầm trong tay đưa cho nàng, “Giúp trầm xem Tịch Huyền Văn này đi, trầm hoài nghi trong này nhất định có nhắc tới chuyện của Hoàng tổ mẫu!”

Tiểu Thiên giương mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, nàng nghi ngờ nhận tờ giấy của Hoàng Phủ Tấn đưa tới, lúc mở ra, chữ viết trên tờ giấy khiến ặt nàng bỗng chốc trở nên tái nhợt.

“Thiên Thiên, trên này nói cái gì? ? ?” Nhìn Tiểu Thiên trong nháy mắt chợt biến sắc, trái tim Hoàng Phủ Tấn thót lên tới cổ họng, đối với sự an nguy của Hoàng Thái Hậu càng thêm khẩn trương.

“Đi!” Không trả lời vấn đề của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên khẩn trương kéo tay của Hoàng Phủ Tấn, nhanh chóng chạy theo hướng cửa cung, Hoàng Phủ Tấn cảm giác được bàn tay của nàng đang không ngừng toát mồ hôi lạnh.

“Thiên Thiên, nàng mang trẫm đi đâu?”

“Công Tước Sơn!”

385. Chương 385

Tiểu Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, kéo tay Hoàng Phủ Tấn vọt ra ngoài cung, trong đầu đều là văn tự trên tờ giấy viết kia của Tịch Huyền

Hoàng tổ mẫu quả nhiên bị bắt đến Tịch Huyền quốc.

Nguyệt Khê Thái hậu đáng chết, dám đối xử với hoàng tổ mẫu lại như thế, nếu không phải có hoàng tổ mẫu, hai mẹ con bà ta cùng với tiểu hoàng đế đã sớm bị Tấn làm cho không toàn mạng rồi.

Cái gì gọi là lấy oán báo ân, nàng cuối cùng cũng thấy được.

Hoàng Phủ Tấn vừa nghe Tiểu Thiên nhắc tới Công Tước sơn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Công Tước sơn không phải là địa giới Tịch Huyền quốc sao? Tiệp nữ nhân Nguyệt Khê lại đem hoàng tổ mẫu giao vào tay người của Tịch Huyền quốc.

Căng thẳng nắm chặt tay không có chỗ phát tiết, chỉ có thể mặc cho Tiểu Thiên đem hắn tới Công Tước sơn.

Nơi nào đó ở Công Tước sơn——

Lúc này chân núi Công Tước cùng Tiểu Thiên nhìn ngày đó có chút không giống nhau.

Dưới chân núi, đèn dầu sáng rực, khắp nơi có tuần tra, Tịch Huyền binh đi tới đi lui, thỉnh thoảng kiểm tra động tĩnh bốn phía.

Bên trong trướng, Thái Hoàng Thái Hậu ngồi trước ghế, khuôn mặt tức giận nhìn Nguyệt Khê đang đứng trước mặt

“Nguyệt Khê, ngươi biết đang làm gì không?” Ánh mắt Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lẽo, trong mắt mang theo lửa giận không thể che giấu, “Ngươi dám giam lỏng Ai gia?”

Mà Nguyệt Khê Thái hậu lúc này lại có vẻ bình tĩnh dị thường, không còn bộ dạng khúm núm như ngày đó ở Thanh Âm cung, lúc này bà ta tựa như là đem tất cả đều vứt đi, mắt ngênh ngang hướng Thái Hoàng Thái Hậu, “Thật xin lỗi, Thái Hoàng Thái Hậu, vì Hi nhi, Nguyệt Khê chỉ có thể tạm thời để ngài chịu ủy khuất, chỉ cần Tấn nhi đáp ứng xuất binh cứu Hạo Nguyệt, Nguyệt Khê nhất định sẽ thả ngài.”

“Ngươi. . . .” Nghe Nguyệt Khê nói vậy, Thái Hoàng Thái Hậu giận đến đứng bật dậy từ trên ghế, đi tới trước mặt Nguyệt Khê, nheo mắt lại, “Ngươi giam cầm Ai gia để uy hiếp Tấn nhi?”

“Thật xin lỗi, Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê biết chỉ có ngài mới có thể để cho Tấn nhi xuất binh, Nguyệt Khê chỉ có thể làm như vậy, con quyết không thể để cho Hi nhi mang tiếng là vị vua mất nước, xin Thái Hoàng Thái Hậu. . . .”

Pang ——

Lời vẫn chưa nói hết, Thái Hoàng Thái Hậu ột cái tát vang dội trực tiếp trên mặt Nguyệt Khê, “Ngươi dám giam cầm Ai gia để uy hiếp Tấn nhi, ngươi không phải là người?”

Thái Hoàng Thái Hậu hướng về phía Nguyệt Khê từng bước ép sát, “Mười tuổi thì bên người Tấn nhi cũng chỉ có Ai gia là người thân, ngươi biết Ai gia đối với Tấn nhi mà nói quan trọng thế nào sao? Ngươi thể

nhưng vì đứa con trai này, liền không chút nào xem Tần nhi nghĩ thế nào, nữ nhân như ngươi, hoàn toàn không xứng làm một mẫu thân, Ai gia thật hối hận là ban đầu không để cho Tần nhi lấy mạng ngươi!”

386. Chương 386

Thái Hoàng Thái Hậu nói một câu, lại ép Nguyệt Khê lui về phía sau một bước.

Mà một tát này của Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê cũng không có gan đánh trả, mặc dù bà ta đã rời Kim Lăng đi hơn mười năm, không biết thay đổi như thế nào, nhưng bà ta cũng là lần đầu tiên thấy Thái Hoàng Thái Hậu tức giận đến tát bà ta một bạt tay.

Cho dù tiên hoàng chết là do bà ta, Thái Hoàng Thái Hậu đối với bà ta vẫn khách khí, nhưng lúc này, Thái Hoàng Thái Hậu lại động thủ đánh bà ta.

Bà ta biết lần này Thái Hoàng Thái Hậu nhất định rất tức giận, nhưng bà ta không có cách nào, nàng không thể để cho Hạo Nguyệt quốc sinh linh đồ thần.

“Thái Hoàng Thái Hậu, ngài mắng chửi đi, Nguyệt Khê rất có lỗi với Tần nhi, nhưng.”

Pang ——

Cái tát thứ hai vang lên lần nữa, “Ngươi biết rất có lỗi với Tần nhi ngươi còn dám làm như vậy, Ai gia chưa từng thấy nữ nhân nào không biết xấu hổ như ngươi!”

“Bà. Bà lại đánh ta?” Lần này, Nguyệt Khê có chút cả giận, nhưng cũng không có dám biểu hiện ra.

“Ngươi rốt cuộc có thả Ai gia trở về không?” Thái Hoàng Thái Hậu không để ý tới những lời này của Nguyệt Khê mà ép sát bà ta mở miệng nói.

Che gương mặt nóng lên, Nguyệt Khê che mặt nhìn thẳng Thái Hoàng Thái Hậu, “Chỉ cần Tần nhi đáp ứng xuất binh, ta liền thả ngài.”

“Ngươi.” Lúc này Thái Hoàng Thái Hậu hận không đem thể Nguyệt Khê băm thành vạn đoạn, bà hiện tại mới hoài nghi, nữ nhân này rốt cuộc có chỗ nào để cho nhi tử của bà yêu đến chết, quan trọng hơn là, nữ nhân này một chút cũng không xứng làm mẫu hậu của Tần nhi.

Lần này, Thái Hoàng Thái Hậu cảm giác mình tựa hồ mình đã hại đến Tần nhi.

Lần này bà bị giam lỏng, khẳng định không chỉ là ý tứ của Nguyệt Khê, phía sau hẳn định còn có bàn tay đen hướng dẫn bà ta làm vậy, nếu như không có người thất lễ lợi dụng bà ta, bà ta là tuyệt sẽ không có gan suy nghĩ giam lỏng bà để uy hiếp Tần nhi.

Quả nhiên ——

Thái Hoàng Thái Hậu đang lo lắng như vậy, bên ngoài trướng vang lên thanh âm đặc ý mang theo giễu cợt, hơn nữa còn là một nữ nhân.

“Quả nhiên là nữ nhân gốc gác!”

Theo lời này rơi xuống, rèm cửa bị vén lên rồi, từ bên ngoài trướng đi vào ba nữ nhân.

Mạn Yên (Như Mộng), Nguyệt nhi cùng với Mạn Yên Lan mù mù.

387. Chương 387

Mấy người của Như Mộng xuất hiện càng thêm để cho Thái Hoàng Thái Hậu xác định điểm này, chuyện cũng không đơn giản như Nguyệt Khê đã nói, xem ra là có người muốn lợi dụng chuyện Nguyệt Khê muốn

mượn binh tới đả kích Tấn nhi.

“Các người là ai?” Thái Hoàng Thái Hậu cố giả bộ trấn định nhìn về phía đám người Như Mộng.

“Ai?” Như Mộng cười, nhướn mày, nhẹ giọng hỏi đáp: “Người muốn mạng của Hoàng Phủ Tấn.”

“Các người.” Nguyệt Khê không dám tin nhìn Như Mộng, “Các người không phải nói bắt Thái Hoàng Thái Hậu tới đây chỉ là vì để cho Tấn nhi xuất binh sao? Các người.”

Lời của Như Mộng làm cho Nguyệt Khê không chịu được, đúng vậy mặc dù bà ta muốn Tấn nhi xuất binh giúp bà ta, nhưng bà ta thực sự không nghĩ đến việc muốn hại hắn.

“Người thật là một nữ nhân ngây thơ!” Như Mộng liếc bà ta một cái, “Người nghĩ rằng chúng ta ăn no rồi việc , không có gì làm nên giúp một người xa lạ như người để làm gì?” Vừa nói, Như Mộng để sát vào Nguyệt Khê suốt, tiếp tục nói: “Người thật cho là chúng ta tự dưng xuất hiện thiện tâm sao? Hoàng Phủ Tấn cũng quá đáng thương, thế nhưng lại có một mẫu thân như người vậy!” Vừa nói, Như Mộng còn cười điên cuồng mấy tiếng.

“Người.” Lần này, Nguyệt Khê không lời có thể nói, đôi môi mang theo hơi run rẩy, bà ta không nghĩ tới mình một lòng nghĩ tới Hi nhi, lại sẽ gián tiếp hại Tấn nhi.

“Các người rốt cuộc muốn thế nào?” Thái Hoàng Thái Hậu có vẻ rất bình tĩnh, lúc này, bà không thể quá khẩn trương, hiện tại Tấn nhi thật sự chỉ có một mình hoàng tổ mẫu bà là người thân rồi, bà tuyệt sẽ không để mình có chuyện .

“Thái Hoàng Thái Hậu bình tĩnh chớ nóng, chúng tôi sẽ không đả thương ngài .” Như Mộng vòng qua Nguyệt Khê đi tới bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, tiếp tục nói: “Ngài yên tâm, dù sao ngài còn là công chúa trước đây của Tịch Huyền quốc trước đây mà, chúng tôi sẽ không bạc đãi ngài , mục tiêu của chúng tôi chẳng qua là cháu trai của ngài mà thôi.”

“Các người nên bớt mơ mộng viễn vông đi, cho là bắt Ai gia mà có thể uy hiếp Tấn nhi?” Thái Hoàng Thái Hậu nói lời này mặc dù nói rất bình tĩnh, nhưng cũng có thể nhìn ra được thật ra thì bà cũng rất khẩn trương, bà không thể biết sau khi mình mất tích, Tấn nhi đang làm những gì, mà những người này sau khi bắt bà, sẽ muốn Tấn nhi làm gì, tóm lại, các nàng khẳng định không hề có ý tốt.

Mà theo trình độ Tấn nhi khẩn trương đối với bà, hẳn nhất định sẽ làm theo ý của những người này.

388. Chương 388

“Có thể uy hiếp được Hoàng Phủ Tấn hay không, rất nhanh sẽ biết, ta đoán.” Như Mộng che miệng cười khẽ một tiếng, “Ta đoán hoàng thượng hiện tại cũng đang trên đường tới rồi.”

Lời của Như Mộng quả nhiên làm cho Thái Hoàng Thái Hậu khẩn trương, “Người. Các người mau thả Ai gia, Ai gia sẽ không để cho các người làm tổn thương Tấn nhi .”

“Thái Hoàng Thái Hậu có năng lực gì có thể để cho chúng ta không làm tổn thương Hoàng Phủ Tấn đây?” Trên mặt Như Mộng không có một tia cảm xúc.

“Các người.”

Thái Hoàng Thái Hậu hiện tại không biết còn có thể làm gì, bà hiện tại cũng là một lão thái bà rồi, lại có năng lực gì ngăn cản các nàng ta làm tổn thương Tấn nhi đây.

Hiện tại duy nhất có thể làm, chính là cầu nguyện Tấn nhi ngàn vạn không nghe lời của các nàng ta tới nơi này.

“Các người. Các người tại sao có thể như vậy? Các người rõ ràng nói muốn giúp ta ? Các người tại sao có thể gạt ta?” Lúc này, Nguyệt Khê còn khờ dại mở miệng hỏi.

Chẳng qua hiện tại những lời này của bà ta đến tai người bên cạnh, lại là một câu chuyện cười vô cùng ngu xuẩn.

“Người quả nhiên là nữ nhân ngu xuẩn, đến bây giờ còn hỏi vấn đề ngu xuẩn này!” Như Mộng liếc Nguyệt Khê một cái, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài thì khóe miệng nàng khẽ nhếch cười lạnh, “Chờ nhật xác cho Hoàng Phủ Tấn đi.”

Nói xong, vung tay áo, xoay người đi ra ngoài.

“Sao. Tại sao có thể như vậy?” Nguyệt Khê ngây ngốc đứng tại chỗ, ngây ngô nhìn rèm cửa, bà ta hiện tại bắt đầu nghĩ, vì Hi nhi, bà ta luôn là không nghĩ tới cảm nhận của Tấn nhi, dùng đến hần thời điểm sẽ tới mượn binh, chưa dùng tới thời điểm, lại chưa từng nghĩ tới hần lần nào, ngay cả hiện tại, nàng còn đem hoàng tổ mẫu của Tấn nhi bắt cóc, hại Tấn nhi tùy thời sẽ uy hiếp tính mạng.

“Hiện tại cao hứng rồi chứ?” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Khê, khóe môi nhếch lên châm chọc, ánh mắt sắc bén nhìn Nguyệt Khê, đem bà ta ép tới góc tường, “Nếu như Tấn nhi có chuyện gì, người chết mấy trăm lần cũng không đủ!

Lời của Thái Hoàng Thái Hậu làm thân thể Nguyệt Khê run lên bần bật, cả người sững sờ.

“Thái. Thái Hoàng Thái Hậu, ta. Ta thật không cố ý muốn hại Tấn nhi, ta.”

“Bây giờ nói cái này đã muộn!” Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lùng cắt đứt bà ta, “Mẫu hậu như người thật tốt!”

389. Chương 389

Edit : Zennie

Tiểu Thiên vẫn lôi kéo Hoàng Phủ Tấn, dựa vào trí nhớ mà tìm đường, mang theo hần đến Công Tước sơn.

Hiện tại nàng bắt đầu suy nghĩ minh bạch, tại sao ngày đó Nguyệt Nhi mang theo nàng tới Công Tước sơn, lại không bắt nàng, thì ra là mục đích chủ yếu chính là muốn lợi dụng nàng đem Hoàng Phủ Tấn mang tới nơi này.

Nghĩ tới đây, trong lòng của nàng chợt chợt run rẩy, lúc trước thấy tờ giấy kia, nàng quá khẩn trương, thế nhưng ngu ngốc đến mức mang Hoàng Phủ Tấn đến nơi nguy hiểm như vậy.

Nhưng bây giờ tới cũng đã tới, cũng không có biện pháp gì, chỉ hy vọng Hoàng tổ mẫu thật sự ở chỗ này, chẳng qua là chân núi Công Tước Sơn này đề phòng nghiêm ngặt, muốn cứu đi hoàng tổ mẫu sợ rằng không dễ dàng.

“Như Mộng đem Hoàng tổ mẫu mang tới nơi này.” Nhìn những cây đuốc kia lượn lơ khói trắng dưới chân núi, Tiểu Thiên trầm thấp giọng mở miệng nói.

Thanh âm của nàng mang theo nhân nhật thở khê. Mà lời của nàng lại làm cho Hoàng Phủ Tấn cả kinh nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

Như Mộng?

Hoàng Phủ Tấn đột nhiên nghĩ đến điều gì? Trong mắt của hần thoáng qua tia kinh ngạc. Chẳng lẽ ngày đó nàng nói với hần chuyện quan trọng thật không phải là để cho hần lập Như Mộng làm phi? Mà là nàng đã sớm biết thân phận Như Mộng? Nhìn gương mặt Tiểu Thiên, trong lòng của hần mơ hồ đau nhói, hần cúi đầu xuống nhìn cổ tay nhỏ bé của nàng đang bọc vài tầng băng gạc, là ngày đó nàng bị thương.

Ngày đó, vốn nên là hần băng bó cho nàng, nhưng hần lại.

Mi mắt Hoàng Phủ Tấn rũ xuống, trong lòng mang theo cảm xúc hối tiếc nồng đậm.

Hần tại sao xúc động như vậy không nghe nàng giải thích đã nói muốn buông tay? Tại sao hần lại không nghe nàng giải thích? Hần còn cùng Lan Phi vừa cười vừa liếc mắt, nàng ngày đó khổ sở như vậy, cứ như vậy hần làm nàng đau lòng, hần lại còn bá đạo hôn nàng, hần thật đáng chết!

Lần nữa nhìn về phía gò má Tiểu Thiên, trong lòng Hoàng Phủ Tấn chìm xuống, nàng hiện tại cũng rất giận hần.

“Thiên Thiên, tay của nàng. . . .” Hắn vốn là muốn hỏi thương thế trên tay nàng ra sao, lại phát hiện mình tại sao không mở miệng được, mà lời của hắn lại làm cho Tiểu Thiên hiểu thành một tầng ý tứ khác.

Tiểu Thiên thấy hắn nói mà quay quay đầu lại, nhìn hướng tay của mình, mới phát hiện dọc theo con đường này, nàng vẫn lôi kéo Hoàng Phủ Tấn tay không có buông lỏng.

390. Chương 390

Trong đầu nhớ tới ngày đó Hoàng Phủ Tấn nói, còn có cùng Lan Phi ở trong ngự hoa viên thân mật ở trước mặt nàng, nàng mất tự nhiên buông lỏng tay ra, trong lòng mơ hồ đau , nàng thiếu chút nữa đã quên rồi, nàng đã bị người ta buông tay rồi, không phải sao?

Giận dữ buông tay ra, nàng mặt lạnh mở miệng nói: “Thật xin lỗi, làm dơ bẩn tay của người rồi hoàng thượng.”

“Thiên Thiên. . . .” Hoàng Phủ Tấn biết Tiểu Thiên hiểu lầm ý của hắn, đang muốn giải thích, lại bị Tiểu Thiên chột kéo lại một bên.

“Như Mộng, Nguyệt Nhi, Lan ma ma, quả nhiên là một phe.” Tiểu Thiên nhìn phía xa mấy người kia mới từ bên trong trường bước ra ngoài, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

Bây giờ nhìn Như Mộng, nàng thậm chí có chút tức giận, nàng vẫn cho là Như Mộng là một cô gái có nỗi khổ tâm, cho dù nàng tận mắt thấy có người muốn giết Hoàng Phủ Tấn, nàng còn là dứt khoát tin tưởng nàng là có nỗi khổ tâm, cũng bởi vì như thế, nàng mới có thể đơn độc muốn đi tìm Như Mộng.

Không nghĩ tới, hiện tại Như Mộng lợi dụng Nguyệt Khê Thái hậu bắt Thái Hoàng Thái Hậu tới uy hiếp Hoàng Phủ Tấn, nàng thật nhìn lầm người sao?

Càng làm cho nàng tức giận chính là bởi vì Như Mộng mà tình cảm của nàng cùng Hoàng Phủ Tấn vừa chớm nở đã bị hủy đi.

Nhưng Hoàng Phủ Tấn cũng không cho nàng một cơ hội để giải thích, điều này làm cho nàng tức giận đồng thời còn mang theo nhàn nhạt đau lòng.

Đang nghĩ như vậy, nàng cảm giác được tay của mình bị Hoàng Phủ Tấn cầm rất chặt, giống như là muốn nói cho nàng biết đừng sợ điều gì hết.

Đây là nơi làm cho lòng người có cảm giác sợ hãi, nhưng vào lúc này xem ra, lại làm cho nàng cảm thấy dị thường châm chọc.

Đưa tay từ trong tay Hoàng Phủ Tấn rút ra, tầm mắt của nàng thủy chung chăm chú trên người mấy người ở nơi xa kia.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn Tiểu Thiên, cử động vừa rồi của nàng có bài xích làm cho hắn có chút không vui, bất quá đây tất cả cũng do hắn tự tìm, hắn cảm giác mình phải tự làm tự chịu, cũng không tiện nói cái gì nữa, dù sao hiện tại an nguy của Hoàng tử mẫu mới là quan trọng nhất.

“Nàng sớm đã biết Như Mộng có vấn đề?” Mặc dù đã đoán được, nhưng hắn còn là không nhận được mở miệng hỏi.

“Ừ.” Đơn giản gật đầu một cái, Tiểu Thiên không nói thêm gì, nàng cũng không muốn nói thêm cái gì nữa.

“Thật xin lỗi, Thiên Thiên, trăm. . . .”

391. Chương 391

Edit : Zennie

“Đừng nói chuyện!” Tiểu Thiên cắt ngang câu nói Hoàng Phủ Tấn, nàng không muốn tiếp tục thảo luận ở nơi này, nhưng vì che giấu mình chuyện thực muốn tránh né, nàng chột dạ giải thích: “Các nàng ấy nghe được thanh âm sẽ phát hiện ra chúng ta.”

“Ừ, được rồi.” Thấy Tiểu Thiên cắt đứt lời của hắn, Hoàng Phủ Tấn cũng không có kiên trì nữa, hắn hiểu được, Tiểu Thiên giận hắn là phải.

Rõ ràng nói thật yêu nàng, rõ ràng chỉ thích một mình nàng, hắn lại theo sát nàng nói buông tay như vậy, thậm chí còn muốn phế hậu, hắn hiện tại thấy may mắn vì không có đem tuyên thánh chỉ kia, đó là người con gái duy nhất hiểu hắn mà sao hắn lại nhấn tâm buông tay?

Hoàng Phủ Tấn nhìn gò má lãnh đạm của Tiểu Thiên, thở dài ở trong lòng.

Hai người núp trong bóng tối quan sát động tĩnh nơi xa, kỳ quái là có rất nhiều binh sĩ nước Tịch Huyền vây quanh một cái trường, điều này làm cho bọn họ có thể khẳng định bên trong trường nhất định có người rất quan trọng.

“Hoàng tổ mẫu sẽ ở bên trong trường đó!”

“Hoàng tổ mẫu sẽ ở bên trong trường đó!”

Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn hai người trăm miệng một lời nói, sau khi nói xong, mới chột cảm thấy lúng túng.

Trầm mặc một lúc lâu sau, Tiểu Thiên mất tự nhiên nhìn phía xa, nhìn Hoàng Phủ Tấn bên cạnh mở miệng nói: “Vây. Làm sao bây giờ?”

Nàng quay mặt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, chỉ thấy hắn nhú chặt mày không nói gì.

Thật ra thì trong lòng Tiểu Thiên cũng hiểu, Hoàng Phủ Tấn rất lo lắng cho Thái Hoàng Thái Hậu, nàng muốn mở miệng an ủi hắn, nhưng lời nói đến khóe miệng làm thế nào đều nói không ra được.

Trầm mặc một lúc lâu sau, nàng mới mất tự nhiên mở miệng nói: “Hoàng tổ mẫu chắc chắn không có việc gì.” Những lời này là muốn cho Hoàng Phủ Tấn an tâm, Hoàng Phủ Tấn nghe vào tai, chột nghiêng đầu trong mắt mang theo mấy tia sáng tâm động.

“Thiên Thiên.”

“Ý của ta là nói, tờ giấy kia nói muốn người tự mình đến Công Tước sơn, người chưa xuất hiện, Hoàng tổ mẫu chắc là sẽ không có chuyện.” Tiểu Thiên lạnh lùng cắt ngang lời Hoàng Phủ Tấn, tầm mắt thủy chung nhìn chằm chằm về nơi xa, tuy đáng nhìn nhưng không có bất kỳ tiêu điểm.

“Ừ, trầm biết.” Mặc dù trong lòng có chút nhàn nhạt mất mát, nhưng hắn thật ra thì cũng hiểu, Thiên Thiên nha đầu này còn là quan tâm hắn, chỉ cần hắn biết điểm này là đủ rồi.

392. Chương 392

Edit : Zennie

Hoàng Phủ Tấn trả lời làm cho Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn hắn trong mắt chột lóe lên tia mắt mát rồi biến mất, lòng của nàng mỉm cười, căn môi dưới không có nói gì, tầm mắt tiếp tục nhìn chằm chằm nơi xa.

Sơ qua, chỉ nghe Hoàng Phủ Tấn để sát vào bên tai nàng, nhẹ giọng mở miệng nói: “Thiên Thiên, nàng đợi ở nơi này, ta qua đó xem một chút.”

Vừa nói, liền đứng dậy, lại bị Tiểu Thiên giật mạnh tay.

“Người điên rồi à, bên kia nhiều thị vệ như vậy, bảo ta chờ người quay lại, làm sao người có thể cứ như thế chứ?” Tiểu Thiên không vui nhú mày, trong mắt khó nén thần sắc khẩn trương.

Mặc dù lúc này, Hoàng Phủ Tấn biết mình rất có thể nguy hiểm tới sinh mạng, nhưng nhìn thấy trong mắt Tiểu Thiên kia khó có thể che giấu sự khẩn trương, trong lòng của hắn vô cùng thoải mái.

Hắn tự tay vỗ vỗ đầu Tiểu Thiên, cho Tiểu Thiên một nụ cười an tâm, “Nàng quên sao, ta đáp ứng nàng sẽ không để ỉnh có chuyện, nàng ở đây chờ ta.”

Nói xong, liền bỏ tay Tiểu Thiên đang nắm thật chặt tay của hắn ra.

“Nhưng ở cùng một ngày, người lại nói với ta người muốn buông tay, người muốn bỏ rơi ta!” Thấy Hoàng Phủ Tấn cố ý muốn đi, Tiểu Thiên trong lòng quỳnh lên, những suy nghĩ trong lòng bật thốt ra, thời điểm nàng nói ra được nước mắt của nàng cũng tràn đầy khóe mắt. Tưởng rằng mình thật có thể đem chuyện tình cảm nhìn rất phoáng khoáng, nếu hắn nói muốn buông tay, vậy thì nàng còn để ý làm gì, nàng còn có thể tiếp tục làm Niếp Tiểu Thiên, tiếp tục cuộc sống tiêu dao tự tại, nhưng là không nghĩ tới, mình trong tiềm thức hoàn toàn là không cách nào buông ra, thật ra thì nàng rất quan tâm, thật rất quan tâm, lời nói mà ngày đó Hoàng Phủ Tấn nói với nàng luôn làm nàng mơ hồ đau. Khi nàng hướng về phía Hoàng Phủ Tấn nói ra suy nghĩ của mình, nàng mới ý thức tới tim của mình thì ra là còn có thể đau như vậy!

Hoàng Phủ Tấn là bởi vì lời của nàng mà dừng bước, xoay người, lại nhìn thấy lúc này Tiểu Thiên đã lệ rơi đầy mắt.

Trong mắt của hắn thoáng qua một tia áy náy, cũng rõ ràng đau lòng, “Thiên Thiên.”

Đang muốn mở miệng, hắn lần nữa bị thanh âm nghẹn ngào kia cắt đứt, “Làm sao người có thể nói buông tay liền buông tay, làm sao người có thể không cho ta một cơ hội giải thích? Làm sao người có thể?” Tiểu Thiên trong lời nói mang theo rõ ràng tố cáo, nhìn nàng khổ sở như vậy, tâm Hoàng Phủ Tấn nhói đau lên, đi lên trước, ôm lấy nàng vào trong ngực.

393. Chương 393

Edit : Zennie

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Thiên Thiên, đều là ta không tốt, đều do ta, đều là ta quá ngu, mới không hiểu tâm của Thiên Thiên, thật xin lỗi.” Hoàng Phủ Tấn ý vị theo sát Tiểu Thiên nói xin lỗi, hắn cảm giác được thân thể Tiểu Thiên trong ngực hắn đang không ngừng run rẩy, tim của hắn lại càng đau hơn.

“Hai vị thật là thật hăng hái a, đã trẻ thế này vẫn còn ở nơi này tình tứ?” Thanh âm Như Mộng mang theo đắc ý cùng châm chọc vào lúc này vang lên, ánh lửa xung quanh nơi này cũng sáng rực lên.

Hoàng Phủ Tấn cùng Tiểu Thiên cả kinh quay đầu lại, dưới ánh lửa, nụ cười Như Mộng mang theo sát khí ở trong ánh lửa có vẻ càng thêm dữ tợn, vào lúc này trong mắt Tiểu Thiên chợt lóe lên tia bất đắc dĩ cùng đau đớn rồi biến mất .

Là nàng hoa mắt còn nghĩ Như Mộng thật là có nỗi khổ tâm. Khổ tâm ư? Vì khổ tâm mà lại dùng hết mọi phương pháp để lấy mạng Hoàng Phủ Tấn ư?

Hoàng Phủ Tấn vào lúc này lại có vẻ tỉnh táo cùng bình tĩnh dị thường, hắn theo bản năng đi tới trước mặt Tiểu Thiên, dùng thân thể bảo vệ Tiểu Thiên, bên này khóe miệng lạnh lùng khê cong, mang theo nhàn nhạt khinh thường, “Như Mộng cô nương nhã hứng không tồi, đã trẻ thế này còn tới quấy rầy trăm cùng hoàng hậu nói chuyện phiếm.” Vừa nói, liếc mắt nhìn phía sau nàng ta có hơn ngàn tên lính.

“Không bằng hai người đổi lại đến nơi khác nói chuyện phiếm thì như thế nào?” Như Mộng khóe miệng nhếch lên, trong mắt nhiệt độ chợt giảm xuống, “Đi gặp Diêm vương mà nói chuyện phiếm đi.” Tay nàng ta vung lên, mấy thị vệ phía sau hướng bọn họ vọt tới.

“Cẩn thận!” Tiểu Thiên sững sờ, nàng cảm giác được mình được Hoàng Phủ Tấn ôm trong ngực, Hoàng Phủ Tấn lúc này đã bị một đám thị vệ bao vây.

Hoàng Phủ Tấn cùng những thị vệ kia giao thủ, bên này lại đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực thật chặt, chỉ sợ nàng bị thị vệ thương tổn.

Nhìn gò má Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên quên mất suy tư, cũng quên mất mình đang trong tình huống nguy hiểm mà chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, ánh mắt ẩm ướt .

“Các người nghe đây, hôm nay nhất định phải lấy mạng Hoàng Phủ Tấn!” Chỉ nghe thanh âm Như Mộng lần nữa vang lên thì Tiểu Thiên mới thu hồi tinh thần, trong mắt mang theo khủng hoảng.

Nàng cũng không phải sợ mình gặp chuyện không may, mà là lo lắng Hoàng Phủ Tấn sẽ bị những thị vệ kia đả thương, dù sao mục tiêu của bọn họ là hắn, mà dáng vẻ của Như Mộng nhất định muốn giết hắn.

(đoạn này ko thiếu, bản CV y thế đấy)

394. Chương 394

Nàng thật rất hối hận mình cái gì cũng không suy tính cứ như vậy đem Hoàng Phủ Tấn mang đến Công Tước sơn, để cho hắn gặp nguy hiểm.

Mắt thấy người công kích Hoàng Phủ Tấn càng tới càng nhiều, Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là hô lên: “Người mau buông ta ra a, như vậy rất nguy hiểm !”

“Thiên Thiên, ta sẽ không buông nàng ra đâu. Nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng!” Hoàng Phủ Tấn đang cùng bọn thị vệ giao thủ, liền nói ra lời nói này với Tiểu Thiên.

Lời của hắn lần nữa làm cho Tiểu Thiên lo lắng, nhìn hắn dùng một tay cùng nhiều người như vậy giao chiến, bên này còn phải phân tâm bảo vệ nàng, cho dù võ công của hắn có khá hơn nữa, cũng không thể có thể đánh qua được nhiều người như vậy a. Nàng không thể để hắn có chuyện.

“Người mau buông ta ra a, ta không cần người bảo vệ!” Tiểu Thiên từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn muốn thoát ra, nhưng Hoàng Phủ Tấn ôm nàng quá chặt, nàng thế nào đều không thể thoát ra.

“Thiên Thiên, ta biết nàng vẫn còn trách ta, vẫn còn bực tức với ta. Nhưng ta thật sự không thể buông nàng!” Hoàng Phủ Tấn lúc này đã có điểm sức cùng lực kiệt rồi, chỉ có miễn cưỡng chống lại những tên thị vệ kia. Hắn biết lúc này nhất định phải bảo vệ tốt người con gái trong ngực hắn, không để nàng bị một tia tổn thương.

“Không phải, ta là nói.” Biết Hoàng Phủ Tấn hiểu sai lầm ý của nàng, nàng thật muốn giải thích, lại chỉ cảm giác được đôi mắt một trận cay cay đau nhói, đau đến mức nàng không nhìn được kêu thành tiếng.

Nàng che cặp mắt đau dữ dội.

“Thiên Thiên!” Tiểu Thiên không nhìn thấy chung quanh tất cả, chỉ nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Hoàng Phủ Tấn. Ngay sau đó, liền lần nữa bị Hoàng Phủ Tấn ôm chặt, nàng hoàn toàn ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn .

“Thiên. Thiên Thiên, ta bảo vệ nàng!” Tiểu Thiên mặc dù không nhìn thấy, nhưng lời Hoàng Phủ Tấn lại rõ ràng truyền vào lỗ tai của nàng. Nghe được những lời này nàng rất khổ cực, đồng thời, nàng còn cảm giác được Hoàng Phủ Tấn đang khó khăn cùng địch quân giao chiến.

Một lúc lâu sau, nàng mới từ từ cảm giác được khóe mắt không còn cay đau nhói, tầm mắt cũng rõ ràng hơn. Khuôn mặt Hoàng Phủ Tấn vào lúc này rơi vào mi mắt của nàng, có vẻ rất yếu ớt, nàng không biết đây là bởi vì sức cùng lực kiệt hay là do có nguyên nhân khác.

395. Chương 395

Edit: Cá trê

“Người mau buông tay ra, nếu còn tiếp tục như vậy người sẽ bị thương!” Tiểu Thiên hướng về phía Hoàng Phủ Tấn hô lên một lần nữa, trong lời nói của nàng khó nén được sự khẩn trương.

Nàng rất muốn thoát ra khỏi vòng tay của Hoàng Phủ Tấn, nhưng Hoàng Phủ Tấn lại càng ôm chặt, vào lúc này hắn đối phó với quân địch đã có chút lơ đãng, nhưng hắn còn tạo ra một khe hở hướng tới Tiểu Thiên nói: “Trẫm bị thương thì không có chuyện gì, nhưng trẫm tuyệt đối không để cho nàng bị thương!”

“Người.....” Những lời nói của Hoàng Phủ Tuấn khiến cho Tiểu Thiên không biết phải nói gì, nhưng trong khóe mắt của nàng chợt hiện lên một tia ấm áp.

Nàng đã nói hắn là hoàng đế ngốc mà, còn có thể trở thành như vậy, chỉ lo cho nàng, không chút quan tâm đến an nguy của bản thân mình, hắn chẳng lẽ không biết tính mạng của hắn còn quan trọng hơn so với bất kì một ai khác sao?

Mắt thấy động tác của Hoàng Phủ Tấn càng lúc càng chậm, chuyển thành thế bị động, Tiểu Thiên lại càng khẩn trương, bởi vì lúc này sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn đã tái nhợt hơn so với lúc trước.

Đồng thời, lực đạo của Hoàng Phủ Tấn quán bên hông nàng đã được nới lỏng, đẩy nàng thoát ra khỏi vòng vây, thật ra đối phó với mấy tên lính quèn đối với nàng không khó khăn gì, nhưng Hoàng Phủ Tấn lại bảo vệ nàng giống như bảo vệ chính tính mạng mình, mắt thấy những tên thị vệ kia tiếp tục liều mạng tấn công Hoàng Phủ Tấn, sự sợ hãi càng hiện lên rõ rệt trong mắt Tiểu Thiên, đang ở trong lúc tuyệt vọng, tên thị vệ tấn công Hoàng Phủ Tấn đột nhiên ngã xuống đất, cho đến khi nàng hiểu thì trên lưng bọn thị vệ đã có thêm vài mũi tên!

“Dem những người này bắt lại toàn bộ!” Thanh âm Đoạn Ngự vang lên phía sau lưng Như Mộng, trong mắt Như Mộng khó nén nổi sự kinh hoàng.

Đoạn Ngự? Sao hắn lại tới đây?

Đôi môi Như Mộng xuất hiện một tia run rẩy nhỏ.

“Ngự?” Sự uy hiếp trước mắt mình đột nhiên biến mất, nghe được thanh âm của Đoạn Ngự khiến cho Hoàng Phủ Tấn như nhắc được tảng đá lớn trong lòng, may nhờ Đoạn Ngự tới, nếu không, hắn cùng Thiên Thiên....

Thiên Thiên?

Nghĩ đến Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn chợt nghiêng đầu, mới vừa rồi cảm giác được Tiểu Thiên từ trong lồng ngực mình thoát ra, hắn rất muốn kéo nàng nhưng lực bất tòng tâm. Khi quay đầu lại thấy Tiểu Thiên đang ở bên cạnh, lúc này tâm của hắn mới nguôi ngoai.

“Thiên.....Thiên Thiên, nàng.....Nàng không sao rồi.....”

Lời còn chưa nói hết, hắn đã ngã xuống trước mắt mọi người.

“Tấn!”

“Hoàng thượng!”

Đoạn Ngự cùng Tiểu Thiên đều bị hắn hù dọa, luống cuống, nhất là Tiểu Thiên, bị dọa đến mức sững sờ, không thể nhúc nhích, nước mắt dần dần chảy ra.

396. Chương 396

“Hắn.....Hắn bị thương?” Một lúc lâu sau, nàng mới miễn cưỡng nói ra được mấy chữ này, nước mắt đã tràn đầy gương mặt.

Nàng sao lại ngốc như vậy, rõ ràng nghe thấy hắn nói khó khăn như vậy thì phải biết hắn bị thương mới đúng. Đúng là hoàng đế ngốc, tại sao không nói cho nàng, tại sao luôn nghĩ cho nàng, không để ý đến tính mạng mình lại đi che chở bảo vệ cho nàng.

“Tấn! Tấn!” Thanh âm khùng hoảng của Đoạn Ngự không ngừng vang lên bên tai nàng, nhưng nàng cũng không dám đi đến gần hắn, nàng sợ, sợ đáng về bị thương của Hoàng Phủ Tấn xuất hiện trước mắt nàng, hai chân nàng run rẩy không dám bước lên phía trước!

“Thiên.....Thiên Thiên! Bảo vệ.....Bảo vệ Thiên Thiên!” Máu không ngừng tuôn ra trước ngực của Hoàng Phủ Tấn, hướng về phía Đoạn Ngự nói, trong mắt mang theo một tia quyết định!

“Hoàng.....Hoàng thượng!” Lần này Tiểu Thiên không thể chịu đựng nổi, chạy tới bên người Hoàng Phủ Tấn, đẩy một ít người chung quanh ra, tựa như phát điên ôm lấy Hoàng Phủ Tấn, nước mắt lại trào ra như suối

“Tấn, người không thể có chuyện, người nói người muốn yêu ta, người đã nói người không bao giờ buông tay ta ra một lần nữa, người không thể có chuyện, người không thể....” Thanh âm Tiểu Thiên run rẩy cùng với nội tâm thống khổ.

Nhìn thấy bộ dạng đau lòng của Tiểu Thiên, tâm của Hoàng Phủ Tấn cũng nhói lên, cầm lấy tay của Tiểu Thiên, lúc này như có thêm một cổ lực lượng, trong mắt của hắn mang theo một tia kiên định “Thiên..... Thiên Thiên, nàng....Nàng đừng sợ, trẫm đã từng nói phải yêu thương nàng nhiều hơn, trẫm không.....Sẽ không để ỉnh xảy ra chuyện gì.”

“Người....Người nhất định phải nhớ những lời này,quân vô hí ngôn,người nhất định không thể có chuyện!” Đôi môi Tiểu Thiên run rẩy, chung quanh tiếng đánh nhau kéo dài không ngừng.

“Ừ, trẫm....Trẫm bảo đảm!”Đoạn Ngự nhíu mày nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoàng Phủ Tấn, hắn chưa từng nhìn thấy vị huynh đệ của mình đối với một nữ nhân động chân tình,càng không nghĩ đến, hắn sẽ yêu một nữ nhân mà ngay đến tính mạng mình cũng không cần, chẳng lẽ tình yêu có thể khiến cho con người ta vứt bỏ hết tất cả mọi thứ hay sao?

“Nương nương, hoàng thượng hiện tại rất nguy hiểm trước hết để cho ngự y xem một chút, tiếp tục như vậy nữa sợ rằng....”

“Được.....Được, thái y đâu rồi, thái y đâu!”Thanh âm Tiểu Thiên ghen ngào mang theo một tia kích động khó có thể ức chế, hướng về phía chung quanh hét lên.

397. Chương 397

“Thần.....Thần ở nơi này, xin nương nương cho thần xem vết thương của Hoàng thượng một chút!” Thái y xách theo hòm thuốc, căng thẳng đứng trước mặt Tiểu Thiên.

“Mau!”

“Dạ,....”

Thái y không ngừng xem xét vết thương trên người Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên theo dõi hắn, trong mắt mang theo một tia khủng hoảng cực độ, chân của nàng đã đứng không vững, lảo đảo vài bước.

“Thiên..... Thiên Thiên.....Nàng đừng.....Đừng sợ.....” Vừa dứt lời trước mắt Hoàng Phủ Tấn tối sầm, ngất đi.

“Hoàng thượng!”

“Tấn!”

Tất cả mọi người đều lên tiếng kinh hô.

“Thái y, người mau xem cho hoàng thượng đi, mau lên, người mau lên, người mau lên.....” Tiểu Thiên kích động, không ngừng xô đẩy thái y, lòng bàn chân mềm nhũn, quỵ xuống trước mặt thái y “Ta van cầu người, van cầu người cứu hắn, van cầu người.....” Trong lòng Tiểu Thiên chưa từng tuyệt vọng đến vậy, nàng học y nhiều năm như vậy, mặc dù đối với Trung y chỉ biết chút xiu, nhưng cũng nhìn ra được Hoàng Phủ Tấn bị thương rất nghiêm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Nàng sợ, chưa bao giờ sợ đến như vậy, nàng vẫn cho rằng mình rất sợ chết, nhưng bây giờ, nàng thà rằng người gặp chuyện không may chính là mình, mà không phải là Hoàng Phủ Tấn, trong giờ phút này nàng dường như đã giao trái tim của mình cho người nam nhân này.

“Nương.....Nương nương, người mau đứng dậy đi, người đừng làm vì thần sợ.....”Cái quỳ của Tiểu Thiên dọa cho thái y sợ đến tay chân luống cuống, không biết làm như thế nào cho phải.

Ngược lại, Đoạn Ngự vào lúc này bình tĩnh lạ thường “Thái y, người không cần quan tâm đến việc này, mau một chút xem vết thương của hoàng thượng đi.”

“Tướng gia, vết thương của hoàng thượng đã được cầm máu, hiện tại chỉ có hồi cung, thần mới có thể làm bước trị liệu tiếp theo.” Thấy Đoạn Ngự lên tiếng, thái y cũng không dám chậm trễ,thành thật trả lời.

“Được, ta lập tức an bài hoàng thượng hồi cung!” Bỏ lại những lời này, Đoạn Ngự xoay người, cùng một thị vệ thống lĩnh nói mấy câu, liền có một đám hộ vệ hộ tống Hoàng Phủ Tấn hồi cung!

Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn vừa mới rời đi, ánh mắt Đoạn Ngự trong nháy mắt xất hiện tia lạnh lẽo, hướng về phía tất cả thị vệ nói: “Đem tất cả mọi người ở đây bắt lại, nếu như có phản kháng, giết không tha!”

“Dạ, Tướng gia!”

398. Chương 398

Trong lúc bọn thị vệ dọn dẹp lực lượng còn lại, Như Mộng tựa như phát điên từ nơi nào đó vọt ra, thoát nhìn dường như mất đi một phần lý trí, Lan Di đi phía sau nàng muốn kéo nàng lại cũng không được.

“Không được, ta nhất định phải giết Hoàng Phủ Tấn, nhất định phải giết hắn mới được, Lan Di, ta van cầu người đừng có kéo ta, Lan Di!” Như Mộng nổi điên nắm lấy cánh tay Lan Di, trong mắt mang theo nỗi tuyệt vọng.

“Mạn Yên, người bình tĩnh một chút đi.....”

“Lan Di, đây là cơ hội duy nhất để ta giết Hoàng Phủ Tấn, ta.....Ta.....” Có lẽ bị kích động quá độ, có lẽ cảm xúc đè nén trong lòng đã lâu nay được bộc lộ quá nhanh, nàng vẫn chưa nói hết lời, liền ở trước mặt Lan Di hôn mê bất tỉnh!

“Mạn Yên?” Đoạn Ngự hơi sững sờ, đột nhiên cảm thấy cái tên này hết sức quen thuộc, hắn nhìn Như Mộng ngất xỉu trong ngực Lan Di, trầm mặc một lúc lâu, tựa như đang nhớ lại cái gì, đột nhiên, hắn chợt ngừng đầu lên, kinh hô một tiếng: “Mạn Yên! Nàng là Mạn Yên!”

“Lời nói vừa dứt, hắn vọt tới bên cạnh Lan Di, ôm lấy Như Mộng từ tay nàng, đem Như Mộng bế lên, xoay người nói với Lam thống lĩnh: “Lam thống lĩnh, bên này giao cho người!”

“Dạ, tướng gia!” Lam thống lĩnh thấy bộ dáng khẩn trương của Đoạn Ngự khi ôm Như Mộng, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi gì.

Sau khi thông báo xong, hắn liền ôm lấy Như Mộng, lật người nhảy lên lưng ngựa, phi như bay về hướng biên giới Kim Lăng.

Lan Di nhìn Đoạn Ngự cùng Như Mộng đang dần khuất khỏi tầm mắt của mình, trong mắt của bà ta xuất hiện một tia vui mừng, “Xem ra Đoạn Ngự cũng không hoàn toàn quên mất tiểu thư.”

Nhìn bộ dáng khẩn trương của Đoạn Ngự đối với Như Mộng, trong mắt Lan Di lóe lên một tia thoải mái, rút chủy thủ ra, chuẩn bị hướng ngực đâm tới, lại bị Lam thống lĩnh bay tới đá rớt trên mặt đất, đang lúc bà ta kinh ngạc tột độ, Lam thống lĩnh đã xuất hiện trước mặt bà ta, bình thản nói: “Không có sự đồng ý của Tướng gia, chỉ sợ người vẫn không thể chết! Đi theo chúng ta!”

Vân Tiêu cung—

“Nương nương xin yên tâm, hoàng thượng hồng phúc tề thiên, may nhờ mũi tên đi trệch trái tim mấy phân, hoàng thượng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua vết thương của hoàng thượng rất nghiêm trọng nên thần không thể biết được hoàng thượng tỉnh lại lúc nào, cho nên.....”

399. Chương 399

“Ừ, ta đã biết.” Nghe thái y nói Hoàng Phủ Tấn không có sao, tâm trạng Tiểu Thiên rốt cục cũng buông lỏng xuống, chỉ cần hắn không có sao, nàng đã cảm ơn trời đất, nàng sao có thể hy vọng xa vời hắn có thể lập tức tỉnh lại đây.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn nằm trên giường, trên mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, không khỏi làm tâm nàng nhói đau!

“Tên ngu ngốc này!” Tiểu Thiên thanh âm mang theo chút ghen ngào, nước mắt một lần nữa lấp đầy hốc mắt!

“Nương nương, thần đi xuống trước chuẩn bị thuốc cho hoàng thượng.” Nhìn Tiểu Thiên khó có thể ức chế tâm tình, thái y mượn cớ chuẩn bị lui ra.

“Ừ, được. Được!” Tiểu Thiên thanh âm ghen ngào gật đầu một cái.

Thái y lui xuống, Tiểu Thiên ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, nước mắt vốn là nhẩn ở trong hốc mắt vẫn chưa có dừng khí chảy ra ngoài.

“Tấn, người không sao, người thật không sao, người đối với ta không có nuốt lời, người không có.” Tiểu Thiên nước mắt nhỏ xuống trên mặt Hoàng Phủ Tấn, nước mắt nóng rực làm người đau lòng.

Nằm ở trên giường Hoàng Phủ Tấn vào lúc này mày nhíu lại rất chặt, vẻ mặt thoát nhìn rất thống khổ, dưới mí mắt rồi đóng chặt lại, con người càng không ngừng chuyển động, nhìn ra được, hẳn rất muốn tỉnh lại.

“Thiên Thiên, trầm bảo vệ nàng, trầm sẽ bảo vệ nàng, Thiên Thiên.” Trên giường Hoàng Phủ Tấn càng không ngừng nỉ non, mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng từ trên trán tuôn ra, “Thiên Thiên, thật xin lỗi, trầm không muốn thả nàng ra, trầm không muốn , Thiên Thiên.”

“Tấn.” lỗ tai Thiên Tiểu vẫn nghe thanh âm Hoàng Phủ Tấn trên giường lẩm bẩm, tiếp tục đau lòng khổ sở, nước mắt theo cảm của nàng thấm ướt cả váy áo, nàng lúc này đã khóc thành tiếng.

Thanh Âm cung ——

“Thái Hoàng Thái Hậu, ngài đừng quá sợ hãi!” Vũ Lạc Thủy bưng một chén trà đưa tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, nàng trái tim dễ xuống, may nhờ Thái Hoàng Thái Hậu nàng không có sao, nếu không, nàng thật nên lấy cái chết tạ tội rồi, nàng thế nhưng để cho Thái Hoàng Thái Hậu bị Nguyệt Khê Thái hậu ở ngay trước mắt của nàng mang đi, nàng lại một chút cũng không có chú ý tới.

“Vũ Lạc Thủy, Ai gia không để ý chuyện đó, người cũng đừng cảm thấy có lỗi.” Thái Hoàng Thái Hậu thấy trong mắt Vũ Lạc Thủy rõ ràng cảm giác đau lòng, nàng cười an ủi nàng nói.

“Thái Hoàng Thái Hậu.”

“Được rồi, đừng cau mày nữa, hiện tại quan trọng nhất chính là thương thế Tấn nhi, may nhờ thái y nói hẳn không có sao, nếu không.”

400. Chương 400

Nói đến đây, Thái Hoàng Thái Hậu bất đắc dĩ thở dài, bà cũng không có nghĩ tới Tấn nhi hẳn thật sự nguyện ý vì Thiên Thiên, ngay cả sinh mệnh cũng có thể không cần, nghe Thiên Thiên nói ở Công Tước Sơn Tấn nhi vẫn dùng thân thể bảo vệ nàng không để cho nàng bị một chút thương tổn, nhưng cuối cùng lại đem chính mình bị thương thành như vậy.

Bà thực không muốn Tấn nhi có thể giống như hoàng gia của hắn, vì Thiên Thiên liền buông tay với ba nghìn mỹ nữ hậu cung, nhưng bây giờ, tất cả đều đã rất rõ ràng rồi, vì nha đầu Thiên Thiên kia, đừng nói là hậu cung ba nghìn, ngay cả chính sinh mệnh, hẳn cũng có thể bỏ qua.

Trừ ngoài Thái Hoàng Thái Hậu, trong lòng Lạc Thủy càng thêm khó chịu gay gắt, mặc dù đã sớm hiểu hoàng thượng yêu Thiên Thiên, nhưng hẳn là một hoàng đế thế nhưng nguyện ý vì Thiên Thiên không để ý tánh mạng, như vậy còn có thể để cho nàng ôm một ít hi vọng sao?

May nhờ nàng nghĩ thông suốt không muốn tranh, coi như nàng thật muốn cùng Thiên Thiên tranh hoàng thượng, nàng có thể tranh được hay sao?

“Đúng rồi, Nguyệt Khê nữ nhân kia đâu?” Thanh âm Thái Hoàng Thái Hậu lần nữa vang tới, nghe được, khẩu khí của bà hôm nay cùng trước đối với Nguyệt Khê Thái hậu thái độ đã hoàn toàn không giống nhau.

“Bà ấy.” Lạc Thủy đang muốn mở miệng, cửa đột nhiên xuất hiện thân ảnh Thái hậu Nguyệt Khê, chỉ thấy nàng trừ trừ cước bộ đứng ở cửa, không biết nên làm sao bây giờ.

“Người đã đến rồi?” Thái Hoàng Thái Hậu mặt lạnh lùng, nhìn Nguyệt Khê đứng ở cửa mở miệng nói.

Lúc ấy Đoạn Ngự mang binh chạy tới Công Tước Sơn cứu bà ra, ngay tiếp theo để cho thị vệ mang nàng theo Nguyệt Khê đi ra, dù sao địa giới nơi đó là nước Tịch Huyền, để cho hai mẹ con bà ở lại nơi đó cũng không an toàn.

“Thái Hoàng Thái Hậu, con.” Nguyệt Khê nhắc chân lên muốn đi vào, lại bị tiếng hô không vui của Thái Hoàng Thái Hậu làm sững lại.

“Đừng nghĩ dùng chân bắn của người bước vào trong điện Ai gia nữa bước!” Ánh mắt Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lẽo, chân mày cau lại!

Thanh âm của bà làm cho đôi chân Nguyệt Khê cứng đờ lại, trên mặt mang theo chút lúng túng khó có thể che giấu, không dám tiến lên.

Lần này, bà ta cái gì cũng không dám nói, bất kể bà ta nói gì, bọn họ cũng sẽ không cách nào tha thứ, Tấn nhi hẳn bởi vì lỗi mẫn của bà ta hiện tại nằm ở Vân Tiêu cung sinh tử chưa biết, tất cả đều là bà ta làm hại, Thái Hoàng Thái Hậu nói đúng, bà ta thật không xứng làm mẫu hậu của Tấn nhi !

401. Chương 401

Thái Hoàng Thái Hậu mặt lạnh liếc Nguyệt Khê một cái, mở miệng nói: “Ai gia hiện tại không muốn cùng với người nói hơn một câu, thu thập hành lý xong người lập tức chạy trở về quốc gia chính người đi, nếu để cho Ai gia gặp lại người, tối nay vẫn còn ở trong cung...Thì ngày mai Ai gia liền lấy đầu người cùng tiểu hoàng đế kia đi tể tổ tông!”

“Thái. Thái Hoàng Thái Hậu, con.”

“Lập tức rút ra ngoài!”

“Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê ở trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu quỳ xuống, bộ dạng tự cho là đúng trước kia, lúc này trong mắt Nguyệt Khê Thái hậu, trừ kia rõ ràng hèn mọn ra, còn mang theo vài phần khẩn cầu, “Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê biết bởi vì chính mình ích kỷ đã hại Tấn nhi, Nguyệt Khê cầu xin ngài để cho Nguyệt Khê đi thăm Tấn nhi một chút có được hay không, sau khi thăm xong, Nguyệt Khê liền rời đi!”

“Muốn đi thăm Tấn nhi?” Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lùng nhướn mày, giống như Nguyệt Khê lúc này đang nói chuyện gì buồn cười, đột nhiên, ánh mắt của bà lạnh lẽo, nhìn thẳng Nguyệt Khê tiếp tục nói: “Thế nào? Dựa vào người ở trước mặt Ai gia còn giả bộ đáng thương, đến gần Tấn nhi, trực tiếp giết hấn sao? Ai gia hiện tại vẫn là rất không yên tâm về người.”

“Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê biết sai lầm rồi, van cầu ngài để cho Nguyệt Khê thăm Tấn Nhi một chút có được hay không, Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê quỳ gối ở cửa, muốn đi vào lại sợ, chỉ là một sức lực dập đầu, trán mang theo nhàn nhạt máu ứ đọng.

Lạc Thủy ở một bên nhìn, cũng không nhịn được dâng lên lòng trắc ẩn, nhưng Thái Hoàng Thái Hậu không chút nào dao động, giận đến mức đứng bật dậy, “Người muốn dập đầu phải không? Tốt, Ai gia sẽ để cho người dập đầu, người ở nơi này vẫn dập đầu đến khi Ai gia hô ngừng mới thôi, nếu như người dám dừng lại, Ai gia sẽ để cho tiểu hoàng đế chôn cùng với người dù sao mẫu hậu như người cũng không yên lòng về hấn, Ai gia sẽ đại phát từ bi, để cho hấn sau khi chết cũng đi theo mẫu hậu nhà người!”

“Thái. Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê không hề nghĩ qua Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên lại trở nên tuyệt tình như vậy, bà vẫn là người từ bi người thiện lương, làm sao lại sẽ nói với bà ta những lời như vậy

“Người yên tâm, người muốn dập đầu chết, Ai gia sẽ giúp đỡ nhất xác cho người.” Thái Hoàng Thái Hậu khốc miệng lạnh lùng khế cong, “Lạc Thủy, con ở nơi này nhìn bà ta, nếu dám dừng lại, liền chặt toàn bộ tay chân bà ta!”

Nói xong, Thái Hoàng Thái Hậu vung tay áo, sải bước rời khỏi đại điện, chỉ để lại Vũ Lạc Thủy vẻ mặt kinh ngạc cùng với Nguyệt Khê Thái hậu bị dọa đến trên mặt không có một chút tia huyết sắc !

402. Chương 402

Thái Hoàng Thái Hậu rời khỏi đại điện, vẫn ngồi ở trong hậu viện không xuất hiện nữa, bưng trà nhấp một hớp, mà nhìn xa xăm mà buồn bã.

Một lúc sau, bà mới hỏi cung nữ đứng bên cạnh: “Nguyệt Khê Thái hậu vẫn còn đang đập đầu sao?”

“Đúng vậy, Thái Hoàng Thái Hậu!”

“Ừ, người đi xuống đi!” Thái Hoàng Thái Hậu hướng cung nữ phát tay.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.”

Cung nữ lui ra, mà Thái Hoàng Thái Hậu lại nhíu lại một lần nữa.

Bên trong Đại điện——

Lạc Thủy nhìn Nguyệt Khê Thái hậu không ngừng đập đầu bên cửa, không dám thư giãn chút nào, nàng vô lực lắc đầu một cái.

Nguyệt Khê Thái hậu này a, sao lại khổ như thế chứ? Hại hoàng thượng lại hại chính mình.

Nàng thật là không nghĩ ra, hoàng thượng cũng là con trai của bà ta sao bà ta lại nhẫn tâm vì tiểu hoàng đế kia cũng không chú ý đến tánh mạng hoàng thượng, dưới gầm trời này sao lại có thể có một mẫu thân như vậy.

Chẳng qua hiện tại là nhìn bà ta có bộ dáng này, nàng cũng quả thật có điểm không đành lòng, một nữ nhân mang theo một đứa bé ngàn dặm xa xôi đến đất Kim Lăng mượn binh, còn bị thất bại, thật ra thì nàng cũng hiểu, Thái hậu mượn không được binh, chẳng những tiểu hoàng đế phải gánh tiếng xấu mất nước chi quân, ngay cả khi xuống chính suối chính bà ta cũng không còn mặt mũi nào mà đi gặp Nhan Hối, đi gặp dân chúng Hạo Nguyệt.

Nhìn Nguyệt Khê đập đầu đến mức trán cũng chảy máu, Lạc Thủy cuối cùng vẫn là không nhin được mở miệng lên tiếng.

Tiến lên đi tới trước mặt Nguyệt Khê, nàng bình thần mở miệng nói: “Nguyệt Khê Thái hậu, bà đừng đập đầu nữa!”

Những lời này của Lạc Thủy làm Nguyệt Khê chợt ngừng đầu lên, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, “Lạc. Lạc Thủy cô nương, ta.”

“Bà đứng lên đi, về phần Thái Hoàng Thái Hậu để ta đi nói!” Vừa nói, nàng đối với chung quanh đứng mấy cung nữ mở miệng nói: “Đem Nguyệt Khê Thái hậu đỡ dậy.”

“Vâng”

Cung nữ nghe lời đỡ Nguyệt Khê dậy nhìn máu ứ đọng trên trán bà ta, không ngừng chảy máu, dưới chân lại bởi vì quỳ thời gian dài mà như nhũn ra, Lạc Thủy nhìn bà ta, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Lạc Thủy cô nương, cô nương.” Nguyệt Khê cắn môi dưới, bộ dạng muốn nói lại thôi, trừ trừ một lúc lâu sau,

bà ta mới mở miệng nói: “Cô nương có thể. Có thể giúp ta cầu xin Thái Hoàng Thái Hậu hay không.”

403. Chương 403

“Không thể!” Không đợi Nguyệt Khê nói xong, Lạc Thủy liền vô tình cắt ngang, đi tới trước mặt Nguyệt Khê, nàng lãnh đạm mở miệng nói: “Thái hậu, bà biết việc làm lần này đã quan hệ đến tánh mạng hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu đến bây giờ chưa giết bà, là bởi vì lão nhân gia từ bi. Trước kia Thái Hoàng Thái Hậu cũng từng giúp bà khuyên hoàng thượng, bây giờ bà lại làm chuyện như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu còn có thể giúp bà đi khuyên hoàng thượng nữa sao? Bà quên điều này đi, lại không nói Thái Hoàng Thái Hậu sẽ không giúp bà, bà càng đừng nghĩ tới ta sẽ giúp bà đi khuyên Thái Hoàng Thái Hậu. Bà bây giờ liền tự cầu phúc đi, hi vọng dân chúng Hạo Nguyệt sẽ không vì vậy mà hận bà! Nhanh lên thu thập xong đồ trở về chính quốc gia các người đi, ta không tiễn.”

“Lạc Thủy cô nương.”

“Tiễn khách!” thanh âm Lạc Thủy vang lên, cũng không hề nhìn lại Nguyệt Khê một cái, liền xoay người hướng hậu viện đi tới.

Hậu viện ——

“Lạc Thủy, con đã đến rồi.” Nghe được tiếng bước chân quen thuộc sau lưng, Thái Hoàng Thái Hậu không quay đầu lại, nhấp một ngụm trà, nghe giọng hỏi.

“Đúng vậy, Thái Hoàng Thái Hậu!” Lạc Thủy đi tới bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, lẳng lặng đứng chờ đợi Thái Hoàng Thái Hậu lên tiếng.

“Ừ!” Lại một lần nữa nâng tách trà lên nhấp một hớp, Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục hỏi: “Con để cho Nguyệt Khê đi?”

Nghe Thái Hoàng Thái Hậu hỏi như vậy, Lạc Thủy có vẻ có chút kinh ngạc, “Thái Hoàng Thái Hậu, ngài.”

Trong mắt Lạc Thủy lộ vẻ kinh ngạc nhìn Thái Hoàng Thái Hậu, lại chợt cảm thấy buồn cười. Thái Hoàng Thái Hậu đưa tay vỗ vỗ đầu Lạc Thủy, cười nói: “Con ở bên cạnh Ai gia lâu như vậy, Ai gia còn không hiểu rõ con sao? Nhìn bà ta đáng thương như vậy, con không đành lòng có đúng hay không?”

“Thái Hoàng Thái Hậu, con.” Lạc Thủy cắn môi dưới cúi đầu, thật ra thì nàng biết mình có chút tự chủ trương, nhưng, Nguyệt Khê Thái hậu thật là đáng thương .

” Được rồi, đừng cau mày, Ai gia biết con không đành lòng, mới để cho con đứng ở nơi đó .”

Những lời này của Thái Hoàng Thái Hậu làm ặt Lạc Thủy cảm thấy mơ hồ, “Thái Hoàng Thái Hậu ý con người là?...”

Thái Hoàng Thái Hậu vẻ mặt lạnh nhạt từ trên ghế ngồi đứng lên, nhìn về phía Lạc Thủy, “Con cho rằng Ai gia thật sự tàn nhẫn như vậy để cho bà ta đập đầu chết ở nơi đó sao?”

404. Chương 404

Những lời Thái Hoàng Thái Hậu nói ra Lạc Thủy lập tức hiểu, nghi ngờ trong mắt nàng lúc này giảm không ít.

Chỉ nghe Thái Hoàng Thái Hậu tiếp tục nói: “Ai gia mặc dù rất giận bà ta, việc bà ta làm cũng là không thể tha thứ, nhưng nói cho cùng bà ta cũng là mẫu hậu của Tấn nhi còn có tiểu hoàng đế kia, tuổi nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, Ai gia thật đành lòng đem hấn đi chôn theo mẫu hậu hấn sao?”

“Không.” Nghe Thái Hoàng Thái Hậu hỏi như thế, Lạc Thủy liền tục không ngừng lắc đầu một cái.

“Vậy được rồi.” Thái Hoàng Thái Hậu cười cười, tiếp tục nói: “Cho nên Ai gia đối với bà ta như vậy, chính là muốn để cho bà ta nhớ cái dạy dỗ này, về phần chuyện mượn binh.”

Nhắc tới chuyện này, chân mày Thái Hoàng Thái Hậu lại một lần nữa nhíu lại, vẻ mặt thoát nhìn tựa hồ thật khó xử.

Điểm này Lạc Thủy cũng đã nhìn ra, nàng không yên tâm mở miệng hỏi: “Trong lòng Ngài đang lo lắng gì sao?”

“Ừ.” Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Thật ra thì nhìn Tấn nhi nó ngoài mặt đối với Nguyệt Khê máu lạnh như vậy, tuyệt tình như vậy, thật ra thì Ai gia nhìn ra được, nó rất quan tâm mẫu hậu. Nó đối với Nguyệt Khê càng biểu hiện quyết tuyệt, càng minh chứng trong lòng nó đang suy nghĩ nhiều. Nó là cháu của Ai gia, Ai gia rất hiểu nó.”

“Cho nên Thái Hoàng Thái Hậu ngài lo lắng.”

“Thật ra thì Ai gia hy vọng Tấn nhi cho Hạo Nguyệt mượn binh, dù sao tiểu hoàng đế kia vẫn là đệ đệ của nó. Đối với Tấn nhi mà nói, cũng coi là một thân nhân. Ai gia không hy vọng nó thật sự sẽ mất đi hoàng đệ cùng mẫu hậu, nhưng phải mượn binh quả thật là khó. Ai gia cũng không muốn lấy thân phận Hoàng tổ mẫu để cho hấn xuất binh, con nói nên làm gì bây giờ?” Nói đến đây, chân mày Thái Hoàng Thái Hậu lại vô tình nhíu lại.

“Cái này.” Nghe Thái Hoàng Thái Hậu nói như vậy, Lạc Thủy cũng không nhịn được nhíu mày, nàng vẫn không hề nghĩ qua điểm này, nàng cho là hoàng thượng hận Nguyệt Khê Thái hậu, chỉ là hận mà thôi, cũng không hề nghĩ như vậy quá nhiều giống như Thái Hoàng Thái Hậu.

Xem ra, nàng quả thật rất không hiểu rõ hoàng thượng.

Sơ qua, nàng đưa mắt nhìn về phía Thái Hoàng Thái Hậu, mở miệng nói: “Những chuyện này vẫn nên chờ hoàng thượng tỉnh lại rồi hãy nói, cũng không biết hoàng thượng lúc nào thì có thể tỉnh lại.”

“Đúng vậy.” Trong mắt Thái Hoàng Thái Hậu mang theo vài phần bất đắc dĩ.

405. Chương 405

Vân Tiêu cung ——

“Thật xin lỗi, ngài không thể đi vào!” Thanh âm của thị vệ canh cửa vang lên, nghe được, thanh âm này mang theo tia khó chịu.

“Tại sao trăm không thể đi vào?” Dương Hi mới có mười tuổi, chớp chớp cặp mắt ngây thơ đen nhánh, tựa hồ không nhìn ra trong mắt thị vệ kia mang theo vẻ mặt chán ghét, khờ dại mở miệng hỏi.

“Bởi vì nơi này không hoan nghênh ngài!”

“Cần rồi! Ngài dám nói chuyện cùng trăm như vậy hả?” Thanh âm non nớt mang theo uy lực cùng ý vị không cho cụt tuyệt.

“Tiểu hoàng đế, ở nơi này của chúng tôi chỉ có một hoàng thượng thôi!” Thị vệ lạnh lùng nhìn tiểu Dương Hi một cái, khước miệng mang theo vài phần khinh thường!

“Người. Các người.” Mặc dù nói tiểu Dương Hi mới mười tuổi, còn có rất nhiều điều hấn không hiểu, nhưng lời nói của thị vệ hấn cũng mơ hồ hiểu được.

Từ nhỏ được nâng niu chiều chuộng, hấn chưa từng chịu qua loại ủy khuất này, lần trước trong Thanh Âm cung trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu hấn đã bị ca ca mắng một trận rồi. Lần này ngay cả những thị vệ tên này cũng đối xử với hấn như vậy. Chẳng lẽ hấn cùng mẫu hậu ở Kim Lăng rất không được hoan nghênh sao?

Nghĩ như vậy, nước mắt tiểu Dương Hi đảo quanh ở trong hốc mắt, trong đôi mắt đen nhánh mang theo vài phần kiệt ngao bất tuần, mặc dù còn nhỏ nhưng hấn đã có vẻ tự ái bẩm sinh của bậc đế vương.

“Ngài nên trở về đi thôi, nếu còn ở chỗ này thì chúng tôi cũng không khách khí!”

“Trăm không về!”

“Tiểu hài tử ngươi vẫn muốn ở nơi này giả bộ phong thái hoàng thượng ư? Nếu không phải là các người tới mượn binh, hoàng thượng chúng tôi cũng sẽ không bị thương nặng đến bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Người

nhANH CÚT RA NGOÀI CHO TA, NẾU KHÔNG CHÚNG TÔI SẼ KHÔNG KHÁCH KHÍ.” THỊ VỆ VỪA NÓI, CÒN ĐƯA TAY NẶNG NỀ ĐẨY TIỂU DƯƠNG HI MỘT CÁI, DƯỚI CHÂN HẮN MẮT THẲNG BẰNG, ĐỤNG PHẢI CÂY CỘT SAU LƯNG. MẶC DÙ TRONG LÒNG RẤT ỦY KHUẤT, NHƯNG HẮN VẮN QUẬT CƯỜNG KHÔNG ĐỂ CHO NƯỚC MẮT CHẢY RA, CẶP MẮT NHÌN CHẼM CHẼM VÀO THỊ VỆ CANH GIỮ CỬA CUNG!

“Không! Trẫm không về!”

“Người.”

“Các người tất cả đều đi xuống!” Thanh âm Tiểu Thiên sau lưng thị vệ vang lên mang theo vài phần uy nghiêm, làm đám thị vệ chợt quay đầu lại.

“Hoàng hậu nương nương!” đám thị vệ hướng Tiểu Thiên thi lễ.

“Các người cũng đi xuống đi.” Tiểu Thiên khoát tay áo, tầm mắt chuyển sang tiểu Dương Hi vẫn đứng đó không chịu rời đi, mở miệng nói: “Người đi vào đi!”

406. Chương 406

Bỏ lại câu nói kia, Tiểu Thiên cũng không chờ tiểu Dương Hi mở miệng, liền xoay người đi vào.

Nếu Hoàng hậu nương nương đã ra lệnh, bọn thị vệ đương nhiên không dám chần chờ, không thể làm gì khác hơn là phụng mệnh lui xuống. Không bị thị vệ ngăn trở, tiểu Dương Hi rất dễ dàng liền đi vào trong điện, nhưng mới vừa đi theo sau lưng Tiểu Thiên đi vào, thấy Hoàng Phủ Tấn nằm trên giường, tiểu Dương Hi ngừng lại, ánh mắt của hắn mang theo nhàn nhạt bất an cùng lo lắng.

Cẩn mòi dưới, trầm mặc một lúc lâu sau, hắn mới đánh bạo nhìn về hướng Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Tỷ tỷ, thương thể của hoàng huynh rất nặng sao?”

“Hoàng huynh?” Tiểu Thiên bởi vì xưng hô của tiểu Dương Hi đối với Hoàng Phủ Tấn mà hơi sửng sốt, hắn làm sao biết Tấn là hoàng huynh của hắn?

Không thể phủ nhận, tiểu Dương Hi là một hài tử rất thông minh, vẻ mặt Tiểu Thiên như thế rất dễ dàng để cho hắn thấy ý nghĩ trong lòng Tiểu Thiên.

“Mẫu hậu nói hoàng thượng này là hoàng huynh của ta.” Hắn mở miệng giải thích cùng Tiểu Thiên như vậy, dừng lại một lát, hắn lại một lần nữa giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, trong hốc mắt đã tuôn ra nước mắt, “Tỷ tỷ, hoàng huynh không có việc gì chứ, hu hu

ta không muốn ca ca có chuyện.” Vừa nói, hắn lại khóc to hơn. Điểm này thật ra khiến Tiểu Thiên có chút ngoài ý muốn, chính là mới vừa rồi đám thị vệ khi dễ hắn như vậy, hắn cũng không có khóc ra thành tiếng, mà ở giờ phút này, hắn bởi vì thương thể của Hoàng Phủ Tấn mà khóc đến thương tâm như vậy, trong lúc nhất thời để cho Tiểu Thiên dâng lên một trận trắc ẩn.

”Tỷ tỷ, phụ hoàng ta qua đời, ta chỉ có mẫu hậu là người thân, hoàng huynh là thân nhân thứ hai, ta không muốn huynh ấy có chuyện, ta muốn tới thăm huynh ấy một chút, hu hu

” tiểu Dương Hi khóc đến rất đau đớn, nước mắt từ trên khuôn mặt nhỏ bé mềm mại rơi xuống, nhỏ xuống mặt đất. Tiểu Thiên nhìn hắn, trầm mặc một lúc lâu sau, nàng tiến lên, ngồi xổm người xuống đem tiểu Dương Hi ôm vào trong ngực, vỗ vỗ lên tấm lưng run run kia, nhẹ giọng an ủi hắn nói: “Hi nhi đừng thương tâm nữa, ca ca không có việc gì, nếu ca ca biết Hi nhi thương tâm như vậy, hắn nhất định sẽ tỉnh lại, hắn cũng chỉ có Hi nhi là đệ đệ có đúng hay không? Hắn sẽ không bỏ lại người. Cùng mẫu hậu.” Mấy từ cuối cùng Tiểu Thiên nói rất không được tự nhiên, mặc dù nàng không ghét tiểu hoàng đế này, nhưng Nguyệt Khê Thái hậu, thì nàng thật sự hận đến tận xương tủy. Nàng vẫn nhìn Nguyệt Khê đến bây giờ, chủ yếu là bởi vì trong lòng nàng rất rõ ràng, thật ra thì ở trong lòng Tấn, hắn rất thương nhớ mẫu hậu, người đã rời hắn đi hơn mười năm.

407. Chương 407

“Thật. Có thật không?” Tiểu Dương Hi từ trong ngực Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi ngây thơ bởi vì những lời này của Tiểu Thiên mà lóe ra mấy phần ánh sáng.

“Ừ, là thật, ca ca rất nhanh sẽ tỉnh lại.” Tiểu Thiên vuốt ve đầu tiểu Dương Hi, cho hắn một nụ cười an tâm.

Nhưng, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn nằm trên giường vẫn không có động tĩnh, tâm Tiểu Thiên lại nhói lên. Trên thực tế, ngay cả thái y cũng không biết hắn lúc nào thì tỉnh lại, nàng làm sao có thể biết được.

Tấn, ta van cầu ngươi, nhanh lên một chút tỉnh lại có được hay không?

Ta. Ta rất nhớ ngươi, rất nhớ vòng tay của ngươi, ngươi tỉnh lại ôm ta một cái có được hay không?

Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn trên giường sắc mặt tái nhợt, nước mắt của nàng theo hốc mắt mà rơi ra.

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, vẻ mặt tiểu Dương Hi càng thêm khó có thể ức chế, nhưng ngay sau đó, mắt của hắn lại rũ xuống, “Tỷ tỷ, sau khi hoàng huynh tỉnh lại có thể rất ghét ta hay không? Lần trước huynh ấy nói muốn chém đầu ta.”

“Không đâu, hoàng huynh chỉ hù dọa ngươi, huynh ấy nhất định sẽ không đem Hi nhi chém đầu đâu.”

“Nhưng mà.”

“Không có nhưng mà, Hi nhi, ngươi phải nhớ kỹ, hoàng huynh là một ca ca tốt. Cho dù huynh ấy nói gì thì ngươi vẫn sẽ thương yêu huynh ấy chứ?” Lời nói của Tiểu Thiên đặc biệt nghiêm túc.

“Ừ, Hi nhi sẽ vẫn thương yêu ca ca.” Tiểu Dương Hi trả lời rất nghiêm túc, giống như là đáp án của hắn ai cũng không thể phủ định. Mà câu trả lời của hắn để cho khoe miệng Tiểu Thiên mang theo chút vui mừng. Nàng biết ở trong lòng Tấn, có người thân bên cạnh là khát vọng xa vời không phải là người khác có thể tưởng tượng được.

Mặc dù hắn luôn là giả bộ rất lạnh khốc vô tình, nhưng lòng hắn thật sự là rất yếu ớt, yếu ớt đến làm cho đau lòng người!

Tiểu Dương Hi đi tới bên giường Hoàng Phủ Tấn, nắm tay của hắn, nhìn mặt Hoàng Phủ Tấn, gương mặt non nớt vào lúc này lại có vẻ dị thường quen thuộc, “Ca ca, huynh nhất định phải tỉnh lại a! Chỉ cần ca ca tỉnh lại, nếu ca ca muốn đầu Hi nhi, Hi nhi cũng có thể đưa cho ca ca. Bất quá, ta biết ca ca sẽ không làm thế bởi ca ca là một ca ca rất rất tốt!” Tiểu Dương Hi nói những lời này rất nghiêm túc. Tiểu Thiên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hoàng Phủ Tấn vào lúc này xuất hiện chút biến hóa, chân mày thỉnh thoảng giãn ra, thỉnh thoảng lại nhăn rất chặt.

“Tấn!” Tiểu Thiên vọt tới bên giường Hoàng Phủ Tấn, đôi môi bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy, tay lau mặt Hoàng Phủ Tấn, thanh âm mang theo run rẩy, “Ngươi. Ngươi nghe chúng ta nói chuyện có phải hay không, ngươi tỉnh lại a. Tấn! Ta van cầu ngươi, tỉnh lại nhìn ta một chút có được hay không? Ta rất nhớ ngươi a, Tấn.”

408. Chương 408

“Thiên Thiên, nàng đừng sợ, ta bảo vệ nàng! Cẩn thận! Thiên Thiên, ta bảo vệ nàng, ta bảo vệ nàng! Thiên Thiên! Thiên Thiên!” Hai mắt Hoàng Phủ Tấn đang nhắm chặt đột nhiên mở to, cả người từ trên giường bật dậy. Mặc dù đôi mắt tròn tròn nhưng lại trống rỗng, không có bất kỳ tiêu điểm.

Vết thương của hắn bởi vì động tác này mà rách ra, không ngừng chảy máu .

“Tấn! Tấn!” Nhìn Hoàng Phủ Tấn mở mắt ra, Tiểu Thiên kích động không ngừng kêu lên của hắn, giọng vào mắt nàng là máu tươi dọa cho sợ đến mức tay chân luống cuống.

“Ngự y! Người đâu, mau truyền ngự y a!” Nàng tựa như hoàn toàn mất đi lý trí hướng về phía ngoài cửa hô, đôi môi không ngừng run rẩy, nước mắt một giọt lại một giọt nhỏ xuống trên tay Hoàng Phủ Tấn, “Tấn, ta van cầu ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể có chuyện a, Tấn!”

“Tỷ tỷ, tỷ chớ khẩn trương, để cho ta!” Lúc này thanh âm non nớt vang lên, tiểu Dương Hi kia bây giờ thoát nhìn hoàn toàn không giống một đứa trẻ mười tuổi mà cơ trí, tinh táo. So với Tiểu Thiên, hẳn ngược lại có vẻ càng thêm bình tĩnh.

Kéo Tiểu Thiên ra, hắn đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, đưa tay điểm vào huyệt vị trên ngực Hoàng Phủ Tấn, tốc độ nhanh khiến Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người. Đồng thời, vết thương không ngừng trào máu kia lúc này từ từ dừng lại.

Tiểu Dương Hi đem thân thể Hoàng Phủ Tấn từ từ để xuống, xoay người đối với Tiểu Thiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, máu của hoàng huynh đã ngừng chảy.”

“Hi. Hi nhi, ngươi.” Tiểu Thiên bị hành động của tiểu Dương Hi làm cả kinh nói không ra lời.

Nhìn thấu kinh ngạc trong mắt Tiểu Thiên, tiểu Dương Hi giải thích: “Đây là Âm Dạ sư phụ dạy ta. Bất quá sư phụ rời đi ta thật lâu, nếu sư phụ ở đây nhất định sẽ làm cho hoàng huynh lập tức tỉnh lại.” Nói đến đây khóe mắt tiểu Dương Hi rũ xuống.

Mặc dù Tiểu Thiên không biết Âm Dạ là ai, nhưng là nghe khẩu khí tiểu Dương Hi, nàng cũng đoán được Âm Dạ là người rất lợi hại.

Chẳng qua là hiện tại nàng có thể đi nơi nào tìm Âm Dạ đây? Hiện tại nàng chỉ hy vọng Tấn có thể mau sớm tỉnh lại là tốt.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn nằm trên giường cặp mắt lần nữa đóng chặt lại, hắn nhíu chặt mày, đáng vẻ thống khổ làm cho nước mắt Tiểu Thiên càng không ngừng tuôn rơi.

Chỉ nghe thanh âm non nớt lần nữa vang lên: “Tỷ tỷ, đừng xúc động quá. Hoàng huynh nhất định sẽ tỉnh lại. Hoàng huynh còn phải cùng tỷ sinh thật nhiều hài tử nữa.”

409. Chương 409

Câu nói ngây thơ của Tiểu Dương Hi khiến Tiểu Thiên bật cười. Mặc dù đầy bụng khổ sở, nàng đối với lời của tiểu Dương Hi còn mang theo vài phần mơ ước. Gật đầu một cái, nàng đưa tay sờ sờ đầu tiểu Dương Hi, khẽ mỉm cười: “Ừ, Hi nhi nói đúng, hoàng huynh nhất định sẽ tỉnh lại.” Nói đến đây, nước mắt của nàng lại trào ra một lần nữa.

Nằm ở trên giường, ngón tay Hoàng Phủ Tấn khẽ bồng nhúc nhích, vẻ mặt không còn mệt mỏi như lúc trước.

“Tỷ tỷ, ta đi về trước, mẫu hậu không thấy ta nhất định sẽ lại đi tìm a.”

“Ừ, được.” Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, Tiểu Thiên gật đầu một cái.

Đợi sau khi tiểu Dương Hi đi, Tiểu Thiên ngồi vào bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, lau đi những giọt nước mắt, cúi người tiến tới bên tai Hoàng Phủ Tấn, nhẹ nhàng nói: “Tấn, ngươi nghe được không? Ta. Chúng ta còn chưa sinh hài tử. Ngươi nhất định phải tỉnh lại, ngươi nhất định phải tỉnh lại a! Tấn, ta van cầu ngươi a! Tấn, ngươi nghe được Thiên Thiên nói chuyện không? Tấn.” thanh âm Tiểu Thiên càng phát ra nghẹn ngào, giọng nói cũng càng lúc càng kích động, từng giọt lệ nóng nhỏ xuống trên mặt Hoàng Phủ Tấn.

Đôi môi Hoàng Phủ Tấn hơi mấp máy, đáng vẻ giống như là muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là một chút động tĩnh cũng không có.

Thanh Âm cung ——

“Thái Hoàng Thái Hậu! Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê tựa như điên chạy vào trong Thanh Âm cung, thị vệ cũng không hề kéo bà ta.

Bộ dạng bà ta khiến cho Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở trong điện nhú mảy không vui.

“Người vẫn chưa đi?” Thái Hoàng Thái Hậu lạnh lùng liếc bà ta một cái, mở miệng nói.

“Thái Hoàng Thái Hậu, Hi nhi không thấy, con van cầu ngài, giúp con tìm Hi nhi một chút có được không? Ngài muốn trừng phạt con thế nào cũng được, chỉ cầu xin ngài giúp con tìm Hi nhi. Nguyệt Khê van xin ngài, Thái Hoàng Thái Hậu!” Nguyệt Khê quỳ xuống trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, khóc đến cặp mắt sưng đỏ.

“Không thấy tiểu hoàng đế?” Thái Hoàng Thái Hậu có chút kinh ngạc, ở nơi này, tiểu hoàng đế làm sao vô duyên vô cớ không thấy.

“Vâng, con tìm hết cả Thanh Âm cung, tìm khắp mọi nơi mà vẫn không thấy hấn.” Nguyệt Khê càng nói càng kích động, trong mắt từ từ xuất hiện thần sắc kinh hoàng, thân thể đều không ngừng run rẩy.

410. Chương 410

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn bộ dạng lê hoa đái vũ kia, trán vì trước đó không ngừng dập đầu mà trở nên sưng tím. Bà ta lúc này thoát nhìn vừa đáng thương nhỏ bé, làm cho lão nhân gia bà không nhịn được nổi lên lòng trắc ẩn.

“Người trước đứng lên đi, Ai gia phái người đi tìm tiểu hoàng đế về cho người.”

“Cám ơn! Cám ơn Thái Hoàng Thái Hậu! Cám ơn!” Nguyệt Khê liên tục không ngừng chấm nước mắt, trong mắt mang theo vài phần áy náy cùng cảm kích.

Bà ta run rẩy từ trên đất đứng lên, đang muốn tính toán tiếp tục đi ra ngoài tìm tiểu Dương Hi thì ngoài cửa đại điện, vang lên thanh âm non nớt của tiểu Dương Hi.

“Mẫu hậu!”

“Hi. Hi nhi?” Nguyệt Khê không dám tin quay đầu lại, thấy tiểu Dương Hi nháy cặp mắt to đen nhánh đứng ở cửa đại điện, bà ta đột nhiên có một loại vui sướng. Không kịp suy nghĩ nhiều, bà ta vọt tới trước mặt tiểu Dương Hi, đem hấn ôm vào lòng thật chặt, “Hi Nhi, con hù chết mẫu hậu rồi, con đã đi đâu, mẫu hậu thật sợ sợ đã mất con rồi!”

“Nhi thần đi thăm hoàng huynh .”

Tiểu Dương Hi trả lời khiến Nguyệt Khê cùng Thái Hoàng Thái Hậu và Lạc Thủy đều sửng sốt.

“Con. Con đi thăm hoàng huynh rồi?” Nguyệt Khê không thể tin được nhìn tiểu Dương Hi, “Bọn họ để cho con đi vào sao?”

“Vâng, hoàng hậu tỷ tỷ cho nhi thần vào thăm hoàng huynh.” Tiểu Dương Hi đơn giản trả lời một phen, bỏ quên lúc mình ở cửa bị bọn thị vệ khi dễ.

Nguyệt Khê tỏ vẻ sợ hãi nhìn sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu một cái, ngáp ngừng mở miệng hỏi tiểu Dương Hi, “Hi nhi, hoàng huynh. Thương thế của hoàng huynh con ra sao rồi?”

“À.” Tiểu Dương Hi nhú mảy, thoát nhìn rất trầm trọng, “Con thấy thương thế của hoàng huynh rất nghiêm trọng, không biết lúc nào thì có thể tỉnh, nếu có Ám Dạ sư phụ ở đây thì thật tốt.”

Tiểu Dương Hi đặc ý trả lời. Nguyệt Khê nhớ lại thời điểm ngày đó nàng cùng Thái Hoàng Thái Hậu từ bên trong nước Tịch Huyền lao ra, bà tận mắt thấy Tấn nhi ở bên cạnh hoàng hậu, liều mạng che chở hoàng hậu, ngực bị tên bắn trúng, còn cố gắng cùng quân địch giao thủ thật lâu. Cũng bởi vì như thế, thương thế của hấn mới trở nên nghiêm trọng như thế.

Tấn nhi đúng là hảo hán tử, những năm này, tuy nàng làm mẫu hậu nhưng không dạy dỗ hấn. Bọn họ nói đúng, nàng hoàn toàn cũng không xứng là một mẫu hậu.

411. Chương 411

Nguyệt Khê chậm rãi xoay người, đi tới trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, bà ta lúc này thoạt nhìn rất bình tĩnh, bà ta lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu “Thái Hoàng Thái Hậu, Nguyệt Khê thật rất muốn đi xem Tấn nhi một chút, nếu như ngài muốn giết con, chờ sau khi thăm Tấn nhi xong, Nguyệt Khê cam tâm tình nguyện để ngài tùy ý xử trí.”

Lời nói Nguyệt Khê khiến Thái Hoàng Thái Hậu giật mình, bà chưa bao giờ nghĩ tới nữ nhân ích kỷ này cho tới bây giờ còn có thể nói ra lời nói duy nhất cho bà nghe lọt tai, nhìn trên mặt bà lạnh nhạt giống như là đã nhìn thấu tất cả.

Cuối cùng, Thái Hoàng Thái Hậu thở dài, vẻ mặt vẫn lãnh đạm, “Bây giờ không phải là Ai gia không để cho người đi thăm Tấn nhi, mấu chốt là Tấn nhi có nguyện ý gặp người hay không. Nếu không người ở đây chờ một thời gian, chờ Tấn nhi tỉnh lại rồi hãy nói.”

Thái Hoàng Thái Hậu thỏa hiệp, là bà từ bi, điểm này ai cũng không dám phủ nhận. Đối với nữ nhân chẳng những hại con trai của bà tự sát, hại cháu của bà bây giờ còn nằm ở trên giường sinh tử chưa biết, nhưng mà lão nhân gia bà vẫn một lần lại một lần bao dung bà ta, đồng tình bà ta, lúc trước quyết định đuổi bà ta đi, bây giờ vẫn đem bà ta lưu lại.

“Cám ơn, cám ơn Thái Hoàng Thái Hậu!” Nghe lão nhân gia nói như vậy, Nguyệt Khê trừ nói lời cảm ơn, thật không biết còn có thể nói gì. Trong lòng bà ta cảm giác áy náy càng thêm mãnh liệt. Hiện tại bà ta mới chính thức ý thức được mình quả thật không phải là người, đã nghe lời những người xa lạ kia bắt cóc một lão nhân thiện lương để uy hiếp con trai ruột của mình.

Nghĩ tới đây, bà ta cũng bắt đầu thống hận chính mình.

“Không cần nói cảm ơn cùng Ai gia, điều người cần làm là cầu nguyện Tấn nhi bình an vô sự và bằng lòng gặp người đi.” Vẻ mặt Thái Hoàng Thái Hậu vẫn như cũ không hề thay đổi qua, chẳng qua là tức giận đối với Nguyệt Khê so với lúc trước đã giảm đi không ít.

Nhẹ nhàng phẩy tay áo, Thái Hoàng Thái Hậu xoay người đi vào phòng, thời điểm đi ngang qua bên cạnh tiểu Dương Hi, bà theo bản năng nhìn hẩn một cái, thăm nghĩ trong lòng: “Tiểu hoàng đế này có thể để cho Tấn nhi xuất binh cũng không chừng!”

Thật ra thì bà cũng hiểu rõ Tấn nhi, tiểu Dương Hi là đệ đệ duy nhất, làm thế nào có thể không giúp hẩn. Chẳng qua là hận ý tồn tại trong đáy lòng hẩn nhiều năm như vậy đã sớm để cho hẩn trở nên chết tâm. Mặc dù ngoài mặt hẩn thật ra thì chán ghét tiểu hoàng đế này, nhưng mà, nàng biết, thật ra thì trong lòng hẩn, hẩn so với ai khác cũng yêu thương người đệ đệ cùng mẹ khác cha này của hẩn!

412. Chương 412

Vân Tiêu cung ——

“Hoàng hậu nương nương, hãy để cho nô tài chăm sóc hoàng thượng đi. Ngài mấy ngày nay vẫn không ngủ, không nghỉ ngơi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, ngài sẽ mệt chết.” Phúc Quý đứng ở bên cạnh Tiểu Thiên, nhìn nàng bởi vì rơi lệ mà mắt sưng đỏ, ngày đêm không ngủ ở bên cạnh chăm sóc hoàng thượng. Đã liên tục mấy ngày rồi, thân thể gầy đi không ít.

Ngay cả bọn họ là những người phục vụ chủ tử cũng không chịu nổi, huống chi là một Hoàng hậu nương nương như nàng đây chứ.

Nàng cùng hoàng thượng yêu nhau thật là khổ cực, một lần lại một lần hiểu lầm, để cho bọn họ luôn là lúc gần lúc xa. Hiện tại hoàng thượng lại hôn mê bất tỉnh không biết lúc nào thì mới có thể tỉnh lại.

Là ông trời lại muốn thử thách hai người bọn họ. Lời khó nghe hơn... Chính là ông trời giống như là đang cố ý hành hạ bọn họ.

“Không sao, ta không mệt. Ta muốn chờ hoàng thượng tỉnh lại, ta muốn người hoàng thượng nhìn thấy đầu tiên là ta.” Tiểu Thiên hướng về phía Phúc Quý lắc đầu một cái.

Đúng vậy, nàng không thể rời khỏi Tấn một bước. Nàng biết dù hôn mê nhưng trong đầu Tấn luôn lo lắng cho nàng. Nàng không thể rời đi. Nàng biết Tấn tỉnh lại không thấy được nàng nhất định sẽ rất lo.

“Nhưng mà nương nương, chẳng lẽ người hi vọng hoàng thượng tỉnh lại thấy người gầy yếu thành như vậy sao? Ngài không biết hoàng thượng hẳn nhất định sẽ rất đau lòng.” Thấy khuyên không có hiệu quả, Phúc Quý không thể làm gì khác hơn là đổi loại phương pháp.

Quả nhiên ——

Nghe Phúc Quý nói như vậy, Tiểu Thiên hơi ngẩn ra, cau mày, giống như là đang suy tư cái gì.

Thấy Tiểu Thiên có chút dao động, Phúc Quý tiếp tục nói: “Nương nương, hoàng thượng nếu là thấy người gầy yếu thành như vậy, trong lòng nhất định không dễ chịu, người nhân tâm sao?”

Lời nói Phúc Quý để cho Tiểu Thiên mày nhíu lại, trầm mặc một lúc lâu sau, nàng mới miễn cưỡng gật đầu một cái, “Vậy người hãy chiếu cố hoàng thượng cho thật tốt, ta sẽ tới nữa.”

“Dạ, nương nương xin yên tâm, nô tài nhất định chiếu cố thật tốt hoàng thượng.” Thấy Tiểu Thiên đồng ý, Phúc Quý thở phào nhẹ nhõm, nếu là tiểu cô nãi nãi ngã bệnh, hoàng thượng đến lúc đó khẳng định so với mình bị thương còn khó chịu hơn.

Đứng lên, Tiểu Thiên không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, nhấc chân lên, chậm rãi đi ra khỏi Vân Tiêu cung.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn ở trong cung không có ra ngoài. Khi nàng đi ra, mới phát hiện ánh mặt trời nơi ngự hoa viên lại chói mắt như vậy, đâm vào cặp mắt nàng làm nàng đau đến mức chảy dòng lệ.

413. Chương 413

Vừa đi vừa lau khóe mắt, nàng trong lúc vô tình đi tới bên ao hoa sen.

Dưới chân không cẩn thận, nàng bị vấp phải đá nên trật chân té trên mặt đất, đau đến rơi lệ, lòng bàn tay cũng đã rớm rớm máu.

Nhìn tia máu nhàn nhạt, trí nhớ trở lại khi nàng xông vào Lan Uyển, một hình ảnh đột nhiên thoáng qua trong đầu của nàng.

“Người vẫn chưa chịu dậy sao?”

Trong đầu thoáng qua lời ngày đó Hoàng Phủ Tấn nói với nàng..., mặc dù mang theo nhàn nhạt cười nhạo, nhưng vào lúc này nghe tới, những lời này đó mang theo bao nhiêu cưng chiều.

Nàng ngã xuống trước mặt Lan Phi, tay chân bị thương làm thế nào cũng không đứng lên nổi. Mặc dù đêm đó nàng chọc hấn tức chết đi được, hấn vẫn không nhân tâm cứ bỏ lại nàng như vậy. Người có địa vị trên vạn người lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, ôm nàng trở về Vũ Phượng Cung, còn tự tay băng bó cho nàng. Ôn nhu ngày đó đến bây giờ cũng vẫn làm cho nàng đau lòng.

Nước mắt không ngừng tuôn ra khỏi hốc mắt, nhỏ xuống vết thương rớm máu, có chút chua xót, đau nhói.

“Tấn, khi nào thì người mới tỉnh lại, ta thật mệt quá, rất muốn người ôm ta một cái. Tấn!” Nước mắt như mưa, một giọt lại một giọt chảy xuống đến lòng bàn tay của nàng, nhưng nàng không có cảm giác, tâm đau đã chiếm cứ tất cả.

Ngẩng đầu lên, nàng mới chú ý tới mình ở bất tri bất giác đã đến bên ao sen.

“Niếp Tiểu Thiên, người là muốn cho trẫm đem người ném ở nơi này phải không?”

.

“Được, người đã sợ đau, trẫm cũng không ném người vào nơi cứng rắn!”

.

Đêm đó, Hoàng Phủ Tấn ôm nàng trở về Vũ Phượng Cung thì ở chỗ này đũa giỡn một màn. Lại một lần nữa để cho Tiểu Thiên khổ sở khóc ra thành tiếng.

“Tấn, Thiên Thiên rất nhớ người a, rất nhớ, rất nhớ.”

Cơ rúc thân thể nhỏ bé, nàng ngồi dưới đất, vùi đầu giữa hai gối, không tiếng động khóc sụt sùi. Có mấy cung nữ đi qua, thấy Tiểu Thiên ngồi dưới đất, thân thể run rẩy rõ ràng cho thấy đang đè nén khóc, không dám tiến lên quấy rầy, bọn họ không thể làm gì khác hơn là tiến đến đường vòng mà đi.

“Thiên Thiên, trên đất quá lạnh, mau dậy đi, đừng ngồi dưới đất.” Bị người từ phía sau nhẹ nhàng ôm ở trong ngực, một thanh âm ôn nhu ở bên tai của nàng vang lên, làm cho thân thể Tiểu Thiên càng thêm run rẩy, ngay cả dừng khí quay đầu lại cũng không có.

414. Chương 414

Thân thể Tiểu Thiên bởi vì vòng tay ấm áp và bờ ngực rộng lớn được ôm từ phía sau làm cho nàng không dám tin mà run rẩy, nàng thủy chung không dám quay đầu lại, cái nỗi sợ hãi cùng không chân thực phát ra từ nội tâm đã chiếm hết toàn thân của nàng, làm cho nàng sợ cái loại cảm giác từ đám mây rơi xuống đến đáy cốc, cho dù sẽ không rơi tan xương nát thịt, cũng sẽ để cho nàng đau thật lâu.

Thấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Thiên run rẩy, phía sau nàng, Hoàng Phủ Tấn đau lòng nhủ mảy, đem nàng ôm càng thêm chặt một chút, hẳn biết, nàng rất sợ, nàng sợ đây chỉ là sự cảm nhận sai lầm của nàng, sợ hẳn vẫn không tỉnh lại, sợ lúc nàng xoay người, thấy cũng không phải là hắn.

“Thiên Thiên, ngoan, nghe lời, đừng ngồi dưới đất.” Hoàng Phủ Tấn để sát vào bên tai nàng, lại một lần nữa ôn nhu nói. Ngón tay nghịch qua sợi tóc hỗn loạn của nàng, ôn nhu như vậy để cho Tiểu Thiên cảm thấy quen thuộc như vậy, lại quen thuộc đến mức đau lòng.

Một lúc lâu sau, đôi môi run rẩy của nàng mới từ trong miệng chậm rãi thốt ra mấy chữ, “Tấn. Tấn, là người sao? Tấn!” Lời này vừa rơi xuống, nước mắt cũng đi theo từ trong hốc mắt chảy tràn ra.

“Ừ, là ta, thật sự là ta.” Hoàng Phủ Tấn đem nàng ôm thật chặt, “Thiên Thiên, nàng quay lại, có được không?”

Hoàng Phủ Tấn cảm giác được thân thể của Tiểu Thiên cứng lại, một lúc lâu sau, nàng mới lấy can đảm chậm rãi xoay người lại, nhìn thẳng vào ánh mắt ôn nhu kia của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên cũng không không chế được nữa, cảm xúc đè nén đã lâu vào lúc này hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

”Ồ

Tấn, người rốt cục đã tỉnh lại, người đã tỉnh lại, ta rất nhớ người

” Nàng giống như một đứa bé, hai tay ôm lấy cổ Hoàng Phủ Tấn, cầm tựa vào trên bả vai hắn, khóc đến trái tim đau đớn, nước mắt một giọt lại một giọt nhỏ xuống trên lưng Hoàng Phủ Tấn, nóng nóng , lại mang theo sự thấm thấu ấm áp.

Mặc dù tỉnh, nhưng vết thương của Hoàng Phủ Tấn cũng chưa khỏi hẳn, một động tác nho nhỏ cũng sẽ dễ dàng làm động tới vết thương của hắn, nhưng hắn vẫn cố nhịn.

Khó khăn đưa tay, vỗ nhẹ lên lưng của Tiểu Thiên, bởi vì nức nở mà không ngừng run rẩy, khóe miệng của hắn khẽ nhếch thành một nụ cười ôn nhu yếu ớt, “Ừ, ta đã tỉnh, ta đã từng hứa với Thiên Thiên rồi, về sau vẫn phải yêu nàng, dĩ nhiên phải tỉnh lại chứ.”

Đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, Hoàng Phủ Tấn có vẻ an tâm dị thường.

415. Chương 415

Khi hắn trong cơn hôn mê, trong đầu tất cả đều là dáng vẻ bi thương Tiểu Thiên, cặp mắt bất lực nhìn về phía hắn, nàng cần hắn bảo vệ. Nhưng khi tỉnh lại, bên cạnh hắn trừ Phúc Quý, lại không hề thấy bóng

dáng của Tiểu Thiên, dọa cho cả trái tim hần sợ đến mức nhói lên. Nghe Phúc Quý nói nàng vừa rồi đi, hần vẫn không yên lòng, kéo vết thương vẫn chưa khép lại không bao lâu chạy ra khỏi Vân Tiêu cung, tìm kiếm thân ảnh của Tiểu Thiên .

Lúc đến ngự hoa viên, mới nhìn thấy cô bé ngốc này té lăn trên đất, thân thể nhỏ bé co rúc trên mặt đất khóc thương tâm đến như vậy, bóng lưng nhỏ xinh run rẩy bất lực làm người ta đau lòng.

Tiểu Thiên chôn ở trên vai hần gương mặt ngẩng lên từ trên người hần, cặp mắt thủy chung vẫn hàm chứa nước mắt, thoáng một cái chớp mắt, nước mắt sẽ rơi ra khỏi hốc mắt, đôi môi vẫn luôn run rẩy mang theo nhàn nhạt tê dại, hai tay run run lau gương mặt tuần tú hơi có vẻ tái nhợt của Hoàng Phủ Tấn, nàng khó khăn mở miệng nói: “Ta. Ta chờ người mạnh khỏe đã lâu, chờ. Chờ thật sự quá mệt mỏi mệt, ta.”

Lời của nàng bị nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn ngăn chặn lại, không cần phải nói gì nữa, tất cả đều nhờ nụ hôn này nói thay những lời nói tận đáy lòng.

Hai tay hần ôm lấy gương mặt mềm mại của Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn hôn rất nhẹ, rất nhu, lại tràn đầy thâm tình.

Một lúc lâu sau, hần mới không đành lòng buông nàng ra, trên mặt Tiểu Thiên mang theo nhàn nhạt đỏ ửng, hô hấp bởi vì nụ hôn mới vừa rồi này mà trở nên có chút dồn dập.

Hoàng Phủ Tấn cúi người xuống, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt vẫn còn lưu lại trên mặt của Tiểu Thiên, nhìn về phía nàng, nhẹ giọng mở miệng nói: “Về sau không cho phép nàng khóc, biết không?”

“Vâng.” Nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên nặng nề gật đầu một cái, trong lòng âm thầm cảm kích đối với lão thiên, lão thiên rốt cục đã cho Tấn tỉnh.

“Mau đứng lên, đừng ngồi đó nữa, đứng lên nào.” Hoàng Phủ Tấn đứng dậy, đưa tay đem Tiểu Thiên kéo lên, vết thương bởi vì cử động nho nhỏ này làm đau đớn, làm cho hần không tự chủ được khẽ nhíu mày.

“Thế nào? Có phải thương thể của chàng. . .”

“Không sao, đừng lo lắng!” Nhìn thấy nét hoảng sợ trong mắt Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn liên tục không ngừng trấn an nàng, hần biết nàng sợ, cho nên hần sẽ tận lực không biểu hiện ở trước mặt nàng, cho dù lúc này ngực của hần đau rất lợi hại.

416. Chương 416

“Tấn, chúng ta không nên ở nơi này, ta đỡ chàng về nhé.” Nàng biết Hoàng Phủ Tấn đang cố nén, vội bước lên đỡ hần, đi về hướng Vân Tiêu cung.

“Được.” Che vết thương, Hoàng Phủ Tấn thuận theo gật đầu, trên thực tế, ngực của hần quả thật vô cùng đau đớn, lúc chạy ra đã rõ ràng phải làm động tới vết thương, hơn nữa động tác kịch liệt lúc kéo Tiểu Thiên mới vừa rồi đã làm cho hần cảm giác được vết thương có chút rách ra.

Bên trong Vân Tiêu cung, Phúc Quý đã bưng thuốc đứng chờ ở nơi đó, Hoàng Phủ Tấn vừa tỉnh, hần cũng đã để cho người làm chuẩn bị thuốc, thấy Tiểu Thiên đỡ Hoàng Phủ Tấn trở lại, hần lập tức nghênh đón, đã bớt hần vẻ nghiêm trọng nặng nề lúc trước, lúc này hần đã có thêm mấy phần hưng phấn dị thường, Hoàng phủ tử nhà hần cuối cùng là đã tỉnh lại, giữa hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương rốt cục có thể không còn chịu đựng đau khổ nữa rồi.

“Hoàng thượng, thuốc đã chuẩn bị xong, ngài hãy uống đi.”

“Ừ, để đó đi, người đi xuống trước, trẫm muốn cùng hoàng hậu nói chuyện một lát.” Hoàng Phủ Tấn nhìn Phúc Quý khoát tay áo, mở miệng nói.

“Dạ, nô tài cáo lui!” Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, Phúc Quý dĩ nhiên là rất thức thời lui xuống, hẳn nên tạo thêm khoảng không gian chung đựng cho hoàng thượng cùng nương nường nhiều hơn, nói không chừng không bao lâu sau, tiểu hoàng tử hoặc là Tiểu công chúa sẽ ra đời .

Nghĩ tới đây, Phúc Quý mặt mày hớn hởi, kể từ khi hoàng thượng bị thương hôn mê đến bây giờ, tâm tình của hắn chưa từng có thoải mái đến như vậy.

“Mau đưa thuốc uống đi.” Tiểu Thiên bước đến, bưng chén thuốc Phúc Quý đặt ở trên bàn, đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, lại bị Hoàng Phủ Tấn nhận lấy, sau đó cười nhẹ đặt lại trên bàn.

“Uống nhanh đi!” Thấy Hoàng Phủ Tấn đem thuốc lại đặt lên bàn lần nữa, Tiểu Thiên nóng nảy, lại muốn bưng thuốc lên một lần nữa, lại bị Hoàng Phủ Tấn ngăn lại.

“Thiên Thiên, đừng vội.” Hoàng Phủ Tấn đưa tay vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Thiên , cúi người nhìn nàng, nhẹ nhàng chớp mắt một cái

“Chuyện uống thuốc tại sao có thể không vội chứ, uống nhanh đi.” Không để ý tới nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên bưng thuốc lên, lại một lần nữa đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, trên tay không có bất kỳ động tác gì, một lúc lâu sau, hắn mới gật đầu một cái, “Được rồi, vậy nàng dứt cho ta.”

417. Chương 417

Tiểu Thiên giương mắt, nhìn vẻ cương quyết kiêu trẻ con trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nàng nhẹ giọng bật cười, hướng về phía Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, nàng mở miệng nói: “Sao lại càng lúc càng giống một đứa bé thế này?”

Vừa nói chuyện, bên này cầm khay trong thìa lên, múc vào một ít thuốc đưa tới khóe miệng Hoàng Phủ Tấn, lại thấy hắn vẫn không có động tác, ngay cả há mồm cũng không có, chỉ cứ mãi nhìn Tiểu Thiên, khóe môi nhếch lên nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, giao hoạt , giống như là mang theo một tia tính toán.

“Sao vậy?” Tiểu Thiên bị nụ cười nhẹ nơi khóe miệng của Hoàng Phủ Tấn làm cho có chút mất tự nhiên.

“Thiên Thiên!” Đôi tay Hoàng Phủ Tấn vòng ở bên hông Tiểu Thiên càng thêm lực đạo chặt một chút, ngay sau đó khẽ cười một tiếng, lắc đầu một cái, mở miệng nói: “Không phải là dùng thìa, là dùng nơi này.” Vừa nói, hắn tự tay chỉ chỉ vào miệng Tiểu Thiên .

Lời của hắn làm ặt Tiểu Thiên trong nháy mắt đỏ bừng , mặc dù đối với bọn họ mà nói, hôn chẳng qua chỉ là chuyện bình thường nhất giữa vợ chồng, nhất là tại loại tình huống tự nhiên nhất này lại không kìm hãm được, sẽ không có cảm giác ngượng ngùng chút nào, nhưng bây giờ Hoàng Phủ Tấn lại xấu xa muốn dùng phương thức biến tướng này để cho nàng mớm thuốc lại làm cho nàng vừa lúng túng vừa xấu hổ, cúi đầu, nàng tức giận nhìn Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói: “Người đừng không đứng đắn như vậy có được hay không?”

“Không được!” Hoàng Phủ Tấn không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, đưa tay nâng cằm Tiểu Thiên lên nhìn thẳng vào mình, giọng của Hoàng Phủ Tấn lại mang theo chút mùi vị vô lại, “Nếu nàng không dứt cho ta, thuốc này ta sẽ không uống.”

“Ta không phải đang dứt chàng sao?” Tiểu Thiên cố làm ra vẻ ngờ nghệch mở miệng nói.

“Ta nói dùng.” Hoàng Phủ Tấn xấu xa cười một tiếng, cúi người, để sát vào bên tai của nàng, ôn nhu nói: “Ta nói dùng miệng của nàng.”

Hơi thở êm ái chảy qua bên tai nàng làm cho bên tai Tiểu Thiên cảm thấy ngứa ngứa tê dại, dẫn đến mặt nàng hồng đến bên tai.

Nàng biết hôn quân này là đang cố ý “câu dẫn” nàng, nhưng. Theo sự biết hiểu của nàng đối với Hoàng Phủ Tấn, nếu như nàng không dùng phương thức hắn muốn dứt cho hắn, hẳn thật sự sẽ không uống thuốc .

Ai

Gã hôn quân mặt này lạnh sau khi tỉnh lại, sao lại trở nên vô lại như vậy chứ?

Trầm tư một lúc lâu sau, nàng thỏa hiệp nhìn Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, “Được rồi, ta dứt chàng.”

418. Chương 418

“Ừ, cảm ơn nương tử!” Hoàng Phủ Tấn lúc này cao hứng giống như một đứa bé được nhận lấy thứ lễ vật quý giá nhất, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mặt Tiểu Thiên, nàng lại cúi đầu e thẹn một lần nữa

Mà câu “Nương tử” này của hắn lại làm cho khóe miệng Tiểu Thiên không tự chủ được cứ cong lên mãi .

Không phải là hoàng hậu, là nương tử. Là cách gọi bình thường nhất giữa phu thê dân chúng bình thường. Đúng, bọn họ là vợ chồng, không phải là Đế hậu, chỉ là một đôi vợ chồng mà thôi.

Nghĩ tới đây, nụ cười trong mắt Tiểu Thiên càng sâu hơn.

Bưng thuốc trên bàn lên, nàng đưa vào miệng mình, nho nhỏ uống một hớp liếc mắt nhìn, chung quanh, nhón chân lên, để sát vào khóe miệng Hoàng Phủ Tấn, đem thuốc đưa vào trong miệng của hắn.

Trong mắt của nàng thủy chung mang theo nụ cười.

Trong lúc nàng đang tính toán đem miệng thu hồi lại, Hoàng Phủ Tấn lại một thuận thể đem nàng kéo lại trong ngực, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của nàng, mang theo trêu đùa nho nhỏ, nhẹ nhàng, mềm mại, làm cho Tiểu Thiên có một loại cảm giác ý loạn tình mê .

Tay không tự chủ được ôm lấy bả vai của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên chủ động đáp trả lại nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn .

Hôn một lúc lâu, cho đến lúc cũng thở không nổi nữa, Hoàng Phủ Tấn mới mang theo vẻ quyến luyến thả Tiểu Thiên ra, hai người cùng thở hào hển.

“Thiên Thiên.” Đôi mắt Hoàng Phủ Tấn mê ly, nâng cằm Tiểu Thiên lên, cười nói: “Thiên Thiên, lúc ta hôn mê, nghe được có người nói muốn cùng ta sinh đứa nhỏ, không biết lúc nào thì mới có thể đây?”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên đỏ bừng mặt, nàng cúi đầu, mắt tự nhiên mở miệng nói: “Người nào. Người nào tốt như vậy, lại muốn sinh đứa trẻ cho hôn quân chàng vậy?”

Tiểu Thiên đã hồng đến bên tai, ngượng ngùng làm cho nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng thêm sâu một tầng, “Nàng nói xem là ai mà tốt như thế nhỉ?” Hoàng Phủ Tấn nâng cằm Tiểu Thiên lên lần nữa, ôn nhu nói: “Thiên Thiên, vì những lời này, ta đã dùng hết sức để tỉnh lại.” Lời vừa rơi xuống, hắn đã hướng về phía đôi môi của Tiểu Thiên, lại hôn xuống một lần nữa.

Trong lúc hai người đang hôn đến quên mình, một thanh âm non nớt vang lên bên tai bọn hắn, “Hoàng huynh, huynh đã tỉnh rồi.” Thanh âm này mang theo chút hưng phấn.

419. Chương 419

Thanh âm này non nớt là cho hai người đang hôn quên mình vội vã đẩy nhau ra.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, thấy tiểu Dương Hi đang đứng ngẩn đầu bên cạnh, nhìn hắn, trong mắt mang theo vui sướng khó có thể ức chế thì sắc mặt Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt chìm xuống.

Hắn mới vừa gọi mình là gì?

Hoàng huynh?

Thực sự là danh xưng quá buồn cười! Hoàng Phủ Tấn châm chọc cười cười, nhưng hắn lại phát hiện, khi mình nghe được tiểu Dương Hi gọi mình như vậy, trong lòng của hắn thậm chí có một cơn vui sướng cùng cảm động khó có thể ức chế phát ra từ đáy lòng .

“Người đến đây làm gì?” Về mặt đàm mê mới vừa rồi của Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt không thấy, thay vào đó là sắc mặt lạnh như băng thường ngày làm người ta không dám đến gần.

Cho dù, đứng đối diện, là đệ đệ ruột duy nhất của hắn, nhưng hắn chán ghét nó, ghen tỵ với nó, lại. . . .
. Hâm mộ nó.

“Đệ đến thăm huynh mà.” Tiểu Dương Hi trả lời rất trực tiếp, cũng rất chân thành, lại làm cho Hoàng Phủ Tấn cảm thấy chương mắt dị thường.

“Vậy bây giờ thăm xong rồi, có phải có thể đi hay không?” Nhìn thiện ý trong mắt tiểu Dương Hi, Hoàng Phủ Tấn mặc dù rất muốn hung dữ với nó, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được, cuối cùng hắn nói ra những lời này, mặc dù lạnh nhạt giống như đối mặt với một người xa lạ, nhưng đã sớm không còn về... Chán ghét giống như lúc trước nữa.

Về lãnh đạm trên mặt của Hoàng Phủ Tấn, tiểu Dương Hi không để ý đến, mà tiếp tục nháy đôi mắt to đen kia, tiếp tục nói: “Vết thương của huynh đã đỡ hơn chưa?”

Dáng vẻ vẫn luôn luôn thành khẩn này của nó, làm Hoàng Phủ Tấn rất muốn sừng mặt lên mắng đuổi nó, nhưng lời nói đến khóe miệng, nhưng lại cứng rắn chuyển sang hướng khác, “Khá hơn chút rồi, người đi nhanh đi!” Khẩu khí mặc dù cứng rắn, nhưng rất rõ ràng, thái độ của hắn đối với tiểu Dương Hi đã thay đổi không ít.

Choáng, tiểu Dương Hi đã tới vào lần đó, những lời của nó nói, hắn cũng nghe được rất rõ ràng, nó nói chỉ cần hắn tỉnh lại, nó nguyện ý đem đầu người cho hắn, nó còn nói hắn là một ca ca rất tốt, rất tốt.

420. Chương 420

“Kia. . . . Ta có thể ở chỗ này lâu một lát nữa được không?” Tiểu Dương Hi trong lời nói mang theo vài phần khẩn cầu.

“Không thể!” Hoàng Phủ Tấn vừa muốn lại vừa không muốn liên cự tuyệt, hắn phát hiện mình không kháng cự được người đệ đệ, hắn nên ghét hải tử này, nhưng hắn phát hiện mình đối với hải tử ngoan như vậy không thể hạ tâm, hắn tại sao có thể đối với hải tử mà nữ nhân kia cùng nam nhân khác sinh ra mà mềm lòng?

Không hổ là thân huynh đệ!

Coi như hắn là thân đệ đệ thì sao? Đó là nữ nhân kia làm nhục hắn, hắn quyết không thể đối với bọn họ có một tia đồng tình cùng thương hại.

Tựa như hắn, hắn cho tới bây giờ cũng chưa muốn bắt luận kì kẻ nào thương hại, một chút cũng không sợ, khi đó hắn cũng chỉ có mười tuổi mà thôi.

Bị Hoàng Phủ Tấn một tiếng cự tuyệt như vậy, tiểu Dương Hi trong mắt có chút mất mát, bất quá hắn cũng không dám kiên trì đòi hỏi nữa.

Cuối cùng, hắn cắn cắn môi dưới, hướng Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, thanh âm non nớt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, “Được rồi, vậy hoàng huynh người hảo hảo dưỡng thương đi, ta chỉ muốn tới thăm người một chút xem thương thế tốt lên chút ít nào chưa, đến ngày mai, ta cùng mẫu hậu trở về Hạo Nguyệt rồi, hoàng huynh, người hảo hảo bảo trọng nha.”

Nói xong, hắn mang theo mắt mát xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị rời đi.

“Vân vân!” Nghe tiểu Dương Hi nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn không ngừng gọi hắn lại, rồi lại không biết muốn nói thế nào.

Tiểu Thiên nghiêng đầu, thấy Hoàng Phủ Tấn trong mắt lóe lên một tia mắt mát tựa như không bỏ được rồi biến mất, Tiểu Thiên trong lòng tựa hồ hiểu cái gì.

Người này đoán chừng là không bỏ được bọn họ đi.

Tiểu Thiên khóe miệng thoáng qua một tia cười yếu ớt.

Thấy Hoàng Phủ Tấn cau mày không nói gì, Tiểu Dương Hi trong mắt mang theo một tia nghi ngờ, “Hoàng huynh, còn có chuyện gì sao?”

“Trẫm.” Hoàng Phủ Tấn trên mặt thoáng qua vẻ mặt tự nhiên, hần miến cưỡng mở miệng nói: “Các người ngày mai sẽ đi?”

“Đúng vậy a, mặc dù ta chỉ là tiểu hoàng đế mười một tuổi, đối với dân chúng vẫn cần ta, ta không thể bỏ lại dân chúng, bất kể thế nào ta ngày mai sẽ cùng mẫu hậu trở về!” Tiểu Dương Hi nói những lời này rất nghiêm túc, lọt vào tai Tiểu Thiên, làm nàng một hồi thương thức, cùng là hài tử mười tuổi, giống như Hoàng Phủ Tấn năm đó, còn nhỏ tuổi đã gánh vác giang sơn, trách nhiệm nặng nề, cho dù là mười tuổi, vẫn quan tâm đến dân chúng, hần không hổ là thân huynh đệ của Tấn!

Tiểu Thiên nghĩ tới, thương thức nhìn Tiểu Dương Hi một cái, lần nữa lại nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn, chỉ thấy hần chân mày khóa chặt, lúc này càng thêm khắc rõ một chữ “Sông”.

Không khí trầm mặc kéo dài một lúc lâu, mới nghe Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói, giọng nói cứng rắn mà lạnh như băng, “Vậy thì trở về hảo hảo làm hoàng đế của người, đừng cố gắng đi cầu người khác, trẫm mười tuổi cũng như vậy!”

421. Chương 421

Lời của Hoàng Phủ Tấn làm Tiểu Dương Hi gương mặt nhìn về phía hần, trầm mặc một lúc lâu sau, hần mới mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc lại càng nghiêm túc hơn, thậm chí mang theo cả sùng bái, “Hoàng huynh, ta muốn làm một hoàng đế tốt giống như huynh!”

Lời của Tiểu Dương Hi làm Hoàng Phủ Tấn tâm lạc một chút, nhìn về phía tiểu Dương Hi, hần mới chú ý tới, đệ đệ của mình đối với mình lại sùng bái như thế, mỗi một câu “Hoàng huynh” cũng làm cho hần kháng cự không được.

“Vậy thì nhanh một chút trở về đi, dân chúng vẫn còn chờ người!” Hoàng Phủ Tấn mặt tự nhiên nói, hần không muốn nhìn thấy Tiểu Dương Hi cùng với vẻ sùng bái trong mắt như thế.

“Ừ, hảo!” Tiểu Dương Hi gật đầu một cái, xoay người rời đi, hần dường như lại không yên lòng xoay đầu lại nhìn về phía Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Tỷ tỷ, người phải chiếu cố hoàng huynh thật tốt a, chờ hần thân thể tốt, mới có thể cùng người sinh tiểu hài tử!” Nói xong, hần cũng không chờ Tiểu Thiên trả lời, liền rời đi.

Những lời này của Tiểu Dương Hi làm Tiểu Thiên trên trán hiện lên vài tia hắc tuyến, tiểu tử này rốt cuộc là hài tử mười tuổi sao?

Thật không muốn, những lời này hần nói ra làm cho nàng mất mặt nha.

Len lén nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn bên cạnh yên lặng không nói, nàng mới chú ý tới mắt Hoàng Phủ Tấn vẫn chăm chú vào cửa, ngăn người, trong mắt mang theo tia mất mát.

Nhìn hần, Tiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, người này khẩu thị tâm phi, hần không thể hảo hảo mà cùng thân đệ đệ của mình nói chuyện sao.

Rõ ràng không bỏ được người ta, còn cứng rắn đem người ta đuổi đi.

Mang theo mùi vị cười giỡn, Tiểu Thiên đến gần bên người Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Hoàng huynh, tiểu hoàng đế người ta đi cũng thật lâu.”

Thanh âm hài hước này của Tiểu Thiên kéo Hoàng Phủ Tấn từ suy nghĩ trở lại, mà nàng câu này “Hoàng huynh” lại làm cho Hoàng Phủ Tấn trên mặt hiện vẻ mặt tự nhiên.

“Thiên Thiên, nàng làm gì lại gọi ta là hoàng huynh?” Hoàng Phủ Tấn khuôn mặt bất mãn, nhưng trong lòng, đối với câu “Hoàng huynh” này hảo lưu luyến, từ năm đó đến nay, lại là lần đầu tiên có một đệ đệ như vậy gọi hần, nhưng là hần lại muốn trở lại quốc gia của mình, người làm Hạo Nguyệt hoàng đế, người làm Kim Lăng hoàng đế, từ đó sẽ không còn giao tình.

422. Chương 422

Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn, nàng thấy hấn vì mắt mát mà khóe mắt rũ xuống.

Thu hồi tâm tình đùa giỡn, vẻ mặt Tiểu Thiên trở nên rất nghiêm túc, đưa tay cầm bàn tay Hoàng Phủ Tấn ở bên cạnh, mắt nhìn về phía hấn, “Tấn, xuất binh giúp hấn đi!”

“Thiên Thiên.” những lời này của Tiểu Thiên giống như nhắc đến một góc khác trong đáy lòng Hoàng Phủ Tấn, trong tiềm thức, hấn muốn xuất binh, nhưng là. Hấn lấy lý do gì để xuất binh?

Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Tấn, tay nàng lực đạo càng thêm chặt một chút, “Tấn, hấn là đệ đệ người, đệ đệ ruột của người, đệ đệ duy nhất của người, trên đời này chỉ duy nhất có hấn gọi người là hoàng huynh.”

Lời Tiểu Thiên như chạm đến tâm Hoàng Phủ Tấn, hấn ngược mắt nhìn Tiểu Thiên, nhiều lần muốn nói, rồi lại không biết nên nói gì, cũng không biết làm thế nào biểu đạt tâm tình của mình lúc này.

“Thiên Thiên, ta.” Lời Hoàng Phủ Tấn bị nghẹn ở cổ họng, thế nào đều nói không ra miệng.

“Tấn, ta biết, thật ra trong lòng người so với ai khác ở đây đều thương bọn họ, đừng làm ình hối hận được không?” Tiểu Thiên nhẹ nhàng tựa vào ngực Hoàng Phủ Tấn, đầu tựa vào ngực của hấn, nghe tiếng hít thở vững vàng, nhịp tim liên tiếp đập, nàng không nói gì thêm, yên lặng chờ câu trả lời của hấn.

Hoàng Phủ Tấn đưa tay, ôm Tiểu Thiên nằm ở trong ngực, lẳng lặng không trả lời, chẳng qua chân mày khóa chặt giống như đang suy tư cái gì.

Tiểu Thiên không hỏi, cũng không có ý định hỏi, nàng biết, hấn cần có thời gian, nàng cũng biết, người yêu của nàng nhất định sẽ xuất binh, bởi vì hấn là nhi tử tốt, ca ca tốt, quan trọng hơn, đối với nàng mà nói, hấn là trượng phu tốt.

Nàng yêu hấn, nàng trong ba nghìn giai lệ độc cương chịu, lục cung độc yêu, những thứ này vốn chưa từng nghĩ tới lại xảy ra với nàng.

Khát nước ba ngày, chỉ lấy một bầu! Nàng không nghĩ mình sẽ yêu một đế vương, càng không nghĩ tới mình sẽ lấy mất tâm của người này để trở thành ba ngàn giai lệ hấn chỉ sủng nàng như vậy.

Đều nói thâm cung là cấm yêu, một khi yêu, vĩnh viễn chỉ có thương tích khắp người, bởi vì từ xưa đế vương vô tình, nhưng bọn họ lại yêu sâu nặng như thế.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên khóe miệng không tự chủ được nhếch lên, trong mắt mang theo chút tình không tự kìm hãm được, tựa vào ngực Hoàng Phủ Tấn càng thêm chặt.

423. Chương 423

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, tựa vào nhau, trầm mặc hồi lâu.

Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Tấn chân mày khóa chặt rốt cục cũng giãn ra, trong mắt thoáng qua một tia thoải mái.

Nghiêng đầu, hướng về phía ngoài cửa hậu gọi Phúc Quý: “Phúc Quý, nghe chỉ, truyền chỉ Vũ Đại tướng quân đúng kỳ hạn lên đường đi Hạo Nguyệt, hiệp trợ kháng địch!”

Thánh chỉ của Hoàng Phủ Tấn đã sớm bị Tiểu Thiên liệu đến. Khóe miệng của nàng khẽ nhếch lên.

Đúng vậy, nàng không nhìn lầm người, nàng không chọn lầm người.

Hơi từ Hoàng Phủ Tấn trong ngực ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cái gì cũng không nói, chẳng qua là trong lòng đều đã hiểu.

“Thiên Thiên, hiện tại nàng có nên chiếu cố ta thật tốt không?” Đột nhiên, Hoàng Phủ Tấn trong mắt lóe lên một nụ cười giảo hoạt.

“Ừ?” Tiểu Thiên không hiểu ý tứ Hoàng Phủ Tấn, trên mặt mang một tia mờ mịt.

“Nàng không nghe đệ đệ ta nói, khi thương thể của ta tốt, chúng ta. . . .” Vừa nói, hắc xấu xa cười một tiếng, để sát vào bên tai của nàng, mang theo ý trêu đùa bên tai nàng thối nhẹ, “Chỉ có thương thể của ta tốt, chúng ta mới có thể sinh đứa nhỏ nha.”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn làm Tiểu Thiên đỏ mặt đến tận tai, tiểu tử này lớn lên thật không đứng đắn làm nàng khó có thể đoán được, có lúc lạnh như băng làm cho người ta không dám đến gần, có lúc lại ngây thơ giống như tiểu hài tử, sẽ chơi xỏ lá nàng, còn có thể động một chút là trêu đùa nàng, thật ra thì. . . . Nói thật, nàng cũng không tính là nữ nhân “ng nghiêm chỉnh”, nàng rất dễ dàng bị “câu dẫn”. Hắc hắc

Thẹn thùng cười một tiếng, nàng đưa tay ôm cánh tay Hoàng Phủ Tấn, trong mắt thoáng qua một tia giải thoát xấu xa, “Hoàng thượng thân ái, ngài tựa hồ quên mất, rất lâu trước đây, ngài đã nói với ta, vĩnh viễn đừng nghĩ việc ta dung thân thể bản thủ leo lên giường ngài. Cho nên. . . .” Nói đến đây, Tiểu Thiên cố làm vẻ vô tội với Hoàng Phủ Tấn trừng mắt nhìn, “Cho nên, ngưng ngưng, vì không muốn kháng chỉ, Thiên Thiên không dám lên giường ngài, muốn sanh con, tìm người khác đi đi.”

Nói xong, nàng nghiêng đầu, phách lối xoay người sang chỗ khác.

Hừ! Chuyện nhỏ, nhưng là nàng thù rất dai, lúc ấy không có báo, hiện tại cần phải hảo hảo báo mối thù này!

424. Chương 424

Hoàng Phủ Tấn nghe những lời này của Tiểu Thiên hơi ngẩn ra, ngay sau đó, hắc liền lộ ra một nụ cười lưu manh, từ sau lưng đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, cười xấu xa nói: “Ta không muốn tìm người khác sinh hài tử, nàng đã không muốn kháng chỉ, còn có một biện pháp.”

Hoàng Phủ Tấn thu liễm nụ cười, nhìn về phía Tiểu Thiên, vẻ mặt nghiêm túc.

“A? Biện pháp gì?” Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhếch miệng lên.

“Chính là. . . .” Nói đến đây, Hoàng Phủ Tấn trong mắt nụ cười sâu hơn, lại làm cho Tiểu Thiên nhìn thấy mùi vị có chút tính toán.

“Là cái gì?”

“Nàng không lên giường của ta, ta lên giường của nàng, thế nào?” Hoàng Phủ Tấn cười vô lại, làm Tiểu Thiên trên trán hiện vài đường hắc tuyến.

Hôn quân này còn có thể biến tướng thuyết ra lời như vậy, nàng hiện tại mới phát hiện hôn quân này còn có thể vô lại như vậy.

Tiểu Thiên mặt bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn, mà hắc lại có vẻ vội vàng.

“Như thế nào, Thiên Thiên, lúc đầu ta chỉ nói với nàng không được phép lên giường của ta, không nói ta không được phép lên giường của nàng. Loại phương pháp này không phải vẹn toàn cả đôi bên sao? Ta chỉ muốn sinh con với nàng, nàng lại không cần kháng chỉ.” Vừa nói, Hoàng Phủ Tấn còn rất đặc ý hướng Tiểu Thiên trừng mắt nhìn, làm Tiểu Thiên không có biện pháp nào.

“Thì ra là hôn mê một chút, còn có thể đem hôn quân như chàng trở nên vô lại như vậy!” Tiểu Thiên tức giận liếc hắc một cái, trong mắt lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Cái này. . . .” Hoàng Phủ Tấn lại cố làm vẻ vô tội đem Tiểu Thiên nắm ở trong ngực, mở miệng nói: “Ta cũng không biết ta thế nào trở nên vô lại như vậy, còn không phải là học từ nàng a.” Vừa nói, hắc còn xấu xa hướng Tiểu Thiên liếc mắt nhìn.

Nói đến vô lại, dưới gầm trời này chưa có người nào dám cùng người trong ngực hắc so sánh.

Dùng tiền của hắc đi kỹ viện, nàng hảo ý tứ nói lấy chi với dân, dùng với dân!

Hắn đóng kỹ viện, nàng mạnh mẽ chỉ trích hắn đem kỹ viện đóng là ép nam nhân làm bậy! Còn liên lụy tới vấn đề trị an xã hội.

Thật không biết người này trong đầu nguy biện thế nào mà nhiều như vậy, hắn lại bị nàng làm ột chút phản bác cũng không có.

Về phần nàng nói hắn cái tốt không học, cái xấu ngược lại học thật nhanh, những lời này ngược lại nói đúng, nàng “hư” , nhưng hắn là đầu đuôi học đã tới, thậm chí còn để cho hắn yêu thích không buông tay.

425. Chương 425

Tiểu Thiên dĩ nhiên hiểu Hoàng Phủ Tấn nói người kia là chỉ người nào. Nhưng nàng cũng không tính thừa nhận điểm này.

Chơi xỏ lá thì thế nào? Đó là đặc quyền của nữ nhân! Nhất là trước mặt nam nhân, chơi xỏ đó là chuyện quá đổi bình thường!

Cho nên, nàng không có ý định thừa nhận, lại càng không tính toán thừa nhận chơi xỏ là chuyện xấu.

Đầu từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ngẩng lên, nàng cùng hắn nhìn nhau, bộ dạng tán thưởng mở miệng nói: “Ừ, thật là một học sinh giỏi, còn có thể học đến tốt như vậy!”

Lời của Tiểu Thiên làm Hoàng Phủ Tấn bật cười, đưa tay đối với Tiểu Thiên vỗ tay nói: “là vì Lão sư dạy thật tốt.”

“Ừ, ngoan!” Tiểu Thiên cười đến mặt rực rỡ, thấy Hoàng Phủ Tấn không giống như trước nặng nề, trong mắt đau đớn cũng không còn tồn tại, trong lòng nàng so cái gì cũng đều cao hứng.

“Cô nương tính toán thế nào thưởng cho ta?” Hoàng Phủ Tấn hai tay ôm eo Tiểu Thiên, cười xấu xa cúi xuống nhìn nàng.

“Phần thưởng a.” Tiểu Thiên cố làm vẻ suy tư, nhún mày.

“Thiên Thiên!”

Hoàng Phủ Tấn đổi tư thế, cúi đầu nhìn về phía nàng, nói: “Thật ra ta muốn phần thưởng rất đơn giản, chính là sinh cho ta tiểu hoàng tử hoặc là tiểu công chúa là được rồi.” Hoàng Phủ Tấn vẻ mặt rất thỏa mãn.

“Cái này mà là phần thưởng đơn giản a.” Tiểu Thiên cố làm vẻ bất mãn liếc Hoàng Phủ Tấn một cái, chẳng qua trong lòng đã sớm nhận định, đời này, nàng không vì hắn sinh con, còn có thể vì ai sinh, lần này nàng đem tình yêu cả đời của mình gửi cho nam nhân này!

“Thiên Thiên!”

Chợt, vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn trở nên nghiêm túc, hắn đem Tiểu Thiên đứng đối diện mình, đưa tay nắm tay nàng, trong mắt đầy thâm tình, “Thiên Thiên, nàng nên hiểu đời này ta sẽ không để nữ nhân khác sinh con cho ta.”

Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo thâm tình rõ ràng , làm người ta khó có thể từ bỏ.

Mà lời cam kết đơn giản này hắn nói ra lại làm mắt Tiểu Thiên bao phủ một tầng sương mù.

“Tấn.” Tiểu Thiên thanh âm mang theo ghen ngào.

“Thiên Thiên, cả đời này ta chỉ nắm tay nàng.” Hoàng Phủ Tấn đem tay Tiểu Thiên nắm rất chặt, giống như cam kết cả đời, nặng nề, vĩnh viễn khắc vào đáy lòng của nàng.

Cả đời này ta chỉ nắm tay nàng!

426. Chương 426

“Tấn.”

Cuối cùng nước mắt Tiểu Thiên vẫn không thể không chế được mà chảy xuống.

Cả đời này, ta chỉ dắt tay của nàng!

Nếu không phải vì yêu quá sâu, ai lại có thể đưa ra lời hứa hẹn như vậy? Nếu không phải yêu đến sâu đậm, ai dám cam kết như vậy chứ?

“Thật là ngốc, nàng không phải là đã hứa với ta về sau đều không khóc sao?” Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo ôn nhu cười yếu ớt, đưa tay lau đi nước mắt trong khóe mắt của nàng.

“Không phải bởi do người ta là quá cảm động sao.” Tiểu Thiên đưa tay áo lên lau nước mắt của mình, chớp chớp mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn.

“Được được, là quá cảm động!” Hoàng Phủ Tấn lần nữa đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực.

Tiểu Thiên đem mặt chôn trong ngực Hoàng Phủ Tấn, hàm hồ nói nói: “Nói lời ngon tiếng ngọt như vậy! Chẳng có phảidax cùng rất nhiều cô gái vaayjddax rồi hay không?”

“Không có, chỉ có mình nàng! Hiện tại chính là nàng, về sau cũng chỉ có mình nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể có cơ hội thay thế được nàng.” Hoàng Phủ Tấn cúi người, hôn lên đôi môi xinh kia, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Cả đời này, ta chỉ dắt tay của nàng, cả đời này. Bởi vì có nàng là đã đủ rồi.

Đúng vậy, chỉ cần cả đời này, cũng đã đủ!

Tiểu Thiên cười thản nhiên, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cảm thụ nụ hôn Hoàng Phủ Tấn cho nàng tâm mang đến rung động cùng cảm xúc!

Hai tay leo lên bả vai Hoàng Phủ Tấn, nàng không lưu loát đáp trả lại nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn hôn, cười chảy ra nước mắt.

Yêu tới trình độ nào mới đáng giá thật rơi lệ, hoặc giả trình độ như vậy đã đủ rồi.

Đột nhiên, nàng cảm giác được thân thể của mình chợt nhẹ, mê hoặc mở mắt ra thì nàng mới nhìn đến mình bị Hoàng Phủ Tấn từ trên đất bế lên.

“Tấn, chàng.”

“Thiên Thiên, lần này, không cho phép nàng đẩy ta ra.” Hoàng Phủ Tấn cúi người nhìn nàng, ôn nhu nói.

Mà lời của hắn khiến Tiểu Thiên nghĩ tới ngày đó ở Vũ Phượng Cung, bọn họ thiếu chút nữa liền kết hợp rồi, chỉ vì ——

Chỉ vì nàng kia không khỏi đau lòng ở trong lúc vô tình chiếm cứ toàn thân của nàng, để cho nàng đem hân hung hăng đẩy ra, nghĩ đến một ít lần, hắn nhận được khổ cực như vậy, trong lòng của nàng mang theo chút đau lòng.

Nàng hiểu, muốn một người đàn ông cứng rắn chịu đựng dục hỏa là một việc khó khăn, mà hắn đối với nàng không làm loạn, không có cưỡng bách nàng!

427. Chương 427

Giương mắt, nàng ngượng ngùng nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, khẽ gạt đầu, để sát vào Hoàng Phủ Tấn trên mặt, nhẹ nhàng hôn một cái, ghé vào lỗ tai hắn thẹn thùng nói: “Ta về sau cũng sẽ không đẩy chàng ra.”

Những lời Tiểu Thiên vừa thốt ra khiến độ cong trên khóe miệng Hoàng Phủ Tấn càng gia tăng chút, lòng bàn chân càng thêm vội vã không thể chờ đợi.

Ôm nàng đi về hướng phòng ngủ, đưa chân đem cửa phòng đóng lại, hẩn cúi người, đem Tiểu Thiên nhẹ nhàng đặt trên giường.

Khi hẩn đưa tay cởi nút áo, Tiểu Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì tựa như kéo tay Hoàng Phủ Tấn lại, trong mắt mang theo vài phần lo lắng, “Tấn, thương thế của chàng có thể. . . . Có thể được sao?” Hỏi cái này, trên mặt Tiểu Thiên hiện lên một trận đỏ ửng.

“Không sao, chỉ cần ở cạnh Thiên Thiên, vết thương thì có là cái gì.” Vừa nói, cúi người, hôn lên đôi môi mềm mại, ướt át kia, đem những nút cài từng bước từng bước cởi ra.

Lần này, Tiểu Thiên không ngăn lại hẩn nữa, chẳng qua là đưa tay ôm cổ Hoàng Phủ Tấn, cố gắng đáp lại nụ hôn nồng cháy, “Thì ra là chàng là một hôn quân, chẳng những hay xô lá, còn là một tên lưu manh háo sắc!”

“Đúng, lưu manh, ta chỉ lưu manh với mình Thiên Thiên a!”

Trong màn lụa kia nồng chuyện mật ngữ, mỗi một tác da đụng chạm, từng cái ôm hôn thâm tình đều mang theo một phần yêu say đắm.

Hoàng Phủ Tấn trả lời để cho Tiểu Thiên cười cong cả lông mày, hàm răng trắng cắn môi dưới, mang theo nhàn nhạt trêu đùa, “Ha ha ~ ta cũng thích để cho Tấn lưu manh đùa bỡn!”

Vừa nói, nàng chủ động phối hợp động tác cùng Hoàng Phủ Tấn. Giờ khắc này, vô hạn xuân quang, ở trong màn lụa vô hạn phong tình.

Đột nhiên, trong đầu Tiểu Thiên lại một lần nữa thoáng qua những hình ảnh lẻ tẻ ngày đó ở Vũ Phượng Cung, hai người quần quít ở chung một chỗ.

Bất quá, vào giờ phút này, lòng của nàng không khỏi cảm giác đau đớn, mà nam nhân cùng nàng quần quít ở chung một chỗ kia mơ hồ luân khuếch cũng từ từ rõ ràng!

“Tấn! Là chàng!”

“Thiên Thiên, là nàng!”

Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn trăm miệng một lời.

Không chỉ là Tiểu Thiên, ngay cả Hoàng Phủ Tấn cũng thấy rõ đôi mắt ngày đó ở trong Vũ Phượng cung xuất hiện mang theo ánh mắt làm đau lòng người. Vào lúc này ánh mắt như vậy không thống khổ nữa, không hề khổ sở nữa. Tại sao trong đầu óc hẩn lại có những hình ảnh lẻ tẻ như vậy, nhưng hẩn làm thế nào cũng không thể nhớ ra.

428. Chương 428

Chợt trong đầu Tiểu Thiên không giải thích được tất cả trí nhớ của vị hoàng hậu trước, linh hồn của nàng đã thay thế nữ nhân đó.

Giờ phút này nàng hoàn toàn biết tất cả về vị hoàng hậu trước, bao gồm cả đêm đó.

Lạc Thủy nói tiết Trung thu muộn, tại sao Lạc Thủy thấy nàng vội vã mà trên mặt mang hốt hoảng, bởi vì ngay lúc đó nàng, đang cùng Tấn.

Sợ như vậy cho nên dù có Lạc Thủy bên cạnh, lại hoàn toàn không có nghe được Lạc Thủy gọi nàng. Nàng sợ cha nàng biết mình cùng Tấn. Nàng là một hoàng hoa khuê nữ, làm ra cái chuyện trơ trên đó, nàng nào dám nói lên cùng người khác.

Chẳng qua là —— tất cả, đều là nàng tự nguyện!

Nàng nguyện ý đem mình giao cho người nam nhân trước mắt này. Cũng như nàng bây giờ, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện .

Lần đầu tiên vào cung nhìn thấy đế vương lạnh như băng mang theo đau đớn thì trái tim nàng cũng đã thầm để ý, trong lòng đã sớm nhận định, cuộc đời này cũng sẽ không kết hôn cùng người khác ngoại trừ người đó!

Tiết Trung thu đêm đó, Thái Hoàng Thái Hậu muốn mời cha con nàng vào cung ngắm trăng. Nàng đi khắp nơi đang tìm nam nhân đó.

Đang trong lúc nàng vô tình đi ngang ngự hoa viên, bóng lưng đang ở trong lương đình uống rượu kia mang theo cô đơn lại để cho nàng động lòng, nàng muốn rời đi, nhưng bước chân vẫn không tự chủ được đi về hướng hắn .

Trong lương đình, hắn bởi vì rượu tác dụng mà cặp mắt mê ly vào lúc này xem ra vô cùng thống khổ, hốc mắt không biết là bởi vì rượu cồn hay là bởi vì đáy lòng đau đớn mà đỏ một vòng.

Khi đó Hoàng Phủ Tấn là cỡ nào phải đau lòng.

Tất cả trở lại tiết Trung thu muộn kia ——

“Hoàng. Hoàng thượng.” Khi đó Niếp Tiểu Thiên là người nhất gan, thậm chí ngay cả nói chuyện đều là lời nói nhỏ nhẹ.

Hoàng Phủ Tấn giương mắt, sương mù trong ánh mắt mang theo rõ ràng đau đớn, hắn đã uống đến say không còn biết gì, nhìn ra được, hắn hoàn toàn trong trạng thái không cách nào dùng đại não để suy tư , thậm chí ngay cả nói chuyện cũng trở nên mơ hồ không rõ .

“Hoàng. Hoàng thượng.” Lấy can đảm, Niếp Tiểu Thiên lại một lần nữa mở miệng lên tiếng, nàng nhắc chân lên, từ từ đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Tấn.

“Ách

” Hoàng Phủ Tấn trong dạ dày một hồi không thoải mái, cuộn cuộn ói ra, vết bẩn dính đầy toàn thân của hắn.

“Hoàng thượng!” Niếp Tiểu Thiên tiến đến, cũng không biết là dừng khí đến từ nơi nào, nàng tiến lên đỡ Hoàng Phủ Tấn dậy, hướng Vũ Phượng Cung đi tới.

Khi đó trong Vũ Phượng cung một người cũng không có, Niếp Tiểu Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, liền đỡ Hoàng Phủ Tấn vào.

429. Chương 429

Ngay lúc đó Niếp Tiểu Thiên suy rất đơn thuần, trong Vũ Phượng cung không có ngọn đèn nào, một người hầu hạ cũng không có, nàng không nghĩ cái gì chỉ muốn quan tâm hắn

Khi đó Vũ Phượng Cung, đã sớm cảnh còn người mất, mọi chuyện xảy ra cũng đã mười năm .

Đỡ Hoàng Phủ Tấn, nàng chỉ có thể nhờ ánh trăng hướng một căn phòng đi vào.

Hoàng Phủ Tấn vào lúc này thoát nhìn rất thống khổ, trong miệng luôn là nỉ non :

“Trung thu ngày hội, mười lăm trăng tròn? Ha ha ~~” Hoàng Phủ Tấn mặc dù đang cười, nhưng nụ cười lại vô cùng thống khổ.

“Hoàng. Hoàng thượng, ngài trước nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Vũ Phượng Cung lúc này mặc dù không có nhân khí, nhưng cũng rất sạch sẽ, không có một chút dơ bẩn hoặc là bụi bặm ..., nhìn ra được, mặc dù Vũ Phượng Cung không có người ở nhưng vẫn có người định kỳ tới quét dọn .

Cũng không biết là nàng lấy đầu ra dững khí, Niếp Tiểu Thiên đưa tay đem áo khoác Hoàng Phủ Tấn đã bị vết bẩn làm dơ cởi ra, ném sang một bên. Sau đó đỡ Hoàng Phủ Tấn tới bên giường. Nàng là cô gái yếu ớt, vốn là chẳng có sức lực đỡ Hoàng Phủ Tấn, lòng bàn chân vừa trượt, nàng cả người mất thăng bằng thân thể ngã xuống trên giường.

Đang muốn đứng dậy, lại bị Hoàng Phủ Tấn thô lỗ ôm trở về ném tới trên giường!

“Hoàng. Hoàng thượng!” Niếp Tiểu Thiên sợ hãi, nàng thấy được trong mắt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy hỏa khí.

Hoàng Phủ Tấn đè ở trên người nàng, trong miệng chính là tràn đầy tử khí thốt ra câu khinh bỉ, tay xiết ở cằm của nàng, nàng đau đến chảy ra nước mắt, nhưng không dám khóc ra thành tiếng.

“Nữ nhân các ngươi đều là không biết xấu hổ!” Lời vừa rơi xuống, hắn tự tay, một tay cởi bỏ y phục trên người Niếp Tiểu Thiên ra, đem nàng thật chặt giam cầm trong ngực, dọa nàng sợ đến mức không ngừng giãy dụa ở phía dưới Hoàng Phủ Tấn, cả trái tim cũng sắp từ ngực nhảy ra ngoài.

“Hoàng thượng, van cầu ngài, đừng như vậy, hoàng thượng, van cầu ngài!” Niếp Tiểu Thiên cuối cùng bật khóc thành tiếng, nhưng nàng đúng là vẫn còn là người nhất gan, mà trước mắt chính là nam nhân khiến nàng nhất kiến chung tình. Nàng dù muốn kháng cự, cũng không có năng lực kháng cự.

Nàng khóc đến tâm đau đớn, cũng rất sợ, nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nàng sợ nước mắt lại rơi, không ngừng giãy dụa, thân thể vào lúc này cũng có chút phản ứng càng làm không khí thêm mờ ám

430. Chương 430

Mà động tác nàng như thế làm cho Hoàng Phủ Tấn dưới tác dụng của rượu đã sớm say đến không cách nào thanh tỉnh càng thêm dục hỏa đốt người.

“Nữ nhân, đã không thể chờ đợi muốn mời trẫm đến như vậy sao? Trẫm thành toàn ngươi!” Nói xong, nụ hôn của hắn đi theo rơi xuống, động tác trên tay thô bạo không có một tia thương tiếc, đưa tay hướng dưới người nàng tìm kiếm, đau đến mức nàng khóc ra thành tiếng.

“Hoàng thượng, van cầu ngài, ta không muốn a!” Nàng khóc, trong mắt mang theo khủng hoảng, đây là lần đầu tiên của nàng a! Tại sao nàng phải trao lần đầu tiên của mình cho hắn dưới tình huống như thế này?

“Không muốn?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn rõ ràng nét khinh bỉ cùng châm chọc, “Nữ nhân các ngươi không phải là thích nhất như vậy sao?”

Vừa nói, hắn thô bạo xâm nhập vào thân thể Niếp Tiểu Thiên đau đến mức nàng lớn tiếng kêu lên.

Sự đau đớn đã để cho nàng hiểu, từ đó nàng không còn là thân xử nữ.

Đáy lòng của nàng nhiều phần tuyệt vọng, trái tim nàng đối với hắn thậm chí cho phép cuộc đời này không phải là hắn không thì sẽ không lấy chồng. Nhưng, nàng biết hắn là đế vương, nàng đối với hắn mà nói, chẳng qua là một hạt cát nhỏ trong biển đời mê mông. Hắn không thấy được nàng, giữa bọn họ vĩnh viễn cũng không thể có điểm giao nhau.

Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Tâm cho hắn, thân cũng cho hắn, cuộc đời này nàng còn có cái gì có thể tiếc nuối sao?

Đã như vậy, nàng sẽ để cho lần đầu tiên trở nên càng thêm hoàn mỹ. Cho dù, khi hắn thanh tỉnh, hắn cũng không nhớ ra được nàng nữa!

Mang đôi mắt nhắm lại, nàng nhìn về hướng Hoàng Phủ Tấn, nàng nhìn thấy thống khổ trong mắt hắn, tuyệt vọng thật sâu trong mắt hắn làm lòng của nàng đau nhói.

Loại bỏ ngượng ngùng, nàng cố gắng nghiêng hợp hắn, phối hợp tất cả động tác của hắn.

Nàng vốn là cô gái ngoan, tối nay hãy để cho nàng phóng túng lần duy nhất đi. Trước mặt chính là người mình yêu, nàng sợ người đàn ông này vĩnh viễn cũng không nhớ nổi nàng.

Một lần lại một lần điên cuồng kết hợp, để cho hai người cũng mệt mỏi đầu đầy mồ hôi. Hoàng Phủ Tấn ở trên người Niếp Tiểu Thiên một lần lại một lần phát tiết hết đáy lòng thống khổ, dần dần ngủ thiếp đi. Mà nằm ở bên cạnh hắn tay Niếp Tiểu Thiên nắm chặt chiếc váy bị xé nát kia, nước mắt không ngừng rơi.

Nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn nằm ở bên người nàng, chân mày hắn thủy chung nhíu chặt. Cho dù là ngủ thiếp đi, chân mày hắn cũng không hề thư giãn ra.

Khóe miệng của nàng lộ ra nhàn nhạt khổ sở, “Hoàng thượng, ngài phải bảo trọng!”

Chống thân thể đau nhức, nàng từ bên người Hoàng Phủ Tấn ngồi dậy, đôi tay nhỏ bé run rẩy đem xiêm y mặc vào.

Hạ thân đau đớn để cho động tác của nàng không dám quá mạnh, nhẹ nhàng đi xuống giường. Trên giường kia máu đỏ chói mắt để cho nước mắt nàng không ngừng trào ra ngoài. Lần đầu tiên nàng lại cho đi là dưới tình huống như thế này.

431. Chương 431

Edit : Zennie

Những ký ức này hoàn toàn rót vào trong đầu Tiểu Thiên, nàng lúc này hoàn toàn có tất cả trí nhớ của hoàng hậu trước kia, nàng rõ cuộc cũng hiểu rõ tại sao trước kia hoàng hậu lại bị xử tử, cũng hiểu những hình ảnh đột nhiên xuất hiện ở trong đầu nàng lại khiến nàng đau lòng mà khóc không thành tiếng.

Nàng biết, hoàng hậu trước là cam tâm tình nguyện cho đi lần đầu tiên của mình, đem lần đầu tiên của mình giao ột người mà nàng biết cả đời cũng sẽ không phải là nam nhân của riêng nàng!

Cả đêm tận tình, nhất dạ tình sâu, nàng cho đi trái tim, cho đi thân thể, lại vĩnh viễn cũng không nghĩ đến sẽ được đáp án.

Hoàng hậu trước thật là đáng thương, nàng yêu làm cho lòng người đau!

Vốn tưởng rằng mình rất cục cựa cũng có thể gả cho nam nhân mình yêu nhân thì lại bị mang trên mình tiếng xấu là ‘Dâm phụ’ , cho người mình yêu ném ra khỏi giường, từ đó hồn đi châu trời!

Đối với Hoàng Phủ Tấn, không phải là nàng không muốn giải thích, mà là nàng không biết nên giải thích thế nào, đêm phong lưu hôm đó với một nam nhân hoàn toàn không nhớ rõ nàng.

Cho dù là bị đặt lên trên ghế, thừa nhận ba mươi đại bản trừng phạt, nàng vẫn cắn chặt răng, quyết bảo vệ không nói ra “Gian phụ” đó .

Cho đến khi ——

Cho đến khi ba mươi đại bản vẫn chưa đánh xong, liền bị linh hồn của nàng đến từ hiện đại thay thế, tất cả đều nổi lên biến hóa lớn.

Nàng có thể cảm nhận được nỗi đau của hoàng hậu trước, cứ như chính là nỗi lòng của nàng vậy.

“Thiên. Thiên Thiên, đêm. Đêm đó người kia là nàng!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo áy náy cùng không dám tin, cũng có một phần lửa giận, hắn đang giận chính hắn!

Từng từ, từng tiếng đối với Thiên Thiên làm nhức, một câu lại thêm một câu dâm phụ, bởi vì “Gian phụ” trong truyền thuyết kia, hắn ở đêm tân hôn đầu tiên liền nhẫn tâm đem bỏ nàng lại trên giường, vì ép nàng nói ra gian phụ là ai, hắn không chút nào suy tính để cho nàng vô tội bị đánh ba mươi đại bản, quay đầu lại, mới biết, gian phụ mà hắn vẫn để ý lại là chính hắn.

Hắn nhớ tới mình hôm đó, say rượu khi tỉnh lại từ Vũ Phượng Cung, trời đã sáng choang, áo khoác bị cởi hết vứt toán loạn, phía trên mang theo nhàn nhạt vết bẩn, áo trong đã cởi ra mang theo chút xóc xếch, máu đỏ ánh vào trong mắt hắn cũng làm cho hắn hiểu được, một đêm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

432. Chương 432

Chẳng qua là, hắn không có nghĩ nhiều, nữ nhân cùng hoàng đế lên giường quá nhiều, hắn không cần thiết cố ý đi tìm cái gì, cũng không có đuổi theo để điều tra cái gì, hơn nhất là, hắn đã mười năm không có bước vào Vũ Phượng Cung, khiến cho hắn cảm thấy dị thường ghê tởm, càng gần sát nơi này, lại càng dễ cho hắn có cảm giác hận ý khó ức chế.

Không có suy nghĩ nhiều, hắn phủ thêm áo khoác liền sai bước rời khỏi Vũ Phượng Cung!

Từ đó, khúc nhạc đậm của đêm hoan ái tận tình đó trong trí nhớ của hắn vĩnh viễn sẽ không tái xuất hiện!

Nghĩ đến nữ nhân ngày đó là “Tiểu Thiên”, hồi tiếc cùng áy náy trong mắt Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng đậm hơn, hắn mơ hồ nhớ đến lúc ấy hắn là thô lỗ đến cỡ nào, mỗi một cái động tác cũng không có một tia thương hoa tiếc ngọc, hắn nhớ tới nàng ghé vào lỗ tai hắn không ngừng cầu xin, nhưng hắn lại làm như không thấy, còn tàn nhẫn chiếm đoạt thân thể của nàng.

Hắn thật là một tên khốn kiếp! Không những thế còn là đại khốn khiếp!

Hoàng Phủ Tấn ở trong lòng chửi mình như vậy.

Đưa tay vuốt qua vết sẹo đã không còn rõ trên trán Tiểu Thiên, trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo rõ ràng áy náy, “Thật xin lỗi, Thiên Thiên, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, ta. . . .”

“Tấn!” Tiểu Thiên đưa tay, che miệng Hoàng Phủ Tấn, cắt đứt lời nói của hắn, nàng nhìn hắn khẽ nâng lên khóe miệng, trong mắt không có bất kỳ trách cứ, lắc đầu một cái, “Không sao, thật sự không sao.”

Những lời này, nàng là đang giúp hoàng hậu trước trả lời, nàng biết, ngay lúc đó Niếp Tiểu Thiên là cam tâm tình nguyện đem mình giao cho người nam nhân trước mắt này, cho dù hành động như vậy đối với một khuê nữ như nàng mà nói, là làm một việc vô liêm sỉ cỡ nào, nhưng nàng vẫn dứt khoát nhận tiếng xấu muôn đời kia, cam tâm tình nguyện giao cho hắn.

Hiện tại, nàng không cần biết rốt cuộc nàng là hoàng hậu trước hay hoàng hậu bây giờ, cũng không cần biết nàng là Niếp Tiểu Thiên nào, trí nhớ trong óc của nàng phải có đầy đủ mọi thứ hay không, đối với nàng mà nói, chỉ cần hiểu, bất kể là Niếp Tiểu Thiên nào, trong lòng của các nàng chỉ yêu một mình người nam nhân trước mắt này, vậy là đủ rồi, không phải sao?

“Thiên Thiên. . . .” Tiểu Thiên càng nói như vậy, trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng thêm đau lòng.

“Tấn, nếu như chàng muốn xin lỗi ta, vậy sau này thật yêu ta là tốt rồi, hảo hảo bồi bổ lại ta đi.” Tiểu Thiên thần nhiên cười, môi mím chặt chủ động để sát vào Hoàng Phủ Tấn, cho hắn câu trả lời chân thật nhất.

Nàng muốn nói cho hắn biết, nàng thật không trách hắn, một chút cũng không trách!

“Ừ, về sau ta chỉ yêu một mình Thiên Thiên, ta muốn để cho Thiên Thiên trở thành thê tử của Hoàng Phủ Tấn ta cả đời, thê tử duy nhất ta yêu!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo cảm kích, mang theo thâm tình, cúi người, hắn đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, nụ hôn hoàn mỹ khẽ nhẹ nhàng rơi xuống, soạn ra một đoạn nhạc mang theo tình yêu say đắm động lòng người.

433. Chương 433

Trong khoảng thời gian này, có lẽ là khoảng thời gian trong mười năm trôi qua mà Hoàng Phủ Tấn cảm thấy hạnh phúc nhất. Có thể ở bên cạnh người mình yêu, tin chiến thắng của các chiến sự liên tiếp báo về, Tịch Huyền quân đánh vào nước Hạo Nguyệt đã rút ra khỏi địa giới Hạo Nguyệt, tổn thất nghiêm trọng, vừa giúp Hạo Nguyệt, vừa báo được mối thù của mũi tên ngày đó.

“Tấn, ta phát hiện chàng cười lên so với thời điểm không cười càng thêm đẹp trai.”

Hai người ngồi ở trước bàn đá trong ngự hoa viên, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, hai người lẳng lặng thưởng thức trà, cuộc sống ở lúc này thật nhìn tốt đẹp vô cùng.

Tiểu Thiên nằm ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn, nhìn hắn xem tấu chương, nụ cười nơi khóe miệng lại tràn đầy gió xuân, nàng không nhịn được mở miệng nói. Vẫn còn nhớ mình lần đầu tiên gặp hắn, người này lại hướng cái mặt đen về phía nàng, khen hắn có bộ dáng đẹp trai nhưng hắn lại bày ra bộ dáng hận ý muốn đem nàng một cước giết chết, bây giờ nghĩ lại vẫn khiến cho lòng nàng sợ hãi.

Những lời này của Tiểu Thiên khiến cho Hoàng Phủ Tấn nở nụ cười, bỏ tấu chương xuống, đưa tay đem nàng kéo lại bên cạnh mình, ngồi vào trên đùi của mình, mở miệng nói: “Về sau ta phải cười thật nhiều, như về sau hoàng nhi của chúng ta sinh ra, sẽ giống như cha hắn, vừa đẹp trai lại mê người.”

“Chàng thật là một hoàng đế không biết e thẹn, tự khen mình như vậy!” Tiểu Thiên tức giận liếc Hoàng Phủ Tấn một cái, bật cười.

“Thiên Thiên, dáng dấp của hoàng nhi của chúng ta phải nói là rất tuấn tú..., sẽ có thể cưới được một cô gái giống như mẫu hậu hắn không khuynh quốc vậy cũng khuynh thành.” Hoàng Phủ Tấn cười đến mặt rục rỏ, trải qua cuộc sống như thế khiến cho hắn thật không muốn làm hoàng đế.

Mà câu khích lệ này của hắn để cho Tiểu Thiên cười cong cả mắt, mặt mày tươi như gió xuân, “Nể tình chàng khen như thế ta, ta sẽ thưởng cho chàng, chàng nói đi, muốn phần thưởng gì nào?”

“Ta muốn. . . .” Hoàng Phủ Tấn tay hướng ngực Tiểu Thiên tìm kiếm, hôn vào môi Tiểu Thiên một cái, cười xấu xa nói: “Như vậy thì thế nào?”

“Ai nha, chàng đừng không đứng đắn nữa, nơi này là ngự hoa viên!” Tiểu Thiên tức giận đánh rớt tay Hoàng Phủ Tấn, nhìn liếc chung quanh, đỏ bừng mặt.

“Vậy chúng ta có thể trở về Vân Tiêu cung đi!” Hoàng Phủ Tấn không chịu buông tha.

“Chàng đừng không đứng đắn nữa, nhanh lên một chút làm hoàng thượng tốt, đem tấu chương xem xong đi.” Tiểu Thiên từ trên đùi Hoàng Phủ Tấn đứng lên, ngồi vào một bên trên ghế, đem tấu chương đưa tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

434. Chương 434

“Được rồi, vậy ta nhanh lên một chút xem xong, rồi chúng ta tiếp tục cố gắng đem hoàng nhi tạo thành.” Hoàng Phủ Tấn giao hoạt khiến Tiểu Thiên trừng mắt nhìn.

“Lại nữa, gã lưu manh này!” Tiểu Thiên tức giận trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, nếu tiểu tử này đến thế kỷ 21, không biết có thể đem bao nhiêu thiếu nữ lừa gạt lên giường.

“Ta biết Thiên Thiên yêu thích ta lưu manh đùa bỡn!” Hoàng Phủ Tấn đột nhiên để sát vào bên tai Tiểu Thiên, vô lại nói ra những lời này, khiến Tiểu Thiên phải bật cười.

Người này.

Nhìn gò má Hoàng Phủ Tấn lúc này, vẻ mặt nghiêm túc xem tấu chương, nàng nhìn đến mức xuất thần.

Thật là một nam tử tuyệt sắc, một cực phẩm nam nhân như vậy thế nhưng sẽ là trượng phu của nàng.

Có tài có mạo, có quyền thế, tiền nhiều lại tài giỏi, nam nhân như vậy, một đế vương như vậy thế nhưng sẽ trở thành trượng phu của nàng.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một vấn đề nhỏ, dường như lúc nàng tới đây trước đã là 24 “Tuổi” đi, mà thói hoàng đế không đứng đắn giống như trẻ mãi không già.

Oa a! Bây giờ mới biết cảm giác mình là trâu già gặm cỏ non.

Hơn nữa này cỏ non còn không phải là một loại cỏ non bình thường, mà còn là giống thực vật sinh trưởng cực hiếm nha. Hắc hắc

Bất quá, bất quá, dường như hoàng hậu trước đây chỉ mới 18 tuổi, căn cứ vào số tuổi của thân thể, nàng cũng không tính là ăn cỏ non nữa.

Oa ken két

thế này nàng lời lớn nha, tự dưng được giảm liền sáu tuổi. Ừ! Ừ! Không tệ, thật không tệ!

Nghĩ tới đây, nàng không tự chủ được bật cười, khiến Hoàng Phủ Tấn đang xem tấu chương ngẩng đầu lên.

“Nghĩ đến cái chuyện vui gì mà cười như vậy?” Nhìn nụ cười rõ ràng trong mắt Tiểu Thiên, bộ dạng tựa hồ thật cao hứng, Hoàng Phủ Tấn mặt hứng thú dồi dào mở miệng hỏi.

“Không có, ta là cao hứng ah.” Tiểu Thiên hướng về phía hắn le lưỡi một cái, tùy tiện tìm một đề tài chuyển hướng, “Hoàng thượng, xem tấu chương một chút đi, ta xoa bóp cho chàng!”

Vừa nói, nàng từ trên ghế đứng lên, định hướng ra sau lưng Hoàng Phủ Tấn, mới đi hai bước, nàng lại trước mắt đột nhiên tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhắm mắt lại, nàng chống vào cái bàn một lúc lâu, tầm mắt mới từ từ sáng lên.

“Tiên Thiên, sao vậy?” Tiểu Thiên cử động có chút kì lạ, Hoàng Phủ Tấn cũng đã nhìn ra, trong mắt của hắn thoáng chút khẩn trương!

435. Chương 435

Cảm giác khó chịu do bóng tối mang đến cũng mất dần, lúc này Tiểu Thiên đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường như chưa có gì xảy ra, “Không có sao nữa, có thể là ngồi quá lâu, đột nhiên đứng lên có chút không thích ứng liền choáng váng đầu.”

Nàng cũng không có cảm thấy có gì không ổn, đi tới sau lưng Hoàng Phủ Tấn, nhẹ nhàng nắm bờ vai của hắn.

Mặc dù Tiểu Thiên nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn vẫn có chút không yên lòng, “Không được, ta để cho Phúc Quý truyền ngự y tới đây xem qua cho nàng!”

“Ai nha, không muốn đâu, như vậy mà cũng truyền ngự y, người ta còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương ta đây là người dễ bệnh đấy.” Tiểu Thiên lập tức ngăn trở động tác của Hoàng Phủ Tấn.

“Nàng vốn là dễ bệnh, ở trong mắt ta, nàng là bảo bối vô giá!”

“Lại nữa, lại nữa, vậy bảo bối hiện tại cầu xin ngài xem tấu chương nhanh lên một chút nữa, có được hay không?” Tuy trong lời ngon tiếng ngọt cũng có chút phần giả dối, có lẽ trời sanh đây là “Nhược điểm” của nữ nhân, bất kể lời ngon tiếng ngọt mà nghe vào trong lỗ tai người nào, cũng sẽ để cho trong lòng người nghe thoải mái, mặc dù ngoài mặt không có biểu hiện gì quá lớn, nhưng khóe miệng Tiểu Thiên vẫn tìm lòng không đặt mà cong lên.

“Được rồi!” Không có kiên trì nữa, Hoàng Phủ Tấn gật đầu một cái, quả thật tấu chương này phải phê hết trước mới được, trong thời gian hắn hôn mê, đã có một đồng tấu chương dày cộm chờ hắn xem, trung gian có vài phần đều là quan hệ đến chuyện sinh sống của dân chúng, hắn phải nhanh một chút giải quyết mới được.

Tiểu Thiên đứng ở sau lưng Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng nắm bờ vai của hắn, khóe miệng luôn treo nụ cười như có như không.

Trước kia vẫn chưa chạm vào chuyện tình yêu như thế này, cảm giác, cảm thấy những tình nhân ngày ngày dính sát vào nhau, không hề chia cắt như thế cảm thấy bọn họ thực sự vô dụng, bọn họ không thể tách rời đối phương mỗi phút mỗi giây cũng dính vào cùng nhau cũng không thấy ngán, bây giờ nghĩ lại, nàng có thể hiểu được tâm tình của những người đó. Thì ra là đây chính là tương cứu trong lúc hoạn nạn, cảm giác như keo như sơn, thật rất tốt đẹp.

Đang nghĩ như vậy, trước mắt nàng lại tối sầm một lần nữa, tựa như vừa rồi, cái gì cũng không nhìn thấy, ánh sáng xuyên qua ánh mắt của nàng cũng chỉ mơ hồ.

Nhưng chính là tình huống này cũng không kéo dài thật lâu, không qua bao lâu, ánh sáng lại lần nữa khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Sao vậy?

Tiểu Thiên mơ hồ cảm giác được một tia bất an.

Chuyện tựa hồ cũng không đơn giản như nàng nói như vậy, tại sao tầm mắt của nàng lúc thì lại tối om om, cái gì cũng không nhìn thấy .

Mang theo cảm giác bất an, chân mày nàng khê cau.

436. Chương 436

Vân Tiêu cung ——

“Tấn, gần đây Đoạn Ngự sao vẫn không có vào cung vậy?” Tiểu Thiên nằm ở bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, đột nhiên nghĩ đến trong khoảng thời gian này Đoạn Ngự không vào cung , nghe nói hần trước kia động một chút là tìm đến hoàng đế nha.

Hiện tại nàng muốn gặp hần, mà hần lại một thời gian thật dài chưa vào cung. Ngày đó sau khi hồi cung, nàng không biết Như Mộng bị xử trí thế nào, lúc ấy nàng vẫn bận chiếu cố Hoàng Phủ Tấn ngược lại quên mất Như Mộng .

Mấy ngày trước nghe Lam Hữu báo cáo với Tấn việc phân xử những người đó thì mới nhớ tới chuyện về Như Mộng.

Đoạn Ngự ngày đó bỏ lại mọi người, đem Như Mộng bị té xỉu ôm đi, đây là xảy ra chuyện gì?

Thật ra thì vấn đề nàng quan tâm nhất là Như Mộng tại sao muốn hạ sát thủ đối với Tấn, nhưng nàng thấy được áy náy trong mắt Như Mộng chợt lóe rồi biến mất.

Càng làm cho nàng nghi ngờ chính là, tại sao Đoạn Ngự lại đem Như Mộng ôm đi, hơn nữa mấy ngày nay nghe nói cũng không có vào cung? Điều này không khỏi để cho nàng nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ bọn họ đã quen biết trước?

Nhưng thời điểm ở Mộng Yên các, Đoạn Ngự tựa hồ rất xa lạ đối với Như Mộng a.

Ai

Không nghĩ ra!

Rất nhiều chuyện của Như Mộng nàng không nghĩ ra, có lẽ là nàng trời sanh tò mò, có lẽ là lòng thương hại từ một nữ nhân đối với một nữ nhân khác, nhất là mỹ nữ giống như Như Mộng như vậy, Tiểu Thiên đối với Như Mộng đặc biệt quan tâm.

Mà câu hỏi nàng mới vừa hỏi làm Hoàng Phủ Tấn nằm ở bên người nàng nghiêng đầu đến xem hướng nàng, vẻ mặt không vui, đưa tay lên kéo nàng lại trong ngực của mình, mở miệng nói: “Thiên Thiên, ở trước mặt ta nhắc tới nam nhân khác, sẽ làm ta ghen !”

Những lời này làm cho Tiểu Thiên bật cười, “Đúng vậy, đúng vậy, ăn nhiều dấm một chút để cho thân thể khỏe mạnh a. Chàng muốn ăn bao nhiêu cũng có thể a.” Tiểu Thiên cười đến mặt rục rỏ, gần đây mới phát hiện người này là càng lúc càng không đứng đắn.

“Vậy ta ăn xong dấm, sẽ ăn nàng!” Vừa nói, hần lật người đem Tiểu Thiên đặt ở phía dưới, cúi người, mắt giảo hoạt nhìn nàng.

“Ai nha, chàng đừng không đứng đắn nha, ta đã nói với chàng rồi!” Tiểu Thiên bắt mắt nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tấn, ban đầu nói hần là ngựa đực, hần còn cùng nàng dựng râu trợn mắt. Trong khoảng thời gian này, không biết đã bị hần ăn bao nhiêu lần a?

437. Chương 437

“Được rồi, vậy nàng nói đi.” Thấy Tiểu Thiên nghiêm mặt, Hoàng Phủ Tấn cũng không kiên trì nữa, dù sao mới vừa rồi hần cũng chẳng qua chỉ là đang nói đùa cùng nàng mà thôi, dù sao. Muốn ăn nàng,

thời gian của hắn còn nhiều mà.

Nụ cười trong mắt Hoàng Phủ Tấn sâu hơn, mang theo mùi vị mấy phần tính toán, hắn đoán chừng, mình rất nhanh mà có thể lên chức phụ hoàng rồi!

Hoàng Phủ Tấn không có kiên trì nữa, Tiểu Thiên cũng tỉnh tâm rồi, nàng từ trên giường lật người nằm ở trước ngực Hoàng Phủ Tấn, nghiêm túc cùng hắn thảo luận về Như Mộng.

“Tấn, chàng có cảm thấy tên Đoạn Ngự kia kể từ khi đem Như Mộng ôm đi thì khác lạ hay không?” Tiểu Thiên nằm ở ngực Hoàng Phủ Tấn, bên này ngược mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, tìm kiếm câu trả lời của hắn.

“Ừ. Cái này ta cũng vậy đang chờ hắn trả lời, trong khoảng thời gian này ta vẫn không có thúc giục hắn, là cho hắn thời gian, tiểu tử kia cũng đừng phong lưu đến ngay cả thích khách cũng đều muốn!” Hoàng Phủ Tấn đưa tay đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, nghiêm túc cùng nàng thảo luận.

“Ta lại là cảm thấy Đoạn Ngự đối với Như Mộng cũng không phải là vấn đề phong lưu hay không phong lưu.” Tiểu Thiên xoa cằm, khéo môi nhếch lên một nụ cười đầy bí ẩn.

Tên Đoạn Ngự kia mặc dù phong lưu, chỉ khi nào gặp phải một người làm hắn không hề phong lưu nữa, bất kể nàng ấy là thích khách hay là con nhím, hắn cũng không để ý a.

Cũng giống như Hoàng Phủ Tấn trước mắt nàng, một nam nhân có hậu cung ba nghìn giai lệ hấp dẫn, cho tới bây giờ còn không phải là chỉ còn có mình nàng là vợ sao?

Cho nên hắn cho tới bây giờ cũng sẽ không đi chỉ trích những thứ nam nhân kia đối bạn gái như thay quần áo. Nữ nhân có bản lãnh, sẽ không chỉ trích nam nhân hoa tâm, cho nên nữ nhân chỉ trích nam nhân hoa tâm, là bởi vì trong tiềm thức có cảm giác tự ti.

Mà Đoạn Ngự hoàn toàn là một nam nhân như vậy, hắn cần đụng phải một nữ nhân có bản lãnh bắt được tâm hắn, mà Như Mộng hoàn toàn chính là nữ nhân như vậy.

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng mỉm cười mang theo tính toán, khẽ cười mở miệng nói: “Vậy nàng cảm thấy đây là cái vấn đề gì đây?”

“Ta cảm thấy phải.” Đang muốn mở miệng, trước mắt của nàng lại tối sầm một lần nữa, lần này bóng tối kéo dài. Nàng chợt lắc đầu, nhưng mà bóng tối làm cho nàng sợ hãi vẫn không có tiêu tán.

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Thật sẽ không có chuyện gì sao?

“Thiên Thiên, sao vậy? Thiên Thiên?” Nhìn sắc mặt Tiểu Thiên đột nhiên tái nhợt, trong mắt lộ ra khủng hoảng làm cho cả trái tim Hoàng Phủ Tấn thót lên tới cổ họng, lật người từ trên giường bò dậy, hắn ôm Thiên Thiên, trong mắt mang theo rõ sợ hãi rằng.

Trực giác của hắn đang giống như là lại có chuyện không tốt sắp xảy ra.

Một lát sau, tầm mắt Tiểu Thiên lại một lần nữa khôi phục nhìn thấy ánh sáng, nàng cảm giác được trán của mình toát mồ hôi lạnh.

Sao. Tại sao có thể như vậy? Tại sao. Tại sao mới vừa rồi nàng lại không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy vậy?

Môi của nàng đang không ngừng run rẩy, phiếm nhàn nhạt tím bầm.

Hoàng Phủ Tấn thấy bộ dạng lúc này của nàng, sợ hãi trong mắt hắn càng thêm rõ ràng.

“Thiên Thiên, nàng mau nói cho ta biết, nàng làm sao vậy?” Không chỉ là Tiểu Thiên, ngay cả tay Hoàng Phủ Tấn đều đang run rẩy.

“Ta. Ta không sao!” Thấy sợ hãi trong mắt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên che giấu bóng tối vừa rồi đã làm cho nàng sợ hãi, nhìn Hoàng Phủ Tấn lắc đầu một cái.

Có lẽ là gần đây hơi mệt mới có thể như vậy đi, còn chưa phải là vấn đề nghiêm trọng, nàng không muốn làm cho Hoàng Phủ Tấn lo lắng.

“Thiên Thiên đừng lừa gạt ta, mới vừa rồi nàng sao thế?” Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn cũng không tin tưởng lời Tiểu Thiên nói, mới vừa rồi hắn rõ ràng thấy được khuôn hoảng trong mắt nàng, làm sao nàng có thể không sao được.

“Tấn, ta thật không sao.” Lời còn chưa nói hết, trước mắt Tiểu Thiên lại tối sầm một lần nữa, không giống như lần trước, tần số nhanh hơn rất nhiều, mỗi một lần thời gian cũng sẽ không vượt qua hai, ba phút.

“Thiên Thiên.”

Kéo dài một lúc lâu sau, như nàng đoán, bóng tối lại một lần nữa biến mất, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn khẩn trương, cực độ sợ hãi gọi vào mi mắt của nàng, nàng nhìn hắn nặn ra một nụ cười trấn an.

“Tấn, ta không sao nữa, chàng đừng khẩn trương a. Chàng quên sao, ta cũng hiểu y thuật, tự ta có sao không, ta sẽ không biết sao?” Tiểu Thiên đè ép khuôn hoảng không cách nào nói rõ trong lòng, nhìn Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói, trong lòng suy nghĩ có lẽ sẽ để cho Hoàng Phủ Tấn an tâm, nàng thật không đành lòng để cho hắn quá lo lắng.

438. Chương 438

Chẳng qua là, chính nàng cũng hiểu, thật ra thì nàng hoàn toàn cũng không biết mình xảy ra chuyện gì. Tại sao tầm mắt lại tối sầm, cảm giác mình hoàn toàn ở trong một thế giới bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón? Cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm, để cho nàng theo bản năng nắm thật chặt tay của Hoàng Phủ Tấn. Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho nàng an tâm.

Tiểu Thiên hành động theo bản năng như vậy, Hoàng Phủ Tấn cũng chú ý tới, hắn hoàn toàn cũng không tin tưởng lời Tiểu Thiên nói. Hắn biết, thân thể của nàng nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì không thể nào cứ bất ngờ cúi đầu, động một chút là sắc mặt tái nhợt. Còn có trán kia không ngừng rỉ ra mồ hôi lạnh, càng thêm để cho hắn khẩn trương lại sợ hãi.

Hắn đã nói qua, hắn sẽ bảo vệ nàng thật tốt, hắn nhất định không thể để cho nàng có chuyện!

Từ trên giường bò xuống, hướng về phía Phúc Quý hầu ở ngoài cửa hét lên, “Phúc Quý, truyền thái y!”

“Tấn.”

Tiểu Thiên đang muốn nói chuyện, lại bị Hoàng Phủ Tấn một ngụm cắt đứt.

“Thiên Thiên, ta không thể để cho nàng có chuyện, nhất định không thể!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy kiên định, ngoài việc kiên quyết không cho cự tuyệt kia, trong mắt hắn còn có rõ ràng sợ hãi làm cho Tiểu Thiên không nói gì thêm nữa.

Nàng không ngăn cản hắn truyền thái y nữa, trong lòng chẳng qua là cầu nguyện mình ngàn vạn lần không thể có chuyện gì, thái y ngàn vạn lần đừng tra ra nàng có bệnh gì.

Hiện tại, nàng đã không sợ chết nữa, mà là nàng lo lắng Hoàng Phủ Tấn sợ hãi, nàng không muốn hắn chịu đựng quá nhiều.

“Tấn, chàng yên tâm đi, ta sẽ không có chuyện gì!” Tiểu Thiên đưa tay, nắm thật chặt tay Hoàng Phủ Tấn đã lạnh như băng. Nàng cảm giác được lòng bàn tay của hắn đỏ mồ hôi lạnh.

“Ừ, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì, Thiên Thiên, nhất định không có chuyện gì!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực thật chặt, ôm rất chặt, trong lòng có một loại cảm giác giống như là sắp mất đi nàng.

Không, không thể, hắn quyết không thể để cho nàng rời đi, tuyệt đối không thể!

Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm càng ngày càng chặt, chặt đến mức Tiểu Thiên không thở nổi, nhưng nàng vẫn không hề đẩy hắn ra. Nàng biết hắn lúc này so với nàng là người trong cuộc còn sợ hơn rất nhiều.

Nếu ôm như vậy sẽ làm hắn an tâm..., như vậy nàng nguyện ý để cho hắn ôm cả đời!

439. Chương 439

“Hoàng thượng, thái y tới!” Phúc Quý ở ngoài cửa nhẹ nói nói.

“Đi vào nhanh lên một chút!” Hoàng Phủ Tấn buông lỏng Tiểu Thiên ra, sợ hãi trong mắt càng thêm rõ ràng.

Cửa được Phúc Quý nhẹ nhàng đẩy ra, Hoàng Phủ Tấn đem tay Tiểu Thiên nắm thật chặt, thái y đi một bước, sợ hãi trong lòng Hoàng Phủ Tấn liền tăng thêm một tầng, mà Tiểu Thiên nhìn thái y đi về hướng mình, giống như là Tử Thần đến gần tuyên bố sinh tử của nàng.

“Thần tham kiến hoàng thượng, nương nương!”

“Đừng nói nhảm nữa, mau xem cho hoàng hậu một chút!” Hoàng Phủ Tấn một tay lôi thái y dậy.

“Dạ, hoàng thượng!”

Thái y run rẩy đi tới trước mặt Tiểu Thiên, mỗi một lần hẩn xem bệnh cho Tiểu Thiên, luôn là rất khẩn trương, chỉ cần nương nương xảy ra chuyện gì, hoàng thượng luôn rất khẩn trương, hẩn thật rất sợ sau khi chẩn bệnh cho nương nương, nói không chừng hoàng thượng trong cơn tức giận đem đầu hẩn hái xuống.

“Nương nương, xin cho thần xem mạch!” Thái y khó xử nhìn Tiểu Thiên, ám ám mở miệng nói.

“A, được.” Tiểu Thiên gật đầu một cái, nhưng tay lại từ đầu đến cuối không dám vươn đi ra, hiện tại nàng rốt cuộc biết mình trước kia xem bệnh cho bệnh nhân, cái gì gọi là giấu bệnh sợ thầy, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được.

Nhiều lần khi nàng theo chân bọn họ tuyên bố bệnh của bọn họ, bọn họ cũng sẽ sợ hãi giống như là gần tử vong, giống nàng bây giờ.

“Thiên Thiên?” Hoàng Phủ Tấn thấy Tiểu Thiên chậm chạp không dám đưa tay, liền mở miệng kêu, thật ra thì, đâu chỉ là Tiểu Thiên, ngay cả chính hẩn cũng sợ hãi đem Tiểu Thiên giao cho thái y, hẩn sợ thật sẽ bị ngự y tra ra bệnh gì.

“A, a, được.” Khẽ cắn răng, nàng đưa tay đưa cho thái y.

Đưa tay đặt lên mạch tượng, thái y giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, trầm mặc một lúc lâu.

Nhìn thái y không ngừng nhíu chân mày, nhịp tim Tiểu Thiên đập thật nhanh.

Trước đây nàng đã đủ xui xẻo rồi, chẩn ra cái bệnh dạ dày quái lạ gì đó, loại “Chuyện tốt” này đã bị nàng đụng phải, cũng đủ khiến nàng xui xẻo cả đời, nhưng lần này ngàn vạn lần đừng chẩn ra bệnh di truyền, nếu không sẽ làm nàng thật sự muốn chết.

Tiểu Thiên hoảng sợ nhìn thái y.

Đang lúc nàng âm thầm cầu nguyện, trong mắt thái y xuất hiện vẻ kinh ngạc khó có thể ức chế, không dám tin nhìn chằm chằm Tiểu Thiên, “Nương. Nương nương, ngài.”

Thái y không dám nói những lời này ra khỏi miệng, nhưng vẻ mặt hẩn như thế đã để cho trái tim của Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn nhắc tới cổ họng!

440. Chương 440

Thái y lúc này toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, ngay cả nói chuyện cũng trở nên khó khăn hơn, trong mắt Tiểu Thiên thấy thật sự là rất thương cảm.

Ai

Nếu không phải vì nàng, thái y này cũng không cần lo lắng hãi hùng như vậy.

“Thái y, người đứng lên, ngồi xuống đây nói đi.” Cuối cùng, nàng không nhịn được mở miệng nói.

“Chàng thật ngốc, chúng ta đem Tịch Huyền quốc đánh cho thảm như vậy, Nhị hoàng tử người ta nguyện ý cho sao?” Tiểu Thiên cố làm thoải mái mà mở miệng nói.

“Nếu như hần không cho, ta liền làm Tịch Huyền quốc vĩnh viễn biến mất!” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua sát khí khó nén.

“Tấn, đừng như vậy, nói không chừng còn có biện pháp khác, không chừng ngày nào đó Âm Dạ đột nhiên xuất hiện, ta liền được cứu rồi nha.” Tiểu Thiên vẫn làm ra vẻ thoải mái, khóe miệng mang ý cười.

Ngược lại Hoàng Phủ Tấn, lại thủy chung cau mày, trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Nhưng ta không tìm được hần, Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn không thể khống chế được mình, đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, nước mắt theo chớp mũi hần rơi xuống, “Thiên Thiên, ta thật sợ hãi nàng sẽ ở trước mặt của ta đột nhiên rời đi, ta tự nói với mình nàng sẽ không sao, nhưng trong lòng ta thật rất sợ, thiên hạ này ta có nhưng ta không muốn, ta không thể không có nàng, Thiên Thiên.”

Hoàng Phủ Tấn trực tiếp trước mặt Tiểu Thiên nói ra nỗi sợ của mình lúc này như thế, làm khóe mắt Tiểu Thiên mang màn sương nhàn nhạt.

“Tấn, chàng quên sao, ta nói rồi, ta muốn chàng cả đời nắm tay ta, thời gian cả đời còn rất dài, chúng ta vẫn có thể tiếp tục nắm tay.” Nàng từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, thanh âm nghẹn ngào, nước mắt lướt qua khóe mắt, “Chàng đã nói, cả đời này chỉ nắm tay ta, ta nhớ rất rõ ràng, ta sẽ không hào phóng để chàng đi nắm tay nữ nhân khác.” Nàng hít sâu một cái, tiếp tục nói: “Cho nên chàng yên tâm, trừ khi ta chán chàng rồi, là nếu không tuyệt sẽ không có chuyện .”

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía Tiểu Thiên, động tình nâng cằm của nàng, cúi xuống hôn, nước mắt lướt qua khóe miệng, nụ hôn của hần mang theo đau đớn khó nén, ông trời rốt cuộc trừng phạt hần hay là đang khảo nghiệm hần?

442. Chương 442

Mấy ngày nay, nhờ thuốc của thái y, độc tính trong người Tiểu Thiên khống chế được, chẳng qua, trong lòng ai ai cũng đều hiểu, đây là trị ngọn chứ không trị gốc, nếu không lấy được giải dược của Tịch Huyền quốc hoặc không tìm được Âm Dạ mà nói..., nàng cách cái chết không quá một bước.

Mỗi ngày nàng đều coi nó như ngày cuối cùng đã tới, cùng Hoàng Phủ Tấn sống chung, cảm thấy thời gian vô tình nhiều hơn, có lúc, nàng thậm chí còn muốn thời thời khắc khắc dính vào bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, nàng muốn đem toàn bộ thời gian về sau dành cho hần.

Hôm nay, nàng thừa dịp Hoàng Phủ Tấn vào triều, tự mình đi một chuyến đến Thái Y Viện.

“Nương. Nương nương!” Thấy là Tiểu Thiên, Lý Tĩnh chợt từ trên ghế bật dậy.

“Lý Thái y mời ngồi xuống nói chuyện đi.” Vẫn tiến lên phía trước, Tiểu Thiên từ một bên ghế ngồi xuống, mục đích nàng tới lần này, chỉ là muốn biết, thời gian của mình còn bao lâu.

“Nương nương, xin mời ngài nói.” Lý Tĩnh không có ngồi xuống, chỉ mang bộ mặt sợ hãi nhìn Tiểu Thiên.

Thấy dáng vẻ này của Lý Tĩnh, Tiểu Thiên cũng không muốn nhiều lời, hiện tại những thứ này đều không phải là chuyện quan trọng, quan trọng nhất chính là mạng nhỏ này của nàng.

Bây giờ mới biết, thì ra là nàng đối mặt với thời điểm sinh tử còn có thể bình tĩnh như vậy.

Đưa mắt nhìn về phía thái y, nàng trực tiếp mở miệng nói: “Thái y, ta muốn biết ta còn có thể sống bao lâu!”

“Nương. Nương nương!” Lý Tĩnh chợt ngẩng đầu lên, hần không nghĩ đến Tiểu Thiên sẽ trực tiếp hỏi như vậy, thậm chí, trong mắt của nàng, Lý Tĩnh không thấy được một tia sợ hãi đối với tử vong.

Chẳng lẽ nương nương cũng có thể đem sinh tử nhìn thấu sao?

“Thái y, người đừng kinh ngạc, trực tiếp nói cho ta biết là được.” Lúc này Tiểu Thiên, có vẻ rất nhạt.

“Hồi. Hồi nương nương, nhất. Nhiều nhất nửa. Nửa tháng!” Lý Tĩnh đột nhiên cảm thấy mình thật là tàn nhẫn, hẳn lúc này giống với Diêm Vương trước mặt phán quan, đang quyết định sinh tử một cô gái mới 18 tuổi.

“Nửa. Nửa tháng!” Tiểu Thiên tâm nhói lên, nguyên tưởng rằng mình sẽ nghĩ rất thoáng, chỉ khi nào biết mình gần cái chết thì mới phát hiện, thì ra là trong lòng mình còn mang nhiều như vậy, nam nhân nàng yêu, nam nhân nói cả đời chỉ nắm tay nàng, nam nhân nói chỉ cùng nàng sanh con, bảo nàng thế nào bỏ đi được, bất thay đổi yêu nàng, nàng làm sao có thể nhẫn tâm dứt bỏ?

443. Chương 443

Nước mắt trong mắt bắt giác trào ra, nàng nhìn thái y, lần đầu tiên xuất hiện cầu xin, “Thái y, thật. Thật không có biện pháp khác sao?”

“Nương nương.” Thái y cắn môi dưới, nhíu mày, khó khăn nhìn Tiểu Thiên, nhất quốc chi mẫu cao cao tại thượng, bất quá chỉ là nữ hài nhi mười bảy mười tám tuổi, tại sao ông trời cứ vô tình, trơ mắt đem sinh mạng nàng cướp đi như vậy?

Nàng cùng hoàng thượng yêu nhau đã gặp bao khó khăn như vậy, đã trải qua một lần sinh ly tử biệt, vì sao còn muốn cho hai người này lại trải qua lần nữa.

Ông trời nha, ông làm sao nhẫn tâm a.

Cuối cùng, Lý Tĩnh quỳ xuống ở trước mặt Tiểu Thiên, “Nương nương, xin thứ cho thần. Quả thật không thể làm gì được, trừ phi lấy được giải dược nước Tịch Huyền hoặc là tìm được Âm Dạ.”

Tuyên bố vô tình này của Thái y làm tâm Tiểu Thiên hoàn toàn rơi xuống đến đáy cốc.

“Thái y, đừng nói cho hoàng thượng!” Khóe miệng của nàng nhấc lên khổ sở, mắt hờn từ trên ghế đứng lên, từng bước từng bước hướng cửa Thái Y Viện khó khăn thẳng bước đi ra ngoài.

Nửa tháng? Cũng chỉ có thời gian nửa tháng?

Tấn, ta. Ta không bỏ được người a.

Nước mắt lại một lần nữa không chút kiêng kỵ trào ra.

Nàng hiện tại thống hận ông trời tàn nhẫn, nếu để bọn họ yêu nhau, vì sao hết lần này tới lần khác không để cho bọn họ ở chung một chỗ, nếu không thể ở chung một chỗ, vì sao phải cho nàng một đoạn triển miên không có kết cục.

Vì sao phải để cho nàng trước khi chết còn phải trải qua đoạn mê luyện khó có thể dứt bỏ này.

Hậu cung ba nghìn duy ta độc sủng, độc sủng, lục cung mỹ quyến duy ta độc yêu, nhược thủy ba ngàn, chỉ uống duy nhất một bầu, tại sao, tại sao phải tàn nhẫn như vậy, tại sao muốn cứng rắn đem sinh mạng nàng tàn nhẫn tước đoạt đi như vậy.

Trước mắt lại tối sầm một lần nữa, lần này Tiểu Thiên quật cường không ngừng bước, ở nơi này trong bóng tối, nàng dò dẫm đi tới, nàng muốn cho ông trời biết, cho dù là mù, mặc dù nàng chỉ có thể sống nửa tháng, nàng cũng muốn đi từng bước vững vàng cho ông ta nhìn.

Nàng giận dữ không nhờ giúp đỡ, bóng tối kia kéo dài thì nàng làm như không thấy, động tác dưới chân từ từ tăng nhanh, trong bóng tối, nàng bị hoa ven đường trật chân té trên mặt đất, bàn tay bị gai trên cành hoa cào rách vài đường chảy máu.

Nước mắt không tiếng động rơi xuống, nàng cúi đầu, thanh âm trong đầu nàng không ngừng lẩn quẩn, “Tấn.”

444. Chương 444

Ánh sáng từ từ sáng lên, ánh mắt nàng vừa cay lại đau nhói, giống như là bị vài túi bột tiêu đổ vào trong mắt, đau đến chảy nước mắt.

Nàng hồi tưởng ngày đó ở Công Tước sơn bị người đổ vào mắt lúc kia cũng cay cũng đau nhói, đau đến mức làm mối bận tâm của nàng xuất hiện lúc này chậm rãi lóe lên.

Nửa. Nửa tháng trước?

Tiểu Thiên rốt cục nghĩ tới, bột thuốc rơi vào mắt nàng chính là Minh Hoa chi độc, kỳ độc của Tịch Huyền quốc .

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên nở nụ cười khổ, nếu như ngày đó nàng không mang Tấn đến Công Tước sơn, hoặc nói nàng không nhất thời cao hứng đi dạo kỹ viện mà biết Như Mộng, như vậy tất cả đều sẽ không phát sinh, tất cả đều sẽ tốt đẹp như vậy.

Chẳng lẽ tất cả lại là vận mệnh an bài sao?

Tấn vì nàng, bị thương hôn mê gần nửa tháng, mà nàng cũng đang bắt tri bắt giác trúng độc được trí mạng mà không biết.

“A ~” Tiểu Thiên đột nhiên nở nụ cười, cười đến là khổ sở.

Phía đông, từ trên đường chân trời, mặt trời vào lúc này có vẻ chói mắt dị thường.

Từ nay về sau, nàng còn có thể có bao nhiêu ngày có thể cùng Tấn ngắm mặt trời lặn.

Từ dưới đất bò dậy, nàng xoa xoa khóe mắt, nàng không thể để cho Tấn biết nàng ngày giờ không nhiều, hoặc giả, Tấn thật sự sẽ tìm được Âm Dạ hoặc là giải được cũng nói không chừng.

Hít sâu một hơi, từ khóe miệng nàng ẩn một nụ cười.

Nửa tháng? Còn có thời gian nửa tháng, nàng muốn cùng Tấn hảo hảo sống chung một chỗ, làm hoàng hậu của hắn, vợ của hắn.

Ngự thư phòng ——

“Tịch Huyền quốc bên kia nói thế nào?” Hoàng Phủ Tấn đưa mắt, nhìn về phía đại sứ trước mặt hắn phái đến Tịch Huyền quốc, Hộ bộ Thượng thư Tạ Hằng.

“Hồi hoàng thượng, Nhị hoàng tử đó nói. Hắn nói.”

“Đừng có dông dài rồi, nói nhanh một chút!” Hoàng Phủ Tấn không nhịn được rống lên, mặc dù Thiên Thiên mấy ngày nay thoát nhìn tựa hồ cùng bình có gì khác biệt, nhưng hắn cũng biết, nếu không giải hết độc trong cơ thể nàng, nàng nhất định sẽ chết .

“Hắn nói hắn không cần lãnh thổ, cũng không cần vàng bạc châu báu, dù là giang sơn ngai, hắn cũng không có hứng thú!”

Tạ Hằng trả lời như vậy làm tâm Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn chìm đến đáy cốc.

Hắn cái gì cũng không muốn? Giang sơn cũng không cần?

“Vậy hắn rốt cuộc muốn cái gì?”

“Hắn. Hắn nói muốn Hoàng hậu nương nương!”

445. Chương 445

Tiểu Thiên sau khi từ Thái Y Viện trở về liền chạy thẳng tới ngự thư phòng, nàng bây giờ, không khác gì đang chạy đua với thời gian, nàng tốt hơn nắm chặt thời gian chỉ nửa tháng này thật tốt.

“Hắn nói gì? ! ! !”

Bên trong ngự thư phòng, truyền đến âm thanh chiếc ly bị đánh nát, tiếng hô của Hoàng Phủ Tấn gần như giết người.

Bước chân của Tiểu Thiên ngừng lại ở cửa.

“Hắn. Hắn nói, muốn giải được..., Hoàng hậu nương nương sẽ phải làm. Làm người của hắn!” Bên trong ngự thư phòng, thanh âm xa lạ truyền ra làm Tiểu Thiên có một chút căng thẳng.

Khóe miệng Tiểu Thiên cong lên rồi hạ xuống.

“Sài Hoán tên cầu tặc kia buộc trẫm đạp bằng nước Tịch Huyền của hắn sao?”

“Hoàng thượng, xin bớt giận. Sài. Sài Hoán nói, nếu như hoàng thượng thật muốn vì thế đạp bằng Tịch Huyền, hắn cũng không quan tâm, dù sao đã có Hoàng hậu nương nương chôn theo!”

“Tên cầu tặc đó!” Hoàng Phủ Tấn một cước đá ngã lẩn chiếc ghế bên cạnh, trong mắt mặc dù mang theo lửa giận cùng sát khí thiêu đốt, nhưng bất đắc dĩ trong mắt lại làm cho Tiểu Thiên đứng ở cửa thu hết vào mắt.

Thu nhận điều này làm cho tâm tình nàng đè nén, nàng nhắc chân lên, nhảy đi vào.

“Tấn.”

“Thiên Thiên!” Thanh âm của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn chợt quay đầu lại, tức giận trên mặt lập tức ẩn trở về.

Hắn hướng về phía Tạ Hằng bên cạnh giơ tay lên, “Người đi xuống trước đi.”

“Dạ, thần cáo lui!”

Đợi Tạ Hằng rời đi, Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, nhìn nàng ôn nhu hỏi: “Thiên Thiên, mấy ngày nay có thoải mái hay không?”

“Không có. Không có a.” Nàng trả lời rất nhẹ nhõm, nhưng trên mặt lại rõ ràng có chút mất tự nhiên.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn nắm tay của nàng, nhìn thẳng hai mắt của nàng, “Thiên Thiên, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm được giải dược!”

“Ừ!” Gật đầu một cái, Tiểu Thiên không nói gì nữa, lẳng lặng tựa vào trong ngực hắn, trong vòng tay ấm áp này, nàng có thể dựa vào bao lâu, nàng có thể yêu bao lâu, đối với nam nhân như vậy?

Cùng lắm thì nửa tháng? Tại sao chỉ có thời gian nửa tháng? Chẳng lẽ lại không cho nàng thời gian nhiều một chút, đó có phải là thời gian quá lớn quá xa xỉ sao?

Cắn môi dưới, nàng khó khăn đè nén không để cho nước mắt mình chảy ra, nhưng lại khó có thể khống chế trào ra khỏi hốc mắt!

446. Chương 446

Thấp giọng khóc sụt sùi làm cho Hoàng Phủ Tấn chợt cúi đầu, ý vị an ủi nàng, “Thiên Thiên, nàng đừng sợ, giải dược rất nhanh sẽ lấy được, rất nhanh. . . .”

“Tấn!” Tiểu Thiên cắt đứt lời hắn, đôi mắt đầm lệ mờ lung, nàng động tình mở miệng nói, “Dù ta có chết, cũng chỉ có thể chết ở bên cạnh chàng!”

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn đương nhiên nghe rõ ý tứ trong lời nói Tiểu Thiên, mới vừa rồi hắn cùng Tạ Hằng ở trong ngự thư phòng đối thoại cùng nhau, Thiên Thiên nhất định là nghe được nàng mới có thể nói với hắn lời như vậy.

“Tấn.” Tiểu Thiên tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn, “Nếu vì cứu mình ta, mà để cho ta đi cùng nam nhân khác, vậy ta thà lựa chọn cái chết!”

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm rất chắc, “Nàng thật là ngu ngốc, dù nàng nguyện ý, ta cũng không thể nào đem nàng đưa cho nam nhân khác!”

“Ừ, đây mới là nam nhân mà Niếp Tiểu Thiên ta coi trọng.” Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, nổi dè nén trong lòng kia đã không còn khó chịu nữa, , nàng ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng Phủ Tấn, trong mắt mang cười.

“Thiên Thiên. . . .” Hoàng Phủ Tấn động tình đưa tay, nghịch qua gương mặt gầy gò của Tiểu Thiên, trong mắt của hắn mang theo chút áy náy, hắn có toàn bộ thiên hạ, lại phát hiện mình thế nhưng vô năng không cứu được nữ nhân của mình!

“Tấn, đừng nản chí mà, thời gian của ta còn dài mà, thái y nói ta còn có thể sống nhiều năm thời gian mấy năm này, còn sợ không tìm được Âm Dạ sao?” Tiểu Thiên nói rất dễ dàng, cũng rất lạc quan.

“Thái y nói thời gian thật sự còn nhiều năm ?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo rõ ràng không tin.

“Đúng vậy, ta hôm nay đã chạy đi hỏi thái y rồi, thái y nói Minh Hoa tuy là kỳ độc, nhưng được tính không mạnh, mặc dù khó giải, nhưng cũng không thể trí mạng nhanh như vậy, ta cũng là học y, thân thể của ta tự ta rõ ràng nhất, chàng xem ta gần đây không phải là rất tốt sao, cũng không có cái gì không thoải mái, hơn nữa thái y cũng cho ta thuốc không chế, dù sao sống mấy năm là không có vấn đề nữa, mấy năm này còn sợ không tìm được Âm Dạ sao?” Tiểu Thiên thuận miệng viện một lời nói dối lừa gạt Hoàng Phủ Tấn, nàng không biết mình có thể lừa gạt Hoàng Phủ Tấn được không, chỉ hy vọng có thể tạm thời lừa gạt hắn, càng hy vọng hắn sẽ không lại đi tìm thái y xác nhận điểm này.

447. Chương 447

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, khản trương trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng giảm chút ít, chỉ cần có thể để cho Thiên Thiên sống lâu mấy năm, là có thể cho hắn nhiều thời gian hơn đi tìm Âm Dạ, chỉ cần có thể tìm được Âm Dạ, độc kia của Thiên Thiên không phải là có thể giải sao.

Tuyệt vọng trong mắt Hoàng Phủ Tấn rốt cục đã tìm ra tia hi vọng. Tiểu Thiên nhìn ánh mắt của hắn, ánh mắt của nàng chưa xót gầy gót.

Nàng cũng hi vọng mình thật có thể sống thật là nhiều năm, nếu như có thể thật sự để cho nàng sống lâu thêm nhiều năm, cho dù khi đó tìm không được Âm dạ, nàng cũng không tham lắm, ít nhất vài năm sau, nàng cũng vì Tấn sinh hài tử đi.

Nhưng bây giờ. Nửa tháng, chẳng qua là nửa tháng thời gian, cái gì nàng cũng không thể lưu lại cho hắn.

Đây có lẽ là chuyện mà cả đời này nàng tiếc nuối nhất .

Nghĩ tới đây, trong vành mắt của nàng lần nữa chứa đầy nước mắt, càng không ngừng đảo quanh, nàng hi vọng mình có thể gắng gượng giả vờ thêm một lát, nhưng khi nhìn đến ước mơ cùng ánh mắt hy vọng trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nước mắt của nàng vẫn không thể kiềm được tuôn trào.

“Thiên Thiên. . . .” Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng lúc này lệ rơi đầy mặt, tim của hắn lần nữa nhói lên.

“Sao vậy, Thiên Thiên?”

“Không có, không có gì.” Liên tục không ngừng lau nước mắt ở khóe mắt, nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười , “Ta đột nhiên nghĩ tới, mấy năm về sau, chúng ta sẽ có rất nhiều hoàng nhi, liền cao hứng nên khóc.”

“Thật là một đứa ngốc!” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm chặt ở trong ngực, ước mơ cuộc sống sau này, “Thiên Thiên, về sau chúng ta sẽ sinh rất nhiều rất nhiều hài tử, lúc nghe thanh âm non nớt của bọn họ gọi phụ hoàng mẫu hậu, đó là chuyện tuyệt vời nhất trên đời.”

Nghĩ đến cuộc sống sau này, trong mắt Hoàng Phủ Tấn liền tràn đầy hạnh phúc.

Tiểu Thiên giương mắt, nhìn trong mắt Hoàng Phủ Tấn để lộ ra ánh mắt ước mơ đó, nước mắt của nàng vẫn nén ở trong lòng, không dám chảy xuống, nàng không muốn đánh vỡ ảo tưởng của hân lúc này, cho dù, nửa tháng sau, nàng vẫn phải tàn nhẫn để cho hân đối mặt điểm này.

Run rẩy đôi môi, nàng tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn thật chắc , thanh âm nghẹn ngào mở miệng nói: “Ừ, ta tin tưởng chàng rất nhanh có thể làm phụ hoàng .”

Chẳng qua là mẫu hậu của hài tử kia Không phải là nàng.

Tiểu Thiên đem đau đớn trong lòng đè ép thật chắc, đôi môi bị nàng cắn đến muốn bật máu.

Dưới sự kích động, trước mắt của nàng lần nữa lại đen kịt, thân thể nàng run rẩy sợ hãi, nắm thật chắc cánh tay Hoàng Phủ Tấn, tựa vào trong ngực hân, cứ như vậy ôm ngực hân có chút vẻ luyến tiếc, chỉ tiếc

Nàng đã không thể đợi quá lâu .

448. Chương 448

Tể tướng phủ ——

“Đoạn Ngự, người rốt cuộc không thả ta?” Trong tướng phủ, thanh âm không nhịn được của Như Mộng truyền ra.

Đoạn Ngự ngồi ở trước mặt nàng, một bộ dạng mắt đê đét tai ngơ , miễn cưỡng liếc nàng một cái, khẽ cười nói: “Khó trách cảm thấy hình dạng Như Mộng cô nương nhìn quen mắt như vậy , thì ra là thiên kim của Thừa tướng !”

Những lời này Đoạn Ngự làm trái tim của Như Mộng như ai quất một cái, mi mắt trong nháy mắt rũ xuống.

Lát sau, nàng mới giương mắt nhìn về phía Đoạn Ngự, gương mặt trở nên lãnh đạm, “Trí nhớ của Tướng gia thật tốt!” Khóe miệng Như Mộng mang theo chút châm chọc, trong mắt thoáng qua chút đau đớn lóe lên rồi biến mất.

Nàng nhớ, khi nhìn thấy hân ở Tầm Hoan lâu, cho dù nàng ngoài mặt có bao nhiêu bình tĩnh, nhưng không có ai biết, khi nàng nhìn thấy hân xuất hiện một khắc kia, trong lòng mang theo bao nhiêu rối loạn.

Nhưng nàng cũng thấy được trong mắt của hân rất xa lạ!

Hân một chút cũng không nhớ rõ nàng!

Trong mắt hân, nàng chẳng qua là một kỹ nữ Tầm Hoan lâu, là trò tiêu khiển của nam nhân, một hoa khôi, trừ lần đó ra, đối với hân mà nói, nàng cái gì đều không phải!

Châm chọc trong mắt Như Mộng làm cho Đoạn Ngự bắt được không có chút nào bỏ sót , hân mang theo bất mãn nhú mày.

Sơ qua, hân trầm mặt, lạnh lùng mở miệng nói: “Tại sao muốn giết Tấn?”

Những lời này của Đoạn Ngự để cho lòng dạ Như Mộng co rút đau đớn, nước mắt ở vành mắt nàng trong không trung càng không ngừng đảo quanh, nhưng cuối cùng, nàng vẫn quật cường không để cho nước mắt chảy ra .

“Hai nước giao chiến, giết người thì cần gì có lý do?” Như Mộng nhìn về phía Đoạn Ngự, khóe miệng mang theo khổ sở giấu kín.

Điểm này, Đoạn Ngự cũng đã nhìn ra.

Đoạn Ngự hân là ai, một vị tể tướng trẻ tuổi, nếu như những lời nói Như Mộng nói sẽ làm Đoạn Ngự tin tưởng, ngược lại sẽ vũ nhục cho sự thông minh xuất sắc của hân từ trước

Đoạn Ngự cười cười, đứng dậy đi tới trước mặt Như Mộng, mở miệng nói: “Ta nhớ được cha người đã từ quan, chuyện triều đình này lúc nào thì đến phiên nữ nhi như người quan tâm?”

Lời Đoàn Ngự nói khiến cho Như Mộng chợt giương mắt nhìn về phía hắn, nàng thấy được trong mắt Đoàn Ngự một chút mỉa mai, ánh mắt sắc bén của Đoàn Ngự dọa cho Như Mộng sợ đến mức lui về phía sau vài bước, đôi môi run rẩy, nàng một câu cũng không nói ra.

“Nói cho ta biết, cha ngươi còn có ý định gì?” Đoàn Ngự tiến một bước đến sát vào Như Mộng, nhớ tới ngày đó Như Mộng lao ra, ánh mắt tuyệt vọng giữa vô cùng thống khổ kia, hắn suy đoán, trong lúc này nhất định còn có một chút lý do nàng không phản kháng được.

449. Chương 449

Nghe Đoàn Ngự nhắc tới cha của mình, tâm Như Mộng càng thêm siết lại vô cùng đau đớn, ở trong mắt của nàng, Đoàn Ngự thấy được sự khủng hoảng.

Bình phục cảm giác sợ hãi trong lòng, Như Mộng ngược mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt Đoàn Ngự, khóe miệng của nàng lạnh lùng khe khẽ cong, “Chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi quản!” Nói xong, vòng qua Đoàn Ngự, đi ra ngoài cửa.

Lần này, Đoàn Ngự không có ngăn trở, chẳng qua là ở sau lưng nàng bình thần mở miệng nói: “Nàng đừng quên, cha nàng đã đem nàng gả cho ta.”

Đoàn Ngự nói đoạn vấn đề này lại làm cho bước chân đang vội vã của Như Mộng vào lúc này ngừng lại, lưng của nàng cứng cồng đứng tại chỗ.

Ánh mắt chưa xót gay gắt.

Đoàn Ngự thấy thân thể Như Mộng cứng lại, khóe miệng hắn cong lên, đi lên phía trước, đem thân thể của nàng chuyển sang mình, nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, một dáng vẻ phủ định không buông tay, “Cha nàng đã đem nàng gả cho ta rồi, vậy nàng chính là nữ nhân của ta, chuyện của nàng, ta nhất định phải trông nom.”

Mỗi một câu của Đoàn Ngự cũng làm động tới tâm Như Mộng, giống như vài lưỡi dao sắc bén nhọn vô tình đâm vào lòng của nàng, đau đến mức nàng khó có thể hô hấp.

Đã nhiều năm như vậy, đến bây giờ hắn mới nhớ tới chuyện này sao?

Nàng là nữ nhân của hắn? Nàng vẫn cho là như vậy, nhưng nàng đợi hắn nhiều năm như vậy, hắn lại đem nàng quên mất không còn một ký ức, lúc nàng bất lực nhất, thời điểm nàng cần người bên cạnh nhất, hắn lại đang ở nơi nào?

Hiện tại, hắn lại vẫn còn có mặt mũi nói nàng là nữ nhân của hắn?

Hắc ~~ đây có phải là hảo ý châm chọc nàng.

Nàng mắt lạnh nhìn Đoàn Ngự, mở miệng nói: “Đó là chuyện lúc trước, hiện tại đã không phải.”

Nói xong, nàng lần nữa nhắc chân lên, đi tới cửa, lại bị Đoàn Ngự lại một lần nữa đưa tay ngăn cản.

Một thoáng bị Đoàn Ngự kéo trở lại, khinh bạc thường ngày ít đi, lúc này Đoàn Ngự trở nên dị thường bá đạo cùng vô tình, “Đừng khảo nghiệm nhẫn nại của ta, cho tới bây giờ chỉ có ta không muốn nữ nhân, vẫn chưa có nữ nhân chưa muốn ta!”

Những lời này của Đoàn Ngự khiến tâm Như Mộng đau nhói.

Khổ sở nâng lên cặp mắt nhìn Đoàn Ngự, khẩu khí của nàng vẫn lạnh như băng như cũ, “Vậy ta là nữ nhân đầu tiên như vậy!” Bỏ rơi cái nắm tay của Đoàn Ngự, nàng quyết tuyệt về phía đi ra ngoài.

Sau lưng, một lực lượng cường đại lần nữa đem nàng kéo trở lại, ở trong sức mạnh này, Như Mộng cảm thấy một cơn tức giận mạnh mẽ.

450. Chương 450

“Nàng vĩnh viễn không được trở thành như vậy!” Đoạn Ngự đem người nàng lắc mạnh, ánh mắt nhìn thẳng nàng lúc này ít đi sự ôn nhu nhã nhặn thường ngày mà tựa hồ như một con mãnh thú, “Nếu không muốn làm một nữ nhân như cũ, vậy thì hãy chờ đi ăn cơm của đại lao đi!”

Đoạn Ngự chưa từng nghĩ tới có lúc mình sẽ tức giận cực độ đến vậy, chỉ vì tiểu nữ nhân trước mắt không biết suy tính muốn hủy bỏ quan hệ giữa bọn họ này.

“Muốn ta ngồi tù?” Lúc này Như Mộng tựa hồ càng thêm tuyệt vọng, nàng không hề sợ hãi nhìn thẳng Đoạn Ngự, mở miệng nói: “Chỉ sợ hoàng thượng các người sẽ không để cho người làm như vậy!”

“Tấn?” Nghe Như Mộng nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, Đoạn Ngự giống như đang nghĩ tới điều gì.

Mấy ngày nay vì chuyện của nữ nhân này, hắn vẫn chưa có vào cung lần nào, hắn thật không biết giải thích cho Tấn nghe chuyện tình cảm với Như Mộng như thế nào, nhưng không phải vì thế mà hắn không nắm được sự tình trong cung, hoàng hậu trúng Minh Hoa chi độc của Tịch Huyễn, sinh tử chưa rõ, hiện tại duy nhất chuyện có thể để cho Tấn thỏa hiệp sợ rằng chỉ có chuyện chất độc trên người hoàng hậu.

Chẳng lẽ Như Mộng muốn dùng hoàng hậu uy hiếp Tấn?

Nghĩ tới đây, Đoạn Ngự nhíu mày, điểm này Như Mộng cũng đã nhìn ra.

Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Đoạn Ngự, Như Mộng cười lạnh nói: “Hiện tại độc trong người hoàng hậu đã phát tác, không tới lấy thêm giải được, e rằng nàng ta chẳng còn sống được bao lâu.”

Những lời này của Như Mộng làm cho trong mắt Đoạn Ngự hiện lên tia trầm mặc.

“Hoàng hậu không còn sống được bao lâu?” Đoạn Ngự nhìn về phía Như Mộng, cau mày dò hỏi. Vậy Tấn làm sao bây giờ? Hắn thật vất vả mới cùng hoàng hậu yêu nhau, mới chưa được bao lâu đã lại phân li?

Hắn đã đau khổ mười năm, làm sao có thể để hắn chịu đựng đau khổ một lần nữa.

“Sợ rằng Hoàng Phủ Tấn hắn còn không biết?” Như Mộng cười nhạt, tiếp tục nói: “Không bằng ta hảo tâm nói cho người biết điều này, người đi nói cho huynh đệ tốt của người, thế nào hả?”

“A, đúng rồi.....” Nụ cười của Như Mộng lúc này mang theo chút tàn nhẫn, “Giải được này trừ Nhị hoàng tử của chúng ta có, ta cũng có!”

Những lời này của Như Mộng làm cho trái tim Đoạn Ngự nhói lên, hắn biết Như Mộng nói những lời này ắt hẳn kèm theo yêu cầu, giải được này cơ bản làm sao nàng có thể dễ dàng giao ra đây!

“Người có yêu cầu gì, nói đi!” Đoạn Ngự trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Dùng đầu Hoàng Phủ Tấn đổi lấy giải được!” Như Mộng trực tiếp trả lời, nàng cũng không muốn cùng Đoạn Ngự vòng vo, hiện tại chuyện quan trọng còn đợi nàng đi làm! Mạng của Hoàng Phủ Tấn nàng không thể không có!

451. Chương 451

“Người vọng tưởng!” Đoạn Ngự một chút cũng không thêm nghĩ liền thẳng thừng cự tuyệt!

“Ha ha ha ~” Như Mộng nhìn tức giận đầy trong mắt Đoạn Ngự, nàng cười đến càng lợi hại hơn, chẳng qua là ai cũng không chú ý tới mắt nàng lúc này mang theo chút khổ sở, “Đáp án này hãy để Hoàng Phủ Tấn tự mình nói đi!”

“Mạn Yên!” Dưới tình thế cấp bách, Đoạn Ngự nắm lấy cánh tay Như Mộng, lực đạo từ từ gia tăng, “Dem giải được ra đây!”

“Được!” Như Mộng cười nhẹ, mặc cánh tay đau nhức nàng cũng không có cảm giác gì, lúc này, chỉ có tâm nàng là cực hạn đau đớn đến chết lặng, gương mặt nhìn về phía Đoạn Ngự, nàng lặp lại câu nói vừa rồi. “Mang đầu Hoàng Phủ Tấn đến đổi!”

“Nàng.”

“Đừng trách ta không nhắc nhở người, mạng của hoàng hậu chỉ còn nửa tháng.” Lời Như Mộng làm cho Đoạn Ngự rõ ràng không dám tin.

“Nửa tháng?”

“Như thế nào?” Như Mộng đắc ý nâng mặt lên, “Làm tang sự cho hoàng hậu hay là tang sự cho Hoàng Phủ Tấn đây, sợ rằng điều này tốt nhất nên để Hoàng Phủ Tấn hẳn tự quyết định”

Cánh tay Đoạn Ngự rời ra, lúc này Như Mộng cũng không vội vã rời tướng phủ, nàng biết, chỉ cần ngồi ở đây, nàng nhất định đợi được Hoàng Phủ Tấn!

“Mạn Yên, đừng ép ta giết nàng!” Ánh mắt Đoạn Ngự liếc qua Như Mộng lộ rõ sự cảnh cáo!

Mà một câu nói này của hấn khiến Như Mộng đối với hấn tới một tia hi vọng cuối cùng kia cũng tan biến không còn tăm tích, buồn bã cười một tiếng, nàng hướng Đoạn Ngự, nói: “Tốt, người có thể giết ta!”

Không nghĩ tới Như Mộng đối mặt với chuyện sinh tử lại có thể lạnh nhạt như vậy, Đoạn Ngự trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, trong tiềm thức, hấn hoàn toàn không thể xuống tay với nàng được.

Chẳng qua là ——

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, để cho Như Mộng không thể không giết Tấn? Mạn thừa tướng mấy năm trước cũng đã từ quan quy ẩn, hoàn toàn không cần thiết phải để cho nữ nhi độc nhất của ông ta mạo hiểm tính mạng tới giết Tấn, nếu như không có việc hoàng hậu trúng độc lần này thì Mạn Yên đời này cũng không thể giết được Tấn, hấn làm sao có thể để nữ nhi của mình dễ dàng đi chịu chết đây.

Còn nữa, mặc dù Mạn thừa tướng là thừa tướng Tịch Huyền quốc, nhưng ông ta làm quan trước giờ đều quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu đi đối phó địch nhân, cũng bởi vì thế mà ở Tịch Huyền quốc này, người duy nhất giao hảo với hấn chỉ có Mạn thừa tướng.

Nghĩ tới nghĩ lui, hấn vẫn cảm thấy trong chuyện này có gì đó kỳ quái.

452. Chương 452

Nhìn trong mắt Như Mộng đọng đầy đau đớn cùng tuyệt vọng, cùng với sự sợ hãi giãy giụa dọc theo ánh mắt, Đoạn Ngự càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Chợt hấn đưa mắt nhìn về phía Như Mộng, trên mặt giống như tựa hồ đã đoán được điều gì: “Mạn Yên, có phải cha nàng đã xảy ra chuyện hay không?”

Câu hỏi của Đoạn Ngự làm cho trái tim Như Mộng giật thót, muốn nói mà không thể nói, do dự không nói ra lời, chẳng qua là nước mắt vào thời khắc này không ngừng đảo quanh.

“Ta.....” Nín lấy ngực, Như Mộng mang theo ánh mắt đầy khủng hoảng, nàng khổ sở đứng trên đất, thân hình mảnh mai lúc này không ngừng được run rẩy.

Điều này, để cho Đoạn Ngự càng thêm xác định, hấn tiến đến đỡ lấy Như Mộng, ít đi vài phần nghiêm nghị, hấn ôn nhu mở miệng nói: “Có phải cha người thật đã xảy ra chuyện hay không?”

Như Mộng thấp giọng nức nở, một lúc lâu không nói gì, Đoạn Ngự cảm giác được thân thể nàng một mực run rẩy, thậm chí càng ngày càng run rẩy.

Hấn biết nàng đang sợ cái gì.

Hấn không có ép hỏi nàng nữa, chẳng qua là chân mày ngày càng nhíu lại, đau lòng mà đem nàng ôm vào trong ngực, lặng lẽ chờ nàng tự mình nói ra.

Như Mộng bị Đoạn Ngự ôn nhu mà ôm lấy làm cho kinh ngạc, nàng chậm rãi giương mắt nhìn về phía Đoạn Ngự, hấn lúc này, trên mặt đã giảm sự tàn nhẫn, trở nên nhu hòa, nàng có thể thấy được hấn lúc này đây là đang đau lòng.

“Ta....cha ta, ông ấy cũng không có từ quan, ngày đó ông ấy đi gặp Sài Quý, chỉ là nói một câu “ Binh lực Tịch Huyền hoàn toàn không đấu lại Kim Lăng” liền bị Sài Quý dưới cơn nóng giận mà bắt lấy, hắn muốn ta tới giết Hoàng Phủ Tấn, nếu không...” Nói đến đây, thân thể Như Mộng một lần nữa không nhịn được run rẩy, “Nếu không cha ta sẽ chết”. Như Mộng không khống chế được mình mà khóc.

Như Mộng phen này khổ sở khóc lóc kể lể khiến cho vẻ mặt Đoạn Ngự trầm xuống, trong lòng không khỏi vô cùng tức giận.

Sài Quý, tên cầu tặc đó, đường đường là một hoàng đế mà lại làm ra loại chuyện hèn hạ vô sỉ, hắn lại còn có thể đi uy hiếp một tiểu nữ tử bất quá mới mười bảy, mười tám tuổi, khiến nàng thương tâm như vậy.

Nghĩ tới đây, cặp mắt Đoạn Ngự nheo lại, Sài Quý, một ngày nào đó, hắn thật muốn lấy cái mạng già của tên đó!

453. Chương 453

Nội viện tướng phủ lúc này đang xôn xao, ngay sau đó thanh âm bén nhọn của Phúc Quý truyền đến, “Thánh chỉ đến ——”

“Thánh chỉ?” Đoạn Ngự nghe thấy Phúc Quý tới truyền thánh chỉ, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên có thánh chỉ đến tướng phủ, dựa theo giao tình của hắn cùng Hoàng Phủ Tấn, kể cả là chuyện hệ trọng, Hoàng Phủ Tấn cũng chưa bao giờ lấy thân phận hoàng đế đối tể tướng phủ mà hạ chỉ, nhiều lắm cũng là để cho Phúc Quý tới truyền khẩu dụ, nhưng lúc này đây, lại long trọng đến mức truyền cả thánh chỉ.

Hắn biết lần này là bởi chuyện trúng độc của hoàng hậu mà Hoàng Phủ Tấn đã thật sự nổi giận.

Hắn cũng biết chuyện Mạn Yên ở tướng phủ, Lam nhất định đã báo qua cho Tấn, Tấn cũng chưa có thúc giục hỏi hắn, bởi Tấn biết hắn nhất định sẽ vào cung giải thích một phen, nhưng bây giờ không còn đợi đến hắn vào cung, thánh chỉ của Tấn lại đã tới, nếu không phải vì chuyện độc được trên người hoàng hậu thì còn có gì khiến hắn hướng tướng phủ mà hạ chỉ.

“Mạn Yên, nàng đợi ở chỗ này, ta cùng Phúc Quý vào cung!” Hắn đem Như Mộng kéo qua một bên, chuẩn bị mở cửa lại bị Như Mộng một phen ngăn cản.

“Không cần, ta đang định đi gặp Hoàng Phủ Tấn!” Không đợi Đoạn Ngự mở miệng, nàng vòng qua Đoạn Ngự, một tay mở cửa phòng, trong sân, Phúc Quý đang mang thánh chỉ đứng ở đó, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sau lưng Phúc Quý còn có mười tên Ngự lâm quân, xem ra lần này Tấn thật sự nổi giận.

Đoạn Ngự nghĩ như vậy, liền theo sau Như Mộng ra khỏi cửa phòng.

“Phúc Quý, chuyện gì?” Đoạn Ngự tuy biết rõ nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Tướng gia, Như Mộng hạ độc Hoàng hậu nương nương đã để cho long nhan giận dữ, hoàng thượng có chỉ, đem những người ở Công tước sơn bắt trở lại, bao gồm cả Như Mộng chờ ngày xử trảm!” Vừa nói, vừa đối với Ngự Lâm quân sau lưng vung tay lên, “Đem Như Mộng mang đi!”

“Khoan!” Đoạn Ngự mở miệng gọi.

“Tướng gia có gì phân phó?” Trên mặt Phúc Quý đầy cương quyết, đây cũng là lần đầu Đoạn Ngự thấy hắn có vẻ mặt như thế, xem ra lần này Như Mộng thật sự khó toàn mạng.

“Ta và các người cùng vào cung gặp hoàng thượng!”

Vậy cũng tốt, tướng gia xin mời!” giống như đoán trước được Đoạn Ngự sẽ nói như vậy, Phúc Quý cũng không nói nhiều, bày ra tư thế mời, liền xoay người đối với Ngự Lâm Quân mở miệng nói: “Mang đi!”

Đám người được bắt từ Công Tước sơn bao gồm Như Mộng, kỳ hạn xử trảm.

454. Chương 454

Bên trong ngự thư phòng ——

“Tấn!” Đoạn Ngự xuất hiện ở cửa ngự thư phòng, thấy Hoàng Phủ Tấn đang ngăn người ngồi trước bàn sách, ánh mắt ngây ngốc, sắc mặt so với trước khó coi hơn rất nhiều, cũng vô cùng tiều tụy, mấy ngày không gặp, sao hắn lại thành bộ dạng như này.

Trong mắt Đoạn Ngự thoàng qua tia áy náy, trong khoảng thời gian này, vì Mạn Yên, hắn vẫn không có vào cung, cho dù trong thời gian người này hôn mê, đây cũng là lần đầu tiên hắn vào cung.

Hoàng Phủ Tấn nghe được thanh âm của hắn, cũng không có bao nhiêu phản ứng, chẳng qua là nhàn nhạt mở miệng nói: “Người đã đến rồi”

“Tấn, người gần đây như thế nào?” Đoạn Ngự đi lên trước, lần đầu tiên, đối thoại giữ hai huynh đệ lại trở nên trầm trọng như vậy.

Lời này của Đoạn Ngự làm Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, hắn thấy hốc mắt Hoàng Phủ Tấn ửng đỏ, đột nhiên, từ Long tọa đứng lên, tựa như diên hướng phía Đoạn Ngự mà rống lên, nước mắt mới đổ mà đã tuôn ra, trong mắt hắn tràn đầy thần sắc thống khổ, “Trẫm không có sao, mà là Thiên Thiên của trẫm sắp chết, người biết không? Nàng sắp chết!!!!” Vừa nói đến đây, nước mắt Hoàng Phủ Tấn càng thêm ứ đọng, khiến cho trong mắt Đoạn Ngự lúc này không nhìn được mù quáng.

“Tấn.”

“Bọn họ muốn đối phó trẫm, có thể giết trẫm, tại sao lại muốn làm tổn thương Thiên Thiên, tại sao lại làm nàng chịu khổ như vậy!!!!” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo đau lòng lòng cùng tự trách, nếu như không phải vì hắn, Thiên Thiên làm sao chỉ còn có nửa tháng để sống.

Ngày đó thái y tới nói cho hắn biết điều ấy khiến cho toàn bộ thế giới của hắn đánh hỏng, hắn thật muốn tin theo lời của Thiên Thiên mà nói..., cho là nàng thật còn sống rất rất nhiều năm, có thể cho hắn thật nhiều thời gian đi tìm Âm Dạ, hắn ước mơ cuộc sống của bọn họ sau này, ước mơ thời điểm mà hắn làm phụ hoàng, nhưng hết thảy, chỉ sau nửa tháng đều triệt để bị phá vỡ, Thiên Thiên của hắn rất nhanh thôi sẽ mất mạng, hắn còn làm hoàng đế cái gì, phụ hoàng cái gì nữa chứ! Hắn ngay cả nữ nhân mình yêu mến cũng không cứu được, thì còn tư cách gì mà cai trị thiên hạ này.

Mấy ngày nay khi ở trước mặt Thiên Thiên, hắn vẫn giả bộ cao hứng, giả bộ như cái gì cũng không biết, nhìn nàng ở trước mặt hắn khó khăn mà làm bộ dạng vui cười, cho dù trong lòng hắn đau khổ vạn phần, cũng không dám trước mặt nàng mà biểu hiện ra, bởi hắn không muốn làm cho nàng vì hắn mà lo lắng.

Hắn nhìn ra được mỗi lần nàng không thấy gì lại giả bộ cố trấn định, giống như một người bình thường, mỗi lần nàng theo bản năng mà nắm tay của hắn thì tay nàng lại đổ mồ hôi lạnh, điều đó đủ nói cho hắn biết, độc trên người nàng lúc này lại phát tác.

455. Chương 455

Hắn yêu nàng, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu khổ mà vẫn cố tỏ ra vui vẻ.

Sau nửa tháng này đây, hắn làm sao đối mặt với việc Thiên Thiên thật sự muốn rời khỏi hắn?

Vì viên giải được kia, hắn có thể ích kỷ, hắn có thể không để ý đến dân chúng trong thiên hạ, chẳng tay đem giang sơn hoán đổi cho Sài Quý, nhưng hắn lại không muốn. Vì muốn tìm Âm Dạ, hắn xuất động binh mã khắp thiên hạ, nhưng không có chút tâm hơi. Mỗi lần hắn đều bồi hồi trong tuyệt vọng, nhưng là Thiên Thiên....

Hắn có thể nào nhẫn tâm để cho nàng cứ như vậy ngồi ở chỗ đó chờ chết.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn trong mắt đau đớn, Đoạn Ngự không biết nói gì để an ủi hắn

Đang lúc này, Phúc Quý bộ dạng khẩn trương từ bên ngoài chạy vào, không còn để ý tới lễ nghi, nhảy vọt tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, nói: “Hoàng Thượng, Như Mộng nói muốn gặp ngài, nàng ta có Minh Hoa giải được!”

Những lời này làm cho Hoàng Phủ Tấn có tia hi vọng, trong mắt của hắn khó ức chế lóe ra tia hưng phấn!

“Mau đưa nàng mang tới!”

“Dạ. nô tài đi ngay!” Phúc Quý xoay người, lần nữa bằng tốc độ nhanh nhất hướng tới nhà tù chạy đi.

Xem ra, lần này, Hoàng hậu nương nương được cứu rồi.

Chẳng qua chỉ có Đoạn Ngự hiểu Như Mộng muốn gặp Hoàng Phủ Tấn là bởi yêu cầu của nàng.

Tấn, người không biết, thứ Mạn Yên nàng muốn là mạng của người a!

Đoạn Ngự nhìn Hoàng Phủ Tấn, trong lòng mang theo chút bất đắc dĩ.

Rất nhanh, Phúc Quý liền dẫn Như Mộng tới, Như Mộng thấy Đoạn Ngự ở nơi đó, cước bộ theo bản năng mà dừng lại một chút, nhưng cũng không kéo dài bao lâu, nàng lần nữa nhắc chân lên đi vào.

Hoàng Phủ Tấn thấy Như Mộng xuất hiện, cũng không nói dư thừa, trực tiếp lôi nàng tới, hiện tại ngoại trừ viên giải được kia, hắn cái gì đều không quan tâm.

“Đem giải được cho trẫm, trẫm có thể thả mọi người!”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn đúng như dự liệu của Như Mộng, theo bản năng nàng nhìn Đoạn Ngự một cái, đem tâm mắt chuyển sang Hoàng Phủ Tấn, khóe miệng lạnh lùng lắc đầu nói: “Đừng nóng vội, yêu cầu của ta còn chưa có nói ra”

Đã sớm biết Như Mộng sẽ không đáp ứng dễ dàng như vậy, Hoàng Phủ Tấn cũng không nói thêm gì, chẳng qua là nhìn Như Mộng, mở miệng nói: “Được rồi, ngươi muốn cái gì?”

456. Chương 456

“Ta muốn mạng của người!” Như Mộng nhìn thẳng vào mắt của Hoàng Phủ Tấn, trực tiếp mở miệng nói.

“Mạn Yên!” Đoạn Ngự lên tiếng kinh hô, đồng thời, đứng tại chỗ chờ Như Mộng trả lời, Hoàng Phủ Tấn cũng hơi sững sờ, mặc dù hắn cũng đoán được yêu cầu của Như Mộng sẽ vô cùng hà khắc, nhưng cũng không nghĩ tới nàng vừa mở miệng chính là muốn tánh mạng của hắn.

“Người muốn mạng của trẫm?” Hoàng Phủ Tấn nhướng mày lên, “Người không cảm thấy những lời này của người là đang vũ nhục năng lực của trẫm sao? Cùng trẫm cò kè mặc cả, kết quả chỉ có chết!”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn hoàn toàn không có chút tác dụng uy hiếp gì, Như Mộng nghe hắn nói như vậy, có vẻ dị thường bình tĩnh cùng thoải mái, nàng nhìn Hoàng Phủ Tấn lắc đầu một cái, “Ta dám đến tìm ngài, đương nhiên đã có sự chuẩn bị sẵn sàng, ngài muốn giết ta, bất cứ lúc nào cũng có thể, chẳng qua là ——” Nàng nhìn thấy sợ hãi trong mắt Hoàng Phủ Tấn, “Chẳng qua là, nửa tháng sau, hoàng hậu của ngài cũng sẽ đi theo ta.”

Như Mộng cười, trong nét dữ tợn ấy có mang theo sự khổ sở cố đè nén.

Quả nhiên, những lời này của Như Mộng đã làm cho Hoàng Phủ Tấn lập tức thay đổi sắc mặt, sững sờ ở tại chỗ.

“Mạn Yên, nàng hãy nghe ta nói!” Đoạn Ngự tiến lên một tay kéo Như Mộng đến trước mặt mình, mang theo vài phần nghiêm túc, hắn nhìn thẳng vào mắt Như Mộng, mở miệng nói: “Chỉ cần nàng giải độc cho hoàng hậu, Tấn nhất định sẽ xuất binh đi cứu cha nàng, nàng không cần thiết phải mang mạng của Tấn để trao đổi, hay nói đúng hơn là, nếu tánh mạng của Tấn thực sự cho nàng rồi, nàng có thể bảo đảm Sài Quý thật sự sẽ làm theo cam kết thả cha nàng sao?”

Vốn tưởng rằng lời nói của mình sẽ làm động lòng Như Mộng, lại chỉ thấy nàng chỉ khổ sở lắc đầu một cái, nhìn về phía Đoạn Ngự, “Không có ích lợi gì đâu, cho dù các người xuất binh diệt cả nước Tịch Huyền, cho

dù các người đem đao gác ở trên cổ Sài Quý, hấn thà bị chết, cũng muốn lời kéo cha ta chôn theo, hấn tuyệt sẽ không nói ra cha ta bị hấn nhốt ở đâu, dưới gầm trời này, chỉ có Sài Quý cùng cha con Sài Hoán mới biết tung tích cha ta, phụ tử Sài gia chết đi, cha ta cũng sẽ chết theo, ta không có cách nào!” Nói đến đây, nước mắt của nàng đã tuôn ra hốc mắt, cúi đầu xuống, nàng biết, cuộc đời này, giữa nàng cùng Đoạn Ngự sẽ không còn có bất kỳ kết quả nào, vì cứu cha nàng, nàng chỉ có thể mang đầu Hoàng Phủ Tấn đi đổi.

Nàng không thể bận tâm vì Đoạn Ngự mà không chú ý đến tánh mạng cha nàng !

Không có ai biết thống khổ lúc này của nàng! Giết Hoàng Phủ Tấn, đồng thời nàng cũng chặt đứt tất cả những gì có thể giữa nàng cùng Đoạn Ngự!

457. Chương 457

Lời nói này của Như Mộng đã đem những lời sắp nói tiếp theo của Đoạn Ngự hoàn toàn trấn áp trong cổ họng, theo sự hiểu biết của hấn đối với phụ tử Sài gia, bọn họ quả thật có thể làm như vậy, đây cũng chính là nguyên do vì sao Sài Hoán không hề sợ hãi như vậy, không sợ Kim Lăng tấn công nước Tịch Huyền, bọn họ cũng biết, bây giờ hoàng hậu, là duy nhất, cũng là nhược điểm lớn nhất của Hoàng Phủ Tấn.

Muốn giang sơn sao mà đơn giản, nhưng cho dù bọn họ thật sự lấy được giang sơn của Hoàng Phủ Tấn thì như thế nào, chỉ cần Hoàng Phủ Tấn không chết, vĩnh viễn sẽ là uy hiếp của cha con hấn!

Mục tiêu cuối cùng của phụ tử Sài Quý chính là phải diệt trừ Hoàng Phủ Tấn, miễn trừ hậu hoạn!

Xem ra, lần này hoàng hậu không chết là không thể, hấn tuyệt đối không thể để cho Mạn Yên mang Tấn đi!

Trong lúc hấn đã âm thầm thề nguyện với lòng mình như vậy, chỉ nghe Hoàng Phủ Tấn trầm giọng mở miệng nói: “Người thật sự có Minh Hoa giải được?”

“Tấn, người.”

Hoàng Phủ Tấn hỏi ra vấn đề như vậy, Đoạn Ngự dĩ nhiên biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, tên hoàng đế thật sự có ý định lấy mạng của mình đến đổi mạng của hoàng hậu!

“Trả lời trầm!” Hoàng Phủ Tấn không nhìn hoảng sợ trong mắt Đoạn Ngự, nhìn thẳng vào Như Mộng.

“Ngài bây giờ duy nhất có thể làm chính là, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta, chỉ cần ngài đi theo ta đến trước mặt Sài Quý, tự nhiên sẽ có người đem giải được cho hoàng hậu!”

Những lời này của Như Mộng trùng hợp với ý nghĩ tận đáy lòng Hoàng Phủ Tấn .

Không sai, hấn bây giờ, chỉ có thể tin Như Mộng, mạng của Thiên Thiên đang trong giây phút quyết định như thế này, hiện tại, giải được trong tay Như Mộng là hy vọng duy nhất hấn có thể cứu Thiên Thiên.

Hấn đã nói qua hấn phải bảo vệ nàng, hấn sẽ không để cho nàng bị một chút thương tổn nào, hấn tuyệt đối không thể nuốt lời với nàng.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía Như Mộng gật đầu một cái, “Trầm đi theo người!”

“Tấn, người điên rồi!” Hoàng Phủ Tấn trả lời để cho Đoạn Ngự trừng lớn cặp mắt, hấn kéo Hoàng Phủ Tấn lại, “Người là hoàng đế Kim Lăng, dân chúng Kim Lăng hoàn toàn dựa vào người, sao người có thể vì hoàng hậu, liền vứt bỏ dân chúng thiên hạ không để ý đến, người đem dân chúng của người đặt ở chỗ nào!” Đoạn Ngự nổi giận, hấn hận không thể dùng một quyền đánh tỉnh tên hoàng đế dằn dỗi chỉ thích mỹ nhân, không thích giang sơn này!

Hoàng Phủ Tấn trả lời trừ để cho Đoạn Ngự đang nổi giận, ngay cả Như Mộng cũng ngây ngẩn cả người, thấy tức giận trong mắt Đoạn Ngự, nhìn lại lạnh nhạt cùng kiên quyết trong mắt Hoàng Phủ Tấn, trong lúc bất chợt nàng thật hâm mộ Tiểu Thiên.

458. Chương 458

Nàng cho là Hoàng Phủ Tấn quả quyết sẽ cự tuyệt yêu cầu của nàng, nhưng nàng không hề nghĩ đến Hoàng Phủ Tấn sẽ trả lời dễ dàng đến như vậy, không suy tính thêm chút nào.

Nàng muốn bây giờ chính là tính mạng của hần a, thế nhưng hần lại vì hoàng hậu cũng sẽ không nhú mảy một chút nào, cứ đáp ứng cùng nàng đi như vậy.

Hần là một vị đế vương, vì nữ nhân yêu mến, chẳng những vứt bỏ giang sơn, thậm chí ngay cả mạng của mình cũng có thể bỏ qua, đến lúc nào thì nàng cũng có thể chân chính gặp được một nam nhân như vậy, một nam nhân yêu nàng đến như vậy!

Trong mắt của nàng ngấn lệ, lần nữa nhìn về phía Đoạn Ngự, ở trong mắt của hần, trừ tức giận, trừ thất vọng, cái gì nàng cũng không thấy được.

Nàng cười chua xót, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, khóe miệng của nàng treo một nụ cười khổ, “Có nam nhân như ngài vậy, cho dù hoàng hậu có chết, hoặc nàng ấy thật sự sống không tới nửa tháng, cả đời này cũng đáng.”

Ngoài cửa, thân ảnh vẫn đứng không dám lên tiếng, lúc này đang lã chã rơi lệ, nàng không bước vào, nhưng bên trong ngự thư phòng, nàng đã nghe được tất cả.

Thì ra là Tấn đã biết nàng không sống được đến nửa tháng, khó trách mấy ngày nay nàng luôn thấy hần mặt ủ mày chau, nàng cho là hần là bởi vì không tìm được Ám Dạ mới có thể như vậy, thì ra là, hần một mực vẫn cố gượng cười vui để khích lệ nàng.

“Tên ngu ngốc này!” Tiểu Thiên tựa vào cửa ngự thư phòng, nước mắt thấm ướt áo nàng.

Như Mộng nói đúng, cho dù nàng thật sự sống không tới nửa tháng, cả đời này của nàng có một nam nhân vì nàng mà không để ý tánh mạng như vậy, cả đời này của nàng sống chỉ thế thôi cũng đáng.

Bên trong lần nữa truyền đến thanh âm lãnh đạm của Như Mộng, “Vậy xin hoàng thượng hãy theo ta đi thôi! Ngài yên tâm, giải được ta nhất định sẽ cho người giao cho hoàng hậu!”

“Người tốt nhất đừng lừa gạt trẫm!” Hoàng Phủ Tấn liếc Như Mộng một cái, nhắc chân lên, xoay người theo Như Mộng, hần đi theo phía sau nàng.

“Tấn!” Đoạn Ngự đưa tay kéo hần lại, trong mắt mang theo thỉnh cầu tuyệt vọng!

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu, mạnh mẽ kéo tay của Đoạn Ngự ra, khóe miệng của hần nở nụ cười bình thản ung dung, hần nhìn Đoạn Ngự, vẻ mặt có vẻ bình tĩnh dị thường, “Ngự, trẫm thà phụ cả thiên hạ, tuyệt đối sẽ không phụ Thiên Thiên!” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn đã làm cho Đoạn Ngự hoàn toàn ngây ngẩn cả người, một lúc lâu nói không ra lời.

Ngoài cửa, Tiểu Thiên bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn, cười bình thản, cho dù, nụ cười này mang theo đau đớn cùng sanh ly tử biệt khó nén.

Phụ cả thiên hạ không phụ nàng!

Có một câu nói này của hần, chết thì có gì đáng sợ! Chỉ cần một câu nói như vậy, nàng đã đủ rồi, thật đủ rồi!

459. Chương 459

Hít sâu một hơi, nàng xoa xoa khóe mắt, từ khóe miệng nâng lên một nụ cười thoải mái, cho dù là nửa tháng, nàng cũng muốn sống cho trọn vẹn cuộc đời này.

Nàng muốn cho trong lòng của Tấn, vĩnh viễn giữ lại thời khắc vui vẻ nhất của nàng.

Mới vừa nhảy vào ngự thư phòng, một màn kinh tâm động phách xảy ra, tất cả việc phát sinh trước mắt làm cho Tiểu Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Đoạn Ngự tiện tay rút thanh kiếm treo trên vách tường ra, đâm thẳng vào ngực Như Mộng, một dòng máu đỏ tươi trong nháy mắt tuôn ra, tung tóe lên toàn thân của Đoạn Ngự. Trên thanh kiếm kia, nhỏ giọt những giọt máu tươi của Như Mộng không ngừng trào ra .

Chưa từng nghĩ tới Đoạn Ngự có thể không chút nào suy tính đem kiếm đâm vào ngực của nàng như vậy, hoặc giả, hắc vĩ viên cũng không biết, một kiếm này hắc đâm vào trên người nàng, đồng thời cũng đã đâm vào tận đáy lòng của nàng thật sâu.

Nàng cúi đầu, nhìn vào ngực mình lần nữa. Đưa mắt nhìn về phía Đoạn Ngự, đau đớn cùng tuyệt vọng trong mắt, nhìn nước mắt không ngừng tuôn ra từ mắt của Đoạn Ngự, ngay cả, nàng cũng không thể hiểu được những giọt nước mắt ấy tượng trưng cho cái gì.

“Ta. Ta cho. Cho là, người. Trong lòng của người từng. Từng có ta.” Tay nắm thanh kiếm trước ngực, nước mắt của nàng đã tuôn ra khỏi hốc mắt, trong mắt mang theo rõ ràng tuyệt vọng, nàng nhìn Đoạn Ngự, quyết tuyệt rút thanh kiếm kia ra! Máu càng thêm tuôn trào ra khỏi ngực của nàng!

Nàng đợi không được Đoạn Ngự mở miệng, thân thể đã mềm nhũn, té xuống.

“Mạn Yên!” Bỏ lại mọi thứ, Đoạn Ngự tiến lên, ôm choàng lấy thân thể Như Mộng, mỗi một giọt lệ hắc rơi xuống trên mặt Như Mộng , nóng bỏng nóng bỏng , hắc đem Như Mộng ôm vào lòng rất chắc, “Thật xin lỗi, Mạn Yên, thật xin lỗi! ! !”

Tiểu Thiên nhìn tình cảnh như thế, hoàn toàn trợn tròn mắt, đầu óc trống rỗng!

Lúc này Hoàng Phủ Tấn, bởi vì Như Mộng ngã xuống, trong mắt xuất hiện tuyệt vọng hoàn toàn, hắc giống như phát điên, níu lấy áo của Đoạn Ngự , kéo hắc đứng dậy “Tại sao người lại muốn giết nàng! Tại sao muốn giết nàng! Nàng là hy vọng duy nhất của Thiên Thiên, tại sao! Tại sao người muốn giết nàng! Tại sao!! ! Tại sao! ! ! Người tên khốn kiếp này!” Hoàng Phủ Tấn tựa như phát điên, một quyền lại một quyền đánh vào bụng Đoạn Ngự , mà lúc này Đoạn Ngự, hoàn toàn không chống đỡ, chẳng qua khoe môi nhếch lên khổ sở cùng đau đớn khó nín.

460. Chương 460

Nước mắt Hoàng Phủ Tấn đã tuôn ra khỏi hốc mắt, Đoạn Ngự cũng thế.

Nỗi đau trong lòng bọn họ hoặc giả chỉ có chính bọn họ mới biết, nhất là Đoạn Ngự, tự tay giết chết nữ nhân mình yêu thích, nỗi đau trong lòng hắc, sự bất đắc dĩ trong lòng hắc, sẽ không có ai biết.

Cho đến khi Hoàng Phủ Tấn đánh một mồi, khoe miệng Đoạn Ngự đã xuất hiện một chút tia máu nhàn nhạt, hai người đồng thời tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Hắc gương mặt nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ, “Tấn, ta thà phụ nàng, tuyệt không thể phụ thiên hạ!”

Lúc Đoạn Ngự nói ra những lời này, nước mắt của hắc, tự trách trong mắt hắc, càng thêm không chút kiêng kỵ rơi ra khỏi hốc mắt!

Ta. Ta cho. Cho là, người. Trong lòng của người từng. Từng có ta.

Ta. Ta cho. Cho là, người. Trong lòng của người từng. Từng có ta.

Ta. Ta cho. Cho là, người. Trong lòng của người từng. Từng có quá ta.

.

Những lời này trước lúc Như Mộng ngã xuống không ngừng vang lên lẫn lẫn ở trong đầu Đoạn Ngự, giống như có muôn ngàn mũi dao nhọn một lần lại một lần đâm thẳng vào trái tim của hắc.

Ánh mắt tuyệt vọng trước khi nàng ngã xuống, suốt cả đời này của hắc cũng không thể nào quên được.

Mạn Yên, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Trừ những lời này, Đoạn Ngự không biết còn có thể nói gì. Là hắc quá ích kỷ, vì thiên hạ này, vì dân chúng Kim Lăng này, hắc quyết không thể để cho Tần một mình đi theo nàng đến nước Tịch Huyền chịu chết, hắc chỉ có thể hy sinh nàng, kiếp này, hắc chỉ có thể phụ nàng!

Mạn Yên, nếu như có kiếp sau, nàng ngàn vạn đừng gặp lại ta, bởi vì ta chỉ có thể phụ nàng!

Nước mắt Đoạn Ngự đã tuôn ra khỏi hốc mắt!

Nhìn huynh đệ hai người này, tỉnh táo nhất chỉ có Tiểu Thiên .

Nàng nhấc chân lên, chậm rãi đi tới bên cạnh Như Mộng, nhìn sắc mặt nàng lúc này tái nhợt, nàng ngồi xổm người xuống, nắm cổ tay Như Mộng lên, một lúc lâu sau, nàng hướng về phía Phúc Quý đang đứng ở cửa hét lên, “Phúc Quý, mau truyền thái y!”

Thanh âm của Tiểu Thiên đem Đoạn Ngự cùng Hoàng Phủ Tấn đồng thời kéo trở lại.

Hoàng Phủ Tấn liên tục không ngừng từ dưới đất bò dậy, đi tới bên cạnh Thiên Thiên, “Thiên Thiên, nàng đến từ lúc nào?”

“Ta. Ta vừa tới!” Tiểu Thiên nhìn Hoàng Phủ Tấn, cho hắc một nụ cười bình thản.

Thái y rất nhanh đã chạy tới , thấy tại chỗ một màn kia, bọn họ đầu tiên là sửng sốt, nhưng cũng không kịp hành lễ, liền vội vã cầm máu đang không ngừng tuôn chảy trước ngực Như Mộng.

461. Chương 461

Sau khi Như Mộng được an bài đi xuống chữa trị, Đoạn Ngự cũng rời theo, mới vừa rồi lúc nghe được thái y nói Như Mộng còn có cách cứu được, tuyệt vọng trong mắt hắc mới từ từ dấy lên chút hi vọng mỏng manh.

Lúc này trong ngự thư phòng, chỉ có hai người Tiểu Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn.

Nhìn lông mày Hoàng Phủ Tấn nhíu chặt mang theo nét sợ hãi, nàng đứng ở trước mặt hắc, hướng về phía hắc nâng lên một nụ cười nhẹ, đưa tay vuốt lên vẻ u sầu trên trán hắc, mở miệng cười nói: “Được rồi mà, đừng cau mày nữa, ngày ngày cau mày, về sau sẽ có nếp nhăn đó, ta sẽ không thương nhớ ngươi nữa đâu!”

Tiểu Thiên nói đùa, nhưng nàng không biết rằng, mỗi một lời nói vô tâm của nàng, cũng sẽ làm cho trái tim của nhói đau từng cơn.

Về sau?

Về sau của bọn họ còn bao lâu?

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một trận lại một trận đau lòng!

Nhẹ nhàng đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, khẩu khí của hắc mang theo nhàn nhạt đau đớn cùng bất đắc dĩ, hơn nữa là tự trách, “Thật xin lỗi, Thiên Thiên, trầm phát hiện hoàng đế như trầm thật sự quá vô dụng, thế nhưng không cứu được nàng!”

Nghe được áy náy cùng tự trách trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn, trái tim Tiểu Thiên xiết chặt co rút đau đớn, chẳng qua nàng không dám biểu hiện quá rõ ràng, cũng không muốn khổ sở trong lòng mình để cho Hoàng Phủ Tấn thấy, nàng nói qua, nàng muốn cho Tấn thấy nàng mỗi ngày đều là thật vui vẻ, cho dù là nàng sắp chết cũng thế.

“Không sao nữa rồi, còn đến nửa tháng thời gian, nói không chừng sau khi Như Mộng tỉnh lại sẽ cho ta thuốc giải thì sao.” Tiểu Thiên từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, cho Hoàng Phủ Tấn một nụ cười an ủi.

“Thiên Thiên.” Thấy Tiểu Thiên đến lúc này vẫn còn an ủi mình như vậy, áy náy trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng thêm mãnh liệt, nhìn gương mặt nàng càng ngày càng gầy gò, thì trái tim của hắc càng thêm đau, một trận lại một trận đau lòng níu lấy trái tim của hắc.

Ông trời!!!! Tại sao muốn đối với hần tàn nhẫn như vậy, hành hạ hần một lần rồi lại một lần, biết rõ Thiên Thiên sẽ chết, lại muốn cho hần trợ mắt nhìn nàng đếm những ngày cuối cùng của cuộc đời lại bất lực như thế này.

Hần có thể không cần giang sơn, có thể không cần mạng sống, tại sao hần vẫn không thể cứu được Thiên Thiên?

Mất thấy cuộc sống nửa tháng của nàng từng ngày từng ngày trôi qua, tầm mắt Tiểu Thiên thỉnh thoảng bắt đầu mơ hồ, từng trận, từng trận bóng tối không ngừng ập về hướng nàng, số lần cũng so với trước nhiều hơn rất nhiều, những chuyện này, nàng không hề nói cho Hoàng Phủ Tấn biết, cho dù trong lòng họ đều hiểu, nàng rất nhanh sẽ phải rời đi.

Thì ra là chờ chết thật sự so với chết còn khó chịu gấp trăm ngàn lần! Nhất là, bên cạnh còn có một người ở bên cạnh nàng cùng nhau đón chờ cái chết, trong lòng của hần đều thống khổ hơn so với bất kì ai khác!

Tất cả thái y trong Thái Y Viện cũng bận tới mệt mỏi, Hoàng hậu nương nương độc phát cách cuộc sống càng ngày càng gần, tính khí của hoàng thượng cũng thay đổi càng ngày càng nóng nảy, bọn họ cũng hiểu được tâm tình của hoàng thượng.

Hoàng hậu nương nương đối với hoàng thượng mà nói còn quan trọng hơn cả mạng sống của chính bản thân!

Trong lúc cả Thái Y Viện, đều chìm trong buồn phiền, thái y đang đi tới đi lui lật xem y thuật, hy vọng có thể tìm ra một loại phương pháp giải Minh Hoa chi độc, họ loay hoay bết đầu sứt trán, mất thấy cuộc sống nửa tháng từ từ qua đi, trong lòng các thái y càng phát ra hoảng loạn, mặc dù bọn họ đã cố hết sức để giải Minh Hoa chi độc, nhưng bọn họ quả thật không có cách nào.

Một khi Hoàng hậu nương nương thật sự xảy ra chuyện, hoàng thượng dưới tình huống cực kỳ bi thương, không khó bảo đảm có thể đem bọn họ làm nơi trú ẩn hay không, bọn hần bây giờ cũng không trông cậy vào việc có thể giải độc cho hoàng hậu, chỉ hy vọng có thể có phương pháp khống chế độc của nương nương tái phát, kéo dài đến lúc tìm ra được Âm Dạ, chỉ cần có thể tìm được Âm Dạ, tất cả mọi chuyện đều có thể được giải quyết.

Mạng của bọn họ bây giờ gần như đang buộc chung với mạng của hoàng hậu.

Lý Tĩnh xoa xoa mi tâm, mấy ngày nay hần gần như lật tung tất cả sách ở Thái Y Viện, đến bây giờ vẫn chưa tìm được phương pháp có thể khống chế Minh Hoa độc, nếu cứ tiếp tục như vậy..., hần đành phải chuẩn bị hậu sự để chôn theo hoàng hậu rồi.

Đảo sách thuốc trong tay, hần lắc đầu một cái, tiếp tục đảo trang kế tiếp, mặc dù biết không có bao nhiêu tác dụng, nhưng ít nhất hần biết mình đã tận lực.

Nhưng khi lật đến những trang cuối cùng, trong mắt của hần rốt cục xuất hiện hy vọng duy nhất của những ngày qua, khoe miệng từ từ cong lên một nụ cười đầy hy vọng! Chân mày đang cau lại thật chặt cũng từ từ được giãn ra.

“Phương pháp ức chế Minh Hoa độc phát tác!” Lý Tĩnh cả người kích động từ trước bàn đọc sách bắn ra, trên tay nắm sách thuốc kia, đôi tay già nua không ngừng run rẩy, trong mắt bởi vì kích động mà ngân ngấn lệ!

Mà khi hần hô lên mấy chữ này cũng đã làm ất những thái y khác đẩy lên hi vọng. Chờ lời nói tiếp theo của Lý Tĩnh.

Nhưng ngay sau đó, lúc Lý Tĩnh nhìn phương pháp viết trong sách thuốc, nụ cười trên mặt hần lập tức thu lại.

Phương pháp như vậy, đối với Hoàng hậu nương nương mà nói, tựa hồ quá khó khăn!

Ai

ông trời già tại sao phải đối xử với người trẻ tuổi như vậy chứ?! Đã có phương pháp ức chế, tại sao còn phải dùng loại phương thức chiết này, phương thức như thế đối với Hoàng hậu nương nương mà nói, làm sao có thể làm được đây!

462. Chương 462

“Đoạn tuyệt tình yêu?” Hoàng Phủ Tấn nhìn thấy bốn chữ chói lọi trên sách, hần ngửa đầu, thống khổ nở nụ cười, “Ha ha

đoạn tuyệt tình yêu? Ha ha

” nước mắt theo khóe mắt, làm ướt mái tóc đen nơi thái dương của hần!

Nụ cười này tuyệt vọng cùng thống khổ sợ là người bên cạnh hoàn toàn là không cách nào thể chia sẻ được.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Lý Tĩnh rất muốn mở miệng an ủi Hoàng Phủ Tấn, nhưng lại phát hiện thật hần sự không thể thốt được thành lời.

“Đây chính là phương pháp ức chế Minh Hoa?” Hoàng Phủ Tấn giống như diên đem vật cầm trong tay xé thành mảnh nhỏ!

“Hoàng. Hoàng thượng, đây là phương pháp duy nhất mấy ngày nay thần có thể tìm được.” Lý Tĩnh nhắm mắt hồi đáp, nói thật, thấy Hoàng Phủ Tấn thống khổ như thế, hần thật không đành lòng trả lời như vậy, nhưng đây cũng là đáp án duy nhất hần có thể đưa ra .

“Ha ha! ! !” Dưới chân lão đảo vào bước, hần vô lực ngồi phịch xuống ghế, trong mắt của hần mang theo khổ sở làm cho đau lòng người.

Hướng Lý Tĩnh khoát tay áo, “Người lui xuống đi.”

“Dạ, thần cáo lui!” Không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một lần nữa, Lý Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, xoay người, đi ra khỏi ngự thư phòng.

“Đoạn tuyệt tình yêu?” Nụ cười khổ sở trong mắt Hoàng Phủ Tấn lúc này đã gần như tuyệt vọng, nhưng hần hiện tại hy vọng duy nhất chính là dùng phương pháp như vậy để cứu Thiên Thiên.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn đè nén tiếng khóc trong lòng, cắn lấy mu bàn tay lạnh như băng, nước mắt theo cổ tay của hần ướt ống tay áo, hần đè nén tiếng khóc, lưng run rẩy không ngừng.

Nhặt lên tờ giấy đã bị hần xé nát, nhìn lại câu trên đó đã làm hần đau nhói tận đáy lòng, đây lại là phương pháp duy nhất hần có thể cứu Thiên Thiên.

Năm đó quốc sư nước Tịch Huyền phối trí ra độc dược như vậy, nguyên nhân chỉ là bởi vì nữ nhân hần yêu uống lầm phải độc dược mà hần đã phối chế ra mà chết, tự trách bản thân, sau khi hần điều chế ra loại độc dược đó, hần đã uống vào, mỗi lần hần nhớ người yêu, độc hần sẽ gặp phát tác lần thứ nhất, hần nhớ lần thứ hai, thì độc sẽ dẫn phát lần thứ hai, hần dùng loại phương thức biến thái tự hành hạ bản thân như thế này để hần chết ở trước mộ phần để cho người yêu , nhưng hần cũng từng để lại inh một phương pháp ức chế độc Minh Hoa cùng giải dược đó chính là, chỉ có người đoạn tuyệt tình yêu, mới có thể miễn trừ Minh Hoa độc hành hạ.

Nhưng một khi động tình, sẽ tăng nhanh thời gian Minh Hoa độc phát tác, cuối cùng dẫn đến cái chết

463. Chương 463

“Thiên Thiên, trăm có biện pháp gì có thể để cho nàng không hề yêu trăm nữa, nàng hãy nói cho trăm biết, trăm phải dùng biện pháp gì để trăm có thể dứt tình được với nàng đây” Nước mắt của Hoàng Phủ Tấn tùy ý lướt qua khóe mắt.

Hần thống hận lão thiên cay nghiệt, tại sao cứ muốn hành hạ bọn họ, tại sao?

Hần một không làm bạo quân, hai không phải là hôn quân, tại sao lão Thiên lại đối xử với hần như vậy?

Trong mắt của hần tràn đầy tia máu, nhưng ánh mắt thống khổ kia không ai có thể chân chính thể hiểu được.

Vũ Phụng Cung ——

“Tiểu thư, ăn cơm trước đi, hoàng thượng có thể vẫn còn đang bận rộn, đừng chờ ngài ấy nữa.” Đóa Nhi hốc mắt hồng hồng, hiện tại trên dưới cả hoàng cung ai cũng biết tiểu thư sống không quá mười ngày nữa, hoàng thượng vì chuyện này, đã làm cho bề đầu sứt trán, nàng biết trong như vậy, lòng tiểu thư cũng không chịu nổi, cuộc sống ngồi chờ chết là ai cũng không dễ chịu!

“Ừ, được rồi.” Tiểu Thiên gật đầu một cái, cầm đũa lên, lại một chút muốn ăn cũng không có, trong lòng tựa như luôn có đồ vật gì đó đè ép, mang theo nhàn nhạt bất an.

Mặc dù nàng biết Tần gần đây bề bộn nhiều việc, hay bởi vì chuyện của nàng, nhất định là loay hoay đến bề đầu sứt trán, nhưng, bất kể hấn bận rộn thế nào, cũng sẽ vào lúc dùng bữa thế này đến đây ăn cùng nàng, sẽ không giống như hôm nay vậy, đến bây giờ bữa tối cũng đã sắp qua, hấn vẫn không hề xuất hiện.

Càng nghĩ càng có gì đó không đúng, nàng một chút cũng không có cảm giác muốn ăn cơm, nhai vài hớp cơm, cõi lòng nàng đầy tâm sự đem chiếc đũa để xuống.

“Đóa Nhi, ta không muốn ăn, đem xuống đi.”

“Tiểu thư, không ăn cơm sao được chứ, ngài ăn thêm vài miếng nữa đi.”

“Không cần, ta thật sự ăn không vô.” Tiểu Thiên từ trên ghế đứng lên, ngực đột nhiên buồn bực, trước mắt tối sầm, nàng đưa tay ôm ngực, ngăn lại cơn buồn nôn muốn dâng đến, tựa vào bàn một lúc lâu sau, cho đến khi bóng tối kia từ từ rút đi, nàng mới khôi phục lại dáng vẻ thường ngày lần nữa.

Mấy ngày nay, vẫn luôn như thế này, những không hề có dấu hiệu buồn nôn như vậy, nhưng Tiểu Thiên cũng đã quen với bóng tối luôn bất ngờ công kích mình, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả thái y nàng cũng lười gọi đến.

“Đóa Nhi, ta đi ra ngoài đi một chút, em ăn cơm đi.”

“Tiểu thư, hãy để cho nô tỳ bồi ngài đi ra ngoài nhé.” Đóa Nhi hiện tại làm sao có thể yên tâm để cho Tiểu Thiên đi ra ngoài một mình.

“Không cần.” Tiểu Thiên lắc đầu cười cười với Đóa Nhi, mặt thoải mái mà cười giòn nói: “Tiểu thư ta chỉ là mấy ngày sau mới sắp chết, cũng không phải là hiện tại gãy tay chân gãy, người lo lắng cái gì.”

464. Chương 464

“Tiểu thư.” Câu nói đùa này của Tiểu Thiên lại làm cho Đóa Nhi không không chế được vành mắt mờ sương, nước mắt cũng không ngừng được nữa rơi ra khỏi hốc mắt.

“Được rồi, nha đầu ngốc, đừng khóc, chờ tiểu thư em thực sự qua đời hãy khóc, giữ lại khi đó từ từ khóc đi.” Tiểu Thiên cười vuốt vuốt tóc Đóa Nhi, vành mắt của nàng cũng đỏ, thanh âm mang theo ghen ngào.

“Được rồi, nhanh ăn cơm đi, ta sẽ trở lại ngay mà.” Không muốn làm cho Đóa Nhi thấy khó chịu trong lòng nàng, nàng không đợi Đóa Nhi mở miệng, liền vòng qua Đóa Nhi đi ra khỏi Vũ Phượng Cung.

Nơi xa trong lương đình, Hoàng Phủ Tấn lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, nhớ lại những bài hát ngây ngô trước kia.

Người hỏi ta yêu người sâu đậm, ta yêu người có mấy phần, tình của ta cũng thật, ta yêu cũng thật, trăng sáng đại biểu lòng của ta.

.

Sơn vô lăng, thiên địa hợp, là dám cùng quân tuyệt!

.

Mỗi một câu Tiểu Thiên nói với hấn đều không ngừng vang lên trong đầu của hấn, càng như vậy, tim của hấn lại càng đau.

Mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của nàng, mi tâm của nàng lộ ra vẻ xấu xa, vẻ mặt chân chó mỗi khi nàng lại làm sai chuyện gì, còn có dáng vẻ những lúc nàng thấp giọng khóc sùi, bất kể là dáng vẻ nào của Niếp Tiểu Thiên, đều làm hấn yêu thích không thể buông tay.

Đoạn tuyệt tình yêu?

Bảo hần làm sao có thể nhẫn tâm thương tổn nàng?

Nhưng—— không gây thương tổn được nàng, thì làm sao có thể cứu nàng.

“Thiên Thiên, thật xin lỗi!” Hoàng Phủ Tấn đè ép thanh âm, nước mắt tuyệt vọng kia lần nữa đã tuôn ra khỏi hốc mắt.

Phục vụ Thái Hoàng Thái Hậu xong, Lạc Thủy từ Thanh Âm cung ra ngoài, nghĩ tới thừa dịp hiện tại đến thăm Tiểu Thiên một chút, gần đây trôi qua khó chịu nhất đúng là Thiên Thiên cùng hoàng thượng.

Thái Hoàng Thái Hậu lo lắng cho hai người bọn họ đến mức đã ngã bệnh, cũng rất ít đến gặp Thiên Thiên.

Nửa tháng? Tại sao lại để cho nàng cảm thấy khủng bố như vậy.

Tình yêu của Thiên Thiên cùng hoàng thượng sao lại phải khổ cực như vậy, thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, nhưng ông trời già vẫn tàn nhẫn đưa bọn họ tách ra như vậy.

Lạc Thủy một mình lẳng lặng cúi đầu đếm bước bên trong ngự hoa viên, vừa đi chưa được mấy bước, liền thấy được bóng lưng mang theo vẻ tuyệt vọng cô tịch trong lương đình đằng xa.

“Hoàng thượng?” Thấy bóng lưng Hoàng Phủ Tấn kia hơi có chút run rẩy, trong lòng Lạc Thủy liền nói lại đau đớn, nàng biết hoàng thượng trong khoảng thời gian này khẳng định cũng không dễ chịu, mất thấy cuộc sống của Thiên Thiên cách thời gian độc phát càng ngày càng gần, nhưng hần cũng bất lực không thể làm gì được.

Nàng biết, nội tâm của hần nhất định rất tự trách!

Dưới chân không không chế được đi về hướng đình nghỉ mát .

465. Chương 465

“Hoàng Thượng!” Lạc Thủy nhẹ nhàng kêu hần một tiếng, do dự đứng ở phía sau.

Hoàng Phủ Tấn xoay người, thấy Lạc Thủy nên về mặt hần không có bao nhiêu biến hóa, chẳng qua là mặt không thay đổi mở miệng hỏi: “Thân thể Hoàng Tổ Mẫu có tốt hơn chút nào không?”

“Dạ, đã tốt hơn nhiều, uống thuốc của thái y xong giờ đã ngủ.” Lạc Thủy nhẹ giọng hồi đáp, thấy trong mắt Hoàng Phủ Tấn thống khổ, lại xen lẫn vẻ mệt mỏi khó có thể che giấu, trong mắt Lạc Thủy cũng tràn đầy đau lòng không thôi.

Ngay sau đó, Hoàng Phủ Tấn đột nhiên đưa tay, kéo Lạc Thủy qua, trong mắt mang theo vài phần nhu tình, tay nghịch qua Lạc Thủy tạo ra một kẽ hở, cử động này làm cho Lạc Thủy hoàn toàn trợn tròn mắt, ở trong mắt của nàng, xuất hiện hoàn toàn vẻ mặt không thể nào tin được.

“Lạc Thủy, trong thời gian này nàng đã khổ cực rồi.” Tay Hoàng Phủ Tấn chạm qua mỗi một tác da thịt của Lạc Thủy đều dọa cho nàng sợ đến lui về sau từng bước, nhưng tay của nàng lại thủy chung bị Hoàng Phủ Tấn nắm thật chặt.

“Hoàng.....Hoàng Thượng, xin ngài.....Buông tay!” Lạc Thủy khó khăn nói ra những lời này, nói thật, Hoàng Phủ Tấn nhu tình như vậy nàng không kháng cự được, nhưng là nàng không thể làm chuyện có lỗi với Thiên Thiên, nàng không hiểu tại sao Hoàng Thượng đột nhiên lại trở nên như vậy....Trở nên ôn nhu như vậy, nhưng nhu tình không nên xuất hiện trên người nàng mới đúng.

“Lạc Thủy, chớ khẩu thị tâm phi!” Hoàng Phủ Tấn chặn ngang đem Lạc Thủy kéo thẳng vào trong ngực, khóe miệng đắc ý nâng lên: “Trẫm biết, nàng vẫn luôn thích trẫm, không phải sao?”

“Hoàng.....Hoàng Thượng, ta.....ta.....” Những lời này của Hoàng Phủ Tấn dọa Lạc Thủy đến nói không ra lời, thân thể nhỏ bé ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn run rẩy gay gắt, nhất là cảm giác bị Hoàng Phủ Tấn ôm vào trong ngực, đây là hình ảnh nàng nhiều lần ảo tưởng qua, nhưng lúc này lại làm cho nàng cảm thấy dị thường kinh khủng, nàng không hiểu, Hoàng Thượng tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

Hắn chẳng lẽ quên sự tồn tại của Thiên Thiên sao?

“Lạc Thủy, Trẫm đột nhiên phát hiện, nàng thật là một cô gái xinh đẹp, tại sao trước đây trẫm lại không phát hiện.” Ngón tay Hoàng Phủ Tấn nghịch qua đôi môi run rẩy của Lạc Thủy, khóe môi hắn treo lên một mặt cười như có như không.

“Hoàng Thượng, xin ngài.....Tự trọng!” Lạc Thủy ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn càng không ngừng vùng vẫy, nhưng Hoàng Phủ Tấn lại ôm rất chặt, hắn hoàn toàn không cho Lạc Thủy một chút cơ hội chạy thoát!

466. Chương 466

“Tự trọng?” Hoàng Phủ Tấn cười, vẫn đang cười như vậy nhưng lại để cho Lạc Thủy bắt được một tia tuyệt vọng chợt lóe rồi biến mất, hắn cúi đầu nhìn Lạc Thủy, cười khê một tiếng, vẻ mặt trở nên dị thường nghiêm túc “Lạc Thủy, muốn làm Hoàng Hậu không?”

Hoàng Phủ Tấn hỏi vấn đề này làm cho Lạc Thủy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, há hốc mồm một lúc lâu không có trả lời.

Hắn...hắn vừa nói cái gì? Hỏi nàng có muốn làm Hoàng Hậu hay không?

Nếu là trước kia hắn hỏi nàng vấn đề này, nàng nhất định không do dự đáp ứng, nhưng bây giờ, khi hắn hỏi nàng, nàng lại cái gì cũng không trả lời được, nàng không biết tại sao Hoàng Thượng lại nói ra vấn đề này, hắn là đang đùa nàng hay là đang chơi đùa nàng? Hắn đem Thiên Thiên đặt ở chỗ nào?

“Lạc Thủy, muốn làm Hoàng Hậu không?” Hoàng Phủ Tấn lên tiếng lần nữa, thanh âm lớn hơn so với lần trước.

Suy nghĩ của Lạc Thủy bị kéo về, nàng nhìn cặp mắt của Hoàng Phủ Tấn, ở trong ánh mắt này, nàng rõ ràng thấy được bất đắc dĩ cùng thống khổ, nàng thật không biết tại sao Hoàng Phủ Tấn lại nói ra những lời này.

Hắn yêu Thiên Thiên, điểm này, nàng hoàn toàn nhìn ra.

“Hoàng Thượng, xin buông tay!” Lạc Thủy lần nữa ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn không ngừng giùng giàng.

“Trả lời xong vấn đề của trẫm, trẫm liền buông ra.” khẩu khí của Hoàng Phủ Tấn rõ ràng mang theo bá đạo.

“Hoàng Thượng, ngài quên Thiên Thiên rồi sao? Nàng mới là Hoàng Hậu của ngài! Ngài nói như vậy không phải là muốn phụ lòng nàng sao?” Vì nóng lòng Lạc Thủy bật thốt lên những lời này.

Những lời này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn khê sững sốt một chút, khóe mắt lần nữa chợt lóe rồi biến mất đau đớn, những cũng không kéo dài bao nhiêu, hắn liền nhìn Lạc Thủy tiếp tục mở miệng: “Trẫm biết Thiên Thiên là Hoàng Hậu của Trẫm, nhưng nàng ta sắp chết, chẳng lẽ Trẫm nên vì nàng ta cả đời sau không lập Hậu sao? Nàng có biết mấy ngày nay vì chất độc trên người nàng, trẫm có bao nhiêu mệt mỏi hay không? Làm được đến mức này, Trẫm đã rất tốt với nàng ấy rồi!”

Lạc Thủy vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà ngây ngẩn cả người, nàng không dám tin nhìn Hoàng Phủ Tấn, hoàn toàn không nghĩ hắn sẽ nói ra những lời như vậy.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Tấn tiếp tục nói: “Trẫm là Hoàng Đế, bên cạnh có trăm ngàn nữ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm sao phải cảm thấy có lỗi với nàng ta, coi như hiện tại nàng có đứng trước mặt Trẫm, Trẫm cũng nói những lời này.”

467. Chương 467

“Người.....”

Pang ——

Bàn tay của Lạc Thủy không tiếng động rơi xuống bên mặt Hoàng Phủ Tấn, một tát này không chỉ Hoàng Phủ Tấn sưng sốt, ngay cả Lạc Thủy cũng ngây ngẩn cả người.

Nàng.....Nàng thể nhưng đánh Hoàng Thượng!

Lại chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn che gương mặt có chút nóng lên, nhìn cơn thịnh nộ của Lạc Thủy, tay của hắn lần nữa lướt qua chiếc cằm mảnh khảnh của Lạc Thủy, cười nhạt nói: “Lạc Thủy còn là một nữ nhân có tính tình như vậy, Trẫm phát hiện Trẫm càng ngày càng thích người.”

“Hoàng Thượng, ngài không thể đối xử với Thiên Thiên như vậy!” những lời này Lạc Thủy gần như hô lên.

“Lạc Thủy!” sắc mặt của Hoàng Phủ Tấn chìm xuống, trên mặt rõ ràng không vui: “Đừng ở trước mặt Trẫm nhắc tới nữ nhân phiến toái đó, mấy ngày nay Trẫm ở trước mặt nàng giả làm một trượng phu tốt đủ mệt mỏi rồi, không muốn đến tận bây giờ còn nghe tên nàng!”

Lạc Thủy hoàn toàn không tin những lời này của Hoàng Phủ Tấn xuất hiện từ chân tâm, xuất phát từ trong lòng hắn, nàng rõ ràng thấy được lúc hắn nói những lời này là bất đắc dĩ cũng tan nát cõi lòng, gần như là đau khổ tuyệt vọng!

“Lạc Thủy, người thích Trẫm nhiều năm như vậy, còn quan tâm Thiên Thiên làm cái gì, làm nữ nhân của Trẫm, Hoàng Hậu của Trẫm, làm mẫu nghi thiên hạ, như vậy không phải tốt hơn sao?” Hoàng Phủ Tấn nhìn Lạc Thủy, quyết tuyệt nói ra những lời này.

Làm cho Lạc Thủy không ngờ tới là hành động tiếp theo của Hoàng Phủ Tấn.

Cảm giác được bên hông mình đau đớn, nàng bị Hoàng Phủ Tấn giam cầm thật chặt trong ngực, còn không đợi nàng kịp phản ứng, Hoàng Phủ Tấn liền hôn lên môi nàng, cả kinh đầu óc nàng trống rỗng.

Nàng lúc này hoàn toàn không thể suy tư, nàng vẫn muốn một ngày nào đó Hoàng Thượng hôn nàng, nhưng chưa từng nghĩ tới tình huống này, trong lòng của nàng thể nhưng nổi lên rõ ràng kháng cự.

Ngước nhìn cặp mắt của Hoàng Phủ Tấn, nàng vốn định đẩy ra, nhưng lại thấy trong mắt hắn là tuyệt vọng cùng đau đớn, động tác muốn đẩy hắn ra cũng ngừng lại.

Bên ngoài đình nghỉ mát cách đó không xa, Tiểu Thiên lẳng lặng nhìn một màn trong lương đình, khóe miệng nàng treo lên một mặt cười khổ, nước mắt tuôn ra khỏi vành mắt của nàng.

Mỗi một câu Hoàng Phủ Tấn nói với Lạc Thủy nàng đều nghe được, hắn cảm thấy nàng là gánh nặng của hắn, nàng là phiến toái của hắn, hình tượng người chồng tốt của hắn ở trước mặt nàng tất cả đều là giả bộ!

468. Chương 468

Nàng còn chưa chết, hắn đã muốn lập nữ nhân khác làm Hậu, hắn vẫn là không thể từ bỏ nữ nhân!

Ngửa đầu nhìn về trời cao, nước mắt của nàng lướt qua khóe mắt, một màn chói mắt ở trong lương đình kia nàng không dám nhìn nữa, xoay người, nàng không nhìn bọn họ, chậm rãi rời đi.

Nàng cũng không có làm gì, nàng càng không chỉ trích Hoàng Phủ Tấn cái gì.

Nàng sớm đã nói, không chiếm được lòng nam nhân, chỉ có thể tự trách bản lĩnh của mình.

Là nàng quá ngu ngốc, quá ngây thơ, cho rằng hắn đường đường là Hoàng Đế nhưng chỉ cần là vì nàng hắn sẽ buông tha toàn bộ hậu cung, sẽ yêu nàng một đời một kiếp!

Nàng không xa vời cầu mong sau khi nàng chết hắn cả đời cũng không lập gia đình với nữ nhân khác, nhưng tại sao hắn lại muốn lừa gạt nàng, tại sao không thể chờ đợi đến sau khi nàng mất, đã mười ngày rồi, ngay cả mười ngày hắn cũng chờ kịp.

Ba nghìn độc sủng, lục cung độc yêu, nhược thủy ba ngàn, chỉ lấy một bầu! Thì ra là nàng tự mình đa tình, tự mình rất giỏi, tất cả chẳng qua tự nàng tình nguyện mà thôi.

Thiên Thiên, ta đây cả đời chỉ dắt tay của nàng!

Ngày đó Hoàng Phủ Tấn dặt tay nàng đã nói với nàng những lời này thế nhưng bây giờ nghĩ tới lại làm cho nàng cảm thấy dị thường châm chọc cùng ghê tởm, không biết về sau hẳn có thể còn đối với bao nhiêu nữ nhân nói như vậy, chẳng qua những thứ này đều không quan trọng nữa, không bao giờ còn là chuyện của nàng nữa!

Nước mắt đau khổ lại một lần nữa không kiềm kìm chảy ra khỏi hốc mắt, nàng đưa tay muốn lau, lại một chút khí lực cũng không có, đành mặc ột giọt lại một giọt nước mắt vô tình làm ướt vấy áo đơn bạc của nàng.

Trầm thà phụ toàn bộ thiên hạ, quyết không thể phụ Thiên Thiên!

Lời nói còn văng vẳng bên tai, thì ra lời hứa như vậy hẳn cũng có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng, Hoàng Đế quả thật là Hoàng Đế, tuổi còn nhỏ đã thống trị toàn bộ thiên hạ, xem ra nhất định là cần phải có bản lĩnh lợi hại.

Nàng không trách hẳn, chỉ tự trách chính mình quá dần, trách mình tự ỉnh là đúng, từ xưa Đế Vương luôn vô tình những lời này thì ra không có sai!

Yêu một người có thể yêu bao lâu?

Thì ra thời gian yêu một người có thể ngắn ngủi như thế, hoặc giả là cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu chân thành.

Đau lòng tới lúc nào mới là cuối cùng?

Đáp án này nàng không trả lời được, hoặc giả, thời điểm cuối cùng để đau lòng rất nhanh sẽ đến, tới cái ngày nàng dừng lại hô hấp, thời điểm trái tim không còn đập nữa, nàng liền không còn đau lòng nữa!

469. Chương 469

Hoàng Phủ Tấn hôn Lạc Thủy, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn vào Tiểu Thiên, cho đến khi nàng thống khổ rơi lệ, tuyệt vọng xoay người thì hẳn mới buông Lạc Thủy ra, nước mắt tràn đầy thống khổ cùng tự trách!

Tổn thương nàng, triệt để đã thương nàng. Trong đầu thoáng quá lúc nàng xoay người khoe môi nhếch lên đau đớn cùng tuyệt vọng, trái tim Hoàng Phủ Tấn càng thêm đau dữ dội.

Vì phát tiết thống khổ trong lòng, hẳn một quyền đánh nát bàn đá trong lương đình, Lạc Thủy nghe được thanh âm xương vỡ vụn, lúc này tay của Hoàng Phủ Tấn đã chảy ra thật nhiều máu.

Vô lực đứng trên mặt đất, Hoàng Phủ Tấn không tiếng động khóc sùi sụt, nước mắt nhỏ xuống đất, văng lên lại một hồi bọt nước!

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, Thiên Thiên, thật xin lỗi.....” Hoàng Phủ Tấn ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay chống đầu, trong mắt tràn ngập đau khổ, trong miệng luôn nói xin lỗi.

Lạc Thủy hoàn toàn không hiểu nguyên nhân Hoàng Phủ Tấn trước sau hai con người, cho đến lúc nàng vô tình nghiêng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy một bóng lưng, mang theo như vậy tuyệt vọng!

“Thiên Thiên?” Lạc Thủy trong nháy mắt hiểu rõ.

Mới vừa rồi ở trong lương đình, mỗi một câu nói, mỗi một hành động của Hoàng Phủ Tấn, ngay cả nụ hôn làm cho nàng đau lòng đó, cũng chỉ là để cho Thiên Thiên nhìn.

Chẳng qua là.....

Nàng không hiểu, Hoàng Thượng làm như vậy là có dụng ý gì.

“Hoàng.....Hoàng Thượng, ngài.....”

Đang muốn mở miệng, lại chỉ thấy Hoàng Phủ Tấn đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nước mắt lướt qua khoe mắt chảy càng thêm nhiều “Đoạn tuyệt tình yêu! Đoạn tuyệt tình yêu! tại sao ngươi muốn tuyệt tình như vậy, Trẫm cùng Thiên Thiên rốt cuộc đã làm sai điều gì?” Hoàng Phủ Tấn ngửa đầu nhìn về phía trời cao, hận ý từ nội tâm lại càng làm cho bầu trời thêm âm u.

Phát tiết xong, Hoàng Phủ Tấn lại một mình ngồi chồm hổm trên mặt đất, thống khổ tự nói: “Tại sao phải để cho nàng tổn thương, hết yêu, mới có thể cứu mạng nàng, tại sao phải như vậy.....tại sao lại phải như vậy.....”

Hắn không tiếng động ngồi xồm hổm trên mặt đất, cúi thấp đầu, khớp xương tay chảy ra một giọt lại một giọt máu theo đầu ngón tay rơi xuống, nhưng hắn lại không cảm thấy đau chút nào, so với đau đớn trong lòng, điểm này không là gì cả?

470. Chương 470

Từ những điều trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn, Lạc Thủy cũng nghe ra chút đầu mối.

Nàng cũng hiểu, tại sao hoàng thượng lại phải làm tổn thương Thiên Thiên, đại khái là có liên quan tới độc được trên người nàng ấy.

Đứng ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn, Lạc Thủy lấy khăn lụa trong tay ra, băng bó tay cho Hoàng Phủ Tấn, nàng cẩn thận mở miệng hỏi: “Hoàng thượng, người không lo lắng Thiên Thiên hận người cả đời sao?”

Lời của Lạc Thủy khiến Hoàng Phủ Tấn cứng người, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, Lạc Thủy thấy được nỗi thống khổ không che giấu trong mắt hắn, nhưng phảng phất mơ hồ vài phần thoải mái, “Nếu như phương pháp này có thể để cho nàng bình yên vô sự mà sống, thì cứ để cho nàng hận trầm đi, chỉ cần Thiên Thiên bình an sống ở bên trầm, cho dù nàng muốn hận trầm cả đời, trầm cũng không trách!”

Lạc Thủy nghe những lời này của Hoàng Phủ Tấn liền nhận thấy chúng mang theo bất đắc dĩ, mang theo kiên định, mang theo mùi vị nồng đậm của tình yêu.

Thiên Thiên, người cũng đã biết, hoàng thượng cả đời này sẽ không yêu nữ nhân khác.

Lạc Thủy nhìn hướng Tiểu Thiên dời đi, thở dài.

Nàng lần nữa nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, nam nhân trước mắt này, nàng yêu đã nhiều năm như vậy, hắn tất cả đều để cho nàng phải đau lòng, nhưng nàng cũng hiểu, đời này, nàng sẽ không thể có được một chút tình cảm của hắn.

Nhưng nàng còn thấy đau lòng cho hắn, nam nhân si tình như vậy, sợ rằng cõi đời này không có mấy người. Để nữ nhân mình yêu bên cạnh, lại muốn nàng cả đời hận mình, chỉ để hi vọng nàng có thể bình an .

Hoàng Phủ Tấn đứng lên, khôi phục bộ dạng thường ngày, đi ra đình nghỉ mát, hướng phía Vân Tiêu cung.

Hắn sẽ không bước vào Vũ Phượng Cung nữa, hắn cần “vô tình” hơn nữa.

Vũ Phượng Cung ——

Đóa Nhi lo lắng đi qua đi lại ở cửa, tầm mắt thỉnh thoảng chuyển ra bên ngoài, mỗi lần thấy cửa không một bóng người, nàng gấp đến độ dậm chân, “Nguy rồi, tiểu thư thế nào vẫn chưa về?”

Do dự thật lâu, Đóa Nhi cuối cùng không nhìn được đi ra ngoài, độc trên người tiểu thư không biết lúc nào sẽ phát tác, sắc mặt của tiểu thư hôm nay không được tốt, nàng lo lắng tiểu thư sẽ xảy ra chuyện!

Vân Tiêu cung ——

“Hoàng thượng, ngài trở lại.” Phúc Quý thấy Hoàng Phủ Tấn vành mắt đỏ ngầu, mặt mệt mỏi từ ngoài trở lại, trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng cũng biết không an ủi được hoàng thượng, hắn trong đau khổ nhưng không ai có thể hiểu.

471. Chương 471

“Ừ!” Mặt không thay đổi đáp một tiếng, Hoàng Phủ Tấn chấp hai tay bước vào trong điện, mệt mỏi ngồi xuống ghế, chống tay, trầm mặc một lúc lâu không nói gì.

Phúc Quý đứng bên cạnh hần, chẳng qua là lẳng lặng, bất đắc dĩ lắc đầu, hoàng thượng cùng nương nương sao lại khổ như vậy.

Lát qua, Hoàng Phủ Tấn chậm rãi ngược mắt nhìn trời bên ngoài cung, lại một lần nữa ngáy người .

Sau đó, hần nghiêng đầu nói với Phúc Quý bên cạnh: “Phúc Quý, đến Vũ Phượng Cung xem hoàng hậu đã ngủ chưa.”

“Dạ, hoàng thượng!” Phúc Quý gật đầu, cúi người chuẩn bị lui ra.

Mới vừa đi mấy bước, Hoàng Phủ Tấn lại lần nữa gọi hần lại.

“Đợi đã!”

“Hoàng thượng còn gì dặn dò ạ?”

Hoàng Phủ Tấn cau mày lại, nhìn ra ngoài, hần trong lúc này rất phức tạp, mím chặt môi một lúc lâu, quyết định nói với Phúc Quý: “Thiên Thiên nếu hỏi thăm, nói là trăm quá mệt mỏi sẽ không đến chỗ nàng, để nàng ngủ trước đi.”

“Hoàng. Hoàng thượng!” Phúc Quý vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà vội ngẩng đầu nhìn hần, không hiểu sao hoàng thượng lại phải nói như vậy, chẳng lẽ không nghĩ rằng nương nương sẽ lo lắng sao.

Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Phúc Quý, Hoàng Phủ Tấn không muốn nhiều lời, đành vô lực hướng hần phát phát tay, “Mau đi đi.”

Phúc Quý hình như còn muốn nói điều gì, nhưng khi nhìn thấy mệt mỏi cùng bất đắc dĩ lộ ra trong mắt Hoàng Phủ Tấn, hần đem lời nói trong lòng nuốt vào, không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, nhỏ giọng đi ra ngoài.

Đóa Nhi lo lắng ở trong ngự hoa viên, gần như lật tung cả ngự hoa viên cũng không tìm được thân ảnh Thiên Thiên .

“Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, nói không chừng tiểu thư ở cùng hoàng thượng chỗ nào đó.” Đóa Nhi tự an ủi mình, mặc dù sớm nghe tiểu thư nói qua, nàng không muốn đi Vân Tiêu cung quấy rầy hoàng thượng, như vậy nàng chắc chắn sẽ không đi Vân Tiêu cung tìm hoàng thượng.

Càng nghĩ như vậy, Đóa Nhi trong lòng lo sợ, lo lắng độc trên người Tiểu Thiên đột ngột phát tác, té xỉu ở chỗ nào.

Nghĩ như vậy, Đóa Nhi sợ phát khóc, ”oa oa oa

tiểu thư, ngài ở nơi nào a, tiểu thư

~”

Đang muốn đến Vũ Phượng cung, nghe thấy tiếng khóc của Đóa Nhi, Phúc Quý liền chạy tới, lại thoáng nghe thấy Đóa Nhi nhắc tới Tiểu Thiên, hần giật nảy cả tim nói, “Đóa Nhi, Hoàng hậu nương nương thế nào, đừng khóc, nương nương thế nào?”

472. Chương 472

Phúc Quý vội muốn chết, Đóa Nhi khóc thành như vậy, có khi nào là hoàng hậu nương nương đã.

Phúc Quý không dám nghĩ tới, chỉ thúc giục Đóa Nhi, “Đóa Nhi, người đừng khóc, nương nương thế nào?”

Phúc Quý gấp đến độ dậm chân, nếu Hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện..., hoàng thượng sẽ thế nào a.....

”Quý. Quý công công, ta. Tiểu thư, nàng. không thấy nàng! oa a

” vừa nói, Đóa Nhi vừa khóc lần nữa.

“Cái. Cái gì? Không thấy nương nương?” Phúc Quý mặt trắng bệch trong nháy mắt. Lần này nguy rồi, nương nương không phải vì không muốn liên lụy đến hoàng thượng, cứ như vậy mà đi chứ.

Nguy rồi, nguy rồi!

“Nô tỳ đã tìm cả ngự hoa viên cũng không có, làm sao bây giờ, Quý công công, không thấy tiểu thư.” Đóa Nhi càng khóc càng thương tâm.

“Người đừng nóng vội, không chừng Hoàng hậu nương nương chỉ muốn yên tĩnh ở một nơi nào đó, người ra cửa hậu cung hỏi mấy tên thị vệ kia, ta sẽ bẩm báo hoàng thượng ngay bây giờ!”

Bỏ lại một câu nói như vậy, Phúc Quý bước nhanh về Vân Tiêu cung.

Ông trời phù hộ, nương nương ngàn vạn đừng xảy ra chuyện nữa a. Hoàng thượng sẽ không chịu nổi.

Vân Tiêu cung ——

“Cái gì! Không thấy Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn giật bắn cả long y, trong mắt xuất hiện thần sắc kinh khủng cực độ.

Hắn bắt chợt nghĩ đến điều gì đó.

Hắn ở trước mặt nàng làm bộ như một nam nhân phụ lòng, chỉ là để cho nàng đối với hắn hoàn toàn chết tâm, cho dù sau này nàng hết hi vọng nơi hắn, cũng là để ức chế độc tố trong nàng, bình yên vô sự ở bên cạnh hắn, cho đến lúc hắn có thể tìm được Âm Dạ mới thôi.

Hắn vẫn chủ quan chỉ nghĩ tới việc làm tổn thương Thiên Thiên, nhưng không lo lắng nàng sẽ nghĩ ra sao, sẽ làm gì.

Sao hắn lại quên mất, trước mặt nàng hắn nói nàng là gánh nặng, ngại nàng khiến cho hắn phiền toái, sao lại có thể không nghĩ tới những suy tư trong lòng nàng, hiện tại nàng đã cho hắn thấy nàng không phải gánh nặng, nàng đã rời đi.

Căn cứ vào những tính cách của Thiên Thiên mà hắn hiểu, nàng quả thật có thể làm như vậy!

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Tấn nhói cả trái tim, sợ hãi bao phủ toàn thân hắn. Là hắn không suy tính chu toàn, chỉ nghĩ làm nàng tổn thương là đủ, sao hắn lại dẫn như vậy, hoàn toàn không nghĩ tới việc này.

473. Chương 473

Cảm giác sợ hãi mỗi lúc bao phủ ngày một nhiều, trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nổi lên biết bao bất an.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Ngoài cửa, vang lên thanh âm lo lắng của Đóa Nhi, Hoàng Phủ Tấn vội lao ra ngoài.

“Sao, có tìm được Thiên Thiên hay không?” trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần mong đợi, nhưng nhiều hơn, còn xen lẫn cả sự sợ hãi không thể xóa sạch kia.

“Bọn thị vệ nói. nói tiểu thư muốn trở về nhà thăm phu nhân, bọn họ thấy vẻ mặt tiểu thư thật cao hứng, trên người không có mang hành lý, chẳng suy nghĩ nhiều, cũng không ngăn cản mà để nàng rời đi.”

“Đám phế vật kia!” trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo chút tức giận mơ hồ, nhưng phát ra từ nội tâm kia là sự sợ hãi không che giấu trong mắt hắn.

“Phúc Quý, triệu tập binh lực đi lục soát khắp thành tìm kiếm hoàng hậu, kinh thành không có thì ra ngoài thành tìm, nhất định phải tìm được hoàng hậu mới thôi!” Hoàng Phủ Tấn trong lòng sớm đã bị hoảng sợ chiếm cứ.

Thân thể hiện tại của Thiên Thiên sao có thể đi như vậy, trên người lại không mang theo gì, sao có thể để nàng ở bên ngoài?

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, là trẫm quá ích kỷ, là trẫm không nghĩ tới người mà đã vội vàng quyết định, Thiên Thiên, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Hoàng Phủ Tấn tự trách mình, nhưng ai cũng hiểu, chuyện này không thể hoàn toàn trách hắn, vì cứu Tiểu Thiên, hắn đã chấp nhận mang tiếng xấu là một nam nhân phụ tình, để nữ nhân mình yêu mến hận mình cả đời. Những thứ này không phải nam nhân nào cũng có thể làm được. Chỉ tiếc, ông trời quyết tâm muốn hành hạ bọn họ, cứ coi như hắn là Thiên Tử, là hoàng đế thống nhất thiên hạ, hắn cũng không thể có được mọi thứ.

Rời hoàng cung, Tiểu Thiên phát hiện ra ở nơi này, nàng chỉ có một mình.

Người nàng từng cho là thân cận nhất, cũng là người nàng yêu nhất.

Đi một quãng xa, nàng lưu luyến xoay người, hướng cửa cung nhìn một lúc lâu, khoe miệng nâng lên một nụ cười mỉa mai cùng châm chọc, ” ‘Sơn không cạnh, thiên địa hợp, là đám cùng quân tuyệt’ ? Ha ha

đơn giản chỉ là một lời nói!”

Nàng đột nhiên cảm thấy ghê tởm những lời này.

‘Thiên Thiên, cả đời này, ta chỉ dắt tay nàng!’

‘Thiên Thiên, cả đời này, ta chỉ dắt tay nàng!’

‘Thiên Thiên, cả đời này, ta chỉ dắt tay nàng!’

.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, khiến nàng không dám nghe nữa.

Ngực lại lần nữa cảm thấy buồn bực, nàng khó chịu khom lưng, cho đến khi phiền muộn lắng xuống, nàng mới chậm rãi đứng dậy.

Đi cả đêm!

Cũng không biết mình đi bao lâu rồi, trời đã sáng hơn phân nửa, cả đêm không ngủ, nàng cảm giác được bản thân quá mệt mỏi, đi gần tới một tiệm cơm, nàng ngồi xuống, xoa hai chân có chút ê ẩm, nàng mới biết thì ra mình đã thẳng bước cả một đêm.

“Cô nương, muốn ăn chút gì?” Tiểu nhị mang theo nụ cười thân thiện bước tới bên cạnh nàng.

Nhìn bộ mặt thiện ý trước mắt của ”Phục vụ viên”, Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình trong lúc nhất thời đã khai sáng, dù sao cũng sẽ phải chết, tại sao lại để mình trải qua không thoải mái như vậy đây.

Có thể ăn là ăn, có thể ngủ là ngủ, huống chi so với người bình thường, thời điểm phát bệnh của nàng không giống người bình thường, không muốn khiến cho bản thân lộ ra vẻ bệnh tật, không chiếm được đồng tình của người khác, huống chi, hiện tại cũng không có ai đồng tình với nàng.

Nghĩ như vậy, nàng đối với tiểu nhị nặn ra một ánh mắt thiện ý, mở miệng nói: “Tiểu nhị ca cảm thấy món gì ăn ngon, có thể mang lên cho ta.”

Những lời này của Tiểu Thiên khiến cho tiểu nhị mặt mày hớn hởi, nhìn lại trang phục của Tiểu Thiên, nhìn cũng đoán biết là người phú quý, chắc chắn sẽ không ăn cơm chùa, nghĩ như vậy, hai mắt của hắn sáng lên, “Cô nương xin đợi, ta lập tức chuẩn bị cho người!”

Vừa nói, vừa cười vội vàng đi xuống phân phó.

Tiểu Thiên lặng lẽ ngồi ở đó, nhìn đám người đang lu bu trên đường cái, lui tới rục rịch, xe ngựa ngược xuôi, trên đường cái nổi lên những âm thanh hét lớn không dứt, theo mặt trời lên, đường cái từ từ náo nhiệt.

“Thì ra cuộc sống đẹp như vậy.” Tiểu Thiên đột nhiên nghĩ đến một câu trên ti vi thường để quảng cáo, không tự chủ được nói ra, khoe miệng của nàng vương nét cười yếu ớt, ai cũng nhìn không ra biểu tình trên trên nụ cười ấy.

Quán cơm mang thức ăn lên với tốc độ rất nhanh, không bao lâu, tiểu nhị liền bưng đến một bàn mỹ vị.

“Cô nương, món ăn lên rồi đây, ngài từ từ thưởng thức!” Tiểu nhị gương mặt lấy lòng đứng bên cạnh Tiểu Thiên, nói.

Đối với tiểu nhị khách khí gật gật đầu, nàng quay đầu nhìn về phía cái bàn, lúc này mới phát hiện món ngon trên bàn thực quá nhiều rồi.

Khóe mắt rơi xuống vài giọt lệ, này tiểu nhị đại khái là cho là mình gặp được kẻ nhiều tiền có khác đi. Cho nàng nhiều món ăn như vậy, nàng có thể ăn được hết sao.

474. Chương 474

Nhìn tiểu nhị một cái, nhìn hần cười cười, nàng mắt tự nhiên, cầm lên chiếc đũa, tùy tiện ăn.

Mặc kệ, dù sao cũng đã dọn lên, không ăn cũng lãng phí, cũng chẳng còn sống bao lâu, không nên đối xử tốt với mình một chút khi còn sống, không phải là rất có lỗi với thân thể đang trúng độc này hay sao.

Nàng đã coi nhẹ sinh tử, tâm đều chết hết, còn có gì đáng giá để nàng lưu luyến đây?

Nghĩ như vậy, nàng ăn càng thêm khoan khoái.

“Tiểu nhị, nơi này là nơi nào?” Ăn được một nửa, Tiểu Thiên chợt nghiêng đầu, đối với tiểu nhị bên cạnh hỏi.

“Cô nương, nơi này là Nhạc Lăng thành.” Tiểu nhị hồi đáp.

“A, Nhạc Lăng thành.” Nàng nhẹ giọng đáp một câu, dù sao nàng cũng không biết Nhạc Lăng thành này là chỗ nào, chỉ cần có thể cách xa kinh thành, tới chỗ nào đi nữa đối với nàng mà nói đều giống nhau.

“Cách xa kinh thành sao?” Tiểu Thiên lại một lần nữa mở miệng hỏi, nàng hi vọng cách càng xa kinh thành càng xa càng tốt.

“Không phải là rất xa, chỉ khoảng mười mấy dặm đường.” Tiểu nhị hồi đáp.

“Mười mấy dặm?” Tiểu Thiên hơi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười, cảm giác được vấn đề mình hỏi có chút ngu ngốc, mình rời kinh thành đi đến bây giờ mới có mấy canh giờ, cùng lắm chỉ có thể đi ba, bốn mươi dặm, coi như nàng có đi nhanh hết cỡ, cũng không thể đi quá xa.

Bất quá cũng không nói nữa, dù sao hiện tại Hoàng Phủ Tấn nếu biết nàng rời đi, đoán chừng cũng tính tâm rồi, hần sẽ không phải ngày ngày suy nghĩ sao có thể làm một trang trường phu mà đối đãi với nàng. Hần giả bộ không thấy mệt mỏi, nàng nhìn còn mệt mỏi hơn!

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên trong lòng hung hăng nhói một cái, thật đau quá!

Trong ngực, cảm giác đau đớn trầm muộn lại lần nữa đánh tới, bóng tối trong tầm mắt kéo dài lâu hơn trước nhiều.

Đoán chừng tử kỳ sẽ đến rất nhanh thôi, ngay cả triệu chứng cũng tăng lên.

Trong lòng nghĩ như vậy, mi mắt Tiểu Thiên rũ xuống.

Đang lúc này, trên đường cái chợt xôn xao một hồi, ngay sau đó, người bên đường bốc chốc lui ra hai bên, huyền não không biết đang nói cái gì.

Theo sát mà đến, là một đám quan binh hoàng mã, dẫn đầu ngồi trên ngựa chính là người Tiểu Thiên cũng biết, hần không phải là ai khác, chính là thống lĩnh cấm quân đại nội Lam Diệc, xem ra không chỉ mình nàng mà Lam Diệc cũng nóng nảy khẩn trương không kém.

“Lam Diệc? Hần tới nơi này làm gì?” Theo bản năng trốn ở nơi có nhiều người, tò mò vài phần, nàng núp ở đám người phía sau nhìn lại.

475. Chương 475

Chỉ thấy Lam Diệc xoay người xuống ngựa, từ trong tay thị vệ cầm lấy một trang giấy, lần lượt hỏi: “Xin hỏi có từng thấy cô nương này không?”

Lam Diệc hỏi rất lễ phép, chỉ sợ nếu hù dân chúng, sợ bọn họ có nhìn thấy hoàng hậu mà không dám nói ra.

Dân chúng liếc mắt nhìn bức họa trong tay Lam Diệc, lắc đầu một cái, “Không có, chưa từng thấy qua.”

Mượn cơ hội có nhiều người, Tiểu Thiên nhìn xuyên qua khe hở, thấy rõ bức họa trong tay Lam Diệc.

Là nàng?

Lam Diệc tìm nàng?

Hắn là do Hoàng Phủ Tấn ra lệnh đến tìm nàng sao? Đáp án này là khẳng định, nếu như không phải là hoàng đế ra lệnh, một cấm quân thống lĩnh như hắn mang theo nhiều binh lính như vậy tìm nàng làm gì.

Chẳng qua là ——

Ta đã đi, hắn còn động binh phái người đi tìm làm gì?

Là lo lắng hoàng hậu như nàng chết đi ở ngoài hậu cung thì sẽ có nhiều người đàm tiếu? Còn muốn tiếp tục diễn vai hảo tướng phu trước mặt quân thần sao, muốn cho bọn họ biết hắn không chỉ là hoàng đế mà còn một nam nhân si tình?

Trong mắt Tiểu Thiên mang theo vài phần châm chọc, Hoàng Phủ Tấn ở trong lương đình cùng Lạc Thủy đã nói những lời làm nàng chết tâm, quyết tuyệt như vậy. Nhưng như vậy mới khiến cuộc sống của nàng thanh tỉnh, nàng rõ cuộc hiểu rõ, nam nhân có sở trường lớn nhất chính là nói lời ngon tiếng ngọt, mà thích nghe lời ngon tiếng ngọt lại là nhược điểm lớn nhất của nữ nhân.

Bất kể nữ nhân này thông minh như thế nào, nàng ấy luôn bị tấn công bởi những lời ngon tiếng ngọt, hướng chi, Niếp Tiểu Thiên nàng cũng không phải là nữ nhân thông minh.

Nghĩ đến Hoàng Phủ Tấn nhu tình thường ngày, nhìn ánh mắt nồng đậm ý vị tình yêu của hắn, nàng thật khó có thể đem những cảm tình kia cùng hư tình giả ý có liên quan đến nhau, là kỹ năng diễn của hắn quá cao nên có thể lừa nàng một cách dễ dàng sao? Hay, ít nhất hắn đã có lúc thực sự yêu nàng.

Nếu có thể, nàng tình nguyện chọn cái “Đã từng có yêu”, mà không phải một ít đoạn hư tình giả ý!

“Tiên Thiên, cả đời này, ta chỉ dặt tay nàng!”

Câu nói mà từng chút đâm vào đáy lòng lại lần nữa vang vọng bên tay nàng, đau lòng không sao dứt, một cổ đau đớn như mãnh thú, tựa hồng thủy đánh úp vào nàng, đốt cháy cổ họng nàng, đau rất tới mức nàng phải khom người, nửa ngồi trên mặt đất.

”Ách

” che miệng, nàng cảm giác một giọt dinh dính, nhanh nhẹn rơi vào lòng bàn tay của nàng, len lén mở ra, lạ thay, cái màu đỏ đến chói mắt của máu tươi kia lại khiến cho khóe miệng nàng mỉm cười.

476. Chương 476

“Đến lúc rồi.” Tiệp tay lau khóe miệng, xóa sạch máu đỏ kia, nàng từ dưới đất đứng lên, trước mắt tối sầm, theo bản năng nắm lấy tiểu nhị bên cạnh, tiểu nhị vội quay đầu lại.

“Cô nương, ngài không sao chứ?”

“Không sao!” Tiểu Thiên lắc đầu một cái, mắt thấy Lam Diệc lần lượt hỏi hết mọi người, Tiểu Thiên khẩn trương thẳng hướng lui về phía sau. Nàng biết, chỉ cần hắn hỏi đến tiểu nhị, nhất định sẽ bị nhận ra, những họa sĩ cung đình cổ đại kia tuy vẽ không rõ ràng lắm nhưng cũng đã đủ rõ ràng.

Bất kể nguyên nhân Hoàng Phủ Tấn tìm nàng là để làm gì, tóm lại, nàng không bao giờ muốn trở lại cái nơi đã làm nàng đau đớn tận đáy lòng đó.

“Tiểu nhị, tính tiền!”

“Cô nương, ngài không có chuyện gì thật sao?” Tiểu nhị vẫn có chút không yên lòng.

“Không sao, mau tính tiền đi.” Tiểu Thiên nhìn về phía Lam Diệc, không chỉ có mình hắn mà còn có nhiều quan binh, nàng lo lắng thúc giục tiểu nhị tính tiền nhanh một chút còn rời đi.

Mắt thấy Lam Diệc sẽ tới rất nhanh, tình thế cấp bách, Tiểu Thiên lấy vòng trên cổ tay đưa cho tiểu nhị, “Cái này giá khoảng một ngàn lượng, người cầm đi, không cần trả lại.”

Đẩy tiểu nhị ra, Tiểu Thiên nhanh chóng chuẩn bị rời đi, nhưng tiểu nhị này cũng không buông tha. Hắn không ngừng kéo cánh tay Tiểu Thiên lại, mở miệng nói: “Cô nương, cái này không thể được a, chúng ta là người làm ăn, được dạy là thành tín, vòng tay của ngài quý giá như vậy, mà bữa cơm này nhiều nhất cũng khoảng hai mươi lượng thôi, chúng ta sao lại có thể không trả lại, cô nương ngài chờ một lát, ta đi bảo trưởng quỹ lấy tiền trả cho ngài.”

“Không cần, người mau buông tay!”

“Không được, cô nương, chúng ta làm ăn nên nói uy tín.”

“Ta nói không cần!” Tiểu Thiên nóng nảy, muốn thoát khỏi tay tiểu nhị, nhưng tay của hắn sức lực quá lớn, nàng thế nào cũng giật không ra.

Hai người bọn họ tranh luận giằng co đã thu hút ánh mắt của Lam Diệc, hắn theo hướng Tiểu Thiên mà nhìn sang, khi đó thấy tiểu nhị ra sức lôi kéo, Tiểu Thiên thì vội tới mức phát khóc tới nơi, trong mắt hắn, mang theo hưng phấn khó mà kiềm chế.

Điểm này, Tiểu Thiên cũng thấy.

Nàng không muốn hồi cung nữa, làm một hoàng hậu chờ chết bị trượng bị lạnh nhạt, càng không muốn nhìn hắn cùng nữ nhân vãnh tai má tóc đụng chạm nhau, lời ngon tiếng ngọt!

Dưới tình thế cấp bách, nàng không thể làm gì khác đành phải xuất võ công, một chưởng đem tiểu nhị đánh bật ra, “Đắc tội!”

477. Chương 477

Hướng về phía tiểu nhị mà bỏ lại những lời này, nàng sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, từ cửa sau chạy ra ngoài.

“Mau lên, là Hoàng hậu nương nương, mau đuổi theo!” Thấy Tiểu Thiên chạy, Lam Diệc gấp đến độ trực tiếp đẩy những người đó ra, đuổi theo hướng Tiểu Thiên vừa chạy trốn.

Cũng không biết mình chạy bao lâu, nàng vẫn cảm giác được sau lưng bị một đám thị vệ không ngừng đuổi theo, bên tai không ngừng truyền đến tiếng ồn ào của bọn họ, một câu lại một câu ‘Hoàng hậu nương nương’ làm cho hốc mắt nàng ầm ướt.

“Cũng đã sắp không phải nữa rồi.” Nhìn phía sau không có thân ảnh của thị vệ nữa, Tiểu Thiên che lại bờ ngực nặng nề lần nữa, mi mắt thông xuống mắt mấp, khóe mắt thoáng qua một tia đau đớn.

Đúng vậy, nàng đã sắp không phải là Hoàng hậu nương nương nữa rồi, hoặc là nói, nàng đã không phải.

“A ~” Khổ sở nâng khóe miệng lên, nước mắt của nàng lướt qua gương mặt, theo chiếc cằm mảnh khảnh của nàng nhỏ xuống.

“Mau, tìm nhanh lên một chút, nhanh một chút!” Thanh âm của Lam Diệc vang lên lần nữa, dọa cho Tiểu Thiên sợ đến mức chuẩn bị chạy trốn lần nữa.

Cái gì, tầm mắt trước mắt lần nữa tối xuống, chân nàng mất đi tất cả khí lực, một chút cũng không thể nhúc nhích.

Đây là triệu chứng lúc Minh Hoa độc phát tác cao hơn một tầng, hơn nữa, tình cảm trong lòng càng sâu, tốc độ độc phát sẽ càng nhanh.

Bên tai truyền đến thanh âm bọn thị vệ không ngừng truy tìm, nàng gấp đến mức mồ hôi lạnh cũng tuôn ra, nhưng bóng tối trước mắt vẫn không hề thối lui, dưới chân cũng không cách nào di động được nửa bước.

Trong lúc nàng chờ bị bọn họ mang về, bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm ầm ập động lòng người, kéo hông của nàng qua, nhẹ nhàng bay về phía trước, “Đi theo ta!”

“Vâng, cảm ơn!” Trong bóng tối, nàng không biết người này là ai, chẳng qua là thanh âm ầm ập cuốn hút này lại làm cho nàng cảm thấy không khỏi an tâm.

Lần này bóng tối trước mắt Tiểu Thiên kéo dài một thời gian thật lâu, nàng cũng không biết nam tử bên cạnh này sẽ mang nàng đi đâu, điểm này nàng cũng không thèm quan tâm đến, dù sao nàng cũng chỉ là người đang ngồi chờ chết, coi như thật sự bị hấn bán, người mua nàng cũng lỗ thật to.

Tóm lại, hiện tại nàng đem hết tất cả những suy nghĩ của mình nghĩ một cách thật thoáng, bất kể nam tử kia mang nàng đi đâu, chỉ cần giúp cách xa cấm vệ quân là tốt nhất.

Cảm giác thấy mình được nam tử này mang theo bay một lúc thật lâu mới từ từ để xuống, mà lúc nàng đặt chân xuống đất, tầm mắt của nàng cũng từ từ sáng lên, đã sớm quen với cảm giác lúc sáng lúc tối này, nàng cũng không cảm thấy khó chịu bao nhiêu.

478. Chương 478

“Cám. . . .” Tiểu Thiên mở to mắt, định quay sang nam nhân đó thốt lên lời cảm tạ thì lại bị đôi mắt xinh đẹp kia làm cho cả kinh ngây ngẩn cả người.

Trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Thật là một nam nhân tuấn tú, nhất là cặp mắt câu hồn này, nếu nữ nhân gặp được, tuyệt đối chạy không thoát khỏi sự quyến rũ của hắn.

Sống mũi rất thẳng, khóe môi nhếch lên thành nụ cười như có như không. Hắn làm cho người ta có cảm giác giống như gió xuân ầm ập, mềm mại, rất thoải mái, không có cảm giác bị đè nén.

Lần đầu thấy hắn, hoàn toàn khác hẳn với cảm giác lần đầu nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, Hoàng Phủ Tấn lạnh như băng sẽ làm cho người ta chùn bước, mà tên nam tử trước mắt này, lại làm cho người ta không tự chủ được muốn dựa vào gần, hắn làm cho người ta có cảm giác thật rất thoải mái.

Chỉ tiếc ——

Nàng không có tâm tình đi thương thức một người đàn ông như vậy. Mới vừa rồi lúc nghĩ đến Hoàng Phủ Tấn, lòng của nàng vẫn không tự chủ được đau đớn một lúc lâu, mỗi khi đau lòng ập tới, trước mắt sẽ biến thành màu đen, ngực sẽ nóng rực giống như bị dũa thú tập kích lần nữa.

Nàng cho là mình có thể vô tâm, có thể chết tâm, nhưng vật gì đó bên ngực trái càng không ngừng nhúc nhích, nàng làm sao có thể vô tâm, có thể chết tâm chứ?

Rũ mắt xuống, nàng lễ phép đối với nam tử trước mắt gật đầu một cái, “Đa tạ đã cứu giúp!”

“Một cái nhấc tay mà thôi.” Nam tử khẽ cười nhún vai, lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn đối với Tiểu Thiên.

Vẫn là câu nói trước kia, nếu thấy nam nhân dáng vóc xinh đẹp đến như thế này, chẳng khác nào buộc nam nhân khắp thiên hạ đi tự sát!

Nàng đã từng nói qua với Hoàng Phủ Tấn như vậy.

Đáng chết, tại sao lại nghĩ đến hắn!

Tiểu Thiên không vui nhú mày.

Chỉ nghe nam tử tiếp tục mở miệng nói: “Những tên quan binh đó, tại sao muốn bắt người?”

Câu hỏi của nam nhân này lại làm cho trái tim Tiểu Thiên chìm xuống lần nữa: “Không có gì, trộm đồ của bọn họ, nên bọn họ muốn bắt ta về quy án đó.”

Nàng thuận miệng viện một lý do.

Nam tử nhìn Tiểu Thiên một lúc lâu không nói gì, lát sau, hắn mới cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Xem ra mặt mũi người rất lớn, trộm thứ gì ngay cả cấm vệ quân của hoàng cung cũng xuất động.”

Lời nói của nam tử không quen biết này đã làm cho trong lòng Tiểu Thiên khẽ run mấy cái. Bất quá, dù sao nàng mới vừa rồi lấy cớ cũng là thuận miệng mà thôi, nàng không cần biết nam tử có tin hay không, những thứ này cũng không cần thiết giải thích, giữa nàng cùng hắn cũng sẽ không gặp mặt nữa mà.

479. Chương 479

“Đúng vậy, mặt mũi ta rất lớn.” Không hề giải thích nhiều, Tiểu Thiên thuận miệng đáp một tiếng, ngay sau đó mở miệng nói: “Lần nữa cảm ơn người đã cứu giúp, cáo từ.”

Nói xong, xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Người đi đâu vậy?” Nam tử hỏi một cách thờ ơ.

“Lang thang!” Tiểu Thiên cũng trả lời rất đơn giản, bất quá chỉ còn mười ngày mà thôi, nàng đi đến đâu cũng thể, cho dù nàng đi đến đâu, kết quả cuối cùng của nàng chỉ có một, đó chính là chết.

Bỏ lại hai chữ này, nàng nhắc chân lên lần nữa, định rời đi.

“Nhưng người trúng Minh Hoa độc!” Nam tử như cũ nói một cách thờ ơ, khẩu khí rất dễ dàng, rất tùy ý, giống như đang đàm luận một chuyện gì đó thật nhạt nhẽo.

Nhưng câu nói thờ ơ của hắn lại làm cho bước chân của Tiểu Thiên vừa nhắc lên đã lập tức ngừng lại, trong lòng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Xoay người lại, nhìn về phía tròng mắt cười nhạt của nam tử, trong mắt của nàng mang theo mùi vị xét đoán.

“Làm sao người nhìn ra được?”

“Dùng ánh mắt nhìn ra được.” Nam tử cười, chỉ chỉ vào hai tròng mắt xinh đẹp, mở miệng cười nói.

Nói nhảm!

Tiểu Thiên ở trong lòng tức giận bĩu môi, nhìn nam tử từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nụ cười nơi khóe miệng, ẩn tượng lúc trước của nàng đối với nam tử này giảm rất nhiều.

“Ta cũng biết người dùng ánh mắt nhìn ra được.” Tức giận liếc hắn một cái, Tiểu Thiên định không cùng hắn tiếp tục nói nhiều nữa, muốn rời đi nhanh lên một chút, thừa dịp còn thời gian mười ngày này có thể chơi như thế nào liền chơi như thế ấy.

“Đợi đã!” Nam tử đưa tay giữ nàng lại, chế trụ cổ tay của nàng, ngón tay khoắc lên mạch nàng, thu lại nụ cười mới vừa rồi.

“Người làm gì?” Tiểu Thiên vốn định thu tay lại, lại bị nam tử nắm thật chặt, không hề buông ra.

“Đừng lộn xộn!” Nam tử nghiêm túc mở miệng nói, bớt đi vẻ tùy ý mới vừa rồi còn hiện hữu, Tiểu Thiên không dám cự tuyệt, bàn tay giãy giụa cũng ngừng lại, lẳng lặng nhìn về suy tư trên mặt hắn.

Lát sau, nam tử lần nữa xuất hiện vẻ mặt lạnh nhạt tùy ý mới vừa rồi

“A ~ cũng không tệ lắm, còn có thể sống mười ngày nữa!”

Đáp án của nam tử làm cho Tiểu Thiên cả kinh lẫn nữa, tùy tiện dùng ánh mắt nhìn một chút, cũng biết nàng trúng Minh Hoa chi độc, tùy tiện đưa tay cầm mạch liền đoán ra nàng chỉ sống được mười ngày nữa, người đàn ông này không đơn giản.

Bất thành linh nàng chợt nảy ra ý tưởng kì lạ rằng, nam nhân này có thể cứu mình, ôm một chút hi vọng, nàng nhìn nam tử mở miệng nói: “Người biết giải Minh Hoa độc?”

Câu hỏi của Tiểu Thiên làm cho nam tử kia bật cười, khóe môi nhếch lên một tia đắc ý, “Sợ rằng trên đời này trừ ta, không có ai biết giải loại độc này!”

480. Chương 480

Câu trả lời của nam tử này đã làm cho Tiểu Thiên kinh ngạc không ít. Tuyệt vọng mấy ngày, lo lắng bất an mấy ngày, vào lúc này lại trở nên yếu ớt không chịu nổi, nàng đột nhiên phát hiện, thì ra ý định ham sống của mình lại mãnh mẽ như vậy, mấy ngày nay làm ra vẻ bất cần chỉ là tự mình an ủi lấy mình mà thôi.

“Người. Người là Âm Dạ?”

Những lời này của Tiểu Thiên đã làm cho nam tử hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, “Cô nương cũng nghe qua tên của tại hạ ?”

“Thiếu niên thân y, sợ rằng trên đời này người nào muốn sống đều phải biết đến ngài rồi, ta chính là một trong những người muốn sống đó.” Tiểu Thiên nhìn Âm Dạ một cái, tiếp tục nói: “Chỉ là người muốn tìm được các hạ sợ rằng đã mất sức lực vô ích, nhưng xem ra vận may của ta vẫn chưa quay lưng lại với ta, ít nhất để cho ta nhìn thấy thân y rồi, hơn nữa còn là một nam nhân rất tuấn tú!” Một câu cuối cùng, giọng Tiểu Thiên mang theo vài phần bồn chồn.

Nàng không biết Âm Dạ có thể cứu nàng hay không, có lúc, những người có thứ y thuật inh kia luôn sẽ là người có tính tình quái đản, hoặc sẽ dùng một số điều kiện kì lạ kèm theo gì đó, dù sao nàng nhất định sẽ không thỏa mãn được .

“Vận may của người không quay lưng lại với người?” Âm Dạ hai tay vòng qua ngực nhìn Tiểu Thiên, cười khẽ một tiếng, “Người cho là ta sẽ cứu người?” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Thiên, cố gắng tìm được một tia bất an hoặc là sợ hãi.

Chẳng qua là, hắn không tìm được gì cả.

Chỉ thấy Tiểu Thiên lạnh nhạt hướng về phía Âm Dạ lắc đầu một cái, “Ta chưa nói qua người sẽ cứu ta.”

Nàng nhún nhún vai, nhìn về phía Âm lần nữa, cười cười với hắn, “Rất hân hạnh được biết người, lần sau gặp. Đúng rồi, ta nói lần sau, có thể nói là kiếp sau của ta ấy, nếu như kiếp sau hữu duyên, chúng ta sẽ gặp lại nhé.”

Tiểu Thiên hướng Âm Dạ cười một chút, xoay người định rời đi.

“Chậm đã!” Âm Dạ đưa tay ngăn cản đường đi của Tiểu Thiên, “ Nhưng ta vẫn không nói sẽ không cứu người.”

“Vậy. Vậy ý của người là nói người muốn giúp ta giải độc?” Trong mắt Tiểu Thiên bởi vì kích động mà ngấn lệ, tuyệt vọng mấy ngày qua, sợ hãi đối mặt với sinh tử vào lúc này cùng nhau ập tới, rồi lại cảm thấy vô cùng châm chọc.

Hoàng Phủ Tấn gần như dốc hết binh mã tìm kiếm tung tích của Âm Dạ khắp thiên hạ, nhưng làm sao cũng không thể tìm được hắn ta. Đợi đến lúc nàng bởi vì Hoàng Phủ Tấn quyết tuyệt mà dứt khoát rời đi, lại để cho nàng vô tình gặp được, để cho nàng đụng phải người mà dù nàng nằm mơ cũng không hề dám nghĩ đến.

481. Chương 481

“Nể tình người vừa rồi mới khen ta rất tuần tú, nên ta quyết định cứu người.” Ám Dạ cười nhẹ nhìn về phía Tiểu Thiên, tiếp tục nói: “Hơn nữa người nói kiếp sau mới gặp lại, đối với ta mà nói thời gian quá dài rồi, ta không chờ được.” Vừa nói, kéo cổ tay Tiểu Thiên qua, xem lại mạch của nàng lần nữa.

Tiểu Thiên phát hiện, mỗi lần Ám Dạ bắt mạch, vẻ mặt cũng sẽ rất nghiêm túc, thật sự khác hẳn với vẻ cà lơ phất phơ kia.

“Người cứ tại đây giải độc cho ta như vậy?” Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng hỏi.

Câu hỏi của Tiểu Thiên làm cho Ám Dạ mỉm cười mở to mắt, ngay sau đó miễn cưỡng mở miệng nói: “Chỉ cần biết giải độc, ở nơi nào có gì khác biệt sao?”

‘Thật là một tiểu tử cuồng vọng.’ Tiểu Thiên nhìn Ám Dạ, ở trong lòng tăng thêm một câu.

Chẳng qua chỉ mới khoảng hai mươi tuổi mà thôi, lại có thể phách lối thành như vậy, nhưng ai bảo hắn lại có tư cách để phách lối cơ chứ, trên giang hồ nhiều người muốn tìm hắn như vậy, hắn còn có thể giống như chim không tổ, người không nhà, ngay cả hoàng đế hạ hoàng bang, treo giải thưởng ngàn vàng, hắn cũng có thể chẳng quan tâm.

Nói, dù sao nàng cũng là bác sĩ, nhưng nàng cũng không có bản lãnh đến như vậy.

Nếu không phải cái mạng nhỏ của mình lúc này cần hắn cứu giúp, thực sự nàng rất muốn túm hắn lại đánh một trận!

“Cô nương, lần sau có muốn đánh giá ta ở trong lòng, vẻ mặt có thể thân thiện hơn một chút không?” Xem mạch xong, Ám Dạ đem tay Tiểu Thiên buông lỏng ra, đột nhiên thốt lên những lời này, làm Tiểu Thiên cảm thấy không được tự nhiên.

Lại bị hắn đã nhận ra.

“Khụ khụ.” Chột dạ che miệng ho nhẹ mấy tiếng, mắt Tiểu Thiên lóe lên, mở miệng hỏi: “Như thế nào, còn cứu được không?”

Vấn đề này nàng hơi nhiều.

“Cô nương, câu hỏi mà cô nương vừa hỏi, là đang hoài nghi y thuật của ta, chưa từng có ai vào lúc ta đang chữa bệnh, hỏi ta vấn đề như vậy.” Ám Dạ miễn cưỡng giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, bình thần mở miệng nói, nhưng khẩu khí của hắn lại mang theo tràn đầy tự phụ, những lời này nếu thốt lên từ miệng của người khác, sẽ làm cho người ta có cảm giác khoát lác, tự phụ đến mức làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Nhưng thốt ra từ trong miệng Ám Dạ, lại làm cho người cảm giác được là hắn nói thật, Ám Dạ quả thật có bản lãnh để nói lên những lời như thế.

Thở dài ở trong lòng, nàng nhìn Ám Dạ, đổi loại phương thức khác, “Vậy xin hỏi ta còn có thể sống được bao lâu?”

482. Chương 482

Câu hỏi này của Tiểu Thiên làm cho Ám Dạ hài lòng cong môi lên, “Chờ ta làm xong chuyện tiếp theo sẽ trả lời người.”

Lời vừa buông xuống, đầu ngón tay của Ám Dạ từ trên lưng Tiểu Thiên nhanh chóng trượt xuống, một luồng sóng nhiệt mạnh mẽ bao quanh toàn thân của nàng, đầu đến nàng toát ra mồ hôi lạnh, ngực nhói nhói. Cảm nhận thấy Ám Dạ ở sau lưng mình mạnh mẽ đẩy một chưởng, một luồng máu tươi nồng đậm từ trong miệng của nàng phun ra, đầu ngón tay mảnh khảnh khẽ rủ xuống hai bên người, sắc mặt nàng lúc này rất yếu ớt, từng giọt máu tím bầm nhỏ xuống từ đầu ngón tay. Từng giọt, từng giọt rơi xuống bên chân của nàng, những hoa cỏ sinh trưởng tươi tốt quanh chân nàng trong nháy mắt biến thành màu đen.

Một lúc lâu sau, Tiểu Thiên mới cảm giác được thân thể của mình không còn khó chịu như thế nữa, nàng khẽ nhướn mắt, thấy Âm Dạ mang theo nụ cười ôn hòa xuất hiện ở trước mắt nàng, dùng khăn trong tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nàng, cười nói: “Hiện tại ta đã trả lời câu hỏi vừa rồi của ngươi rồi đó.”

Hành động mới vừa rồi của Âm Dạ đã làm ặt của Tiểu Thiên thoáng qua một tia không tự nhiên, trong đầu lần nữa thoáng qua nhu tình Hoàng Phủ Tấn đã từng có, lại làm cho trái tim của nàng căng thẳng lần nữa, nhưng bóng tối nàng quen thuộc cũng không tái xuất hiện.

“Được, ngươi cứ nói!”

Âm Dạ nhìn nàng, khẽ mỉm cười, “Cuộc sống của ngươi còn rất dài.”

“Chỉ. Chỉ như vậy?”

“Nếu không thì sao đây?” Âm Dạ nhướn mày lên nhìn về phía Tiểu Thiên, mở miệng nói: “Ừm, sau khi ta chữa khỏi cho ngươi, cũng không thể bảo đảm lúc ngươi đi trên đường có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, cho nên cuộc sống của ngươi có bao nhiêu, ta thật không có cách nào dự tính được.”

Thấy Âm Dạ trả lời như vậy làm cho trong mắt Tiểu Thiên mang theo vài phần ánh sáng kích động, “Ngươi. Ý của ngươi là nói độc của ta.... Thật sự đã giải xong rồi?”

Câu hỏi này của nàng làm cho Âm Dạ nhíu mày lần nữa, “Cô nương, trong cuộc đời của ta, chưa từng có ai dám hoài nghi y thuật của ta, ngươi là người thứ nhất, hơn nữa còn hoài nghi nhiều lần!”

“A, a, đúng. Thật xin lỗi, ta. Ta cái đó. Ta.” Tiểu Thiên cao hứng đến mức không thể nói mạch lạc thành lời. Trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, nàng thật sự không chết nữa, thì ra là cảm giác còn sống lại tốt như vậy!

Bộ dạng này của Tiểu Thiên làm cho Âm Dạ cảm thấy buồn cười, cong khóe miệng lên, “Ngươi đừng quá vui mừng, muốn hoàn toàn chữa khỏi, cũng cần một đoạn thời gian rất dài, đi theo ta đi.”

483. Chương 483

“Đi đâu?” Tiểu Thiên mở miệng hỏi, bốt đi gánh nặng trong lòng kia, lúc này nàng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

” Nơi để chữa bệnh!” Âm Dạ đơn giản trả lời một tiếng, kéo nàng qua bước nhanh về phía trước.

Không biết đã đi bao lâu rồi, Tiểu Thiên chỉ nhớ rõ Âm Dạ mang theo nàng vòng vo thật lâu, cuối cùng đã tới một nơi có thể nói là tiên cảnh nhân gian.

Khói trắng lượn lờ dưới sơn cốc, có dòng nước mát đang chảy xuôi róc rách, tiếng nước chảy tích tích, giống như âm nhạc thiên nhiên tấu ra một điệp khúc tuyệt vời, nhắm hai mắt lại, thật làm cho người ta cảm thấy như được đi vào tiên cảnh vậy.

Nhắm mắt lại, nàng hít sâu nhìn một hơi, cảm giác mát mẻ này làm cho Tiểu Thiên cảm thấy thoải mái thích thú vô cùng.

Lưu luyến mở mắt ra, nàng hướng về phía Âm Dạ bên cạnh mở miệng nói: “Chỗ này thật đẹp!”

“Vậy thì hãy hưởng thụ đi, những người khác cũng không có cơ hội tới nơi này.”

Âm Dạ nghiêng đầu, cười cười với nàng.

“Vậy ta có thể ở chỗ này sao?” Tiểu Thiên quay đầu nhìn về phía Âm Dạ, trong mắt mang theo nét thăm dò.

Câu hỏi của Tiểu Thiên làm cho Âm Dạ nhìn nàng chăm chú, lần đầu tiên từ khi hấn nhìn thấy Tiểu Thiên cho đến giờ, đã cảm thấy nàng không phải người bình thường, ít nhất thân phận của nàng rất không bình thường, thậm chí ngay cả cấm vệ quân cũng xuất động tìm đến nàng, cầm đầu còn là thống lĩnh cấm quân Lam Diệc, có thể nghĩ, nàng cũng không phải là một người bình thường!

Chẳng qua là hấn không muốn truy cứu nhiều, dù sao chuyện của người khác, nếu người khác không muốn nói, hấn sẽ không hỏi nhiều. Không quan tâm đến việc vợ vẫn không liên quan đến mình, từ trước đến giờ là nguyên tắc làm người của hấn.

Vì vậy, việc chữa bệnh cho người khác đối với hấn mà nói cũng xem như là việc vợ vẫn, hấn không muốn quản thì sẽ không thêm quản, chỉ có thể nói rõ người kia vận khí quá tốt, vừa lúc đụng phải thời điểm hấn muốn chõ mồm vào cũng giống như nói trường hợp cô gái đứng trước mặt này.

“Người vẫn muốn ở chỗ này?” Ám Dạ nhìn mặt Tiểu Thiên, mở miệng hỏi.

“Ừ!” Tiểu Thiên gật đầu không chút do dự.

“Người thân của người đâu?”

“Người thân?” Thấp giọng nhớ tới hai chữ này, mi mắt của nàng bởi vì hai chữ này mà rũ xuống, tâm lại nhói đau từng cơn, nam nhân mà nàng đã từng quan tâm nhất đó có thể coi như là người nhà của nàng sao?

Ở trong triều đại xa lạ này, người mà nàng đã từng cho là có thể bảo vệ nàng nhất, lại đã thương nàng thật sâu, nên vết thương mà nàng mang phải vô cùng nặng.

Trong mắt cảm thấy một trận chua xót, nàng nhắm mắt lại, đem nước mắt cứng rắn nuốt trở về.

Giương mắt lên, nàng nhìn về hướng Ám Dạ, bình thần mở miệng nói: “Ta là một đào phạm, làm sao có thể có người trong nhà chứ?”

484. Chương 484

Nhận thấy được Tiểu Thiên đang cố trốn tránh gì đó, Ám Dạ cũng không có ý định hỏi tới, hấn vốn không thích chõ mồm vào chuyện người khác, nếu người ta không muốn nói, vậy hấn cũng không hỏi.

Hấn đem Tiểu Thiên tới nơi gọi là Đoạn Tình cốc, đó là do hấn ngao du giang hồ bên ngoài đã ngán liền chọn chỗ địa phương trốn tránh thế gian này, chỉ cần hấn không muốn ra ngoài, cũng không có người nào tìm thấy hấn, hấn cũng không để kẻ nào vào đây.

Nhưng lần này, hấn không khỏi vì nữ nhân trước mặt này phá lệ.

Trong mắt Tiểu Thiên lóe lên tia đau đớn rồi biến mất làm hấn không đành lòng đuổi nàng đi, thậm chí mang theo thương yêu nhân nhật.

Không nói gì nữa, hấn gật đầu với Tiểu Thiên một cái, “Được rồi, người đã nguyện ý ở lại với ta, vậy thì tốt nhất, ta không muốn cả ngày ở cùng với một mình Hoa thúc.”

Ám Dạ cười cười, thấy trong mắt Tiểu Thiên mờ mịt, hấn giải thích: “A, đúng rồi, Hoa thúc là quản gia của ta, người cũng có thể gọi hấn là Hoa thúc!”

Ám Dạ khoe miệng thủy chung mang nụ cười che lấp ánh mặt trời, ầm ầm làm người khác không tự chủ muốn đến gần hấn, nhìn hấn cười như vậy, Tiểu Thiên cảm giác tâm tình mình cũng khá hơn.

Hướng Ám Dạ nở một nụ cười, nàng mở miệng nói: “Người có thể chứa chấp ta thật tốt, dù sao ta ra cửa cũng không mang cái gì, thứ đáng giá duy nhất cũng cầm đi ăn cơm, có người nuôi ta, ta không cần lo lắng.”

“Thì ra người muốn đem ta làm cái thùng cơm.” Thấy nụ cười trong mắt Tiểu Thiên, tâm tình Ám Dạ cũng không khỏi vui vẻ.

“Nhìn dáng vẻ của người, cũng không phải là không nuôi nổi ta, không phải sao?” Tiểu Thiên lông mày nâng lên, đối với Ám Dạ, có một loại cảm giác khác lạ làm nàng thật thích, không có áp lực chút nào!

“Nuôi một mình người, còn đủ. Đi thôi!” Ám Dạ thuận tay kéo nàng, đi một hướng khác. Nuôi nàng còn không dễ dàng? Gia sản của hấn phú khả địch quốc, chỉ là không có người biết thôi, nếu như hấn muốn dùng tiền của hấn tạo một quân đội, thậm chí một quốc gia, làm hoàng đế cũng không thành vấn đề. Trong mắt Ám Dạ mang theo nụ cười nhân nhật, tựa như quyết định nuôi nàng cả đời.

Dọc đường đi, khắp nơi đều là tiếng nước róc rách chảy, thoảng như ở tiên cảnh nhân gian, nếu quả thật có thể ở nơi này cả đời, vậy cũng không tệ, quên đi tất cả phiền não, ai cũng không cần nghĩ tới, ai cũng không cần yêu, nên quên người nào, nên buông ra người nào.

Nhưng mà ——

Nàng thật sẽ quên mất sao? Nàng thật dễ như vậy sao?

485. Chương 485

Ngự thư phòng ——

“Các người đúng là phế vật!” Dưới cơn thịnh nộ, Hoàng Phủ Tấn đem tất cả mọi thứ trên bàn đập bay thẳng đến chỗ viên quan đang căng thẳng quỳ gối trước bàn đọc sách, trong mắt một mỗi mang theo dấu tích cả đêm chưa ngủ, hằn đầy tia máu!

“Hoàng. Hoàng thượng thứ tội!”

“Thứ tội!” Hoàng Phủ Tấn khó nén được tức giận, “Một người trúng kịch độc như thế mà người đuổi không kịp, thấy nàng mà người lại đuổi không kịp!!!” Câu này, Hoàng Phủ Tấn gần như là hét lên.

Thiếu chút nữa! Còn kém một chút là có thể tìm được Thiên Thiên rồi! Bọn họ cứ như vậy trở mặt để nàng biến mất khỏi tầm mắt.

Hoàng Phủ Tấn hối hận, hẳn lúc ấy cũng nên tự mình đi tìm, nếu như lúc ấy hắn ở đó, hẳn còn có thể để nàng dễ dàng biến mất lần nữa sao?

“Hoàng. Hoàng thượng thứ tội, thần.” Lam Diệc cũng không biết còn có thể nói gì, trên thực tế, đuổi không kịp Hoàng hậu nương nương, hẳn đúng là thất trách, nhưng hắn không nghĩ đến Hoàng hậu nương nương lại có khinh công lợi hại như vậy, hẳn một thân thống lĩnh cấm quân cũng không đuổi kịp nàng.

“Được rồi, người đi xuống đi, tiếp tục toàn lực tìm kiếm tung tích hoàng hậu, không tìm được, không cần xuất hiện trước mặt trẫm!” Hoàng Phủ Tấn cắn răng mở miệng nói.

Những lời này của hắn rất rõ ràng, không tìm được Tiểu Thiên, chức danh cấm quân thống lĩnh này của Lam Diệc phế lập tức đi.

“Dạ, thần nhất định tìm được Hoàng hậu nương nương!” Lam Diệc cũng kinh hoàng từ dưới đất bò dậy, những lời này của hoàng thượng đã tạo cho hắn áp lực lớn nhất, không làm quan không cần gấp gáp, nhưng hoàng thượng dưới cơn nóng giận, tùy thời sẽ hải đầu hắn mất.

Trong khoảng thời gian này độc trên người Hoàng hậu nương nương đã khiến cho thái y của Thành Thiên sống trong căng thẳng lo âu, hiện tại vì nàng rời cung, chuyện xui xẻo lại đến phiên hắn chịu.

Này là Hoàng hậu nương nương thì không thể làm người ta tính tâm một chút sao?

Trong lòng Lam Diệc mang theo vài phần bất bình, bất quá hắn có quyền lực gì chỉ trích người ta, người ta là hoàng hậu, là hoàng thượng không muốn để mất hoàng hậu, hắn chỉ có thể nhận trọng trách tiếp tục đi tìm Hoàng hậu nương nương thôi!

Lam Diệc lui xuống, Hoàng Phủ Tấn vô lực ngồi vào một bên ghế, khuôn mặt mệt mỏi, bất quá chỉ mới một đêm, hắn đã tiêu tụy giống như là người khác, ánh mắt mang theo đau đớn lúc này lại thêm mấy phần vô lực cùng tự trách!

486. Chương 486

“Thiên Thiên, nàng ra đi là tốt sao? Trẫm van cầu nàng, trở lại bên người trẫm được không?” Hoàng Phủ Tấn chống đầu, vô lực nhắm mắt, thanh âm khản đặc lúc này đã nghẹn ngào.

Vô lực, khấn trương, sợ hãi, tự trách bao phủ toàn thân hắn, mỗi một khắc không tìm thấy Tiểu Thiên, trong lòng hắn sợ hãi nhiều hơn một chút, ánh mắt của Tiểu Thiên không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Nước mắt theo chớp mũi hắn nhỏ xuống.

Hắn không nên ích kỷ như vậy, không có sự đồng ý của nàng lại quyết định như vậy, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đứng ở lập trường của nàng mà lo lắng.

Để cho nàng đoạn tình, chẳng lẽ hắn vô tình dả thương nàng như vậy, thật có thể bỏ mặc nàng đoạn tình hay sao?

‘Tấn, cho dù chết, ta cũng chỉ có thể chết bên cạnh chàng!’

Lời của Tiểu Thiên thoáng qua bên tai hắn, làm cho tim của hắn đau hơn!

Nàng từng nói cho dù chết, cũng chỉ có thể chết bên cạnh hắn, nhưng hắn cũng không đuổi nàng đi, đem yêu cầu duy nhất của nàng vô tình đánh nát.

Nàng từng nói, cho dù chết, cũng chỉ có thể chết bên cạnh hắn! Nàng từng nói! Nàng từng nói!

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Nước mắt không chút kiêng kỵ thay nhau trào ra khỏi vành mắt hắn.

Nhận ra được, lúc này Hoàng Phủ Tấn rất thống khổ, cũng rất tự trách! Thật ra thì —— Tất cả thật không trách được hắn.

Cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, từ trên ghế đứng lên, mở miệng nói với Phúc Quý ở phía sau: “Phúc Quý, thay quần áo, trầm muốn xuất cung!”

“Dạ, hoàng thượng!” Phúc Quý không có hỏi nhiều.

Hắn biết trong lòng hoàng thượng đau khổ, hoàng thượng tuy không nói ra, nhưng hắn đã đi theo bên cạnh hoàng thượng nhiều năm như vậy, hắn so với ai khác cũng cảm thấy như như hoàng thượng.

Ra khỏi cung, Phúc Quý không yên tâm nhìn Hoàn Phủ Tấn bên cạnh vẫn trầm mặc, do dự mở miệng nói: “Hoàng thượng, ngài không định mang theo thị vệ sao?” Trong mắt Phúc Quý mang một chút không yên tâm.

“Ừ, không cần dẫn theo, quá nhiều người ngược lại sẽ làm người khác chú ý, trầm lo lắng sẽ hù dọa đến Thiên Thiên.”

“Nhưng mà hoàng thượng, bên ngoài cung nhân xà hỗn tạp, thân thể ngài là ngàn vàng.”

“Chớ nói nhảm nhiều như vậy, trầm là người, dân chúng cũng là người, bọn họ có thể sống tốt ở bên ngoài cung như vậy, tại sao trầm lại không thể!” Hoàng Phủ Tấn không vui cắt đứt lời nói của Phúc Quý, bước nhanh về phía trước. Bây giờ đối với hắn mà nói, cái gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là tìm được Thiên Thiên!

487. Chương 487

“Dạ, nô tài đáng chết!” Phúc Quý không dám nói gì nữa, hắn cũng biết, cho dù hắn nói thế nào, hoàng thượng cũng sẽ không thay đổi chủ ý .

Nhưng khiến hắn vui mừng chính là, ít nhất hoàng thượng còn mang theo hắn, dọc đường đi hắn có thể chiếu cố ăn uống, cuộc sống hàng ngày của hoàng thượng. Quan trọng hơn là, từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng học võ, hắn cũng học võ, khi tất yếu, hắn còn có thể bảo vệ hoàng thượng. Ít nhất có hắn đi theo bên cạnh hoàng thượng, sẽ không khiến Thành Thiên trong cung quá lo lắng an nguy hoàng thượng.

‘Thiên Thiên, trầm nhất định phải tìm được nàng, đến lúc đó, nàng đối phó với trầm thế nào cũng được!’

Hoàng Phủ Tấn ở trong lòng tự nói thêm một câu.

Nhạc Lăng thành ——

“Thiếu gia, chúng ta đã đi mười mấy dặm đường rồi, dân chúng xung quanh cũng đã hỏi, ngài ngồi xuống trước nghỉ ngơi một chút đi.” Đi qua tiệm cơm Tiểu Thiên ngày đó ăn thì Phúc Quý mở miệng nói. Đứng bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn gầy gò đi, Phúc Quý cũng đau lòng được ngay, từ nhỏ đến lớn đi theo hoàng thượng, mặc dù hoàng thượng bình thường mặt lạnh, nhưng cũng chưa từng thấy hắn tiêu tụy như vậy.

Ai ~ Tình yêu đúng là giày vò, dù sao hắn cũng không hiểu, tóm lại, hiện tại hắn chỉ hy vọng ông trời đừng hành hạ hoàng thượng cùng nương nương nữa.

“Công tử, cần gì sao?” Tiểu nhị ngày đó chiêu đãi Tiểu Thiên thấy hai người Hoàng Phủ Tấn vào cửa, liền lập tức tiến lên đón, mặt mỗi trên mặt Hoàng Phủ Tấn tiểu nhị cũng nhìn ra, vậy nhưng vẫn khó nén khí chất quý tộc trên người, hắn đoán chừng vị công tử trước mắt này cũng là quan lại quyền quý đi.

Gần đây vận khí thật tốt, hắn tiếp đãi đều là người có tiền, cả vị cô nương lần trước kia, bắt quả lại nghe thấy vị đại nhân kia gọi nàng là Hoàng hậu nương nương, làm hắn giật mình, khó trách cô nương kia ra tay xa xỉ như vậy, nguyên lai là Hoàng hậu nương nương a.

Nhưng là hắn vẫn không hiểu Hoàng hậu nương nương làm sao lại rời cung ra ngoài, hoàng thượng còn phái đại nội cấm quân ra ngoài tìm, nhìn Hoàng hậu nương nương lúc ấy bộ dáng khẩn trương, tám phần là đã làm cái gì để hoàng thượng mất hứng, mới trốn ra ngoài cung.

Tiểu nhị trong lòng suy đoán như vậy, còn gật gật cái đầu.

“Tùy tiện đi.” Hoàng Phủ Tấn tâm tình không có bao nhiêu mà hồi đáp, hiện tại coi như có cho ăn thịt thần tiên, hắn cũng cảm thấy không đói bụng .

488. Chương 488

Về mặt lãnh đạm của Hoàng Phủ Tấn làm tiểu nhị trong lúc nhất thời có chút lúng túng, không biết nên nói gì. Chẳng qua vị công tử này trên mặt phẳng phát nét cô đơn làm cho hắn chột nhìn cảm thấy đáng thương.

Tiểu nhị lúng túng đứng đó không biết nói gì.

Thấy thế, Phúc Quý hướng tiểu nhị khoát tay áo, mở miệng nói: “Mấy món ăn tốt là được.”

“Dạ, dạ, tôi lập tức đi.” Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiểu nhị liên tục đáp nhanh chân lui xuống.

Từ trong tay Phúc Quý, cầm lấy bức họa vẽ Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn lẳng lặng nhìn, trên mặt nàng, mang theo vài phần nghịch ngợm, lại nhàn nhạt vài phần quật cường. Khóe miệng nàng nhếch lên mang theo nụ cười kiêu tiếu làm trong lòng Hoàng Phủ Tấn chột căng thẳng, hốc mắt khẽ nóng lên.

“Thiếu gia, nếu không có gì thì đi hỏi thăm chút đi.” Phúc Quý cúi người, ở bên tai Hoàng Phủ Tấn nói, nhìn dáng vẻ Hoàng Phủ Tấn khổ sở như vậy, Phúc Quý thật sự là không đành lòng.

“Không cần, người cũng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, vẫn còn phải tiếp tục tìm nữa.”

“Dạ, thiếu gia.” Nói thật, hắn quả thật rất mệt mỏi, lúc ra đi, hoàng thượng không tính toán muốn chuẩn bị ngựa, cảm thấy vừa đi vừa hỏi như vậy, cơ hội tìm được Hoàng hậu nương nương lớn hơn một chút, nhưng hắn không cảm thấy mệt mỏi, nô tài hắn đã mệt mỏi gần chết, đi ba bốn canh giờ, hắn cũng không dám kêu mệt mỏi, hiện tại chủ tử mở miệng cho hắn ngồi xuống, hắn đâu còn sẽ cự tuyệt a.

Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, tiểu nhị rất nhanh liền bưng món ăn lên tới, “Hai vị, chỉ có hai món ăn, mời dùng chút đi.”

“Ừ.” Gật đầu một cái, Hoàng Phủ Tấn cầm đũa lên ăn một miếng, nói thật, hắn không có khẩu vị, nhưng nếu muốn tìm được Tiểu Thiên, hắn không thể để cho thân thể mình sụp đổ, cũng tự miễn cưỡng ăn một chút.

“Đi? Hai vị công tử đây cũng tìm Hoàng hậu nương nương sao?” Tiểu nhị này rất thích cùng với khách nói chuyện, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn để bức họa Tiểu Thiên ở một bên, hắn liền không nhịn được đáp lời nói.

Mà câu hỏi này làm đôi đũa trong tay Hoàng Phủ Tấn vì run rẩy mà rơi ra.

“Tiểu nhị, người nhìn thấy nàng sao?” Hoàng Phủ Tấn chợt từ trên ghế đứng lên, ôm đồm cánh tay tiểu nhị, dọa tiểu nhị sợ đến mở to mắt, nhất thời sững sờ.

489. Chương 489

“Có có thấy a, lần trước vị cô nương kia cũng tới tiểu điểm ăn cơm, cuối cùng trả lại cho ta một cái vòng tay trị giá ngàn lượng liền chạy mất, ta còn nghe thấy vị quan gia tìm nàng gọi nàng là Hoàng hậu nương nương.”

Vừa nói đến chuyện như vậy, tiểu nhị cả người liền thất kinh, hắn thế nào cũng không nghĩ tới mình có thể nhìn thấy Hoàng hậu nương nương, còn cùng Hoàng hậu nương nương nói nhiều lời như vậy.

“A ~~” Hoàng Phủ Tấn cười khò một tiếng, trong mắt khò sở sững sốt ai cũng không cách nào không thấy, “Đúng, nàng là Hoàng hậu nương nương, cả đời là Hoàng hậu nương nương.”

Không nghe được ý tứ trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn, tiểu nhị tiếp tục nói: “Công tử, các người cũng là phụng mệnh Hoàng thượng đi tìm Hoàng hậu nương nương a. Ai ~~ ta đoán a, nhất định là nương nương nàng làm chuyện gì để Hoàng thượng tức giận, Hoàng thượng giận đến mức muốn giết nàng, nàng mới trốn ra khỏi cung.”

Lời của tiểu nhị làm tâm Hoàng Phủ Tấn lần nữa căng thẳng, trong mắt mơ hồ chưa xốt nhìn về phương xa, trầm mặc một lúc lâu.

Lát sau, mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Không phải là nương nương đã làm sai điều gì, mà là Hoàng thượng hắn làm sai, làm nương nương tức giận bỏ đi, là Hoàng thượng khôn kiếp, hắn đáng đời!” trong lời nói của Hoàng Phủ Tấn tràn đầy tự trách cùng giễu cợt.

Khẩu khí bất đắc dĩ của hắn khiến cho Phúc Quý bên cạnh đau lòng nhủ mảy, có chút trách cứ đứng dậy bên tiểu nhị, tiểu nhị này không đi tiếp khách, đứng ở nơi này nhiều lời như vậy làm gì.

Chỉ thấy tiểu nhị nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, dọa cho sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, hắn không ngừng bịt kín miệng Hoàng Phủ Tấn, “Công tử, ngài mắng hoàng thượng như vậy, cần thận chém đầu a.”

“Tiểu nhị, người thật lớn mật, mau buông tay!” Thấy tiểu nhị che miệng Hoàng Phủ Tấn, Phúc Quý cảm thấy nóng nảy, tiểu nhị này cũng quá vô lễ.

Phúc Quý cao giọng gầm lên, dọa tiểu nhị sợ hãi nhanh chóng thu tay về, lúng túng sờ sờ cái ót, “Thật xin lỗi công tử, nô tài vừa rồi quá khẩn trương.”

“Không sao.” Hoàng Phủ Tấn trả lời rất lãnh đạm, hướng tiểu nhị khoát tay áo, nhặt đũa lên ăn vài miếng nữa, đợi đến lúc không có khẩu vị nào mà ăn nữa, hắn mới để đũa xuống, hướng tiểu nhị phía sau mở miệng nói: “Tiểu nhị, vòng ngọc hôm đó hoàng hậu đưa cho người có còn không?”

490. Chương 490

“Còn, còn!” Tiểu nhị không ngừng gật gật đầu, lập tức chạy đến chỗ chường quỹ, cùng hắn rử tai mấy câu, chỉ thấy chường quỹ căng thẳng, lập tức đi tới viện sau, từ bên trong lấy ra cái túi xách bước nhanh đi tới phía trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

“Công tử, đây chính là vòng tay ngày đó Hoàng hậu nương nương lưu lại, chúng ta không dám chậm trễ, hiện tại không có chút nào xây xát xin trả lại cho ngài, xin ngài giao cho hoàng thượng, tiểu điểm thật đảm đương không nổi a.”

Trong mắt chưởng quỹ mang theo vài phần thỉnh cầu, cái vòng ngọc này là của Hoàng hậu nương nương, bọn họ không dám đến hiệu cầm đồ, cũng không dám tự mình giữ lấy, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng hậu nương nương lại đến đây tìm lại, hiện tại nếu đụng phải cũng là quan gia tới trước tìm hoàng hậu, đem tay này vòng tay giao cho bọn họ, cũng coi như là để ỉn yên tâm.

Hoàng Phủ Tấn nhận lấy vòng ngọc mà chưởng quỹ đưa đến, vành mắt của hắn mất lại một lần nữa nóng lên, chẳng qua là không có ai nhận ra.

Vòng tay này có ý nghĩa ẩn sau, chỉ có hắn cùng Thiên Thiên mới biết, thủ trạc nội trắc, là hắn đã từng sai người khắc một từ ở bên trong, cũng là do Thiên Thiên đã nói ra trước mặt hắn vào ngày đó ở trong lăng cung, cái từ đó để cho hắn phải bận tâm – Núi không còn, trời đất hòa cùng một chỗ, mới chia tay cùng chàng!

Nàng cứ đem một chiếc vòng tay trọng yếu như vậy mà ném đi, không phải là muốn nói nàng muốn vĩnh viễn đoạn tuyệt với hắn sao?

“Núi không còn, trời đất hòa cùng một chỗ, mới chia tay cùng chàng!” Hoàng Phủ Tấn cầm vòng ngọc, hai tay của hắn run rẩy, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Tim của hắn thật là đau, là hắn đem tất cả tất cả phá hủy, hủy hết không còn lại bao nhiêu.

“Công. . . . Công tử.” Thấy Hoàng Phủ Tấn mang vẻ mặt thống khổ, giấu ở khóe mắt lệ nóng. Chưởng quỹ cũng hơi ngẩn ra, hắn không hề nghĩ rằng người nam nhân trước mắt này sẽ là hoàng thượng của bọn họ, cho nên, gương mặt hắn mê mang, tại sao vị công tử này lại nắm vòng tay Hoàng hậu nương nương trong tay như thế mà khóc không thành tiếng.

“Chưởng quỹ, người đi xuống đi.” Phúc Quý nhanh chóng mở miệng, tiếp tục như vậy nữa, thân phận của hoàng thượng sẽ rất làm cho người ta hoài nghi, lúc này là bên ngoài cung không an toàn, ngàn vạn không thể tùy tiện bại lộ thân phận.

Từ trong ngực tay lấy ra tờ ngân phiếu đưa cho chưởng quỹ, Phúc Quý mở miệng nói: “Nơi này là một vạn lượng, vòng ngọc này chúng ta cầm đi.”

491. Chương 491

Này cái ngân phiếu này làm cho chưởng quỹ dọa cho sợ đến lui về phía sau vào bước, liên tục không ngừng khoát tay áo, lòng bàn tay khấn trương đỏ mề hôi, “Không được a, tiểu ca, cái vòng này chính là của nương nương gì đó, ngài lấy về đi, tiền này ta không thể nhận.”

Chưởng quỹ连连 lùi lại vài bước, không dám đưa tay ra nhận lấy.

“Bảo người cầm đi thì cầm lấy đi, đừng nói nhiều.” Phúc Quý có chút không nhịn được.

“Phúc Quý, đi thôi.” thanh âm của Hoàng Phủ Tấn thủy chung bình thản không có một tia gợn sóng, hắn xoay người, đi ra ngoài.

“Dạ, thiếu gia.” Đem một ít ngân phiếu nhét vào chưởng quỹ, Phúc Quý chạy ra ngoài đi theo sau lưng Hoàng Phủ Tấn, hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được Hoàng hậu nương nương.

Nhìn dáng dấp hoàng thượng chính là quyết tâm, không tìm được Hoàng hậu nương nương, tuyệt đối sẽ không hồi cung !

Đoạn Tình cốc ——

Tiểu Thiên lẳng lẳng ngồi ở mép nước trên một tảng đá lớn, chống cằm, nhìn về phía xa trên thạch bích kia mấy chữ khởi xướng ngầy ngô .

“Đoạn Tình cốc?” Nhẹ giọng đọc lên ba chữ kia, trong lòng Tiểu Thiên hung hăng quát một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ sở.

Nàng thật đúng là tới đúng chỗ rồi, đoạn tình! Đoạn tình! Nàng thật sẽ chấm dứt được chuyện đó sao?

Trong đầu lại lần nữa thoáng qua ánh mắt ôn nhu của Hoàng Phủ Tấn thường ngày kia, đôi mắt ôn nhu kia cả đời nàng đều không thể kháng cự được.

Nhẹ giọng nỉ non kia ngừng ở bên tai nàng, lời ngon tiếng ngọt kia khiến cho nàng động tâm.

Tại sao, xem ra vào lúc này, sẽ có vẻ phải xa lạ cùng châm chọc như vậy.

‘Thiên Thiên, cả đời này ta chỉ dặt tay của nàng!’

Còn cả những lời này, mấy ngày nay không ngừng quanh quẩn ở trong mộng của nàng, trong mộng nàng là hạnh phúc như vậy, nàng không dám từ trong mộng tỉnh lại, mỗi một lần khi nàng mỉm cười từ trong giấc mộng kia mà tỉnh lại, mắt của nàng bất giác lại kèm theo nhàn nhạt ướt át.

Trong lương đình, một câu kia của Hoàng Phủ Tấn là một câu nói tuyệt tình, vô tình mà lại một lần nữa làm đau nhói lòng của nàng.

“Người nói người cả đời chỉ dặt tay của ta, tại sao người muốn gạt ta?” Nước mắt tứ ngược từ trong mắt của nàng xông ra, nàng đau đến mức tay nắm lấy ngực, thanh âm nghẹn ngào, ánh mắt nàng hướng tới nơi xa: “Tấn, người biết không? Ta Ta thật thật là khổ sở a.”

Ngực một hồi lại một hồi co rút đau đớn, mặc dù đã trải qua mấy ngày trị liệu, bóng tối không xuất hiện trước mắt nữa, nhưng ngực của nàng lại sẽ khó có thể ức chế đau đớn.

492. Chương 492

Đoạn Tình cốc, tình khó mà đoạn!

Tiểu Thiên nước mắt ướt mặt, tâm cũng ướt!

“Thiên Thiên, cô nương ở nơi này a.” Sau lưng vang lên tiếng của Hoa thúc, chính là người quản gia mà Âm Dạ đã nhắc tới lúc trước.

Tiếng của Hoa thúc khiến cho Tiểu Thiên không ngừng xoa xoa nước nơi khóe mắt, hít sâu một hơi, xoay đầu lại, nặn ra một nụ cười với Hoa thúc, “Hoa thúc, ngài tìm ta?”

“Không phải, là thiếu gia tìm cô nương.”

“A, được, ta bây giờ liền quay về.” Đối với Hoa thúc gật đầu một cái, nàng từ trên tảng đá lớn đứng lên, hướng thư phòng Âm Dạ mà đi tới.

Mấy ngày nay ở Đoạn Tình cốc, Tiểu Thiên hoàn toàn đã quen thuộc với tất cả.

Đẩy ra cửa thư phòng, nàng đi tới, “Tìm ta?”

“Ừ.” Gật đầu một cái, Âm Dạ hướng nàng vẫy vẫy tay, “Tới đây.”

“Nha.” Không có hỏi nhiều, Tiểu Thiên đi tới chỗ hắt, mấy ngày nay đều là như vậy, mỗi ngày, Âm Dạ đều chuẩn đoán bệnh cho nàng.

Đưa tay kéo tay của nàng qua, ngón tay khoác lên mạch của nàng, vẻ mặt Âm Dạ lại một lần nữa trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Dạ, độc trên người ta có phải rất khó giải hay không?” Nhìn bộ dạng Âm Dạ thính thoảng cau mày, Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng hỏi.

Mấy ngày nay mặc dù tốt hơn so với lúc trước nhiều, nhưng nàng cảm lại có cảm giác giống như không có thật, luôn có một loại cảm giác nôn mửa khó có thể ức chế mà thính thoảng lại hướng ngực của nàng xông tới.

Câu hỏi của Tiểu Thiên khiến cho Âm Dạ ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, cười nói: “Chùng nào thì người mới không hoài nghi y thuật của ta nữa?”

“Vậy không phải là ta lo lắng cái mạng nhỏ của ta sao?” Tiểu Thiên nở nụ cười.

“Được rồi, vậy ta nói thật với người.” Âm Dạ kéo Tiểu Thiên đến ngồi xuống trên cái ghế băng, người tựa vào trên bàn trước mặt của nàng, hai tay vòng trên ngực nhìn về phía nàng, mở miệng nói: “Minh Hoa chỉ độc, mấu chốt nhất chính là người trúng độc quyết không thể động tình, nếu không sẽ gia tốc kỳ độc lưu chuyển trong người, mà người.”

Âm Dạ dựa vào gần nàng, nhìn thẳng hai mắt của nàng, mang theo vài phần đánh giá xem xét.

“Ta. Ta làm sao?” Ánh mắt của Âm Dạ như thế làm cho Tiểu Thiên cảm thấy chột dạ, ánh mắt lóe lên nhìn về phía khác.

“Trong lòng của người tưởng nhớ một người đàn ông, một người nam nhân mà người yêu rất sâu đậm!” Âm Dạ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tiểu Thiên, mà những lời của hắn này khiến cho Tiểu Thiên chột ngắc đầu lên, trên tay bởi vì khấn trương mà hơi run rẩy.

493. Chương 493

“Sao. Làm sao có thể, ta làm sao có thể trong lòng nhưng nhớ một người đàn ông.” Mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, Tiểu Thiên không muốn cho Âm Dạ thấy nước mắt nàng lúc này sắp xông ra ở hốc mắt.

Một nam nhân nàng yêu rất sâu đậm?

Nàng tại sao không thể quên hắn được! Tại sao?

Minh Hoa chỉ độc, phải tránh động tình?

Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy rất châm chọc, nàng sắp đến lúc chết mới biết mình mến yêu cái tên nam nhân một mực lừa gạt nàng, đợi đến lúc nàng hoàn toàn tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng, lại nói cho nàng biết Minh Hoa chỉ độc muốn giải phải tránh động tình?

Nếu như nàng sớm biết Minh Hoa phải đoạn tình giới ái mới có thể chữa, nàng có thể hay không thật sẽ không yêu người nam nhân kia, mà người nam nhân kia nếu biết muốn giải Minh Hoa chỉ độc thì bản thân sẽ phải đoạn tình giới ái, có thể hay không hắn lại để mình tìm được một cái cơ hoa tâm hoàn mỹ.

Quyết không thể động tình? Ha ha

quyết không thể động tình?

Nước mắt Tiểu Thiên còn chưa phải nuốt xuống đã tuôn ra đầy hốc mắt.

“Thiên Thiên!” Âm Dạ vươn tay, đem bả vai Tiểu Thiên quay tới đối diện mình, nhìn bộ dạng nàng lệ rơi đầy mặt, hắn hơi sững sờ, trong lòng không khỏi chùng xuống, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Hắn dám khẳng định, trong lòng Tiểu Thiên nàng nhất định yêu một người nam nhân, nếu không, Minh Hoa chỉ độc trên người nàng không thể nào khó khăn giải hết như vậy.

Bởi vì thêm một lần nàng động tình, độc tố sẽ gặp gia tăng thêm một mức, làm độc trong thân thể nàng cứ như vậy không hết. Hắn mỗi lần chỉ giúp nàng bớt đi mấy phần độc tố, cứ tích lũy như vậy, độc trên người Tiểu Thiên không có cách nào giải trừ hoàn toàn. Trừ phi, hắn ta dùng một phương pháp cực đoan nhất để xử lí, mới có thể giải được độc trên người nàng.

Nhưng mà, hắn lại hi vọng nàng sẽ không có động tình nữa, chẳng qua là —— để ột người không động tình, sợ rằng là rất khó làm được đi, nhất là đối với một người mình yêu mến.

Nghĩ tới đây, trong lòng Âm Dạ mang theo một chút gì đó chua xót.

“Thiên Thiên, nhớ, không thể suy nghĩ đến chuyện tình cảm nữa, ít nhất phải giải hết chất độc này trước, người không thể động tình!” Âm Dạ nói xong những lời này không có một chút nắm chắc, chuyện như trong lời nói ấy, sao nói là không nghĩ là có thể không nghĩ được đây.

Tình cảm là thứ duy nhất trên cái thế giới này không có cách nào người ta có thể khống chế được.

“Ta. Ta không có.” Tiểu Thiên rất trái lương tâm nói xong những lời này, nếu thật không động tình, vì sao lòng của nàng đến bây giờ còn đau như vậy?

494. Chương 494

“Người có!” Âm Dạ nhìn chăm chú biểu hiện ở trên mặt của Tiểu Thiên, cặp mắt sắc bén kia làm cho Tiểu Thiên cảm thấy rất không tự nhiên, giống như là hắn có thể nhìn thấu tâm sự của nàng vậy.

“Ta không có! Ta không có! Ta không thể nào có chuyện như vậy nữa, càng không thể nào đối với người kia mà động tình!” Nỗi đau trong lòng mà Tiểu Thiên dẫn xuống, tâm tình thống khổ lúc này hoàn toàn phát tiết ra ngoài, nàng hướng về phía Âm Dạ rống lên, nước mắt tuyệt vọng cùng thống khổ đã tuôn ra ngoài hốc mắt.

“Người có! Người càng hận người kia, chỉ có thể nói rõ người đối với hắn động tâm rất sâu!” Âm Dạ không chút nào để ý tới lời nói kia của Tiểu Thiên, hắn nhất định phải buộc cảm xúc nơi tận cùng trái tim nàng phát tiết ra ngoài, “Thiên Thiên, người có thể lựa chọn lừa gạt người khác, nhưng người lại không lừa được chính người, ta nói lại lần nữa, muốn giữ mạng sống, thì đừng động tình!”

.

Tiểu Thiên không nói gì, đôi môi run rẩy kia bởi vì kích động mà khê trắng bệch.

“Còn có.” Nhìn Tiểu Thiên, Âm Dạ vốn định nói cái gì nữa, nhưng vừa lên tiếng, lại đem câu nói kia nuốt trở về.

“Còn có cái gì?” Tiểu Thiên mỉm cười giương mắt nói, nhìn Âm Dạ, mở miệng hỏi.

“Không có gì, chỉ là muốn người giữ vững tâm tình thư thái!” Âm Dạ hướng về phía nàng cười cười, vỗ vỗ bả vai của nàng, đi tới cửa trước, mở cửa đi ra ngoài.

Hắn không muốn nói cho Tiểu Thiên tin tức về một người khác, ít nhất, bây giờ hắn còn chưa thể xác định, tin tức này đối với Tiểu Thiên mà nói là tin tốt hay là tin xấu. Hiện tại không thể nói cho nàng biết, ít nhất, giúp nàng giải hết độc được trước đã, hắn không thể cho nàng gia tăng thêm gánh nặng trong lòng!

Thấy bộ dạng Âm Dạ muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi, Tiểu Thiên cũng không muốn hỏi đến. Đoán chừng có liên quan đến độc được trên người nàng. Nếu như ngay cả Dạ cũng không thể cứu được nàng thì sợ rằng trên cái thế giới này chẳng thể có người cứu được nàng. Nàng không muốn hỏi cái gì nhiều hơn nữa, hiện tại thời hạn mười ngày đã qua, nếu như không phải gặp được Dạ, không biết nàng đã chết ở chỗ nào, nhưng ít nhất bây giờ nàng còn sống nhiều hơn mấy ngày không phải sao?

Ít nhất là ở chỗ này, coi như nếu chết thật rồi, nàng còn có thể chết ở một xinh đẹp như vậy, bên cạnh nàng còn có hai người. Cho dù — hai người kia đều không phải chính là hắn trong lòng nàng!

Nàng nhớ mình đã nói qua đối với hắn, cho dù chết, cũng muốn chết ở bên cạnh hắn.

Sợ rằng những lời này, cả đời này là nàng thực hiện không được.

495. Chương 495

“Thiếu gia, chúng ta đã rời khỏi kinh thành vài ngàn dặm đường rồi, nhưng vẫn không có tin tức của Thiếu phu nhân, sợ rằng.”

“Câm miệng!” Phúc Quý chưa kịp nói câu tiếp theo đã bị thanh âm lạnh như băng của Hoàng Phủ Tấn cắt đứt.

Hoàng Phủ Tấn nghiêng đầu nhìn Phúc Quý ở bên cạnh, trong đôi mắt lạnh như băng lộ ra vẻ không vui, “Trẫm không muốn lại nghe được những lời nói kia một chút nào, Thiên Thiên nhất định không có việc gì!”

Hoàng Phủ Tấn nói ra những lời này dường như chỉ là để lừa dối bản thân mình, thật ra thì trong lòng hắn cũng hiểu, thời gian nửa tháng đã sớm trôi qua, liệu Thiên Thiên có còn sống thật không?

Hắn sợ suy nghĩ về vấn đề này, hiện tại lý do duy nhất để cho hắn có thể kiên trì đi tìm nàng, chính là chỉ cần chưa tìm thấy thi thể Thiên Thiên, hắn liền tin chắc Thiên Thiên còn sống, bình yên vô sự.

“Dạ, thiếu gia, tiểu nhân biết tội!” Phúc Quý cúi đầu, họ đã rời cung hơn mười ngày rồi, cả triều trên dưới đoán chừng đã náo loạn hết cả lên rồi.

Nước không thể một ngày không có vua, huống chi hoàng thượng của bọn họ đã rời cung nhiều ngày như vậy, trong triều có bao nhiêu đại sự chờ hắn đi xử lý.

Chẳng qua là, chỉ có Phúc Quý hiểu hắn, hoàng thượng thật ra thì so với ai khác cũng phải chịu khổ, hắn yêu nường nường, nhưng lại chỉ có thể để cho nàng hận hắn.

Bây giờ còn muốn tự đi tìm bằng được mỹ nhân, vứt bỏ giang sơn nhận lấy tiếng xấu là hôn quân, tự mình tìm vài ngàn dặm đường, đi tìm một người không biết là có còn sống hay không.

“Thiếu gia, bây giờ trời đã tối, hay là chúng ta tìm khách điểm ở trước, ngày mai sẽ tiếp tục tìm Thiếu phu nhân đi.” Thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Tấn mấy ngày nay đã gầy đi rất nhiều, Phúc Quý cũng chỉ dám đau trong lòng mà không dám nói gì nữa.

“Ừ!” Lần này, Hoàng Phủ Tấn không hề phản đối, gật đầu một cái, hướng tới một khách điểm mà đi.

“Hai vị muốn ở trọ sao?”

“Ừ, Tiểu nhị ca, đi chuẩn bị cho thiếu gia chúng ta một gian phòng hảo hạng!” Phúc Quý mở miệng nói với tiểu nhị.

“Được, xin mời hai vị, tiểu nhân đi sắp xếp!”

Sau khi tiểu nhị rời đi, Hoàng Phủ Tấn đứng trầm mặc không nói gì, Phúc Quý mở miệng nói: “Thiếu gia, ngồi xuống trước ghế ngồi một lát đi.”

“Ừ.” Trừ câu nói này, Hoàng Phủ Tấn mấy ngày nay chưa bao giờ nói nhiều, thật ra thì hắn đã rất mệt mỏi, chẳng qua là trong lòng kiên quyết nhất định phải tìm được Tiểu Thiên nên hắn cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ. E rằng chỉ cần tinh thần hắn vừa buông lỏng thì hắn sẽ lập tức sụp đổ mất.

496. Chương 496

Hai người ngồi xuống không bao lâu, liền nghe được cách trên đó mấy bàn có mấy người đang thảo luận cái gì đó.

“Uy, các người nói xem tối nay liệu rằng thần tiên đại hiệp có xuất hiện hay không?”

“Có thể, gần đây Chiêu Lăng có rất nhiều dân chúng đến cơm ăn cũng không có, đói bụng chừng mấy ngày rồi, theo ta nghĩ, thần tiên đại hiệp chắc chắn sẽ xuất hiện.”

”Nếu là hắn xuất hiện, những thứ kia cái gì như Lý viên ngoại, Trần viên ngoại, trong nhà đoán chừng lại gặp tai ương. Ha ha

” mấy người ngồi bên bàn kia có chút mùi vị hả hê.

Hoàng Phủ Tấn ngồi ở chỗ đó, chẳng qua chỉ là lắng lắng nghe, nếu nói thần tiên đại hiệp là ai, hắn không có hứng thú, chỉ cần hắn không làm hại đến dân chúng, vậy hắn tạm thời cũng sẽ không đi để ý những việc này, bây giờ đối với hắn mà nói, không có gì so sánh với việc tìm được Thiên Thiên.

Đoạn Tình cốc ——

“Uy, bộ dạng ăn mày, người muốn đi đâu a?” Thấy Ám Dạ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng với bộ dạng một bộ áo đen, dưới ánh trăng huyền ảo có vẻ càng thêm phần tuấn mỹ.

Ngay thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Ám Dạ, nàng cũng đã nói, nam nhân như vậy, rất khó để cho nữ nhân không có cảm giác yêu hắn.

Trên thực tế, hắc tuyệt đối là tuyệt sắc mỹ nam tử, bất kể hắc thường ngày mặc bạch y, hay là hiện tại này ăn mặc thân áo đen lạnh, đều là đẹp trai khiến người khác không dời được tầm mắt.

Nếu là mỹ nam, chẳng qua đơn thuần chỉ là dùng để thưởng thức, không cần lo lắng điều gì cả thật là tốt biết bao, tại sao phải có tình yêu ở nơi này.

Nghĩ tới đây, trong đầu của nàng một lần nữa thoáng qua bóng dáng của Hoàng Phủ Tấn, thật sự vẫn làm nàng đau lòng.

Hình ảnh đau lòng của Tiểu Thiên hoàn toàn lọt vào mắt Ám Dạ, xóa sạch vị chua trong lòng, hắc tùy ý nhún vai nói: “Làm chuyện giống người làm”

“Ừ?” Tiểu Thiên không hiểu ý tứ trong lời nói của Ám Dạ. Làm chuyện giống nàng? Vậy là chuyện gì?

Nhìn Tiểu Thiên trong mắt mê man, Ám Dạ cười nói: “Người không phải là trộm đồ sao? Ta đi cướp đồ.”

Cướp đồ?

Tiểu Thiên hơi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười, thiếu chút nữa đã quên, lần đầu tiên gặp hắc đã nói mình là bởi vì trộm đồ nên mới bị cấm vệ quân đuổi theo, mặc dù lúc ấy nàng không biết hắc có tin lời nàng nói hay không.

497. Chương 497

“Người đi cướp đồ?” Tiểu Thiên có chút không tin hỏi.

“Đúng vậy, nếu không người cho rằng ta mặc toàn thân áo đen này là để đi ra ngoài đi dạo sao?” trên mặt Ám Dạ vẫn duy trì nụ cười nhạt.

“Vậy người đi cướp ở nào a?”

“Phú thương Chiêu Lăng Thành!” Ám Dạ trả lời rất nhẹ nhõm, bộ dạng cà lơ phất phơ, cùng với cách ăn mặc đen sẫm lạnh lùng hoàn toàn đối ngược.

“Người tại sao lại đi trộm của người ta làm gì?” Tiểu Thiên biểu hiện không ủng hộ nhìn Ám Dạ, nghe Hoa thúc nói nhà bọn họ thế nhưng lại là phú khả địch quốc, đừng nói rằng hắc, hắc là phú khả địch quốc cũng phải đi cướp, lời như vậy, mà nàng dựa vào hắc nuôi, cảm thấy không an lòng.

“Cướp của người giàu, chia cho người nghèo.”

Cướp của người giàu giúp người nghèo khó?

Đây là điều Tiểu Thiên nghĩ đến đầu tiên, thì ra là một thời thượng ở cổ đại chính là cướp của người giàu giúp người nghèo khó, bất kể đi nơi nào, cũng sẽ có những việc này xuất hiện, nói cho cùng, còn không phải là hận người ta nhiều tiền sao, đây là ý tưởng đầu tiên Tiểu Thiên nghĩ đến.

Bất quá tiền của mình tiểu tử này không phải là cũng nhiều đến có thể lấp đầy một ngọn núi sao, hắc thêm tiền của người ta làm cái gì?

“Người ta là người giàu, có tiền đó cũng là do bọn họ kiếm, người lấy có gì mà muốn làm vậy?” Tiểu Thiên không ủng hộ nhìn Ám Dạ một cái.

“Nhưng bọn họ làm giàu bất nhân, vừa đúng lúc ta gần đây rất rảnh rỗi, phải đi dạy dỗ lại bọn họ.” Ám Dạ miễn cưỡng trả lời, xoay người đi vài bước, lại quay trở lại, “Như thế nào, có muốn hay không đi?”

Đề nghị của Ám Dạ làm cho nàng rất băn khoăn, thời gian này vẫn vui ở Đoạn Tình cốc, nói thật là có chút nhàm chán, nếu như không có cách nào cứu nàng, thay vì ngồi ở đây chờ chết, còn không bằng đi làm chút chuyện có ý nghĩa.

Nói thí dụ như —— đi cướp!

Nghĩ tới đây hai chữ, nàng nở nụ cười, gương mặt gật đầu với Ám Dạ một cái, “Chờ chút, ta đi đổi y phục, ta với người cùng đi cướp.”

“Được, vậy người nhanh nhanh lên một chút.” Ám Dạ đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, những động tác này đối với mấy ngày nay với hắn mà nói quá tự nhiên, tự nhiên đến ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không có gì không ổn.

“Ừ, ừ, nhanh là tốt rồi.” Bỏ lại những lời này, Tiểu Thiên thật nhanh xoay người hướng trong nhà chạy đi, tấm lưng kia thoát nhìn, ít đi nặng nề so với thường ngày.

Ám Dạ nhìn theo bóng lưng nàng đã có phần nhẹ nhàng, thất thần tự nói, “Người này cuối cùng cũng đã với bớt phần nặng nề.”

498. Chương 498

”Ha ha

” sau khi cướp hết những thứ đó, bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất phân phát của cải ọi người cùng với làm khổ người khác, tất cả động tác làm liền một mạch, từ từ tiến vào nhà phú thương đến phát hết những thứ tiền bạc tài bảo kia, tổng cộng không tới thời gian một khắc đồng hồ.

Loại chuyện kích thích này, đối với Tiểu Thiên mà nói, sợ rằng là lần đầu tiên.

Trở về trên đường, Tiểu Thiên lên tiếng nở nụ cười, cho dù cười ở ngoài mặt nhưng ở bên trong, lại che giấu đau đớn nhàn nhạt.

“Như thế nào, chơi rất vui đúng không?” Bỏ khăn che mặt xuống, Ám Dạ đi bên cạnh Tiểu Thiên, hắn nhìn ra được trong mắt Tiểu Thiên có một ít đau đớn rồi nhanh chóng biến mất, nhưng so với trước đó vài ngày, nàng quả thật đã sáng sủa lên không ít, điểm này làm Ám Dạ vẫn có chút vui mừng .

Không từ mà biệt, chỉ là điểm này mà nói đúng với giải độc mà nói, thì có chỗ dùng rất lớn.

“Chơi thật vui a, ta cho tới bây giờ cũng không phát hiện đi ăn cướp của người ta là chuyện vui thích như vậy.” Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn về phía Ám Dạ, trước kia có ảo tưởng, ngày nào đó nếu đến ngày tận thế, nàng liền thử đi cướp ngân hàng, thật là có nhiều kích thích a.

Trên mặt của nàng vì hưng phấn mà khẽ phỉm hồng, làm Ám Dạ nhìn thấy, trong lúc nhất thời thất thần.

Kỳ quái, hắn gần đây là bị làm sao? Thế nào mà động một chút là lại nhìn Thiên Thiên đến sững sờ như vậy?

Ám Dạ ở trong lòng hỏi chính mình như vậy, nhưng lại không tìm được đáp án.

“Vậy lần sau dẫn người đi chỗ khác cướp a!” Ám Dạ cười, cười đến rất vui vẻ.

“Tốt, lần sau đánh cướp tiền trang thì như thế nào? Cái này hơn quá một chút nhĩ.”

Tiền trang ở cổ đại thì tương đương với ngân hàng ở thế kỷ 21 rồi, nếu không được cướp ngân hàng trong mộng, vậy thì đi cướp tiền trang cũng không tồi, mà ở cổ đại thiết bị bảo vệ cũng không có như ở thế kỷ 21.

“Khẩu vị không nhỏ nha.” Ám Dạ nghe Tiểu Thiên đề nghị như vậy nở nụ cười, thật hy vọng người này có thể mỗi ngày đều thật vui vẻ như vậy, nếu như mang nàng đi cướp thật lại có thể để cho nàng vui vẻ như vậy, vậy hắn cũng nguyện ý mỗi ngày phụng bồi nàng đi ra ngoài mà cướp, coi như là giết tiền trang, vậy cũng được!

Trong lòng Ám Dạ đột nhiên có ý nghĩ như vậy.

Mỗi khi thấy nàng một mình ngơ ngác ngồi trên tảng đá lớn gần người, khóe mắt mang theo nhàn nhạt khổ sở, trong lòng hắn sẽ không khỏi đau đớn, trong lòng mang theo nặng nề.

“Uy, tước hiệu người dân đặt cho người thật là khốc, tên gì, thần tiên đại hiệp đúng không?” Tiểu Thiên đột nhiên có tâm tư giễu cợt Ám Dạ .

499. Chương 499

“Lần sau để bọn họ lấy tước hiệu cho người là thần tiên nữ hiệp thì thế nào?” Ám Dạ đưa tay đem nàng kéo đến bên cạnh mình, cười giỡn nói: “Như vậy, lần sau chúng ta ra ngoài đánh cướp, bọn họ có thể trực tiếp gọi là thần tiên hiệp lữ.”

Những lời này của Ám Dạ vốn là nói đùa, nhưng khi hắn nói ra, lại có một loại cảm giác làm cho tim hắn không khỏi đập nhanh.

Hắn nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt thoáng qua một tia mắt tự nhiên.

Mà ngược lại những lời này không làm cho Tiểu Thiên suy nghĩ nhiều, nàng chỉ xem những lời này của hắn là lời nói đùa giỡn thuần túy.

“Còn nữa, còn nữa, ở giữa lại thêm từ điêu vào, lần sau mà có thể đến Thần Điêu Hiệp Lữ.” Tiểu Thiên cười đến rất nhẹ nhàng, tối nay coi như là một ngày nàng cao hứng nhất, như thế mà phóng túng mình, cái gì đều không muốn, ít nhất thời điểm đang đi cướp, nàng không cần suy nghĩ đến người kia.

“Thần Điêu Hiệp Lữ?” Ám Dạ có chút không rõ, “Tại sao ở giữa lại muốn thêm từ điêu vào?”

“Có thể khi cười ngựa a.” Tiểu Thiên thuận miệng hỏi đáp, nàng không có ý định nói cho hắn biết, thật ra thì Thần Điêu Hiệp Lữ là chỉ Dương Quá cùng mỹ nữ Tiểu Long nữ, ở giữa thì thêm anh Điêu thật to!

Bất quá tiểu Dương Quá lại là đại hiệp cụt một tay, nếu là Dạ đem tay trái chặt, liền vừa lúc xứng thành một đôi Thần Điêu Hiệp Lữ.

Tiểu Thiên nghĩ như vậy, xì một tiếng bật cười.

Ám Dạ mặc dù không biết Tiểu Thiên đang cười cái gì, bất quá thấy nàng cười vui vẻ như vậy, hắn cũng yên lòng.

Dọc theo đường đi, hai người cười cười nói nói hướng Đoạn Tình cốc đi tới, thời điểm đang đi trên đường, Tiểu Thiên đột nhiên dừng bước, ở trên người lục lọi cái gì, nhận ra được, nàng rất khẩn trương, trong mắt phấp phấp quang nhãn nhật.

“Không. Không thấy, làm sao sẽ không thấy?” Nàng gần như tìm lần toàn thân, nước mắt muốn trào ra khỏi hốc mắt, tay vẫn còn ở trên người lục lọi cái gì.

“Thế nào, Thiên Thiên, thứ gì không thấy?” Thấy Tiểu Thiên đột nhiên biến thành cái bộ dáng này, trong mắt Ám Dạ thoáng qua một vẻ khẩn trương.

“Dạ, ta. Lục từng thạch của ta không. Không thấy, không thấy nó, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Tiểu Thiên bởi vì kích động mà nước mắt đã tuôn ra ngoài hốc mắt.

“Thiên Thiên, người đừng nóng vội, chúng ta trở về tìm một chút có được hay không?” Ám Dạ nắm tay của nàng, hết sức an ủi nàng.

Mặc dù hắn không biết lục từng thạch đối với Tiểu Thiên mà nói rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào, hãy nhìn ra, Tiểu Thiên coi trọng khối lục từng thạch kia.

Hắn suy đoán, khối ngọc lục từng thạch kia nhất định cùng nam nhân trong lòng Tiểu Thiên nhưng nhớ chính là có liên quan.

500. Chương 500

Tiểu Thiên rất kích động, Ám Dạ tốn rất nhiều thời gian mới từ từ trấn an được nàng.

“Tốt lắm, trước tiên chớ khẩn trương, ta cùng người trở về tìm có được không?”

Tâm tình kích động đã qua đi, lúc này Tiểu Thiên lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, nàng đưa tay, xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, lắc đầu một cái với Ám Dạ, “Không cần, thật ra cũng chỉ là một khối ngọc thôi, không sao, mất thì mất.” Thờ ơ nhún vai một cái, nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười đối với Ám Dạ, tựa như

muốn cố ý giải thích, nàng mở miệng nói: “Nhưng thật ra vì khối lục tủng thạch kia rất đáng tiền, ta mới khấn trương như vậy, bất quá mất cũng đã mất, coi như xong, cùng lắm thì lần sau đi cướp, cướp khối khác đắt tiền thay thế.”

“Thật sự không cần?” Âm Dạ hỏi lại một lần nữa, hẳn biết, khối ngọc lục tủng thạch kia đối với Tiểu Thiên ý nghĩa tuyệt không phải đơn giản như thế.

“Ừ, không cần, chúng ta trở về đi thôi.” Nắm lấy cánh tay Âm Dạ, Tiểu Thiên bước nhanh hướng Đoạn Tình cốc trở về.

Đi được một khoảng cách, mi mắt của nàng rũ xuống.

Mất thì mất đi, có thể đây chính là thiên ý, có thể ông trời cũng muốn để cho nàng cùng tên hoàng đế kia hoàn toàn không còn lưu luyến gì, lục tủng thạch mất, giữa nàng cùng hoàng thượng không còn bất kỳ liên quan nào.

Bất quá như vậy cũng tốt, từ nay về sau không còn có ràng buộc nữa, nhưng là tâm mất, còn có thể tìm trở về sao?

Chiêu Lăng khách điểm ——

“Trương huynh, ngày hôm qua người đoán thật chính xác a, nhà Lý viên ngoại lại bị thần tiên đại hiệp cướp vô ích, bất quá nghe nói, ngày hôm qua thần tiên đại hiệp còn dẫn theo một cô gái, ta đoán.”

Nói đến đây, tên nam tử nói chuyện mập mờ này nở nụ cười, “Các người đoán nàng có phải là thần tiên đại hiệp phu nhân hay không a?”

”Ha ha

cũng có có thể!” Người chung quanh đi theo cười rộ lên, “Bất quá giống như Lý viên ngoại, cái loại đó làm giàu không chính đáng, cũng xứng đáng bị cướp, thần tiên đại hiệp lần này lại vì dân chúng làm chuyện tốt.”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a.”

“Đúng, đúng, thần tiên đại hiệp thật đúng là thần tiên sống.”

“”

Ngồi cách vách cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao, thấy được, thần tiên đại hiệp này trong lòng bọn họ địa vị rất cao.

501. Chương 501

Hoàng Phủ Tấn cùng Phúc Quý hai người mới từ trên lầu xuống, nghe thấy chính là chuyện này, bất quá những thứ này đối với Hoàng Phủ Tấn mà nói cũng không quan trọng.

Đi xuống lầu, tiểu nhị lập tức tiến lên đón, “Hai vị đại gia, điểm tâm đã chuẩn bị xong, xin hai vị dùng tự nhiên.”

“Ừ.” Nhìn tiểu nhị, gật đầu một cái, Hoàng Phủ Tấn hướng đến bàn bên cạnh đám người kia ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, liền nghe nam tử kia tiếp tục nói: “Bất quá Trương huynh, người là người trong nhà môn, nhà Lý viên ngoại bị cướp, hẳn nhất định gây cho Tri phủ đại nhân áp lực rất lớn?”

“Cũng không phải.” Nói đến đây, người bị gọi là Trương huynh gương mặt liền hiện vẻ nhúc nhích, hẳn là đầu mục nha môn bắt người, nhà Lý viên ngoại bị trộm cướp, Tri phủ đại nhân hạ lệnh nhất định phải bắt được thần tiên đại hiệp mới được, mà hắn là ăn cơm nhà nước, không đi điều tra lại không được. Cần là tìm được thần tiên đại hiệp, mà hắn cũng không muốn đem người ấy giao cho nha môn, so hắn đối với thần tiên đại hiệp mà nói, lấy võ công của hắn cũng chưa chắc bắt lấy được thần tiên đại hiệp.

“Hiện tại Tri phủ đại nhân bị Lý viên ngoại đó làm phiền thậm chí ngủ cũng không thể ngủ, còn uy hiếp, nếu Tri Phủ không cho hắn một cái công đạo, hắn sẽ tố cáo lên triều đình.” Trương huynh tiếp tục nói.

“A? Tri phủ đại nhân nhất định khiến người chịu áp lực rất lớn.”

“Ai, nói đến cái này liền nhức đầu!” Trương huynh vừa nói, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc, thả vào trước mặt mấy người kia, “Khối lục tùng thạch này là bảo vật trăm năm khó gặp, là tìm được ở nhà kho Lý viên ngoại. Theo Lý viên ngoại nói đây không phải là của nhà hần, Tri phủ đại nhân suy đoán nhất định là thần tiên đại hiệp hoặc vị cô nương kia lưu lại, hiện tại đang ra lệnh ta đi tra lai lịch khối ngọc lục tùng thạch này đây.”

“Lục tùng thạch?” Hoàng Phủ Tấn nghe được ba chữ này, tim nhói lên, tầm mắt hướng mảnh ngọc trên tay Trương huynh nhìn, bởi vì kích động mà trong mắt hần khó có thể ức chế ánh sáng.

Lục tùng thạch! Thật sự là khối lục tùng thạch kia!

Hoàng Phủ Tấn đứng lên, vọt tới cái bàn cách vách, từ trong tay Trương huynh đoạt lấy khối ngọc kia, nhìn khối ngọc trong tay này, nước mắt Hoàng Phủ Tấn bởi vì kích động mà đã tuôn ra.

Chính là khối ngọc này, chính là khối lục tùng thạch này.

Đây là một khối ngọc duy nhất, khắp thiên hạ tuyệt sẽ không tìm thêm ra viên thứ hai!

“Là Thiên Thiên, nhất định là Thiên Thiên!” Tay Hoàng Phủ Tấn đang không ngừng run rẩy. Tìm được, hần tìm được Thiên Thiên .

502. Chương 502

“Thiếu gia.” trong mắt Phúc Quý cũng lộ ra nụ cười duy nhất trong mấy ngày nay.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn nắm khối lục tùng thạch này trong tay, Phúc Quý cũng biết lai lịch khối ngọc này. Khối ngọc này là tiên hoàng trước khi chết đã đưa cho hoàng thượng, nghe nói lục tùng thạch này có linh tính, có thể bảo vệ cho người sở hữu một đời bình an.

Lúc ấy, hoàng thượng sai người đem tên Hoàng hậu nương nương cùng ngày sinh tháng đẻ toàn bộ khắc vào khối tùng thạch này, tặng nó cho Hoàng hậu nương nương.

Mới vừa rồi hần cũng nhìn thấy chữ trên tùng thạch, ba chữ “Niếp Tiểu Thiên” đột nhiên đập vào mắt, coi như trên cõi đời này thật sự còn có viên lục tùng thạch thứ hai, cũng sẽ không có viên thứ hai có khắc ba chữ “Niếp Tiểu Thiên”!

Khối ngọc này, nếu không phải của nương nương, còn có thể là của ai?

Ông trời mở mắt, rốt cục mở mắt! Tìm lâu như vậy, rốt cục cũng để cho hoàng thượng tìm được Hoàng hậu nương nương .

“Uy, người làm gì? Mau đưa ngọc trả lại cho ta!” Thấy tùng thạch bị Hoàng Phủ Tấn đột nhiên cướp đi, vị Trương huynh kia nổi giận, nắm áo bào Hoàng Phủ Tấn, bộ dạng muốn đánh nhau.

Mà Hoàng Phủ Tấn bởi vì quá mức hưng phấn, ngay cả phản ứng cũng tiết kiệm.

“Người lớn mật, dám vô lễ đối với thiếu gia của chúng ta!” Phúc Quý tức giận, hoàng thượng đại khái là đã quá mức cao hứng, bị người vô lễ như vậy nắm lấy áo, trong mắt của hần lại vẫn mang theo ý cười.

“Thiếu gia thì sao? Chọc vào lão tử, cùng nhau đi tới trong nha môn đi!” Trương huynh là một người rất ghét cái ác, hần không ưa nhất những người có tiền. Trong mắt hần, người có tiền đều là làm giàu bất nhân, nhi tử người có tiền đều là con nhà giàu. Cho nên, hần vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn mặc đồ đất tiền như vậy, hần liền chủ quan đem Hoàng Phủ Tấn xếp loại con nhà giàu cùng một với loại người kia.

“Dẫn ta đi gặp tri phủ của các người!” Sơ qua, Hoàng Phủ Tấn gỡ tay Trương huynh ra, đưa mắt, lạnh lùng mở miệng nói, khẩu khí của hần như vậy, mang theo vài phần ra lệnh.

“Muốn gặp đại nhân của chúng ta? Đại nhân của chúng ta cũng không rảnh rồi!”

“Dẫn ta đi gặp tri phủ các người!” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa lặp lại những lời này, nghe ra, trong lời nói của hần mang theo vài phần không nhịn được, ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta không rét mà

run, khí vương giả bầm sinh giữa hai lông mày kia làm cho người ta không tự chủ được rút cổ về, không dám nói câu nào quá đáng hay không vâng lời.

Mà vị Trương huynh kia cũng bị vẻ mặt như thế của Hoàng Phủ Tấn hù dọa ngây ngẩn cả người, chỉ có đành hoàng từ chỗ ngồi đi ra ngoài, “Đi theo ta đi!”

503. Chương 503

Nha môn tri phủ——

“Vi thần tham kiến Ngô Hoàng vạn tuế!”

Đến nha môn tri phủ, Hoàng Phủ Tấn trực tiếp bộc lộ thân phận, càng dọa cho tri phủ sợ đến hai chân nhũn ra. Nếu nói thiếu niên trước mặt này là hoàng thượng giả mạo, chỉ sợ hắn cũng không có gan này, huống chi hai lông mày hắn mang khí chất vương giả khiến ai cũng không dám bỏ qua hay dám hoài nghi thân phận của hắn.

Đại Ba sợ choáng váng, hắn chỉ là một tri phủ, thế nhưng để cho hoàng thượng tự mình tới cửa gặp hắn, sợ rằng lần này sắp có đại sự xảy ra.

“Bình thân.” Hoàng Phủ Tấn lạnh lùng nói một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: “Trẫm nghe nói khối ngọc này là tìm được ở nhà Lý viên ngoại?”

Hoàng Phủ Tấn đem khối lục tùng thạch kia đưa tới trước mặt Đại Ba, lạnh lùng hỏi.

“Thưa. . . . Thưa hoàng thượng, quả thật như thế!” Đại Ba cúi thấp người, chấp tay hồi đáp, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mang theo nhân nhật kính sợ, làm quan nhiều năm, lần đầu tiên hắn được nhìn thấy mặt rồng, điều này làm hắn ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn mà mang theo nét kính hoàng.

“Bọn họ có thấy rõ dung mạo người cướp đồ không?”

“Hồi hoàng thượng, vị thần tiên đại hiệp kia trong lòng dân chúng từ trước đến giờ là xuất quỷ nhập thần, mỗi lần ra ngoài đều mặc một bộ áo đen, hơn nữa trong đêm che mặt, thần tiên đại hiệp khinh công rất nhanh, ai cũng chưa từng thấy qua diện mục thật của hắn, chẳng qua là tối hôm qua. . . .” Đại Ba cẩn thận nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, không thấy sắc mặt thay đổi gì, hắn mới dám tiếp tục nói: “Tối hôm qua xuất hiện cùng thần tiên đại hiệp còn có một người giống như một cô gái, thần suy đoán khối lục tùng thạch này nhất định là cô gái kia lưu lại ”

Những lời không thể nghi ngờ này của Đại Ba đã khiến cho Hoàng Phủ Tấn hi vọng rất lớn!

Là Thiên Thiên, nhất định là Thiên Thiên!

” Đại Ba!” Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lúc này rất sắc bén, vẻ mặt kiên định.

“Dạ!”

“Truyền lệnh xuống, phái binh lính đi tuần ở mỗi nhà phú thương phải coi chừng, cần phải bắt được vị thần tiên đại hiệp kia!”

Lúc này, Hoàng Phủ Tấn hận là không thấy bọn họ tối nay lại hành động một lần nữa, như vậy hắn sẽ có thể tìm được Thiên Thiên .

Cho dù nữ tử đi cướp kia không phải là Thiên Thiên, như vậy nàng ta cũng nhất định là biết tung tích Thiên Thiên.

“Dạ, hoàng thượng!”

“Còn có!” Hoàng Phủ Tấn như đang nghĩ đến cái gì đó, tiếp tục nói: “Chuyện này nhất định phải bí mật, không cho phép để lộ ra một chút tin tức.”

“Dạ, thần lập tức đi làm!” Chắp tay đối với Hoàng Phủ Tấn, Đại Ba cung kính lui xuống.

Nhưng trong lòng lại cũng rất băn khoăn, thế nào mà ngay cả hoàng thượng cũng tự mình hỏi tới chuyện tình bị cướp sạch trong nhà phú thương? Hoàng thượng ngàn dặm xa xôi từ kinh thành tới đây chẳng lẽ chỉ là vì muốn hấn tra xét chuyện như vậy?

504. Chương 504

Không thể nào, tuyệt không có khả năng này! Đại Ba hủy bỏ điểm này ở trong lòng.

Nhưng nếu không phải là có chuyện trọng yếu, hoàng thượng tuyệt sẽ không tự mình đến Chiêu Lăng để hỏi tới chuyện này.

Chẳng lẽ. Hoàng thượng lần này đến đây là do có chuyện vô cùng quan trọng sao?

Nghĩ tới đây, Đại Ba đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khoảng thời gian trước hoàng thượng không phải là hạ hoàng băng treo giải thưởng vạn lượng hoàng kim tìm kiếm tung tích Hoàng hậu nương nương sao. Chẳng lẽ lần này hoàng thượng tự mình đến Chiêu Lăng, là vì tìm kiếm Hoàng hậu nương nương?

Nghĩ như vậy, trong mắt Đại Ba thoáng qua một tia không dám tin!

Dù sao cũng là người ở lẫn lộn nhiều năm trong quan trường như vậy, có một số việc hấn rất dễ dàng xâu chuối lại.

Chẳng lẽ hoàng thượng cho rằng cô gái xuất hiện cùng thần tiên đại hiệp là Hoàng hậu nương nương?

Cũng không phải là không thể được. Người có thể có lực từng thạch cũng không phải người bình thường, nhưng nếu khối lực từng thạch kia thật sự là từ trên người nữ nhi kia rơi xuống, sợ rằng khả năng nằng là Hoàng hậu nương nương cũng không nhỏ.

Nghĩ như vậy, Đại Ba trở nên càng thêm chịu khó, lần này chính là giúp hoàng thượng tìm được Hoàng hậu nương nương, xem như lập được một cái công lớn rồi. Nếu như tìm được nương nương, hoàng thượng cao hứng sẽ liền điều hấn đến kinh thành làm quan cũng không chừng.

Sau khi Đại Ba đi, mi mắt Hoàng Phủ Tấn rũ xuống, gơ tay lên, nhìn mảnh ngọc trong tay, khuôn mặt hấn mang theo phiền muộn, đem khối ngọc xanh biếc kia nắm thật chặt, “Thiên Thiên, là nàng thật sao?”

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo nhàn nhạt bất an, hấn rất sợ đến lúc đó nhìn thấy người kia lại không phải là Thiên Thiên, vậy hấn phải làm sao bây giờ? Thiên Thiên lại không biết là ở nơi nào? Nàng có thể hay không là đã xảy ra chuyện?

Hoàng Phủ Tấn không dám nghĩ tiếp nữa, hấn hi vọng bọn họ có thể mau sớm xuất hiện, nhưng lại thấy sợ khi bọn họ xuất hiện mà người đó lại không phải là Thiên Thiên. Cái loại cảm giác từ đám mây rơi xuống đáy cốc đó sẽ làm tim của hấn không thể chịu nổi.

“Hoàng thượng, ngài yên tâm đi, nương nương nhất định không có việc gì. Ngài cùng nương nương rất nhanh là có thể gặp mặt.” Thấy Hoàng Phủ Tấn như vậy, Phúc Quý không đành lòng..., không thể làm gì khác hơn ngoài khích lệ.

“Ừ!” Hoàng Phủ Tấn khẽ gật đầu, tựa đầu nhìn về phía phương xa, trời xanh nơi xa vào lúc này có vẻ xa vô cùng không thể chạm đến.

Rất nhanh? Thật là rất nhanh là có thể nhìn thấy Thiên Thiên đến sao?

505. Chương 505

Đoạn Tình cốc ——

“Uy, như thế nào, thần y, độc này có thể giải không?” Tiểu Thiên hỏi được rất nhẹ nhàng, có thể thấy tâm tình mấy ngày nay của nàng rất tốt, cho dù độc trên người có lúc làm nàng rất khó chịu, nhưng tình huống như vậy cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Xem mạch xong, Âm Dạ nhấc ngón tay khỏi cổ tay của nàng, nhìn bộ dạng nàng nhẹ nhõm hẳn, khóe miệng hẳn cũng không khỏi nâng lên, cười nói: “Độc của người đã gần hết, chỉ cần giải quyết vấn đề chỗ ở của người là không sao nữa rồi.” Âm Dạ nhìn nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười yếu ớt. Lần đầu tiên hẳn thấy một cô gái khi đối mặt sinh tử lại lạnh nhạt như thế, tất cả là nàng đã cảm nhận đủ về thế gian, còn là. Còn là đem nỗi đau trong lòng nàng nguy trang thật kỹ.

“Oaaa, không hổ là thần y, đại danh này thật không phải từ trên trời rơi xuống a.” Tiểu Thiên tán thưởng nhìn Âm Dạ, mặt hào khí vỗ vỗ bờ vai của hẳn.

Thanh âm của nàng kéo Âm Dạ từ trong suy nghĩ trở lại, nhìn bộ dạng của nàng hẳn cười khổ lắc đầu một cái, giọng mang theo chút cưng chiều, sờ sờ đầu của nàng, “Người, nha đầu này luôn hoài nghi y thuật của ta!”

Động tác cưng chiều như thế của Âm Dạ khiến Tiểu Thiên nhất thời có chút mất tự nhiên, mặc dù cùng trải qua những ngày ở chung này, quan hệ giữa nàng với Dạ rất tốt, nhưng nàng cảm giác, cảm thấy Dạ đối với nàng tựa hồ.

Nàng không biết có phải là tự mình đã nghĩ quá nhiều hay không, chẳng qua là hành động như vậy của Dạ làm nàng không tự chủ được nhớ tới Hoàng Phủ Tấn. Cưng chiều cùng nhu tình kia khó có thể ức chế những kí ức lại tràn về.

Nàng thật sự hy vọng là nàng suy nghĩ nhiều quá, bởi vì nàng không muốn đả thương Dạ, cũng không muốn gây tổn hại đến quan hệ giữa bọn họ, giữa nàng cùng Dạ chỉ có thể là bạn tốt, cả đời này sẽ không bao giờ có bất kỳ thay đổi nào nữa.

Chỉ vì ——

Chỉ vì trong lòng của nàng đã không chứa nổi bất luận kẻ nào nữa rồi, cho dù người kia tổn thương nàng rất sâu, nhưng vẫn không người nào có thể thay thế được địa vị của hẳn trong lòng nàng.

Hồng nhan lệ, mỹ nhân thương! Hoặc giả đây chính là số mạng nàng vượt qua ngàn năm đi.

Xóa sạch hết phiền muộn, nàng nhìn về phía Âm Dạ lần nữa, mở miệng nói: “Được rồi, chờ người chữa khỏi cho ta, ta nhất định sẽ không nghi ngờ y thuật của người.”

Vừa nói, nàng còn hướng về phía Âm Dạ làm cái mặt quỷ, làm cho Dạ nở nụ cười.

“Bất quá, cũng phải có người phối hợp mới được!” về mặt Âm Dạ trở nên nghiêm túc, “Mỗi ngày người phải vui vẻ lên chút, như vậy mới giúp giải được chất độc trên người của người. Nhớ, phải tránh động tình!”

506. Chương 506

Những lời của Âm Dạ làm nụ cười của Tiểu Thiên chợt bối rối, trong mắt thoáng qua một tia mất tự nhiên, chợt dạ quay đầu đi chỗ khác, nàng miễn cưỡng mở miệng cười nói: “Không phải là ta mỗi ngày đều rất vui vẻ sao, người xem ta đi ngày ngày đều cười, chẳng lẽ còn không vui sao?”

“Thiên Thiên!” về mặt Âm Dạ trở nên vô cùng nghiêm túc, hai tay khoác lên trên vai Tiểu Thiên, cúi đầu nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt nàng, mở miệng nói: “Người là đang cười, nhưng người có biết hay không, mỗi một nụ cười của người cũng đang kèm theo đau đớn ở bên trong.”

Lời Âm Dạ nói làm nụ cười miễn cưỡng kia chợt tắt, “Người ở đây nói nhăng nói cuội gì đấy, cười chính là cười, còn có thể kèm theo cái đồ lộn xộn gì sao?”

“Thiên Thiên, ta thấy thật ra thì trong lòng của người vẫn không quên được người kia.” Nói đến đây, trong khẩu khí của Âm Dạ có tia bi thương.

“Dạ!” Tiểu Thiên cả kinh từ trên ghế đứng lên, “Trong lòng của ta không có bất kỳ người nào, không có bất kỳ người nào! ! !” Dưới sự kích động, nàng hướng về phía Âm Dạ rống lên, đau đớn quen thuộc kia lại lần nữa xông lên đầu.

Nàng vẫn trốn tránh không thèm nghĩ tới Hoàng Phủ Tấn, nhưng mà mỗi khi nàng bị buộc đối mặt với điều này, mới phát hiện mình hoàn toàn không thể quên hẳn được.

“Thiên Thiên.” trong lòng Âm Dạ lại không khỏi căng thẳng một lần nữa, mang theo nhàn nhạt đau lòng.

“Thật xin lỗi, đã thất lễ.” Xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, nàng vòng qua Âm Dạ, mở cửa chạy ra ngoài.

Dọc theo đường đi, nước mắt của nàng men theo gió mà phiêu tán ở trong không khí.

Nàng cười mang theo một chút đau thương? Ha ha

~~Tại sao nàng chưa từng cảm giác được tim của mình bị như vậy?

Thì ra là một người có quá nhiều nét cười trên mặt là bởi vì trong lòng có quá nhiều nỗi đau. Bởi vì đau rồi mới cười để nguỵ trang, cho nên cười đến chết lặng!

“Hoàng Phủ Tấn, ta hận ngươi, ta hận ngươi!” Nước mắt không chút kiêng kỵ từ trong hốc mắt bùng lên, nàng hướng về phía thạch bích trong Đoạn Tình cốc tê tâm liệt phế mà rống lên, “Tại sao ngươi làm cho ta yêu ngươi, tại sao lại để cho ta không thể quên được ngươi! Ta hận ngươi, Hoàng Phủ Tấn, ta hận ngươi.”

Nàng vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất, run rẩy đôi môi, nhẹ giọng nỉ non nói: “Ngươi biết không, ta yêu ngươi, yêu thật mệt mỏi, thật mệt quá.” Nước mắt đã tuôn ra nơi hốc mắt, nàng co rúc thân thể, đầu tựa vào giữa hai gối, Âm Dạ đứng ở đằng xa vẫn nhìn nàng, nhìn bóng lưng run rẩy kia mà đau lòng nhúu mày.

507. Chương 507

Nha môn tri phủ——

“Xảy ra chuyện gì, đã nhiều ngày như vậy cũng không thấy bọn họ xuất hiện? Các ngươi tiết lộ tin tức có phải không?” Hoàng Phủ Tấn có vẻ có chút không đợi được.

Mấy ngày nay hắn đã đè nén tính tình, kiên nhẫn chờ bọn họ xuất hiện. Nhưng là một ngày lại một ngày trôi qua, ngay cả phát hiện ra dấu hiệu của bọn họ cũng không có.

Nhiều lần hắn cũng muốn phái binh tìm kiếm trực tiếp ở thành Chiêu Lăng, coi như đem cả tòa thành Chiêu Lăng này lật lên, hắn cũng phải tìm cho được Thiên Thiên.

Nhưng mà hắn lại lo lắng hành động như thế sẽ làm Thiên Thiên lại lần nữa biến mất. Hắn đã không chơi nổi rồi, cũng không đánh cuộc được rồi, hắn không thể để Thiên Thiên lại một lần nữa biến mất.

“Hoàng thượng xin bớt giận, thần tiên đại hiệp sau mỗi lần cướp xong cũng sẽ mai danh ẩn tích một thời gian mới có thể xuất hiện, thần cũng không thể nắm chắc, cũng không xác định được lúc nào hắn sẽ xuất hiện.” Đại Ba nhanh chóng nói xong, xem ra hoàng thượng đợi nhiều ngày như vậy, tính nhẫn nại cũng từ từ bị mài đi. Nếu là không bắt được thần tiên đại hiệp, sợ rằng hoàng thượng trong cơn tức giận sẽ trị hắn tội hành sự bất lực, vậy cũng thảm a.

“Trẫm sẽ cho ngươi thời gian mấy ngày, nếu còn không có biện pháp để cho bọn họ xuất hiện..., chỗ ngươi ngồi liền đổi lại để cho người khác đến ngồi!” Hoàng Phủ Tấn mặt lạnh nhìn về phía Đại Ba.

“Dạ, hoàng thượng, thần tuân chỉ, thần nhất định dốc hết sức!”

“Không phải là hết sức, mà là nhất định phải tìm ra bọn họ cho trẫm.” Hoàng Phủ Tấn không cho Đại Ba một tia cơ hội thở dốc. Nếu là tìm không thấy Thiên Thiên, hắn cũng hoài nghi mình có thể hay không sắp điên mất rồi.

Đoạn Tình cốc ——

“Thiên Thiên!” Âm Dạ xuất hiện ở sau lưng Tiểu Thiên, như thường ngày, trên mặt của hắn luôn là treo một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này khiến ai cũng không cách nào kháng cự, tràn đầy tự tin cùng hăng hái.

“Cười đến rục rờ như vậy, lại có cái chuyện tốt gì sắp xảy ra có phải không?” Xoay đầu lại, nhìn nụ cười trên mặt Âm Dạ, nàng mở miệng hỏi.

Nghe thấy Tiểu Thiên hỏi như thế, Âm Dạ nở nụ cười, đi tới trước mặt nàng, thần bí mở miệng nói: “Uy, mấy ngày không có đi cướp đồ, có ngứa tay hay không?”

“Thế nào? Người nghĩ đi?” lông mày Tiểu Thiên nhảy lên, trên thực tế, nàng quả thật rất thích đi cướp, bắt quá những tên phú thương kia cũng không phải là thần a, mới mấy ngày mà, kinh tế nhà nào lại có thể khôi phục nhanh như vậy.

508. Chương 508

Chỉ thấy mặt Âm Dạ thần thần bí bí hướng nàng ngoắc ngoắc ngón trỏ, mở miệng nói: “Gần đây nha môn tri phủ phái các nhóm binh lực lớn canh giữ ở trong nhà các phú thương, có lá gan đi không?”

Vừa nói, Âm Dạ vừa chớp chớp cặp mắt giảo hoạt, trong mắt đẹp lộ ra mấy phần tự tin, tựa như những binh lực canh giữ ở trong nhà các phú thương kia hoàn toàn không có tác dụng đối với hắn.

“Nếu như người có bản lĩnh đem ta bình yên vô sự ra ngoài, ta liền đi!” Tiểu Thiên nhìn Âm Dạ, nở nụ cười, “Nhưng ta không muốn bị quan binh bắt về nha môn a.”

Tiểu Thiên không nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, hoàng đế đã hạ hoàng lệnh, cả nước đều đang tìm nàng. Nếu như nàng bị bắt đến nha môn, sợ rằng Hoàng Phủ Tấn sẽ tìm được nàng rất nhanh.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thật vất vả để mình không suy nghĩ tới Hoàng Phủ Tấn thêm nữa. Nỗ lực lâu như vậy, nàng không muốn khiến anh lại nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn một lần nữa, lúc đó tất cả cố gắng cũng là uống phí. Nàng biết, ở trước mặt hắn, nguy trang của nàng đều sẽ sụp đổ tất cả!

“Yên tâm đi, ta đã có bản lĩnh đi vào, thì nhất định có bản lĩnh ra ngoài, bao gồm.” Âm Dạ nhìn về phía Tiểu Thiên cười, tràn đầy tự tin mở miệng nói: “Bao gồm mang theo người!”

“A?” Tiểu Thiên nhìn Âm Dạ nâng lên lông mày, cười nói: “Người thật sự tự tin như vậy?”

Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Âm Dạ cố làm vẻ không vui nghiêm mặt nói: “Thiên Thiên, người lại hoài nghi năng lực của ta a.”

”Hắc hắc

được rồi, được rồi, đi theo người là được, dù sao thật lâu không có đi cướp đồ, tay cũng thấy ngứa.” Khóe môi Tiểu Thiên nhếch lên một nụ cười dôi dào hăng hái, xoay cổ tay, ánh mắt thoắt qua một tia giảo hoạt.

Nàng không biết, chính mình ngay lập tức đáp ứng cùng Dạ đi, chính là khiến nàng sẽ cùng Hoàng Phủ Tấn lại gặp mặt một lần nữa.

Có lúc, người càng muốn trốn tránh người, người lại nhất định muốn dây dưa cùng người ở chung một chỗ.

Bởi vì một chữ duyên, bởi vì một chữ tình, có lúc, thế nào cũng không thoát khỏi được.

“Vội nhanh lên một chút đi thay quần áo, tối nay sẽ kích thích hơn!” Âm Dạ cười, đôi mắt trên gương mặt tuần tú kia vẫn mang theo sự tự tin.

“Được, ta lập tức đi thay quần áo!” Vòng qua người Âm Dạ, trong lòng Tiểu Thiên không khỏi căng thẳng, nàng đè ép ngực, một loại bất an đột nhiên quanh quẩn toàn thân của nàng, giống như là nhắc nhở nàng sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

509. Chương 509

“Thấy được không? Đám quan binh ngu ngốc trong nha môn kia, còn đứng ở nơi đó!” Đứng ở trên nóc nhà cách đó không xa, Âm Dạ nhìn về phía những khu nhà cao cấp toàn quan binh bên ngoài, cười đến khi dễ.

“Uy, Dạ, nơi đó cũng không ít quan binh, người thật sự có chắc không bị bọn họ bắt được?” Tiểu Thiên có chút không yên tâm liếc mắt nhìn bên cạnh Âm Dạ, mở miệng nói.

Mặc dù Dạ võ công cao cường nhưng hình như những tên quan binh kia cũng không phải đều là phế vật a, chẳng lẽ lính của Hoàng Phủ Tấn hẳn nuôi đều vô dụng như vậy sao?

Đáng chết, tại sao lại nghĩ đến hẳn.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thiên không vui nhíu mày.

“Đã có gan đi, đương nhiên là có bản lĩnh không bị bọn họ bắt được.” Âm Dạ đắc ý nhướn lông mày lên, nếu như nói Âm Dạ hẳn dễ dàng bị bắt được như thế, vậy hẳn lắm sao mà có thể đi lại trên giang hồ?

“Được rồi.” Tiểu Thiên hướng về phía Âm Dạ gật đầu một cái, “Người đã có lòng tin như vậy, vậy liền đi ngay thôi.”

“Ừ, đi!” Đưa tay nắm cổ tay Tiểu Thiên, Âm Dạ mỉm cười vận khí, bay lên nóc một nhà phú thương.

Động tác của hẳn rất nhanh, khinh công càng thêm lưu loát, lấy tiền trong kho trước sau không quá nửa khắc đồng hồ.

“Cung thủ chuẩn bị, thần tiên đại hiệp xuất hiện!” Quan binh ở bên trong, có người kêu một tiếng, tất cả mọi người cảnh giác.

Một tiếng gào thét này khiến cho trong mắt Âm Dạ thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng không có kéo dài bao lâu.

“Xem ra những tên này không phải là thùng cơm, bốn thiếu gia lần đầu tiên bị phát hiện.” Âm Dạ nói ra rất nhẹ nhàng, trên mặt vẫn cười nhạt, không chút nào có vẻ khẩn trương lúc bị phát hiện.

Nhìn Âm Dạ bình tĩnh như vậy, Tiểu Thiên cũng buông lỏng không ít, trong lòng nàng luôn cầu nguyện ngàn vạn lần không thể bị bắt vào nha môn a. Bởi vì nàng biết rất rõ, chỉ cần bị bắt đến nha môn, thì tương đương với việc nàng cùng Hoàng Phủ Tấn sẽ rất nhanh phải gặp mặt.

“Người xem, ta đã nói rồi, Hoàng Phủ. Quan phủ nuôi binh lính cũng không phải là bỏ đi.” Cái tên đã mang đến khóe miệng cứng rắn nuốt ngược trở về.

Qua sự nhắc nhở như vậy của Tiểu Thiên, Âm Dạ đột nhiên chú ý tới, trong mắt của hẳn thoáng qua một tia lo lắng, xem ra lần này mình thật sự có điểm quá mức tự tin rồi, nếu như lần này không thể an toàn hoàn toàn mà nói..., sợ rằng sẽ liên lụy đến Thiên Thiên .

510. Chương 510

Nghĩ tới đây, Âm Dạ mỉm cười trong lòng, dưới thân thể ý thức bảo hộ ở Tiểu Thiên, “Chỉ sợ bọn họ không phải là binh lính của quan phủ.”

Âm thanh trầm thấp, Âm Dạ đột nhiên nói ra một câu như vậy khiến cho Tiểu Thiên vốn không quan tâm cũng phải ngẩng mặt lên.

“Uy, có phải người nhận ra điều gì đó không?” Tiểu Thiên tâm trạng bất an, cau mày nhìn Âm Dạ nhẹ giọng hỏi.

“Người nhìn y phục trên người bọn họ xem!” Âm Dạ đưa tay chỉ đến chỗ quan binh, mở miệng nói.

Tiểu Thiên nhìn theo hướng chỉ của Âm Dạ. Y phục của quan binh thật ra không có đặc điểm gì lớn, chỉ có duy nhất một điểm khiến nàng thấy lạ. Đó là y phục của những quan binh bình thường ở chính giữa sẽ viết thật to chữ “Bình”, mà những quan binh trước mắt này ...

Y phục trên người bọn họ lại viết chữ “Kiêu”.

Những thứ ở cổ đại này nàng không hiểu, nàng cũng không hiểu được sự khác biệt của 2 chữ “Bình” và chữ “Kiêu”. Nhưng nhìn vẻ mặt của Âm Dạ, nàng cũng đoán ra rằng, những quan binh có chữ “Kiêu” kia không dễ đối phó.

“Uy, những quan binh này khó đối phó?” Nghiêng đầu hỏi, nàng nhìn thấy Âm Dạ vẫn nhíu chặt chân mày, trong lòng nàng lại phát ra tín hiệu bất an mãnh liệt.

“Ừ!” Âm Dạ gật gật đầu, hẳn có chút hối hận vì sự khinh địch của mình, vì thế nên đã mang theo Thiên Thiên tới đây. Bản thân hẳn không quan trọng, nhưng hẳn lo sợ Thiên Thiên sẽ bị thương, mà trong tiềm thức của hẳn, hẳn không hề mong Thiên Thiên sẽ bị thương dù chỉ là một chút xiu.

“Bọn họ là những người trong đội quan binh dũng mãnh!” Âm Dạ tiếp tục nói.

“Đội quan binh dũng mãnh?” Tiểu Thiên không hiểu quan binh dũng mãnh là cái gì, nhưng nàng biết, quan binh dũng mãnh đặc biệt rất khó đối phó.

Nhận thấy được sự khó hiểu của Tiểu Thiên, Âm Dạ giải thích: “Đội quan binh dũng mãnh là một binh lực lớn nhất của triều đình, đứng ở vị trí số 1, bình thường sẽ không xuất hiện, nhưng chỉ cần hoàng thượng gặp nguy hiểm, là sẽ ngay lập tức xuất động. Chẳng qua là ... ” Nói đến đây, chân mày của Âm Dạ một lần nữa nhíu lại.

Triều đình?

Tiểu Thiên vì hai chữ này mà trong lòng không khỏi nhảy lên một cái, nhớ lại lúc trước ở Đoạn Tình cốc, bỗng nhiên cảm thấy bất an!

511. Chương 511

Tại sao trong lòng nàng càng lúc càng cảm thấy bất an khiến cho nàng cảm thấy sợ, xóa sạch sợ hãi trong lòng cùng lúc đó là nếm mùi vị đau lòng.

Tim kia đè nén đau đớn mà không giải thích được, sắc mặt Tiểu Thiên chợt tái nhợt.

Nàng không biết tại sao tối nay nàng lại cảm thấy thấp thỏm lo âu, hơn nữa những bất an này ngày càng dài, ngày càng mãnh liệt.

“Chẳng qua là.” Thanh âm của Âm Dạ một lần nữa vang lên, “Tại sao chỉ một Chiêu Lăng Thành nho nhỏ bị cướp, lại kinh động tới hoàng đế, tại sao hoàng đế lại đích thân hỏi tới chuyện này?”

“Cái. Cái gì? Hoàng đế?”

Tiểu Thiên vì hai chữ này mà càng thêm khẩn trương, trái tim thiếu chút nữa bật ra ngoài.

Sự bất an mới vừa rồi đã khiến cho Tiểu Thiên sợ đến run cả người, nàng đột nhiên có cảm giác, tối nay đội quan binh dũng mãnh xuất hiện là bởi vì nàng chứ không phải vì Âm Dạ.

Nghĩ tới đây, chân nàng chợt mềm nhũn, cánh tay khẽ nắm lấy tay Âm Dạ, khiến hẳn chợt xoay đầu quay lại.

Thấy sắc mặt Tiểu Thiên trắng bệch như tờ giấy, Âm Dạ đưa tay ra vỗ vỗ bả vai nàng, “Yên tâm đi, ta sẽ không để người bị bọn họ bắt đi đâu.”

Âm Dạ lầm tưởng rằng Tiểu Thiên vì sợ bị bắt đi ngồi tù nên mới thành ra như vậy.

Nha đầu này, ngay cả chết cũng không sợ, lại sợ bị bắt nhốt vào nhà môn.

Âm Dạ không rõ ngọn nguồn, ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Chỉ thấy Tiểu Thiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Âm Dạ, ôm tia hi vọng cuối cùng, nàng mở miệng nói: “Âm Dạ, vì. Tại sao người nói hoàng đế bắt đầu quan tâm tới chuyện này?”

Không hề chú ý tới việc khi Tiểu Thiên nhắc tới hai chữ “Hoàng đế” trong mắt nàng ánh lên tia sợ lo lắng, sợ sệt, Âm Dạ chỉ đến chỗ những quan binh dũng mãnh, mở miệng nói: “Binh lính trong đội quan binh dũng mãnh trừ khi là hoàng đế, nếu không thì không có ai có thể điều động bọn họ.”

Câu trả lời của Âm Dạ khiến cho Tiểu Thiên vốn đang mềm nhũn chân tay lại một lần nữa vì thế lão đảo vài bước.

“Thế nào, Thiên Thiên?” Lần này, rốt cuộc Âm Dạ cũng chú ý tới Tiểu Thiên có cái gì không đúng, trong mắt của hắn thoáng qua một tia nghi ngờ.

“Không có, không có gì.” Cố gắng để cho bản thân mình bình thường một chút, Tiểu Thiên miễn cưỡng cố tạo ra vẻ tươi cười, chẳng qua là chút bất an trong lòng vẫn khiến nàng cảm thấy khủng hoảng, nàng cảm thấy sẽ rất nhanh chóng gặp lại Hoàng Phủ Tấn.

512. Chương 512

Thấy ánh mắt Tiểu Thiên lóe lên, Âm Dạ nghĩ có lẽ là nàng nghe đến hai chữ Hoàng đế nên thấp thỏm lo âu, trong mắt hứng thú để ý.

“Thiên Thiên, ngươi sợ hoàng đế?” Âm Dạ cúi đầu, nhìn sắc mặt Tiểu Thiên tái nhợt, nghe giọng hỏi.

Hắn để ý rằng khi hắn hỏi vấn đề này thì thân thể Tiểu Thiên chợt run rẩy, nàng rất sợ hắn nhắc tới hoàng đế.

Trong đầu hắn đột nhiên liên tưởng đến điều gì đó, sắc mặt của hắn trong nháy mắt chìm xuống, “Thiên Thiên, ngươi cùng hoàng đế có quan hệ gì?”

“Làm sao có thể, ta làm sao có thể cùng hoàng đế có quan hệ?” Vấn đề Âm Dạ nghi ngờ khiến Tiểu Thiên càng thêm lo lắng.

“Vậy tại sao khi ta nhắc tới hoàng đế ngươi lại biểu lộ như vậy?” Âm Dạ nhìn thẳng đôi mắt Tiểu Thiên, hỏi rõ nguyên nhân.

Đội quan binh dừng mãi thật lâu không dám bắn tên, chỉ sợ là đang chờ hoàng đế ra lệnh, mà hoàng đế cho nên đến bây giờ còn chưa thấy hạ lệnh bắn tên, sợ rằng. Hắn đem tầm mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, đáy lòng mỉm cười, sợ rằng đó là do cùng Thiên Thiên có liên quan.

Nếu đội quan binh dừng mãi ở Chiêu Lăng, sợ rằng hoàng đế cũng ở đây .

“Ta. Đó là. Đó là bởi vì Tấn. Tấn là hoàng đế, ta dĩ nhiên. Dĩ nhiên sợ hắn.” Vì những lời nói của Âm Dạ mà Tiểu Thiên thấy khẩn trương, lời nói không mạch lạc, không để ý rằng khi mình nhắc tới Hoàng Phủ Tấn đã sớm có thói quen gọi tên.

“Tấn?” Âm Dạ lại không thể nào mà bỏ sót điều này, điều này khiến hắn bận tâm, hắn đột nhiên nghĩ đến một điều quan trọng nhất, trong khoảng thời gian này hắn đã quên mất, đó chính là thân phận của Tiểu Thiên.

Hắn nghĩ lại, trên người Tiểu Thiên có độc Minh Hoa, hơn nữa Hoàng Phủ Tấn lúc trước hạ hoàng băng tìm đường kim hoàng hậu đang lưu lạc bên ngoài lại cũng bị trúng độc Minh Hoa, đem tất cả chuyện này kết hợp lại, trong nháy mắt Âm Dạ đã hiểu được phần nào.

Chợt giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, trong mắt Âm Dạ xuất hiện một tia không dám tin, “Ngươi là hoàng hậu?”

“Không. Không phải vậy!” Lời của Âm Dạ đã sớm dọa cho Tiểu Thiên sợ đến luống cuống, nỗi sợ hãi, sự lo lắng trong lòng nàng đã chôn thật sâu dưới đáy lòng lại một lần nữa xồng lên đầu.

“Chính thế! Ngươi là hoàng hậu!” Âm Dạ tim nảy lên một cái, thấy vô cùng đau đớn.

513. Chương 513

“Không phải là ta! Không phải là ta! Ta không phải là hoàng hậu!” Dưới sự kích động, nàng hướng về phía Âm Dạ rống lên.

Dưới khăn che mặt, thống khổ kia lại một lần nữa xuất hiện trong ánh mắt Âm Dạ, mang theo tuyệt vọng cùng đau đớn.

“Thiên Thiên.” Âm Dạ không biết mình còn có thể nói gì, nhìn bộ dáng này của nàng, cho dù ngoài miệng nàng không thừa nhận, hẳn cũng xác định nàng chính là hoàng hậu nương nương mà Hoàng Phủ Tấn hạ hoàng băng treo giải thưởng. Mà hẳn cũng hiểu, khoảng thời gian Tiểu Thiên đau lòng đến phát khóc chính là do Hoàng Phủ Tấn, nàng muốn quên Hoàng Phủ Tấn nhưng vẫn không cách nào quên. Nàng thương yêu nam nhân kia sâu sắc như vậy e rằng sẽ không có cách nào có thể để tâm đến Âm Dạ hẳn, nàng....

Hắn vĩnh viễn không có cách nào thay thế được nam nhân kia trong lòng nàng!

Âm Dạ đột nhiên xuất hiện ý nghĩ đó, tâm trạng mang theo chút đau đớn.

“Âm Dạ, ta. Ta không muốn ở chỗ này, ta. Chúng ta trở về có được hay không, chúng ta đi thôi, có được hay không?” Mắt Tiểu Thiên mang theo vài phần thỉnh cầu, dưới khăn che mặt, hai tròng mắt vì khăn trương mà lóe lên một điểm lệ quang.

“Được, được, chúng ta đi, chúng ta không ở lại chỗ này.” Nhìn bộ dáng hiện tại của Tiểu Thiên, Âm Dạ không đành lòng, hẳn biết nàng sợ nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, không biết nguyên nhân gì khiến nàng thương yêu nam nhân kia như vậy.

Đưa tay kéo tay của nàng, chân của hắn lại một lần nữa vận khí, chuẩn bị rời đi.

Đang lúc này, đột nhiên xuất hiện một thân thể chặn đường hai người bọn họ.

Nhìn gương mặt đột nhiên xuất hiện trước mắt, gương mặt mà ngay trong mộng nàng cũng thấy, lúc này lại có vẻ xa lạ dị thường khiến cho tim nàng giật mình nhảy thêm một cái nữa.

Hoàng. Hoàng Phủ Tấn? ! ! !

Trái tim Tiểu Thiên muốn đập tới ngực rồi, chân nàng lão đảo vài bước, nếu không phải là có Âm Dạ đứng ở bên người nàng đỡ lấy, sợ rằng nàng đã sớm ngã xuống .

Bất quá mới hơn nửa tháng không gặp mặt, gặp lại Hoàng Phủ Tấn lần này, lại khiến cho nàng vừa cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hắn thật gầy quá, cũng tiêu tụy đi rất nhiều, gương mặt gầy gò khiến cả người hắn nhìn mệt mỏi dường như sắp không chịu nổi.

Gương mặt tuấn tú lồi thoi khiến nàng nhìn thấy có cảm giác đau thương.

Trong khoảng thời gian này, hẳn gặp phải việc không tốt sao?

Đau lòng từ bên trong liền biến thành dòng lệ tuôn rơi.

514. Chương 514

“Thiên. Thiên Thiên!” Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Tấn mới khó khăn phát ra hai chữ này từ giữa cổ họng.

Mới nói ra hai chữ, lại giống như là mất hết khí lực toàn thân.

Hơn nửa tháng rồi, Thiên Thiên đã rời hẳn đi hơn nửa tháng rồi, làm cho hắn phải nhớ thương, giờ đây đã xuất hiện trước mặt hắn khiến hắn kích động nói không ra một câu.

“Thiên Thiên!” Kích động đi lên phía trước, một tay Hoàng Phủ Tấn ôm lấy Tiểu Thiên vào trong ngực.

Nhiều ngày nhớ mong, nhiều ngày lo lắng hải hùng vào lúc này không chút kiêng kỵ mà bộc lộ ra, “Thiên Thiên, ta rốt cuộc cũng tìm được người.”

Hoàng Phủ Tấn ôm Tiểu Thiên rất chặt, hẳn sợ đây chỉ là một giấc mộng dài, chỉ có lúc đem Tiểu Thiên ôm thật chặt, mới có thể để cho hắn cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Cái ôm trong ngực này khiến cho nàng ngay cả chết cũng thấy không sợ, nhưng cái ôm này lại làm cho nàng cảm thấy châm chọc cùng ghê tởm lạ thường, bởi vì —— đây tất cả cũng chỉ là giả.

‘Tấn, cho dù chết, ta cũng muốn chết ở bên cạnh chàng.’

Ngày đó Hoàng Phủ Tấn đã nói thoáng qua tai nàng. Trong mắt của nàng thoáng qua một tia khổ sở.

Thì ra mình là một người ngu ngốc, lúc ấy, nàng đã nói ra những lời này. Có thể trong lòng nghĩ hần rằng đến chết tâm nàng vẫn còn hần, không để cho hần tĩnh tâm?

Tim lại một lần nữa co rút đau đớn mấy cái, nàng đưa tay, đem Hoàng Phủ Tấn đẩy ra, nét mặt của nàng trở nên lãnh đạm lạ thường.

“Vị công tử này vội vàng quá.” Lòng mày Tiểu Thiên nhíu lại, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn với ánh mắt kinh ngạc, dưới khăn che mặt, nàng lạnh nhạt, trong tròng mắt mang theo tia xa lạ.

“Thiên Thiên.” Nhìn bộ dạng Tiểu Thiên cự tuyệt hần, trong lòng Hoàng Phủ Tấn căng thẳng, bộ dạng lãnh đạm của Tiểu Thiên khiến trái tim hần nhói lên.

“Công tử đối với người đàn bà nào cũng đều như vậy sao?” Tiểu Thiên mang theo vài phần châm chọc, khóe miệng cao ngạo nâng lên. Nàng không thể nào mắt mặt với nam nhân trước mặt này, ngay cả điểm tự ái cuối cùng này cũng không còn.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn tiến lên một bước, tay muốn kéo Tiểu Thiên lại, lại bị ánh mắt lạnh như băng của nàng làm cho hần ngừng lại.

Chỉ thấy Tiểu Thiên lui về phía sau vài bước, thanh âm lạnh nhạt từ dưới khăn che mặt vang lên, “Đừng đụng vào ta!”

Lạnh như băng, quyết tâm đoạn tuyệt!

515. Chương 515

Tiểu Thiên nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, đôi mắt lộ ra tia nhìn rét lạnh đến thấu xương

Nàng là duy nhất của hần ?

“Thiên Thiên.....” Hoàng Phủ Tấn nghĩ muốn tiến lên, lại thấy Tiểu Thiên rút tay Ấm Dạ ra đặt tại bên hông, vội kiểm đưa đến trên cổ Hoàng Phủ Tấn.

“Ta nói lại lần nữa, đừng đụng vào ta!”

“Thiên Thiên, trăm biết nàng hận trăm, nàng giận trăm, nhưng nàng trước tiên hãy cùng trăm hỏi cung có được hay không!”. Không chút để ý mình bị đặt một thanh kiếm trên cổ, Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa tiến lên. Lúc này đây Tiểu Thiên đưa kiếm từ trên bờ vai của hần đưa đến trước ngực hần.

“Người bước tới trước một bước, thanh kiếm này sẽ đưa người đến tây thiên!” Ánh mắt Tiểu Thiên như trước lạnh băng, kiếm chỉ hướng ngực hần, hơi hơi di động vài phần.

“Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, mang theo vẻ buồn bã trong mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua xót, ”Tiểu Thiên, chỉ cần nàng nguyện ý ,tùy nàng động thủ“. Hoàng Phủ Tấn nói ra những lời này đã làm cho tay cầm chuôi kiếm của Tiểu Thiên có vài phần run rẩy, thậm chí ngay cả kiếm có điểm cầm không vững. Mắt lạnh nhìn Hoàng Phủ Tấn, trong mắt nàng nhẹ nhẹ lệ rơi, ”Ta không phải Thiên Thiên!”

“Là nàng!” rất kích động, Hoàng Phủ Tấn rống lên đối với Tiểu Thiên, “Nàng là Thiên Thiên, người mà trăm yêu duy nhất cả đời này,Thiên Thiên!”.

Là yêu duy nhất?

Tiểu Thiên tâm vì những lời này mà có vài phần rung động, đôi môi hơi hơi run rẩy. Nàng là người hần yêu duy nhất? Vì cái gì khi những lời này nói ra, nàng nghe lại cảm thấy buồn cười.

Lắc lắc đầu, Tiểu Thiên mở miệng nói với Hoàng Phủ Tấn: “Làm cho lòng người rung động chỉ với một câu nói, chỉ tiếc là ta không phải Thiên Thiên của hoàng thượng ngài, còn có_____”

Tiểu Thiên tạm dừng một chút, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, tiếp tục nói. “Nếu ta biết Thiên Thiên, ta nhất định nói với nàng, lời nói của hoàng đế ngàn vạn lần đừng nên tin, nếu nàng tin là thật, thì chính nàng rất là ngu ngốc!”

Nói đến đây, nước mắt của nàng vẫn là không kiềm chế được, trước mặt Hoàng Phủ Tấn mà rơi xuống. Biết Tiểu Thiên có ý tứ trong lời nói, cũng biết chính mình ngày đó khi ở lương đình nghỉ mát, lúc nàng rơi xuống nước, trong lời nói đã thương tổn nàng sâu đậm. Hoàng Phủ Tấn nghĩ muốn giải thích, rồi lại không biết nên nói từ đâu. Ngày đó bởi vì hấn ích kỷ, đã thương tổn đến nàng, hấn biết hấn không có tư cách giải thích, cũng không có tư cách đi cầu xin nàng tha thứ. Chỉ hi vọng nàng có thể bình an đứng ở bên người hấn, hấn có thể cho nàng hận cả đời, tức giận cả đời.

Chỉ cần nàng bình an, chỉ cần nàng bình an!

516. Chương 516

“Dạ, chúng ta đi!” Kiếm chỉ thẳng yết hầu Hoàng Phủ Tấn, hấn mới di động từng bước, kiếm liền cách hấn gần vài phân, mà hấn không có chút ý tứ nào lùi bước.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn thân thủ ngăn cản nàng, trong mắt mang theo sự tuyệt vọng cùng khẩn cầu, “Đừng đi, Thiên Thiên!”

“Ta đã nói, ta không phải Thiên Thiên!”

“Là nàng!” Hoàng Phủ Tấn kiên quyết, mặc dù là nhìn thấy Tiểu Thiên khăn sa che khuôn mặt, nhưng đôi mắt kia ngày đêm xuất hiện trong mộng của hấn, hấn như thế nào có thể nhận sai, “Nàng là Thiên Thiên, nàng không lừa được trẫm đâu!”

“Tự cho là thông minh! Dạ, chúng ta đi!”. Lạnh lùng bỏ lại những lời này, nàng thu hồi kiếm, đi qua một bên, vẫn trầm mặt không nói với Âm Dạ, người hướng một phương hướng khác rời đi.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn nóng nảy, thân thủ ngăn cản đường đi của bọn họ, cặp mắt mang theo ánh nhìn kiên quyết, “cho dù chết, trẫm cũng sẽ không để cho nàng lại biến mất trước mặt trẫm!”

“Vậy người đi tìm chết đi!” thanh kiếm trên tay rất nhanh vừa chuyển, nàng lại một lần nữa đem kiếm nhắm ngay ngực Hoàng Phủ Tấn, lạnh như băng mở miệng nói. “Người lại ngăn cản ta, ta dám cam đoan, hoàng đế người thật sự sẽ đoán mệnh!”.

Lời Tiểu Thiên nói, đối với Hoàng Phủ Tấn mà nói, cũng không có ít nhiều tác dụng cảnh cáo, chỉ thấy hấn nhìn Tiểu Thiên, khóe miệng nâng lên một nụ cười ôn nhu, đôi mắt kia lạnh nhạt nhưng trong ánh mắt lại nhìn Tiểu Thiên rất quen thuộc cùng sủng nịch, “Thiên Thiên, nàng đã nguyên rửa trẫm đoán mệnh rất nhiều lần, không kém lúc này đây!”.

“Người.....!” Tiểu Thiên thực muốn mở miệng, nhưng lại nghe thấy âm thanh to lớn vang lên ở phía sau bọn họ cách đó không xa.

“Truy bắt thần tiên đại hiệp, bảo vệ hoàng thượng!” Là thanh âm rất lớn, mà thanh âm to lớn tự chủ trương như vậy, làm cho Hoàng Phủ Tấn tức giận mà nhíu mày.

Chính là, hấn không rảnh bận tâm chuyện đó, vị thần tiên đại hiệp này nếu không bị quan quân bắt lại thì Thiên Thiên sẽ theo vị thần tiên đại hiệp rời đi. Nhưng hấn không thể để cho Thiên Thiên lại biến mất, lúc này đây mặc kệ là dùng phương pháp gì, cho dù lợi dụng vị thần tiên đại hiệp này, hấn cũng nhất định phải lưu lại Thiên Thiên, nhất định phải mang nàng hồi cung.

517. Chương 517

“Người.....Các người.....” Mắt thấy một đám quan quân vây quanh, Tiểu Thiên khẩn trương không biết phải làm sao, nàng không biết nên như thế nào để cứu Âm Dạ, Âm Dạ bị quan binh dùng mảnh vây

quanh một vòng, tiếng đánh nhau đing tai nhức óc không ngừng truyền đến bên tai của nàng, trong mắt của nàng mang theo vẻ khấn trương cùng tuyệt vọng.

“Hoàng Phủ Tấn, thả Âm Dạ ra!”. Tiểu thiên cầm kiếm hướng ngực hấn chỉ, chỉ cần nàng đi lên trước dùng lực, nàng có thể khiến cho Hoàng Phủ Tấn bị thương ngay dưới kiếm của nàng. Nhưng mà, chỉ có trong lòng nàng hiểu cho dù nàng nắm thanh kiếm này, luôn miệng nói những câu tuyệt tình, nhưng là nàng đối với hấn thực hạ thủ không được.

Hoàng Phủ Tấn giương mắt nhìn về phía nàng, vô vị lắc đầu một cái, “Cùng trầm hồi cung!”

“Không thể nào!” Nước mắt lại một lần nữa đã tuôn ra nơi hốc mắt, “Không thể nào, ta đây đời này cũng không thể hồi cung với người!”

“Thiên Thiên.....”

“Hoàng Phủ Tấn người nói rất đúng, người là hoàng đế, bên cạnh có bao nhiêu nữ nhân đều là chuyện bình thường, ta không hi vọng xa vời người vì ta bỏ lực cung, mà ta.....cũng không muốn dành cả đời để làm nữ nhân phiền toái của người!!!” Những lời này của Tiểu Thiên gần như là hướng về phía Hoàng Phủ Tấn mà hô lên. Nàng rõ ràng phải nhớ, hấn đã nói qua nàng là nữ nhân phiền toái, hấn nói qua nàng khiến cho hấn có nhiều mệt mỏi.

“Thiên Thiên.....”

”Ba nghìn độc sủng, lục cung độc yêu, ha ha

” đau lòng nhìn về phía bầu trời đêm thâm thúy, tiếng cười của Tiểu Thiên mang theo châm chọc cùng thống khổ vang dội phía chân trời, sơ qua, mặt nàng đầy nước mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, nghẹn ngào thanh âm nói.

“Thấy được sao, ta đây đã từng là cỡ nào mà tin tưởng, để cho người cười đã phải không?”

“Không phải vậy, Thiên Thiên, không phải vậy.....” Hoàng Phủ Tấn rất muốn giải thích, nhưng là hấn thật không biết nên giải thích như thế nào. Ngày đó hấn nói một số lời nói, ngày đó tất cả, đều là hậu quả hấn đã vội vàng. Hôm nay Thiên Thiên đối với hấn như vậy, cũng là đáng đời hấn.

“Cả đời này chỉ dặt tay của ta?” Thanh âm của Tiểu Thiên lại một lần nữa cắt đứt lời nói của hấn, mỗi một câu cũng mang theo sự vô tình tố cáo, “Hoàng thượng, ta thật sự rất bội phục ngài có năng lực diễn trò, nói thật, ta lúc ấy cũng đã tin những lời này của ngài.”

“Thiên Thiên.....”Lời của Tiểu Thiên làm cho Hoàng Phủ Tấn tâm co với nhau, mỗi một câu của nàng cũng là tố cáo hấn, giống như vài cái dao nhọn cùng nhau đâm vào tim hấn, để cho hấn dù muốn nói chuyện, làm thế nào cũng không mở miệng được.

518. Chương 518

“Ách.....” chợt, bụng dưới Tiểu Thiên hung hăng nhói một cái, dưới thân thể ý thức khom xuống, nàng che bụng dưới, bởi vì trong bụng truyền tới từng trận đau nhức mà đau đến nhứt mảy, thân thể cũng không đứng thẳng đứng lên. Sử dụng kiếm chống xuống mặt đất, dưới chân của nàng có chút không yên, mà bộ dạng này của nàng trông rất thống khổ, làm cho Hoàng Phủ Tấn cả trái tim cũng nhói lên. Bước nhanh về phía trước, vây quanh nàng, thân thể hấn cũng theo đó ngồi xổm xuống, trong mắt khó nén vẻ khấn trương, “Thế nào, Thiên Thiên? Nàng làm sao vậy?”

“Ta.....ta không sao!” Cấn chặt môi dưới, nàng đem Hoàng Phủ Tấn hung hăng đẩy ra, dưới chân không yên vẫn sử dụng kiếm chống mặt đất, hai mắt nàng lãnh mạc ngăn lại Hoàng Phủ Tấn một bước đi về phía trước.

“Hoàng Phủ Tấn, người nghe rõ cho ta, cả đời này ta cũng sẽ không dây dưa, không quấn lấy người nữa.” Trong mắt của nàng mang theo cái nhìn không tha thứ cùng lạnh lẽo, nhưng vẻ đau lòng trong ánh mắt kia lại làm đau nhói tâm Hoàng Phủ Tấn.

“Còn có.....” Nghĩ đến câu nói trước kia, đau đớn trong mắt Tiểu Thiên càng thêm mãnh liệt, nhưng ánh nhìn lạnh như băng kia ngay cả Hoàng Phủ Tấn, cũng không dám tiến lên nữa bước. “Có một câu ta muốn nói với người, từ nay về sau, cho dù ta phơi thây nơi hoang dã, cũng sẽ không nương nhờ bên cạnh hoàng thượng ngài.” Nói đến đây, nàng châm chọc nở nụ cười, dưới chân lần nữa không vững lão đảo vài bước.

“Thiên Thiên.....” Hoàng Phủ Tấn muốn bước lên trước đỡ lấy nàng, lại bị nàng một lần nữa quát bảo dừng lại, “Đừng có đụng vào ta!” Bụng nàng đau đớn càng ngày càng kịch liệt, đau đến mức cả người lại một lần nữa khom xuống dưới.

“Thiên Thiên, nàng giận lắm cũng không sao, nàng mau nói cho lắm biết nàng rốt cuộc bị làm sao?” Hoàng Phủ Tấn tiến lên ôm nàng, nhìn thân thể nàng khó chịu như thế, tim của hắn so với nàng còn đau hơn.

“Ám Dạ.....” Không để ý tới Hoàng Phủ Tấn, nàng giùng giàng từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn muốn đi ra. Nhưng lại không có một chút khí lực nào, nàng chỉ vào đội quan binh đứng mãnh đang vây quanh kia mà không nhận ra được Ám Dạ, rồi lại nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói: “Ám Dạ.....thả.....thả Ám Dạ.”

“Thiên Thiên, lắm đáp ứng nàng, nhất định thả hắn, nàng đừng khẩn trương được không, nàng mau nói cho lắm thân thể nàng sao rồi? Có phải hay không độc trên người lại phát tác, nàng mau nói cho lắm a, Thiên Thiên!” Gấp đến độ mù quáng, Hoàng Phủ Tấn khó nén đau lòng trong mắt.

“Hoàng Phủ Tấn, tên ngu ngốc này, Thiên Thiên nàng đang mang thai!” Trong khi hoảng loạn, Ám Dạ làm thế nào cũng không thể từ trong đội quan binh đứng mãnh mà thoát thân ra, trong lòng âm thầm khổ não, không hổ là Hoàng Phủ Tấn nuôi binh, quả nhiên khó mà đối phó. Hắn rất muốn phân thân đến chỗ Tiểu Thiên xem một chút, nhưng làm gì cũng đều bị đám quan binh đứng mãnh quán lấy, dù thế nào cũng không thể đi ra được. Dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là đối với Hoàng Phủ Tấn hô lên, hắn biết, hiện tại chỉ có Hoàng Phủ Tấn mới có thể chế trụ được đám quan binh đứng mãnh này!

519. Chương 519

Cái gì.....Mang thai? Không chỉ là Hoàng Phủ Tấn, ngay cả Tiểu Thiên cũng bị những lời này của Ám Dạ làm cho cả kinh ngay ở tại chỗ, dưới chân nàng mềm nhũn, không có một tia khí lực, bàn tay không ý thức nắm tay Hoàng Phủ Tấn đang vòng ở bên hông nàng, tay của nàng không tự chủ được mà run rẩy. Không chỉ là nàng, bao gồm Hoàng Phủ Tấn, thời điểm đang nghe tin tức này, lại càng thêm kích động nói không ra lời, chẳng qua là đôi tay bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy, chính cánh tay đã bán đứng tâm tình của hắn lúc này.

“Gì cơ.....Mang thai?”. Thật vất vả mà thoát ra hai chữ này từ trong miệng, nước mắt Hoàng Phủ Tấn cũng tuôn ra khỏi hốc mắt, trong mắt của hắn mang theo chút cảm động, một loại mất mát được lại thật vui sướng, đôi môi bởi vì vậy mà không ngừng run rẩy, có thể nhận ra, trong mắt của hắn thủy chung mang theo vẻ không dám tin. Cảm động lại không biết làm sao, nước mắt trông nháy mắt rơi xuống trên tay Tiểu Thiên, Tiểu Thiên cả kinh nâng hai mắt lên, ở trong mắt của nàng, mang theo nhàn nhạt thất thần.

Hắn.....khóc?

Hắn thế nhưng lại bởi vì nàng mang thai mà rơi lệ? Trong đôi mắt mang theo rõ ràng cảm động cùng vui sướng, vui sướng như vậy nàng thật không hiểu, tại sao vào giờ phút này, trong mắt của hắn còn có thể xuất hiện vẻ mặt như vậy, tại sao vẻ mặt như vậy của hắn vẫn như cũ mà làm nàng bận tâm.

“Thiên Thiên, ta.....Ta.....” Hoàng Phủ Tấn kích động nói không ra lời, cả người giống như là ngu dại đi, vừa khóc vừa cười, khẩn trương làm cả người run lên, “Ta.....Thiên Thiên, ta.....sắp làm phụ hoàng rồi, ta.....”. Không biết nên thế nào để biểu đạt tâm tình của hắn lúc này, nước mắt kia vẫn không cách nào ức chế mà trào ra khỏi hốc mắt.

“Thiên Thiên, ta.....ta thật sự được làm phụ hoàng rồi! ” Một tay kéo Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, nước mắt Hoàng Phủ Tấn rơi lên trên cổ của nàng, mang theo nhàn nhạt ấm áp. Tiểu Thiên không có bất kỳ động tác nào, chẳng qua là bị Hoàng Phủ Tấn ôm thật chặt như vậy vào trong ngực, khóe môi lại nhếch lên nhàn nhạt châm chọc. Nàng cho là ném cái vòng tay ngọc kia đi, mắt kia khỏi lực từng thạch, thì từ nay

cùng Hoàng Phủ Tấn sẽ không còn có bất kỳ quan hệ, không nghĩ tới lão thiên lại cười giỡn cho nàng kinh hỷ lớn như vậy. Để cho nàng mang thai hài tử của hắn vào lúc này, từ đó để cho nàng cùng hắn lại một lần nữa phát sinh quan hệ, mà là nàng dứt không được, cũng nén không hết liên quan.

Nàng—thế nhưng lại mang thai hài tử của hắn? Nước mắt vào lúc này đã tuôn ra khỏi vành mắt của nàng! Là kích động, là vui mừng, càng thêm khó có thể nói rõ đau đớn.

520. Chương 520

Rốt cuộc nàng có vị trí gì trong lòng hắn, nàng nghĩ mãi mà không nghĩ ra. Tại sao lần này hắn lại đến tìm nàng? Chẳng lẽ là muốn nàng tin tưởng hắn rằng nàng là người phụ nữ duy nhất hắn yêu, hắn đến tìm nàng là vì không muốn từ bỏ nàng sao?

Vậy ở trong cung điện ngày đó, hắn nói những lời kia là có ý gì đây? Nếu như ngày đó nàng không ra ngoài, không nghe được những lời nói kia, nàng sẽ không xuất cung, không gặp được Âm Dạ, không phải là đến chết nàng vẫn còn tin rằng hắn thật yêu nàng, cả đời này hắn chỉ cầm tay của một mình nàng sao?

Không sai, hắn nói rất đúng, hắn là hoàng đế, có biết bao là cung tần mỹ nữ. Nàng chưa bao giờ hoài nghi điều này, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi hắn giờ đây còn đang ở một xã hội trọng nam khinh nữ.

Nhưng.... Nếu như vậy, tại sao chỉ vì nàng mang thai mà hắn lại có bộ dạng này? Chỉ cần hắn đồng ý là sẽ có biết bao nữ nhân đồng ý vì hắn mà không tiếc mạng, hắn lại muốn làm phụ hoàng, chỉ e là không hề đơn giản, tại sao hắn phải phá bỏ hình tượng mà rơi nước mắt?

Chẳng lẽ lại là vì nàng mang thai mà hắn cao hứng đến vậy sao? Trong lòng Tiểu Thiên nảy ra một suy nghĩ!

Ngọt ngào, nhưng cũng rất đau!

“Này. Đứa bé này không. Không phải là của ngươi.” Một lúc lâu sau, nàng khó khăn phun ra mấy chữ này, có cảm giác rằng Hoàng Phủ Tấn bỗng cứng đờ người.

Nàng cười, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt khổ sở cùng châm chọc.

” Nàng. Nàng nói cái gì?” Hoàng Phủ Tấn không dám tin buông nàng ra, mặt hơi tái nhợt đi.

“Ta nói, đứa nhỏ này không phải là của ngươi!” Lần này, Tiểu Thiên trả lời bình tĩnh, nàng hướng Hoàng Phủ Tấn mở to hai mắt, bình thản nói.

“Thiên Thiên, nàng cho rằng trẫm sẽ tin?”

Vốn tưởng rằng Hoàng Phủ Tấn nhất định sẽ giận dữ tát nàng một cái, sau đó sẽ tức miệng mắng nàng là loại đàn bà hư đốn, cũng không có nghĩ rằng hắn sẽ tỉnh táo theo sát nàng nói ra một câu nói như vậy.

Để cho nàng trong lúc nhất thời không cách nào cãi lại.

“Ngươi tin không tin không quan trọng, quan trọng là, ta đã nói!” Lấy can đảm, hướng tới Hoàng Phủ Tấn, bụng dưới đau nhức cũng không giảm bớt, ngược lại khiến nàng càng thêm khó chịu .

521. Chương 521

“Được, coi như nàng nói thật, chỉ cần nàng theo ta hồi cung, ta sẽ không để ý điều gì!” Hoàng Phủ Tấn không muốn cùng nàng giằng co nữa, hắn biết Tiểu Thiên lúc này chỉ là nói dối hắn, nếu như Hoàng Phủ Tấn hắn không tin vào nhân cách của nàng..., hắn sẽ không xứng làm trượng phu của nàng.

Tiến lên ôm lấy Tiểu Thiên, hắn thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt nàng, hắn cúi người xuống nhìn nàng, vẻ mặt cứng chiều cùng khóe môi nhếch lên nở nụ cười, “Chỉ cần nàng ở đây, cái gì ta cũng có thể không so đo!”

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn khiến Tiểu Thiên trong lòng chợt trùng xuống, nước mắt tuôn rơi, bụng lại đau nhức, ủy khuất mấy ngày nay cùng với đau đớn ở trong lòng lúc này không cách nào mà giấu kín, phát tiết ra ngoài.

Đưa tay nắm lấy y phục của Hoàng Phủ Tấn, nước mắt của nàng không chút kiêng kị tuôn rơi, “Tại sao người lại cùng Lạc Thủy nói ra những lời đó, người biết không? Những lời đó khiến cho lòng ta thật đau biết bao! Tại sao người phải nói những lời đó! Tại sao! Tại sao! ! !”

Nàng kích động níu lấy áo Hoàng Phủ Tấn, muốn đem toàn bộ đau đớn trong lòng trong khoảng thời gian này phát tiết ra ngoài, bởi vì vô cùng kích động, bụng dưới càng thêm đau, “Ta. Ta.” Nàng rất muốn mở miệng nói chuyện, rất muốn đem ủy khuất trong khoảng thời gian này nói ra, nhưng lại có một trận đau đớn ngăn cản khiến nàng không mở miệng được.

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, Thiên Thiên, đều là ta không tốt, thật xin lỗi, nàng đừng kích động được không? Ta dẫn nàng đi khám đại phu được không?” Hoàng Phủ Tấn gấp đến mức rơi nước mắt, hắn rất sợ, hắn biết Thiên Thiên trúng độc Minh Hoa, hơn nữa nàng đang có mang, bụng dưới đau đến mức sắc mặt tái nhợt, hắn không biết nàng còn có thể chịu đựng thêm được hay không.

“Đại. Đại phu?” Nghe Hoàng Phủ Tấn nói như vậy, nàng nhớ ra đội quan binh dừng mãnh doanh đang vây quanh Âm Dạ.

Nàng giùng giàng tránh cái ôm của Hoàng Phủ Tấn, “Người. Người để. Thả ta xuống.”

“Thiên Thiên, nàng đừng giận ta có được không? Đến lúc đó nàng muốn thế nào cũng được?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn hiện lên mấy phần thỉnh cầu, nhìn ra được hắn đang rất mệt mỏi, rất tiêu tụy. Cầu xin trong mắt hắn mang theo nhàn nhạt tuyệt vọng lại xen lẫn áy náy, khiến cho Tiểu Thiên hơi đau lòng.

522. Chương 522

Nàng không giãy giụa nữa, quay lại nhìn Hoàng Phủ Tấn, vô lực vươn tay, chỉ vào bị đám quân quan binh dừng mãnh vẫn vây quanh Âm Dạ kia, chịu đựng bụng dưới đau đớn, tay run run, mở miệng nói: “Ra lệnh. Ra lệnh cho bọn họ đem người kia. Thả. Ra.”

Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía Tiểu Thiên, nàng thỉnh cầu khiến cho tim của hắn bỗng thấy đau, hướng về phía nàng gật đầu một cái, “Được, ta thả hắn, ta lập tức thả hắn, nàng đừng lo lắng, ta nhất định thả hắn.” Đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, hắn xoay người hướng về phía đội quan binh dừng mãnh hạ lệnh: “Toàn bộ dừng tay!”

Theo một tiếng kia, tất cả tiếng đánh nhau ngưng lại.

Lúc này Âm Dạ đã mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, nếu không phải là võ công của hắn cao, sợ rằng đã sớm chết dưới kiếm đám quan binh kia.

Chạm một hơi, hắn nghĩ tới Tiểu Thiên đang ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn, “Thiên. Thiên Thiên!”

Chợt quay đầu lại, hắn đẩy quan binh ra, hướng đến chỗ Hoàng Phủ Tấn vọt tới, “Thiên Thiên, người cảm thấy như thế nào?”

Âm Dạ khó nén khản trương, hắn không để ý đến Hoàng Phủ Tấn, nắm tay Tiểu Thiên thật chặt, ánh mắt để lộ sự đau lòng. Hoàng Phủ Tấn đứng bên cạnh tuy nhìn thấy nhưng không nói gì.

Đối với Âm Dạ mà nói, hắn có một sự cảm kích nho nhỏ vì đã chăm sóc Thiên Thiên trong khoảng thời gian này. Nếu không có Âm Dạ hắn, e rằng....

Hoàng Phủ Tấn không nghĩ thêm nữa, hiện tại Thiên Thiên có thể bình yên vô sự ở trước mặt hắn, cái gì hắn cũng đều có thể không so đo.

“Này. Người. Người không sao chứ?” Cố nén trận đau nhức, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười trước mặt hắn.

“Không sao, ta không sao, Thiên Thiên!” Không kìm được lòng mình, Âm Dạ đưa tay lau những giọt mồ hôi trên mặt Thiên Thiên. Cử chỉ thân mật này khiến sắc mặt Hoàng Phủ Tấn chìm xuống.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo sự mất mát, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Cử chỉ thân mật của Âm Dạ khiến Thiên Thiên có phần lúng túng, hơn nữa lại có Hoàng Phủ Tấn ở đây, lòng nàng đột nhiên chìm xuống, liếc nhìn ánh mắt của Hoàng Phủ Tấn, nàng bắt gặp được một chút mất mát rồi biến mất.

Trong tiềm thức của nàng, nàng không mong Hoàng Phủ Tấn hiểu lắm điều gì cả.

523. Chương 523

Tiểu Thiên đang do dự không biết nên nói gì thì đột nhiên bụng của nàng lại đau dữ dội, “Ách.”

“Thiên Thiên!”

“Thiên Thiên!”

Hoàng Phủ Tấn cùng Âm Dạ đồng thời sợ hãi kêu lên, Hoàng Phủ Tấn đẩy Âm Dạ ra, ôm lấy Thiên Thiên, khẩn trương không biết phải làm sao!

Quên mất nên làm cái gì, hắn chỉ biết ôm Tiểu Thiên, gọi nàng, “Thiên Thiên, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi sao rồi, ngươi sao rồi, Thiên Thiên....”

Âm Dạ bị Hoàng Phủ Tấn đẩy qua một bên khiến lòng có chút tức giận nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Thiên, hắn cũng không muốn so đo với Hoàng Phủ Tấn.

Lôi Hoàng Phủ Tấn ra khỏi người Tiểu Thiên, Âm Dạ không nói thêm gì, điếm vào huyết Thiên Trung của Tiểu Thiên, để Tiểu Thiên tạm thời hôn mê bất tỉnh, hắn kéo Tiểu Thiên qua, chân mày cau lại.

Không chú ý đến hành động của Âm Dạ, thấy hắn vô lễ kéo mình ra, lại thấy hắn nắm tay Tiểu Thiên, cơn ghen trong lòng Hoàng Phủ Tấn đang bị đè nén lại bùng lên.

Nắm lấy áo Âm Dạ, hắn mở miệng nói: “Người làm cái gì ở đây? Nếu không muốn chết đừng đụng vào Thiên Thiên!”

Âm Dạ nghiêng đầu, tay vẫn khoác lên cổ tay của Tiểu Thiên, nhìn Hoàng Phủ Tấn, lãnh đạm mở miệng nói: “Nếu như ngươi không muốn Thiên Thiên có chuyện, hãy bỏ tay của ngươi từ trên người ta ra đi.”

Nghe Âm Dạ nhắc tới Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn không tự chủ thả lỏng tay ra, lúc này hắn mới chú ý tới tay Âm Dạ vẫn đặt lên mạch của Tiểu Thiên, nhìn hắn thỉnh thoảng cau mày, tim của Hoàng Phủ Tấn liền thót lên tới cổ họng, trong mắt càng hiện đầy thần sắc khẩn trương.

Đợi đến khi Âm Dạ buông tay ra, Hoàng Phủ Tấn cũng không nhẫn nại được nữa, khẩn trương nhìn về phía Âm Dạ, hắn sốt ruột hỏi: “Như thế nào, Thiên Thiên thế nào?”

Sự khẩn trương trong mắt Hoàng Phủ Tấn khiến Âm Dạ không cách nào bỏ qua, hắn biết Thiên Thiên bởi vì nam nhân này mà bị thương rất sâu, lúc này Hoàng Phủ Tấn thật khẩn trương muốn biết tình trạng của Thiên Thiên, giữa bọn họ rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân lại trở nên khổ sở như thế này?

Về mặt của Hoàng Phủ Tấn khiến Âm Dạ nhíu mày, ” Độc Minh Hoa trên người nàng vẫn chưa hoàn toàn giải hết, hơn nữa đang có mang, thể chất của nàng rất kém!”

524. Chương 524

Câu trả lời của Âm Dạ khiến tâm Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt chìm đến đáy, mặc dù hắn chưa bao giờ ôm hi vọng độc của Thiên Thiên có thể giải được, nhưng khi hắn biết được Thiên Thiên đang mang thai hài tử của hắn thì hắn từng nghĩ rằng độc của Thiên Thiên đem một ít bớt đi cũng trở nên tốt đẹp cỡ nào. Hắn tất cả đều nghĩ đến hoàn mỹ như vậy, nghĩ tới hắn cùng Thiên Thiên còn có hoàng nhi cùng nhau hưởng thụ, ai cũng không cách nào thay thế được, nhưng là. Tại sao ở trong mắt người khác những thứ này quá đơn giản, bất quá ở trước mặt hắn lại thành một loại hy vọng xa vời.

Hắn là hoàng đế, hắn có quyền lực mà ai ai trong thiên hạ cũng đều ao ước, nhưng hắn lại không thể giống như dân chúng, cùng nữ nhân mình yêu mến yêu nhau cả đời.

Chẳng qua chỉ là một yêu cầu đơn giản của hắn, hắn có thể cần giang sơn, không cần ba nghìn hậu cung, hắn chỉ cần Thiên Thiên cùng hoàng nhi của hắn, nếu như yêu cầu như thế có chút quá đáng, hắn nguyện ý mang giang sơn đánh đổi!

Ánh mắt lóe lên một chút ánh nước, trông mắt thâm thúy, Âm Dạ cũng thấy được sự tuyệt vọng trong mắt hắn, trong đó có vài phần cầu xin.

Âm Dạ thở dài, người này là đế vương, mười tuổi lên ngôi liền có thể làm cho người dân Kim Lăng thái bình, yên ấm, quả thật không dễ dàng, hiện tại chỉ là muốn nữ nhân mình yêu mến bình yên vô sự ở bên cạnh hắn, đối với hắn một đế vương chúa tể thiên hạ mà nói, lại thành một loại hy vọng xa vời.

Hắn yêu Thiên Thiên, điểm này, Âm Dạ rõ ràng hiểu, chẳng qua là Âm Dạ hắn không hiểu, tại sao Hoàng Phủ Tấn lại làm Thiên Thiên đau thương sâu như vậy.

Không đành lòng nhìn Hoàng Phủ Tấn như vậy, Âm Dạ thở dài, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, mở miệng nói, “Người cũng đừng quá nổi giận, người không có nghe được Thiên Thiên gọi ta là gì sao?”

“Âm Dạ?” Hoàng Phủ Tấn lặp lại cái chữ này, nét mặt không rõ nhìn về phía Âm Dạ, trầm mặc một lúc, đột nhiên ánh mắt kích động vì thế mà xóa sạch ánh nước.

“Âm Dạ.” Trong mắt của hắn dấy lên tia hi vọng, khoe miệng bởi vì kích động mà không ngừng co quắp, “Người là Âm Dạ! Người là thần y Âm Dạ!”

Kích động nắm lấy cánh tay của Âm Dạ, Hoàng Phủ Tấn lúc này cao hứng giống như một đứa trẻ. Bởi vì quá mức hưng phấn mà đem lời nói trong lòng chôn ở cổ họng, thế nào cũng không phát ra miệng được. Hắn hiện tại đã mất đi một phần đế vương tôn quý, trước mặt Âm Dạ, hắn chỉ là một trượng phu muốn cứu thế tử của mình mà thôi.

525. Chương 525

Âm Dạ cố gắng nặn ra một nụ cười với Hoàng Phủ Tấn, gật đầu một cái, “Không sai, ta chính là Âm Dạ!”

“Thật. Thật tốt quá.” Có được lời khẳng định của Âm Dạ, Hoàng Phủ Tấn kích động nước mắt không khống chế được mà tràn ra khỏi hốc mắt, Âm Dạ cũng cảm giác được cánh tay bắt lấy hắn của Hoàng Phủ Tấn không ngừng run rẩy, “Ta. Ta van cầu người, cứu Thiên Thiên được không? Ta. Ta van cầu người.”

Âm Dạ vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn mà giật mình, mặc dù biết Hoàng Phủ Tấn rất coi trọng Thiên Thiên, cũng rất yêu Thiên Thiên, nhưng hắn không hề nghĩ tới Hoàng Phủ Tấn - một hoàng đế - sẽ mở miệng cầu xin hắn, rốt cuộc cái dạng tình cảm gì lại khiến hắn từ bỏ vị trí đế vương đi cầu xin một dân thường?

Âm Dạ sửng sốt, đối với tình cảm của Hoàng Phủ Tấn, hắn quả thật không cách nào hiểu được.

Chẳng qua là Thiên Thiên nàng.

Tại sao lúc này, đối mặt với chuyện Thiên Thiên sắp sửa trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, tâm trạng hắn lại có gì không yên thế này?

Hắn không nghĩ ra, hiện tại đối với Thiên Thiên, hắn cũng không biết mình rốt cuộc là dạng cảm giác gì, hắn chỉ biết là, trong lòng của mình không bỏ được Thiên Thiên, nhưng hắn cũng hiểu, ở trong lòng Thiên Thiên, hắn vĩnh viễn không thể thay thế được Hoàng Phủ Tấn.

Nhìn bộ mặt cầu xin của Hoàng Phủ Tấn trước mắt, Âm Dạ hít sâu một hơi, gật đầu với Hoàng Phủ Tấn một cái, “Người yên tâm đi, độc trên người Thiên Thiên mặc dù vẫn chưa có giải ra được hết hoàn toàn, nhưng cũng đã không đe dọa đến tính mạng của nàng, cho nên bây giờ nàng sẽ xuất hiện triệu chứng bụng co thắt, là do có bầu kéo theo độc tố trong cơ thể nàng vận chuyển khắp nơi nên mới có thể như vậy, tóm lại.” Nói đến đây, hắn cau mày nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, “Tóm lại, ta nhất định đem Thiên Thiên hoàn toàn chữa khỏi giao cho người.”

Khi Âm Dạ nói ra những lời này, trong lòng hắn khó nén cảm giác mất mát, giống như là đem bảo vật mình yêu mến giao cho người khác, cho dù hắn biết, nàng không phải thuộc về hắn, trong lòng của hắn vẫn có chút cảm giác bị lấy hết, trống trơn .

Câu trả lời của Âm Dạ đã tạo cho Hoàng Phủ Tấn hi vọng bất ngờ lớn lao, nhìn về phía Âm Dạ, ánh mắt cảm kích, “Cám. Cám ơn, cám ơn người!”

526. Chương 526

“Không cần.” Đem tầm mắt chuyển sang nơi khác, mặt hắn thoáng qua một tia mất tự nhiên, hắn hiểu được, đối với Hoàng Phủ Tấn, hắn không nên xuất hiện địch ý.

Đối với thiên hạ và dân chúng mà nói, Hoàng Phủ Tấn là hoàng đế tốt, đối với hắn mà nói, Hoàng Phủ Tấn cũng không có lỗi gì với hắn, nhưng mà, hắn đối với Hoàng Phủ Tấn chính là không có hảo ý, có lẽ là bởi vì

Hắn đem tầm mắt chuyển sang Tiểu Thiên ở trong ngực Hoàng Phủ Tấn, trong lòng thở dài, có lẽ là bởi vì nàng đi.

Trong lòng thở dài, coi như hắn đối với Hoàng Phủ Tấn có địch ý thì như thế nào, coi như Hoàng Phủ Tấn khiến Thiên Thiên đau thương rất sâu thì như thế nào, chỉ cần trong lòng Thiên Thiên có Hoàng Phủ Tấn, như vậy hắn vĩnh viễn cũng không thể thay thế được nam nhân kia!

Lắc đầu một cái, hắn tự tay đem Tiểu Thiên từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ôm ra ngoài.

“Làm gì?” Hoàng Phủ Tấn khẩn trương nắm cánh tay Âm Dạ, không buông tay, bây giờ đối với Hoàng phủ Tấn hắn mà nói, hắn không thể để cho bất kì kẻ nào mang Thiên Thiên đi, hắn đã không có cách nào chịu đựng được việc Thiên Thiên biến mất khỏi tầm mắt của hắn... Sợ hãi, cho dù là một khắc, hắn cũng không thể chịu đựng!

“Ta nói rồi, ta sẽ đem Thiên Thiên chữa khỏi hoàn toàn rồi sau đó giao cho người, nhưng bây giờ.” Âm Dạ dừng lại một chút, nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, “Hiện tại ta muốn mang Thiên Thiên đi!”

“Không thể!” Nghe Âm Dạ nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn không suy tính liên cự tuyệt, lực đạo trên tay theo bản năng nắm chặt, ánh mắt hắn nhìn Âm Dạ mang theo thỉnh cầu, “Ta không thể để cho Thiên Thiên lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt của ta, thật không thể. Cầu xin người. Cầu xin người đừng mang nàng đi.”

Hoàng Phủ Tấn khi nói ra những lời này cũng đã đem tự ái của một hoàng đế, một nam nhi hoàn toàn vứt lại phía sau.

Điểm này, khiến Âm Dạ lại một lần nữa nhíu mày.

“Người nghĩ người cứu được Thiên Thiên sao?” Âm Dạ thành linh ném ra một câu nói, khiến Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa ngây ngẩn cả người, hắn hiểu được ý tứ của những lời này.

Tay không tự chủ được buông lỏng ra.

Nhưng vẫn mang theo ánh mắt sợ hãi khiến Ám Dạ không thể bỏ rơi, nhìn Hoàng Phủ Tấn trầm mặc một lúc lâu, giống như đang chuẩn bị ra một quyết định gì đó, hần đối với Hoàng Phủ Tấn lãnh đạm mở miệng nói: “Hoặc là. Người có thể đi theo cùng chúng ta.”

Hoàng Phủ Tấn vì những lời nói này của Ám Dạ mà tâm trạng hưng phấn, trong mắt hần nhìn Ám Dạ mang theo vài phần cảm động cùng cảm kích, “Cảm ơn, cảm ơn người!”

527. Chương 527

Để cho Phúc Quý ở lại bên ngoài xử lí chút chuyện, Hoàng Phủ Tấn đi theo Ám Dạ vào Đoạn Tình cốc.

“Thiếu. Thiếu gia!” Trong Đoạn Tình cốc, Hoa thúc thấy Ám Dạ ôm Tiểu Thiên đi đến, sau lưng còn đi theo một người đàn ông, hần có chút không dám tin.

Đoạn Tình cốc này vốn là chỗ thiếu gia dùng để tránh dây dưa với bên ngoài, hần chưa bao giờ cho phép bất luận kẻ nào bước vào làm ô nhiễm nơi đây, nửa tháng trước, thời điểm thiếu gia mang Thiên Thiên tới Đoạn Tình cốc đã làm cho quản gia là hần kinh ngạc không thôi, nhưng lúc này đây, thiếu gia lại dẫn theo một người nữa tới đây.

Hơn nữa nhìn khí chất của vị thiếu niên trước mắt này, Hoa thúc dám khẳng định, vị thiếu niên trước mắt này tuyệt không phải người bình thường.

Điều này càng khiến cho Hoa thúc cảm thấy rất quái dị, trừ tiểu hoàng đế nước Hạo Nguyệt ra, thiếu gia cho tới bây giờ cũng sẽ không có bất kì giao tiếp nào cùng người có thân phận quá mức cao quý, hần cảm thấy như thể thật giống một loại gánh nặng, nhưng là. Thiếu gia thế nhưng mang theo vị thiếu niên này tới Đoạn Tình cốc, điều này thực để cho Hoa thúc giật mình không hề ít.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc đầy trong mắt Hoa thúc, Ám Dạ cũng không giải thích gì, chỉ là bình thản phân phó: “Hoa thúc, vị công tử này là khách của ta, hãy chiêu đãi hần thật tốt.”

Nói xong, ôm Tiểu Thiên hướng một tòa lầu các, đi ngang qua một cây cầu nhỏ và một giả sơn cách đó không xa, dưới đồi núi nhỏ là cầu gỗ, chảy xuôi mang theo dòng nước trong vắt lạnh như băng.

Hoàng Phủ Tấn cũng không thể nào thật ngây ngốc ngồi ở chỗ đó chờ Hoa thúc đến chiêu đãi hần, thấy Ám Dạ ôm Tiểu Thiên đi về hướng hòn giả sơn, hần dĩ nhiên là vội vàng trực tiếp đi theo, làm cho hần cảm thấy kinh ngạc chính là, dòng nước dưới cầu gỗ kia lại mang theo những hơi khí lạnh buốt.

Khiến cho hần cảm thấy một trận bất an!

Đưa tay kéo lại Ám Dạ đang đi ở phía trước hần, Hoàng Phủ Tấn trong mắt mang theo chút khủng hoảng, “Người muốn dùng phương pháp gì cứu Thiên Thiên?”

Nhìn thấu khẩn trương trong mắt Hoàng Phủ Tấn, Ám Dạ không có giải thích cặn kẽ làm gì, chỉ lãnh đạm mở miệng nói: “Dùng phương pháp mà ta cho là có thể cứu Thiên Thiên.”

Bỏ lại một câu nói như vậy, hần tiếp tục ôm Tiểu Thiên đi về phía trước, Hoàng Phủ Tấn không dám buông lỏng, chỉ đi theo sau lưng Ám Dạ, hướng đồi núi nhỏ đang tòa nhân nhạ hàn khí mà đi tới.

Vừa tới cửa động, Hoàng Phủ Tấn liền cảm nhận được một cỗ hàn khí từ bên trong động đánh tới, khiến cho Hoàng Phủ Tấn dù đã là đại nam nhân như vậy cũng không nhịn được mà run mình một cái.

528. Chương 528

“Nơi này là?” Bất an trong lòng Hoàng Phủ Tấn càng ngày càng mãnh liệt.

“Băng động!” Ám Dạ đơn giản nói ra hai chữ.

“Người muốn giải độc cho Thiên Thiên ở chỗ này?” trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo vài phần không dám tin.

Chỉ là đứng ở cửa động, hắn cũng có thể cảm giác được cái rét lạnh thấu xương kia, huống chi là tiến vào bên trong, chính là một đại nam nhân như hắn cũng khó mà tiếp nhận được hàn khí bên trong, thể chất giống như Thiên Thiên bây giờ sao có thể chịu đựng được cơ chứ?

Không suy tính thêm gì nữa, Âm Dạ gật đầu đối với Hoàng Phủ Tấn một cái, “Hiện tại đây là phương pháp giải độc nhanh nhất, hữu hiệu nhất, lúc trước ta vẫn không dám dùng loại phương pháp này cứu Thiên Thiên, cũng vì suy tính đến thể chất của nàng, sợ nàng không chịu nổi, chỉ có thể áp dụng tiến hành theo phương pháp an toàn hơn, nhưng mà, theo tình huống trước mắt xem ra.” Nói đến đây, Âm Dạ liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tấn, tiếp tục nói: “Theo tình huống trước mắt xem ra Thiên Thiên nàng hoàn toàn không bỏ được tình cảm đối với người, mà độc Minh Hoa”

“Nhất định phải đoạn tuyệt tình cảm yêu đương!” Thanh âm vô lực của Hoàng Phủ Tấn cắt đứt lời nói tiếp theo của hắn, cũng là bởi vì muốn đoạn tuyệt tình cảm kia, hắn thiếu chút xú nữa mà mất đi Thiên Thiên rồi, nhưng đây cũng là muốn tìm hãm Minh Hoa chi độc.

Hắn vô lực ngửa đầu nhìn lên trời, cảm thấy bất lực vô cùng.

Ông trời, người rút cuộc muốn trầm làm gì mới có thể cứu được Thiên Thiên, người không thể trực tiếp nói cho trầm sao?

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn khiến cho Âm Dạ có chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ đến Hoàng Phủ Tấn cũng biết chuyện này, như vậy.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, theo bản năng nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, nhưng hắn không đem ý nghĩ trong lòng nói ra, mà là tiếp tục đề tài mới vừa rồi, “Cho nên, chỉ có loại phương pháp cực đoan nhất mới có thể loại bỏ độc ra khỏi cơ thể Thiên Thiên, nhưng là.” Nói đến đây, Âm Dạ lại một lần nữa nhún mày, “Nhưng là hàn khí trong động băng sẽ tổn thương nghiêm trọng đến thân thể Thiên Thiên, thời gian ở bên trong càng lâu, tổn hại lại càng nghiêm trọng.” Nói đến đây, hắn nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái!

Lời của Âm Dạ không thể nghi ngờ là đã khiến cho tâm của Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa lạnh đến cực điểm. Thật vất vả để cho hắn gặp được Âm Dạ, tại sao còn nhiều vấn đề trở ngại như vậy ngăn cản bọn họ, tại sao cho hắn hi vọng rồi lại cho hắn thất vọng càng nhiều.

Để cho Thiên Thiên ở trong động băng chịu đựng rét lạnh thấu xương như vậy, bảo hắn sao có thể nhẫn tâm!

529. Chương 529

Tầm mắt không tự chủ được nhìn Tiểu Thiên đang ngủ, trong mắt của hắn luôn mang theo khẩn trương cùng lo lắng.

Theo tầm mắt của hắn, Âm Dạ nhìn sang, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đột nhiên cảm thấy để vương trước mắt này thật là đáng thương.

“Đi gặp nàng một chút đi, nàng sẽ tỉnh lại rất nhanh thôi.” Nhìn Hoàng Phủ Tấn, hắn nhẹ giọng mở miệng nói.

Âm Dạ đột nhiên phát hiện mình là người rất hào phóng, khi hắn quyết định đem Hoàng Phủ Tấn làm tình địch, hắn còn có thể thiện ý đối với hắn như vậy.

Thế nhưng hắn phát lại hiện ra hắn còn có một ưu điểm như vậy.

Mang theo ý tưởng ngày thơ này, trong lòng hắn âm thầm cười cười.

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia cảm kích, chẳng qua là phiên muộn trong mắt hắn vẫn không có giấu xuống, “Cảm ơn người cứu Thiên Thiên!”

“Người không cần cảm ơn ta.” Âm Dạ không tự nhiên đem tầm mắt chuyển sang nơi khác, “Ta cứu Thiên Thiên không phải là bởi vì người.”

Thái độ như vậy của Âm Dạ sớm đã ở trong dự đoán của Hoàng Phủ Tấn.

Nếu là trước kia lấy thái độ của Âm Dạ bây giờ đối với hắn, hắn đã sớm giận dữ mà trị hắn tội bất kính. Nhưng mà lúc này, hắn chẳng qua chỉ là cười nhạt một tiếng, nhìn Âm Dạ, mở miệng nói: “Ta biết, bất quá ta còn phải cảm ơn người. Ít nhất là người đã khiến cho Thiên Thiên sống lại lần nữa, bình yên vô sự trở lại bên cạnh ta.”

Nói đến đây, Hoàng Phủ Tấn nhìn về phía phương xa, trong tầm mắt mang theo thoải mái.

Nghe Hoàng Phủ Tấn nói vậy, tâm Âm Dạ chợt chìm xuống, trong lòng lần nữa trống trải.

Từ trước mặt Hoàng Phủ Tấn đứng thẳng lên, hắn mở miệng nói: “Thiên Thiên có thể trở lại bên cạnh người hay không, đều không phải do người quyết định.” Nói xong, hắn không chờ Hoàng Phủ Tấn mở miệng, liền xoay người rời đi.

Tâm can Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt lại chìm thật sâu, hắn tựa hồ đã quên mất, giữa hắn cùng Thiên Thiên còn vắt ngang rắc rối khó gỡ lớn như vậy .

Mắt của hắn vào lúc này rũ xuống, hắn làm sao mà đi cầu Thiên Thiên tha thứ? Thật là muốn đem những khổ tâm nói hết cho Thiên Thiên sao?

Hắn nghĩ qua như vậy, nhưng là hắn thật không dám, hắn sợ ông trời cảm thấy hắn quá tham lam, sẽ lại một lần nữa đem Thiên Thiên từ bên cạnh hắn cướp đi. Cho dù hắn có giải thích với Thiên Thiên, thì nàng sẽ tin tưởng lời của hắn nói sao? Liệu nàng có nghĩ rằng chẳng qua là hắn đang lấy cớ hay không, có bởi vì điều này mà càng thêm chán ghét hắn hay không? Hắn không thể như vậy, hắn thà bị Thiên Thiên cứ hận hắn như vậy. Nếu không thể yêu, hận cũng là một phương thức khác, hắn chỉ muốn chiếm một vị trí ở trong lòng của nàng.

530. Chương 530

“Thiên Thiên.” Đi vào trong gian phòng Tiểu Thiên đang nằm, Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng ngồi xuống ở bên người nàng. Tiểu Thiên còn ngủ say chưa tỉnh, bất quá nhìn sắc mặt nàng bây giờ so với lúc trước cũng tốt hơn nhiều, điểm này làm Hoàng Phủ Tấn thấy yên tâm không ít.

Sợ đánh thức nàng, Hoàng Phủ Tấn nhẹ tay khẽ vuốt lên khuôn mặt gầy gò, trong mắt của hắn đều là đau lòng.

Đây tất cả đều là do hắn.

Nếu không phải bởi vì hắn, người Tịch Huyền sẽ không bắt hoàng tử mẫu để uy hiếp hắn. Nếu không phải bởi vì hắn, Thiên Thiên như thế nào lại trúng Minh Hoa chi độc! Nếu không phải bởi vì hắn, Thiên Thiên sẽ không thống khổ như vậy! Sự tình như thế này tất cả đều là do hắn, đều là bởi vì hắn!

Nghĩ đến tất cả, Hoàng Phủ Tấn càng thêm tự trách, trong phổi một trận không thoải mái, hắn lần nữa ho khan một cái.

Hắn thấy Tiểu Thiên bỗng nhúc nhích, chân mày hơi nhíu lại.

Lo lắng Tiểu Thiên bị đánh thức, Hoàng Phủ Tấn giảm thấp thanh âm, cố nén tiếng ho khan.

Hắn không có cách nào ức chế ho khan, khó chịu đến mức phải khom người, lại lo lắng sẽ đánh thức Tiểu Thiên, hắn đứng lên từ trên giường, tính muốn đi ra cửa. Mới vừa đi mấy bước, liền bị một tiếng kêu sợ hãi dừng hẳn lại.

“Tấn!” Tiểu Thiên chợt từ trên giường ngồi dậy, trong mắt mang theo nhàn nhạt hoảng sợ, vô thần nhìn về phía trước, lưng của nàng mang theo run rẩy, hô hấp bởi vì hoảng sợ lộ ra trong mắt kia mà có chút dồn dập.

Hoàng Phủ Tấn vì tiếng kêu của nàng mà dừng bước, hắn chợt quay đầu lại, hướng bên giường vọt tới.

“Thiên Thiên, thế nào? Thế nào?” Hoàng Phủ Tấn ngồi trước mặt Tiểu Thiên, nhìn hoảng sợ trong mắt nàng lộ ra rõ ràng, tâm Hoàng Phủ Tấn liền nhói lên.

“Tấn.” Nghe được thanh âm của Hoàng Phủ Tấn, tầm mắt Tiểu Thiên không còn rỗng rỗng, chẳng qua là trong mắt vẫn còn tồn tại khung hoảng kia, cũng không có vì vậy mà hít thở bình thường.

Mồ hôi lạnh ướt toàn thân của nàng.

Tầm mắt chậm rãi quay tới, khi nàng thấy khuôn mặt quen thuộc này xuất hiện ở trong mắt nàng, nước mắt của nàng không khống chế được trào ra khỏi hốc mắt.

Ánh mắt kia khiến hấn bận tâm!

“Tấn.” Từ trong miệng nàng nhẹ nhàng kêu tên Hoàng Phủ Tấn, có vẻ có chút thất hồn lạc phách.

“Thiên Thiên, ta ở đây, ta ở đây.” Nước mắt Tiểu Thiên thiêu đốt tâm của Hoàng Phủ Tấn, hấn đau lòng một tay ôm lấy Tiểu Thiên vào trong ngực, hoảng sợ trong mắt nàng khiến hấn bận tâm.

Cái ôm ấm áp của Hoàng Phủ Tấn cũng làm lòng Tiểu Thiên vốn đang bất an lúc này buông lỏng xuống, hô hấp cũng từ từ bình phục lại. Nước mắt lần nữa tuôn ra nơi hốc mắt.

Hấn. Hấn không sao, hấn không sao rồi!

Tiểu Thiên ở trong lòng nhẹ nhàng nỉ non, mới vừa rồi đang ngủ, ánh mắt tuyệt vọng của Hoàng Phủ Tấn vẫn khóa chặt trong mắt của nàng. Nàng nhìn hấn té xuống ở trước mặt nàng, đau như vậy, nhưng như vậy cũng không kéo hấn lên được. Trong mộng, nàng muốn đưa tay kéo hấn, lại phát hiện mình một chút khí lực cũng không có, dưới chân cũng không chút nào trụ nổi.

Nàng trở mắt nhìn hấn ở trước mặt nàng mà ngã xuống, nàng muốn gọi hấn thế nhưng thanh âm lại chôn ở nơi cổ họng, như thế nào cũng không phát ra được.

Chợt từ trong cơn ác mộng thức tỉnh, nàng sợ đến mức cả người run lên. Cho đến khi thanh âm Hoàng Phủ Tấn ôn nhu vang lên ở bên tai nàng, hoảng sợ cùng bất an mới từ từ biến mất. Thanh âm căng thẳng hóa thành một giọt lại một giọt nước mắt ướt vai Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên Thiên, ta ở đây, đừng sợ, ta ở đây.” Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Thiên, an ủi tâm tình bất an hoảng sợ của nàng.

Hấn không biết Tiểu Thiên trong mộng rốt cuộc đã gặp cái gì, chẳng qua là lúc nàng tỉnh lại, trong miệng kêu tên của hấn, khiến hấn kích động một lúc lâu. Ít nhất hấn biết trong lòng Thiên Thiên vẫn là quan tâm đến hấn, thấy hoảng sợ trong mắt nàng là bởi vì hấn mà xuất hiện, trong lòng hấn sẽ vui mừng không dứt, bởi vì chính mình có thể làm Tiểu Thiên an tâm mà thỏa mãn.

Một lúc lâu, Tiểu Thiên mới từ từ bình phục lại, chú ý tới mình đang bị Hoàng Phủ Tấn ôm vào trong ngực, nàng trừ an tâm đồng thời lại thêm một phần đau lòng.

Không có phản ứng kịch liệt quá mức, nàng từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn từ từ dời ra ngoài, giương mắt, nàng nhìn thấy kính ngực trong mắt Hoàng Phủ Tấn.

“Thiên. Thiên Thiên.”

“Dạ đâu?” Nàng mở miệng lãnh đạm hỏi, nàng chỉ nhớ rõ mình lúc ấy đau bụng khó nhịn, bị Dạ ngăn huyết đạo lại nên cái gì chuyện cũng không biết.

531. Chương 531

Nàng lo lắng Hoàng Phủ Tấn trong lúc nàng hôn mê đem Dạ bắt lại, chẳng qua là nàng đã chú ý tới gian phòng mình đang nằm này. Gian phòng khiến nàng quen thuộc, nàng vẫn ở gian phòng này nửa tháng nay. Nàng biết nơi này là Đoạn Tình cốc, nếu như không phải là Dạ dẫn hấn tới đây, hấn nhất định sẽ không thể xuất hiện ở nơi này.

Như vậy. Có phải hay không nói, hấn không có bắt Dạ đi?

Nàng không yên tâm nhìn về phía Hoàng Phủ Tấn, nàng không hy vọng Dạ sẽ bởi vì nàng mà xảy ra chuyện gì, lẽ có như vậy, lương tâm của nàng sẽ bất an cả đời.

“Thiên Thiên, nàng có còn khó chịu nữa không, bụng còn đau không?” Không để ý tới vấn đề Tiểu Thiên nói, Hoàng Phủ Tấn chỉ quan tâm đến thân thể của Tiểu Thiên bây giờ. Hắn biết Tiểu Thiên vẫn còn giận hắn, những thứ này không quan trọng, hắn chỉ hy vọng Thiên Thiên có thể nói chuyện với hắn là tốt rồi, ít nhất, hắn muốn xác định hoàn toàn là Thiên Thiên không sao cả.

“Dạ đâu?” Không trả lời câu hỏi kia, Tiểu Thiên lại một lần nữa lãnh đạm mở miệng nói, chẳng qua là, lo lắng cùng cầu xin mang theo trong mắt Hoàng Phủ Tấn lại làm cho nàng thế nào đều không thể bỏ qua.

“Thiên Thiên, nàng nói cho ta biết, bụng nàng còn đau không? Nàng nói cho ta biết được không?” Trong mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo vô lực thỉnh cầu.

“Dạ đâu?”

Vẫn là câu hỏi giống như vậy, nhưng Hoàng Phủ Tấn nghe được, trong lời nói của Tiểu Thiên đã mang theo sự không nhẫn nhịn được rõ ràng.

Không muốn kích thích nàng, Hoàng Phủ Tấn không dám hỏi nữa, chẳng qua là bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thiên một cái, hồi đáp: “Hắn ở bên ngoài.”

“Ừ.” Lãnh đạm đáp một tiếng, nàng chuẩn bị từ trên giường rời xuống, lại bị Hoàng Phủ Tấn mau một bước kéo nàng lại.

“Thiên Thiên, nàng muốn đi đâu?”

“Đi tìm Dạ!” Đơn giản đáp một tiếng, nàng lại lần nữa chuẩn bị từ trên giường bò xuống, lại bị Hoàng Phủ Tấn lần nữa kéo lại.

“Thiên Thiên, thân thể nàng vừa mới mới tốt lên, trước đừng cử động được không?” Giọng của Hoàng Phủ Tấn mang theo cầu xin cùng bất đắc dĩ, hắn biết Tiểu Thiên sẽ không nghe hắn, nhưng hắn thật rất không yên tâm.

Quả nhiên ——

Tiểu Thiên chẳng qua là lạnh lùng nhìn hắn một cái, giọng vẫn rất bình thản như cũ, “Ta muốn đi tìm Dạ.”

“Thiên Thiên.”

“Ta muốn đi tìm Dạ!” Tiểu Thiên có vẻ kích động, là trong mắt kia rõ ràng là không bình tĩnh nhiều hơn!

Thấy Tiểu Thiên kích động, Hoàng Phủ Tấn càng không có cách nào khác, chỉ có đè ép bất đắc dĩ trong lòng an ủi nàng, “Được rồi, nàng đừng kích động, ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi, ta đi tìm Dạ tới đây được không?”

“Ta.” Nhìn cầu xin trong mắt Hoàng Phủ Tấn, trong lòng Tiểu Thiên mỉm cười nhói đau, nàng đối xử với hắn có thể thật sự đã quá đáng hay không?

532. Chương 532

Có thể nhận ra, hắn mệt chết đi, mệt mỏi không thể bỏ qua trong mắt kia khiến lòng Tiểu Thiên có chút đau đớn. Trên mặt hắn còn có vẻ tái nhợt, tựa hồ như đã bị bệnh một thời gian thật dài.

“Thiên Thiên, đừng loạn nữa được không? Ta giúp nàng đi gọi Dạ tới đây.” Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa mở miệng nói, khẩu khí như cũ là cầu xin.

Nhìn bộ dạng của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên không đành lòng cự tuyệt, cau mày, nàng hướng về phía Hoàng Phủ Tấn mà gật đầu một cái, “Được rồi.”

Thấy Tiểu Thiên đồng ý, chân mày hắn rốt cục cũng giãn ra, khóe miệng giương lên nụ cười hưng phấn, “Thiên Thiên, nàng ngoan nằm trên giường, trước tiên đừng vận động, ta lập tức đi gọi Dạ tới đây, ta. Ta phải đi.” Từ trên giường đứng lên, Hoàng Phủ Tấn cao hứng đến luống cuống tay chân.

Tiểu Thiên nhìn bộ dạng của hần, trong lòng của nàng cảm thấy hơi đau xót, rồi lại có chút ngọt ngào .

Ngồi ở trên giường không có cử động nữa, nàng nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Tấn rời đi, lại là cô đơn cùng đau lòng như thế.

“Khoan!” Thời điểm Hoàng Phủ Tấn mở cửa định rời đi, Tiểu Thiên không nhịn được mở miệng gọi hần lại.

Hoàng Phủ Tấn quay đầu lại, mang trên mặt một tia mê hoặc, “Còn có chuyện gì ư, Thiên Thiên?”

Căn môi dưới, bộ dạng Tiểu Thiên muốn nói lại thôi.

“Thiên Thiên?”

“Ta. Bụng ta không đau nữa.” Nhìn Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên trả lời vấn đề mà lúc trước Hoàng Phủ Tấn hỏi nàng. Nhìn ra được, hần thật sự rất lo lắng cho thân thể của nàng, bất kể là bởi vì nàng, hay là bởi vì đứa bé trong bụng của nàng, ít nhất lúc này, nàng biết Hoàng Phủ Tấn là thật sự lo lắng nàng.

Nếu không hần cũng sẽ không chỉ vì nàng đã đáp ứng hần không cử động, liền cao hứng thành bộ dáng này.

Hoàng Phủ Tấn chỉ vì nàng đã trả lời câu hỏi của mình liền vui mừng giống như một hài tử, nàng thấy được hần bởi vì kích động mà trong mắt đã phiếm lệ quang.

“Thiên. Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn không biết phải nói gì, tóm lại hần hiện tại rất cao hứng, trong khoảng thời gian này là lần đầu tiên hần cao hứng như thế.

Thiên Thiên trả lời vấn đề của hần rồi, nàng không phải là hoàn toàn không để ý tới hần, không phải sao? Như vậy là đủ rồi, như vậy hần liền thấy đã hài lòng.

“Người nhanh đi gọi Dạ đến đây đi.” Không nhìn kích động trong mắt Hoàng Phủ Tấn, nàng đem tầm mắt chuyển sang nơi khác, lãnh đạm mở miệng nói.

533. Chương 533

“A, a, được, ta. Ta phải đi đây, ta đây phải đi gọi hần.” Mở cửa, Hoàng Phủ Tấn cảm nhận được lúc này, bước chân của mình cũng trở nên nhẹ đi rất nhiều.

Đi ra khỏi cửa phòng, Hoàng Phủ Tấn khép cửa lại. Tiểu Thiên ngồi ở trên giường, mi mắt rũ xuống.

“Khụ.”

Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến tiếng Hoàng Phủ Tấn ho khan, khiến cho tâm của Tiểu Thiên chợt nói lên, trong lòng quanh quẩn một cỗ bất an.

Cho đến khi Hoàng Phủ Tấn đi xa vẫn còn truyền đến một trận lại một trận ho khan, bất an trong lòng Tiểu Thiên càng phát ra mãnh liệt .

“Hần. Hần sao vậy?” Níu lấy tim, chân mày Tiểu Thiên cau lại, trong lòng mơ hồ đau đớn.

Trong lòng luôn có cảm giác giống như là mất đi một phần trí nhớ rất quan trọng, một phần trí nhớ làm nàng rất đau lòng, nàng biết là về Hoàng Phủ Tấn, tuy nhiên nàng không thể nghĩ ra rốt cuộc là cái gì, có một câu nói vẫn quanh quẩn ở bên tai của nàng, nhưng nàng thế nào cũng không nắm lại được.

Rất nhanh, Âm Dạ liền theo Hoàng Phủ Tấn đi vào trong phòng của Tiểu Thiên, thấy khăn trang trên mặt Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên thoáng qua một tia không tự nhiên.

“Thiên Thiên, người tìm ta?” Ngoài miệng nâng lên một nụ cười ôn nhu, Âm Dạ đi tới ngồi xuống trước mặt Tiểu Thiên, cũng không để ý tới Hoàng Phủ Tấn.

“Ừ.” Gật đầu một cái, trên mặt Tiểu Thiên cũng nâng lên một nụ cười , “Ta muốn nói cho người chút chuyện.”

“Được, chuyện gì?”

“Ta.” Đang muốn mở miệng, Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Tấn đứng ở một bên có vẻ có chút trù trừ, nàng mới vừa còn treo ở trên mặt nụ cười liền thu liễm xuống, “Hoàng thượng, mời ngài đi ra ngoài, ta cùng Dạ có chút chuyện riêng cần bàn.”

“Thiên Thiên.” Những lời này của nàng khiến cho trong lòng Hoàng Phủ Tấn có chút xót xa. Khi nàng mới vừa thấy Âm Dạ vẫn còn cười tươi, nhưng khi nhìn hần, nụ cười lập tức hạ xuống, nàng gọi hần là “Hoàng thượng” tựa như hai người rất xa lạ nhưng lại gọi “Dạ” một cách thân mật, tạo thành sự khác biệt rõ ràng.

“Mời đi ra ngoài.”

“Ta.” Nhìn Tiểu Thiên một cái, lại nhìn Âm Dạ ngồi ở bên cạnh Tiểu Thiên trên mặt thủy chung treo nụ cười, Hoàng Phủ Tấn cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Được, ta đi ra ngoài.”

Lần nữa không yên tâm nhìn Tiểu Thiên một cái, hần xoay người, mang theo vài phần vô lực rời đi, tầm lưng kia như cũ là cô đơn làm đau lòng người.

Quan tâm? Không quan tâm?

Tầm mắt Tiểu Thiên vẫn dừng lại ở trên người Hoàng Phủ Tấn, cho đến khi hần biến mất ở cửa, tầm mắt của nàng vẫn không nở thu hồi lại, hoặc giả, chính nàng không có chú ý tới, trong mắt của nàng đều là sự đau lòng.

Tất cả những điều này, Âm Dạ lại hoàn toàn thấy được. Hần bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không nói gì, chờ Tiểu Thiên đem tầm mắt thu hồi lại, chờ nàng muốn cùng hần nói “Chuyện riêng” .

Đột nhiên cảm giác được chung quanh một trận yên tĩnh, Tiểu Thiên giống như là kịp phản ứng đem tầm mắt thu trở lại, đối mặt với hai tròng mắt mang ý cười của Âm Dạ, trên mặt của nàng thoáng qua một tia mắt tự nhiên.

“Dạ.” Trong mắt của nàng thoáng qua một tia chột dạ.

“Ừ?” Âm Dạ nhướn mày, để sát vào Tiểu Thiên, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, “Nhìn xong rồi?”

“Cái gì?”

“Ta nói ta chỗ này chờ người đem tầm mắt quay trở về, đã chờ thật là lâu, người rốt cục chịu đem cặp mắt thu hồi lại rồi?” Trên mặt Âm Dạ thủy chung vẫn treo nụ cười nhàn nhạt đó, hần không để cho Tiểu Thiên thấy mất mát trong mắt hần.

Lời của Âm Dạ không thể nghi ngờ đã làm cho Tiểu Thiên có vẻ có chút chột dạ, mắt tự nhiên đem tầm mắt chuyển sang nơi khác, nàng nhàn nhạt mở miệng nói: “Người đang nói cái gì đó?”

“Người biết mà.” Âm Dạ cười nhún vai một cái.

Chỉ thấy Tiểu Thiên có chút không vui nhíu mày, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. Hần cũng không có mở miệng, hần biết, Thiên Thiên nhất định sẽ mở miệng hỏi .

“Dạ.” Trầm mặc một lúc lâu sau, Tiểu Thiên vẫn không nhẹn được lên tiếng.

“Ừ, nói đi, chuyện gì?”

“Tấn.” Cẩn môi, nàng vẫn là đem cách gọi đổi đi, “Hoàng đế hần. Hần thế nào?”

Mặc dù nàng biết mình không nên quan tâm Hoàng Phủ Tấn như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn không tự chủ được hỏi thành lời.

Câu hỏi của Tiểu Thiên đã làm cho Âm Dạ khẽ nhướn mày, khóe môi nhếch lên một nụ cười gian xảo, để sát mặt vào Tiểu Thiên, Âm Dạ nhìn vào mắt Tiểu Thiên trong mắt mơ hồ có nụ cười, “Đây chính là chuyện riêng người muốn nói với ta?”

Câu hỏi của Âm Dạ làm cho Tiểu Thiên giương mắt nhìn về phía hần, mắt tự nhiên trên mặt càng thêm rõ ràng một chút, “Ta. Ta là nói, hần. Cái đó. Ta mới vừa. Mới vừa nghe được hần. Hần đang ho khan, ta. Ta.”

Chân mày càng nhăn càng chắc, nàng nói chuyện đầu lưỡi đều thất lại, , một câu nói nàng ấp a ấp úng thật lâu, đến cuối cùng, đơn giản chỉ cần đem câu nói kế tiếp nuốt trở về.

534. Chương 534

“Người lo lắng cho hần?” Âm Dạ tiếp theo câu của nàng, nói ra.

“Không. Không phải thế.” Liên tục lắc đầu không ngừng, Tiểu Thiên lập tức hủy bỏ những lời này của Âm Dạ.

Nhưng chỉ thấy Âm Dạ cười lắc đầu một cái, nhìn Tiểu Thiên, nói: “Không, người đang lo lắng cho hần.”

“Không phải! Ta không có!”

“Được, được, người không có, người không có!” Thấy Tiểu Thiên nóng nảy, Âm Dạ không muốn nhiều lời để kích thích nàng, không thể làm gì khác hơn là theo ý của nàng gật đầu một cái.

Âm Dạ trả lời làm cho cảm xúc Tiểu Thiên hơi vững vàng chút, nàng lãnh đạm mở miệng nói: “Hần tại sao phải ở chỗ này?”

“Chính hần cùng tới.” Âm Dạ trả lời rất đơn giản, đem chuyện trước đó đã xảy ra dấu điểm.

“Tại sao người không ngăn cản hần tới đây?”

“Hần là hoàng đế, ta nào có lá gan ngăn cản hần?” Âm Dạ cười đến có chút vô lại du côn, mà lời của hần Tiểu Thiên hoàn toàn cũng không tin tưởng.

Âm Dạ hần là loại người sợ hãi cường quyền này sao, ban đầu thời điểm Hoàng Phủ Tấn hạ hoàng băng tìm hần, hần đã xuất hiện trước tiên, hưởng chi, lấy hiểu biết của nàng đối với Âm Dạ, nếu như không phải là hần nguyện ý, Hoàng Phủ Tấn chỉ sợ cũng không thể tới đây.

Miễn cưỡng liếc Âm Dạ một cái, nàng động thân đi xuống giường, nghiêng đầu hướng về phía sau lưng Âm Dạ mở miệng nói: “Người mau để cho hần rời đi đi.”

“Người không muốn gặp lại hần sao?”

“Ta.”

Lần này, Tiểu Thiên lại không trả lời được.

Nàng thật không muốn gặp lại hần sao? Nếu thật là không muốn gặp lại hần, tại sao khi nàng nhìn thấy hần xuất hiện ở nơi đó thì trong lòng của nàng lại cảm thấy động lòng không thôi.

Mấy ngày nay, nàng vẫn dè dặt tình cảm của mình không để ỉnh suy nghĩ về hần, nhưng chỉ có trong lòng chính nàng hiểu, Hoàng Phủ Tấn ở trước mặt nàng, sẽ làm nàng cảm thấy dị thường an tâm, nam nhân để cho nàng vừa yêu vừa hận này, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Thiên Thiên!” Âm Dạ đứng dậy, đi tới bên cạnh Tiểu Thiên, nụ cười trên mặt vào lúc này đã thu hẩn lại, “Nếu như người muốn cho hần rời đi, liền tự mình đến nói với hần.”

” Dạ, ta.”

“Thiên Thiên.” Âm Dạ đưa tay, tựa như an ủi khoác lên hai vai của nàng, mở miệng nói: “Nếu như người cho là hần rời đi sẽ làm trong lòng người thoải mái..., vậy người có thể gọi hần rời đi, chỉ có người mới có thể gọi động đến hần, chẳng qua nếu như hần thật sự rời đi, người cũng đừng hối hận.” Nói xong, hần khẽ mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tiểu Thiên, cũng không đợi Tiểu Thiên mở miệng, liền xoay người rời đi.

Hần biết, hiện tại Thiên Thiên cần phải có thời gian để suy nghĩ thật kỹ, chẳng qua là hần hi vọng khi nàng quyết định, đối với bọn họ hai đều tốt.

Không phải là hần quá rộng lượng mà suy nghĩ cho Hoàng Phủ Tấn, mà là hần rất sớm cũng đã biết, giữa Hoàng Phủ Tấn cùng Thiên Thiên, hần hoàn toàn không thể nhúng tay vào.

535. Chương 535

“Ta. Cho dù hối hận, ta có thể làm sao bây giờ?” Vô lực ngồi liệt trên mặt đất, nước mắt của nàng lần nữa đã tuôn ra hốc mắt.

Nàng thật là thống hận sự do dự không quyết tâm của mình, , tại sao phải đối với người nam nhân kia không bỏ được như vậy, mỗi một vẻ mặt của hắn cũng sẽ để cho nàng đau lòng phải bận tâm.

Rõ ràng là tên vô tình kia đã thương nàng, tại sao nàng còn muốn quan tâm hắn, quan tâm tất cả những thứ có liên quan đến hắn? Coi như nàng mang thai hài tử của hắn thì thế nào? Coi như hắn hiện tại thật sự quan tâm nàng thì thế nào?

Giữa bọn họ cũng không trở về được như trước nữa rồi, bởi vì đã từng tổn thương, bởi vì đã từng đau, cũng không cách nào khép lại nữa.

Cái loại tan nát cõi lòng đó, sau cho dù có may và khéo đến đâu, cũng vẫn đau đớn khoan tim thấu xương hơn cart nổi đầu trước đó.

Nàng không làm được chuyển quên hết thấy tất cả đi theo hoàng đế bắt đầu cuộc sống lại lần nữa, nàng cũng không trách hắn, chẳng qua là ——

Nàng hiểu, tình yêu của bậc đế vương, nàng không gánh nổi.

Đưa tay xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, nàng từ trên đất đứng lên, khóe môi nhếch lên một nụ cười thoải mái, giống như đã nhìn thấu hết thấy.

Đứng dậy đi tới cửa, nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn đứng cách đó không xa, lẳng lặng đứng ở bên cạnh tảng đá lớn nhìn về phía phương xa, ánh mắt kia mang theo vài phần cô độc, bóng lưng cao to lại mang theo cô tịch làm cho người ta đau lòng.

Đáng chết! Tại sao còn phải quan tâm hắn như vậy!

Tiểu Thiên ở trong lòng mắng mình một tiếng, nhắc chân lên hướng Hoàng Phủ Tấn đi tới.

Đi tới sau lưng Hoàng Phủ Tấn, Hoàng Phủ Tấn không chút nào chú ý tới nàng đến, không biết hắn đang suy nghĩ gì mà ngẩn cả người.

“Hoàng thượng!” Tiểu Thiên mở miệng, nhàn nhạt kêu một tiếng, mà tiếng gọi này của nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn chợt quay đầu lại, trong mắt lóe ra mấy phần xaouyến.

“Thiên Thiên, sao nàng đi ra?”

Khẩn trương trong mắt Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên muốn nhẩn tâm nhưng vẫn bại bởi bản thân.

“Ta ra ngoài đi một chút.” Ở trên tảng đá lớn bên cạnh Hoàng Phủ Tấn ngồi xuống, tầm mắt của nàng nhìn về phía nơi xa, nhưng nàng dùng khóe mắt chú ý tới tầm mắt Hoàng Phủ Tấn vẫn khóa ở trên người nàng, làm cho cả người nàng cũng không được tự nhiên.

“Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn đang muốn mở miệng, lại bị câu tiếp theo của Tiểu Thiên cắt đứt.

“Hoàng thượng lúc nào thì hồi cung?” Nàng nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Tấn, nàng nhìn thấy kinh ngạc trong mắt hắn.

536. Chương 536

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn đột nhiên mặt hưng phấn kéo hai tTiểu Thiên ay, thật chắc , trong mắt mang theo vui vẻ khó có thể ức chế, ” Nàng muốn hồi cung khi nào, chúng ta sẽ hồi cung khi đó. !”

Biết Hoàng Phủ Tấn hiểu sai ý của nàng, Tiểu Thiên cười nhạt nhìn Hoàng Phủ Tấn lắc đầu một cái, nàng từ trong tay Hoàng Phủ Tấn rút tay ra.

“Thiên. Thiên Thiên.” Hoàng Phủ Tấn ngây ngẩn cả người, lãnh đạm trong mắt Tiểu Thiên làm cho trong mắt của hắn thoáng qua một tia khủng hoảng, giống như là suy nghĩ mình bạch cái gì.

“Hoàng thượng, ta nghĩ người hiểu lắm.” Thái độ Tiểu Thiên hiện tại đối với Hoàng Phủ Tấn không có thống hận, có vẻ dè dặt thường lãnh đạm cùng xa lạ, “Ta là nói, người chừng nào thì hồi cung, mà không phải chúng ta.”

“Thiên Thiên.”

“Hoàng thượng, xin nghe ta nói xong.” Tiểu Thiên tỉnh táo cắt đứt lời nói Hoàng Phủ Tấn..., trên mặt nàng lãnh đạm cùng khắt khe trong mắt Hoàng Phủ Tấn tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Chỉ nghe Tiểu Thiên tiếp tục mở miệng nói: “Hoàng thượng, ta hiện tại rất nghiêm túc nói với người rằng, giữa chúng ta. Đã kết thúc.”

Khi Tiểu Thiên nói ra những lời này khỏi miệng, lòng của nàng hung hăng co rút đau đớn, nàng cho là mình thật có thể làm bộ như rất tỉnh táo nói ra những lời này, nhưng ngay khi nàng nói ra được khỏi miệng, nàng vẫn phải ngừng lại, cảm giác đau đớn quen thuộc kia lần nữa đánh tới.

Thì ra là —— nàng thật không thể buông ra, nàng thật sự không rộng lượng như bản thân nàng đã nghĩ như vậy.

“Kết. Kết thúc?” Tâm Hoàng Phủ Tấn trong nháy mắt giống như là bị một thanh kiếm bén nhọn đâm vào, đau, vô cùng đau, máu chảy không ngừng.

“Đúng, kết thúc!” Tiểu Thiên trả lời rất bình tĩnh, không biết trong lòng nàng đã sớm mãnh liệt mệnh mông, nỗi đau long kia giống như ngọn sóng biển ào ạt không ngừng vỗ mạnh, nhiễu loạn lòng của nàng, “Vào thời khắc ta đã có ý định rời khỏi hoàng cung, giữa chúng ta đã kết thúc.”

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên, vẻ lãnh đạm trên mặt nàng làm cho Hoàng Phủ Tấn sợ hãi.

Hắn thà bị nàng hận hắn, cũng không muốn thấy trên mặt nàng xuất hiện vẻ mặt xa lạ với hắn như thế, vẻ mặt như thế làm cho hắn hoảng sợ, giống như sẽ vĩnh viễn mất đi Tiểu Thiên.

“Không thể, giữa chúng ta không thể kết thúc như vậy!” Hoàng Phủ Tấn kích động hướng Tiểu Thiên rống lên, đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, Tiểu Thiên cảm giác được thân thể hắn mang theo run rẩy, “Không thể, Thiên Thiên, không thể, yêu nàng, ta yêu đã sâu như vậy, nàng bảo ta phải kết thúc như thế nào, không thể, ta không cho phép giữa chúng ta cứ kết thúc như vậy.”

Cảm giác được cổ của mình mang theo ẩm ướt ẩm áp, làm cho tâm Tiểu Thiên lại một lần nữa xiết chặt.

537. Chương 537

Yêu nàng yêu sâu như vậy?

Khóe môi Tiểu Thiên nhếch lên một nụ cười châm chọc, tại sao những lời này từ trong miệng hắn nói ra lại dễ dàng như thế, chữ yêu đối với hắn mà nói quá dễ dàng đúng không? Hắn có thể dễ dàng theo sát nàng nói như thế, cũng có thể ở trước mặt những nữ nhân khác lặp lại những lời này.

Nàng hẹp hòi, nàng không làm được chuyện cùng nhiều nữ nhân cùng hưởng một người đàn ông như vậy.

Cho nên ——

Không phải là trăm phần trăm yêu, nàng thà bị một phần cũng không muốn.

Đưa tay đem Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng đẩy ra, nét mặt của nàng bình tĩnh như trước, không có một tia rung động, “Hoàng thượng không muốn kết thúc đó là chuyện của ngài, mà bên ta đã kết thúc.”

“Thiên Thiên.”

“Hoàng thượng, hồi cung đi, nữ nhân hậu cung đều cần ngài, chớ đem thời gian lãng phí ở chỗ này của ta, còn. Còn có, ” càng làm bộ như thờ ơ, lòng của nàng lại càng đau, nước mắt đảo quanh ở vành mắt của nàng, “Còn. Còn có, đối. Đối....Đối xử tốt với Lạc. Lạc Thủy, nàng. Nàng ấy là một cô gái tốt.”

Thanh âm của nàng gần như nghẹn ngào, thì ra là muốn chân chính kết thúc, thật khó như vậy.

“Thiên Thiên, ta không làm được, trừ nàng ra, ta không thể đối tốt với bất cứ nữ nhân nào, ta không làm được! Ta không làm được!” Nước mắt đã tuôn ra hốc mắt, Hoàng Phủ Tấn kích động hướng về phía Tiểu Thiên rống lên, “Nàng dạy ta, nàng dạy ta làm như thế nào, nàng dạy ta làm thế nào quên Nàng khu, khu, khu. Nàng dạy ta đi! Khu, khu, khu. Khu, khu, khu.”

Dưới sự kích động, Hoàng Phủ Tấn lại ho khan một lần nữa.

Cổ nhẫn tâm, Tiểu Thiên không nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Tấn đột nhiên xuất hiện tái nhợt kia còn có tiếng ho gần như muốn đem phổi hắt ném văng ra ngoài, Tiểu Thiên nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Tấn, cười nhạt một tiếng, “Hoàng thượng, ngài làm được.”

Nói xong, nàng cười chua xót một tiếng, xoay người sang chỗ khác, khi đó tâm đã sớm đau đến lệ rơi đầy mắt.

“Thiên Thiên!” Theo một tiếng hét đau lòng này, Hoàng Phủ Tấn ở trong nháy mắt khi Tiểu Thiên xoay người, đem nàng kéo lại trong ngực, kèm theo nước mắt đau lòng, nụ hôn của hắn rơi xuống trên môi Tiểu Thiên đã lạnh như băng.

Nụ hôn đó, đã bớt đi sự ngọt ngào ban đầu, mà tăng thêm , còn nhiều mà một ít phần tuyệt vọng cùng đau đớn.

Nhắm mắt lại, nước mắt Tiểu Thiên rơi xuống bên mép, đồng dạng, nàng ném được những giọt lệ của Hoàng Phủ Tấn rơi xuống.

Rõ ràng yêu nhau, lại yêu nhau đến đau như vậy, đau đớn đó, cũng bởi vì nơi nào đó trên thân đã bị tổn thương rất sâu.

538. Chương 538

Cổ dùng sức, nàng mang theo hình thức trừng phạt cắn rách đôi môi Hoàng Phủ Tấn, nàng ở khóe miệng ném được mùi máu tươi.

Giương mắt, nàng đối mặt với hai tròng mắt thống khổ của Hoàng Phủ Tấn, còn có khóe miệng rách mang theo máu đỏ.

“Hoàng thượng, mời về cung đi.”

“Thiên. Khu, khu, khu. Thiên Thiên, đừng, cầu xin nàng đừng rời khỏi ta, đừng. Đừng mà.” Kéo tay Tiểu Thiên, giờ khắc này, Hoàng Phủ Tấn đã hoàn toàn không có tôn nghiêm của đế vương, hắn đang cầu xin nàng, hắn buông xuống tôn nghiêm của hoàng đế để cầu xin nàng.

Nàng đối với hắn mà nói thật trọng yếu như vậy sao?

“Hoàng thượng.” Nước mắt đã tuôn ra hốc mắt, nàng nhìn Hoàng Phủ Tấn,

chỉ chỗ trái tim, mở miệng nói: “Người biết không? Khi ta nghe được người cùng Lạc Thủy nói những lời nói đó, nơi này thật rất đau, rất đau.”

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, Thiên Thiên, là ta không tốt, đều là ta không tốt, đừng rời khỏi ta được không? Van cầu nàng đừng rời khỏi ta, đừng mà.” Dem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực thật chặt, không hề rời lỏng vòng tay, trong khẩu khí Hoàng Phủ Tấn mang theo tuyệt vọng thỉnh cầu.

Bị Tiểu Thiên lại đẩy ra một lần nữa, chỉ thấy nàng cười lắc đầu một cái, nước mắt lại thủy chung giắt trên mặt, lại một lần nữa chỉ chỗ trái tim, nàng khổ sở mở miệng nói: “Hoàng thượng, nơi này tổn thương đã lưu thành vết sẹo, cho dù vết thương đã lành, nhưng vết sẹo xấu xí đó, làm cách nào cũng không thể xóa sạch được. Hoàng thượng, Thiên Thiên cầu xin ngài được không? Đi ngay đi, đi ngay đi, được không?” Mất khống chế, cảm xúc lần nữa đánh tới, nước mắt như thủy triều một lớp sóng lại một lớp, không ngừng ào ạt tuôn ra ngoài, nàng ở trước mặt Hoàng Phủ Tấn thẳng tắp quỳ xuống, “Hoàng thượng, Thiên Thiên van xin ngài, để cho ta an tâm sống ở chỗ này, cầu xin ngài rời đi được không?”

“Thiên Thiên, nàng. Nàng dùng phương thức như thế ép ta buông tay?”

“Hoàng thượng, Thiên Thiên van xin ngài.”

Hoàng Phủ Tấn nhìn Tiểu Thiên quỳ gối trước mặt mình, một lúc lâu sau, hần cười, nước mắt lại một lần nữa đã tuôn ra hốc mắt, ”A

Nàng cầu xin ta, nàng cầu xin ta buông tay? A ~~” Ngược đầu, bầu trời vào lúc này trở nên một mảnh mông mông bụi bụi.

Hần cười, trong nụ cười mang theo tuyệt vọng đau lòng, nước mắt ướt gương mặt của hần.

Hần cúi người đem Tiểu Thiên đỡ lên, hướng về phía nàng gật đầu một cái,

“Được, ta rời đi, chỉ cần nàng sống vui vẻ, cái gì cũng đều không quan trọng, ta đáp ứng nàng, ta rời đi!”

Chậm rãi buông tay nàng ra, Hoàng Phủ Tấn xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn lại Tiểu Thiên một lần nào nữa, nước mắt thống khổ lại một lần nữa làm ướt khuôn mặt tuần tú, hần bước nhanh rời khỏi Đoạn tình cốc.

539. Chương 539

“Buông. Buông tay, thật. thật sự buông tay.” Nhìn tay bị Hoàng Phủ Tấn buông ra, môi nàng khẽ run.

Hần đã từng nói cả đời chỉ dắt tay của nàng, từ hôm nay trở đi sẽ mãi mãi buông tay nàng ra, từ bây giờ, bọn họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, gặp nhau liền coi như là người lạ.

Chán nản khiến cả người nàng tê liệt ngã xuống mặt đất, nàng cười, cười đến một cách tuyệt vọng, cho dù trên mặt mang nụ cười nhưng lại bị nước mắt vô tình xóa nhòa!

”Hần đi, cuối cùng đã đi. 555

” Cảm xúc bị đè nén từ lâu bây giờ mới bùng phát, nàng ngồi dưới đất khóc nức lên.

Đúng lúc này, nàng cảm thấy mình được người khác ôm vào trong ngực.

“Tấn!” Theo bản năng kêu lên, nàng giương mắt lên, nhưng đối diện lại là ánh mắt của Ám Dạ, ánh mắt kia mang theo một tia đau lòng, trong mắt của nàng chột lóe mất mát rồi biến mất.

Mà một tiếng “Tấn” của Tiểu Thiên cũng làm cho trong lòng Ám Dạ trùng xuống.

“Thiên Thiên.” Ám Dạ đưa tay, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, tâm của hần thấy buồn, giống như bị một khối vô hình nào đó ngăn chặn trái tim, khiến cho hần khó có thể hô hấp, “Ta nói rồi, để hần rời đi, người sẽ phải hối hận.”

”Dạ. Ta. Ta thật là khổ sở, ta thật là khổ sở, hần đi, hần vĩnh viễn đi ra khỏi thế giới của ta rồi, ta vốn nên cảm thấy nhẹ nhõm, vốn nên cảm thấy giải thoát, nhưng là lòng của ta thật sự rất là đau rất là khổ sở, ta thật là khổ sở! ! Hu hu

ta thật là khổ sở.” Không phủ nhận điều này trong lòng mình, nàng núp trong ngực Ám Dạ, bắt lấy áo hần, tùy ý khóc lên.

Nhớ tới vừa rồi lúc Hoàng Phủ Tấn buông tay nàng ra, đau đớn cũng không đành nín lấy lòng của nàng.

Cau mày, Ám Dạ đau lòng vỗ lưng của Tiểu Thiên, nhẹ giọng an ủi nàng, “Thiên Thiên, khóc đi, ta ở đây cùng người!”

Hần không biết có nên đem sự thật nói cho Thiên Thiên, nhìn nàng thống khổ như vậy, hần thật rất không nhẫn tâm, nàng cùng hoàng đế rõ ràng là yêu nhau, lại không nên vì yêu mà phải mệt mỏi như vậy, như vậy rất đau!

Nhưng là, hiện tại nếu hần nói cho Thiên Thiên biết khổ tâm khi đó của Hoàng Phủ Tấn, còn có thể cứu vãn tình cảm giữa bọn họ sao?

Một khi Thiên Thiên biết sự thật, có thể sẽ rời Đoạn Tình cốc hay không, có thể rời bỏ hần để lại một lần nữa đi tìm Hoàng Phủ Tấn hay không? Hần nên độ lượng như vậy sao?

Hần có thể ích kỷ một chút, để cho Thiên Thiên cả đời cũng không biết chân tướng sự thật, cứ như vậy sống ở Đoạn Tình cốc, sống ở bên cạnh hần, cùng hần trải qua một cuộc sống không tranh quyền tranh thế hay không?

Chẳng qua là ——

Nàng cùng Hoàng Phủ Tấn có thể vì vậy mà kết thúc sao?

“Thiên Thiên, thật ra thì.” Hần thật sự đã từng rất kích động muốn nói cho Tiểu Thiên biết, nhưng cuối cùng, hần vẫn để sự ích kỷ chiếm lấy, đem sự thật mà ẩn giấu đi.

540. Chương 540

Nửa tháng sau, bên trong Ngự thư phòng ——

“Khụ.”

Bên trong Ngự thư phòng, thỉnh thoảng lại truyền ra một trận lại một trận tiếng ho khan, để cho Phúc Quý ở sau lưng Hoàng Phủ Tấn phải nhứ mảy.

Kể từ khi hoàng thượng hồi cung nửa tháng trước, hần vẫn ho khan mà không thấy tốt hơn, mặc dù thái y một mực tỉ mỉ điều chế được vật cho hoàng thượng điều dưỡng. Nhưng nửa tháng này, hoàng thượng giống như biến mình thành thần, cả ngày ngồi ở trong Ngự thư phòng xem tấu chương, phê chuẩn tấu chương, thức đến rạng sáng, đem hết số tấu chương lưu lại kia phê chuẩn hết. Mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ liền đi vào triều sớm, trở về là đã có một đồng tấu chương chờ hần phê chuẩn. Như thế trải qua gần nửa tháng, đừng nói là hậu cung, ngay cả Văn Tiều cung hần cũng không có qua, mỗi ngày đi đi lại lại trong Ngự thư phòng cùng Điện châu, bây giờ không chịu nổi liền nằm ở trên bàn ngủ, đừng nói hoàng thượng đang là người, coi như hần là thần cũng không chịu nổi, như thế nào có thể chữa khỏi ho khan cho hần đây?

Chỉ có Phúc Quý biết nỗi khổ đau trong lòng hoàng thượng, hoàng thượng muốn lợi dụng những chuyện này để trốn tránh việc nường nường rồi đi, tề đại lòng mình không suy nghĩ thêm nữa, nhưng tiếp tục như vậy, hần có thể chịu đựng được hay chẳng?

“Hoàng thượng, ngài đi ngủ trước đi.” Thật sự là không nhìn nổi rồi, Phúc Quý lên tiếng nói.

“Trẫm không muốn ngủ. Những tấu chương này tất cả đều liên quan đến việc lớn của dân chúng, trẫm làm sao có thể bỏ lại dân chúng mà đi ngủ!” Tầm mắt của Hoàng Phủ Tấn chăm chú vào một quyển tấu chương, nhưng đầu óc cũng không đặt tại đó.

Phúc Quý biết Hoàng Phủ Tấn nói ra những lời này chỉ là một cái cố, ở gần hoàng thượng nhiều năm như vậy, suy nghĩ hoàng thượng hần biết rất rõ ràng, không phải là hoàng thượng chưa muốn ngủ, mà là hần sợ ngủ, một khi hai mắt hần nhắm lại, trong đầu đều là hình ảnh của Hoàng hậu nường nường, nếu không vậy thì mỗi một lần hoàng thượng ngủ say cũng sẽ kêu tên nường nường, đôi khi sẽ gặp mất lệ lướt qua khóe mắt.

“Hoàng thượng, nô tài van xin ngài, đi nghỉ ngơi đi.”

“Trẫm nói, trẫm không muốn ngủ, có nghe hay không, nghe. Khụ khụ khụ. Có nghe hay không!” Hoàng Phủ Tấn kích động lại dẫn đến ho khan một lần nữa.

Bọn họ cho là hần không muốn ngủ sao? Nhưng một khi nhắm mắt lại chính là bóng dáng của Thiên Thiên, làm sao để hần ngủ được bây giờ? Hần không muốn buông nàng ra, nhưng nàng lại quỳ xuống cầu hần, nàng cầu xin hần buông nàng ra.

Nhưng là, buông tay ra, tâm cũng có thể dễ dàng buông ra sao?

541. Chương 541

Thiên Thiên, hơn nửa tháng rồi, trăm vẫn không bỏ nàng được, trăm chỉ có thể dùng phương pháp như vậy để tê dại chính mình. Nàng nói cho trăm biết, còn có phương pháp nào khác có thể để cho trăm có thể quên nàng không?

“Khụ khụ.” Vừa nghĩ tới Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn liền bị ho khan.

“Hoàng thượng, để nô tài cho ngự y tới đây xem một chút đi.” Mỗi một lần thấy Hoàng Phủ Tấn ho đến khó thở như vậy, Phúc Quý liền khẩn trương, hắn nhớ ngự y bí mật nói qua với hắn, hoàng thượng là bị hàn khí xâm lấn trong cơ thể dẫn đến ho khan, nếu như không cẩn thận chữa trị..., rất dễ dàng biến chứng đến ho lao.

“Không cần!” Hoàng Phủ Tấn không muốn, liền cự tuyệt.

“Hoàng thượng.”

“Người đi xuống đi, trăm còn có việc muốn làm!” Hoàng Phủ Tấn cắt đứt lời nói của Phúc Tấn.

“Hoàng.”

“Đi xuống! Khụ khụ.”

“Dạ, nô tài cáo lui!” Không yên tâm nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái, Phúc Quý bất đắc dĩ lắc đầu, lui ra ngoài.

Sau khi Phúc Quý đi, Hoàng Phủ Tấn nhìn ngự thư phòng rộng lớn, hắn bỗng cảm thấy cô độc lạ thường. Tất cả đều quay về cuộc sống trước kia, trước khi hắn biết Thiên Thiên. Khác biệt duy nhất chính là, vào giờ phút này, trong lòng của hắn trừ lạnh như băng, còn có đau đớn bị hắn cố ý dần xuống đáy lòng!

“Thiên Thiên, nàng có khỏe hay không?” Cúi mặt xuống, Hoàng Phủ Tấn thất thần tự nói .

Đêm đã khuya, rất yên tĩnh, mang theo ít phiền muộn ở trong lòng, bên trong ngự thư phòng, tiếng ho khan cùng tiếng thở mệt mỗi truyền ra không ngừng.

Thật vất vả dừng cơn ho lại, sắc mặt Hoàng Phủ Tấn càng thêm tái nhợt, cảm xúc bị đè nén mấy ngày nay tùy ý phát tiết ra ngoài.

“Thiên Thiên. Thiên Thiên.” Nước mắt Hoàng Phủ Tấn nhỏ xuống tấu chương trên tay, tan ra phía trên dòng chữ.

‘Hoàng thượng, nữ nhân hậu cung đều cần người, nữ nhân hậu cung đều cần người, nữ nhân hậu cung đều cần người.’

Những lời này của Tiểu Thiên không ngừng vang lên bên tai Hoàng Phủ Tấn, đau đớn khiến cho hắn bật cười.

”Ha ha

nữ nhân hậu cung cần trăm?” Nước mắt lần nữa lại ướt mặt, “Thiên Thiên, nàng biết không? Hậu cung ba nghìn đều không bằng một mình nàng.”

542. Chương 542

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn tràn đầy đau đớn, đợi đến khi cặp mắt khô khốc, hắn chợt nở nụ cười, cho dù trong nụ cười này chỉ là sự đau đớn!

Từ từ đứng lên, hắn đi ra khỏi ngự thư phòng, tiến về phía sau cung đi tới.

Lan uyển ——

“Hoàng. Hoàng thượng!” Nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn, Lan Phi ngây ngẩn cả người, nàng thế nào cũng không nghĩ được hoàng thượng lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, mang theo gương mặt mệt mỏi cùng hốc mắt ửng đỏ.

Kể từ khi hoàng thượng hồi cung, nửa tháng tới nay, hoàng thượng cũng chưa từng xuất hiện ở hậu cung, ai cũng biết hoàng thượng trong lòng không cách nào quên hoàng hậu, nàng cũng không dám mong, nhưng nàng ta đang nghĩ rằng cả đời sẽ vườn không nhà trống, không ngờ hoàng thượng lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, khiến cho nàng ta hoàn toàn không hề chuẩn bị tâm lý.

“Thần. Nô tì tham kiến hoàng thượng!” Sững sốt một lúc lâu sau, Lan Phi mới phục hồi tinh thần lại, không ngừng quỳ xuống trước mặt Hoàng Phủ Tấn.

“Hãy bình thân.” Trên nét mặt không bộc lộ điều gì, hần lạnh như băng vòng qua Lan Phi, hướng bên giường đi tới, ngồi xuống, hần hướng về phía Lan Phi lãnh đạm mở miệng nói: “Cởi quần áo, tối nay người phục vụ trẫm!”

“Hoàng. Hoàng thượng.” Lan Phi trừ khiếp sợ ở ngoài, còn thêm một phần mùi vị thụ sủng nhược kinh.

“Lo lắng làm cái gì, cởi quần áo!” Hoàng Phủ Tấn không nhin được quát lên.

“Dạ, nô tì tuân chỉ!” Bị vẻ mặt Hoàng Phủ Tấn dọa cho sợ hãi, Lan Phi bắt đầu cởi áo nói dây lưng .

Dù sao nữ nhân hậu cung từ trước đến giờ đều là tịch mịch, hoàng đế có thể tới, nhưng đã để cho nàng tịch mịch thật lâu, thân thể càng thêm vơi vàng. Rất nhanh, trên người của nàng liền chỉ còn lại một cái yếm, cổ làm ra vẻ ngượng ngùng đi tới trước mặt Hoàng Phủ Tấn, nàng then thùng mở miệng nói: “Hoàng thượng.”

Hoàng Phủ Tấn nhìn nàng một cái, thô lỗ đem cái yếm trên người nàng lôi xuống, một tay áp đảo nàng ở trên giường.

Thiên Thiên, nữ nhân hậu cung cần ta phải không? Được, nàng đã cảm thấy các nàng cần ta, vậy ta sẽ thành toàn cho nàng.

Ánh mắt hần một lần nữa hiện lên vẻ đau đớn, hần cởi sạch quần áo trên người, hướng Lan Phi hôn xuống. Nụ hôn của hần rất đau thương, mang theo vài phần vô tình, nước mắt lại theo chớp mũi mà rơi xuống bên gối.

543. Chương 543

Lan Phi bởi vì tối nay có thể được hoàng đế lâm hạnh mà vui mừng, Hoàng Phủ Tấn lại đột nhiên từ trên người nàng lật xuống.

“Hoàng. Hoàng thượng!” Trong mắt Lan Phi thoáng qua một tia kinh ngạc, có phải nàng đã làm sai điều gì hay không? Công phu trên giường của nàng, thời gian từ trước đến giờ đều khiến hoàng thượng hài lòng, tại sao tối nay còn chưa có bắt đầu, hoàng thượng liền. liền dừng lại.

Lật người từ trên người Lan Phi đi xuống giường , hần tiện tay nắm long bào mặc vào người, “Người ngủ đi, không cần thị tẩm.”

Bỏ lại một câu nói như vậy, hần bước nhanh rời khỏi Lan uyển.

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Tâm Lan Phi lạnh đến đáy sâu, nàng mang theo vài phần tuyệt vọng gọi Hoàng Phủ Tấn, nhưng lại không có một tia đáp lại.

Ra khỏi Lan uyển, khóe mắt Hoàng Phủ Tấn lập tức rũ xuống.

“Thiên Thiên, nàng nói ta biết có biện pháp gì để thỏa mãn nữ nhân hậu cung?” Khóe mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo một tia khổ sở, trừ Thiên Thiên, hần không thể sủng hạnh bất kỳ nữ nhân nào khác.

Nhưng nữ nhân duy nhất hần muốn sủng hạnh lại quỳ xuống cầu xin hần từ bỏ nàng!

Đoạn Tình cốc ——

“Ám Dạ, thai nhi như thế nào?” Tiểu Thiên hỏi rất khẩn trương, trong mắt mang theo sự bất an.

Xem hết mạch, Ám Dạ thu ngón tay về từ cổ tay của Tiểu Thiên, cho nàng một nụ cười an tâm, mở miệng nói: “Rất tốt, rất khỏe mạnh!”

“Vậy thì tốt.” Nghe Ám Dạ trả lời như vậy, Tiểu Thiên yên lòng gật đầu một cái, cúi đầu vuốt ve bụng, mắt của nàng bất giác thoáng qua một tia mềm mại, một niềm vui sướng khi được làm mẫu thân.

Đây là hài tử của nàng, là hài tử của nàng cùng. cùng Tấn, nàng không hy vọng nó có một chút chuyện.

Ám Dạ nhìn nụ cười trên mặt Tiểu Thiên, trong mắt của hần lướt qua một tia mâu thuẫn.

Nếu như ——

Hần phải nói cho Thiên Thiên về Hoàng Phủ Tấn, Hoàng Phủ Tấn vì nàng làm mà nhiều việc như vậy, hần không thể cứ như vậy đem Thiên Thiên bên cạnh đoạt lấy, không có chút lý do nào.

“Thiên Thiên, người đoán con của người sẽ giống ai?” Mang theo giọng điệu thử dò xét, Ám Dạ mở miệng nói.

“Ừ.” Vuốt ve bụng, khóe môi Tiểu Thiên nhếch lên một nụ cười ôn nhu, “Ta cảm thấy nếu nó giống như cha nó..., khẳng định rất tuấn tú!”

Mới vừa nói xong, nụ cười của nàng liền cứng lại, mi mắt cũng lúc này cũng rũ xuống.

544. Chương 544

Đã nửa tháng nay, nàng vẫn không có nhắc tới Hoàng Phủ Tấn, vẫn không thèm nghĩ tới hần nữa, nàng cho là nàng có thể quên hần, nhưng không hề nghĩ đến phải nhắc đến hần thêm một lần nữa!

Thì ra quên hần thật là khó!

Tất cả chẳng qua là nàng một bên tình nguyện, đến bây giờ nàng mới biết, không nhắc tới hần, không phải là đã quên hần, mà là sợ nhớ lại về hần mà thôi.

Không nhìn khuôn mặt trong nháy mắt cứng đờ của Tiểu Thiên, Ám Dạ vẫn mở miệng, giọng mang theo chút cười giong: “Ừ, Hoàng Phủ Tấn đúng là mỹ nam trăm năm khó gặp, nếu hài tử giống hần, tuyệt đối là thượng đẳng phẩm.”

“Phải. Đúng vậy a.” Miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nhưng Ám Dạ vẫn nhìn ra được, mặc dù trên mặt Tiểu Thiên mang nét cười, nhưng mà khi hần nhắc tới Hoàng Phủ Tấn thì hần lại nhìn thấy trong mắt Tiểu Thiên chợt lóe đau đớn rồi biến mất.

Nhìn lúc này mi mắt Tiểu Thiên rũ xuống trong nháy mắt, lại còn mấy ngày nay nàng luôn ngơ ngác ngồi trên tảng đá lớn, Ám Dạ lại nhủ mày.

Suy tính liên tục, hần hít sâu một hơi, quyết định sẽ làm một chuyện đúng đắn.

Giương mắt nhìn về phía Tiểu Thiên, hần cẩn thận mở miệng nói: “Thiên Thiên, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Ừ? Chuyện gì a?”

Nhìn Ám Dạ đột nhiên nghiêm túc, tâm Tiểu Thiên không khỏi chùng xuống, một loại cảm giác đau lòng quần quanh toàn thân nàng.

“Thật ra thì. Thật ra thì Hoàng Phủ Tấn trước khi người rời cung cũng đã biết được phương pháp ức chế độc Minh Hoa!” Ám Dạ nhìn về mặt Tiểu Thiên, hần thấy mặt nàng đột nhiên tái nhợt.

“Có. Có ý gì?” Trong lúc này, nàng bất chợt giống như hiểu ra điều gì đó, kết nối tất cả lại, lòng nàng thấy đau quá, nước mắt khê đảo quanh trong hốc mắt.

“Hắn biết, ức chế độc Minh Hoa, nhất định phải. . . .” Nhú mày, Âm Dạ đột nhiên cảm thấy nói cho Thiên Thiên biết rõ chân tướng, đối với nàng mà nói rất tàn nhẫn.

“Nhất định phải đoạn tuyệt tình cảm nam nữ?” Tiểu Thiên nói tiếp những lời này giúp Âm Dạ, nàng tựa hồ hiểu được mình đã bỏ lỡ những thứ gì.

“Ừ, không sai!” Âm Dạ gật đầu một cái, hắn thấy vẻ mặt Tiểu Thiên trong nháy mắt trở nên xanh mét, đôi môi không ngừng run rẩy, vẻ mặt giống như là rất khó tiếp nhận được sự thật như vậy, nước mắt càng không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt.

545. Chương 545

“Thiên Thiên. . . .” Nhìn bộ dạng Tiểu Thiên khó chịu như thế, Âm Dạ lúc này không đành lòng nói tiếp. Nhưng hắn cũng hiểu, nếu tách Thiên Thiên cùng Hoàng Phủ Tấn ra, đối với Thiên Thiên mà nói sẽ càng thêm khó chịu hơn nữa.

Bộ dạng của nàng mấy ngày nay lúc nào cũng là cười vui, nhưng hắn vẫn cảm nhận được không phải thật sự là như vậy, chẳng qua là hắn làm bộ như không thấy gì cả. Hắn không muốn nhắc đến Hoàng Phủ Tấn ở trước mặt Thiên Thiên, điều đó sẽ khiến nàng thương tâm.

“Thiên Thiên, người bây giờ đã biết Hoàng Phủ Tấn làm tất cả những việc đó là vì cái gì không?”

“Ta. . . . Ta. . . . Tại. . . . Tại sao có thể như vậy, tại. . . . Tại sao có thể như vậy.” Nước mắt đã tuôn trào, nàng đem những đề nén mấy ngày qua hoàn toàn phát tiết hết ra ngoài, “Tại sao cái gì hắn cũng không nói cho ta biết? Hắn cho rằng hắn là ai, tại sao hắn có thể tùy tiện quyết định? Tại sao hắn không hỏi xem ta cảm thấy như thế nào liền tự tiện quyết định thay ta? Tại sao hắn không suy nghĩ một chút rằng ta cũng sẽ có nhiều khổ sở chứ? Hu hu

” Tùy ý đem cảm xúc đè nén trong lòng đã lâu thổ lộ ra ngoài, nàng nằm ở trên bàn khóc, “Sao hắn lại ngu ngốc như vậy, cái gì cũng không nói cho ta biết mà một mình chịu đựng, chịu đựng ta chỉ trích, chịu đựng ta tuyệt tình, tên ngu ngốc kia tại sao lại ngu như vậy? Hoàng Phủ Tấn người, tên ngu ngốc này, hu hu

”

Để mặc cho Tiểu Thiên cứ khóc như vậy, Âm Dạ không nói gì thêm, bị đè nén lâu như vậy, nha đầu này cũng nên phát tiết một chút.

Chẳng qua là nghe được trong lời nói của nàng dù trách cứ Hoàng Phủ Tấn nhưng vẫn mang theo đau lòng, tâm của Âm Dạ cũng đau theo.

Hắn ngồi ở bên cạnh Tiểu Thiên, vẫn lẳng lặng, cho đến khi Tiểu Thiên ngừng khóc, hắn mới phục hồi tinh thần lại. Hắn thấy được trong mắt Tiểu Thiên chính là hoảng sợ mang theo khẩn trương rõ ràng.

“Dạ, người nói cho ta biết, ngày đó tại sao hắn lại ho khan ho đến như vậy, có phải hay không bởi vì ta, người nói cho ta biết có phải hay không bởi vì ta?” Trong mắt Tiểu Thiên hiện đầy lo lắng cùng vội vàng, nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đêm đó khi nàng mới vừa nhìn thấy hắn, mặc dù sắc mặt hắn không được tốt, nhưng cũng không còn thấy hắn ho khan. Tại sao khi nàng tỉnh lại sau hôn mê, hắn liền ho khan đến như vậy? Bất quá mới một đêm mà thôi, tại sao hắn lại đột nhiên ho khan?

“Thiên Thiên. . . .” Chân mày Âm Dạ bởi vì câu hỏi này mà nhíu lại.

Càng như vậy, thì trong lòng Tiểu Thiên càng kích liệt, “Dạ, người nói cho ta biết, nhất định không phải là vì ta, nhất định không phải là vì ta?” Tiểu Thiên càng hỏi càng kích động, gần như là hướng về phía Âm Dạ hô lên, nước mắt đau lòng vào lúc này lại một lần nữa đã tuôn ra hốc mắt.

546. Chương 546

“Ừ!” Cuối cùng, Âm Dạ cắn răng, gật đầu một cái đối với Tiểu Thiên.

Hắn thấy Tiểu Thiên ngậy ngấn cả người, không nói gì, hắn nhìn ra được, trong lòng nàng rất kích động, nước mắt thay nhau lần lượt tuôn trào ra khỏi hốc mắt, thế nào cũng không ngừng được.

“Thiên Thiên.” Nhìn thấy Tiểu Thiên như vậy, trong lòng Âm Dạ cũng không chịu nổi, nếu như ngày đó ngay lúc Hoàng Phủ Tấn rời đi, hắn nên nói ra chân tướng cho Thiên Thiên. Có phải g là hắn lúc ấy quá ích kỷ hay khôn, chỉ muốn để cho Thiên Thiên ở lại bên cạnh hắn, lại làm cho nàng trở nên đau lòng như vậy?

“Dạ!” Tiểu Thiên kích động nắm tay Âm Dạ, Âm Dạ cảm giác được tay của nàng bởi vì quá mức kích động mà vẫn run rẩy, “Người nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, kia. Đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Thiên.”

“Người nói a, Dạ, ta van cầu người nói cho ta biết, đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tấn, hắn rốt cuộc làm cái gì?” Trong mắt Tiểu Thiên mang theo cầu xin, “Tại sao độc của ta lại đột nhiên hoàn toàn không còn, người không phải nói độc này rất khó giải sao? Người không phải nói trong thời gian ngắn giải không hết được sao, tại sao vừa có Tấn, độc của ta liền giải được, hắn rốt cuộc đã làm cái gì? Người nói cho ta biết, hắn rốt cuộc làm cái gì? Dạ, ta van cầu người nói cho ta biết, ta van cầu người nói cho ta biết.” nước mắt đã tuôn ra khỏi hốc mắt, nàng vô lực quỳ xuống trước mặt Dạ.

Nhớ tới lúc nàng đuổi Hoàng Phủ Tấn đi thì trong mắt hắn tràn đầy cầu xin cùng tuyệt vọng, hắn buông xuôi tự ái của hoàng đế mà cầu xin nàng đừng bắt hắn rời đi, nhưng nàng vẫn như cũ cố chấp đẩy hắn ra xa.

Lúc hắn xoay người đi khoeo mắt đau đớn, trong lòng nàng bất đắc dĩ làm sao lại chưa từng lo lắng qua?

Nàng thật là ngu ngốc, tại sao chưa có hiểu tất cả đã đuổi Tấn đi, làm Tấn thật khổ tâm?

Là nàng, là nàng vô tình đem hắn đuổi đi, đuổi ra khỏi thế giới của nàng, bất kể hắn cầu xin nàng như thế nào, nàng vẫn đuổi hắn đi!

Đau lòng, tự trách vào lúc này đều hướng trái tim nàng mà đánh tới.

“Thiên Thiên, người đừng như vậy, mau dậy đi.” Thấy Tiểu Thiên thống khổ quỳ trước mặt hắn như vậy, tâm Âm Dạ cũng nhói thật đau .

Hắn cúi người đem Tiểu Thiên đỡ lên, bất đắc dĩ cùng mất mát trong lòng hắn chỉ sợ là không người nào có thể hiểu.

“Dạ, ta van cầu người, nói cho ta biết có được hay không, nói cho ta biết.” Tiểu Thiên giương mắt, cầu xin nhìn Âm Dạ.

“Được rồi, người ngồi xuống trước đã, ta sẽ nói với người.” Âm Dạ gật đầu với nàng một cái.

“Được, được, người nói, người nói mau.” Nghe lời ngồi xuống, cặp mắt của Tiểu Thiên vẫn dõi theo sát sao trên người Dạ, chờ đáp án của hắn.

547. Chương 547

Nhìn Tiểu Thiên một cái, Âm Dạ bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, đem chuyện ngày đó Hoàng Phủ Tấn ở trong động băng dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của nàng nhưng nhiệt độ trong động lại rất thấp khiến cho hàn khí xâm lấn vào phổi của hắn nói cho nàng nghe.

“Nói cách khác, nếu như hắn không điều dưỡng thật tốt..., rất có thể sẽ bị ho lao!”

Nói đến đây, Âm Dạ không yên tâm nhìn Tiểu Thiên một cái, lúc này nàng đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Ổ trong mắt của nàng, Ám Dạ thấy được tự trách nhiều hơn.

“Thiên Thiên. . . .” Đang muốn mở miệng, lại bị hành động của Tiểu Thiên cắt đứt.

Chỉ thấy nàng từ trên băng đá đứng lên, chạy thật nhanh tới cửa Đoạn Tình Cốc .

“Thiên Thiên, ngươi muốn đi đâu?” Chạy nhanh theo sau lưng Tiểu Thiên, Ám Dạ bắt được một cánh tay của Tiểu Thiên. Thật ra thì Tiểu Thiên không cần trả lời hấn cũng hiểu, nàng nhất định là muốn hồi cung tìm Hoàng Phủ Tấn, nhưng mà dưới cái bộ dáng nàng hiện tại này của nàng, hấn làm sao có thể yên tâm để cho nàng rời đi.

“Dạ, ngươi đừng lôi kéo ta, ta muốn hồi cung, ta muốn đi tìm Tấn, đều là ta, đều là ta ngu dần mới không biết khổ tâm của hấn, đều là ta ngu ngốc, ta như vậy mới có thể vô tình mà đuổi hấn đi khi hấn thống khổ như vậy. Đều là ta, đều là lỗi của ta, ta bây giờ còn hại hấn ngã bệnh, ta. . . . Đều là lỗi của ta, đều là ta, đều là do ta. . . .” Nàng vô lực ngồi trên mặt đất, thanh âm do mới vừa rồi bị kích động biến thành vô lực lảm bảm, “Đều tại ta, đều tại ta. . . .”

Nước mắt đã chảy tràn đủ nhiều rồi, vành mắt của nàng hơi sưng phù, tấm lưng nhỏ bé bởi vì nức nở mà khê run, một trận lại một trận tự trách không ngừng xâm nhập lòng của nàng.

“Thiên Thiên, ngươi đừng tự trách, cái này thật không thể trách ngươi. Hoàng Phủ Tấn cũng sẽ không trách ngươi, ngươi đừng tự trách.” Ám Dạ ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, dùng ánh mắt tự trách nhìn nàng, tim của hấn co rút đau đớn .

“Dạ, ta muốn hồi cung, ta muốn đi nhìn hấn một chút, ta muốn hồi cung.” Đôi mắt đầm lệ, nàng không nhìn Ám Dạ, sắc mặt tái nhợt vào lúc này càng làm cho lòng người đau đến tận tận tâm.

“Được, hồi cung! Ta đưa ngươi hồi cung!” Đưa tay lau nước mắt trên mặt của nàng, Ám Dạ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cho dù hấn biết nụ cười của mình lúc này rất khó coi.

548. Chương 548

Đỡ Tiểu Thiên từ dưới đất lên, hấn cưng chiều vỗ vỗ đầu của nàng, “Đừng khóc, đừng khóc nữa, chúng ta lập tức hồi kinh.”

Nghe lời hấn xoa xoa nước mắt, Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, nặn ra một nụ cười cảm kích, nàng đối với hấn lắc đầu một cái, “Dạ, hãy để cho tự ta hồi kinh đi, trong khoảng thời gian này đều là ngươi một mực chiều cố ta, ta không muốn lại phiền toái đến ngươi.”

“Thiên Thiên, ngươi nói như vậy là một mực đem ta làm người ngoài?” Biết đã là ly biệt, trong mắt Ám Dạ càng thêm một phần đau đớn nhiều hơn, trong khoảng thời gian này hấn vẫn cố đè nén đau đớn ở trong lòng.

“Không phải vậy, Dạ, không phải vậy, ta. . . . Ta chỉ là không muốn làm phiền ngươi nữa, một mình ta có thể trở về kinh rồi. Ta. . . .”

“Thiên Thiên!” Kim lòng không được đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, Ám Dạ cũng không khống chế được phần tình cảm vẫn dề ở trong lòng mình.

“Dạ?” Hành động như vậy của Ám Dạ khiến cho Tiểu Thiên sửng sốt. Thật ra thì trong lòng cũng hiểu, nàng không dám đối mặt với tình cảm của Dạ đối với nàng. Tuy trong khoảng thời gian này Dạ không đề cập tới, nàng cũng không có đi để ý, nhưng cũng không đại biểu là nàng thật sự ngu ngốc đến mức cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không nhìn ra được. Chẳng qua là nàng ích kỷ mà nghĩ để cho Dạ đem phần tình cảm đối với nàng kia dề ở trong lòng vĩnh viễn đừng nói ra. Chẳng qua là, hiện tại nàng sắp sửa đi, nếu như Dạ hấn. . . .

Trong lòng của nàng mang theo nhàn nhạt áy náy, đối với Dạ, nàng cảm kích hấn, cảm kích hấn vì nàng làm tất cả, cảm kích hấn đã giải độc cho nàng, cũng cảm tạ phần ân tình này mà hấn đối với nàng. Nhưng nàng thật không thể lấy tình cảm đồng dạng mà báo đáp hấn, bởi vì tâm nàng đã sớm bị tên ngu ngốc trong

kinh thành kia chiếm cứ, ngay cả một điểm không gian đều không thể chứa ra để lại cho bất kỳ người nào khác, bao gồm cả Dạ.

“Thiên Thiên. . . .” Ám Dạ ôm Tiểu Thiên ôm rất chặt, rất nhanh nàng đã muốn đi, rất nhanh, nàng liền vĩnh viễn là nữ nhân của người khác, từ đó giữa bọn họ sẽ không còn có bất kỳ liên quan nữa.

Hắn thừa dịp này phóng túng mình một chút, để nhỡ cứ ôm Thiên Thiên như vậy, chỉ sợ đây cũng là một lần cuối cùng. Hãy để cho hắn ôm như vậy một lần, chẳng qua là Thiên Thiên không thuộc về hắn, cả đời này chỉ giờ khắc này thuộc về hắn, hắn nào cần gì, chỉ là do hắn đơn phương, nhưng hắn cũng chỉ hy vọng giờ khắc xa vời này mà thôi.

549. Chương 549

“Dạ. . . .” Tiểu Thiên không có đẩy ra hắn, chẳng qua là cứ để cho hắn lẳng lặng ôm như vậy, nàng biết Dạ chắc là sẽ không làm khó nàng.

Hắn đáng giá với một nữ nhân tốt hơn nàng mấy trăm lần.

Nếu như ——

Nếu như nàng không có xuyên qua thành một hoàng hậu, nếu như nàng biết hắn trước Hoàng Phủ Tấn, như vậy sẽ không phải như thế này.

Chẳng qua là, trên cái thế giới này không có nếu như, nàng là gặp được Hoàng Phủ Tấn trước, là yêu Hoàng Phủ Tấn trước, hơn nữa yêu rồi liền không bỏ được .

Nhưng tình yêu của nàng cũng không có lỗi, không phải sao?

Tiểu Thiên bị Ám Dạ ôm vào trong ngực, khóe miệng nâng lên một nụ cười thoải mái.

Ám Dạ ôm nàng thật lâu sau hắn mới nhẹ nhàng thả ra, nàng nhìn thấy hốc mắt Ám Dạ khẽ phấp hờn .

“Dạ. . . .” Cẩn môi dưới, trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua một tia áy náy, đang không biết nên nói điều gì.

Khi nàng chẳng biết nói gì hơn, Ám Dạ bật cười, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, giọng mang theo vài phần đùa giỡn, đem mắt mắt trong mắt thu trở về, mở miệng nói: ” Hãy nhớ, nếu Hoàng Phủ Tấn dám khi dễ ngươi, liền trở lại tìm ta.”

“Ừ?” Tiểu Thiên bởi vì những lời Ám Dạ nói mà hơi ngẩn ra, nhưng nàng biết Dạ là đang nói đùa, khóe miệng nâng lên, nàng gạt đầu đối với hắn một cái, “Được, đến lúc đó ngươi có thể phải chờ ta.”

“Ừ, được, ta chờ ngươi!” Ôn nhu gạt đầu một cái với nàng, từ khóe miệng Ám Dạ nâng lên một nụ cười .

“Dạ, trong khoảng thời gian này thật cảm ơn ngươi.” Không hề nói đùa nữa, khuôn mặt Tiểu Thiên mang theo vẻ nghiêm túc.

“Được rồi, lòng biết ơn này ta nhận.” Ám Dạ gạt đầu một cái, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng, cười nói: “Khẩn trương hồi cung đi, người trong cung kia đoán chừng mấy ngày nay cuộc sống không được tốt.”

Lời của Ám Dạ khiến Tiểu Thiên mỉm cười, sau đó đối với hắn gạt đầu một cái.

“Vậy ta sẽ không tiễn ngươi, để ta cho Hoa thúc chuẩn bị ngựa cho ngươi, dọc theo đường đi ngươi phải cẩn thận một chút.”

“Ừ, được, ta sẽ cẩn thận.” Tiểu Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nghiêm túc đối với hắn gạt đầu một cái, Tiểu Thiên trả lời.

“Ngươi chờ một chút, ta đi gọi Hoa thúc chuẩn bị cho ngươi.” Xoay người sang chỗ khác, nụ cười của Ám Dạ thu lại, trong mắt thoáng qua một tia khổ sở cùng không nỡ.

550. Chương 550

Khi rời khỏi Đoạn Tình cốc, Âm Dạ cùng Hoa thúc cũng ra ngoài tiễn nàng.

“Dạ, ta đi đây.” Luyến tiếc nhìn Âm Dạ một cái, Tiểu Thiên tiến lên tặng Âm Dạ một cái ôm ly biệt thật chặt.

Hành động này làm Âm Dạ hơi sững sờ, ngay sau đó khóe miệng nâng lên, khi Tiểu Thiên buông ra, hần liền mở miệng nói: “Tốt lắm, đi nhanh lên một chút đi.”

Khóe miệng của hần lại cong lên, Tiểu Thiên lần đầu tiên nhìn thấy hần mỉm cười, nụ cười kia tựa như gió mát, ấm áp, ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được muốn đến gần hần.

“Ừ, hẹn gặp lại!” Kéo dây cương, nàng xoay người nhảy lên lưng ngựa, lần nữa luyến tiếc nhìn hai người bọn họ một cái, “Dạ, Hoa thúc, các người bảo trọng!”

“Ừ, người cũng vậy!”

Quay đầu lại, roi ngựa giương lên, “Giá ——”

Tấn, thật xin lỗi, chẳng có khóe không? Thiên Thiên trở lại đây!

Nhìn bóng lưng biến mất dần trong tầm mắt một lúc lâu, tầm mắt của hần vẫn theo dõi ở phía xa, phát ra ngây ngô, không nỡ được thu hồi lại.

“Thiếu gia.” Hoa thúc ở bên cạnh hần nhẹ nhàng kêu một tiếng, ai ~~ xem ra thiếu gia nhà bọn họ là đã động tình, chỉ tiếc người Thiên Thiên yêu lại không phải thiếu gia nhà bọn họ.

Hoa thúc lên tiếng gọi khiến cho Âm Dạ quay đầu lại, vô lực mở miệng nói: “Hoa thúc, chuẩn bị ngựa!”

“Thiếu gia, ngài.”

“Ông cho rằng ta thật sự yên tâm để cho nàng hồi kinh một mình sao?” Nhìn thấu nghi hoặc trong mắt Hoa thúc, Âm Dạ vẫn mở miệng nói.

Cho nên hần không hề kiên trì tỏ ý muốn đưa Thiên Thiên trở về, chẳng qua là không muốn cho nàng gia tăng gánh nặng trong lòng thôi.

Hiện tại chỉ có chờ đến khi nàng đi xa, hần có thể ở sau lưng nàng âm thầm bảo vệ nàng, cho đến nàng an toàn vào cung mới thôi!

“Thiếu gia. Sao thiếu gia lại chịu khổ như thế chứ?” Thấy thiếu gia nhà mình lặng lẽ như vậy bảo vệ một cô gái không yêu mình, trong lòng Hoa thúc có chút đau lòng.

Người ưu tú như thiếu gia vậy, có tiểu cô nương nào không thích, nhưng hết lần này tới lần khác hần lại yêu một người con gái trong lòng đã có người khác.

“Hoa thúc, chớ nói nhiều, đi chuẩn bị ngựa đi.” Trong lòng khẽ chìm xuống, Âm Dạ không vui mở miệng nói.

Sao hần phải khổ như thế chứ?

A ~~ hần cũng không biết!

Trong mắt lướt qua một tia mất mát, tầm mắt của hần lần nữa nhìn về phía nơi xa bắt đầu ngây ngô .

“Dạ, thiếu gia!” Nhìn Âm Dạ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Hoa thúc lui xuống.

551. Chương 551

Dọc theo đường đi, Tiểu Thiên cũng chưa từng dừng ngựa lại, gần như là một đường muốn bay nhanh hồi kinh. May mắn chính là, dọc theo con đường này cũng không có xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Chẳng qua

là nàng cỡi ngựa suốt lộ trình vài trăm dặm, dọc theo đường đi ngựa không ngừng tung vó, khiến cho thân thể đang mang bầu của nàng có chút mệt mỏi.

Nửa tháng, mặc dù chỉ là nửa tháng, nàng lại giống như là xa cách nhiều thế kỷ. Hiện tại nàng mới phát hiện, thì ra là trong lòng mình khát vọng muốn gặp được Tấn là to lớn như thế, nhìn thấy nam nhân lòng nàng vẫn ngày nhớ đêm mong!

Mắt thấy cửa cung cách mình càng ngày càng gần, trong mắt Tiểu Thiên thoáng qua nụ cười mong đợi. Mấy ngày liên tiếp tưởng nhớ, vào lúc này hóa thành kích động, nước mắt đã tuôn ra ngoài vành mắt của nàng, theo gió phiêu tán ở trong không khí.

“Tấn, ta đã trở về!” Thanh âm của Tiểu Thiên mang theo nghẹn ngào, tiếng vó ngựa càng thêm dồn dập.

Cửa cung ——

“Hoàng. Hoàng hậu nương nương!” Bọn thị vệ thấy Tiểu Thiên thì cả kinh sửng sờ, quên mất cả hành lễ.

Trời. Trời ạ, thật sự là Hoàng hậu nương nương sao? Đại cứu tinh đã tới sao?

Trong khoảng thời gian này, hoàng thượng luôn âm trầm, khiến cho cả triều đình từ trên dưới tinh thần ai cũng căng như dây đàn. Trong lòng của mỗi người đều hiểu hoàng thượng tại sao mà biến thành như vậy, tất cả đều là bởi vì Hoàng hậu nương nương biến mất đã hơn một tháng.

Tiểu Thiên lập tức tiến đến ngay, đem ngựa đưa tới trong tay thị vệ, “Phiền các người giúp ta chiếu cố tốt con ngựa này.” Bỏ lại những lời này, nàng bước nhanh vào cửa cung, hướng ngự thư phòng thật nhanh mà chạy tới, nhìn lên trời, tên kia chắc sẽ ở Ngự thư phòng duyệt tấu chương rồi.

Bên ngoài cửa cung cách đó không xa, một vị thiếu niên áo trắng tuấn mỹ đang ngồi trên lưng ngựa cao lớn, trong mắt của hắn mang theo nhàn nhạt luyện tiếu cùng sự chúc phúc, “Thiên Thiên, người nhất định phải hạnh phúc!”

Nhìn cửa cung nơi thân ảnh Tiểu Thiên biến mất, thiếu niên nhẹ giọng mở miệng nói.

Thiếu niên này không phải là ai khác, chính là Âm Dạ, dọc theo đường đi vẫn âm thầm bảo vệ Tiểu Thiên.

Chuyển lại đầu ngựa, kéo chặt dây cương, “Giá ——”

Bên ngoài cửa cung, theo tiếng ngựa hí một tiếng cao vút, Âm Dạ biến mất trong làn bụi đất tung bay!

Tiểu Thiên chạy thẳng dọc theo đường đi tới ngự thư phòng, tốc độ dưới chân nàng rất nhanh, đi đường suốt đêm mệt mỏi không có chút ảnh hưởng nào đến nàng.

Hiện tại, tồn tại trong đầu nàng đều là ánh mắt tuyệt vọng cùng thống khổ của Hoàng Phủ Tấn lúc rời đi.

552. Chương 552

Khi ngang qua ngự hoa viên, Tiểu Thiên đụng phải một người.

“Thiên. Thiên Thiên!” Nhìn thấy Tiểu Thiên thì sợ hãi kêu lên tiếng, thanh âm của nàng khiến Tiểu Thiên nghe được chuyển từ không dám tin rồi lại đổi sang hưng phấn cùng kích động.

Giương mắt, nhìn thấy người trước mặt, Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, “Lạc. Lạc Thủy.” Về mặt Tiểu Thiên không được tự nhiên kêu lên.

Nắm lấy hai tay Tiểu Thiên, ánh mắt Lạc Thủy lóe lên sự kích động: “Thiên Thiên, thật tốt quá, người đã trở lại, người có biết hay không, mấy ngày nay hoàng thượng ngài rất khó chịu, ngài ấy.” Nói đến đây, Lạc Thủy như ý thức được điều gì đó chợt ngừng lại.

Trong mắt của nàng mang theo chút áy náy, “Thật xin lỗi, Thiên Thiên, thật ra thì ngày đó ở trong lương đình, hoàng thượng, ngài ấy.”

“Lạc Thủy!” Tiểu Thiên cắt đứt lời của Lạc Thủy..., khoe miệng nàng nâng lên biểu lộ một nụ cười, “Người không làm gì sai nên ta không muốn nhận lời xin lỗi.”

“Thiên Thiên, thật ra thì ngày đó.”

“Được rồi, Lạc Thủy ngốc nghếch, chuyện ngày đó ta biết.” Trong mắt Tiểu Thiên biểu lộ ánh cười, coi như nàng không biết ngày đó Hoàng Phủ Tấn đối với Lạc Thủy nói những lời dối lòng, nàng cũng không có lý do trách Lạc Thủy, từ đầu tới đuôi, Lạc Thủy vẫn đề nén tình cảm của nàng với hoàng đế, cho dù ở dưới tình huống như vậy, Lạc Thủy vẫn muốn vì nàng mà tát hẳn một cái, tất cả chúng ta đều nhớ. Nàng biết, Lạc Thủy là một bạn rất thân lại rất tốt bụng, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không giận Lạc Thủy mà bắt nàng phải xin lỗi.

“Thiên. Thiên Thiên.” Nụ cười trên mặt cùng lời nói của Tiểu Thiên khiến Lạc Thủy hơi ngần ra, nhưng ngay sau đó, nàng lại hưng phấn nhảy lên, làm cho Tiểu Thiên không biết được cái dáng vẻ trầm mặc trước đó của Lạc Thủy là thật hay là mơ nữa, “Thật tốt quá, Thiên Thiên, người biết là tốt, người lần này trở về, hoàng thượng hẳn cũng sẽ không thống khổ như vậy rồi, Thiên Thiên.” Nói đến đây, Lạc Thủy hốc mắt đã hơi phấp phỏng, “Trong khoảng thời gian này hoàng thượng thật không tốt.”

Những lời này của Lạc Thủy khiến cho Tiểu Thiên lại thêm một lần nữa căng thẳng, một chút đau lòng thoáng hiện lên trong mắt nàng.

“Lạc Thủy, ta. Ta đi xem Tấn một chút.”

“Được, được, người nhanh đi, hoàng thượng nhìn thấy người, bệnh sẽ thuyên giảm.” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Lạc Thủy càng thêm cao hứng thiếu chút nữa nhảy lên.

553. Chương 553

Sau khi nói lời tạm biệt với Lạc Thủy, Tiểu Thiên chạy thẳng tới ngự thư phòng, nhưng vừa tới cửa ngự thư phòng, nàng lại ngừng lại không dám đi vào.

Nàng không biết ngày đó khi mình đuổi Hoàng Phủ Tấn đi, hẳn có trách nàng hay không, có tức giận nàng hay không, có. Có đuổi nàng đi hay không.

Lưỡng lự, nàng chậm rãi hướng tới cửa ngự thư phòng, làm thế nào cũng không động dậy nổi, nàng sợ Hoàng Phủ Tấn sẽ đuổi nàng đi, nàng còn nhớ ngày đó mình vô tình nói với hắn giữa bọn họ đã kết thúc, ánh mắt hắn đã đau khổ tuyệt vọng ra sao, hắn bỏ qua sự tự ái của bản thân mà cầu xin nàng.

Nhìn ngưỡng cửa không quá cao, tại sao nàng lại không dám nhấc chân bước vào.

“Hoàng thượng.” Bên trong truyền đến tiếng của Phúc Quý, thấy được trong lời nói có vài phần lưỡng lự.

“Cái. Khụ khụ. Chuyện gì?” Che miệng, Hoàng Phủ Tấn khó khăn ho khan, trong khoảng thời gian này, hắn đã sớm quen với điều này.

Điều này truyền đến tai Tiểu Thiên khiến cả trái tim Tiểu Thiên nhói lên.

“Ngài đã một thời gian thật dài không có vào hậu cung.” Phúc Quý cau mày mở miệng nói.

“Ừ.” Biết ý tứ trong lời nói của Phúc Quý, Hoàng Phủ Tấn không nói thêm gì, lại một trận tiếng ho khan nữa, khiến tâm Tiểu Thiên càng thất chặt.

“Hoàng. Hoàng thượng.” Phúc Quý còn muốn nói điều gì, nhưng hắn cũng hiểu nỗi khổ trong lòng hoàng thượng, hắn không muốn làm khó hoàng thượng. Hắn hiểu, nhưng cả triều, những đại thần kia không hiểu, hoàng thượng không vào hậu cung, trong cung đã sớm náo loạn, đại thần làm sao có thể không biết chuyện, hoàng thượng nếu là vì hoàng hậu nương nương mà cả đời không vào hậu cung..., giang sơn Kim Lăng lớn như thế ai sẽ thừa kế, thật ra thì các đại thần nghĩ như vậy cũng không phải là không có đạo lý, nhưng hoàng thượng lại không muốn, trong lòng hoàng thượng chỉ có hoàng hậu nương nương, nên hắn không thể cùng nữ nhân khác chung giường được.

Đây chính là điều bất đắc dĩ của hoàng đế, ai cũng muốn hoàng đế, nhưng thật ra thì bọn họ đều chưa từng nghĩ tới, hoàng đế chính là người không có tự do nhất trên thế giới này.

“Khụ khụ.” Tiếng ho khan vẫn như cũ kéo dài, “Còn. Còn có chuyện gì? Khụ khụ.”

554. Chương 554

“Hoàng thượng, chuyện ngài không vào hậu cung, đã dẫn tới việc cả triều xôn xao, tiếp tục như vậy nữa e rằng.”

“Thế nào?” Giọng nói của Hoàng Phủ Tấn không vui, cắt đứt lời nói tiếp theo của Phúc Quý..., “Chuyện riêng của Trẫm từ bao giờ đến phiên bọn họ quản?” Giọng nói của hắn bỗng cao lên lạ thường, bởi vì trong lòng đột nhiên đau, hắn lại ho khan, “Khụ khụ. Khụ khụ.”

“Hoàng thượng.”

“Người đi nói cho bọn hắn biết, khụ khụ. Trẫm. Khụ khụ. Đời này cũng sẽ không. Khụ khụ. Cũng sẽ không gặp mặt. Ngoại trừ Thiên Thiên ra. Khụ khụ. Trẫm cũng sẽ không động đến bất kỳ nữ nhân nào khác!” Hoàng Phủ Tấn ho đến khổ cực, mặt cũng đỏ lên, có lẽ là bởi vì trong lòng vẫn không có cách nào khép lại nỗi đau, khi hắn nhắc tới Tiểu Thiên, lại càng thêm ho khan.

“Hoàng thượng, ngài uống ngụm nước trước đi.” Thấy Hoàng Phủ Tấn khó thở như vậy, Phúc Quý cũng không dám nói cái gì nữa, lập tức rót chén nước cho Hoàng Phủ Tấn.

Hoàng Phủ Tấn nhận lấy, uống một hớp, bởi vì không ngừng ho khan, nước trào ra cái ly, vẩy vào người hắn.

“Khụ khụ.”

“Hoàng thượng, nô tài đi lấy y phục cho ngài đổi đi!”

“Không cần. Khụ khụ. Người đi xuống đi, trẫm muốn yên tĩnh một lát, khụ khụ.”

“Hoàng thượng.” Nhìn Hoàng Phủ Tấn ho khan phải khó thở như vậy, Phúc Quý không yên tâm rời đi.

“Đi ra. Khụ khụ. Đi ra ngoài!”

“Dạ, dạ, nô tài cáo lui!” Không cưỡng được Hoàng Phủ Tấn, bất đắc dĩ, Phúc Quý không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi.

Cửa ngự thư phòng, Tiểu Thiên đã sớm lệ rơi đầy mặt, nàng nghe được Hoàng Phủ Tấn nói câu nói kia, hắn nói hắn đời này trừ nàng ra, sẽ không gặp mặt bất kỳ nữ nhân nào khác.

Lời nói như vậy lại từ một hoàng đế nói ra, thấy được phải là tình cảm sâu nặng mới có thể nói ra lời như vậy? Hắn là hoàng đế, hậu cung ba nghìn phi tần, hắn hoàn toàn không để ý, bởi vì nàng, hắn không hề vào hậu cung nữa, nếu như nàng không trở về cung như lời nói..., vậy về sau giang sơn này sẽ do người nào thừa kế? Hắn khổ cực cả đời nắm giữ giang sơn không phải là muốn chấp tay đưa cho người khác đấy chứ?

555. Chương 555

Nước mắt Tiểu Thiên đã tuôn ra ngoài hốc mắt!

Lời nói nằm sâu trong cổ họng!

Phúc Quý mới vừa đi ra cửa ngự thư phòng, liền đối mặt với khuôn mặt đầy nước mắt của Tiểu Thiên.

“Hoàng. Hoàng.”

Thật lâu cũng không có nói ra chữ sau kia, nhìn thấy Tiểu Thiên, Phúc Quý đã sớm kích động không biết làm sao. Hắn không dám tin xoa xoa cặp mắt, lại một lần nữa nhìn về phía Tiểu Thiên.

Không. Không phải là hoa mắt, không. Không phải là cảm giác sai lầm, thật. Thật sự là hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thật sự đã trở lại.

Ông trời tốt cục cũng đã mở mắt, tốt cục đã nhìn thấy thâm tình của hoàng thượng đối với nương nương rồi, bệnh của hoàng thượng rốt cuộc cũng có hy vọng rồi.

Dưới sự kích động, vành mắt Phúc Quý mơ hồ, một lúc lâu, từ giữa cổ họng nhả ra mấy chữ, “Nô. Nô tài tham kiến hoàng.”

Hắn đang muốn quỳ xuống hành lễ, lại bị Tiểu Thiên đưa tay kéo lại.

“Hoàng. Hoàng hậu nương nương, ngài?”

“Phúc Quý, người trước đi xuống đi, ta muốn. Ta muốn đi xem hoàng thượng một chút!” Tiểu Thiên nói xong rất lưỡng lự, ở bên trong lại một trận ho khan khiến tâm nàng nhéo phải càng ngày càng gấp.

“Dạ, dạ, nô. Nô tài này. Cái này liền đi xuống. Nô tài cảm ơn. Cảm ơn nương nương.” Những lời này của Tiểu Thiên khiến cho Phúc Quý kích động dâng lên lệ quang.

Phúc Quý bước nhanh lui xuống, Tiểu Thiên xoay người lại, nhắc chân lên chuẩn bị bước vào, nhưng ngay sau đó lại ngừng lại.

Nàng nên nói với Tấn những gì đây khi đi vào? Xin lỗi hắn sao? Nàng nói xin lỗi có thể đền bù lại những chuyện kia sao?

“Khụ khụ.” Bên trong lần nữa truyền đến tiếng ho khan của Hoàng Phủ Tấn, khiến tâm Tiểu Thiên lại một lần nữa quắt một cái.

Không do dự cái gì nữa, Tiểu Thiên nhắc chân lên bước vào.

“Khụ khụ.” Hoàng Phủ Tấn vẫn ho khan không ngừng, hắn muốn uống miếng nước, tay nâng chum trà lên nhưng vì ho khan mà tay run rẩy làm nước trà rơi vãi hết ra ngoài.

Tiểu Thiên đứng ở cửa, thấy bộ dạng này của Hoàng Phủ Tấn, trong mắt của nàng lại hiện lên vẻ đau lòng, nhắc chân lên từ từ hướng hắn đi tới.

Cầm trên tay tấu chương, thật vất vả dừng ho khan, Hoàng Phủ Tấn cầm bút lông chuẩn bị phê chuẩn, nghe được tiếng bước chân từ phía xa hướng đến mình, hắn không vui nhú mày.

“Phúc Quý, trẫm không phải là lệnh cho người đi.” Hoàng Phủ Tấn không nhịn được ngẩng đầu lên, đến khi hình ảnh kia giọi vào mi mắt hắn thì hắn ngây ngẩn cả người, lời nói nằm lại nơi cổ họng cũng không phát ra được nữa.

556. Chương 556

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, cả tòa ngự thư phòng yên tĩnh phảng phất không có một tia tiếng động, nếu có chỉ là tiếng thở hổn hển, mặt của hai người tựa như bình tĩnh, chỉ có chính bọn họ rõ ràng, trong lòng của bọn họ lúc này đã sớm trào sóng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

“Thiên. Thiên Thiên?” Giữa hai người một khắc lâu trầm mặc, Hoàng Phủ Tấn mới từ trong miệng khó khăn nhả ra mấy chữ này, nghe được ra, hắn rõ ràng không dám tin.

Còn có mơ hồ quanh quẩn trong đó.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt thoát nhìn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại không dám tin, bởi vì kích động mà khóe mắt vương lệ, bán đứng hoàn toàn tâm tình của hắn lúc này.

Tiểu Thiên thấy Hoàng Phủ Tấn nắm tấu chương tay không ngừng run rẩy. Tuy hắn yên tĩnh, nhưng cặp mắt lại thật chăm chú nhìn vào trên người Tiểu Thiên, ngay cả nháy mắt cũng không dám nháy, hắn sợ trong nháy mắt, Tiểu Thiên lại đột nhiên biến mất.

“Tấn!” Tiểu Thiên nhẹ nhàng gọi một tiếng, nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn bởi vì một tiếng gọi ấy mà run rẩy.

“Thiên Thiên! Là Thiên Thiên!” Nước mắt trong nháy mắt đã tuôn ra hốc mắt Hoàng Phủ Tấn, theo chớp mũi nhỏ xuống.

Hắn chợt từ từ đứng lên, cả người gần như là vọt tới trước mặt Tiểu Thiên, một tay ôm lấy Tiểu Thiên vào ngực, nước mắt của hắn lại tuôn rơi.

Càng ôm càng chặt, Tiểu Thiên có chút không thở nổi, nhưng nàng lại không đẩy Hoàng Phủ Tấn ra. Nàng mê luyến cái ôm trong ngực, trong khoảng thời gian này chỉ có ở trong mộng mới có thể xuất hiện cái ôm này.

Nàng —— Thật rất nhớ hắn.

“Thiên Thiên, nàng trở lại, người đã trở lại, khụ khụ. Nàng đã trở lại.” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn nghẹn ngào lại nhẹ giọng nỉ non bên tai Tiểu Thiên, tiếng ho khan lại thêm vang lên.

“Tấn.” Đưa tay vòng qua eo Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên đau lòng ôm lấy Hoàng Phủ Tấn, tựa vào trong ngực hắn, nước mắt cũng theo đó dâng lên.

Tình yêu của đế vương! Đây chính là tình yêu của đế vương sao? Tại sao đau như vậy? Tại sao phải mang theo sợ hãi cùng mất mát như vậy? Sợ đến mức phải làm người bạn tâm như vậy!

Chỉ có yêu say đắm, mới có thể quá mức sợ mất đi, bởi vì hắn cũng đã không có cách nào chịu đựng lại một lần nữa mất đi người thương.

557. Chương 557

Cảm giác được mình đang được Hoàng Phủ Tấn chậm rãi buông lỏng ra, nàng giương mắt, thấy được ánh mắt không dám tin của Hoàng Phủ Tấn, “Thiên Thiên, nàng. Nàng thật sự trở lại?”

“Ừ, ta đã trở về, Tấn, ta đã trở về.” Đau lòng vươn tay, nàng vuốt gương mặt gầy gò lại thêm tiêu tụy của Hoàng Phủ Tấn, trong mắt của nàng thoáng qua sự tự trách.

” Nàng. Người sẽ không đi nữa sao? Sẽ không sẽ rời ta mà đi sao?” Hoàng Phủ Tấn đưa tay, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng thật chặt, khi hắn hỏi những lời này, khóe mắt thoáng qua sự sợ hãi rằng nàng sẽ lại biến mất.

“Ừ, sẽ không, không bao giờ rời xa nữa!” Tiểu Thiên lại một lần nữa ôm lấy Hoàng Phủ Tấn, tự trách, áy náy, còn có đau lòng, nước mắt của nàng lần nữa lại trào ra khỏi hốc mắt, ”Thật xin lỗi, Tấn, đều là ta dẫn độ, ta ngu ngốc, ta cái gì cũng không biết liền đem chàng đuổi đi, 555~~ thật xin lỗi, Tấn, thật xin lỗi”

”

Nàng cuối cùng nhớ ra ngày đó nàng hôn mê, lúc khi tỉnh lại, tại sao đột nhiên có một cảm giác đau lòng quanh quẩn quanh trái tim. Đó là vì khi ở trong động nàng đã nghe được Tấn nói với Dạ nói câu nói kia.

“Ta muốn Thiên Thiên hoàn toàn bình yên vô sự, bất kể người dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể cứu nàng, người cũng không cần để ý đến ta!”

Lúc ấy, mặc dù là nàng là hôn mê, nhưng câu nói này lại để cho nàng nghe được rõ ràng. Chính là hắn đã ngu ngốc, hoàn toàn không để ý đến mình, giúp nàng giải độc, bất kể ở tình huống gì, hắn đều nghĩ đến nàng, hắn lại còn làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng của hắn mà không suy tính trước sau. Chính là hắn đã ngu ngốc, yêu nàng như mạng mình, bị nàng vô tình đuổi đi còn một lòng chỉ yêu nàng.

Hắn thật là tên đại ngu ngốc nhất trên thiên hạ! Nước mắt Tiểu Thiên chảy tràn nhiều thêm.

Mỗi lần vừa nghĩ tới nàng đã vô tình với hắn, kiên quyết đuổi hắn đi, hắn lại không có chút oán hận nào nàng, thậm chí khi hắn buông tay nàng, hắn nói, chỉ cần nàng vui vẻ, cái gì cũng không quan trọng.

Nhưng nàng lại làm cho hắn chịu đựng đau đớn lâu như vậy.

Hắn yêu thương nàng như vậy, cả đời này nàng có thể hồi đáp hắn sao?

Nhìn Tiểu Thiên khóc đến thương tâm trong lòng hắn, nàng tự trách bản thân, nàng khóc đến mức làm ướt hết áo hắn cũng đã khiến cho hắn phải đau lòng mà tâm đau nhói.

558. Chương 558

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng trách nàng, là hắn chưa nói với nàng, là hắn làm thương tổn nàng trước, nàng không hề biết điều gì cả nên nàng tức giận đối với hắn cũng là phải, hắn không có lý do gì trách nàng.

Hiện tại, Thiên Thiên rốt cục cũng trở về bên cạnh hắn, chân chính trở lại, hắn sao lại trách nàng được cơ chứ!

Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua tia nhu tình, khóe miệng rốt cục giương lên phát ra nụ cười từ trong tâm trong suốt nửa tháng qua, mang theo chút cảm kích, hắn cảm tạ ông trời, cuối cùng đã đem Thiên Thiên đưa về bên cạnh hắn, hắn không cầu cái gì, chỉ cầu Thiên Thiên cả đời này không bao giờ xảy ra chuyện gì nữa, không bao giờ nữa rời khỏi hắn nữa.

Nghĩ tới đây, hắn ôm Tiểu Thiên chặt thêm một chút.

“Tấn, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Dựa vào ngực Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên còn trách cứ mình.

“Thật sự là trẫm không tốt, sao có thể trách nàng, đều là ta tự chủ trương, khiến nàng giận là phải, ngoan, nàng đừng tự trách, không phải là lỗi của nàng.” Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, cố gắng trấn an tâm tình của nàng.

Khi cảm giác trong người cảm thấy bình ổn hơn, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn lộ ra vẻ cưng chiều nhìn Tiểu Thiên, nhẹ giọng nói: “Thiên Thiên, lần này nàng không được rời ta mà bỏ đi nữa, biết không? Nếu không kể cả nàng đi tới chân trời, ta cũng sẽ đem nàng kéo trở lại, mãi mãi đem nàng đặt bên người.”

Khẩu khí mặc dù mang theo vài phần bá đạo, nhưng vẫn như cũ khó nén thâm tình.

Nghe giọng nói bá đạo của Hoàng Phủ Tấn mà không thiếu đi thâm tình, Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ lóe sáng, nàng nhìn Hoàng Phủ Tấn, nghiêm túc lắc đầu một cái, giọng nói mang theo sự ghen ngào, “Không đi, không bao giờ đi, nếu như chàng chê ta phiền toái muốn đuổi ta đi, ta cũng cứ không đi, ta muốn cả đời bám lấy chàng, chàng cần phải chuẩn bị, Niếp Tiểu Thiên ta chuẩn bị quán lấy chàng cả đời, nghe rõ ràng, không phải là một ngày, là cả đời!” Vừa nói, hai tay ôm cổ Hoàng Phủ Tấn, ngã người vào ngực hắn, ôm thật chặt .

Ánh mắt Hoàng Phủ Tấn biểu lộ nụ cười cưng chiều, vòng qua bả vai của nàng, ôm nàng vào trong ngực mình, “Tốt, ta đã sớm chuẩn bị xong, để cho Thiên Thiên cả đời quán lấy ta, nếu như cả đời còn chưa đủ..., còn có đời sau, kiếp sau nữa, đời sau sau nữa, kiếp sau sau nữa.” Hoàng Phủ Tấn học cách nói của Tiểu Thiên lúc mà nàng nguyên rửa hắn.

559. Chương 559

Con người này khi nguyên rửa hắn rất mạnh miệng, chỉ sợ nguyên rửa không chết.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn cũng chịu hết mức, “Cho nên, Thiên Thiên cũng phải chuẩn bị, vẫn còn nhiều câu chưa mắng chửi xong, nàng vẫn phải ở bên cạnh ta.”

“Ừ!” Hít mũi một cái, Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mờ lung, dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, nàng mở miệng nói: “Chàng đã chuẩn bị xong thì cũng đừng hối hận, ta đã tính toán

xong, cho dù chàng chê ta phiền toái, ta vẫn sẽ nương nhờ bên cạnh chàng, cho nên, cũng đừng suy nghĩ đến việc chê ta phiền toái, dù sao cũng không có ích lợi gì.”

“Được, được, ta không chê, ta vĩnh viễn không ngại sự phiền toái mà Thiên Thiên đem lại.” Cúi đầu nhìn Tiểu Thiên, trong mắt Hoàng Phủ Tấn khó nén thâm tình cùng cưng chiều. Chỉ cần người này có thể ở bên cạnh hắn thì ngay cả ngôi vị hoàng đế hắn cũng có thể không làm, sao có thể lại cho rằng nàng là phiền toái, nếu như nàng thật là một đại phiền toái, hắn cũng nguyện ý mang theo đại phiền toái ở bên người, coi chừng nàng cả đời, bảo vệ nàng cả đời, để cho nàng vĩnh viễn thật vui vẻ làm đại phiền toái.

Những lời này của Hoàng Phủ Tấn khiến ánh mắt Tiểu Thiên thoáng qua vẻ tươi cười, nhưng ngay sau đó, nụ cười của nàng liền chùng xuống, vẻ mặt đau lòng, “Tấn, chàng thật gầy quá.” Giọng nói Tiểu Thiên lại một lần nữa nghẹn ngào, “Chưa từng thấy qua người nào lại giống như chàng, cái gì cũng không nói với người ta, một mình lặng lẽ chịu đựng, chàng cho rằng người là hoàng đế là sẽ rất giỏi sao?” Bởi vì đau lòng, nước mắt Tiểu Thiên lại một lần nữa bùng lên.

“Thiên Thiên!” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, cõi lòng đầy thâm tình, nghịch sợi tóc nhỏ của nàng mở miệng nói: “Thiên Thiên, ông trời đã khiến người bình an ở trước mặt ta, ta đã rất thỏa mãn, ta không dám cầu quá nhiều, cũng không dám cầu sự tha thứ của người, ta sợ ông trời nói ta quá tham lam, lại lần nữa đem người mang đi khỏi ta, ta không chịu nổi được, không dậy nổi, chỉ cần người có thể bình an, ta sẽ không so đo cái gì cả.” Thâm tình trong mắt Hoàng Phủ Tấn khiến người ta không thể không cảm động.

Đúng vậy, hắn có thể cái gì đều không so đo, chỉ cần nàng bình an, những khác bất cứ chuyện gì cũng không có muốn.

560. Chương 560

“Tấn.” Lần này Hoàng Phủ Tấn thâm tình thú nhận làm cho trong lòng Tiểu Thiên cảm thấy ấm áp, mặc dù trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, nhưng khóe miệng nàng lại hiện lên một nụ cười, cuộc đời này có người chồng như thế nàng không cần cái gì hơn nữa.

Nước mắt không ngừng trào tuôn ra khỏi hốc mắt, nàng lại một lần nữa không kìm lòng được nhào vào lòng Hoàng Phủ Tấn: “Thì ra ta đây xui xẻo, gả ột tên hoàng đế ngốc còn phải theo người cả đời, thì ra ta cũng ngốc. Ô!

Tiểu Thiên đau lòng ôm Hoàng Phủ Tấn, khóc thỏa thuê.

Nhìn Tiểu Thiên ở trong lòng đem mình ôm thật chắc, cảm giác thật chân thực, khắc sâu vào trong lòng. Trong mắt Hoàng Phủ Tấn thoáng qua một tia cảm kích, đúng vậy, Thiên Thiên của hắn đã chân chân chính chính trở lại. Bọn họ sẽ không còn phải đau lòng, sẽ không còn phải chia lìa.

Hoàng Phủ Tấn nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, cười cưng chiều, “Nàng ngu ngốc, ta cũng ngu ngốc, cho nên vừa đúng một đôi.”

Lời này của Hoàng Phủ Tấn làm cho Tiểu Thiên bật cười, nàng cố làm ra vẻ không vui nhìn Hoàng Phủ Tấn, nói: “Ta vốn không ngu ngốc, là gả cho cái tên hoàng đế dẫn nhà người nên mới lây dẫn, đều là bị người cho lây bệnh, người cần phải phụ trách ta cả đời, bởi vì ta ngốc như vậy ngoại trừ tên dẫn nhà người chắc chắn không ai cần ta.”

“Như vậy là tốt nhất để người khác không cùng ta tranh đoạt. Ta làm Thiên Thiên ngốc như vậy ta sẽ đem Thiên Thiên phụ trách cả đời, nuôi Thiên Thiên cả đời.” Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, cho dù là cười giỡn, cũng nghe được ra trong lời nói khó nén thâm tình.

Tựa vào ngực Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên khóe miệng nâng lên một nụ cười hạnh phúc, trong mắt không còn có đau đớn.

“Thiên Thiên!” Thanh âm Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa vang lên bên tai nàng, mang theo nhàn nhạt mùi vị nghiêm túc.

“Ừ?” Từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, Tiểu Thiên mê mang nhìn Hoàng Phủ Tấn trước mặt đột nhiên nghiêm túc.

Thấy Hoàng Phủ Tấn kéo tay của nàng, thâm tình trong tròng mắt lộ ra lời thề suốt đời này không thay đổi, “Cả đời này ta chỉ dắt tay của nàng, những lời này ta chỉ nói qua với một mình nàng, đời này cũng chỉ sẽ nói cùng một mình nàng, cũng chỉ thực hiện đối với một mình nàng.”

Lời này của Hoàng Phủ Tấn làm cho trong lòng Tiểu Thiên dâng lên cảm giác quý trọng. Nàng nâng lên khóe miệng, đối với Hoàng Phủ Tấn trịnh trọng gật đầu một cái “Ừ, ta biết.”

Nếu hắn không nói, nàng cũng biết, cả đời này, hắn chỉ biết dắt tay của nàng, suốt đời này không thay đổi!

561. Chương 561

“Thiên Thiên.” Trong đôi mắt thâm tình lộ ra mấy phần khát vọng, Hoàng Phủ Tấn đưa tay nâng cằm của nàng, trong mắt mang theo nhàn nhạt chờ đợi.

“Ừ?” Nhìn vào mắt Hoàng Phủ Tấn, trong nháy mắt mắt của Tiểu Thiên trở nên ửng đỏ

“Ta. Ta muốn hôn nàng, muốn đã lâu rồi.” Theo lời này rơi xuống, nụ hôn của Hoàng Phủ Tấn cũng theo đó mà rơi bên miệng Tiểu Thiên. Nụ hôn đó chứa bao nhiêu thâm tình cùng yêu say đắm làm người ta không thể bỏ qua.

Tự nhiên nâng lên khóe miệng, Tiểu Thiên đưa tay ôm cổ Hoàng Phủ Tấn, nhẹ nhàng nhón chân lên, chủ động nghiêng đón nụ hôn của hắn. Thâm tình đã đè nén lâu nay biến thành khát vọng khiến cho nụ hôn của hai người bọn họ có chút dồn dập.

“Tấn, ta cũng muốn hôn chàng đã lâu rồi.” Nụ hôn kia xóa sạch ngưỡng ngừng, Tiểu Thiên thừa dịp lỗ hổng đối với Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói.

Trong mắt hai người bọn họ không còn chút đau đớn nào chỉ còn lại ước mơ, tương lai của bọn họ, còn có Hoàng nhi của bọn họ, kết tinh tình yêu của bọn họ. Đời này bọn họ sẽ thật trân trọng hoàng nhi.

Tay Hoàng Phủ Tấn kìm không được xoa cái bụng đã hơi nhô lên của Tiểu Thiên. Nơi này hơi nhảy lên, Hoàng Phủ Tấn vì hình thức động chạm này mà khẽ rơi lệ. Hắn cảm nhận được hài tử ở trong bụng của Tiểu Thiên.

Kích động ôm Tiểu Thiên, Hoàng Phủ Tấn hưng phấn rơi lệ, cảm giác được làm cha khiến hắn kích động, “Thiên. Thiên Thiên, ta. Ta cảm giác được tiểu tử đang động rồi, thật. Thật cảm thấy, ta. Ta.” Hoàng Phủ Tấn cao hứng, lời nói thoát ra không mạch lạc. Nước mắt trong lúc kích động đã nổi lên tâm trạng của hắn

Bị Hoàng Phủ Tấn ôm vào trong ngực, khóe miệng Tiểu Thiên vẫn treo một nụ cười, người này, làm phụ hoàng liền cao hứng thành như vậy, chỉ là mấy thai mà thôi, liền kích động đến ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

“Thiên. Thiên Thiên, nó. Nó thật sự đang động, ta. Ta cảm thấy, nó thật. Thật sự đang động.” Tâm tình kích động vẫn không hề bình phục lại, Hoàng Phủ Tấn nói chuyện nhưng lời nói thủy chung không có chút mạch lạc, nước mắt bởi vì kích động trào dâng càng thêm lợi hại .

Từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, Tiểu Thiên bật cười, “Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tử động, đã không phải là lần đầu tiên.” Nhìn hắn cao hứng nàng lại nhớ đến khi ở Đoạn tình cốc, lần đầu tiên nàng cảm thấy hài tử động cũng cảm thấy kích động như hắn.

562. Chương 562

“Thiên Thiên, nó là hài tử của ta, ta. Ta sắp làm phụ hoàng rồi, Thiên Thiên, ta sắp làm phụ hoàng rồi!” Cao hứng rất nhiều, Hoàng Phủ Tấn đem Tiểu Thiên bế lên, tại chỗ quay quanh tầm vài vòng mới ngừng lại.

“Thiên Thiên, ta làm phụ hoàng rồi, ta làm phụ hoàng.” Kích động không biết làm sao, Hoàng Phủ Tấn lại một lần nữa đem Tiểu Thiên ôm rất chặt, “Thiên Thiên, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng!”

Người này sao lại càng ngày càng giống trẻ con như vậy. Khóe miệng của Tiểu Thiên lại treo lên một nụ cười

Từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn tránh ra, Tiểu Thiên cố làm ra vẻ không vui nhìn Hoàng Phủ Tấn, “Nhưng ta cảnh cáo chàng a, chàng cũng không thể có hoàng nhi rồi không thương ta đó, nếu không ta sẽ ghen, ta ghen liền cả đời không để ý tới chàng, để cho chàng tìm nữ nhân khác sanh con đi!”

“Ừ, sẽ không, ta vĩnh viễn chỉ thương một mình Thiên Thiên, hoàng nhi cũng kém hơn Thiên Thiên, ta chỉ thương Thiên Thiên a.” Hoàng Phủ Tấn cúi người, vừa cười vừa nắm lấy cằm Tiểu Thiên, động tình hôn xuồng.

Khóe mắt Tiểu Thiên treo nụ cười, trên mặt ẩm ướt, là đại biểu nước mắt của hạnh phúc

Sau khi Tiểu Thiên hồi cung, trong hoàng cung sẽ không bao giờ xuất hiện cái loại không khí âm trầm. Tại sao? Bởi vì trên mặt hoàng thượng lão Đại cả ngày treo một nụ cười, ngay cả vào triều đều là cười híp mắt, làm cho các đại thần cũng thụ sủng nhược kinh. Tâm tình của hoàng thượng trong khoảng thời gian này thật rất tốt.

Chẳng qua là trong khoảng thời gian này, trên triều đình vẫn ít đi một người xuất hiện, đó chính là Tể tướng Đoạn Ngự. Về phần nguyên nhân hẳn không xuất hiện, phần lớn mọi người suy đoán là bởi vì hồng nhân của tướng gia tại ngự thư phòng bị tướng gia đâm xuống một kiếm, bị thương đến giờ vẫn chưa có tỉnh lại.

Ài!!! Hai nam nhân quyền lực nhất Kim Lăng bọn họ đều đồng dạng là những kẻ si tình điển hình. Bọn họ già như vậy mấy chuyện ấy không mấy khi mắc phải. Những đại thần kiêu ngạo, cuộc sống của bọn họ cũng không mấy tốt đẹp nếu thỉnh thoảng ái ân của những vị tối cao này xảy ra chuyện bọn họ lại phải căng thẳng sống qua ngày a

Ngự hoa viên ——

“Tấn!” Tiểu Thiên đột nhiên nhảy đến sau lưng Hoàng Phủ Tấn, cả người nằm ở trên lưng hắn, nhìn ra được nàng thật cao hứng.

Trở tay cầm tay Tiểu Thiên, đem nàng kéo đến trước mặt mình, Hoàng Phủ Tấn ôn nhu cười nói: “Chuyện gì cao hứng như thế a, Hoàng hậu nương nương?”

563. Chương 563

“Tấn, ta cho chàng biết một chuyện!” Sôi nổi ngồi vào bên cạnh Hoàng Phủ Tấn, mặt Tiểu Thiên bởi vì hưng phấn mà khẽ phiếm hồng.

“Được, nàng nói chuyện gì để cho nàng cao hứng như thế đây?” Hoàng Phủ Tấn cũng như vậy có bộ dạng cao hứng, nhìn Tiểu Thiên cao hứng như thế, tâm tình của hắn hận dễ dàng bị nàng lấy.

”Ha ha

” Vừa nghĩ tới mình chuyện sắp nói, nàng liền ngây ngốc ngửa đầu nở nụ cười.

“Cô nương ngu ngốc này, chưa kể thì đừng cười cao hứng như thế có được hay không?” Hoàng Phủ Tấn cứng chiu đưa tay đem nàng kéo đến bên cạnh mình, “Ngoan nào, nói mau, đừng làm ta hồi hộp!”

“A, a, được!” Gật đầu một cái, nàng lại cười khúc khích, “Hừ hừ

~”

“Ngu ngốc, nói mau!” Hoàng Phủ Tấn cố ý nghiêm mặt, người này, rốt cuộc chuyện gì làm cho nàng cao hứng như thế.

“A, a, được rồi, ta nói.” Nhớ tới mình tiếp theo phải nói chuyện gì, nụ cười trên mặt nàng càng lúc càng lớn, hướng Hoàng Phủ Tấn ngoắc ngoắc ngón tay, trong mắt nàng mang theo sâu đậm ý cười, “Ta mới vừa đến Thái Y Viện tìm Lý Thái y rồi, hần nói.”

Nàng thần bí nhìn Hoàng Phủ Tấn một cái.

“Hần nói gì?” Người này, thật đúng là làm hần hồi hộp mà.

“Hần nói ta mang long phượng thai a!” Vừa nói đến tin tức này, Tiểu Thiên liền vui vẻ không dứt.

Thì ra là này cổ đại y thuật còn có thể tân tiến như vậy, Lý Thái y chẳng qua là cho nàng bắt mạch một cái mà thôi mà lại phát hiện ra nàng mang long thai, so với siêu âm còn lợi hại hơn. (PS: tác giả đơn thuần nói đùa, các đồng chí đừng coi là thật.)

Lúc Lý Thái y nói với nàng, nàng còn không tin nhưng Lý thái y hần nào dám khẳng định với nàng mà không chắc chắn a.

Nghĩ đến mình trong bụng mang thai hai Bảo Bảo, nàng liền cao hứng đến mức vẫn vui vẻ không dứt.

“Long phượng thai?” Nghe Tiểu Thiên nói như vậy, Hoàng Phủ Tấn càng thêm kích động cả người từ trên ghế đứng bật dậy, khoe miệng nâng lên độ cong càng lúc càng lớn.

“Đúng vậy, Lý Thái y cùng ta xác định nói là long phượng thai!” Vừa nói đến ba chữ “Long phượng thai”, Tiểu Thiên liền cười cong cả lông mày, trong mắt tự nhiên thoáng qua biểu hiện của vị mẫu thân nhu hòa.

”Ha ha

Thật tốt quá.” Hoàng Phủ Tấn ôm Tiểu Thiên ở trong ngực hoa viên cao hứng cười lớn, “Ta vừa có tiểu công chúa cùng tiểu hoàng tử cùng lúc.”

Hoàng Phủ Tấn ôm Tiểu Thiên xoay chung quanh tầm vài vòng mới không đành lòng để xuống.

564. Chương 564

“Thiên. Thiên Thiên.” Mặc dù đã qua mấy tháng, Hoàng Phủ Tấn vừa nhắc tới hài tử trong bụng Thiên Thiên vẫn sẽ kích động mất ứa lệ.

“Được rồi, được rồi, xem chàng cao hứng kìa.” Mặc dù những lời này của Tiểu Thiên nghe rất tùy ý, nhưng cũng giống như Hoàng Phủ Tấn, trong mắt của nàng cũng ngân ngấn lệ.

Lão Thiên đã rất hậu đãi nàng, mặc dù để cho nàng rời khỏi ba mẹ tới nơi triều đại xa lạ này nhưng lại đem một nam nhân ưu tú lại thâm tình đưa đến bên người nàng, hiện tại lại cho nàng hai bảo bối, chỉ cần như vậy là đủ rồi, nàng cũng không dám mong mỗi gì xa xôi hơn nữa.

“Ta dĩ nhiên cao hứng, ta sắp làm phụ hoàng.” Dưới sự kích động, Hoàng Phủ Tấn kim lòng không được nhẹ hôn gương mặt Tiểu Thiên, đưa tay đem nàng kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, “, Thiên Thiên, ngồi xuống trước, cho ta nghe nghe, con trai bảo bối của ta cùng nữ nhi có phải ở bên trong nói chuyện phiếm hay không?”

Vừa nói, ngồi xổm người xuống, kê tai gần sát vào trên bụng Tiểu Thiên, trong mắt tràn đầy thứ tình cảm phụ thân trù mến còn có hưng phấn.

Tiểu Thiên nhìn bộ dạng Hoàng Phủ Tấn ngây thơ, nàng kim lòng không được nâng khoe miệng lên, “Chàng thực ngốc, bọn họ vẫn còn ở trong bụng nói thể nào nữa?”

“Thiên Thiên, nàng không hiểu rồi.” Hoàng Phủ Tấn đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Tiểu Thiên bên cạnh, đem nàng ôm vào trong ngực, mở miệng nói: “Chỉ cần dùng tâm nghe, liền nhất định có thể nghe được.” Nói đến đây, Hoàng Phủ Tấn trong mắt vẫn như vậy hiện lên đầy thâm tình cùng cưng chiều.

Tiểu Thiên bởi vì những lời này của Hoàng Phủ Tấn, độ cong nơi khoe miệng càng gia tăng chút.

Đúng vậy a, chỉ cần dùng tâm nghe liền nhất định có thể nghe được. Tiểu Thiên tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Tấn, nghe hần bởi vì kích động mà vẫn không thể bình phục nhịp tim, nàng cười thần nhiên.

Hắn sẽ là một phụ hoàng tốt, một phụ hoàng tốt nhất nhất nhất thế giới.

Từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn ngẩng đầu lên, Tiểu Thiên cố làm tức giận vỗ Hoàng Phủ Tấn một cái, “Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ đang nói chuyện, nói phụ hoàng là một đại ngu ngốc!”

“Phải không, vậy ta nghe nữa nghe nữa.” Hoàng Phủ Tấn cũng không có phủ nhận cái gì, lần nữa làm bộ ngồi xổm người xuống dựa trên bụng Tiểu Thiên, làm cho Tiểu Thiên lớn tiếng nở nụ cười, tiếng cười không có chút đau đớn nào.

Bất cứ thứ gì cũng kém thời khắc này, trượng phu yêu nàng sâu đậm lại si tình, không đến mấy tháng sau sẽ lại chào đời hai bảo bối, nàng đời này có thể nói là lời to rồi. Nghĩ đến đây mắt nàng lại tràn ngập ý cười

565. Chương 565

Mấy tháng sau ——

Hậu hoa viên tể tướng phủ

“Ngự, Như Mộng nàng không nhớ nổi người sao?” Đứng bên cạnh Đoạn Ngự, nhìn một người ngồi yên lặng cách đó không xa, chính là Như Mộng, Tiểu Thiên nhẹ giọng hỏi.

Mấy tháng trước, Như Mộng rốt cục đã tỉnh lại, hôm nay nàng gọi Tấn cùng nàng tới tể tướng phủ, chính là muốn nhìn Như Mộng một chút, ngày đó Như Mộng té dưới kiếm Ngự, đôi mắt thông khổ vẫn làm nàng không cách nào quên. Nàng biết, thật ra Như Mộng rất đáng thương, phụ thân của nàng ấy sinh tử chưa biết, mà người nàng yêu, là một huynh đệ tốt của hắn, tự tay đem thanh kiếm kia đâm vào ngực nàng, thân chưa chết, tâm đã chết. Hoặc giả nàng ấy không phải không nhớ nổi Ngự, mà là trong tiềm thức nàng không muốn nhớ lại Ngự, một chút nỗi đau ở đáy lòng, trí nhớ bị nàng cưỡng chế chôn sâu vào đầu, không muốn nhớ lại hắn, bởi vì sợ lại một lần nữa bị tổn thương.

“Ừ, cho dù nàng ấy coi như là sống lại lần nữa, nàng nhìn thấy ta còn xa lạ khiến ta không thể đến gần.” Đoạn Ngự nhìn Như Mộng, khẩu khí lộ ra nhân nhật bất đắc dĩ.

Tiểu Thiên thấy mắt Như Mộng vẫn nhìn tà dương ở chân trời mà ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp mang theo đau thương nhân nhật, giống như đang suy nghĩ gì, hoặc đang sợ cái gì.

“Bất quá.” Thanh âm Đoạn Ngự lại một lần nữa vang lên từ bên cạnh Tiểu Thiên, “Chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, cái gì đều không quan trọng, ít nhất nàng vẫn còn ở bên cạnh ta, không phải sao?” Đoạn Ngự nghiêng đầu, trong mắt mang theo vài phần thần nhiên.

Lời của hắn, làm Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn hắn, một lúc lâu sau, nàng cười nhìn Đoạn Ngự gật đầu một cái.

Tiểu tử này không hổ là huynh đệ của Tấn, đều là loại si tình. Ha ha

~~Nghĩ tới đây, nụ cười trong mắt Tiểu Thiên sâu hơn.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai Đoạn Ngự tựa như an ủi, “Vậy người phải thật cố gắng lên, xuất ra mị lực của Đoạn Thừa tướng, để cho Như Mộng yêu người lần nữa.”

“Ừ.” Đoạn Ngự trịnh trọng gật gật đầu, tầm mắt lần nữa nhìn về phía mặt Như Mộng, vẻ mặt thoát nhìn có chút sâu xa: “Ta nhất định sẽ làm cho nàng lần nữa yêu ta.”

Mạn Yên, cho ta thêm cơ hội nữa, có được không?

Đoạn Ngự âm thầm thở dài ở trong lòng

“Tốt lắm, Ngự, từ từ đi, dù sao Như Mộng bị người làm tổn thương rất sâu.” Thấy bất đắc dĩ cùng khổ sở trong mắt Đoạn Ngự, Hoàng Phủ Tấn đi tới sau lưng Đoạn Ngự, an ủi vỗ vỗ vai Đoạn Ngự, nhớ tới ngày đó Đoạn Ngự vì ngăn cản hắn cùng Như Mộng đi Tịch Huyền, hắn đem kiếm đâm vào ngực Như Mộng, lúc ấy ánh mắt Ngự vừa tuyệt vọng vừa thống khổ làm lòng hắn trầm trầm .

Hắn nhớ Ngự nói với hắn, thà phụ nàng, quyết không thể phụ thiên hạ.

Có huynh đệ như thế, hắn còn có gì có thể nói . Đối với Như Mộng, hắn sẽ không đi truy cứu ban đầu nàng đối với Thiên Thiên hạ độc, chỉ hy vọng Như Mộng có thể nhanh chóng khôi phục trí nhớ, nhớ lại Ngự, như vậy Ngự cũng sẽ không thống khổ như vậy, giữa bọn họ hoặc giả còn sẽ có một đoạn nhân duyên mỹ mãn .

566. Chương 566

Nơi xa, vẫn ngồi ngẩn người như vậy, Như Mộng đột nhiên rũ mắt xuống, nước mắt đã tuôn ra mắt, đè nén đau đớn trong lòng lúc này đã không cách nào ức chế đánh tới, nàng cũng không chế không được khóc lên, cả người đứng ở trên đất, thống khổ, đè nén làm nàng khóc đến càng thêm lợi hại.

Bóng lưng run rẩy kia làm người ta bận tâm.

Bắt đầu từ ngày nàng tỉnh lại, nàng đối với Đoạn Ngự làm như không thấy, lãnh đạm giống như một người xa lạ, nàng nói không nhớ rõ hắn.

Đúng vậy, nàng không muốn nhớ lại hắn, như vậy nàng không muốn lại tiếp nhận đau đớn nữa, nàng muốn rời khỏi, lại bị Đoạn Ngự cố ý giữ lại trong tướng phủ, nàng muốn đi, nhưng bởi vì điều gì đó vương vấn tự đáy lòng không thôi, còn phải ở lại bên cạnh hắn, nàng giả bộ mất trí nhớ, giả bộ không nhớ rõ hắn, nhưng mỗi khi hắn xuất hiện trong tầm mắt nàng thì trong mắt nàng sẽ lóe lên sự yêu thương hoặc giả Đoạn Ngự nhìn không ra, cho dù hắn đã thương nàng sâu như vậy, nàng vẫn không thể buông hắn ra.

Nàng vẫn cho là mình có thể đem đau đớn này dần xuống đáy lòng, mỗi ngày làm một người xa lạ đứng trước mặt Đoạn Ngự, bình tĩnh không mang theo một tia tình cảm.

Nhưng khi hoàng đế cùng hoàng hậu song song tới tướng phủ, nỗi đau ngày đó ở trong ngực thư phòng lại một lần nữa như cơn ác mộng hướng nàng đánh tới, đau đớn quen thuộc thấu đến xương như vậy.

“Thà phụ ta, chứ không thể phụ thiên hạ?” Nàng nhắm mắt lại nhớ tới thời điểm, nàng rõ ràng nghe Đoạn Ngự nói câu kia với Hoàng Phủ Tấn, một khắc đó, nàng cho là lòng của nàng đã hoàn toàn chết, nhưng đến bây giờ, nàng mới phát hiện nàng là oán giận đến mức nào.

“Đoạn Ngự, ta cho là ngươi đã từng yêu ta.” Như Mộng ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt cũng không ngừng được, như vài tầng sóng nhiệt không ngừng bùng lên, “Ta cho là. Ngươi đã từng yêu ta, ít nhất. ít nhất đã từng yêu.” Nước mắt ướt mặt nàng.

“Mạn Yên!” Thấy nơi xa Như Mộng đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất khóc, Đoạn Ngự không kịp đợi Hoàng Phủ Tấn đi, bỏ lại hắn hướng Như Mộng chạy tới.

Tiểu Thiên nhìn khuôn mặt khấn trương của Đoạn Ngự, đỡ Như Mộng không biết đang nói gì, chẳng qua là từ biểu lộ của Đoạn Ngự, nàng xem ra khỏi nhân nhạ đau lòng cùng ấy nấy.

Không để ý nhiều, Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhìn Hoàng Phủ Tấn bên cạnh khéo miệng mang ý cười nói: “Hoàng thượng đại nhân, chúng ta nên thức thời một chút, hồi cung đi.”

“Tuân lệnh, Hoàng hậu nương nương!” Hoàng Phủ Tấn ôn nhu cười một tiếng, đưa tay kéo Tiểu Thiên, trong mắt mang theo cưng chiều khó nén.

567. Chương 567

Thấy Thiên Thiên sắp tới lúc chuyển dạ, Hoàng Phủ Tấn so với Tiểu Thiên có vẻ càng thêm khấn trương vội vàng .

“Thiên Thiên, nàng nói là nhi tử ra trước hay là nữ nhi ra trước?”

”Thiên Thiên, nàng nói hoàng nhi của chúng ta giống nàng nhiều hơn hay giống ta nhiều hơn?

“Thiên Thiên, nàng nói chúng ta đặt tiểu hoàng tử, tiểu công chúa tên gì đây?”

“ ”

“ ”

Nhìn hắc khẩn trương giống như đứa bé ở trước mặt mình đi qua đi lại, ngoài miệng vẫn nói không ngừng, nụ cười trong mắt Tiểu Thiên càng ngày càng đậm.

Người này, càng xem càng giống đứa bé to xác. Tiểu Thiên trong lòng nghĩ tới, xì một tiếng bật cười.

Đưa tay kéo lại Hoàng Phủ Tấn vẫn khẩn trương đi lại không ngừng, cười nói: “Ai nha, chàng đừng khẩn trương mà, thái y không phải nói còn có mấy ngày sao.”

Thật không biết là người nào sanh con, nàng làm mẹ không khẩn trương, hắc làm cha ngược lại như muốn lâm bồn, từ lúc thái y đi, hắc vẫn nói không ngừng!

“Thiên Thiên, mấy ngày nữa, ta đã làm phụ hoàng rồi, ta. Ta thật muốn làm phụ hoàng.” Nghĩ đến mấy ngày sau sắp sửa sinh bảo bối, Hoàng Phủ Tấn kích động lại một lần nữa vành mắt mờ mịt, ngay cả lời nói đều nói không ra.

“Hắc ~ là đúng vậy, đúng vậy, chàng sắp làm phụ hoàng rồi!” Đối mặt với đứa bé to xác này, Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện mình thật sự là trâu già gặm cỏ non.

“Không được, ta muốn để cho Thái Y nhanh chóng mang hai đứa bé xinh đẹp kia ra ngoài. Phúc Quý!” Hoàng Phủ Tấn kêu Phúc Quý đang hầu ở bên ngoài cửa, ngay sau đó lại lắc đầu, “Không được, vẫn phải là trầm tự mình đi đốc thúc bọn họ mới được.”

“Được rồi, Tấn!” Cuối cùng, Tiểu Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, kéo Hoàng Phủ Tấn lại, cố tình khó chịu cong miệng lên, “Chàng đã nói chỉ thương ta, hiện tại hài tử vẫn chưa sinh, trong lòng chàng cũng chỉ nghĩ tới bọn họ, chàng không thương ta.” Vừa nói, vừa ngược đôi mắt đắm lệ.

Nhìn vành mắt Tiểu Thiên đột nhiên mờ mịt, Hoàng Phủ Tấn khẩn trương, lập tức ôm nàng an ủi, “Thiên Thiên ngốc, ta làm sao lại không thương nàng, ta thương nàng, cũng thương bảo bối của ta, được rồi, ngoan, đừng khóc, ta để cho Phúc Quý đến tìm Thái Y, ta ở nơi này cùng nàng có được hay không?” Hoàng Phủ Tấn cúi đầu, nhìn nàng ôn nhu nói.

“Ừ, được!” Dựa vào ngực Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên gạt đầu một cái, khoe miệng lướt qua nụ cười giảo hoạt, mang theo nhàn nhạt đắc ý, ha ha ~ thật là Hoàng Phủ Tấn ngốc đến như vậy, liền bị nàng bị gạt!

568. Chương 568

Từ trong ngực Hoàng Phủ Tấn, trong mắt nàng thoáng qua một tia cười xấu xa, ngón tay nghịch lồng ngực Hoàng Phủ Tấn, cố làm then thùng nói: “Tấn, mấy tháng này để cho chàng nhịn rất cực khổ.” Vừa nói, ngón tay lại một lần nữa không ngừng trên ngực Hoàng Phủ Tấn qua lại, mà lời của nàng làm Hoàng Phủ Tấn hơi ngẩn ra, ngay sau đó bật cười.

Cô nương vô lại này thế nhưng cố ý câu dẫn hắc.

Trong mắt thoáng qua một nụ cười giảo hoạt, hắc tự tay chặn ngang đem Tiểu Thiên ôm vào trong ngực, bởi vì có mang, chướng ngại ở giữa bọn họ nhiều hơn rất lớn, đưa tay nhéo chóp mũi Tiểu Thiên bởi vì cười cong cong, Hoàng Phủ Tấn mở miệng nói: “Thiên Thiên, ta nhịn lâu như vậy, chờ nàng sanh hài tử xong, phải hảo hảo bồi bổ lại ta.”

“Bồi bổ lại? Bồi bổ lại thế nào?” Tiểu Thiên cố làm như không hiểu hỏi ngược lại.

“Ừm.” Xoa cằm, Hoàng Phủ Tấn cố làm trầm tư một hồi, ngay sau đó, khoe miệng xấu xa nhếch lên, “Không cần quá nhiều, mỗi đêm đến mấy lần là đủ.”

Người này.

Khóe mắt Tiểu Thiên hiện lên vài đường hắc tuyến, đến mấy lần coi như xong, còn mỗi đêm? Hắc tinh lực thật đúng là tràn đầy.

Cố làm ra vẻ không vui đưa chân đá hắc xuống, “Chàng thật đúng là đầu ngựa đực danh xứng với thực mà!”

Hoàng Phủ Tấn cũng không hề phủ nhận, mà đem Tiểu Thiên ôm càng thêm chặt một chút, “Vậy ta không phải là đối với một mình nàng sao?”

Vừa nói, cúi đầu, hôn lên môi mỏng của nàng.

Tiểu Thiên không cự tuyệt, đưa tay ôm cổ Hoàng Phủ Tấn, đáp lại nụ hôn của hắn.

Quả thật nên hảo hảo bồi bồi lại hắn, lại không nói đối với một hoàng đế, chỉ bằng hắn là một người đàn ông mà nói, vì thân thể của nàng, hắn nhịn gần mười tháng không đụng nàng, phải biết, đây đúng là chuyện vô cùng khổ sai, nhưng hắn vẫn nhịn.

“Tấn, sanh hài tử xong, ta nhất định sẽ hảo hảo bồi bồi lại cho chàng.” Hai mắt nhắm lại, Tiểu Thiên ở bên tai Hoàng Phủ Tấn nhẹ giọng rừ rừ nói.

Mấy ngày sau ——

Lâm bồn sắp tới, cả Vũ Phượng cung náo lật trời, Hoàng Phủ Tấn ngay cả lâm triều đều không đi, trực tiếp đợi ở trong Vũ Phượng cung, một khắc cũng không dám rời đi.

Bên trong truyền đến tiếng Tiểu Thiên thét chói tai, mỗi một thanh âm cũng làm tim hắn nhói lên.

569. Chương 569

Trừ Hoàng Phủ Tấn ở ngoài, Thái Hoàng Thái Hậu cùng Lạc Thủy cũng ở Vũ Phượng Cung đợi, đối với Thái Hoàng Thái Hậu mà nói, đây chính là tầng tôn tầng tôn đầu tiên của bà, tương đối so với Hoàng Phủ Tấn mà nói, Thái Hoàng Thái Hậu cũng không có bình tĩnh bao nhiêu.

Thiên Thiên cùng Tấn nhi thật vất vả mới ở chung một chỗ, đợi đến khổ tận cam lai rồi, ngàn vạn lần không thể lại xảy ra chuyện gì a.

“Hoàng. Hoàng tổ mẫu, tại sao Thiên Thiên sanh con lâu như vậy?” Nắm tay Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Phủ Tấn khẩn trương toát ra mồ hôi lạnh.

“Ta. Ta.” Bị Hoàng Phủ Tấn hỏi như thế, vốn là khẩn trương, Thái Hoàng Thái Hậu càng thêm tay chân luống cuống, nàng liên tục không ngừng kéo Lạc Thủy qua một bên, “. Lạc Thủy, con nói đi, tại sao có thể như vậy? Con mau nói cho ta biết.”

“A?” Lạc Thủy nhìn trước mắt hai cặp mắt mong đợi nhìn mình chăm chăm, mắt của nàng hiện vài đường hắc tuyến, bởi vì những lời này của Thái Hoàng Thái Hậu mà toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này hoàng thượng không biết coi như xong, Thái Hoàng Thái Hậu đã sanh tiên hoàng a, sao lại cũng không biết, không biết coi như xong, còn hỏi nàng? Nàng là một khuê nữ chưa chồng làm sao biết chuyện này a.

“Thái Hoàng Thái Hậu, chuyện này. Lạc Thủy cũng không biết a.”

” Con cũng không biết?”

“Người cũng không biết?”

Hoàng Phủ Tấn cùng Thái Hoàng Thái Hậu đồng thời hỏi.

Lạc Thủy mồ hôi lạnh bốc lên lợi hại hơn chút, vẻ mặt bọn họ như thế là sao a, cái gì gọi là nàng cũng không biết? Nàng làm sao có thể biết những thứ này nha.

Xem ra hai người kia thật là khẩn trương đến ngớ ngẩn, Lạc Thủy nghĩ như vậy ở trong lòng.

Trong lúc mọi người đều bối rối đến không biết phải làm sao, bên trong truyền đến tiếng khóc, chỉ từ thanh âm này, đã đủ nghe ra đứa nhỏ này trưởng thành, khẳng định không đơn giản.

Hoàng Phủ Tấn nghe tiếng khóc này mà ngây ngẩn cả người, trong mắt bởi vì kích động mà phiếm lệ quang.

“Sinh. Sinh ra rồi?”

“Đúng vậy a, hoàng thượng, Thiên Thiên sinh, Thiên Thiên sinh rồi!” Lạc Thủy cũng cao hứng nhảy lên.

“Lạc Thủy, vậy là. Ai gia thành bà cố rồi?” Thái Hoàng Thái Hậu không dám tin nắm tay Lạc Thủy, hai tay một mực càng không ngừng run rẩy, vốn tưởng rằng mình sẽ bởi vì nội thương khó trị rồi đi sớm một chút, không nghĩ tới bây giờ còn có thể lên làm bà cố.

570. Chương 570

Edit: Tiểu Đông Tà

“Đúng vậy a, Thái Hoàng Thái Hậu, ngài làm bà cố rồi, thật tốt quá!” Lạc Thủy nắm tay Thái Hoàng Thái Hậu, cũng là gương mặt hưng phấn.

Tiếng khóc của hài tử vẫn kéo dài, vòng quanh Vũ Phượng Cung, vẫn vang dội không dứt.

Lúc này, bà đỡ từ bên trong đem hài tử ôm ra ngoài, “Chúc mừng hoàng thượng, Thái Hoàng Thái Hậu, tiểu công chúa ra đời.”

“Mau, mau, cho Ai gia ôm trước.” Thái Hoàng Thái Hậu mặt hưng phấn nhận đứa bé từ tay bà đỡ, cười đến mặt từ ái, thấy con bé tròn trịa, da có chút nhẵn nhéo, Thái Hoàng Thái Hậu kích động rơi lệ, “Đây là cháu cố gái của Ai gia, là cháu cố gái bảo bối của Ai gia. Lạc Thủy, con nhìn này.”

Bên trong phòng sanh ——

“Hoàng hậu nương nương, ngài cố gắng chút nữa đi, Tiểu công chúa ra đời rồi, chờ một chút tiểu hoàng tử cũng đi ra, ngài ráng sức một chút!” Bên trong bà mẹ cũng khẩn trương đầu đầy mồ hôi, Hoàng hậu nương nương nếu có sai lầm gì, bọn họ cũng đừng mong sống.

”A —— còn. Còn có một! 555

” Sanh con sao khổ đến thế này, mẹ ơi, nàng không muốn sinh nữa, 555

~Hoàng Phủ Tấn đứng ở bên ngoài, mặc dù tiểu công chúa ra đời rồi, Nhưng Nhi tử vẫn chưa ra ngoài a, hắn vẫn khẩn trương không biết làm sao, tiếng khóc của Tiểu Thiên làm hắn nhiều lần muốn vọt vào, nhưng lại sợ ảnh hưởng bà đỡ, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài cứng rắn chịu đựng.

”Ô oa

Hoàng Phủ Tấn! Hoàng Phủ Tấn chàng đi vào cho ta! ! !” Mặc dù đau gần chết, thanh âm của Tiểu Thiên vẫn còn sang sảng mười phần.

Tiếng gào thét này của Tiểu Thiên hoàn toàn làm Hoàng Phủ Tấn liều lĩnh vọt vào, nhìn nàng bộ dạng đầu đầy mồ hôi, trong lòng Hoàng Phủ Tấn dĩ nhiên là đau lòng không nói ra được!

“Thiên Thiên, ta ở đây, đừng sợ, ta ở đây.” Hoàng Phủ Tấn đứng bên cạnh Tiểu Thiên, nắm tay của nàng thật chặt.

”Ô oa

Hoàng Phủ Tấn chàng, tên khốn kiếp này, đều tại chàng, chàng làm cho người ta mang một là đủ rồi nha, tại sao phải để cho ta mang thai hai, chàng tên khốn kiếp này, đau chết ta, 555

~”

Tiểu Thiên lần này vô lý chỉ trích, bà đỡ tại chỗ buồn cười lại không dám bật cười, chỉ hy vọng tiểu tử tống trong bụng Hoàng hậu nương nương có thể nhanh lên một chút ra ngoài, các nàng liền cảm ơn trời đất.

571. Chương 571

Mà Hoàng Phủ Tấn cũng vì những lời nói của Tiểu Thiên mà bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, ánh mắt hắn nhìn theo vài phần cưng chiều: “Đúng vậy, đúng vậy, đều là tại ta sai, Thiên Thiên ngoan, nhẫn nhịn, lần này

sanh xong, về sau chúng ta không sinh nữa có được hay không? Thiên Thiên ngoan, cố gắng, tiểu hoàng nhi sắp ra tới rồi.” Hoàng Phủ Tấn nhẹ giọng an ủi nàng.

“Ừ!” Tiểu Thiên nghe lời gật gật đầu, “Ta cảnh cáo chàng a, chúng ta đề xướng kế hoạch hoá gia đình, bắt kẻ chàng có là hoàng đế hay không, ta cũng không sinh nữa, không bao giờ sinh nữa! 555

~”

“Được, được, không bao giờ sinh nữa, không bao giờ sinh nữa.” Mặc dù không hiểu Tiểu Thiên nói kế hoạch hoá gia đình là cái gì, nhưng Hoàng Phủ Tấn chỉ lo hướng về phía nàng, trấn an gật đầu một cái.

Không sai, hắn rất thích hài tử, càng nhiều càng tốt, nhưng chỉ cần nàng không muốn sinh, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng nàng, một tiểu công chúa, một tiểu hoàng tử, đối với hắn mà nói, cũng đủ rồi.

Nhìn nàng đau đến như vậy, hắn đau lòng hận không đem toàn bộ đau đớn đổ lên người mình đi.

May mắn là, ông trời cũng không có gây khó khăn cho đôi phu thê bọn họ, trong bụng Tiểu Thiên chính là tiểu tử tông tính khí tốt đi ra, cùng tỷ tỷ của hắn, tiếng khóc của hắn vang dội phải lượn không dứt

Nghe được tiếng khóc của tiểu hài tử, Tiểu Thiên nặng nề thở ra, “Sinh. . . . Sinh xong rồi, rốt cuộc đã sinh xong.” Giọng nói của nàng rất vô lực, nhưng khóe mắt lại mang theo tình cảm của mẫu thân đối với tiểu hài tử của mình.

“Tấn. . . .” Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhìn gương mặt đau lòng của Hoàng Phủ Tấn, Tiểu Thiên kêu, “Sinh xong rồi, 555

sinh xong.”

“Ừ, Thiên Thiên thật ngoan, Thiên Thiên đã làm mẫu hậu rồi.” Về mặt Hoàng Phủ Tấn cứng chịu, ôn nhu lau mồ hôi trên trán nàng, còn lưu lại ở khóe mắt chút nước mắt.

Nhìn Hoàng Phủ Tấn cùng Tiểu Thiên tình nồng ý mật, bà đỡ cũng thức thời không dám quấy rầy họ, sau khi thu thập xong, liền ôm hài tử nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn hài tử được bà đỡ bế ra ngoài, vì lúc trước kêu khóc, giọng nói của Tiểu Thiên mang theo vài phần nghẹn ngào, “Ta. . . . Ta sinh các con khổ cực như vậy, các con phải hiếu thuận với mẫu hậu ta đây.”

572. Chương 572: End

“Dĩ nhiên, Thiên Thiên là một mẫu hậu tốt, bọn họ nhất định sẽ hiếu thuận nàng.” Hoàng Phủ Tấn nửa ngồi ở bên cạnh Tiểu Thiên, đưa tay nghịch gương mặt ướt đầm mồ hôi, ôn nhu mở miệng nói.

“Ừ!” Vô lực gật đầu một cái, sinh đôi hai đứa bé, quả thật làm nàng mệt.

“Thiên Thiên, nàng nghỉ một chút đi, ta ở chỗ này cùng nàng.”

Giọng nói của Hoàng Phủ Tấn khiến Tiểu Thiên ngẩng mặt lên, vô lực cười nói: “Chàng không muốn đi xem con của chúng ta sao?”

“Không vội, hiện tại nương tử là quan trọng nhất, ta phải chú ý quan tâm nàng trước, sau đó sẽ đi qua thăm con chúng ta.” Vừa nói, Hoàng Phủ Tấn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh như băng của Tiểu Thiên, “Nàng quên rồi sao, ta nói, ta thương Thiên Thiên nhất, hoàng nhi đương nhiên xếp thứ hai.” Ánh mắt tuần mi của Hoàng Phủ Tấn ngược lên mở miệng nói.

Mà lời của hắn khiến khóe miệng Tiểu Thiên không kiềm được cong lên, mặc dù đang rất mệt, nàng mở miệng nói: “Coi như chàng thông minh, nếu chàng không thương ta, về sau ta sẽ không để ý đến chàng nữa.”

“Đương nhiên rồi, nếu nương tử không để ý tới ta, ai sẽ sinh con cho ta đây?” Lại cúi người, hôn lên trán Tiểu Thiên, ánh mắt Hoàng Phủ Tấn mang theo thâm tình.

“Lại nữa, lại nữa, chàng thông minh nhất rồi, chàng ngu ngốc nói không đúng bất kỳ nữ nhân nào khác, vì báo đáp những lời này của chàng ư, ta mới miễn cưỡng sinh con cho chàng thôi.”

Nhìn ánh mắt lần đầu tiên gặp đã làm nàng cảm động, mắt Tiểu Thiên lại ướm nhòe.

Nàng vô lực giơ tay lên, vuốt khuôn mặt tuần mi của Hoàng Phủ Tấn, cố gắng đáp lại nụ hôn của hắn.

Ba nghìn cung tần mỹ nữ, lục cung, ba ngàn gáo nước, chỉ lấy một bầu.

Ai nói làm hoàng đế không làm được? Ai nói đế vương vô tình? Ai nói đế vương không biết yêu? Đế vương không phải là vô tình, cũng không phải là không biết yêu, mà là vì chưa gặp được một người khiến hắn có thể nảy sinh tình yêu vĩnh cửu, chỉ cần gặp được người như thế, hắn sẽ yêu không kém bất kì một kẻ nào, sẽ không thua bất kì một ai!

Nàng - Niếp Tiểu Thiên không phải là một ví dụ tốt nhất sao?

Nàng cười thản nhiên, có lẽ đây chính là duyên, bắt đầu là yêu, dừng lại là yêu! Trời cao nhất định cho bọn họ quen biết gặp nhau, rồi yêu nhau, ai có thể kháng cự lại được đây!

Cả đời này ta chỉ cầm tay của nàng, lời thề không nên dễ dàng nói ra khỏi miệng, nói ra chính là lời thề vĩnh hằng!

Bởi vì yêu —— cuộc đời này không đổi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-cung-ba-nghin-ta-doc-sung>